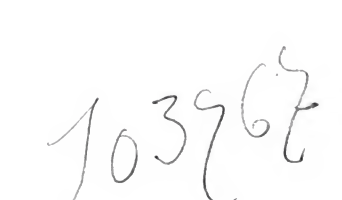

Digitized by Google

15322F1
B.L.8.1 p.92

103767

ORIONIS THEBANI

ETYMOLOGICON

EX MVSEO FRID. AVG. WOLFII

Orion

PRIMVM EDIDIT

ANNOTATIONES PET. HENR. LARCHERI EIVSDEM WOLFII NONNVLLAS ET SVAS
INDICESQVE LOCVPLETISSIMOS ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZIVS

ACCEDVNT PET. HENR. LARCHERI OBSERVATIONES CRITICAE IN ETYMOLOGICVM MAGNVM ET AMED.
PEYRONI COMMENTATIO IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA.

LIPSIAE
APVD IOA. AVG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXX.

LITERIS FR. CHR. DÜRRII.

Digitized by Google

Digitized by Google

L E C T O R I

S. D.

F R I D. G V I L. S T V R Z I V S

Mirum est, Orionis Etymologicon, quanquam ab *Etymologici Magni auctore*, a *Suida* et *Phauorino* aliisque laudatum, tamen a nullo Criticorum diligentissimorum, qui saeculo XVI. floruere, ne ab *Henrico Stephano* quidem aut *Friderico Sylburgio*, neque consultum neque editum fuisse. Etiam praestantissimis saeculi XVII. Philologis, vt *Claudio Salmasio* et *Isaaco Casaubono*, ignotam vel saltem non memoratam fuisse Orionis praestantiam, mirum est. Nam viris doctis, qui istud saeculum ornabant, omnino non cognitum fuisse hoc Orionis Etymologicon, nullo modo mihi persuadeo. Certe *Martinus Brunnerus*, Professor Graecae linguae Vpsaliensis, et Johannis Schefferi socer, in animo habuit, illud *Thomae Magistro* et *Moeridi Atticistae* adiicere, et eruditus Siculus, *Martinus la Farina*, integrum Orionis Etymologicum ex MSto Bibliothecae S. Laurentii seu Scorialiensis in Hispania incepit edere[1]). Sed *Georgii Matthiae Koenigii*, Graecae linguae eodem saeculo in Academia Altorfina Professoris, inscitia non miranda sed stupenda aeque ac ridenda videatur, qui Lexico *Phauorini*, inter alias notas, marginibus editionis Basileensis in exemplo quod Bibliotheca Paulina Lipsiensis seruat adscriptas, p. 54, 7. vbi *Phauorinus* recte scripserat *οὕτως Ὠρίων*, alleuerit haec: „an est Horapollo?“ Viris eruditis saeculi superioris, inprimis *Dauidi Ruhnkenio*, qui Lutetiae Parisiorum versans Orionis Etymologicon in vsum suum descripserat, deinde autem nonnulla ex eo aliis quoque impertiuerat, fere vnice hoc deberi existimandum est, vt non solum vtilitas Orionis perspecta fuerit, sed etiam Lutetiae vnum saltem Codicem MStum, qui illius opus contineret, reperiri apparuerit. Sunt vero ibi plures, e quibus *Gottlieb Christophorus Harlesius*[2]) Codices MMDCLIII. et MMDCX. indicauit. Vtrum quidem horum *Ruhnkenius* descripserit, non compertum habebam. Vix tamen dubium est, quin ille non minus quam *Larcherus* descripserit priorem, quo totum Orionis Etymologicon contineri dicitur, quum alter, vt Codex CCCCLXIV., tantum Excerpta habeat. Nostra aetate Orionis Lexicon etymologicum praecipue per *Fridericum Iacobum Bastium* innotuit, qui partim in Epistolae criticae appendice, partim in Notis ad *Gregorii Corinthii* de Dialectis libellum a *Schaefero* editum passim Glossas inde attulit, vel emendauit. Verum ne ille quidem, quo potissimum Codice vsus sit, indicandum putauit, atque interdum ita de eo loquitur, vt non nisi vnus, qui Orionis Etymologicon contineat, in Regia Bibliotheca Parisiensi extare videri queat. Coniicere tamen possumus, eum locos, quos ex Orione attulit, ex eodem Codice, quem *Larcherus* sibi describendum sumsit, hausisse. Saltem vtrumque, cuius vsus mihi fuit, *Larcheri* apographon valde vitiose scriptum est: quae quidem vitiositas non *Larcheri* negligentiae tribui debet, sed librario, qui Codicem Parisinum descripserat. Hoc ipsum vero *Bastius* de eo, qui ipsi ad manus fuit, Codice passim praedicat[3]). *Ruhnkenius* autem, nisi correctiorem Codicem inuenit, id quod mihi non est verisimile, vbi locos ex eo attulit ipse statim emendasse vitia manifestiora putandus est, qua de re plus semel in notulis meis monui.

Ipsum quidem *Orionem* caeteris Lexicographis multum profuisse, cognosci vel ex eo potest, quod eius testimonio multi saepe vtuntur, vt Etymologici et Magni et Gudiani auctores, *Suidas*,

[1]) Vid. *Petri Burmanni* Addenda ad *Henr. Valesii* Emendationum libros V. Amst. 1740. 4. editos, p. 233. vbi hanc in rem laudauit *Octauii Falconerii* et Nicolai *Heinsii* epistolas, Tomo V. Sylloges Epistolarum a viris illustribus scriptarum, quam idem *Burmannus* Lugd. Bat. 1727. 4. publicauit, p. 497. 498. 503. et 526. 3.

2) ad *Ioh. Alb. Fabricii* Bibl. Graec. Vol. VI. p. 317.

3) vt ad *Gregorium Corinthium* p. 161. „Codex (Orionis) vitiis scatet.“ p. 289. „vitia, quibus misere scatet Orion, tollenda.“ Conf. p. 584. et 773.

Digitized by Google

Zonaras, *Phauorinus*, qui quum non raro eius verba omisso nomine afferunt, dubito an semper ipsi sint accusandi. Fieri enim facile potuit, vt aliquis serioris aetatis librarius, vel per negligentiam, vel imminuturus sibi describendi laborem, nomen Orionis supprimeret, vel etiam, si quando illud nimis corruptum inuenisset, quod interdum factum esse pluribus exemplis docere poteram[4]), non describere quam vitiose scribere mallet. Nam si me quidem audire velis, non omnes librarii prorsus inscii eorum, quae describerent, fuisse iudicandi sunt. E recentioribus, qui Orionem merita laude non fraudarunt, inprimis *Bastium* commemorare libet, qui[5]), „testimoniis accurate citatis, inquit, maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur." Atque huic Orionis primum vulgandi officio me praepositum fuisse, etiam ideo mihi laetandum esse intellige, quod rursus in hoc negotio, vt nuper in Etymologico Gudiano edendo et in colligendis ad Etymologicon Magnum annotationibus, summa hominum doctissimorum humanitas apparuit. Nam PETRVS HENRICVS LARCHER, de cuius in Grammaticos veteres meritis nuper[6]) nonnulla dixi, non modo duplex Orionei Etymologici apographum, sed etiam notas criticas et grammaticas, illi emendando et illustrando scriptas, quibus multos locos Etymologici MSti, quod in Bibliotheca Regia Parisiensi est, apte hic illic inseruerat, dono misit Viro Illustri FRIDERICO AVGVSTO WOLFIO, Augustissimo Borussiae Regi a Consiliis intimis, cuius insignia in literaturam veterem merita celebrare, esset Iliada post Homerum canere. Hic quum eo consilio, vt ederet, aliquamdiu penes se seruasset opus Orionis, tandem, quia vel taedebat, *Larcheri* annotationes, valde illas confuse conscriptas, in ordinem redigere, vel aliis iisdemque grauioribus negotiis distinebatur, misit Weigelio, qui edendum curaret; atque is hanc curam mihi demandauit. In quo ille *Wolfius* ostendit animum gratissimum aeque ac liberalissimum. Et gratum quidem erga *Larcherum* animum etiam antea declarauerat[7]), sed magis ostendit eo, quod amici laborem inutiliter impensum esse noluit. Verum in hoc ipso cernitur etiam egregia eius liberalitas. Quanquam enim praeuidere poterat, me, si opus vulgandum susciperem, minus bene quam ipsum rem peracturum, maluit tamen eam mediocriter, modo citius, quam omnino non agi. Neque vero tantum *Larcheri* copias nobis tradidit *Wolfius*, sed etiam quae GEORGIVS HENRICVS CAROLVS KOËS ex Parisinis Codicibus Manuscriptis, Orionem continentibus, excerpta ipsi miserat. Descripsit autem ille Codicem MMDCX. duodenis scriptum, et CCCCLXIV. forma maxima, qui vterque exhibet particulas Orionis, non minus, quam quae Etymologico Gudiano nuper p. 611 — 617. Excerpta ex Orione Thebano addita sunt, ab Orionis Etymologico diuersas. E qua diuersitate non ego quidem collegerim, Orionis Etymologicon, quod nunc editum vides, non integrum esse, sed mutilum. Immo apparere inde arbitror, fere omnia, quae in Excerptis a *Koësio* suppeditatis reperiuntur, quum interdum nimis putida sint, Orioni Thebano esse supposita. Vtrumque Codicem, licet non saeculo XVI. demum scriptum, vt in Catalogi Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Volumine secundo dicitur, certe non vetustum esse censet KOËSIVS, qui ipse animaduertit, literis ϊ et ϋ plerumque duo puncta superscripta cerni, figuram literae ῆ similem esse literae ϰ, circumflexorum formam prodere originem recentiorem, siue vlla tamen dubitatione hos Codices haberi posse antiquiores Codice MMDCLIII., qui, vt supra dixi, Orionis Etymologicon a me editum praebet integrum. Hunc enim ita scriptum esse, vt vix hodie aliter scribi potuerit, fere nulla in eo reperiri scribendi compendia, plerumque adeo ι subscriptum esse non modo Datiuis, sed etiam Infinitiuis in ᾶν exeuntibus. Illa igitur Excerpta Koësiana quum fere spuria putarem, separatim edidi, statim tamen post genuinum Orionis opus col-

4) Vnum saltem vt afferam, in Etymologico Gudiano p. 576, 6. pessime ὡραῖος pro Ὡρίων scriptum est, vel saltem pro Σωρανὸς, quem ipse *Orion* p. 167, 13. auctorem laudauit.

5) ad *Gregor. Corinth.* p. 459.

6) in Praefatione, quam Etymologico Gudiano praemisi, p. XIV.

7) Nimirum ἀντιδώρου loco *Wolfius* suam editionem *Ciceronis* quae vulgo feruntur orationum quatuor, quae Berolini 1801. 8. prodiit, *Larchero* dedicauit. Conf. *Ioh. Fr. Boissonade* sur la vie et les écrits de Mr. *Larcher*, cuius commentarii partes insunt in Analectorum literariorum, quae *Wolfius* edere instituit, Parte I. Berolini 1816. 8. p. 205 — 218. vbi huc maxime pertinet pagina 213.

Digitized by Google

locaui, quia saltem nomen Orionis prae se ferunt, et quia fieri potest vt alii ea pluris quam ego aestimeut. Melioris uotae sunt, quae idem *Koësius* e Codice MMDCXXX. excerpsit, Excerptis modo memoratis a me subiuncta. Hic enim Codex non differre ab eo videtur, e quo multa *Larcherus* in suis ad Orionem Notis petiit, vbi laudat Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. Vtplurimum ille cum Etymologico Gudiano et Codice Havniensi 1971. quo in Annotationibus ad Etymologicon Magnum vsus sum, interdum etiam cum hoc ipso Etymologico consentit, sed non minus vitiose scriptus est, quam Codex MMDCLIII. e quo Orionem edidi. Quemadmodum autem illa Excerpta, quae Etymologico Gudiano adiuncta sunt, et quae diligentissime cum Orionis opere integro contuli, ita etiam Excerpta Koësiana dedi qualia acceperam. Si quid vero mutandum videretur, in Notulis subiectis breuiter monui. Eodem modo in Orione ipso versandum existimaui, nisi quod pauca quaedam ab initio, *Wolfio* praeeunte, mutanda censui; reliqua, *Larcheri* exemplum secutus, in Notas conieci, vnde facile, qui volet, petet. Quin ne accentus quidem et spiritus, vbi vitiose scripti erant, semper mutaui. Vt enim, quia nondum editum fuerat Orionis Etymologicum, ita potissimum versarer, meum primi editoris officium flagitare videbatur, quo facilius iudicari de eius Codice ac certius posset.

Iam quum supra professus sim, Orionis Etymologicum mihi integrum videri, neque mutilum, velim hoc intelligi ratione eorum habita, quae *Koësius* e Codicibus MMDCX. et CCCCLXIV. excerpsit. Et huius quidem variantes lectiones subieci iis, quae e priore allata sunt[8]). Nam prior ille in Catalogo Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Parisiensis[9]) ita describitur: „Lexicon etymologicon, ex Orione Thebano, vt fert titulus, collectum.“ Sed quae vna cum Etymologico Gudiano edita sunt Excerpta, de iis aliter statuendum videtur. Partim enim Glossas Orionis pleniores exhibent, vt

p. 611,	4 ἄναξ	collato	Orione	p. 16, 17.
	22. ἀμφισβητεῖν	—	—	p. 5, 3.
	44. αἰδοῖα	—	—	p. 15, 22.
p. 612,	11. ἀκριβής	—	—	p. 18, 8.
	24. αὐχήν	—	—	p. 17, 1.
	34. ἀλέκτωρ	—	—	p. 22, 18. vbi vid. n. 34.
	36. κίξ	—	—	p. 24, 1. vbi vid. n. 52.
	43. Ἀτρεύς	—	—	p. 30, 5. vbi vid. not. *
p. 613,	3. βότρυς	—	—	p. 32, 7.
	26. γῆρας	—	—	p. 40, 28.
	38. δειλή	—	—	p. 46, 15.
p. 614,	14. Ἶρις	—	—	p. 77, 9.
	20. ἰχθύς	—	—	p. 78, 9.
	29. κύπελλον	—	—	p. 79, 15.
p. 614,	31. κερδαίνειν	collato	Orione	p. 79, 22.
	52. λύπη	—	—	p. 92. 10.
p. 615,	11. μυελός	—	—	p. 100. 16.
	13. μέταλλον	—	—	p. 101, 33.
	15. μακάριος	—	—	p. 102, 24.
	μῦς	—	—	p. 102, 10.
	18. μέλισσα	—	—	p. 102, 29.
	20. μοχλός	—	—	p. 103, 3.
	29. νίτρον	—	—	p. 107, 26.
	33. νήπιος	—	—	p. 108, 11.
	36. νεῦρον	—	—	p. 109, 15.
	53. ὅσιος	—	—	p. 122, 18.
p. 616,	25. στόμα	—	—	p. 145, 9.
	40. τέκνον	—	—	p. 151, 5.
p. 617.	10. φύσις	—	—	p. 160, 17.

Partim Excerpta, quae dixi, suppeditant eas Glossas, quas in Orionis Etymologico a me edito frustra quaeras, sed quae magnam partem genuinae videantur, vt

p. 611,	1. ἄποινα.	p. 612,	16. ἀστήρ	p. 614,	6. θεός	p. 616,	3. περιστερά
	8. ἄνηθον		18. αἰθήρ		18. ἵππος equus		9. προφήτης
	15. ἄγγελος		21. ἀριστερά		21. ἱδρώς		15. ῥάβδος
	18. ἀπηνής		23. ἀδελφοί		26. κριτής		27. σωφροσύνη
	19. προσηνής		26. ἀμφίβλη-		31. κοιλία		37. τηλύγετος
	27. Ἀμαζών		στρον		32. κύστης		39. τάπις
	40. ἀγλαά		29. Ἀθήνη		39. κίων		44. τέχνη
	41. ἄλγος		31. ἀμήτωρ		41. κρόμμυον	p. 617,	16. χελιδών
	43. ἀγορή		40. Ἀχιλλεύς		42. κρέας		18. χλοῦνις
p. 612,	1. ἀγχάμενοι	p. 613,	23. γλῶσσα		45. κοίτη		19. χύτρα
	6. ἀντίχειρ		39. διαβήτης		49. λέων		χολή
	8. αἰσχρός		extr. ἤπειρος	p. 615,	1. λαός		22. ψυχή.
	12. ἄπειρος	p. 614,	5. θρίξ		40. νεοσσός		
	14. ἀλάστωρ		6. θυμός		47. οἶνος		

8) Quare typothetae culpandi sunt, qui in quatuor primis plagulae M. paginis posuerint DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV. Legendum est CCCCLXIV. 9) Vol. II. pag. 528.

Digitized by Google

Si quis igitur Orionis Codicem contractum et ex his Excerptis passim supplendum augendumque existimauerit*), non magnopere cum eo pugnabo, praesertim quum etiam aliunde conquiri talia supplementa possint, quale hoc est[10]): *Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι. καὶ Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον, οἷον*

νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν[11]).

ἢ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη καὶ κάμψεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρει. ἢ παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι, οἷον

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην[12])

οὕτως Ὠρίων. Apud *Orionem* nunc primum editum haec tantum[13]) leguntur: *Ἀγυιά· ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.* Neque tamen propterea putem, haec sola genuina esse, sed potius mancum locum ex anonymi Grammatici loco supplendum.

Verum ne quid dissimulasse videar, potest haec tanta Codicum diuersitas fortassis eo explicari, quod nomina *Ori* et *Orionis* non solum ab antiquis Grammaticis saepe inter se permutata esse constat, cuius permutationis exempla satis multa *Larcherus* in Notis attulit, sed etiam inter recentiores sunt qui eundem hominem modo Orum, modo Orionem appellatum fuisse opinentur[14]). Et habet sane haec sententia, quo se muniat. Nam nomina *Ὦρος* et *Ὠρίων* re vera non nisi eo differunt, quod illud primitiuum est, hoc patronymicum, vt *Κρόνος* et *Κρονίων*. Notissimum autem est, alterum cum altero saepe commutari, quemadmodum *Φίλων* cum *Φιλωνίδης*[15]). Accedit quod non tantum Orion, sed etiam, quanquam raro, Orus dicitur Thebanus fuisse, vt a Zonara[16]) et in Etymologico Magno[17]). Eodem modo nonnunquam Alexandrinus Orion non minus quam Orus Alexandrinus vel Milesius commemoratur. Et Alexandrino quidem *Orioni* librum *περὶ Ἐτυμολογίας* tribuit *Suidas*[18]), sed *Ori* Milesii Etymologicum MS. apud se esse ait *Fuluius Vrsinus*[19]). Ab auctore libri de artium et disciplinarum inuentoribus, vbi Grammaticorum mentionem facit[20]), memoratur *Ὦρος*, deinceps inter eos qui de Orthographia scripserunt, iterum *Ὦρος*, vt a *Suida*[21]) *Ὦρος Ἀλεξανδρεὺς*, tum inter eos qui de vocalibus ancipitibus egerunt, rursus *Ὦρος*, sed bis, ita vt alterutro loco *Ὠρίων* legendum videatur, qui deinceps diserte *Ὠρίων Θηβαῖος* appellatus in scriptorum de gentilibus numero ponitur. Et tamen *Suidas* horum *Ἐθνικῶν* auctorem facit *Ὦρον Alexandrinum*, Etymologici Magni auctor interdum *Orum*[22]), interdum *Orionem*[23]), sed auctor alius cuiusdam Lexici[24]) videtur eadem *Oro Milesio* tribuere. Ne vero talibus diutius immorer, sed tandem, quid mihi verum videatur, ingenue profitear, nomina Ori et Hori et Orionis perperam interdum confundi aio, sed certe illud Lexicon etymologicum, quod in Bibliothecae Regiae Neapolitanae Codice CLXXIX. reperitur, Orioni nostro Thebano tribui posse nego[25]), et Codicibus Parisiensibus MMDCX. et CCCCLXIV. contineri Orionis Alexandrini potius quam Thebani particulas indico, ab hoc autem Thebano, Aegyptio, scriptum esse Etymologicon, quod hic a me editum habes.

---

*) Cuius rei vestigia etiam alibi extant. Vid. v. c. not. 41. ad p. 23.

10) desumtum e *Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων*, in *Imman. Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 332, 13—21.

11) Locus est Iliad. *B.* 29. et 66.

12) Versus *Homeri* est Iliad. *Z.* 252.

13) p. 22, 17.

14) vt *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 374. et 603. Conf. *Ludov. Casp. Valckenaer* Diatrib. in *Euripidis* perditorum reliquias cap. 25. p. 291. B. qui *Orum* ait multa ex *Theonis* in *Lycophronem* Scholiis in suum Etymologicum transtulisse.

15) Vid. *Gisbert. Koenii* Praefat. ad *Gregorium* de Dialectis p. XVIII. edit. *Schaefer.*

16) in Lexico p. 1334. in voc. *Μαριφυλλον.*

17) vt p. 26, 12. et 681, 11. inprimis p. 2, 27. vbi *Ὦρος ὁ Θηβαῖος* diserte *Ἐτυμολόγος* vocatur.

18) in *Ὠρίων Ἀλεξανδρεύς.* Orioni simpliciter, nulla patriae mentione facta, liber *περὶ Ἐτυμολογιῶν* tribuitur in *Scholiis a Villoisono primum editis* ad Iliad. *K.* 290.

19) in Notis ad *Festum* in voc. *Cibus.*

20) in Bibliotheca Coisliniana, quam *Bernardus de Montfaucon.* Paris. 1715. fol. edidit, p. 597. vbi *Ωρος* sine spiritu scribitur, ita vt vel *Ὧρος* vel *Ὦρος* legi possit. Hoc alterum, cum spiritu leni, praetulit *Montfaucon.*

21) in *Ὦρος Ἀλεξανδρεύς*, vbi *Ὧρος* edi solet.

22) vt p. 250, 34.

23) v. c. p. 145, 9.

24) in Codice Coisliniano CCCXLVI. apud *Montefalconium* p. 501. Ibi enim haec leguntur; *Σάγαρις, ποταμὸς Φρυγίας, ἀπὸ Σαγάρου, τοῦ υἱοῦ Μίδου. οὕτως Ὦρος ὁ Μιλήσιος.* Hoc vero argumentum esse admodum leue, nemo non videt.

25) *Ori* vel *Hori Milesii* illud esse non male coniicit *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. V. p. 786. et Vol. VI. p. 603.

Digitized by Google

De aetate, qua Orion noster vixerit, vix aliud quid dicere quisquam videtur posse, quam quae a *Larchero* statim ab initio Etymologici Orionei dicta sunt. E quibus quum perspicuum sit, Orionem saeculo quinto vixisse, mirum videri debet, auctores Etymologici Magni et Gudiani, et quotquot ex Orionis opere etymologico sua hauserunt, eius stylum non vsquequaque imitatos esse, sed oratione paulo elegantiore vsos. Licet enim non ego is sim, qui a Grammatico, cui nihil propositum est, nisi vt de origine et notione verborum diligenter quaerat et exponat, aliquem orationis ornatum ex pectem, quare nec magnopere reprehendo, quod auctor Etymologici Magni[26]) scripsit *τὸ κ̄ ἀντὶ του π̄ κέχρηνται*, pro *τῷ κ̄*, aut hac verborum structura vsus est[27]): *ἀπὸ τοῦ τὸ Δίκτον*. et[28]) *ἐκ τοῦ τὸ τεῖχος*. quae duo tamen magis videntur ferri posse, quam *ἀπὸ τοῦ ὁ χρώς*[29]), quod rursus magis excusandum puto, quam *παρὰ τὸ ἰλύν*[30]), et *παρὰ τὸ τὴν χαράν*[31]), quum paulo ante *παρὰ τὴν ἀρὰν* recte dixisset: tamen haec, quam damno, structura, *παρὰ τὸ*, sequente Accusatiuo Feminini, quae auctori Etymologici Magni raro excidit, quum frequentissima sit Orioni, cuius locos in Indice Graeco indicaui, prodere videtur insignem ac nimiam scriptoris vel inscitiam, vel oscitationem. Saepe quidem istam structuram in Notis tam *Larcherus* quam ego corrigendam putauimus, sed nunc vt Orioni peculiarem seruandam censeo, quemadmodum nemini vnquam in mentem venit, *Aquilae* versionem primorum Geneseos verborum, *ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν*, emendare velle. Alia Orionis negligentia in eo cernitur, quod saepe, quum glossam posuisset primam personam Indicatiui, interpretamentum addidit in Infinitiuo[32]). Huius vero negligentiae, quae probari nemini potest, accusandi sunt alii quoque Grammatici veteres, quin etiam recentiores.

Praeter Annotationes, partim a Larchero partim a me verbis Orionis subiectas, confeci Indices tres, quorum primus exhibet verba, quae Orion vel explicauit, vel paulo aliter quam caeteri scriptores vsurpauit[33]); secundus indicat scriptores aut ab Orione laudatos, aut in Annotationibus emendatos, ita quidem, vt illorum nomina maiusculis literis, horum minoribus scripserim; tertius enumerat Dialectos, quarum Orion mentionem fecisse reperitur. Atque hi indices pertinent etiam ad ea, quae e Codicibus Bibliothecae Regiae Parisiensis CCCCLXIV. et MMDCX. et MMDCXXX. adiecta esse dixi. Quemadmodum autem hos Indices ipse composui, ita eorum Indicum, qui Etymologico Gudiano additi sunt, auctor fuit C. R. MEYNERVS, qui quum rem bene peregerit, vellem etiam scriptorum in Etymologico Gudiano memoratorum indicem confecisset. Quem *Meynerum* quod in Praefatione ad illud Etymologicon non laudaui, eius rei haec est causa, quod tum, quum illam praefationem scripsi, nomen illius omnino mihi ignotum fuit.

Memor promissi in eadem Praefatione facti, genuino Orionis Etymologico et Excerptis quae feruntur subiunxi p. 193 — 235. *Larcheri* Remarques critiques sur l'Etymologicum Magnum. Hae enim Obseruationes, praeterquam quod multa vtilia continent, etiam ad Orionem spectantia, et Commentariorum Academiae Inscriptionum et literarum elegantiorum Parisinae Tomo XLVII. ad quos Commentarios paucis aditus patet, insertae leguntur, vel eam ob causam addendae erant, vt viri docti omnia, quae ad Etymologica Graeca pertinent, non pluribus quam tribus voluminibus comprehensa inuenirent[34]). Denique p. 236 — 240. addidimus vtilissimam aeque ac rarissimam *Amedei Peyroni* Commentationem in *Theodosii* Alexandrini tractatum de Prosodia.

---

26) p. 475, 49.
27) p. 250, 14.
28) p. 361, 10.
29) p. 284, 1.
30) p. 704, 30.
31) p. 127, 19.
32) vt p. 13, 16. *Ἀμέρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι*. p. 20, 9. *Ἀμέρδω — κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μοίδος*. p. 20, 28. *κῶ, δηλοῦν τὸ κεῖσθαι*. p. 25, 20. *ἤδω, δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι*. et sic saepissime.
33) Inter haec tamen referre noli nomen *μετάθεσις*. Hoc enim praeter *Dionem Cassium* p. 931, 28. etiam *Isocrates* aliique scriptores de *mutatione* vsi sunt. Sed volui, praeeunte *Sylburgio* in Indice ad Etymologicon Magnum, quem *Meynerus* in Indice ad Etymol. Gud. ipse quoque secutus est, eos Orionis locos, vbi *μετάθεσις mutationem* significat, diligenter indicare, quum eos, vbi de *transpositione* dicitur, praetermittendos putauerim.
34) Qui multos praeterea Etymologici Magni locos emendatos cupit, is diligenter perlegat, quae *Lobeckius* ad *Phrynichum* contulit.

Digitized by Google

Quibus omnibus me non male Philologorum commodis prospexisse spero, iuuare eadem certe voluisse mihi conscius sum. Neque enim is sum, qui mea sola laudem, numerisque omnibus absoluta et perfecta putem, neque desunt quae me imbecillitatis humanae admoneant, et opera mea manca atque imperfecta esse declarent. Quapropter quae partim a typotheta partim a me ipso peccata sunt, hic indicare nequaquam me puduit.

P. 4, 7. not. 27. adde: ac deinde, pro puncto, quod est post ἀργυρίου, comma reponendum, atque adeo totus locus ita scribendus: ἐπεὶ πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀργυρίου, διὰ τῶν ἀγρῶν κ. τ. λ."

P. 6, 4. lege τὴν μὴ εὐῶσαν. Ita enim reperitur in Codice.

P. 8, 29. debebam fortassis seruare ἀναρριχᾶσθαι. Nam *Phrynichus Arabius* in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 19, 25. Ἀναρριχᾶσθαι, inquit, πάνυ Ἀττικὴ ἡ φωνή. σημαίνει δὲ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνέρποντα. οἱ δὲ δύο ρρ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν.

P. 15, 12. vitium in Codice repertum, διαχεῖν, muta in διαχεῖσθαι. Ita enim p. 4, 4. τὸ χαίρειν εἴρηται παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. cuius loci tum, quum notas scripsi, non statim memineram.

P. 18, 21. pro γρ. Ἀγρυπνία· lege γρ. ἀγρυπνία.

P. 25, 14. lege νεμομένους. pro νενομένους

P. 28, 20. in Apographo altero est ἀφρηδίου

P. 32. not. 48. lege *fornax* pro *fornax*

P. 34, 15. scribe αἱρεῖσθαι pro αἱρερεῖσθαι

P. 41. not. 44. scribe γαμψώνυχες — καμψώνυχες — γαμψώνυχες — καμψώνυχες pro γαμψώνυχος etc.

P. 50. not. 43. in loco *Arati* repone θηρία πάντα pro ὑπὸ ἰαπάντα

P. 52, 9. pro Ἐρημνή scribe Ἐρεμνή.
17. scribe ἐνιά τινα ὄντα

P. 58, 1. scribe ἔλαφρον et ἐλαφρρός

P. 72. not. 58. *nates* muta in *vates*

P. 95, 6. pro εἴρια lege Λείρια

P. 98, 20. lege εἴρηται pro εἴρεται
not. 19. lege *fortassis emendanda* pro *fortassise mendanda*

P. 100, 6. monere debebam, pro τὸ μ scribendum esse τοῦ μ.

P. 102, 25. τὸ μ sine τὸ μυ pro τὸ μα legendum esse, apparet ex iis, quae p. 101. not. 49. ex Orionis Excerptis retuli.

P. 104. not. 74. Adde: „Etiam praecedentia, στερητικοῦ, ῆ, corrupta sunt, et sic emendanda: στερητικοῦ τυ vel ν"

P. 117, 1. scribe Ὅρασις et ὅρασις.

P. 120. not. 16. lege *Eudociam* pro *Eudeciam*.

P. 122, 29. emendare debebam: ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις.

P. 132, 23. omisi hanc notam: „Pro ἀπὸ τοῦ πέδου legendum quis putet ἀπὸ τοῦ πέτω. Conf. supra in v. Πεσσοί p. 127, 5. Tamen etiam Etymologicon M. p. 603. extr. habet ἀπὸ τοῦ πέδου, ὅ ἐστι τῆς γῆς, ita vt corrigendi nulla potestas sit."

P. 145, 18. notare debebam vitium ἡ δραχμὴ, et emendare ἡ δόχμη. Vid. p. 130, 3. et 9. et 17.

P. 149. ad not. 86. adde: „Sed legendum est λόγον στῖσαι."

P. 152. not. 12. negaueram, me locum *Apollonii*, quem *Orion* laudauit, reperire potuisse. Reperi vero postea. Extat enim in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 607, 2 — 5. vbi haec leguntur: παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ, [ὃ] δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διϊκνούμενα μεγεθύνεται.

P. 163, 13. monere debebam, ὁμωνύμως scribendum esse pro ὁμονύμως.

Ibidem ad not. 13. adde: „vel τὸ περὶ τὸ ἔμβρυον."

P. 166. post notam 38. adde hanc, quae ad v. 14. pertineat: „38. b.) ἔξω ἕδρα] Sequentia docent, legendum esse ἔξω ἕδρα."

P. 167. ad notam 46. addere volueram: „Praecedens λάλλω in ἄλλω mutandum est."

P. 169, 1. lege Ὦρος.
5. lege Ὤπυερ.

P. 179, 25. pro 124) repone 124.b) et hanc eandem notam pone infra, sic: „124. b.) ἡ σελήνη edidi e Cod. 464. pro ἡ σελήνη, quod habet Codex 2610. In eodem Cod. 464. recte legitur ἐν ταυτῷ pro ἐν αυτῷ."

Caeterum per hanc occasionem tollenda putaui duo vitia, quae in Praefatione Etymologico Gudiano praefixa vidi commissa esse. Vtrumque inquinauit paginam III. Primo enim vers. 9 et 10. legendum est „primas 584 paginas" pro „primus." Deinde in subiecta nota * pro „Reiziano" rescribendum „Reiskiano." Nam *Photii* Lexicon Graecum ineditum inter Codices Graecos MSS. ab *Ioh. Iac. Reiskio* relictos ponitur in ipsius Vita (von ihm selbst aufgesetzte Lebensbeschreibung), quam eius vxor Lipsiae 1783. 8. edidit, pag. 172.

Vale. Scr. Grimae, mense Iulio A. C. CIƆIƆCCCXX.

Digitized by Google

ΩΡΙΩΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΩΝ.

BIBL. ... VON ...

In Codice legitur *Ὠρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας περὶ Ἐτυμολογιῶν.* Duo sunt Oriones, vnus Alexandrinus, alter Thebanus Aegyptius, ambo Grammatici. Thebanus, de quo hic sermo est, vixit quinto saeculo. Nam, teste *Suida*, scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam, Imperatoris Theodosii iunioris vxorem. Grammaticam professus est Caesareae, vt fert titulus eius Etymologici. Sunt multae vrbes istius nominis, sed quum metropolis Cappadociae, prius Eusebia et Mazaca dicta, fuerit celeberrima, verosimile est, esse eam, de qua hic agitur. LARCHER. Sed *Wolfio*, nesciebam cur, verba *Γραμματικοῦ Καισαρείας* omittenda videbantur. Ego seruanda putaui, quum etiam in fine Etymologici addita reperiantur. STVRZ. *Orionis* Tractatus *περὶ Ἐθνικῶν* laudatur ab Etymologici Magni auctore in vocabulo *Ἄστυ* p. 125, 9. Neque alium *Orionem*, sed nostrum, ibi intelligendum esse, docet locus Anonymi a *Montefalconio* in Bibliotheca Coisliniana p. 597. editus: *Ὅσοι ἐθνικῶν* (i. e. *περὶ ἐθνικῶν*) *Ὠρίων Θηβαῖος κ. τ. λ.* Confer *Toupium* ad *Longinum* p. 403. edit. in 8vo (p. 547. edit. *Weisk.*), qui etiam *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 601. laudauit, quia is quoque ex alio Codice eadem protulit. LARCHER.

Ἀγαθόν[1]) παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν[2]) ἡμᾶς εἰς αὐτὸ[3]), οἷον ἐφ' ᾧ ἄγαν θέομεν. ἔνθεν οὐ λέγομεν ἀγαθώτερος, οὔτε ἀγαθώτατος, ὡς ἐγκειμένου[4]) ἐπιτατικοῦ μορίου τοῦ ἄγαν, ἵνα μὴ γένωνται ἐν αὐτῷ δύο ἐπιτάσεις[5]), ἀπό τε τοῦ ἄγαν, καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ τερος, ἀλλὰ ῥητέον, μᾶλλον ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε[6]).

Ἀρετή[7])· αἱρετή τις οὖσα, ἣν αἱροῦνται πάντες· οὕτω Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι[8]). ὁ δὲ Ἡρακλείδης κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, ἐρατή[9]) τις οὖσα. ἡ ἐπέραστος κτῆσις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀρεστή, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα, ἀρετή, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα.

Ἄφενος· Ὅμηρος οὐδετέρως[10]), „ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν·“ ἄφενος οὖν βαρυτόνως ὁ πλοῦτος· ὀξυτόνως δὲ ἀφενός, ὁ ἄνθρωπος ὁ μετέχων τοῦ ἀφένου· ὡς ἀσφόδελος καὶ ἀσφοδελός. ἀσφόδελος λέγομεν βαρυτόνως τὴν βοτάνην· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ὁ περιέχων τὴν ἀσφόδελον ὀξυτόνως[11])· ὡς Ὅμηρός φησι, „κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα[12]),“ τὸν τόπον δηλῶν. ἀφενός οὖν καὶ ἀφενός, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι ἀφενειός, καὶ συγκοπῇ ἀφνειός, ὡς ἀδελφεός, καὶ ἀδελφειός.

Αὖος, ὁ ξηρός, ἀπὸ τοῦ ὕω· αὔω, ἄϋος, καὶ κατὰ συναίρεσιν αὖος, ὁ μὴ ὑγρός· οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ[13]).

---

1) *Ἀγαθὸν*] Rectius sic legitur, quam in Etymol. M. p. 5, 18. *ἀγαθός*.

2) *θεῖν*] Ex Etym. M. l. l. scribendum est *θέειν*, quod ipsum extat in Excerptis ex *Orione* p. 611, 1.

3) *εἰς αὐτὸ*] Legendum est *εἰς αὐτόν*. In Etymol. est *παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν*. LARCHER. Sed ibi quoque *αὐτὸ* legendum esse, satis ibi in Notis docuimus. Et Excerpta ex *Orione* habent *ἐπ' αὐτό*. ST. Ineptum etymon et vanam ratiunculam de graduum formis hinc attulit Etymol. M. Conf. *Eustath.* ad Odyss. *A.* 14. p. 1384, 49. *Phrynich.* Eclog. p. 32., quae loca iam notarunt *Fischerus* Animaduerss. in *Welleri* Grammat. Graec. Specim. II. p. 96. et *Sturz.* de Dialecto Macedon. p. 143. WOLF.

4) Etymol. *σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένου κ. τ. λ.* LARCHER.

5) Etymol. post *ἐπιτάσεις* addit *ὁμοῦ*. Vide infra *Orionem* in *Ἀγαθός*. LARCHER.

6) Ita interpungendum est. In Codice male interpungitur sic: *ἀλλὰ ῥητέον μᾶλλον· ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε.* *Phrynichus* Eclog. pag. 32. *ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.* vbi vide interpretes. LARCHER.

7) Etiam quae hic sequuntur, partim transsumpsit Etymol. M. p. 125, 25., sed sine auctoritatibus *Heraclidis* et *Didymi* ex commentario, opinor, Homerico. WOLF.

8) *Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι*] *Didymus* scripsit Commentaria in *Homerum*. De istis commentariis hic locus intelligendus est. LARCHER.

9) In Codice est *ἐρασιή*. male. Etiam pro sequente *ἐπέραστος* legendum videtur *ἐπέρατος*. Nam apud Etymol. M. p. 125, 25. haec habes: *παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατή· —— τουτέστιν, ἡ φιλητή· κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετή, ἡ ἐπέρατος κτῆσις.* LARCHER. Per se quidem vtrumque recte dicitur. Nam *Hesychius ἐράσμιον* interpretatur nomine *ἐπέραστον*, et nomen *ἐρατὰ* per *ἐραστά*. Sed h. l. vbi id agitur, vt etymon nominis *ἀρετὴ* afferatur, non dubito quin recte iudicauerit *Larcherus*. Seruaui tamen *ἐπέραστος*, quod aliquo modo ferri poterat.

10) Locus *Homeri* est Il. *A.* 171.

11) Male Codex dat *ὀξυτόνος*. LARCHER.

12) Locus extat Odyss. *A.* 538., vbi *Eustathius* p. 1698, 26. *ὀξύνεται δὲ ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος ἀσφοδελὸς πρὸς διαστολήν, ὡς περιεκτικὸς τῶν ἀσφοδέλων. ἀσφόδελος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, τὸ φυτόν, κατὰ Ἑρέννιον Φίλωνα· ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος.* *Ἀσφόδελος*, cum accentu in antepenultima, accipitur pro planta *asphodelus* dicta. Exempla sunt obvia, vt apud *Hesiod.* *Ἔργ.* 41. LARCHER. Conf. *Herennius* (siue *Eranius*) p. 161. cum nota *Valckenarii*. In reliquis etyma, quae apud *Orionem* desunt, habet Etymol. M. p. 164, 53. et 146, 12. WOLF.

13) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ*] Optime. Hinc eluenda

Digitized by Google

Ἀτερείσια, ὧν πέρας οὐκ ἔστιν.

Ἄνυρος[14]), ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμός· διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὔρας[15]).

Ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῇ αὐξήσει· οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. . . . . ἡ γὰρ δίκταμνος βοτάνη καιομένη ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις, καὶ οὐδέποτε ἂν κληθείη ἔλαφος[16]).

Ἀγαυός, παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγαός, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ῡ, ἀγαυός. ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυός, οὐκ Αἰολικῶς, ὡς ναός, ναυός[17]).

Ἀβρός, ὁ κοῦφος[18]) βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν Ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον[19]). παρὰ τὸ[20]) ἄνευ βίας αἱρεῖσθαι, καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν Ὑπομνήματι Σαπφοῦς.

Ἀκέων, παρὰ τὸ μὴ χαίνειν[21]), ἀφ' οὗ τὸ ἡσυχάζειν· τὸ δὲ ἀκέων, εἰ καὶ θηλυκὸν[22]) παρασχηματισμὸν ἔχει, „ἡ δ' ἀκέουσ' ἀπεβήσατο[23]),“ ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρημα πληθυντικῶς εἴρηται τὸ ἀκέων[24]).

Ἄχος, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι, ἀλλὰ συνέχεσθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῇ λύπῃ· ὅθεν[25]) τὸ χαίρειν εἴρηται, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. ἢ[26]) ὃ μὴ ἐθέλει τὶς ἔχειν. ἔχει αὐτὸς ἄχος.

Ἄρνυσθαι, καταλλάττεσθαι· ἐπὶ τὸ[27]) τῆς χρήσεως τοῦ ἀργυρίου. διὰ τῶν ἀρνῶν τὰς ἀμοιβὰς ἐποιοῦντο οἱ πάλαι[28]), καὶ διὰ τῶν ἄλλων ζώων· ὕστερον δὲ δι' ἀργυρίου, ὡς καὶ Ὅμηρος[29]);

Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,

. . . .

ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν.

Ἀταρτηρός, παρὰ τὴν[30]) ἄτην ἀτηρός, καὶ διπλασιασμῷ, ἀταρτηρός.

Ἀπούρας, ἀπὸ τῶν τοῦ ὄρους[31]) ἀποσπώντων, ἀπουρίσας, καὶ συγκοπῇ ἀπούρας[32]).

---

est menda, quae Etymologum M. p. 22, 57. deformat: ὁ Ζηνόβιος εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀπολλωνίου. Lege εἰς τὸ Ῥηματικόν. LARCHER. Conf. *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 275. edit. *Harles.* De etymo nominis ἄζος vid. Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. infra ad voc. Ἄζον allata.

14) Ἄναυρος pro vitiosa Codicis scriptura Ἄγαυρος legendum esse, patet ex Etymol. M. in v. Ἄναυρος p. 91, 58. *Anacreon* VII. 4. διὰ δ' ὑλέων μ' ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς.
LARCHER.

15) διὰ τὸ μὴ ἔχειν.] In his Codex desinit. Quae desunt, facile supplentur ex Etymol. M. διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὔρας· οἱ χείμαρροι, καὶ διώρυχες, καὶ ὀχετοί. Διογένης. LARCHER. Ego saltem αὔρας recipiendum putaui.

16) *Orionis* locus in Codice valde mutilus ac depravatus legitur sic: οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. Ἡ δίκταμνον βοτάνη, καὶ ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις. Nos autem recte deficientia suppleuisse, et nonnulla emendasse, docet hic locus Etymologici M. p. 98, 32. Ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν καὶ τρέχειν ἐν τῷ αὔξεσθαι. οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. οὐ γάρ εἴ τι ἄνω θεῖ καὶ αὔξεται, τοῦτο καὶ ἄνθος λέγεται. ἰδοὺ γὰρ πάντα τὰ φυτὰ ἄνω θέουσι καὶ αὔξουσι, καὶ ὅμως ἄνθη οὐ λέγονται. ὁμοίως δὲ ἔλαφος, παρὰ τὸ ἐλαύνειν τοὺς ὄφεις εἴρηται· ὅπερ ποιεῖ τοῦτον τὸ κέρας θυμιώμενον· καὶ οὐκ, εἴ τι τοῦτο ποιεῖ, τοῦτο καὶ ἔλαφος λέγεται. ἡ γὰρ δίκταμνος βοτάνη καιομένη τοῦτο ποιεῖ, καὶ οὐδέποτε ἂν κληθείη ἔλαφος. οὕτως Ὠρίων ὁ Θηβαῖος. In quo ipso Etymologici loco, pro καιομένη τοῦτο ποιεῖ, legerim ex *Orione*, καιομένη ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις. LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 3.

17) ὡς ναός ναυός] Ita pro ὡς ναῦς ναυός correxi ex Etymol. M. p. 6, 26. *Joh. Tzetzes* ad *Hesiodi* Opera et Dies pag. 178, (ex edit. Basileensi 1542.) [siue p. 147. edit. *Heins.*] οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασιν τὸ ῡ· οἷον, ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὔως, ἄγιος αὔγιος, [*Koenius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 612. edit. *Schaefer.* scribendum putabat ἀγαὸς ἀγαυός. ST.] ἀάτην τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀκόρεστον αὐάτην, καὶ τὰ ὅμοια. *Johannes Grammaticus* de Dialect. Aeol. p. 244. lin. 26. ex edit. *Aldi* (p. 384. edit. Venet. 1698. 8.): προστιθέασι τῷ ᾱ τὸ ῡ· ναὸν ναυὸν, ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὔως. Ναυὸς pro ναὸς bis repeitur in Marmore Cumaeo, in Comitis *de Caylus* Recueil d'Antiquités Etrusques etc. Tom. II. Tab. LVI. lin. 6. et 16. LARCHER. Conf. *Bast.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 613. edit. *Schaefer.* STURZ. Etiam ordo verborum *Orionis* mutandus est, vt sit: πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ῡ ἀγαυός, ὡς ναὸς ναυός. ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυὸς οὐκ Αἰολικοῦ. WOLF.

18) κοῦφος] Ita legendum indicaui pro κοῦφος. LARCHER.

19) εὗρον.] Post hoc verbum in Codice sequitur Ὅμηρος. Quod lectionis monstrum quid sit, videant peritiores. Interea dele istud importunum Ὅμηρος. LARCHER. Ego obsecutus sum.

20) παρὰ τὸ ἄνευ βίας αἱρεῖσθαι.] Ita legendum est pro παρὰ τὸ τῇ ἄνευ αἱρεῖσθαι. Nam Etymol. M. p. 4, 13 deducit ἁβρὸς παρὰ τὸ βίᾳ αἱρεῖσθαι. LARCHER. Etiam h. l. secutus sum *Larcherum*, quia Codex secundum vtrumque apographum exhibet παρὰ τὸ τῇ ἄνευ. Sed *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 576. edit. *Schaefer.* in eodem Codice legit: Ὅμηρος, παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἱρεῖσθαι, et haec annotauit: „Pro ἄμην „legendum ἄμῃ. Ὅμηρος autem, quam vocem Codex versus ini„tio sic scriptam habet, vt spatium vacuum literae rubrae reli„ctum videatur, muto in Ἀμάρα, quod initium sit noui articuli. „Certe vox ἀμάρα inserenda est, etiamsi Ὅμηρος, collato no„mine ἀμάρης Il. Φ. 259. retinendum censeas. Sic Etymolog. „M. p. 70, 13. Ἀμάρα. ὁ ὀχετὸς . . . . ἡ τάφρος. ἡ ὑδρορρόη (Sorbon. ἡ ὑδρορρόης) . . . . . παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἱρεῖσθαι.“ Quod iudicium mihi quidem valde probatur. Quare nec *Wolfii* rationem laudare possum, ὀρύττεσθαι in θρύπτεσθαι mutantis.

21) Sic *Eustathius* ad *Homer.* Iliad. Θ. pag. 723, 25. τὸ γὰρ ἀκέων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, ταὐτόν ἐστι τῷ ἀκήν. αὐτὸ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ χαίνειν. τὸ δὲ μὴ χαίνειν ὅλως, ταὐτόν ἐστι τῷ μηδέν τι εἰπεῖν. LARCHER.

22) Vitiose Codex dat θηλικόν. Sed θηλυκὸν recte etiam Etymol. MS. Biblioth. Reg. Paris. Hinc emendandum Etymol. M. p. 43, 55., in quo legitur θηλυκοῦ παρασχηματισμὸν ἔχει. LARCHER.

23) Ita legendum pro ἡ δὲ ἀκέουσ' ἀπεβήσατο. In Etymologico MS. Biblioth. Reg. Paris. post παρασχηματισμὸν ἔχει reperitur: Ὅμηρος· ἡ δ' ἀκέουσ' ἀπεβήσατο, sed apud Etymologum Magn. l. l. ἡ δ' ἀκέουσ' ἀπέβη, sine vlla mentione *Homeri.* Hanc versiculi partem nondum apud *Homerum* reperire potui. LARCHER. Equidem vix dubium esse posse existimo, quin locus Iliad. Ε. 352. intelligatur, vbi nunc legitur, ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο.

24) τὸ ἀκέων] Exemplum, quod deest ad sensum, suppeditat Etymol. M. p. 43, 1. ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε. Est pars versus *Homeri* Odyss. Φ. 89. LARCHER. Conf. Etymol. Gudian. p. 25.

25) ὅθεν τὸ χαίρειν] Ita etiam in Excerptis ex *Orione* legitur p. 611, 17. Malim ὅθεν καὶ τὸ χαίρειν εἴρ.

26) ἢ ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν] Fortasse legendum, vt in Etymol. M. p. 165, 13. legitur, ἢ παρὰ τὸ ἔχω, κατὰ ἀντίφρασιν, ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν. LARCHER.

27) ἐπὶ τὸ τῆς χρήσεως] Haud dubie legendum est ἐπεὶ πρὸ τῆς χρ.

28) *Eustath.* ad *Homer.* Odyss. p. 1383, 10. καὶ ἔστι κυρίως μὲν ἄρνυσθαι, τὸ, ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον φασίμον. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ἁπλῶς ἀντικαταλλάσσεσθαι. Conf. Etymol. M. in v. Ἀρνύμενος p. 133, 42. LARCHER.

29) Locus *Homeri* est Iliad. Η. 473. et 475. Nam versus 474. ob *Orione* omissus est. In Etymologico M. p. 133, 46. male legitur ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι. LARCHER.

30) Post τὴν ἄτην Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: ὃ σημαίνει τὴν βλάβην. LARCHER.

31) τοῦ ὄρους] Legendum τοὺς ὅρους. LARCHER.

32) ἀπούρας passim apud *Homerum* reperitur pro *auferens, adimens, priuans,* vt Odyss. Λ. 270. λυθεὶς δὲ ὁ θυμὸν ἀπούρας. Et apud *Apollon. Rhod.* IV. 1433. ὅστις ἀπούρας φρου-

Digitized by Google

Ἀτρεκές, ὃ μηδεὶς[33]) παρατρέχει. ὅθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρεχὲς[34]) λέγουσι.

Ἀμφισβητεῖν, ἀπὸ τοῦ χωρὶς βαίνειν, ὅ ἐστι μὴ συμφωνεῖν, μήτε συμβαίνειν.

Αἰγίς, οὐχ, ὥς τινες, ἀπὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ συστροφὰς ἀνέμων ποιεῖν κινουμένην[35]). αἰγίδες, καὶ καταιγίδες, αἱ τῶν ἀνέμων σφοδραὶ πνοαί.

Ἄρουραν[36]), παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀραιοῦσθαι αὐτὴν γεωργουμένην[37]). κυρίως δὲ ἡ πρασορὰν[38]) καὶ ἀροτρίασιν ἐπιτηδείαν.

Ἀθέσφατον[39]), ἀθέφατον ἀντὶ τοῦ πολύ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ἄελλα, ἡ ἄγαν εἰλοῦσα[40]). ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω· ἀφ' οὗ τὸ ἄημι καὶ μετοχικὸν ἀέντες, ἀέσω, οὖν[41]) ἄελα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, ἄελλα.

Ἀγέρωχος[42]), ὁ ἄγαν γερουχῶν, ὡς εἶναι τὸ α ἐπιτατικόν. ἐπὶ δὲ τῶν Ῥοδίων ἀγερώχων[43]), παρὰ τὸ ἐπεισάκτῳ[44]) κεχρῆσθαι τροφῇ.

Αἶψα[45]), εἴρηται κατὰ στέρησιν τοῦ ἶψαι, ἢ βλάψαι· διὰ δὲ τοῦ βλάψαι, καὶ ἐμποδίζειν ἀνάγκη. τὸ δὲ ἀνεμπόδιστον ταχὺ γίνεται καὶ εὐκίνητον ἐστίν.

Αἰπόλος, ὁ περὶ τὰ ἔπη[46]) εἰλούμενος, ἅ ἐστιν ὄρη, ὃ ἐστιν αἰπόλος· ἢ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος, οἷον αἰπόλος[47])..

Ἄτη, ὥς τινες[48]) κατὰ στέρησιν τοῦ α ἄατη βούλονται εἶναι· τὴν μὲν εὖσαν[49]) πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι· ἆσαι γὰρ τὸ πληρῶσαι καὶ κορέσαι. ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄω, ῥήματος δευτέρας συζυγίας, τὸ ἆσαι δηλοῦντος, τὸ βλάψαι.

Αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ τὴν ἅλα ἐκεῖ κλᾶσθαι*)· ἆξαι γὰρ τὸ κλᾶσαι.

Ἀλαλητὸς, παρὰ τὸ[50]) ἀλάλην, ἥ ἐστιν ἔναρθρος[51]) φωνή· κατὰ στέρησιν τοῦ λαλεῖν· ἢ κατ' ἐπίτασιν τοῦ λαλεῖν[52])· οἷον πολύλαλος, θορυβώδης φωνή.

Ἀλυσκάζειν[53]), τὸ φεύγειν· παρὰ τὴν ἄλην. οἱ γὰρ φεύγοντες ἀλῶνται[54]).

Ἀλύειν, τὸ ἀπορεῖν τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν πλάνῃ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ ἀλύτως αὐτὴν ἔχειν καὶ συνδεδεμένως. ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ χαίρειν·

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλύοντα[55]).

παρὰ τὸ ἄγαν λελύσθαι αὐτὴν καὶ διακεχύσθαι· τοῦ α ἐπίτασιν δηλοῦντος.

Ἀσκὸς, ἀσκός[56]) τις ὤν, ὁ ὑγιὴς καὶ[57]) ἐσχισμένος, παρὰ[58]) τροπὴν τοῦ χ εἰς κ· καὶ τὸ ἀσκηθαὶς[59]) ἐντεῦ-

---

ρὸν ὄφιν ζωῆς, qui vt vitam ademit serpenti custodi. LARCHER.

33) Optime Etymolog. M. p. 150, 28. ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν. ἢ ὃ οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν τῷ φρονεῖν. LARCHER.

34) Hinc *Hesychius*: Ἀτρίχως· ἀτρίβως. Sed legendum est ἀκριβῶς pro ἀτρίβως, vt recte viri docti emendant, et retinendum χ in ἀτρίχως, vt monuit *Ruhnkenius*. Forsan respexit *Orion* ad *Theocrit*. Idyll. II. 151., vbi nunc legitur:

οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν.

Toupius in Appendicula Notarum atque Emendationum ad *Theocritum* p. 9. *Orionis* ope corrigebat ἀτρεχές, approbante *Valckenario*; hinc in prima editione admisit in textum, sed in secunda ἀτρεκὲς posuit. LARCHER. Conf. *Koen*. ad *Gregor*. de Dialectis p. 362. extr. edit. *Schaefer*. In Excerptis ex *Orione* p. 611, 20. est: Ἀτρεκές, τὸ ἀληθές· ὃ οὐδεὶς παρατρέχει τῷ φρονεῖν· ὅθεν κ. τ. λ.

35) Fortassis legendum est, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς συστροφὰς ἀνέμων ποιεῖν κινουμένας, vt est apud *Phauorinum*. LARCHER. Mihi nihil mutandum videtur.

36) Mallem Ἄρουρα, quanquam etiam *Bastius* l. l. pag. 319. e Codice affert Ἄρουραν.

37) Ex Etymologico MS. Paris., quod *Bastius* l. l. memoravit, legendum videatur ἀραιοῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Certe τὴν γεωργουμένην γῆν habet etiam Etymol. M. p. 133, 27. et Etymol. Gud. p. 80, 1. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 21. STURZ. Lego ἀραιοῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Erat quum emendarem ἀροῦσθαι, vt est in Etymol. M. [sed e *Sylburgii* coniectura. St.] et in *Scholiis Homeri* ad Il. Γ. 246. Sed vetat auctor Etymologici MS. Biblioth. Reg., apud quem legitur: ἄρουρα Ὠρίωνι παρὰ τὸ ἀραιοῦσθαι κ. τ. λ. LARCHER.

38) πρασορὰν est vox nihili. Emendo ἡ πρὸς σπορὰν καὶ ἀροτρίασιν ἐπιτηδεία. Conf. Etymolog. M. in v. Ἄρουρα. LARCHER. Etiam Etymol. Gudian. l. l. habet πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν.

39) ἀθέσφατον ὄμβρον apud *Homer*. Il. Γ. 4. *Scholiastes* exponit πολύν. Vid. Etymol. M. p. 22, 23., cui consonat Etymol. MS. Biblioth. Reg. LARCHER.

40) Apposite *Homer*. Il. Δ. 293. παρὰ νηΐ, ἥνπερ ἄελλαι εἰλέωσιν. LARCHER.

41) οὖν sic quidem stare non potest. Aut igitur delenda est particula, aut ex Etymol. M. p. 18, 47. legendum καὶ ἐξ αὐτοῦ, vel ἔστιν οὖν, pro ἀέσω οὖν. Paulo ante mallem, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἄημι.

42) Etymol. M. p. 7, 49. παρὰ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. οὕτως Ὠρίων. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 611, 25. ὁ ἄγαν αὐχῶν· ἢ ὁ ἄγαν περιεχῶν (pro quo legendum videtur γερουχῶν) κ. τ. λ.

43) Vid. *Homer*. Il. Β. 654.

44) Haec quidem Glossographorum sententia falsa est. Nam, vt optime loco laudato obseruat auctor Etymologici, Troes Iliad. Γ. 36. et alibi dicuntur ab *Homero* ἀγέρωχοι, quamuis non erant insulares, et proinde non vtebantur cibo aduectitio. Conf. *Scholia* in Iliad. Γ. 36. quae debemus eruditissimo *D'Ansse de Villoison*. LARCHER.

45) Quae hic leguntur, eadem fere ad verbum sunt in Etymologico M. p. 37, 4. LARCHER.

46) τὰ ἔπη est vox nihili [quae tamen etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 30. exstat. St.]. Procul dubio legendum τὰ αἴπη. Nam τὸ αἶπος notat altitudinem et cacumen montis. LARCHER.

47) οἷον αἰπόλος.] Legendum est οἷον αἰγοπόλος, vt postulat analogiae ratio. LARCHER. Etiam Excerpta p. 611, 30. habent αἰγοπόλος.

48) ὥς τινες] Delendum videtur ὥς, et τινὲς scribendum, quod cum βούλονται cohaereat.

49) εὖσαν nullum sensum efficit. Lego δυνῶσαν. LARCHER. Sed nec hoc quid sibi velit, facile aliquis dixerit. Certe non potest significare δυναμένην. Melius videatur ἐῶσαν. Verum ne sic quidem intelligo, quid sit μὴ ἐᾶν πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι. Ita enim verba ἀγαθὴν εἶναι delenda essent. A corrupta Codicis scriptura non nimis longe discederet, qui legeret μὴ ἐῶσαν πληρῶσαι (vel πληρώσασθαι) κατὰ τὴν θοίνην, vel μὴ ἆσαι καὶ πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι.

*) κλᾶσθαι] Excerpta ex *Orione* p. 611, 6. pro eo dant ἄγνυσθαι.

50) Legendum est vel παρὰ τὸ ἀλάλη, vel παρὰ τὴν ἀλάλην.

51) Emendandum ἄναρθρος φωνή, vt est in Etymologico M. p. 51, 58.

52) Sic, λαλεῖν, legendum, non λαχεῖν, quod est in Codice. LARCHER.

53) Ἀλυσκάζειν legendum est pro λυσκάζειν, vt postulant sensus et ordo literarum. Vid. Etymol. M. p. 65, 54. LARCHER.

54) παρὰ τὴν ἄλην· οἱ γὰρ φεύγοντες ἀλῶνται.] Lego, vt in Etymol. M. loco laudato, παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην· οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. LARCHER. Sed haec mutatio non necessaria videtur.

55) Est versus *Homeri* Odyss. Σ. 332., e quo apud *Orionem* ἀλήτην pro ἀλύοντα scribendum. LARCHER.

56) Pro ἀσκός τις ὤν lege ἀσχός τις ὤν, quia ἀσκὸς dicitur τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, vt *Orion* dicit paulo post. Etymologici M. auctor p. 150, 2. deduxit a σχῶ, σχίσω, ἀσχός. LARCHER. In Excerptis ex *Orione* p. 611, 7. est ἀσχάς τις.

57) καὶ ἐσχισμένος] Particula negatiua est omissa. Legendum καὶ μὴ ἐσχισμένος. Nam ἀσκὸς est ἐκ τοῦ σχίζω μετὰ τοῦ στερητικοῦ α . . . . . ἀσκός, ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς καὶ μὴ ἐσχισμένος. Vid. Etymol. M. loco laudato. LARCHER.

58) παρὰ τροπὴν] Lego κατὰ τρ. LARCHER.

59) ἀσκηθαὶς] Emendandum ἀσκηθής. LARCHER. *Larcheri*

Digitized by Google

θεν, ὁ καὶ ἀβλαβής, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, κατὰ τὸ ἕτοιμον, ἢ τὸ ἀληθές.

Ἀβληχρόν, δύναται τὸ ᾱ κατ᾽ ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές· βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρὸν ἐπ᾽ αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρόν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν[60]). ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρόν, τοῦ ᾱ ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

Ἄλθετο, ἐθεραπεύετο. ἀπὸ τοῦ ἀλδαίνω, τὸ αὐξάνω.

Ἄχνη, τὸ λεπτότατον τῶν ἀχύρων, ὧν οὐκ ἄν τις ἔχεσθαι δύναται[61]) διὰ τὴν σμικρότητα.

Ἀχυρμιαί, οἱ τόποι τῶν ἀχύρων, οἷον ἀχυριαί τινες οὖσαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄, ἀχυρμιαί.

Ἅλιον, τὸ μάταιον, τὸ εἰς θάλασσαν ῥιπτόμενον καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ παρὰ τὴν ἅλα· ἀπὸ τοῦ εὐχρηστεῖν[62]) εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.

Ἀντίβιον[63]), παρὰ τὸ τὴν βίαν εἰς τὸ ἐναντίον ἐνεγκεῖν τὸν μαχόμενον.

Ἀντιβολῆσαι· οἷον ἀντιμολῆσαι· κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ̄ εἰς τὸ β̄.

Ἀμφιλύκη, κατὰ τροπὴν τοῦ γ̄ εἰς τὸ κ̄· λυγκαῖον γὰρ τὸ σκοτεινόν. παρὰ τὸ λύειν, ἢ μὴ ἐὰν[64]) συστῆναι τὴν αὐγήν. οὕτως εὗρον . . . .[65]) καὶ ἡ λύγη ἡ σκιὰ ἡ λύουσα τὴν αὐγήν.

Ἀσχαλάαν, τὸ ἀπορεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἐν σχολάσματι, οἷον ἀσχαλάαν καὶ διαχεῖσθαι τὴν ψυχήν.

Ἀτυχθείς, ἀντὶ τοῦ ἀτυχείς[66], οὐ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ᾽ ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ διαμαρτάνειν τοῦ ἀποτρέχοντος.

Ἀκήν, ...[67]) ἐν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς σιωπῆς ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ ἡ ἀκμή.

Ἀζηχές, παρὰ τὸ ἄδδην[68]), κατὰ συγγένειαν τοῦ ζ̄ πρὸς τὸ δ̄.

Ἀπεκαίνυτο, ἐνίκησε· παρὰ τὸ τοὺς ἰκῶντας[69]) αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἔπαθλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ καίνειν καὶ φονεύειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀπεκαίνυτο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἀλδαίνειν, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδᾶν κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ἀκιδνοί, παρὰ τὸ μὴ κίειν δι᾽ ἀσθένειαν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. δύναται καὶ παρὰ τὸ αἰκίζω αἰκιδνός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ ἀκιδνόν, τὸ ἀκισμένον καὶ εὐτελές. ὁ μὴ κο νημένος[70]) ἀκινός τις ὤν, καὶ πλεονασμῷ ου γνός[71]).

Ἄψεα[72]) ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι ἀλλήλων τὰ μέλη, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἅπτω, ἅψω, τὸ ἅψος· καὶ ἅψεα πληθυντικῶς.

Αἱμασιά, ἀπὸ τοῦ αἱμάσσεσθαι τοὺς ὑπερβαίνοντας τὰς ἀκάνθας.

Ἄλεισον. τὸ ποτήριον· ἐκ τοῦ ἄλεσιν[73]) καὶ ἀθρόον ποιεῖν· οὕτως ἐν Ὑπομνήματι εὗρον Ὀδυσσείας.

Ἄμυστις, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ φιάλη[74], χωρὶς τοῦ δαπνεῦσαι[75]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι Αριστοφανίκου[76]).

Αἶσα, ἡ ἀεὶ οὖσα ἴση, καὶ μὴ μεταβαλλομέ η[77]).

Ἀρνεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αἵρεσθαι[78]) τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει[79]).

Ἀράχνια, παρὰ τὸ ἀναββιχᾶσθαι[80]) εἴρηται· ἢ παρὰ[81])

---

notae 57. 58. 59. confirmantur per Excerpta ex *Orione* p. 611, 7. et 8. Quid verbis vltimis, *κατὰ τὸ ἕτοιμον*, faciam, non habeo. Suspicor ea loco alieno posita, et *ἕτοιμον* in *ἔτυμον* mutandum esse.

60) Haec partim ob *Orione*, quem laudat, mutuatus est auctor Etymologici M. p. 3, 28. Vid. *Valckenar.* ad *Theocriti* decem idyllia pag. 218. (p. 215. B. edit. 2.) LARCHER.

61) *δύναται*] Seruaui indicatiuum, quanquam *ἂν* praecedit. Nam Glossographi talia saepe negligunt.

62) Pro *εὐχρηστεῖν* lege *ἀχρηστεῖν*. Nam in Etymologico M. p. 59, 37., qui totus locus cum *Oriona* conferendus est, legitur, *τὸ γὰρ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἄχρηστον εἰς πόσιν. οὕτως Ὧρος.* vbi legendum est *οὕτως Ὠρίων.* LARCHER.

63) Etymol. MS. Biblioth. Regiae : *Ἀντίβιον· τὸ ἐναντίον τόξευμα, ἐπιῤῥηματικόν. τὸ ον̄ μικρόν· διὰ τί; τὰ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ταῖς πτώσεσιν ἔχει. γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ βία, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν. σημαίνει δὲ ἡ ἀντὶ πρόθεσις ἐξ ἐναντίας σχέσιν.* LARCHER.

64) *ἐὰν*] Legendum *ἐᾶν*. Haec paene ad verbum reperies in Etymologico M. p. 83, 26., vbi laudatur *Ὧρος*, sed legendum est *Ὠρίων*, vt mihi videtur. LARCHER.

65) *οὕτως εὗρον*] Addidi lacunae notam . . . . Videtur enim deesse nomen auctoris, quem *Orion* secutus sit.

66) *ἀντὶ τοῦ ἀτυχείς*] Etymol. M. p. 152, 20. *ἡ μετοχή, ὁ τυχείς, καὶ ὁ τυχθεὶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ.* LARCHER.

67) *Ἀκὴν . . . . .*] Supple ex *Homeri* Il. *Γ.* 95. *ἐγένοντο σιωπῇ.* Reliqua apud *Orionem* declarandae voci inseruiunt. LARCHER.

68) *ἄδδην*] Lege *ἄδην*. Vid. Etymol. M. p. 20, 46. qui *Orionem* exscripsit. LARCHER.

69) Facili medicina huic loco medebimur legendo *νικῶντας*. LARCHER.

70) *ὁ μὴ κο νημένος*] Restitue *ὁ μὴ κινούμενος*. Nam apud Etymologum M. p. 44, 19. reperitur *ἀκιδνός, ὁ μὴ κινούμενος.* LARCHER. Paulo ante pro *ἀκισμένον* legendum puto *αἰκισμένον*.

71) Locus fere conclamatus. Primo pro particula *ου*, quae nullum sensum efficit, lego *τοῦ*. Deinde supra *γνός* scriptum est eadem manu *δνός*, vnde exsculpo *δ ἀκιδνός*, vt sit: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός.* Etymologici M. auctor p. 44, 18. *παρὰ τὸ κινῶ, ἀκινός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός, ὁ μὴ κινούμενος.* LARCHER.

72) In Codice *ψεα* legitur. *Ἄψεα* restituimus. LARCHER. Sic supra *Ἀλυσκάζειν*. Vid. not. 53.

73) *ἐκ τοῦ ἄλεσιν* etc.] *Ἄλεισον* non potest deriuari ab *ἅλες*. Nam *ᾱ* in *ἅλες* longum est, breue vero in *ἄλεισον*. Vid. Etymol. M. in *Ἄλεισον* p. 56, 30. LARCHER. Legendum vero est *ἐκ τοῦ ἅλες καὶ ἀθρόον πιεῖν.*

74) *ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ φιάλη*] Fortasse legendum, transpositis vocibus, *ἡ φιάλη, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν.* Haec emendatio firmatur auctoritate Etymologici M. p. 79, 24., in quo legitur: *ἔστι δὲ καὶ φιάλης εἶδος μεγάλης, ᾧ ἐν πότοις ἐχρῶντο.* LARCHER.

75) *δαπνεῦσαι*] Lege *διαπνεῦσαι* ex Etymol. M. p. 79, 23. LARCHER.

76) Legendum est *Ἀριστοφάνους*, vel *Ἀριστοφανίκῳ*. Quae leguntur in *Scholiis* ad *Aristoph.* Acharnn. 1227., non sunt eadem. LARCHER. Istud *Ἀριστοφανίκῳ* non concoquo. Saltem *Ἀριστοφανικῷ* scribendum esset, quemadmodum *Σωκρατικός* scribitur. Immo vel *Ἀριστοφάνους* vel *Ἀριστονίκου* legendum esse arbitror.

77) Auctor Etymologici M. p. 35, 55. addit: *πᾶσι γὰρ ἴσως ἔπεισιν.* LARCHER.

78) *αἵρεσθαι*] Sic scribendum fuit. Male Codex dat *αἴρεσθαι*. Conf. supra not. 20.

79) *ἐπὶ παραιτήσει*, *in deprecationibus, in causationibus.* Eadem fere ad verbum reperies in Etymologico M. p. 132, 18. LARCHER. Pro *χεῖρας* scripsi *χεῖρας*.

80) *ἀναῤῥιχᾶσθαι* edidi pro *ἀναριχᾶσθαι*. STURZ. Etymol. M. p. 90, 14. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι σημαίνει — οἱονεὶ τρόπον ἀράχνης τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον ἀνιέναι πρὸς τὰ πρόσαντες.* *Schol. Aristoph.* ad Pac. 69. *τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσίν, ἀναῤῥιχᾶσθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράχνης, ἀραχνιῶ, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀναῤῥιχῶ.* LARCHER.

81) *παρὰ τὸ τὴν*] Puto *τὸ* esse delendum. Sic supra not. 20. *Larcherus*, pro *παρὰ τὸ τῇ*, docuit, *παρὰ τὸ* legendum esse.

Digitized by Google

τὸ τὴν ἀραιότητα· ἀραιὸν[82]) δὲ τὸ λεπτόν. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

Αἰπύς, ὁ χαλεπὸς καὶ σκληρός· παρὰ τὸ αἶπος, τὸ ἀκρωτήριον, τὸ τραχύ.

Αἰπὰ ῥέεθρα, παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα[83])· ὅθεν τὸ ᾱ βραχύ. αἰπὰ οὖν ῥέεθρα τὰ δύσβατα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀκρωρειῶν· αἶπος γὰρ τὸ ἀκρώρειον[84]).

Ἀθερίζειν, ἀπὸ τῶν ἀθέρων[85]), ἢ ἀπὸ τῶν θερίζεσθαι μὴ δυναμένων καρπῶν διὰ σμικρότητα. ἀθερίζειν οὖν, τὸ ἐξευτελίζειν, καὶ σμικρύνειν.

Ἄμη[86]), τὸ σκαφεῖον· παρὰ τὸ ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν· ἔνθεν καὶ τὸ ἀμήσατο παρὰ[87]) τῷ Ποιητῇ ἐπὶ τοῦ θερίζειν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.

Ἀσκελὲς[88]) τὸ σκιῤῥόν· παρὰ τὸ ἄγαν ἐσκληκέναι· ὅθεν καὶ σκέλος εἴρηται τὸ ἄγαν ἐσκληκός· καὶ Ἀσκληπιός[89]), ὁ μὴ ἐῶν[90]) ἐσκληκέναι, ἤτοι ξηραίνεσθαι καὶ ἀποθανεῖν τῶν θεραπευομένων τὰ σώματα.

Ἀθηρῆ λοιγόν[91]), τὸ πτύον, ᾧ τοὺς ἀθέρας διαχωρίζουσιν, ἤτοι τὸ τοὺς ἀθέρας συλλέγον[92]).

Ἀποβρίξαι, ἀπὸ τοῦ τὴν βορὰν[93]) καὶ τοῦ ἵζειν καὶ κατανεύειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀποβορᾶς[94] νυστάζειν. οἱ δὲ παρὰ τὸ βρι. βαρύνονται γὰρ οἱ εἰς ὕπνον καταφερόμενοι.

Ἀλαᾶσαι[95]), παρὰ τὴν ἄλην· οἱ γὰρ τυφλώττοντες ἀλῶνται. ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

Ἀλσή, τὸ σύνδενδρον χωρίον, παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ[96]) τὴν αὔξησιν· ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ἄλσος.

Ἀκτή, ἐπὶ τοῦ καρποῦ, παρὰ τὸ κτεαχθῆναι[97]), τῷ ἀλήθεσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ παραθαλασσίου τόπου, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα.

Ἀμαυρόν, τὸ μὴ ὁρώμενον, ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον[98]). ὁ δὲ Φιλόξενος φησί, παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάμπω, ὅθεν μαρμαίρω, ὡς καίω καύσω, καὶ κλαίω κλαύσω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ μαρμαίρω[99])· κατὰ στέρησιν ἀμαυρός.

Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη, παρὰ τὸ ἄσην τοῦ σώματος μινύθειν· τουτέστι τὸν ῥύπον.

Ἄμπελος, παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν· οἷον ἀνάπελός[100]) τις οὖσα.

Excerpta ex *Orione* p. 611, 32. ἀράχνη παρὰ τὸ ἀηραριχᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν. ἤγουν λεπτά.

82) ἀραιὸν δὲ τὸ λεπτόν] Sic *Aristoph.* Pac. 68. ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν. *Lucian.* in Lexiph. c. 8. T. II. p. 334. μετὰ δὲ ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥιχησόμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει. Etymol. M. p. 122, 5. παρὰ τὴν ἀραιότητα, ὅ ἐστι λεπτότητα· ἀραιὸν γὰρ τὸ λεπτόν. LARCHER.

83) παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα] Auctor Etymologici M. p. 34, 42. addit: καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπά. Αἰπὰ ῥέεθρα reperiuntur apud *Homerum* Il. Θ. 369. et Φ. 9. LARCHER.

84) τὸ ἀκρώρειον] Vsitatius est ἡ ἀκρώρεια, a qua ipsa forma potius ante ductus est genitiuus pluralis τῶν ἀκρωρειῶν. Etymol. M. l. l. habet τῶν ἀκρωτηρίων et τὸ ἀκρωτήριον, vt Etymol. Gud. p. 20, 49. et p. 21, 9.

85) ἀπὸ τῶν ἀθέρων] Ἀθὴρ notat aristas, vel partes earum, quae post factam triturationem remanent, et ab agricola euerruntur a reliquo frumento et inter paleas referuntur. LARCHER.

86) Ἄμη notat *falcem*, vt optime Etymologus M. p. 243, 52. ἀμῶ ἐκ τοῦ ἄμη, ὅπερ ἐστι γεωργικὸν ἐργαλεῖον, ἡ λεγομένη δρεπάνη. *Orion* vero, deceptus vsu temporis, quo viuebat, explicat per vocem σκαφεῖον, quae significat *ligonem*. Nam *Photius* in Lexico: Σκαφεῖον· ἡ νῦν λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν. LARCHER. Conf. supra not. 20.

87) παρὰ τῷ Ποιητῇ] Nusquam apud Poetam reperitur ἀμήσατο, sed ἤμων Il. Σ. 551. ἀμῷεν pro ἀμάοιεν Odyss. Ι. 135. ἀμήσαντες Il. Ω 451. ἀμησάμενος Odyss. Ι. 247. Antiquissimi sic metebant, vt sinistra manu comprehenderent calamorum quantum poterant, dextra vero secarent. Hinc generalis notio *colligendi* facile intelligitur. Ἀμήσατο bis est apud *Apollonium Rhodium* I. 1305.

καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς.

Et III. 858.

τῆς (ῥίζης) οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ,
Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι.

LARCHER.

88) Ἀσκελὲς τὸ σκιῤῥόν] Optime *Orion*. Nam scirrhus est *tumor durus*, vt auctor est *Galenus* in Methodo therapeutica Lib. XIV. pag. 187. lin. 23. Tom. IV. ex editione Basileensi: σκίῤῥον ὀνομάζομεν ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναίσθητόν γε πάντως. LARCHER.

89) Asclepius (Aesculapius), qui prius appellabatur Hepius, nominatus fuit Asclepius, quod non sineret corpora indurescere ac mori. (Vid. Etymol. M. p. 140, 43.) Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἀσκληπιάς· ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤπια ποιῶν· τοῦ ᾱ ἐπίτασιν σημαίνοντος. Ἀσκληπιός· ὁ τὰ σκέλη καὶ πᾶν τὸ σῶμα ὑγιὲς ἔχων καὶ ἀνώδυνον. οὕτως Ἡρωδιανός. LARCHER.

90) ἐῶν pro vitioso ἐῶν edidissem, etiamsi non Etymologicon M. l. l. potuissem consulere.

91) Ἀθηρῆ λοιγόν] Legendum est vno verbo Ἀθηρηλοιγόν. *Homer.* Odyss. Λ. 126.

ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

ad quem locum vide *Scholiasten*. Veteres sic nominabant *ventilabrum*, sed recentiores per hanc vocem intelligebant πύταλον, *lucidulam*. Vid. *Eustath.* ad Odyss. Λ. p. 1675. lin. 56. Conf. *Hesych.* in hac voce, *Apollonii* Lexicon Homericum, et *Etymol. M.* in v. Ἀθηρολοιγόν p. 23, 21., qui *Orionem* auctorem laudat. Eiusdem significationis est Ἀθηρόβρωτον, quam vocem vsurpauit *Sophocles* in Vlysse ἀκανθοπλήγι. Vide *Eustath.* dicto loco, *Hesychium*, et doctissimum Sophoclis interpretem *Brunckium* in Lexico Sophocleo. LARCHER.

92) συλλέγον scribendum putaui. Male Codex συλλέγων exhibet. Etymologus M. l. l. habet διαλέγον καὶ διαχωρίζον.

93) ἀπὸ τοῦ τὴν βορὰν] Legendum est ἀπὸ τοῦ βορᾷ. Conf. not. 81. Etymologicon M. p. 115, 52. habet παρὰ τὴν βοράν, et Etymol. Gud. p. 65, 56. παρὰ τὸ βορά. STVRZ. *Eustath.* ad *Homeri* Odyss. Ι. p. 1620. lin. 23. κυρίως βρίζειν ἐστὶ τὸ βαρὺ ἵζειν, ἢ μετὰ βορὰν ἵζειν. Nam secundum primam rationem βρίζω significat *sedeo deses et grauis*. Est enim a syllaba intensiua βρι, quae a βαρὺ orta est, et ab ἵζω, *sedeo, quiesco*, quasi βαρὺ ἵζω. LARCHER.

94) ἀποβορᾶς] Legendum procul dubio ἀπὸ βορᾶς. Vid. *Etymol. M.* p. 115, 54. LARCHER.

95) Ἀλαᾶσαι deprauata scriptura est. Legendum Ἀλαῶσαι. Vid. Etymol. M. p. 52, 13. LARCHER.

96) παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ τὴν αὔξησιν] Auctor Etymologici M. p. 68, 26. particulam καὶ omittit. Sed non opus est, vt eam etiam in *Orione* deleamus. Est enim explicatiuus, idem valens quod τουτέστι. Sic paulo ante in v. Ἀποβρίξαι est ἵζειν καὶ κατανεύειν. Et in v. Ἄμη, ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν.

97) κτεαχθῆναι, τῷ ἀλήθεσθαι] Sic in Codice legitur librarii errore, qui corrigendus est κατεαγῆναι ἐν τῷ ἀλήθεσθαι, *mola frangi, frangi dum molitur*. LARCHER. Propius ad corruptam scripturam accederet κατεαχθῆναι. Nam etiam κατεάχθη legitur, vt Ierem. XXXI. 25.

98) ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον] Etymol. M. p. 72, 43. ἢ ὁ ἅμα ταῖς αὔραις φερόμενος. Etymolog. MS. Biblioth. Regiae totum locum sic exhibet: Ἀμαυρόν· ἤτοι τὸ μὴ ὁρώμενον, ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον. LARCHER.

99) παρὰ τὸ μαρμαίρω] Post haec desunt verba μαρῶ, πλεονασμῷ τοῦ ῑ, μαιρῶ, quae adde ex Etymol. M. p. 72, 41. LARCHER. Recte. Sed scribendum etiam est παρὰ τὸ μαίρω.

100) ἀνάπελός τις] Legendum ἀνάπηλός τις. Vid. Etymol. M. p. 79, 37. LARCHER. Etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 9. legitur ἀνάπελος. Conf. infra Ἄμπελος, e quo loco patet, ἀνάπελος hic seruandum esse.

Digitized by Google

'ΑποΦώλια[1]), ἀπαίδευτα· Φωλεὰ γὰρ τὰ παιδευτήρια ἔλεγον· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς Φωλεύειν καὶ ἐνδιατρίβειν. κυρίως δὲ Φωλεὸς ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ Φῶς ἐκεῖ.

Αὖον, τὸ πρὸς αὔην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον*).

'Αρά, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀρᾶσθαι εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν**) τὰς χεῖρας.

'Αχλύς, ἡ ἄγαν εἰλύουσα[2]) καὶ ἀποκρύπτουσα τὰ ὁρᾶσθαι μέλλοντα.

"Απιος, ἡ ἥκιστα πίνουσα ὀπώρα[3]). ἥδεται γὰρ ξηρᾷ γῇ ἡ τοιαύτη ὀπώρα. ἔστι δὲ ὀπώρα οὕτω λεγομένη.

'ΑΦλοισμός, ἀΦρὸς, οἱονεὶ ἀΦρασμός[4].

'Αχήν, παρὰ τὴν ἄγην, τὴν ἔκπληξιν, ἥτις οἶδε ποιεῖν ἀΦωνίαν· τροπὴ οὖν τοῦ γ̄ εἰς ᾱ, ὡς λυκόΦως παρὰ τὸ λύγον[5]) τὸ σκοτεινόν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ μὴ χαίνειν, τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς ᾱ.

'Ατύζεσθαι, ταράττεσθαι· παρὰ τὸ ἐν ἄτῃ ταράττεσθαι.

"Αμυδις, Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμαδις καὶ ἄμυδις. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ κατ' Αἰολεῖς, ὡς σάρκες, σύρκες[6]).

"Αντυγες, αἱ ἀνωτάτω τοῦ ἅρματος τετυγμέναι[7])· καὶ γὰρ καὶ[8]) ἡ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη καταῖτυξ καλεῖται.

'Αμάρα, τὸ ὑδραγώγιον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάΦους· διὰ τὸ περὶ τὰς αἱμασιὰς ῥεῖν· ἢ ὅτι οὐκ ἐᾷ τὰ παραπεΦυτευμένα αὐτῇ μαραίνεσθαι.

'Αράβησεν, κυρίως ἐπὶ τῆς ἔρας βοή[9]) ἐράβησε, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ ἀράβησε. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρεας[10]).

"Ακος, κυρίως τὸ, σιδήρῳ θεραπεύεις[11]) εἰς ἀκὴν ἀποξυμμένῳ· ἔνθεν καὶ τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι[12]). τὴν δὲ διὰ τῶν ὀξειῶν ῥαΦιδίων[13]) ἰωμένην τὰς τῶν ἱματίων λακίδας ἀκέστριαν[14]) 'Αθηναῖοι καλοῦσιν.

'ΑσΦάραγον, τὸν βρόχον[15]), ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λαλεῖν διαστάσεως. τὸ γὰρ διατείνεσθαι σΦαραγεῖν ἔλεγον[16]). οὔθατα γὰρ σΦαραγεῖν τὸ[17]), ὥστε τὸ ᾱ κατ' ἐπίτασιν λαμβάνεσθαι. δύναται δὲ τὸ σΦαγεῖν[18]) μετάθεσιν ἔχειν τοῦ π̄ εἰς Φ̄. παρὰ τὸ σπᾶν, ὅ ἐστι διατείνεσθαι.

'ΑΦάρτεροι, ταχύτεροι. παρὰ τὸ ἄΦαρ. ἔνθεν 'Αλεξανδρεῖς[19]) ἀΦαρὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως.

Αἱμύλος, ὁ πανοῦργος. παρὰ τὸ δαίω, δαίσω, δαίμων ὁ ἔμπειρος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ̄ αἵμων. "Ομηρος Φησίν[20])· αἵμονα θήρης. τούτου ὑποκοριστικόν, αἱμύλος· αἱμύλιος κτητικόν. αἱμυλίοισι λόγοις[21]), ἀντὶ τοῦ ἐμπείροις καὶ συνετοῖς.

"Ανεμοι, οἱονεὶ ἀμενοί τινες, οἱ μὴ μένοντες, καὶ τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς μ̄[22]) ἄνεμοι· μᾶλλον δὲ μεταθέσει τοῦ στοιχείου· οἱ μὴ ἠρεμοῦντες, μηδὲ ἐν ταὐτῷ[23]) μένοντες.

---

1) 'Αποφώλια] Vide *Hesychium*, *Suidam*, *Etymolog. M.* p. 118, 48. *Apollonii* Lexicon Homericum, in quo post τὸ φῶς addenda est vox ἐκεῖ, et *H. Stephani* Thesaur. Linguae Graecae. LARCHER.

*) Αὖον, τὸ πρὸς αὔην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον] Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. αὖος ὁ ξηρός· κατὰ στέρησιν τοῦ ὕεσθαι· ὁ εἰς αὖσιν καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος. Certe αὖσιν malim quam αὔην.

**) εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν] Propius ad vocabuli originem accedit αἴρεσθαι, quod pro tribus illis exhibent Excerpta p. 611, 34.

2) εἰλύουσα] Scribendum videtur εἰλύουσα, ex Etymol. M. p. 164, 35. Sed tamen ibid. lin. 41. legitur ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ εἰλῶ, ἡ ἄγαν συγκαλύπτουσα καὶ ἀποκρύπτουσα. Et in Etymologico Gudiano p. 99, 56. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν εἰλύειν καὶ ἀποκρύπτειν. Excerpta ex *Orione* p. 612, 20. habent: ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ἡμῶν ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν.

3) ὀπώρα ter scripsi pro ὀπῶρα. Intelligitur autem pomum, quod pirum dicitur.

4) Quid sit ἀφρασμός, nescire me fateor. Sed forasse legendum est ἀφρισμός, vt sit ἀφλοισμός μεταβολῇ τοῦ ρ̄ εἰς λ̄, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō. Vid. Etymolog. M. p. 161, 50. Huic coniecturae patrocinatur *Eustathius* ad Iliad. *O.* 607. pag. 1033, 7. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ ἀφρισμὸς μεταβολῇ τοῦ ἀμεταβόλου ρ̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō. Confer *Scholiasten* ad *Homeri* l. l. in nupera editione Iliados, quam debemus curis eruditis *D'Ansse de Villoison*. LARCHER.

5) παρὰ τὸ λύγον] Reponendum haud dubie est παρὰ τὸ λυγαῖον, vt habet Etymol. M. p. 43, 13. Conf. Etymolog. Gudian. p. 25, 45. vbi λύγαιον scribitur.

6) σάρκες, σύρκες] *Hesychius*: σύρκεσι· σαρξίν. *Αἰολεῖς*. Item: συρκαζε· σάρκαζε. Etymol. M. p. 441, 9. οἱ *Αἰολεῖς* τὸ ῡ εἰς ᾱ (immo τὸ ᾱ εἰς ῡ) τρέπουσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Sic *Tzetzes* in *Hesiodi* Opera et Dies pag. 86. ex edit. Basileensi 1552. (p. 54. b. edit. *Heins.*) "Ολυμπος —— παρὰ τὸ ὁλολαμπής εἶναι. ψιλοῦται δὲ, ὅτι συνεκόπη *Αἰολικῶς*, ὁλόλαμπος καὶ ὄλυμπος. τρέπουσι γὰρ καὶ τὸ ᾱ εἰς ῡ, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. LARCHER.

7) Post τετυγμέναι deesse mihi videtur περιφέρειαι. Vid. *Scholiast. Homeri* ad Il. *E.* 728. et Etymol. M. p. 103, 39., vbi male legitur περικεφαλαία, quod dudum vidit modo laudatus *D'Ansse de Villoison* ad *Apollonii* Lexic. Homer. in v. "Αντυξ. Confer. *Scholia* ab eodem viro docto edita ad Iliad. l. l. LARCHER. Adde quae ad Etymol. M. l. l. annotaui.

8) καὶ post καὶ γὰρ dele. LARCHER.

9) ἐπὶ τῆς ἔρας βοή] Legendum est ἐπὶ τῆς ἔρας (*terrae*) βοῇ. LARCHER. Mallem βοῆς, vel potius ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή, ἔραβος· ἐξ οὗ τὸ ἐραβῶ, ἐράβησε, καὶ etc. Vid. Etymol. M. p. 122, 29. et *Phauorinus* in v. "Αραβος.

10) ἐπὶ τοῦ ἄρεας] Fortasse legendum est "Αρεως. Sed praefero ex Etymol. M. p. 122, 52. ἐπὶ τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ ἄρεα καὶ τὸ βοή. LARCHER.

11) θεραπεύεις] Lege θεραπεύειν. LARCHER. Recte. Excerpta ex *Orione* p. 611, 35. κυρίως τὸ τῷ σιδήρῳ θεραπεύειν.

12) τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι] Vid. Lexic. Xenophont. Vol. I. p. 99. Proprie enim ἀκεστής est *sartor, qui vestimenta reficit.*

13) ὀξειῶν ῥαφιδίων] Vel ὀξέων ῥαφιδίων legendum est, vel ὀξειῶν ῥαφίδων.

14) *Moeris* Atticist. p. 48. 'Ακέστρια, 'Αττικῶς· ἠπήτρια, 'Ελληνικῶς. LARCHER.

15) τὸν βρόχον] Legendum τὸν βρόγχον, vel τὸν βρύχθον. LARCHER.

16) ἀπὸ τῆς —— σφαραγεῖν ἔλεγον.] Eadem reperiuntur in Etymol. M. p. 145, 56. ἢ παρὰ τὸ σπῶ, σπάραγος καὶ ἀσπάραγος· τείνεται γὰρ ἐν τῷ λέγειν. Contraria hisce affert Etymol. MS. Biblioth. Reg. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ σπᾶσθαι ἀσπάραγον· κερατώδη γὰρ εἶναι. LARCHER.

17) σφαραγεῖν τό] Monstrum lectionis. Lege σφαραγεῦντο. Nam verba οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο sunt *Homeri* Odyss. *I.* 440. LARCHER.

18) σφαγεῖν] Lege σφαραγεῖν. LARCHER.

19) 'Αλεξανδρεῖς ἀφαρὶ λέγουσι] Non soli Alexandrini sic loquuntur, sed Iones quoque et Ephesii. Vid. Etymol. M. p. 158, 14. et p. 159, 24. vbi cum diphthongo scriptum est, ἀφαρεί. sed sine diphthongo apud *Eustathium* p. 158, lin. 35. LARCHER. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

20) Verba *Homeri* sunt Il. *E.* 49. LARCHER.

21) *Apollon. Rhod.* III. 1140.

τέρπετο γάρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν.

LARCHER.

22) καὶ τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς μ̄] Legendum est καὶ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς ν̄ καὶ τοῦ ν̄ εἰς μ̄. LARCHER.

23) ἐν ταὐτῷ] In margine scriptum est ἐν τῷ αὐτῷ, quod est glossema. LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 10. vbi additur ἀεί.

Digitized by Google

Ἀπηλεγέως, ἤτοι ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως[24]), ἀφροντίστως· παρὰ τὸ μὴ λέγειν.

Ἄμαθος, ἡ τῆς πεδιάδος[25]), ἧς οὐκ ἔστι μαθεῖν μέτρον καὶ ἀριθμόν.

Ἀλκύων, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν.

Ἀσύφηλον[26]), παρὰ τὸ ἆσαι καὶ φηλῶσαι, ἤτοι κακῶσαι, ἢ ἀπαίδευτον καὶ ἀνόητον· καὶ Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα[27]).

Ἀβροτάξομεν, κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ ἀποτυχεῖν, παρὰ τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἀφυσγετόν, μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ σ, τὸν μὴ ἀναφεύγοντα· α[28]) ῥεύματος φερόμενον· ἢ ἀπὸ τοῦ[29]) καταφερόμενα· συναφὴν ποιεῖν καὶ μὴ χωρίζεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος[30]).

Ἁλῶναι, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ ληφθῆναι.

Ἀμέρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι. κυρίως δὲ τὸ μερίδος . . . οὔτινος οὖν στέρεσθαι[31]). κυρίως ἀμερίζειν· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ.

Αὐλός, παρὰ τὸ αὖσαι καὶ φανῆσαι· αὖε δ' Ἄρης[32]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ.

Ἀστεροπή, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α· εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ στεριάκειν τοὺς ὦπας τὸ ὁρᾶν[33]) διὰ τῆς ἀντιτύποσης[34]) λαμπηδόνος.

Ἀζηχής, ἀπὸ τοῦ ἄζη, ἥ ἐστι ξηρασία, ἐναντία τοῖς θάλουσι[35]) καὶ χλαροῖς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· τὰ γὰρ ζῶντα καὶ χλαρά ἐστιν, ὡς ἐπὶ δένδρων. καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρά[36]). οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως, παρὰ τὸ ἄδην, ἀδηχὴς καὶ ἀζηχής.

Ἀσπαστός, ὃ ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν σπάσαιτο, ἵν' ᾖ[37]) κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγχυρός, παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἴρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ γχίων, τὸ γαυριῶν· ἢ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ἔκπληξιν, ἀγηρός. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

Ἀβῥὴν[38]), τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ ἀρῶμαι· τὸ εἰς θυσίαν καὶ εὐχὴν ἐπιτήδειον. κατὰ δὲ ἀποβολὴν[39]) ῥήν, καὶ σύνθετον πολύῤῥην. ἡ δὲ γενικὴ ἀβῥῆνος[40]) καὶ συγκοπῇ ἀρνός. τὸ δὲ ἀρᾶσθαι ἐπὶ τοῦ εὔχεσθαι.

Αἰώρα, ἐκ τοῦ αἴρω, τὸ ἐπαίρω, αἶρα, καὶ αἰώρα.

Ἀμβλύς, ὁ μὴ εὔθετων εἰς πόλεμον· ἀμωλύς[42])· καὶ ὡς ἵππος ἱππύς· καὶ μῶλος μωλύς. καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλύς· καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β[43]).

Αὔρα, παρώνυμον κατὰ ἀναστροφήν, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκόν· ὡς ξυστήρ, ξύστρα· γαστήρ, γάστρα· καὶ ἀήρ, ἄρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ αὔρα· ὡς αἱ γρᾶες, γραῦς· αἱ νᾶες, ναῦς.

Ἀνάγκη· ἀνάσσω, ἀνάξω· ἀνάγκη πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἄγγος· ἄγω τὸ φέρω, ἄγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἄγγος, ἐν ᾧ τις ἄγεται[44]).

Ἀγρός, παρὰ τὴν ἄγραν ἐν ᾧ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός, πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἀβλεμέως, πλεονασμῷ τοῦ β, οἷον ἀμελῶς[45]), ὑπέρθεσις ἀλεμέως, καὶ ἐπένθεσις τοῦ β, ἀβλεμέως.

Ἀκμή, παρὰ τὸ ἀκή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀκμή.

Αὔριον, πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἐστὶ γὰρ παρὰ τὴν αὔω Αἰολικῶς εἰρημένην φωνήν. οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν ἠῶ αὔω· τὴν αὔριον οὖν τὴν ἐπιοῦσαν[46]) ἡμέραν, αὔω, αὔιον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, αὔριον.

Ἀφορδία, ὁ εἰς τὸ ἀποπατεῖν τόπος· πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀφοδία ἀφορδία[47]).

---

24) In Codice scriptum extat ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως. Lego ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ κατ' ὑπέρθεσιν ἀπηλεγέως. Vid. Etymol. M p. 120, 17. Larcher. Priora duo recepi. Sturz. Ad vltima, παρὰ τὸ μὴ λέγειν, conf. Eustath. ad Homeri Odyss. p. 1424. lin. 18. τὸ ἀπηλεγέως πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η. οἱονεὶ τὸ ἀπὸ τοῦ λέγειν. Larcher.

25) ἡ τῆς πεδιάδος] Ita emendandum fuit vitiosum ἡ τῆς παιδιάδος. Ἄμαθος idem est, quod ψάμμος et ψάμαθος. Alludit Orion ad Oraculum Croeso datum, de quo conf. Herodot. I. 47. Larcher. Post πεδιάδος addiderim ψάμμος.

26) Homerus Il. Ι. 643. ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν. Larcher.

27) Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα.] Optime. Nam ab ἆσαι et φηλῶσαι fit ἀσάφηλον, Aeolice ἀσύφελον, mutato α in υ. Vid. paulo ante not. 6. Larcher.

28) α ῥεύματος] Pro α legendum videtur ἅτε, utpote. Larcher. Immo διὰ ῥεύματος legerim, et colon post ἀναφεύγοντα deleuerim.

29) ἀπὸ τοῦ καταφερόμενα· συναφὴν ποιεῖν] Lege ὑπὸ τοῦ ῥεύματος καταφερόμενα συναφὴν ποιεῖν. Larcher. Conf. infra not. 48.

30) παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος] Lege παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Etymol. M. p. 163, 51. addit: τρέπει γὰρ τὰ δύο σσ εἰς γ. Larcher.

31) μερίδος . . . οὔτινος οὖν στέρεσθαι] Post μερίδος deesse aliquid, v. c. ἔπειτα δέ, siue καταχρηστικῶς δέ, facile cuique pateret, etiamsi lacunam non indicassem. Pro στέρεσθαι Codex vitiose scriptum exhibet στέρησθαι. Infra est ἀποστερεῖν.

32) Sunt verba Homeri Il. Υ. 51. Larcher.

33) Valde corruptae sunt hae voces. Lege παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, vt est in Etymol. M. p. 143, 41. Larcher.

34) ἀντιτύποσης] Legendum censeo ἀντιτυποίσης, nisi quis ἀντιλαμπούσης malit ex Etymol. M. p. 143, 42. Caeterum paulo inferius iterum explicatur nomen ἀστεροπή.

35) θάλουσι] Scribe θάλλουσι.

36) Post ζῆν posui puncti loco colon, post χλωρά ἐστιν, pro quibus in Etymologico Gudiano p. 11. lin. antepenult. est χλωρά, posui comma pro puncto, et punctum demum post δένδρων, vbi in Codice nulla est interpunctio. Pro καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρά, quae significare videntur, evadunt igitur dura, Etymologicon Gud. habet κατάστρεφε οὖν εἰς τὸ σκληρόν. Mox ex eodem ἀδιάλειπτον malim quam ἀδιαλείπτως.

37) Post ἵν' ᾖ addendum est τὸ α. Ab initio mallem vel Ἀσπαστός, ὃν ἄν τις, vel Ἀσπαστόν, ὃ ἄν τις.

38) Ἀβῥὴν] Lege Ἀρὴν. Larcher.

39) Post ἀποβολὴν adde τοῦ α. Vid. Etymol. M. p. 127, 56. Larcher.

40) Pro ἀβῥῆνος legendum est ἀρῆνος, pro quo per syncopen ἀρνὸς dicitur. Vid. Etymol. M. p. 127, 55. Larcher.

41) Scripsi αἰώρα pro αἰῶρα, et αἴρω pro αἰρῶ. Larcher.

42) ἀμωλὺς et μωλὺς scribendum putaui pro ἀμῶλυς et ἄμωλυς (ita enim in altero loco habet Codex) et μῶλυς. Larcher.

43) καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β] Transpositae sunt hae voces. Lege συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀμβλύς. Larcher.

44) Legendum est ἐν ᾧ τι ἄγεται. Larcher. Etymol. M. p. 6, 51. Ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τι ἄγειν καὶ φέρειν. οὕτως Ὠρίων.

45) ἀμελῶς] Legendum est ἀμελλέως. Nam descendit παρὰ τὸ μέλλειν. Vid. Etymol. M. p. 3, 24., vbi eadem, quae hoc loco exstant, cum hac clausula, οὕτως Ὠρίων. Larcher. Etiam Suidas in v. ἀβλεμέως, qui et ipse Orionem laudat, habet ἀμελλέως, sed pro Ὠρίων exhibet, vt Phavorinus, Ὠρίων.

46) ἐπιοῦσαν scripsi pro ἐπίουσαν.

47) ἀφόρδιον non solum latrinam significat, sed etiam excrementum. Nicander Theriac. 692.

τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρός.

Larcher. Basilius ad Gregor. de Dialectis p. 902. edit. Schaefer., vbi Orionis verba affert, dat ἀφοδία καὶ ἀφορδία.

Digitized by Google

Ἀφυσγετός, ἀφύσσω, τὸ ἐπαντλῶ[48]), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄφυγετος καὶ ἀφυσγετός.

Ἄγχειν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γάρ ἐστι τὸ ἄγχειν[49]) ἢ τὸ ἄγειν τὸν λάρυγγα καὶ συνάγειν;

Ἀχανής. παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι[50]).

Ἀκρίς· ἡ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄκραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τοὺς ἄκρους στάχυας νενέμεσθαι[51]).

Ἀσκληπιός· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἤπια[52]) ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκεληποιὸς οὖν ἐστὶ, καὶ συγκοπῇ Ἀσκληπιός.

. . . . Ἔπαινος[53]), παρὰ τὸ ἰαίνω, ἀποβολῇ τοῦ ι, αἶνος, παρὰ τὸ διαχεῖν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτῳ. δύναται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου· ἰαινόμεθα γὰρ τῇ εὐηγήσει[54]) τῶν τοιούτων λόγων.

Ἄστρον, παρὰ τὸ αἴθω· ἄστρον, ἀποβολῇ τοῦ ι[55]).

Ἀμαλδῦναι, παρὰ τὸ μαίρω· ὁ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαραίνω· μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, μάλω[56])· παράγωγον ἀμαλύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω· κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίσαι.

Ἄνδηρα, τὰ χώματα, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν.

Αἰδοῖα, ἀπὸ τοῦ ἀνειδαίνειν ἐπὶ συνουσίαν[57]) ὀργῶντα· οἷον ἀοιδεῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ο, αἰδοῖα[58]).

Ἀστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθὴν καὶ ἀστραβῆ φυλάσσειν τὴν βάσιν τοῦ . . . . . . καὶ πλεονάσαντος[59]) τοῦ ρ, ἀστράγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ[60]) τῶν ἄλλων ὀστέων τῶν ἐπὶ τῷ νώτῳ[61]). παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω[62]), ὡς ἄμμα, καὶ δεσμὸς πάντων δυναστεύων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ φιλόσοφος φησίν· αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα[63]).

Ἄνθρωπος, κατὰ Πλάτωνα[64]) παρὰ τὸ ἀθρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὄπωπε καὶ εἶδε· τῶν ἀλόγων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων. οὐ γὰρ ἂν ἰχθῦς εἰς κύρτον εἰσῆλθεν, ὁρῶν ἄλλον κρατούμενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀνακλῶντα τὴν ὄψιν ἄνω ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν ἔπος[65]). τουτέστι φωνήν.

Ἄναξ, ὁ ἄνω ἀΐσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν.

Ἀνήρ, παρὰ τὸ ἄνω, ὅ ἐστιν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ[66]) ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή.

Ἀνθερεών, διὰ τὸ θορεῖν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ οἷον ἐνθερεὼν[67]), ὅτι κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς κινεῖται καὶ ἐν τῷ καταπίνειν ἀνατρέχει[68]). ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν.

---

48) ἐπαντλῶ] Legendum est ἀπαντλῶ. Nam verba ἀφύσσω et ἀπαντλῶ significant *haurio* et *exhaurio*, ἐπαντλῶ vero *infundo*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. Ἀφυσγετός· ἡ ἀκαθαρσία καὶ ὁ ῥύπος· παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Larcher. Conf. superius not. 30.

49) Inter τὸ ἄγχειν et ἢ deest ἀλλ', vt sit τί γάρ ἐστι τὸ ἄγχειν ἀλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Regiae: οὐ γάρ ἐστιν ἄγχω ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὸν φάρυγγα. Conf. Etymol. M. p. 13, 11. et 12. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 612, 3. illud ἀλλ' non magis reperitur. Sed post verba, παρὰ τὸ ἄγω, additum est πλεονασμῷ τοῦ χ.

50) κεχηνέναι est infinitiuus perfecti med. verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. Ἀχανής· ἀφεγγής (Lege ἀφθεγγής). στερητικὸν τὸ ἀ. σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ ἡπλωμένον (*expansum*). εἰ δὲ ἐπιτατικὸν, τὸ λίαν ἀνεῳγμένον· παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι. Ἀχανής· ἀπὸ τοῦ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, τὸ λίαν χαῖνον. δηλοῖ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἐνεόν, μὴ διᾶραι τὸ στόμα δύνασθαι. Ἀχανής· ἄλαλος καὶ ἄφωνος, ὁ μὴ κεχηνώς, ἐνεός. Larcher.

51) νενέμεσθαι] Legendum est νέμεσθαι, vt etiam Etymol. M. habet p. 48, 39. Larcher.

52) ἤπια] Vitiose in Codice est ἤπια. Vide etiam supra Ἀσκελὲς τὸ σκιῤῥόν.

53) Excidit *Αἶνος*. Lege *Αἶνος· Ἔπαινος*. Mox legendum est δύναται δὲ καὶ pro δύναται γὰρ καί. Ad rem facit Etymol. M. p. 33, 16. αἶνος, γνώμη, παροιμία. Larcher.

54) εὐηγήσει] Fortassis legendum est ἐξηγήσει. Larcher.

55) Plenius ac melius Etymologici M. auctor p. 144, 25. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἶστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄστρον. Larcher.

56) μάλω] Saltem ἀμαλῶ legendum puto. Post μαραίνω vero ex Etymol. M. p. 69, 21. et e *Zonarae* Lexico p. 158. haec inserenda: καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀμαρῶ, post quae ponantur μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ ἀμαλῶ. Vterque enim auctorem laudat *Orionem*.

57) Malim ἐπὶ συνουσία.

58) Emondandum omnino est: οἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδοῖα· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. οὕτως Ὠρίων. Larcher. Conf. *Kulenkamp.* ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex *Orione* p. 611, 41. haec legi: *Αἰδοῖα παρὰ τὴν αἰδῶ· καὶ γὰρ γυμνῶσαι ταῦτα ἢ ὀνομάσαι αἰδούμεθα.* quorum nullum est in Codice *Orionis* vestigium.

59) Lacuna est in Codice, quam sarcire potes hoc modo: τὴν βάσιν τοῦ [ποδός. ἀστάγαλος] καὶ πλεονάσαντος κ. τ. λ. Vid. Etymol. M. p. 144, 40. et 43. Sed meliora nos docebit Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: ἀστράβαλος, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς γ, ἀστράγαλος. Larcher. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 313.

60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est ἐπὶ δέ. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 44. ἐπὶ δὲ τῶν νωτιαίων ὀστέων. Larcher.

61) νώτῳ pro νότῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur αἴθω, vt volunt auctor Etymologici M. p. 31, 11. et *Moschopulus* p. 74. vel propius ad ductum literarum ἄσω. Nam, vt ait *Varinus Phavorinus* p. 20. (p. 67. lin. 32. edit. Basil.). ἡ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ κορέννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo eadem reperiuntur, quae sunt in *Orione*. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 19., vbi legitur αἷμα, παρὰ τὸ αἷμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Emenda, αἷμα, παρὰ τὸ ἅμμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Etymol. MS. Biblioth. Reg. παρὰ τὸ ἅμμα καὶ σύνδεσμά τι εἶναι τοῦ σώματος. Larcher. Veram lectionem apud *Orionem* esse αἴθω, apparet ex Excerptis p. 612, 38. *Αἷμα περὶ* (lege παρὰ) τὸ αἴθω τὸ καίω· θερμὸν γάρ. Sed deinde puto *Orionem* addidisse ἢ παρὰ τὸ ἅμμα, ὡς δεσμὸς κ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. in *Empedoclis* versu deest verbum ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ in Etymolog. MS. sed alio loco in eodem Etymol. MS. sic afferuntur verba *Empedoclis*: αἷμα γὰρ ἀνθρώποις ποιήσει· περικάρδιον νόημα τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. *Sylburgius* in Notis emendat περὶ κραδίῃσι νόημα. Larcher. Vid. *Kulenkamp* ad *Etymol. M.* l. l.

64) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα, ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὁρᾷ, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀναθρεῖ· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἑώρακε (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε) καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὄπωπεν. ἐντεῦθεν δὴ μόνον τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἄνθρωπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 99, 22. et pro παρὰ τὸ ἄνω βλέπειν legendum παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. Larcher.

65) ἔπος] Procul dubio corrigendum est ὄπα. Et sic legitur in Etymologico M. p. 99, 24. Larcher. Etiam Excerpta p. 611, 46. habent τὴν ὄπα, τουτέστι φωνὴν· γραφομένην καὶ νοουμένην.

66) πρακτικὸν γὰρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτικὸς γὰρ legitur. Perinde est. In *Orione* subintelligi debet χρῆμα. Etymologus M. addit καὶ ἀνυστικός, quod propius ad etymologiam. Larcher. Vel μᾶλλον subaudiendum est, vel πρακτικὸν in πρακτικώτερον mutandum.

67) ἐνθερεὼν] est *conterens*, *atterens*. *Phavorinus* pag. 188. (p. 653, 47.) Ἐνθέρει· τὴν χλαῖναν κατατρίβει. Larcher.

68) ἀνατρέχει deest in Etymologico M. p. 99, 29. Larcher.

Digitized by Google

Αὐχὴν[69]), ἀπὸ τῆς ἄνω τῆς κεφαλῆς νεύσεως, ἐπὶ τῶν αὐθάδων, ἢ ἐπί τισιν αὐχούντων.

Ἀρτηρία, οἷον ἀεροτηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύναται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ, οἷον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἄλσιν[70]).

Ἀγοστός, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπίκαμπειν[71]) τὴν χεῖρα.

Ἀγκὼν, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ οἷον ἄγγυσθαι· Χρύσιππος δὲ ἐγκὼν, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τῷ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον.

Ἀράχις[72]), παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινὰ κνήσασθαι τῇ ἰδίᾳ χειρί, ὡς Ὅμηρος φησίν[73])· κατάκνηστιν μέσα νῶτα.

Αἴγειρος, παρὰ τὸ αἴρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὔξεσθαι· ὅθεν Ὅμηρος φησί[74])· μακεδνῆς αἰγείροιο. οὕτως εὗρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανοῦ.

Ἄτρακτος, ταράσσω ταρακτός· ἀτάρακτος, καὶ συγκοπῇ ἄτρακτος.

Ἄφνω, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανῶς ἔδει περισπωμένως· ἐξέστι[75]) τὸ σ̄ καὶ μετέστη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ἐπιῤῥήματα δισσύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βαρυνουνται[76])· πόῤῥω, κάτω, ἔξω.

Ἀστεροπή[77]), ὄπτω, ὀπτή, ἀστεροπτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ̄ ἀστεροπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἄορες[78]), αἱ γυναῖκες, κατὰ ὑπέρθεσιν, παρὰ τὸ ἀορίζειν· ἔνθεν καὶ τὸ ὁ ἄρων[79]).

Αἶρα, ἡ σφύρα[80])· Καλλίμαχος[81]), αἰράων ἔργα διδασκόμενος· παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω· κατὰ Δωριέας φθερῶ φθάρα[82]), κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φθ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ̄. ἀλλοόριος γάρ ἐστιν ὁ ἄλλων ὁρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τὶς οὖσα, ἢ δυσίατος· τὸ γὰρ αν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δυς.

Ἀκριβής, τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαιόν[83]).

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι· ἡ φοβερὰ τοῖς πλέουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μεῖον· ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἔστι δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν̄, οἷον ἀμείων τις ὤν.

Ἀρειή· ἡ ἀπειλή[84]), Ἄρεως γενικῇ[85])· ἁρμόττει δὲ πολεμικῷ προσώπῳ τὸ ἀπειλεῖν.

Ἀτειρής, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἀπαλὸν[86]), τὸ εὐχερῶς τειρόμενον.

Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων[87])· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ οἱουδήποτε σανιδίου[88]).

Ἀγρυπνία, ἀϋπνία τὶς οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμφώνων τοῦ γρ[89]). Ἀγρυπνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαῖα[90]), ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης[91]). εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περσεφόνην[92]). τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐτοῖς ἀκολουθῆσαι τῷ

---

69) De differentia, quae est inter *αὐχὴν* et *δέρη*, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et nos, si tanti est, ad *Herodot.* Tom. II. pag. 27. Paulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est *καὶ ἐπί τισιν αὐχούντων*. LARCHER.

70) Etymologicon M. p. 136, 25. *ἀλτηρία τὶς οὖσα, ὅτι ἅλλεσθαι δοκεῖ, παλμοὺς ποιοῦσα.* Scribendum igitur apud *Orionem*, *παρὰ τὴν ἅλσιν* cum aspero spiritu, et supra *ἁλτηρία*. LARCHER. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est *ἐπικάμπτειν τὴν χεῖρα*. Intellige *brachium*. Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodot.* II. 121. Tom. II. pag. 398. LARCHER.

72) *Ἀράχις*] Locus mire deprauatus. Legendum procul dubio est: *Ἄκνηστις· ἡ ῥάχις.* Nam *ἄκνηστις* est *spina dorsi* in quadrupedibus. LARCHER.

73) Pro *κατάκνηστιν* lege *κατ' ἄκνηστιν*. Sic enim est in loco *Homeri* Odyss. *K.* 161. *κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα*, *per spinam medio tergo percussi*. LARCHER.

74) Odyss. *H.* 106. *οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο*. LARCHER.

75) *ἐξέστι*] Legendum *ἐξίστη*. Error ortus est ex peruersa literarum pronunciatione. Vid. *Koen.* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 187 et 188. (p. 402 sq. edit. *Schaefer.*) LARCHER.

76) *βαρύνουνται*] Scribe *βαρύνονται*.

77) *Ἀστεροπή*] Vid. etiam *Ἀστεροπή* supra. LARCHER.

78) *Ἄορες*] Sic etiam *Suidas*, vbi *Kusterus* corrigit *ὄαρες*, conferens *Schol. Homeri* Iliad. *I.* 327. Sed non recte. Nam *ἄορες* dictum est per transpositionem, vti obseruat *Orion*, qui deducit hanc vocem ab *ἀορίζειν*. Melius esset ab *ὀαρίζειν*, *confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad Iliad. *B.* pag. 573. lin. 21. *ἔστι ῥῆμα ἀείρω τὸ ὁμοῦ εἴρω καὶ συζευγνύω, ὡς τό, σὺν δ' ἤειρεν (Iliad. K. 499.), ἤγουν συνέζευξε, συνέδησεν. ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ ἄορ, γέγονεν ὄαρ.* Hinc explodenda est etymologia, quam affert *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *I.* 327. Conf. *Hesych.* in v. *ἄορες*, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. LARCHER.

79) *ὁ ἄρων*] Rescribendum *ὀάρων* vna voce, vel *ἀόρων*. LARCHER.

80) *ἡ σφύρα*] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 35, 36. et reponendum est *ἡ σφύρα* pro *ἡ σφαῖρα*. LARCHER.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et Fragmenta *Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494. edit. *Ernest.* LARCHER.

82) *φθερῶ φθάρα*] Legendum omnino *φθαίρω φθαίρα*. Optime Etymol. M. p. 214, 50. *γίνεται ἀπὸ τοῦ φθαίρω Δωρικοῦ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ φθείρω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς αι τρέπουσι.* LARCHER.

83) Multa desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. LARCHER.

84) *ἡ ἀπειλή*] Nempe *ἀρειή* significat *minas bellum parientes*. *Homerus* Iliad. *Φ.* 339.

μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.

Vid. *Hesych.* in v. *Ἀρειάς*, *Ἀρειή*, *Ἀρή*, *Ἀρίη*, et Etymol. M. p. 126, 24. LARCHER.

85) *Ἄρεως γενικῇ*] Legendum cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὴν Ἄρεος γενικήν· ἀρέα· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρεία· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η.* LARCHER. Mox pro *ἁρμόττει* scripsi *ἁρμόττει*.

86) Rursus *ἁπαλὸν* pro *ἀπαλὸν* dedi.

87) *Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων*] *G. I. Vossius* in Etymologico Latino: „Itaque proprie *Abacus* est mensa, quae basin non „habet; vt illa *logistarum*, de pariete suspensa: item *coquina-*„*ria*, quae nunc parieti adplicatur, nunc soluta demittitur, vt „vasa super ea reponantur: vnde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2." Tom. II. pag. 448. lin. 7. LARCHER.

88) Hinc sua sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. LARCHER.

89) *τῶν συμφώνων τοῦ γρ*] Dele importunum istud *τοῦ*. LARCHER.

90) Rescribe *Ἀχαιά*. LARCHER.

91) *Aristophanes* in Acharnensibus vers. 709.

οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο.

In Etymologico M. p. 163, 35. hic versus exstat cum diuersa lectione, de qua vide *Brunckium* ad Acharnensium dictum locum. LARCHER.

92) Legendum est *ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ*, vt recte edidit *Brunckius* ad *Aristoph.* l. l. Iota ad latus adscriptum ansam dedit librariis et editoribus efformandi literam *ν*. Vide nos, si tanti est, ad *Herodot.* Vol. IV. pag. 284 et 285. LARCHER.

γινομένῳ ἤχῳ. καὶ ὅπου ἂν παύσεως[93]), ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διόδευον[94]) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένων[95]) περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην[96]).

Ἄρης, παρὰ τὴν ἀρὰν, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀὴρ, παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι τοῦ αὔοντος, ὅ ἐστι καίοντος αὐτὸν αἰθέρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ πνεῖν. ἡ κίνησις γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινὰ ζῶα αἴρειν καὶ κουφίζειν.

Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφὴ, ἧς βροτὸς οὐ μετέχει.

Ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ διάγειν[97]) τὶ δι' αὐτῶν.

Ἄγκη, τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκόφθαι[98]), καὶ συνδεῖσθαι[99]).

Ἀχλὺς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.

Ἀήτης, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἀεῖν καὶ πνεῖν. ἀῶ, ἀήσω, ἀήτης. οὕτως Ἡσίοδος φησίν[100])· διασκιδνᾶσιν ἀέντος.

Ἀμνός, στερητικὸν τοῦ ᾱ[1]) ἔγκειται. ὁ ἐκ τοῦ μνοῦ μεταβεβηκώς. μνοῦς δὲ λέγεται ἡ μαλακὴ θρὶξ ἡ ἐκ γενετῆς παντὸς ζώου.

Ἀσπάζεσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποσπᾶν. ὁ γὰρ διαλυόμενος ἀπό τινος καὶ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὅμηρος· ὁ δὲ δεξιτερὴν χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο[2]).

Ἅλα, τὴν θάλασσαν, παρὰ τὸ ἅλις. ἀθρόον γὰρ ὕδωρ ἐστίν.

Ἀβροτάξαι, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποτυγχανόντων βροτοῦ.

Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.

Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἔγκειται τοῦ ᾱ[3]. παρὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὅ ἐστιν ἐκκόπτεσθαι.

Ἄνεως, ἰὰ, ἡ φωνὴ, πλεονασμῷ τοῦ ω̄, ἰωή[4]). ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι· καὶ κατὰ στέρησιν ἰέναι ἄνιος. ὡς χώρα ἄχωρος· μεταθέσει τοῦ ῑ εἰς ε̄, ἄνεος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως. δύναται καὶ παρὰ ῥῆμα τὸ αὔω, αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν[5]). ὄνομα ῥηματικὸν, ἄναυος[6]). ἀποβολῇ τοῦ ῡ, ἄναος. Ἀττικῶς ἄνεως. αὔω δὲ ἄναυος, ὡς αὐδῶ ἄναυδος, φυτῶ νεόφυτος. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[7]).

Ἄχερδος, βοτάνη ἣν οὐκ ἔστι τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκανθώδης γάρ.

Ἀμέρδω, μείρω, μερίζω, ἀμέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄ ἀμέρδω, ὥσπερ καὶ δείω δείδω. κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος[8]). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δηλοῦται.

Ἀκμή, παρὰ τὸ κμῶ, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὲν, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀκμή, μὴ κάμνουσα ταχέως.

Ἀσκελές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ξηραίνω[9]). καὶ ἀσκελὲς τὸ ἄγαν σκληρόν. ὅθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἄσωτος, παρὰ τὸ σῶ, οὗ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλλων σώσω, σωτὸς, ἄσωτος· ὡς πληρώσω πληρωτὸς, ἀπλήρωτος.

Ἄμαξα[10]), ἄξω, ἄξα· ἅμαξα σύνθετον.

Ἄρδην, παρὰ τὸ αἴρω ἄρδην· ὡς φύρω φύρδην· μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος.

Αἴγλη, αἴσσω, αἴξω· κατὰ συναίρεσιν αἴξω, ὄνομα αἴγλη, ἡ ὀξέως ἀποπεμπομένη. οὕτω Φιλόξενος.

Αὐλή, αἴω[11]) τὸ πνέω· οὗ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου· πλεονασμῷ τοῦ ῡ, αὔσω. ὄνομα ῥηματικὸν αὐλή.

Ἄγκος[12]), οἱ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω· οὗ κατὰ συναλοιφὴν κῶ, δηλοῦν τὸ κεῖσθαι[13]).

Ἄμωτον, παρὰ τὸ μένω, μητὸς ἄμητος[14])· ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ ὑπομονητικὸν, τὸ ᾱ ἐπιτατικόν.

Ἀχανές[15]), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαῖνον· δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἐνεὸν εἶναι καὶ μὴ διᾶραι τὸ στόμα δύνασθαι.

Ἀσχαλᾶν, παρὰ τὸ ἄχω τὸ λυπῶ· οὗ παθητικὸν ἄχομαι· νῦν δ' ἄχομαι κακότητι[16]). παράγωγον ἀχάλλω,

93) Lege cum Etymologico M. p. 163, 41. καὶ ὅπου ἂν παύσηται. Et sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

94) Scribe διώδευον. LARCHER.

95) καὶ παυσαμένων] nempe ψοφεῖν κυμβάλων καὶ τυμπάνων. Vel legendum est cum *Brunckio*: καὶ παυσαμένου, scilicet τοῦ ψόφου. LARCHER.

96) Mutila sunt, quae exstant, Commentaria in *Aristophanem*. Integriora habebat *Orion*. LARCHER.

97) Pro διάγειν rescribendum est ἄγειν. Vid. supra not. 44. Habetur tamen διάγειν etiam in Excerptis ex *Orione* p. 612, 20. Ex iisdem in fine glossae scribendum puto δι' αὐτοῦ.

98) ἀπὸ τοῦ συγκεκόφθαι] Quid hoc sibi velit, nescio cum ignarissimis. Legendum suspicor ἀπὸ τοῦ ἀνακεῖσθαι συγκέκοπται, vt sit dictum per syncopen. Vide *Varinum Phavorinum* pag. 6. lin. 45. (p. 19. 46. edit. Basil) Συγκόπτω eo sensu proba vox est. *Eustathius* ad Odyss. pag. 1447. lin. 19. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μέγας οἷα συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ὁ μεγάλος οὐ κλητικὴ μὲν ἐνικὴ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ. LARCHER. Conf. paulo post in v. Ἀκμή.

99) καὶ συνδεῖσθαι] Legendum videtur, vt est partim in Etymologico M. p. 10, 46. ἢ ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνέχεσθαι. Conf. infra in Ἄγκος. LARCHER.

100) Ἡσίοδος φησίν] Fortasse respexit *Orion* ad versum 875. Theogoniae, vbi legitur,

ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας.

Vel potius memoria falsus laudauit *Hesiodum* pro *Homero*, apud quem Ilad. *E*. 526. legitur διασκιδνᾶσιν ἀέντες. LARCHER.

1) Legendum est στερητικὸν τὸ ᾱ. *Μνοῦς* est *prima lanugo*, *pilus tener*. Ab *Hesychio* explicatur: ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἔριον ἁπαλώτατον. LARCHER. Conf. mox not. 3.

2) Odyss. *B*. 321. legitur ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο. LARCHER.

3) Legendum est ἔγκειται τὸ ᾱ. Vid. not. 1. paulo ante.

4) πλεονασμῷ τοῦ ω̄, ἰωή] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 95, 19. vbi legitur πλεονασμῷ τοῦ ῑ. ἰοή. LARCHER.

5) αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Υ*. 51. LARCHER.

6) ἄναυος —— Ἀττικῶς ἄνεως] Lingua communi dicitur ναός, λαός, Attice vero νεώς, λεώς. Vid. Etymol. M. p. 96, 37. LARCHER.

7) Vid. *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8) Vid. etiam supra Ἀμέρδω.

9) Vide supra Ἀσκελὲς τὸ σκιῤῥόν. LARCHER.

10) Ἄμαξα et ἅμαξα pro Ἄμοξα et ἄμοξα edidi, quanquam spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) αἴω] Legendum est ἄω. LARCHER.

12) Ἄγκος, οἱ κοῖλοι τόποι] Vel legendum est Ἄγκη, vt paulo superius, vel ὁ κοῖλος τόπος. LARCHER.

13) κεῖσθαι.] Lege κεῖμαι. Etymol. M. p. 533, 58. ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον κος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ, πλεονασμῷ τοῦ γ̄, γίνεται ἄγκος. LARCHER.

14) Ἄμωτον et μητὸς ἄμητος scriptum est in Codice, sed legendum haud dubie Ἄμοτον· παρὰ τὸ μένω μοτὸς ἄμοτος, vt videre est apud Etymol. M. p. 77, 1. cuius sententia nititur auctoritate *Orionis*. Sed μῆτος, cum circumflexo, idem est quod μῆτις, et ἄμητος vel ἀμητὸς est ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἀμῶσιν, ἤγουν ὁ θερισμὸς, καὶ ὁ καρπὸς ὁ ἀμώμενος, vt optime *Moschopulus* περὶ Σχεδῶν pag. 167 et 188. LARCHER.

15) Ἀχανές] Vide supra

16) νῦν δ' ἄχομαι κακότητι] Apud *Homerum* Odyss. *Σ*. 255.

Digitized by Google

καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς φησίν· παρὰ τὸ σχῶ[17]) σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀσχάλλω.

Ἀποδρᾶν, παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ὅθεν δρηστῆρες παρ' Ὁμήρῳ[18]). τὸ οὖν ἀποδρᾶν ἐστὶ, τὸ ἔξω γενέσθαι τῆς δεούσης ὑπηρεσίας[19]). οὕτω Φιλόξενος.

Ἀϊδνός. εἴδω τὸ βλέπω, ἢ φθίνω[20]). ῥηματικὸν ὄνομα, ἰδνός, μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀϊδνὸς, ὡς στίλβω στιλπνός.

Αἴσυλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ δηλοῦντος τὸ βλάψω.

Ἀφρός, ἀπὸ τοῦ φρῶ[21]).

Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ[22]), οὗ παράγωγον τὸ κεραίω· ὁ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ' ἁπλοῦς.

Ἀλαός, ὁ τυφλὸς, κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ἢ βλέπειν. παρ' Ὁμήρῳ[23])· λάε νεβρὸν ἀπάγχων.

Ἄρτος, παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἱπποκράτης προσάρματα[24]) τὰ σιτία φησί. καὶ Ἀριστοφάνης[25]), Αἶρ', αἶρε μάζαν. καὶ ἁρμαλιὰ ἐπὶ τῆς τροφῆς. παρὰ τὸ αἴρω τὸ προσφέρω, ἁρμός. οὕτω καθαίρω καθαρμός. παρὰ οὖν τὸ ἁρμὸς, ἁρμία, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἁρμαλιά.

Ἀκόλαστος, ὁ ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκέναι τῆς ἐπιτηδείας. οὕτω Φίλων. τινὲς δὴ αὐτὸν καλοῦσι καταφερῆ πρὸς συνουσίαν[26]). διὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἄῤῥωστος, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω, καὶ ὄνομα ῥῶσις, καὶ παρὰ τὸ ῥῶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο[27]). πρέπεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τὸ ὁρμᾶν. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ ῥώω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω.

Ἀχρεῖον· χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω, οὗ παράγωγον χραύω[28])· χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς[29])· ἀφ' οὗ τὸ ἔχρεσε[30]), τὸ ἐπιβαρύνειν. χρῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ᾱ στερητικοῦ, ἄχρα, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε[31])· ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιπόλαιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοίγειν.

Ἀκωκή, παρὰ τὸ ἀκήν. ἐστὶ καὶ ἀναδιπλασιασμὸς ἀκωκὴν *), ὡς ἄγω ἀγωγή.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ εὐτελὲς καὶ μὴ ἄξιον φθόνου, ὡς τὸ[32]), ἀμέγαρτε συβῶτα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ[33]), πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στέρησιν τοῦ ᾱ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγυιά, ἡ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.

Ἀλέκτωρ, ἐπὶ τοῦ ὀρνέου· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς η̄. εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἡλίου· ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων[34]). ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.

Ἀκροῶ[35])· ἀκούω, ἀκοῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, ἀκροῶ[36]). οὕτω Φιλόξενος.

Ἀκόνη, παρὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ὀξύτητα[37]).

Ἀπτήν· πετῶ πετὴν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπετὴν, καὶ συγκοπῇ ἀπτήν.

Ἀκτίς, παρὰ τὸ αἴσσω, αἴξω, ἀκτός. καὶ παρώνυμον ἀκτίς. ἡ αἴσσουσα πανταχόθεν.

Ἀκῶ[38]), τὸ θεραπεύω. ἀκέσω μέλλων.

Ἀθῶος, θωὴ ἡ ζημία[39]).

---

et T. 129. legitur νῦν δ' ἄχομαι. Addidit Orion κακότητι, sic: *nunc tristor*, „nempe ob mala." Larcher.

17) σχῶ idem est quod σχέω, *habeo*, *teneo*, inusitatum. Vid. Etymol. M. in v. Σκεῦος, Σκηνῶ, et Σχίς, p. 650, 42. et 50. et p. 671, 7. Secundum istam etymologiam optime interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. ὃ ἐπέχειν οὐ δυνάμεθα. Larcher.

18) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *Π*. 248. et alibi. Larcher.

19) δεούσης ὑπηρεσίας] Quamuis ex istis qualiscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 115, 45. δεσποτικῆς ἱστορίας. Larcher.

20) φθίνω est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 38, 48. vbi legitur φαίνω. Larcher.

21) ἀπὸ τοῦ φρῶ] Plenius ac dilucidius Etymol. M. p. 162, 48. quem vide. Larcher.

22) κερῶ, κεράω, κεράννυμι. Larcher.

23) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *Τ*. 230. Etymologici M. auctor p. 52, 6. exponit verbum λάειν per βλέπειν, et *Crates* apud *Scholiasten Homeri* ad Odyss. *Τ*. 229. eodem modo: Κράτης λάων φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαός, ὁ τυφλός. Larcher.

24) *Erotianus* in Expositione Vocum *Hippocratis*: Προσάρματα· τροφαί. Adi *Foësii* Oeconomiam Hippocratis pag. 554. docte disserentis de potestate huius vocabuli. Larcher.

25) in Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu ἀκόλαστος apud auctores. Hinc apud *Aristophanem* Lysistr. 398. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ᾄσματα, *tales earum sunt obscenae cantilenae*. Larcher.

27) *Homer*. Odyss. *Ω*. 69.

πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο.

Larcher.

28) χραύω] Luce meridiana clarius est, παράγωγον verbi χρῶ esse χραύω. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 165, 38. cuius auctor *Orionem* exscripsit. Larcher.

29) *Homer*. Il. *Ε*. 137.

ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον.

Larcher.

30) Melius esset ἀφ' οὗ ἔχραε, τὸ ἐπεβάρυνεν, vt est in Etymologico M. l. l. *Hesychius*: Ἔχραεν· ἐπεβάρησεν. Larcher.

31) ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, apud *Homer*. Odyss. *Σ*. 162. *simulatorie ridebat*. Sic debet reddi. Pessime vulgata versio, *effuse ridebat*. Larcher.

*) ἀκωκὴν] Non video, quomodo accusatiuo possit locus esse. Scribe ἀκωκή.

32) *Homer*. Odyss. *Ρ*. 219. *Φ*. 362. Larcher.

33) *Homer*. Il. *Β*. 420. Hinc emendandum Etymologicon M. p. 74, 29. vbi male legitur φθόνον pro πόνον. Certe πόνον, vt est apud *Orionem*, exhibent omnes *Homeri* editiones. Larcher. Contra perperam in *Orionis* Codice scribitur ὤφελλεν, pro quo ὄφελλεν restituendum putaui.

34) *Homer*. Il. *Τ*. 398. Larcher. Etymon vocabuli ἀλέκτωρ addi potest ex Excerptis p. 612, 34.

35) Ἀκροῶ] Eius futurum dicitur ἀκροάσω. Vid. Etymol. M. p. 183, 6. Larcher.

36) ἀκροῶ est imperatiuus verbi ἀκροάομαι. *Aristophanes* Lysistr. 503. ἀκροῶ δή, *ausculta iam*. Larcher.

37) Fortasse legendum est, παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ὀξύτητα, vt legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 17. auctore, παρὰ τὸ ἥκω, ὄνομα ῥηματικὸν ἀκή, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· —— ἀκὴ οὖν. Larcher.

38) Propria notio verbi ἀκῶ est *acuo*. Ab ἀκῶ deriuatur nomen ἄκος, *acus*, quod Latini seruarunt. Inde ἀκέω, et contracte ἀκῶ, *acu pungo*. Medium ἀκέομαι, proprie *acu sarcio*, *acuto instrumento sarcio*; hinc *sano*, *medeor*. Vid. *Lennep*. Etymologicum Linguae Graecae p. 91. Larcher.

39) Ἀθῶος. θωὴ ἡ ζημία. ἀδολεσχεῖν ἐγκεῖται τὸ αἰδεῖν κ. τ. λ.] Duae glossae in vnam coaluerant librarii incuria. Eas distinxi. Ἀθῶος originem trahit a θῶ, *impono*. Hinc θωή,

Digitized by Google

Ἀδολεσχεῖν. ἔγκειται τὸ αἴδειν[40]), ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ αἴδει τὸ κακόν. οὐχ, ὡς τινές, παρὰ τὸ ἀδην. οὕτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων[41]).

Ἀείδηλον[42]), τὸ ἀεὶ δῆλον. Ἄρατος[43] · τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἐστήρικται. καὶ ἔστι παρὰ τὸ εἴδω εἴδελος, καὶ μετὰ ἐπιτάζεως[44], τοῦ ᾱ ἀείδηλον[45]). ἀείδηλον δὲ τὸν ἀέρα ἀφανιστικὸν, καὶ ἔγκειται τὸ δηλοεῖν[46]), ὅ ἐστι βλάπτειν. ἔνθεν τὸ δηλήμονες καὶ δηλήσασθαι.

Ἄλεισον, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἅλις καὶ ἀθρό οντίων[47]).

Ἄχνη, παρὰ τὸ αἴσσω ἄχνη[48]).

Ἀληθής, ὁ μὴ λήθη[49]) τοῦ δικαίου ὑποπίπτων.

Ἀμαρύσσειν καὶ λάμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαιρίσσω[50]), καὶ δι' εὐφωνίαν, ἀποβολῇ τοῦ ῐ μαρύσσω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ἢ κατ' ἐπίτασιν, ἀμαρύσσω.

Ἀποκναίω. κτῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ φονεύω. οὗ παράγωγον κταίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ̄, καίνω, καὶ μεταθέσει τοῦ ῡ, κναίω, καὶ σύνθετον ἀποκναίω.

Ἀλαλάζειν, ἐκ τοῦ λαλῶ λαλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῇ[51]) σιγάζω.

Αἴξ, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ. οὗ ὁ μέλλων αἴξω, ἀποβολῇ τοῦ ω αἴξ[52]).

Ἅρπη[53]), παρὰ τὸ ἅρπω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἁρπάζω καὶ ἅρπη.

Ἀοίδιμος, παρὰ τὸ ἀοιδὴν, ἀρίδιμος[54]).

Ἄχραντος, ὡς παρὰ τὸ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ φαίνω φαντὸς καὶ ἄφαντος.

Ἀκαλαρείτα[55]), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἄλλο παράγωγον ἐκ τοῦ ἄκος καὶ τοῦ αλ πλεονάσαντος ἐγένετο ἄκαλος[56]).

Ἄκατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω ἀκτὸς καὶ ἄκατος[57])· ὡς ἀπὸ τοῦ λέπω, λεπτός.

Αἴγισθος, παρὰ τοῦ θῶ[58]) θηλάζω. Αἴγιθος ὄνομα ἐγένετο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄, Αἴγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αἰγείῳ γάλακτι χρήσασθαι τὸ πρῶτον.

Ἀριδείκτος[59]), ἐκ τοῦ δείκω δείξω, δείκετος καὶ ἀριδείκετος.

Ἀδευκής, παρὰ τὸ δείκω ἀδεικής, καὶ τροπῇ τοῦ ῐ εἰς ῡ, ἀδευκής.

Ἀμαλδῦναι, τὸ ἀφανίσαι, παρὰ τὴν ἄμμον[60]) ἀποβολῇ

---

imposita mulcta. Hanc deriuationem veram esse, monstrat *Homerus*, quum dixit Odyss. *B.* 192.

σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν.

ad quem locum *Eustathius* p. 1441, 1 θωὴν εἰπὼν ἐτυμολογικῶς, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῶος ὁ μὴ θωὴν πάσχων. Voce ἀθῶος vsus est *Euripides* Med. 1299.

πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

λέγ', ὡς ἀθῷος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσῃ.

Larcher.

40) τὸ αἴδειν] Lege τὸ ᾄδειν. Nam ᾄδειν significat *cantare* eo sensu, quo dixit *Plautus* in Trinummo Act. II. Scen. II. vers. 10. „haec dies noctesque tibi *canto*, vt caueas." Haec etymologia eo verisimilior est, quod prima in ἀδολεσχέω est longa, vt patet ex *Aristoph.* Nubb. 1480.

ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Et vers. 1484.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν.

Eodem sensu vsurpauit *Menander* verbum ᾄδω in versu quem adduxit *Orion*, qui versus sic legendus est:

ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ κακόν.

Hinc ditari possunt fragmenta *Menandri.* Larcher.

41) ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων] Haec verba innuunt, *Orionem* prius mentionem fecisse Eudaemonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. *Eudaemon* vero celeber fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographia, vt legimus in Etymologico M. p. 414, 12. et apud *Stephanum Byzantinum* in Αἴλια. Larcher.

42) Ἀείδηλον] Lege Ἀείδελον. Larcher.

43) Ἄρατος] Falsus est *Orion.* Optime Etymol. M. p. 19, 22 et 23. Νίκανδρος. En versus *Nicandri*, qui sunt e Theriacis vers. 19.

τοῦδε τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς οὕτως,
οἷα κυνηλατέοντος, ἀείδελον ἐστήρικται.

Larcher.

44) μετὰ ἐπιτάζεως] Legendum μετὰ ἐπιτάσεως. Paulo inferius, in Ἀμαρύσσειν, est κατ' ἐπίτασιν. Sic dicunt Grammatici, vel μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ, vt fere semper in Etymologico M. Larcher.

45) ἀείδηλον] Lege ἀείδελον. Larcher.

46) δηλοεῖν] Fortassis δηλέειν vel δηλεῖν legendum est. Larcher.

47) ἀθρό οντίων] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur ἀθρόως ἐστὶ πιεῖν, vel ἀθρόον τι ὄν. Sed potiorem iudico Etymologi M. p. 56, 32. rationem quam ex *Apollonio* attulit Vid. *Apollonii* Lexicon Homer. pag. 112. Larcher. Praecedens ἅλις videtur vel in ἅλις vel in ἅλες mutandum. Vide supra in voc Ἄλεισον.

48) Planius tradit Etymol. M. p. 165, 56. Ἀσκληπιὸς λέγει αὐτὴν παρὰ τὸν αἴξω μέλλοντα εἶναι, ὡς τεύχω τεύξω τέχνη, ἀποβολῇ τοῦ ε. Sed vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 847. Larcher.

49) λήθη] Legendum est λήθῃ cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. Larcher. Hinc emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) μαιρίσσω] Lege μαιρύσσω. Larcher.

51) σιγῇ] *Orionis* verba praecedentia postulare videntur σιγῶ.

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat, omnium nominum in ξ desinentium solum αἴξ habere genitiuum per γ̄. Quod si verum est, vt non dubito, αἴξ non potest deduci ab αἴσσω, sed ab ἄγω, αἴγω, αἰγὶς, αἰγε, inde genitiuus αἰγός. Vid. *Ierem. Markland* de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum *Euripidis.* Larcher. Sed in Excerptis ex *Orione* p. 612, 37. legitur: ἀποβολῇ τοῦ ω̄, καὶ συναλοιφῇ, αἴξ· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

53) Ἅρπη] Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 163. Larcher.

54) ἀρίδιμος non est vox Graeca, et, si esset, non posset deriuari a nomine ἀοιδή. Lege ἀοίδιμος. Etymolog. M. p. 105, 26. παρὰ τὴν ἀοιδὴν, ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ, τρόφιμος. Larcher. Pro παρὰ τὸ ἀοιδὴν apud *Orionem* legi debet vel παρὰ τὸ ἀοιδή, vel παρὰ τὴν ἀοιδήν.

55) Ἀκαλαρείτα] Vel legendum est Ἀκαλαῤῥείτης, vel Ἀκαλαῤῥείταο. *Homer.* Il. *H.* 422.

ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Larcher.

56) ἄκαλος] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem addit: οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Διπλασιασμῶν. Larcher.

57) ἀκτὸς καὶ ἄκατος] Idem Etymol. MS. ἀκτός, καὶ προσθήκῃ τοῦ ᾱ, ἄκατος. Etymol. M. p. 41, 43. addit: ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτῇ γίνεται ἄκατος, ἡ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς πορθμὴν (lege πορθμεῖαν) λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν. οὕτω Μεθόδιος. Larcher.

58) παρὰ τοῦ θῶ] Lege παρὰ τὸ θῶ. Praepositio παρὰ eo sensu semper cum accusatiuo iungitur apud *Orionem* et Grammaticos. Supra vidimus παρὰ τὴν ἀοιδὴν, et παρὰ τὸ ἅρπω, et παρὰ τὴν ἀκήν. *Orionem* exscripsit auctor Etymologici M. p. 25, 55 Larcher.

59) Ἀριδείκτος] Lege Ἀριδείκετος, quae est vox Homerica. Larcher.

60) Scribendum est ἄμμον, et infra ἄμμος, cum spiritu leni, pro ἅμμον et ἅμμος. Vid Etymol. M. p. 69, 25. cuius auctor laudat *Orionem.* Larcher. Alia verbi ἀμαλδύνειν origo tradita fuit supra.

Digitized by Google

τοῦ ἑνὸς μ̄ ἀμῶ γίνεται· ὡς δοῦλος δουλῶ, Φίλος Φιλῶ, οἶκος οἰκῶ. οὕτω καὶ ἄμμος ἀμῶ. καὶ ἄλλο παράγωγον ἀμύνω· καὶ προσελθόντος τοῦ αλ, ὡς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων, ἀμαλύνω γίνεται· πλεονασμῷ τοῦ δ̄, ἀμαλδύνω.

Ἀποφράζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ λέγω. οὗ παράγωγον Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, Φράζω. ὁ μέλλων Φράσω. ὄνομα ῥηματικὸν Φρὰς, καὶ σύνθετον ἀποΦρὰς, ὡς λείβω λιβὰς, νείΦω νειΦὰς[61]), καὶ δέρκω δερκὰς, καὶ δορκὰς· οὕτω Φρῶ Φρὰς, καὶ ἀποΦράς. ἀποΦράδας δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ἅσπερ ὑπελάμβανον ἡμέρας εἶναι χείρους[62]), ἐν αἷς ἀπείρητο αὐτοῖς τὸ πράξεσιν ἐπιχειρεῖν. ἀποΦράδες οὖν αἱ ἀπηγορευμέναι καὶ ἄχρεστοι[63]).

Ἀμφικτύονες. . . . . . ἀμΦικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν ΔελΦῶν περιοικίαν νεμομένους Ἕλληνας[64]).

Ἄφνω, τὸ ἐξαΦανοῦς[65])· ἀΦανής· ἀΦανῶς ἐπίῤῥημα. συγκοπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ̄, ἄΦνω.

Ἄριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προήκοντος· ὅτι δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ πολέμου τάττεται, δηλοῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς.

Ἄδην, παρὰ τὸ ἥδω δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι, ὡς τὸ τέρπομαι, ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐδήλου. τεταρπόμεθα γόοιο[66]). καὶ τὸ παθητικὸν ἥδομαι ἥδη. ἄδω, ἄδην. ἀπὸ τούτου καὶ ἄδης τέ μιν ἵκετο θυμόν[67]).

Ἀποθανεῖν. ἡ ἀπὸ ἀποχωρισμὸν δηλοῖ· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπαγορεύειν οὕτω νόει.

Ἀνέδην, παρὰ τὸ ἰὴ[68]), οὗ ὁ μέλλων ἥσω. καὶ ἐπίῤῥημα ἀνέδην γέγονεν· ἀθρόως.

Ἀγνοῶ, γνοῶ Αἰολεῖς λέγουσι[69]).

Ἄχνυμαι, ἄχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν ἄχομαι· καὶ παράγωγον ἀχόω· ὡς ἄνω ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πληθύω πληθύνω, οὕτως ἀχύνω καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω[70]). καὶ ἀχνύομαι, καὶ ἄχνυμαι. συγκοπῇ καὶ ἀναδρομῇ[71]).

Ἄνασσα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἑλίσσω ἕλισσα, νύσσω νύσσα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ̄ εἰς ᾱ παράγωγα ἐθνικὰ, ὡς Φοῖνιξ Φοίνισσα, Κίλιξ Κίλισσα. τὰ δὲ εἰς ξ̄ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν[72]) Αἰσχύλος· δέσποινα νύμΦη[73]). δυσχείμων ὁρῶν ἄναξ· Εὐριπίδης· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ Φύλαξ[74]).

Ἄκρατος, κερῶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν κρῶ, οὗ ὁ μέλλων κράσω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄκρατος.

Ἀλίαστος, παρὰ τὸ λιάζω τὸ ἐκκλίνω. ὁ μέλλων λιάσω· ὄνομα ῥηματικὸν λιαστὸς, ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, καὶ τὸ λιάζειν[75]).

Ἀλινόμενον[76]) ἐπὶ γῆς. ὥστε ποτὲ μὲν τὸ ἐκκλίνειν, ποτὲ δὲ τὸ ἐκκλίνεσθαι.

Ἀδρὸς, παρὰ τὸ ἥδω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ αροῖς[77]).

Ἆσθμα, ἄω τὸ πνέω, ἄσμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ̄.

Ἀριθμός, παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω. ἁρμογὴ γὰρ μονάδων ὁ ἀριθμός.

Ἀνήκεστος, παρὰ τὸ ἀκῶ, τὸ θεραπεύω, ἀκέσω ἀκεστὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, ἠκεστός[78]). καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἥτις πολλάκις λαμβάνει τὸ ν̄, ἀνήκεστος, ὡς αναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος.

Ἅδης[79]), κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν· ὃ ἐστὶν ἀΦανής.

Ἀπινύσσειν, πινόω ῥῆμα καὶ πνέω, καὶ πνόω. ἀπὸ τοῦ πνύω, πνύμα[80]), ἔνθεν καὶ πεπνυμένος. ἀπὸ τοῦ πνεύω καὶ πνεύσω πνευστὸς καὶ ἀνάπνευστος καὶ ἀνάπνευστις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ̄, ἀνάπνευσις. ἀπὸ δὲ τοῦ πνύω γίνεται πινύω, πινυτός, ὡς ἀΦύω ἀΦύσσω, πινύω πινύσσω. ἔνθεν ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἢ ἐπίνυσσεν ἐΦετμῇ[81]).

---

61) *νειφὰς*] Forsan legendum est *νιφάς*, *nix*. LARCHER.

62) *χείρους*] Auctor Etymologici M. p. 119, 14. addit *τῶν ἄλλων*. Et sic optime procedit oratio. LARCHER.

63) *ἄχρεστοι*] Lege *ἄχρηστοι*.

64) Tota haec glossa est mutila, vt euincit coniunctio *οὖν*, ad quam nihil est quod referatur. Lege, vt est in Etymologico M. p. 82, 47. *Ἀμφικτύονες. οἱ περιοικοῦντες. τὸ γὰρ κτίσαι ἐπὶ τοῦ οἰκίσαι ἔλαβον οἱ παλαιοί. ἔστιν οὖν οἰκίζω, οἰκίσω, οἰκιῶν καὶ οἰκτιῶν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ̄, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτίων, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ ἀμφικτύων. Ἀμφικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νεμομένους Ἕλληνας.* LARCHER.

65) *τὸ ἐξαφανοῦς*] Delendum est *τὸ*, et disiunctis vocibus legendum *ἐξ ἀφανοῦς*. LARCHER. Mihi videtur *τὸ ἐξαίφνης* reponendum. Vid. Etymol. M. p. 161, 18.

66) *Homer*. Iliad. Ψ. 10.

ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

LARCHER.

67) Legendum est *καὶ ἄδος*. *Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν*. quae sunt verba *Homeri* Il. Λ. 88. LARCHER. Pro praecedente *ἥδη* scripsi *ἥδη*.

68) *ἰὴ* substantiuum est, et significat *vocem*. Itaque legi debet *ἴω*. Nam futurum verbi *ἴω*, h. e. *πορεύομαι*, est *ἥσω*. Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 140. LARCHER.

69) *ἀγνοῶ* fit a *νοῶ*, quod Aeolice dicitur *γνοῶ*. *Horti Adonidis* pag. 32. lin 10. *Αἰολεῖς γάρ, φασι, τὸ νοῶ γνοῶ φασί. ὅθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν, ἤγουν διχονοεῖν, καὶ οἰγνοια, καὶ τὸ ἀγνοεῖν, καὶ ἡ ἄγνοια. ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης ὡς προστίθεασι τὸ γ̄ τοῖς λέξεσι κ. τ. λ.* LARCHER.

70) Vt a *πλήθω* fit *πληθύω*, sic ab *ἀχῶ* et *ἄνω* fit *ἀχύω* et *ἀνύω*. Itaque legendum est: *παράγωγον ἀχύω· ὡς ἀνῶ ἀνύω· καὶ ὡς πλήθω πληθύω πληθύνω, οὕτως ἀχῶ ἀχύω ἀχύνω, καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω*. Etymolog. M. p. 165, 4. *ἐκ τοῦ ἄχος, ἀχῶ, ἀχύω, ἀχύνω*. Et pag. 51. lin. 41. *ἔστιν οὖν ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἀλύω, ὡς ἀνῶ ἀνύω*. LARCHER.

71) *ἀναδρομὴ* idem mihi videtur esse quod *ὑπέρθεσις*, *transpositio*. Ab *ἀχύνω* fit *ἀχύνομαι*, transpositione *ἀχνύομαι*, syncope *ἄχνυμαι*. LARCHER.

72) *λέγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν Αἰσχύλος*] Tolle punctum post *λέγεται* et pone post *θηλυκῶν*. LARCHER.

73) *Aeschyli* verba videntur desumta esse ex aliqua deperdita eius tragoedia. LARCHER. Puto punctum post *νύμφη* delendum vel in comma mutandum esse, et *ὁρμῶν* pro *ὁρῶν* legendum.

74) Ex Andromacha *Euripidis* vers. 85. LARCHER.

75) *καὶ τὸ λιάζειν*] Legendum putem *καὶ λιάζοι*. LARCHER.

76) *Ἀλινόμενον* est vox corrupta. Fortassis vna glossa in duas disiuncta fuit incuria librariorum. Legendum suspicor *λιαζόμενον ἐπὶ γῆς*, vel potius *προτὶ γαίῃ*, vt *Orion* respexerit ad *Homeri* Iliad. Ψ. 420. LARCHER.

77) *ἀροῖς*] Nomen plantae, *ἄρον*, nihil ad rem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἀδρός· πλούσιος, μέγας· παρὰ τὸ ἥδω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς καὶ ἀδροῖς*. quae voces redonandae sunt *Orioni*. Etymologicon M. p. 17, 44. *Ἀδρός, ὁ χονδρός· παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς.* Vid. *H. Steph.* Thes. Graecae linguae. LARCHER. Etiam apud *Orionem* scripsi *Ἁδρός* pro *Ἀδρός*.

78) *ἠκεστός* et antea *ἀκεστός* dedi pro *ἤκεστος* et *ἄκεστος*.

79) *Ἄδης*] Mallem *Ἀΐδης*, vel saltem *Ἅδης*, vt est in *Zonarae* Lexico p. 42.

80) *πνύμα*] Fortasse legendum est *πνῦμι*. Nam secundum Etymologicon M. p. 111, 38. *τὸ πεπνυμένος ἀπὸ τοῦ πνῦμι γέγονεν*. LARCHER.

81) Haec est lectio marginis editionis *Henr. Stephani* in *Homeri* Iliad. Ξ. 249. Florentina et Aldina praebent vulgatam. LARCHER.

Digitized by Google

Ἄλις, τὸ ἐπίῤῥημα, δηλοῦν τὸ δαψιλὲς καὶ πολύ. παρὰ δὲ τὸ ἄλις ἄλιθα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, ἤλιθα πολλὴν ἐκ παραλλήλου[82]).

Ἄγυρις, τὸ ἄθροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, καὶ[83]) θηλυκὸν ὄνομα ἄγορις[84]), καὶ τροπῇ τοῦ ō εἰς ῡ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις, καὶ πανήγυρις.

Ἄζομαι, ἐστὶ χάζομαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ χ̄. ἄζομαι· ὡς λείβω εἴβω, γαῖα αἶα. οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν[85]).

Ἄζω, τὸ ξηραίνω κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν. τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι[86]). ἔνθεν καὶ διερὸς βροτὸς[87]), ὁ ζῶν. καὶ ἀλίβας ὁ νεκρὸς εἴρηται[88]).

Ἀσπασίως, σπῶ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν σπῶμαι, καὶ τοῦ σπῶ παράγωγον σπάζω· ὡς βῶ βάζω· τούτῳ τῷ σπάζω ἡ ᾱ ἐπίτασις ἐπῆλθε, καὶ ἐποίησεν ἀσπάζω καὶ ἀσπάζομαι. τὸ ἀσπάζεσθαι γάρ ἐστι, τὸ ἄγαν ἐπισπᾶσθαι. καὶ κυρίως τοῦτο ἐστὶ τὸ δεξιοῦσθαι ἐπισπώμενον τὴν χεῖρα. ἔνθεν παρ' Ὁμήρῳ[89]) ἦ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο, ἐπὶ τοῦ ἀποστρεφομένου. παρὰ δὲ τὸν ἀσπάσω μέλλοντα, ἀσπάσιος ὄνομα ῥηματικόν· ὡς θαυμάσω θαυμάσιος.

Ἀντίον, παρὰ τὸ ἄντω βαρύτονον ῥῆμα. ἐστὶ δὲ καὶ ἀντῶ περισπώμενον. ἀφ' οὗ τὸ ἀντίσω. καὶ ἀντίον ἐπίῤῥημα καὶ ἀντίης[90]).

Ἀλκή, παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων[91]). ἀφ' οὗ ἀλκτήρ· ὡς παρὰ τὸ ἕλκω ὁλκή, ὁ σταθμός· καὶ παρὰ τὸ ἄλκω (ὅθεν καὶ διπλασιασμὸς ἄλαλκα[92])) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς διχομήνῳ διχόμηνι[93]).

Ἀηδών, παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ τῆς ει[94]) διφθόγγου εἰς η̄, ἀηδών.

Ἀποσκύδμαινε[95]). σκύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδος ἡ λοιδορία[96]). καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω, ἀζαίνω· Σώφρων· ἐγὼ δὲ σίτου μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι. καὶ παρὰ τὸ ἄζω ἀζαίνω, καὶ Ἰωνικῶς παρ' Ὁμήρῳ[97]) καταζήνασκε δὲ δαίμων· οὕτω καὶ σκύζω, σκυζαίνω, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ̄, καὶ ἐνθέσει τοῦ μ̄, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ̄ καὶ ζ[98]), ἐγένετο σκυδμαίνω. ἐρίζω ἐριζαίνω, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριδμαίνω.

Ἀμύμων, παρὰ τὸ μύω, μύσω· μύμων ἀμύμων· ὁ μὴ τεταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακυκαμμυμένος[99])· οἱ δὲ παρὰ τὸν μῶμον· ἄμωμος ἀμώμων, παρασύνθετον, καὶ τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς ῡ, ἀμύμων· τροπῇ δὲ[100]) τοῦ ω̄ εἰς ῡ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη[1]) χελύνη.

Ἄρπυια, παρὰ τὸ ἅρπω, οὗ παράγωγον ἁρπάζω. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· ἄθροος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰφνηδίου κατὰ στέρησιν τοῦ θρο[2])· Οὐ γὰρ πᾶν ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρις[3]).

Ἀνεψιός, παρὰ τὸ ἀνῆφθαι· ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Αὐγή, παρὰ τὸ ἄγω ῥῆμα, ᾗ διαγόμεθα. σκότος[4]) παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς.

Ἀμενηνός, μένος, ἄμενος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν̄[5]).

Ἀκρέμων, κρέμω ῥῆμα· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων, καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ἀκρέμων· πλεονάζει δὲ τὸ ᾱ· ὡς στάχυς ἄσταχυς. οὕτως Ἡρωδιανός.

---

82) Locus ita restituendus est: καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, ἤλιθα. Ἤλιθα πολλὴ, ἐκ παραλλήλου. Haec enim formula legitur apud *Homerum* Odyss. *E.* 483. et saepius.

83) *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 585. vbi hunc *Orionis* locum laudat, omittit particulam καὶ ante θηλυκόν.

84) *Bastius* l. l. ἀγορὶς scribit.

85) οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν] Legendum est ὃν δὲ τιμῶσι, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦσιν. Etymol. M. p. 20, 25. ὃν γὰρ σεβόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν.

86) τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι] Sic reperitur etiam in Etymologico M. p. 20, 29. vbi laudatur *Orion*. Larcher.

87) *Homer.* Odyss. *Z.* 201. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός. Larcher.

88) Hinc *Lucianus* Necyomant. c. 20. pag. 483. lepide finxit vocem φυλῆς Ἀλιβαντιάδος. Larcher.

89) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *B.* 321. Larcher.

90) ἀντίσω ortum est ex vitiosa pronuntiatione literae η̄. Lege ἀφ' οὗ τὸ ἀντήσω· καὶ ἄντην ἐπίῤῥημα, καὶ ἀντίος. vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

91) παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων] *Orion* videtur scripsisse παρὰ τὸ ἄλκω· ὅθεν καὶ ἄλξω ὁ μέλλων.

92) ἄλαικα] Legendum est ἄλαλκε. Larcher.

93) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμόν. ὡς διχομήνῳ διχόμηνι.] Legendum, vt est in Etymologico M. p. 60, 1. ἀλκῇ, κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκὶ, οἷον· ἀλκὶ πεποιθώς· ὡς διχομήνῳ, διχόμηνι. Istud ἀλκὶ πεποιθὼς bis reperitur apud *Homerum*, Iliad. *E.* 299. *Σ.* 158. Larcher.

94) παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ] Legendum est παρὰ τὸ ἀείδω ἀειδών· καὶ τροπῇ. Eadem reperies in Etymologico M. p. 21, 38. sed plenius, sic: καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η̄, ἀηδών. οὕτως Ὠρίων. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: Ἀηδών· κατὰ διάλεκτον Αἰολέων. Larcher.

95) Ἀποσκύδμαινε legitur apud *Homerum* Il. *Ω.* 65. Larcher.

96) σκύδος ἡ λοιδορία] Legendum mihi videtur σκύδος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ̄, κύδος, λοιδορία. Nam σκύδος non est vox Graeca, sed solum adhibita ad seruandam etymologiae rationem, κύδος vero eo sensu, quem explicat *Orion*, obuia est apud optimos auctores. Larcher.

97) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *Λ.* 586. Larcher.

98) ἐνθέσει τοῦ μ̄, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ̄ καὶ ζ] Fortasse legendum est ἐνθέσει τοῦ μ̄, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ δ̄ καὶ ζ. Larcher.

99) μὴ δὲ ἀνακυκαμμυμένος] Forsan legendum μηδὲ κεκαμμυμένος. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 586. „scribendum, vt puto, μηδὲ ἀνακεκαμμυμένος, ab ἀνακαμμύω." Conf. quae plura ille et *Schaeferus* ibidem annotarunt.

100) τροπῇ δὲ τοῦ ω̄ εἰς ῡ] Haec, quum sint bis repetita, delenda sunt. Larcher. *Bastius* l. l. τροπῇ δὲ scripsit, caeterum nihil mutauit. *Koenius* ad eundem *Gregorii* locum verba *Orionis* contracta sic exhibet: Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς ῡ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ κ. τ. λ.

1) χελώνη χελύνη.] In multis ῡ pro ō vel ω̄ solebant efferre Aeoles. In *Hesychio* legitur ἄπυθεν pro ἄπωθεν. In Marmore Comitis *de Caylus* (Recueil d'Antiquités Tom. II. Tab. LVII.) vers 24. est ἀπυδεδόσθαι pro ἀποδεδόσθαι. Ibid. vers. 29. ἀπυδοχὰ pro ἀποδοχή. De hac consuetudine Aeolensium vide *Hemsterhusium* ad *Hesych.* Tom. I. pag. 556. not. 16. Larcher. Conf. *Koen.* l. l.

2) Haec glossa, Ἀθρόως —— τοῦ θρο. sic refingenda mihi videtur: Ἀθρόος, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· προπαροξυτόνως δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου. κατὰ στέρησιν τοῦ ᾱ, θρόος. Ἀθρόος, accentu in penultima posito, est *confertus, densus;* accentu vero in antepenultima, *sine tumultu praeuio, subitus;* demto ᾱ, *tumultus.* Larcher.

3) Οὐ γὰρ —— γῆρις] Est versus Homericus Iliad. *Δ.* 437. et sic legendus: Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς. Larcher.

4) Inter σκότος et παρὰ, inseri γὰρ debet. Plenius Etymologici M. auctor p. 652, 31. παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς πολλάκις προϊέναι, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν. Larcher.

5) τοῦ ν̄] Vel legendum est τοῦ νη̄, vel τῆς νη̄ συλλαβῆς. Larcher.

Digitized by Google

Ἀγαθός[6]), τινὲς παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, οὗ παράγωγον εἰς μι ἄγημι· ὅθεν ἄγαμαι παθητικόν. παρὰ δὲ τὸ ἀγῶ ἀγάζω γίνεται· ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἄγαστος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθός· ὡς ἐπὶ τοῦ κρεμῶ κρεμάστρα κρεμάθρα[7]). οὕτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξενος φησὶ σύνθετον αὐτὸ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ θεῖος, καὶ συνθέσει καὶ συγκοπῇ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθότερος[8]), ἵνα μὴ ὦσιν ὡς δύο ἐπιτάσεις, ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τῆς συγκριτικῆς παραγωγῆς[9]).

Ἀσπίς, παρὰ τὸ σπῶ, οὗ παράγωγον σπίζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σπι[10]) ἤτοι μακρὸν, παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. τοῦ δὲ σπίζω ὁ μέλλων σπίσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω μέγα[11]) σπίς, καὶ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ ἀσπίς· ἥτις τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται[12]). καὶ γὰρ περιφερὴς τῷ σώματι ἐστίν.

Ἀεικέλιος, παρὰ τὸ εἴκω, εἴκιος, ὄνομα ῥηματικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ελ εἰκέλιος, καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως, ἀεικέλιος, ὁ ἀνόμοιος.

Ἀπαλός, παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν[13]) ὁ εὐαφής, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἀφῇ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ φ εἰς π, ἀπαλός.

Ἀελλής, παρὰ τὸ εἴλλω, ἢ ἀόλλω, τροπῇ τοῦ α εἰς ο[14]) ἀολής, ἀελλὴς εἶναι· οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ[15]) τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλής. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ ἄθροισις καὶ ἡ συστροφή. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀττική, παρὰ τὸ τὴν ἀκτήν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν[16])· ὡς Κρήτη, Κρητική.

Ἄφαρ, παρὰ τὸ ἅπτω ῥῆμα· τὸ οὕτω ταχέως καὶ ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἵεσθαι[17]).

Ἀείδω, παρὰ τὸ εἰδῶ, ἀείδω· τοῦ α κατ' ἐπίτασιν κειμένου.

Ἀτρεύς, παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι, ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος[*]).

Ἀγριώτης[18]), ἀγρός, ἀγροίτης, πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ προσθέσει τοῦ ω. ἀγριώτης.

Ἀγαυός[19]). Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυρίω[20]) ἀγαιὸς εἶναι, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ ἀγαυός, ὡς καίω καύσω. πλεονάζοντος τοῦ α ἐπιτατικοῦ.

Ἀσκληπιός[21]), ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤπια ποιῶν, τοῦ α ἐπίτασιν σημαίνοντος.

Ἄλιβας[22]), ὁ νεκρός, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους.

Ἄμπελος, Ἡρωδιανὸς φησὶν ἐν Ἐπιμερισμοῖς ἀνάπηλος, παρὰ τὸ ἀναδεῦσαι τὸν πηλὸν, τοῦτ' ἔστι, τὸν οἶνον. πηλὸς δὲ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σαλεύειν ἡμᾶς πίνοντας. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν, ἀνάπελός τις οὖσα.

Ἀμύγδαλα, παρὰ τῷ κελύφει[23]), τῷ ξυλώδει καλύμματι τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν τῷ ἔξω ἀμυχὰς[24]) πολλὰς ἔχειν.

Ἀϋτμή, ἄω καὶ ἄσω, ὄνομα ἀσμή, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ἀτμή, πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀϋτμή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ἀμβροσία, παρὰ τὸ μὴ βροτοῖς δεδόσθαι· Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, καθ' Ὅμηρον[25]).

---

6) Ἀγαθός] Vid. supra ab initio. LARCHER.

7) κρεμάστρα κρεμάθρα] Legendum est κρεμάσω κρεμάστρα κρεμάθρα. Vid. Etymol. M. p. 5, 22. LARCHER. Paulo ante ἀγαστὸς malim pro ἄγαστος.

8) Scribe ἀγαθώτερος. Vid. pag. 1.

9) Lege παραγωγῆς. LARCHER.

10) ὄνομα ῥηματικὸν σπι] Legendum censeo σπιδὴς pro σπι. Nam σπιδὴς est verbale a σπίζω, et significat *longum*, *extensum*. Reperitur in nupera *Homeri* editione Venetiis excusa Iliad. Λ. 753.

τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο.

In aliis vero editionibus legitur δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. Sed prior lectio stabilita est auctoritate *Ptolemaei Ascalonitae*, *Zenodoti*, *Ameriae*, et illius, qui Scholia Villoisoniana in Iliadem collegit, et ex variis criticis excerpta discreuit, diiudicauit et disposuit. Vtramque lectionem probabat *Alexion*. Vide *Scholia Villoisoniana* ad *Homeri* dictum locum. *Eustathius* pag. 882. lin. 54. σπιδὲς κατά τινας δισυλλάβως, τὸ ἐκτεταμένον, καὶ πλατύ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω. LARCHER.

11) τοῦ ω μέγα] Rectius τοῦ ω μεγάλου.

12) ἀσπίς· ἥτις τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται] Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae: γίνεται δὲ τὸ ὅπλον παρὰ τὸ σπίζω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκτείνω καὶ μηκύνω· ὁ μέλλων σπίσω, σπίς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀσπίς· τὸ μὴ εἰς ἔκτασιν μεμηκυσμένον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν κεκυκλωμένον. Paulo infra idem Etymologicon: ἀπὸ οὖν τοῦ σπῶ σπίζω, σπὶς ῥηματικὸν ὄνομα· καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως ἀσπίς· ἀλλὰ περιφερὴς καὶ οὐ μακρά. LARCHER.

13) παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν ὁ εὐαφής, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἀφῇ] Nemo non sentit, haec vitiosa esse. Lege παρὰ τὴν ἀφὴν ἀφαλὸς, ὁ εὐαφής, οἱονεὶ ὁ εἴκων τῇ ἀφῇ. Haec fere ex Etymologico MS. Biblioth. Regiae, in quo additur: διὸ καὶ δασύνεται. Idem in Ἀφρίζειν· τὸ α πρὸ δασέος ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἀφή. LARCHER.

14) τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἀολής] Fortasse legendum est τροπῇ τοῦ ο εἰς ε ἀελλής. LARCHER.

15) οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ —— ἀολλής] *non derivatur* ἀολλὴς *secundum significationem nominis* ἀελλής. Sed desidero exemplum τοῦ κάτωθεν in hoc sensu vsurpati. Fortasse legendum: οὐ κατὰ τὸ σημαινόμενον τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλής. LARCHER. Verum ne sic quidem locus sanatus est. Quid enim verbis ἀελλὴς εἶναι faciamus?

16) παρὰ τὸ τὴν ἀκτήν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὴν ἀκτήν. Ἀκτὴ Ἀττική· οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιόν. παραθαλασσία γάρ ἐστιν. Attica dicta fuit Ἀκτή, seu *peninsula*, quia, maxima parte mari obuersa, fluctibus alluitur. Vide *Vossium* ad *Scylacis* Periplum pag. 9. Tom. I. Geographiae vet. scriptorum minorum. *Dio Chrysostomus* Orat. VI. pag. 87. A. et B. τὴν Ἀττικὴν —— περιέχεσθαί τε ὀλίγου πᾶσαν αὐτὴν ὑπὸ τῆς θαλάττης· ὅθεν δὴ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, οἷον ἀκτήν τινα οὖσαν. LARCHER.

17) ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἵεσθαι] Legendum est ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ ἵεσθαι γενόμενον. Vid. Etymol. M. p. 158, 13. et 14. LARCHER.

*) ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος] Melius Excerpta ex *Orione* p. 612, 41. ὡς παρὰ τὸ τρέφω τροφεύς· καὶ κατὰ στέρησιν, Ἀτρεύς· τουτέστιν, ἄφοβος.

18) Ἀγριώτης —— ἀγριώτης] Bis legendum est Ἀγροιώτης. Nam in Etymolog. M. p. 12, 40. habes: Ἀγροιώτης, ὁ ἀγροῖκος. ἔστιν ἀγρός, ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης· οὕτως Ὠρίων· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγροιώτης. LARCHER.

19) Ἀγαυός] Vid. supra Ἀγανός, et quae ibi annotauimus. LARCHER.

20) γαυρίω] Lege γαυριάω.

21) Ἀσκληπιός] Vid. supra in Ἀσκελές. LARCHER.

22) Vid. supra in v. Ἄζω. *Callimachi* Fragm. Bentlei. LXXXVIII. et ibi *Bentleium* et *Ruhnkenium*. Vtitur hac voce *Sophocles* in Tragoedia incerta apud *Eustathium* ad Iliad. Φ. pag. 1237. lin. 21. εἰς ἄλιβαντα καταπτοοῦν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον. Conf. *Brunck.* ad Fragmenta incerta *Sophoclis* Fragm. LXXVIII. LARCHER.

23) παρὰ τῷ κελύφει] Deesse videntur verba τὸ ἐν, vt sit παρὰ τὸ ἐν τῷ κελύφει. Nam praepositio παρὰ semper construitur cum accusatiuo in hoc sensu. LARCHER.

24) ἀμυχάς] Sine dubio corrigendum est ἀμυχὰς cum Etymologico M. p. 79, 20. Ἀμυχὴ vero est *vellicatio in superficie*. Amygdalus habet vellicationes in superficie; id quod cernimus in cortice, qui instar cutis carptae et vnguibus vellicatae est. LARCHER.

25) καθ' Ὅμηρον] Locus est Il. E. 341. Nempe ἀμβροσίη dicitur cibus deorum, subintellecto nomine ἐδωδή. LARCHER.

Digitized by Google

Ἀναλογία, ὅθεν τὸ ἀκόλουθον, καὶ κατὰ λόγον δύο στερήσεις ἔχει ἡ λέξις· αἵτινες ὁμοῦ οὖσαι κατάθεσιν δηλοῦσιν, ὡς πηρὸς καὶ ἀνάπηρος ὁ πεπηρωμένος[26]). ἔστιν οὖν ὁ λόγος, ἄλογος, ἀλογία. καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, καὶ ἄλλη στέρησις, ἀναλογία. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἀνάπυστα, τὰ περιβόητα· ἐπλεόνασε δὲ τὸ ν̄ ἐν τῇ λέξει τῇ ἀναλογίᾳ, ὡς ἐν τῷ ἀναίσχυντος, ἀναιδής.

Ἀκρεφνές[27]), οἷον ἀκεραιοφανές.

Ἀγγεῖλαι, κυρίως τὸ δι᾽ ἀγγέλων κελεύειν καὶ λέγειν.

Ἄμυδις[28]), παρὰ τὸ ἅμα ἄμαδις[29]). καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ, Αἰολικῶς ἄμυδις.

Ἀμφωρεύς[30]), τὸ δίωτον σταμνὴν τὸ ἀμφοτέρωθεν φερόμενον· Θεόκριτος ἀμφῶες, νεοτευχές[31]).

Ἄρμα, παρὰ τὸ αἴρω[32]) ῥῆμα.

Ἀλιτήριος, ἀλίτω ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπώμενον, ὡς αἴρω καὶ ἀρῶ, σίνω καὶ σινῶ· Ἦτ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι[33]). Καὶ λούω, λοῶ· ἔνθεν τὸ, Ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόην[34]). ἀλιτῶ οὖν καὶ ἀλιτήσω, καὶ ὄνομα ῥηματικὸν ἀλιτήμων, ὡς φιλήσω φιλήμων, νοήσω νοήμων, καὶ ἀλιτήμων ἄλιος σκοπός. ὁ δ᾽ ἀλιτήμων[35]). οὐ γάρ τι θεοῖς ἀλίτημός ἐστιν[36]). ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου ἀλίτης· Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην[37]). καὶ παρώνυμον ἀλιτήρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. Καλλίμαχος[38])· ἀρότας κύματος Ἀονίου. ἀλιτὴρ σωτῆρος σωτήριος[39]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βιός, τὸ τόξον, παρὰ τὴν βίαν· διὰ τὸ βίας αὐτῷ δεῖν καὶ δυνάμεως εἰς τὴν ἔντασιν.

Βοιωτία, ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης τῆς Αἰόλου[40]). ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τεχθεὶς ἐξετέχθη[41]) ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς βουκόλιον, παρὰ τὰς βοῦς. εἴρηται Βοιωτὸς καὶ Βοιωτία.

Βατταρίδες[42]), αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ ἐν βάσαις[43]) διάγειν. ἢ παρὰ τὸ ὑπόδημα, τὸ λεγόμενον βατάρη. ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται[44]).

Βίος*), εἴρηται παρὰ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀνάγκην· οἷον τὸ μετὰ μόχθου ζῆν.

Βλεμεαίνων, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, οἷον βρέμων σφοδρὸς ὢν, βρέμω βρεμαίνω· καὶ μεταθέσει τοῦ ρ̄ εἰς λ̄[45]) βλεμεαίνω.

Βράσσων[46]), ὁ βραδὺς, ὡς ταχὺς θάσσων· δύναται δὲ, ὁ μὴ καθεστὼς ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ.

Βουκόλος, ἤτοι βουκόνος, παρὰ τὸ[47]) κονεῖν περὶ τὰς βοῦς· τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς λ̄, ὡς νίτρον λίτρον.

Βότρυς*), οἷον πότρυς, ὁ ποσὶ τρυόμενος καὶ πατούμενος.

Βάναυσος, ὁ τὰς βάνους[48]) ἅπτων· ὁ τὰς καμίνους αὔων, ἀντὶ τοῦ καίων.

Βητάρμων[49]), ὁ ὀρχηστὴς, παρὰ τὸ βαίνειν μετὰ ἁρμονίας.

Βραβευταί, κυρίως οἱ τὴν ῥάβδον ἀπὸ φοίνικος ἢ τινος ἄλ-

---

26) *πεπερωμένος*] Scribe *πεπηρωμένος*. Conf. infra not. 76.

27) *Ἀκρεφνές*] Lege *Ἀκραιφνές*, et vide Etymol. M. p. 47, 18. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: *Ἀκραιφνὲς σημαίνει τὸ καθαρόν. γίνεται ἐκ τοῦ ἀκέραιος καὶ τοῦ φαίνω. τὸ φαι δίφθογγον, ἐκ τοῦ κέραιος. τοῦτο ἐκ τοῦ κερῶ τὸ μιγνύω, κερνῶ. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πῶ παίω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ παίνω, καὶ κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν πεπαίνω· καὶ παρὰ τὸ περῶ, τὸ τελειῶ, τὸ παράω περαίνω· νέον περαίνεις· οὕτω καὶ παρὰ τὸ κερῶ, κερνῶ, κεραίνω κεραιὸς, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀκέραιος, ὁ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ᾽ ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος· καὶ μετὰ τοῦ φαίνω, ἀκεραιοφανής, καὶ συγκοπῇ ἀκραιφνής, ὁ καθαρός*. Larcher.

28) *Ἄμυδις*] Vide *Ἄμυδις* supra, et ibi notam. Larcher.

29) *ἄμαδις*] Scribe *ἄμαδις*.

30) *Ἀμφωρεύς*] Scribe *Ἀμφορεύς*. Sturz. Pro *σταμνὴν* legendum videtur *σταμνίον*. Larcher.

31) Locus *Theocriti* est Idyll. I. 28. vbi agitur de cissubio, quod est genus poculi. Auctor Etymologici M. p. 85, 21. laudat tanquam ex *Theocrito* *Ἀμφορεὺς νεοτευχής*, quod non est Theocriteum. Sed vide *Valckenarii* Epistolam ad Matth. Röverum pag. XXV. Larcher.

32) *αἴρω*] Scribendum est *αἴρω*, vt paulo post in v. *Ἀλιτήριος*, et saepius. Scribitur *αἴρω* in Excerptis p. 612. extr.

33) *Ἦ τ᾽ ἄνδρας —— ὀνίνησι*] Sunt *Homeri* verba Il. Ω. 45. Larcher.

34) *Ἀλλ᾽ ὅτε —— ἐλόην*] Haec quoque sunt *Homeri* Odyss. Δ. 252. vbi nunc *ἐλόεον* pro *ἐλόην* legitur. Larcher.

35) *ἄλιος σκοπός. ὁ δ᾽ ἀλιτήμων.*] *Homer.* Il. Ω. 157. *οὔτ᾽ ἄσκοπος, οὔτ᾽ ἀλιτήμων*. Larcher.

36) *Homerus* Odyss. Δ. 807. *οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν*. Larcher.

37) *Homerus* Il. Γ. 28. *φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην*. Et Odyss. Υ. 121. *φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας*. Larcher.

38) *Καλλίμαχος*] Fragm. CCCCXXXVI. Larcher. *Ernestius* ibi p. 573. pro *τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου* edidit *τοῦ ἀλίτου βαρυτόνου*. Sed prius praeferendum duco.

39) *ἀλιτὴρ σωτῆρος σωτήριος*] Aliquid deesse videtur, quod sic ex Etymologico M. p. 69, 24. supplere possis: *ἐκ τοῦ ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτὴρ σωτῆρος σωτήριος*. Larcher.

40) *Ἄρνης τῆς Αἰόλου*] In Etymologico M. p. 184, 14. est *Ἄρνης τῆς Αἰολίδος*. Alii tradunt, Boeotum fuisse filium Itoni et Nymphae Melanippes, et ipsum Itonum fuisse filium Amphictyonis. Vid. *Pauson.* lib. IX. init. Larcher.

41) *ἐξετέχθη*] Legendum est *ἐξετέθη*, *expositus fuit*. Larcher.

42) *Βασαρίδες* et deinde *βασάρη*] Scribendum *Βασσαρίδες*, et *βασσάρη*. Larcher.

43) *βάσαις*] Legendum *βήσσαις*. Larcher.

44) *ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται*] Legendum videtur *ὃ ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται*. Larcher.

*) *Βίος κ. τ. λ.*] Haec glossa in Excerptis ex *Orione* p. 613, 2. ita exhibetur: *Βίος, παρὰ τὸ μετὰ βίας βιοῦν. ὅθεν Ὅμηρος· (Iliad. Ζ. 138.) θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.*

45) *μεταθέσει τοῦ ρ̄ εἰς λ̄*] Addi debet: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ*. Larcher.

46) *Βράσων*] Legendum est *Βράσσων*, qui est comparatiuus Ionicus pro *βραδίων*. Alii volunt, esse participium verbi *βράσσω* (pro *βράζω*), *ferueo*, *aestuo*, velut aqua ad ignem. Optime Etymol. M. p. 192, 37. *ὅθεν ὁ Ποιητής, εἰδὼς ἀμφοτέρων σημαντικὴν τὴν λέξιν, ἐπιφέρει, διασαφῶν καὶ λύων τὸ ἀμφίβολον· βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ἰλιάδος Κ. (vers. 226.) ἀντὶ τοῦ βραδύτερος, ἐλάσσων· ἢ ταρασσόμενος καὶ ἀκαταστατῶν, ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ· οὐ σταθερὸς, ἢ ἄτακτος*. Larcher.

47) *τὸ κονεῖν*, *ministrare*, *famulari*, vsitatum in compositionibus, vt *ἐγκονεῖν*, *διακονεῖν*. Haec vox exponitur ab auctore Etymologici M. in *Βουκόλος* p. 189, 12. per *ἐνεργεῖν καὶ διατρίβειν*, et *κονῆται* ab *Hesychio* per *θεράποντες*. Sed auctor libri *περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολιασμῶν*, dicit esse *ἀπὸ τοῦ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον*. Larcher.

*) *Βότρυς κ. τ. λ.*] Vide Excerpta p. 613, 3.

48) *βάνους*] Legendum est *βαύνους*. *Βαῦνος* idem est quod *κάμινος*, *fornax*. Larcher.

49) Vid. *Homer.* Odyss. Θ. 250. Conf. vers. 263. et *Schol.* ad vers. 250. Larcher.

Digitized by Google

λον διδόντες σύμβολον τῆς νίκης. ῥαβδευταὶ τινὲς ὄντες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κατ' ἀρχὴν β, ὡς παρ' Αἰολεῦσι τὸ ῥόδον βρόδον[50] λέγεται.

Βυσσοδομεύειν, παρὰ τὸ δομεύειν αὐτὰ[51] καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει.

Βία, πλεονασμῷ τοῦ β. ἲς γὰρ ἶνα καὶ βία· ἲς δὲ ἡ δύναμις· παρὰ τὸ ὁρμᾶν[52].

Βαλβίς, πλεονασμῷ τοῦ β, βηλὸς ὁ βαθμὸς, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ βῆναι. βήσω, βηλὸς, βηλὶς, ὡς ψῆφος ψηφίς. τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βαλβίς.

Βάσκανος, ὁ τοῖς φάεσι καίνων, οἷον φονεύων. ακχος, πλεονασμῷ τοῦ κ, βάζω βάξω βάχος καὶ βάκχος, ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἴαχος· καὶ ἴ[53].

Βάκχος[54]· οἱ γὰρ μεθυσθέντες πλέον τῇ φωνῇ χρῶνται· ὡς εἴρηται θαρσαλέα παραγηρητῆρι φωνὰ γίνεται μείζων.

Βάπτω[55], βλάβω, βλάπτω[56], ἐπεισόδῳ τοῦ π καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, βλάπτω.

Βλάξ[57], συγκοπὴ, καὶ μετάθεσις τοῦ μ εἰς β μαλακὸς καὶ παρώνυμον μάλαξ καὶ βλάξ. οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μ προτάττεσθαι τοῦ λ.

Βουβὼν, ἐπὶ τοῦ συμβαίνοντος οἰδήματος, παρὰ τὸ ἄγαν βαίνεις[58] εἰς ὕψος· βῶ οὖν βῶν, καὶ ἐπιτατικοῦ[59] μορίου τοῦ βοῦ βουβὼν, ὡς βούπαις, βουγάϊος, βούλιμος.

Βροτός, παρὰ τὸ μείρω μορτὸς εἴρηται ὁ ἄνθρωπος. Καλλίμαχος[60]· ἐδείμαμεν ἄστια μορτοί. μείρω δὲ τὸ μερίζω. Ὅμηρος[61]· καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς. μορτὸς οὖν, ᾧ μεμέρισται ἡ εἱμαρμένη[62]. καὶ ὑπερθέσει τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β. βροτός· οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μὴ[63] προτάττεσθαι τοῦ ρ. κατὰ σύλληψιν. ὡς καὶ ἐν τῷ μεσημβρία· μεσημρία γάρ ἐστιν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς. ἢ παρὰ τὸν μόρον τὴν κακοπάθειαν· ἢ παρὰ τὸν βροτὸν[64] τὸν φόνον.

Βρέγμα, κυρίως ἐπὶ τῶν νηπίων, παρὰ τὸ ὑγρὸν εἶναι καὶ ἁπαλὸν τὸ μέρος. οὕτω Σωρανὸς ἐν ταῖς[65] Ἐτυμολογίαις τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου.

Βόστρυχοι, οἷον βότρυχοι· σχήματι βότρυος ἀποκεκράμενοι[66].

Βολβός, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῆς βολβοῦ ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἔξω[67].

Βλέφαρα, ὅτι τὸ βλέπειν ἐστὶ φάρη. ἢ παρὰ τὸ αἱρεσθαι αὐτὰ ἐν τῷ βλέπειν.

Βραχίονες, οἷον βραχυκίονες[68]· βραχύτεραι γὰρ τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν τοῦ πήχεως.

Βρεχμός, παρὰ τὸ βρέχω βρέξω βρεγμός· ὡς παρὰ τὸ ἔχω ἕξω ἐχμὸς καὶ συνεχμός[69].

Βραδύς, παρὰ τὸ βάρος βαρύς. ὑπέρθεσις[70] τοῦ ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, βραδύς.

Βάτραχος, παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν. βοάτραχος, καὶ βάτραχος.

Βινεῖν, ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν ταύτης συνουσίας, ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βύειν δεδώκασι τὴν λέξιν· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι[71].

---

50) *παρ' Αἰολεῦσι τὸ ῥόδον βρόδον λέγεται*] Sic apud *Sapph.*

οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας.

Eadem dixit:

βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Aeolice spiritus asper exprimi solebat per *B*. *Eustathius* in *Homer*. p. 222, 3. *προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ρ, ἡνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ α, οἷον ῥάκος βράκος· ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον· ἢ τὸ ζ, οἷον ῥίζα βρίζα· ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ ὁ χαλινός.* Vide *Orionem* in v. *Ῥύμβος*, et *Gregorium* de Dialectis p. 270. ibique *Koen.* (p. 572. edit. *Schaefer.* vbi vid. *Bast.* p. 573 sqq.) LARCHER.

51) *παρὰ τὸ δομεύειν αὐτὰ*] Istud *αὐτὰ* aliquid deesse luce clarius probat, quod sarcire poteris ope Etymologici MS. Biblioth. Regiae: *Βυσσοδομεύειν· τὸ κατὰ βάθους τῆς διανοίας φροντίζειν, καὶ βουλεύεσθαι. παρὰ τὸ δομεύειν αὐτὰ καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει.* LARCHER.

52) *ἲς γὰρ ἶνα καὶ βία· ἲς δὲ ἡ δύναμις παρὰ τὸ ὁρμᾶν*] Emenda ope Etymologici MS. Biblioth. Regiae: *ἲς γὰρ ἶα καὶ βία· ἲς καὶ ἡ δύναμις π. τ. ὁ.* LARCHER.

53) Haec glossa, *Βάσκανος*, et sequens, *Βάκχος*, mire turbatae et corruptae, sic corrigendae sunt: *Βάσκανος, ὁ τοῖς φάεσι καίνων, οἷον φονεύων. Βάκχος, πλεονασμῷ τοῦ κ, βάζω βάξω βάχος, καὶ βάκχος· ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἴαχος καὶ ἴακχος· οἱ γὰρ μεθυσθέντες κ. τ. λ.* Vide notam sequentem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Βάσκανος, οἱονεὶ φάσκανος, τροπῇ τοῦ φ εἰς β, παρὰ τὸ φάσκανός τις ὤν, ὁ τοῖς φάεσι καίνων, οἷον φονεύων.* LARCHER. In Etymologico M. p. 172, 26. legitur *φάσκαινος τις ὤν*, sed in Etymol. Gud. p. 105, 29 vbi editum est *παρὰ τὸ βάσκανός τις ὤν*, itidem *φάσκανός τις* videtur auctor scripsisse.

54) *Βάκχος*, ex iis quae modo diximus, hoc loco delendum est, et sequentia ita legenda: *οἱ γὰρ μεθυσθέντες πλείονι τῇ φωνῇ χρῶνται, ὡς εἴρηται·*

θαρσαλέα δὲ παρὰ
κρατῆρα φωνὰ γίνεται.

μείζων. Versus sumti sunt ex *Pindari* Nem. IX. 117. sed *μείζων* interpretationi nominis *θαρσαλέα* inseruit. LARCHER.

55) *Βάπτω*] Scribe *Βλάπτω.* LARCHER.

56) *βλάβω, βλάπτω*] Hoc *βλάπτω* delendum est.

57) *Βλάξ κ. τ. λ.*] Transpositae in hac glossa voces ita sunt ordini reddendae: *Βλάξ, μαλακὸς, καὶ παρώνυμον μάλαξ. συγκοπῇ καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β βλάξ. οὐ γὰρ ἐδύνατο κ. τ. λ.* LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 613, 4.

58) *βαίνεις*] Fortasse scribendum est *βαίνειν.* LARCHER.

59) *καὶ ἐπιτατικοῦ μορίου*] Legendum *καὶ μετὰ ἐπιτατικοῦ μορίου*, vel cum Etymologico M. p. 188, 52. *καὶ συνθέσει τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου.* LARCHER.

60) Vid. Fragmentum *Callimachi* CCLXXI. vbi *Bentleius* ex *Ammonio* ad *Aristot. περὶ ἑρμηνείας* p. 27. edidit *ἄστεα.* LARCHER. *Ernesti* ibidem laudat *Orionis* verba, et *ἄστια* negat sperni debere, praeterea *παρὰ τοῦ μείρω* legit, et articulum *ὁ* ante nomen *ἄνθρωπος* omittit.

61) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *I.* 612. LARCHER.

62) *εἱμαρμένη* edidi pro *εἱμαρμέτη.*

63) *τὸ μὴ*] Sine dubio legendum est *τὸ μ*, siue *τὸ μῦ.* Nam litera *μ* non potest collocari ante literam *ρ.* LARCHER.

64) *παρὰ τὸν βρότον τὸν φόνον*] Optime. Nam *βροτὸς*, accentu in vltima posito, *homo*, *mortalis*; *βρότος* vero *παροξυτόνως*, est *sanies*, *cruor*. LARCHER.

65) *ταῖς —— ἀνθρώπου*] In Codice erat *τοῖς* et *ἀνθρωπου.*

66) *ἀποκεκραμένοι*] Legendum omnino est *ἀποκεκομμένοι.* LARCHER.

67) *ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἔξω*] Lege *ἐμφερείας πρὸς τὸν ἐκ γῆς.* Vid. Etymol. M. p. 185, 20. LARCHER.

68) *Βραχίονες, οἷον βραχυκίονες*] Etymol. MS. Biblioth. Regiae: *Βραχίων· ἐκ τοῦ βραχὺς καὶ τοῦ κίων. Ὁ κανών· τὰ διὰ τοῦ ιων βαρύτονα, τρέποντα τὸ ω εἰς ο ἐπὶ γενικῆς, εἴτε κοινὰ εἴτε μὴ, ἀποστρέφονται τὸ ω καὶ τὴν ει δίφθογγον· βραχίων ἐκ τοῦ βραχὺ καὶ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι, βραχυκίων, καὶ συγκοπῇ βραχίων.* LARCHER. In glossa praecedente rursus *αἱρεσθαι* pro *αἱρεσθαι* edidi.

69) *συνεχμός*] Malim *συνοχμός.* LARCHER.

70) *ὑπέρθεσις*] Sequens *πλεονασμῷ* postulat *ὑπερθέσει.* Sed talem diligentiam in *Orione* ne quaeras.

71) In hac glossa primo scribendum mihi videtur *τῆς συνουσίας.* Deinde emendo *παρὰ τὸ βύνειν.* Nam *τροπῇ τοῦ υ εἰς ι* esset *βινεῖν*, non *βινεῖν.* Accedit auctoritas Etymologici MS. Biblioth. Reg. in quo sic legitur: *Βινεῖν. Ἀλεξίων φησὶν ὅτι*

Digitized by Google

Βορέας, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἦχον[72]) τὸν γινόμενον κατὰ τὴν πνοὴν τὸ ὄνομα γέγονε.

Βροντή, παρὰ τὸ βρομῶ βρόμος· κυρίως δὲ ἐπὶ πυρός[73]). ἔνθεν καὶ βρόμιος.

Βλαστός, κατὰ συγγένειαν τοῦ β πρὸ τοῦ μ· ἐν τῷ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ἄλληλα πολλάκις· παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολίσκειν[74]).

Βρέφος, παρὰ τὸ Φέρβω Φέρβος· καὶ μεταθέσει τῶν δύο συμφώνων, βρέφος· τὸ δεόμενον φορβῆς[*]).

Βρόγχος[75]), παρὰ τὴν μίμησιν τῆς γινομένης αὐτῷ τραχύτητος ἐν τῇ φωνῇ· ἀφ' οὗ καὶ βρόγχος λέγεται, δι' οὗ ἀναφέρεται ἡ φωνή.

Βῶλος, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω· οἱ γὰρ βῶλοι τῶν καρπῶν τὰς ἀναδόσεις ποιοῦνται.

Βλωθρή, ὡς παρὰ τὸ λάμπω λαμπρός, καὶ παρὰ τὸ βλῶ, παράγωγον τὸ βλώθω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν βλωθρός, θηλυκὸν βλωθρή, ἡ ἀναδραμοῦσα καὶ ηὐξημένη[76])· ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς ὕψος· ἢ παρὰ τὸ μόλω βλωθρή[77]).

Βλωμός, παρὰ τὸ βρῶ τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ βλωμός. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βάλλειν εἰς στόμα.

Βλάπτω[78]), βρῶ ἐστὶ ῥῆμα ὁμοίως δηλοῦν τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, βλάπτω.

Βρώμη, παρὰ τὸ[79]) βρώσω μέλλοντα.

Βδέλλα, Ἀττικοὶ βλάττειν[80]) λέγουσι τὸ ἀμέλγειν. ἀπὸ δὲ τοῦ βδέλλω βδέλλα. τοῖς ἀμέλγουσι ἔοικεν ἡ βδέλλα ἐν τῷ σπᾶν τοῦ αἵματος.

Βάθι[81]), ἐφ' ᾧ ἐστι βῆναι.

Βρενθύεται, θρύπτεται· Βησαντῖνος[82]) ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθείας φησί, ὅτι Βρενθεῖον[83]) ἐστὶ μύρον, καὶ οὕτω λέγει ἐν τοῖς ἰάμβοις τοὺς ἀλαζόνας καὶ τρυφεροὺς μύρῳ χρᾶσθαι[84]) ἀκολουθεῖν· ἀπὸ τοῦ δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους ἐπὶ παντί[85]).

Βέλτερος, οὐκ ἀπὸ τοῦ βάλλω, ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τοῦ βέλλω· ὅθεν βέλος καὶ βολή, ὡς τρέπω τροπή, ὄνομα ῥηματικόν[86])· ἑτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ων, βελτίων, καὶ ὑπερθετικὸν βέλτιστος.

Βόθυνος, βάθυνός τις ὤν[87]).

Βρόχος, ὁ περιτιθέμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόχον[88]) εἴρηται, ὃν καὶ φάραγγα[89]) καλοῦσι. καὶ ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοί[90]) βράγχον· ἔνθεν τὸ βράγχος[91]) τὸ πάθος.

Βαμβαίνω, παρὰ τὸ βαίνω· οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου οὐχ[92]) οἷόν τε εἶναι ἑδραῖοι ταῖς βάσεσιν ἀμφοτέραις· ὡς ὑπὸ Ὁμήρου[93]) παραδέδοται· ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν τῶν ποδῶν εἴρηται ἐπὶ τῶν ἑδραίαν τὴν φωνὴν ἔχειν μὴ δυναμένων. βαίνω βαβαίνω καὶ βαμβαίνω[94]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν τοῦ ζῆν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. . . . . ἢ ἐπειδὴ καὶ βίνειν λέγεται διὰ τοῦ ι. Scholiastes *Aristophanis* ad Rann. vers. 752. ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν τὸ (legendum τοῦ) συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βεῖν (lege βίνειν) δεδώκασιν. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 179, 47 ὡς ἐν ὑποθέσει Ἀριστοφάνης· οἷον. οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. Procul dubio enim legendum est ὡς ἐν Ὑπομνήματι Ἀριστοφάνους· ὅτι οἱ κομίζοντες κ. τ. λ. Nullius assis sunt, quae ad hunc locum scripsit eruditissimus *Sylburgius*. LARCHER.

72) παρὰ τὸ ἦχον] Legendum est παρὰ τὸν ἦχον.

73) Βροντή — κυρίως δὲ ἐπὶ πυρός] Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Βροντή, ὡς οὖσα βαρυνομένη τὴν φωνήν· ἢ παρὰ τὸ βρόμος, ὃ σημαίνει τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον, γίνεται βρομή, καὶ βροντή· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς τ βροντή· παρὰ τὸ βᾶον ἠχεῖσθαι. LARCHER.

74) παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολίσκειν] *Orion* dicere non vult, αὔξεσθαι esse idem quod μολίσκειν, sed βλώσκειν idem significare quod μολίσκειν. LARCHER.

*) τὸ δεόμενον φορβῆς] In Excerptis p. 613, 10. est: τὸ δεόμενον, τουτέστι τροφῆς. Legi igitur debet: τὸ δεόμενον φορβῆς, τουτέστι τροφῆς.

75) Βράγχος] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 170, 12. in voce Βόρβαρος, pro qua legendum est Βράγχος. LARCHER.

76) ηὐξημένη] Scribe ηὐξημένη. Conf. supra not. 26.

77) παρὰ τὸ μόλω βλωθρή] Fortasse pro βλωθρή legi debet οἷον μολωθρή, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Nam τροπῇ τοῦ μ εἰς β, et τοῦ ο εἰς ω, et συγκοπῇ, fit βλωθρή. Conf. infra Βλώσκω. LARCHER.

78) Βλάπτω] Vide omnino Etymol. M. p. 181, 13. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Βλάπτω· παρὰ τὸ βρῶ· ἄπτω τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, βλάπτω, κατὰ παραγωγήν· ἀντὶ τοῦ φθείρω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐσθιομένων, καὶ μηκέτι γινομένων· ἢ μηκέτι ὑγιῶν ὄντων. LARCHER.

79) παρὰ τὸ βρώσω μέλλοντα] Lege παρὰ τὸν βρώσω μέλλοντα. LARCHER.

80) βλάττειν] Ita scriptum est errore librarii. Legendum βδάλλειν. *Moeris* Attic. pag. 93. Βδάλλειν, Ἀττικῶς· ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς. vbi vide *Piersonum*. Conf. Etymolog. M. in verbo Βδελύσσω p. 174, 26. LARCHER.

81) Βάθι] Legendum est Βάθος, vel potius Βάσις. LARCHER.

82) Βησαντῖνος] *Helladius*, ex vrbe Besantinoo, vixit Licinii et Maximiani temporibus, et scripsit iambico carmine. Excerpta ex illius Χρηστομαθειῶν libris quatuor leguntur apud *Photium* Cod. CCLXXIX. pag. 1577. et sequ. De verbo βρενθύεσθαι sic *Helladius*: Ὅτι χλιδὴ μέν, ἡ τρυφή. καὶ βρενθύεται δέ, σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιος, ὅ ἐστι μύρον· οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν. Sic *Helladius* apud *Photium*, a *Meursio* ex MS. restitutus. Vid. *Meursii* Opera, Tomo VI. p. 309. [In ea editione *Helladii*, quae post *Meursii* mortem separatim Ultraiecti 1686. 4. prodiit, emendatio ista, quam *Larcherus* secutus est, proposita legitur p. 53. STURZ.] De verbo βρενθύεσθαι copiose et accurate agit ὁ πάνυ *Hemsterhusius* ad *Lucianum* Tom. I. p. 368 et 369. LARCHER.

83) Βρενθεῖον] In Etymologico M. p. 193, 41. scribitur Βρένθειον, sed ibidem lin. 50. per ι effertur, Βρένθιον, vt apud *Helladium*. LARCHER.

84) χρᾶσθαι] Lege χρῖσθαι ex *Helladio*, vel χρίεσθαι, si mavis, ex Etymologico M. p. 193, 51. LARCHER.

85) ἐπὶ παντί] Deest aliquid apud *Orionem*, quod supplere potes ex Etymol. M. p. 193, 53. τὸ ἀπαξαπλῶς βρενθυομένους λέγουσιν. LARCHER. Ita vero etiam praecedentia verba, ἀπὸ τοῦ, ex eodem Etymol. M. p. 193, 52. mutanda sunt in ἀπὸ τούτου.

86) ὄνομα ῥηματικόν· ἑτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ων, βελτίων] Legendum omnino est: ὄνομα ῥηματικὸν βέλτος· καὶ τὸ συγκριτικὸν βέλτερος. ἐκ δὲ τοῦ βέλτος γίνεται ἑτέρῳ τύπῳ τῶν συγκριτικῶν εἰς ων βελτίων. Vid. Etymolog. M. in voc. Βέλτερος p. 177, 9. et Βελτίων p. 177, 20. LARCHER.

87) Vid. Etymolog. M. in voc. Βόθυνος p. 185, 17. LARCHER.

88) Βρόχος, ὁ περιτιθέμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόχον] Forsan melius esset Βρόχος (*laqueus*) ὁ περιτιθέμενος τῷ βρόγχῳ, ἤγουν τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόγχον. LARCHER.

89) φάραγγα] Legendum est φάρυγγα. Nam φάραγξ est *vallis*, φάρυγξ vero est *guttur*. LARCHER.

90) οἱ δὲ Ἀττικοί] In Etymologico M. p. 196, 29. in voc. Βρόγχος legitur οἱ δὲ ἀρχαῖοι. LARCHER.

91) τὸ βράγχος est *raucedo*, sed etiam ὁ βράγχος. Sic *Aristot.* Problemm. Sect. I. p. 679. A. ὥστε ὀφθαλμίαις ξηραῖς ἁλίσκονται· οἱ δὲ φλεγματώδεις, βράγχοις. LARCHER.

92) οὐχ οἷόν τε] Legendum est οὐχ οἷοί τε. LARCHER.

93) *Homeri* locus est Iliad. N. 281. LARCHER.

94) καὶ βαμβαίνω] Legendum videtur, vt in Etymologico M. p. 170, 36. est, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, βαμβαίνω. LARCHER.

Digitized by Google

Βάζειν, βοῶ πρωτότυπον· συγκοπῇ βῶ, παράγωγον βάζω, ὡς Φῶ Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, Φράζω. τὸ[95]) δὲ βάζω ὁ μέλλων βάξω, καὶ ὄνομα βάξις.

Βάβαξ, ὁ λαός[96]). Ἀρχίλοχος[97])· κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ. ἐκ τοῦ βάζω βάζω[98]), βὰξ ὄνομα, διπλασιασμῷ βάβαξ.

Βάθρον, παρὰ τὸ βῶ βῆμι καὶ βίβημι. ἔνθεν τὸ[99]) ἤϊε μακρὰ βιβάς. βάθρον τι γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς θ̄ δι' εὐφωνίαν βάθρον.

Βλώσκω, μολῶ ἐστιν, ἀφ' οὗ μολίσκω, καὶ μεταθέσει τοῦ μ̄ εἰς β̄, καὶ συγκοπῇ, βλώσκω.

Βρῶμα, ἀπὸ τοῦ βρῶ, ὁ μέλλων βρώσω. βρῶμα, βροτὸς καὶ ἄβροτος[100]), ἡ βρῶσις.

Βορά, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, οὗ μέλλων βώσω[1]), ἀφ' οὗ βορὸς καὶ βορά, καὶ βοτήρ.

Βολβίς, ἐπὶ τοῦ ἐσθιομένου, ἀπὸ τοῦ βίᾳ ἀναβάλλεσθαι[2]).

Βρόγχος, παρὰ τὸ βρέχω βρόγχος, πλεονασμῷ τοῦ γ̄. δίυγρος γὰρ ὁ τόπος.

Βουλή, βόλω, βολή, πλεονασμῷ τοῦ ῡ, βουλή. ἐπιβουλὴ[3]) γὰρ ψυχῆς ἐστί.

Βάζω, ἐκ μεταθέσεως τοῦ Φ̄ εἰς β̄, ὡς Φενίκη[4]) Βερενίκη, κυφὸν κυβόν, ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ π̄ ὑβὸν ἄροτρον. Φῶ οὖν ἐστὶ λέγω, οὗ παράγωγον Φάζω, ὁ μέλλων[5]) Φάσκω δύναται. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὴν βοὴν εἶναι βάζω, βοὴ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω.

Βάδεα[6]), πλεονασμῷ τοῦ β̄. ἄδεα γάρ ἐστι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐγκοιτίων.

Βαῦνοι, οἱ κάμινοι, παρὰ τὸ αὔω αὖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β βαῦνοι.

Βυθός, παρὰ τὸ βάθος, ἢ παρὰ τὸ βύζω, βυτὸς[7]) καὶ βυθός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γέφυρα, οἷον γῆ ἐφ' ὑγρῷ κειμένη, οἷον γήφερά τις[8]) οὖσα.

Γνόφος, ὁ κενὸς φάους ἀήρ[9]). κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ̄ εἰς π̄, κενοφαός τις ὤν· τινὲς δὲ οὕτω· νέφος, νόφος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄, γνέφος.

Γνύξ, γόνυξ ἐστίν[10])· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ γόνυ· ἔνθεν ἰγνία[11]), ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα[12]).

Γλωχίν, ἡ γωνία, παρὰ τὸ γλύψαι, τὸ κοιλᾶναι.

Γνωστις[13]), ὁ ἀδελφός· παρὰ τὸ μᾶλλον τῶν ἄλλων γινώσκεσθαι· ἢ ἅμα τινὶ γεγεννημένος.

Γυμνάσια, οἱ τόποι ὅπου ἐγυμνάζοντο· ἐπεὶ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο· ὥστε ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν.

Γουνὸς ἀλωῆς[14]), ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἀπὸ τῶν[15]) ἐν σώματι γονάτων· ἃ ἐξέχει καὶ ἐστὶ γόνατα· οἷον κόνατα,

---

95) *τὸ δὲ βάζω*] Vix dubito, quin *τοῦ δὲ βάζω* legendum sit.

96) *ὁ λαός*] Legendum est *ὁ λάλος*. LARCHER. Eodem modo correxit *Bast.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 2 2. edit. *Schaefer.* Sed *Ruhnkenius* in Auctario Emendatt. Hesych. ad Tom. I. p. 670. statim scripsit *ὁ λάλος* in hoc, quem attulit, *Orionis* loco, ne mentionem quidem faciens scripturae vitiosae.

97) *Ἀρχίλοχος· κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ*] *Aristophani* tribuitur hic versus ab auctore Etymologici Magni p. 167, 51. qui sic eum legit: *κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητός*. LARCHER. *Bastius* l. l. affert e Codice *Orionis ἐστροφᾶτο*, sed in *ἐστρωφᾶτο* mutandum putat. *Ruhnkenius* vero l. l. non minus quam *Larcherus* in Codice reperit *ἐστρωφᾶτο*, et lectionem in Etymol. M., quam mendosissimam iudicat, ex *Orione* corrigi iubet, atque adeo *Archilocho*, non *Aristophani*, versum tribui.

98) *βάζω βάζω*] Legendum est *βάζω βάξω*. LARCHER. Ita etiam *Bastius* l. l. corrigit, *Ruhnkenius* autem, rursus scripturam corruptam ne memorans quidem, recte dedit *βάζω βάξω*.

99) *Ἤϊε μακρὰ βιβάς*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *H.* 213. LARCHER. Paulo post scribendum est *βάθρον τι γίνεται*, quod sequentia declarant.

100) *βροτὸς καὶ ἄβροτος*] Legendum est *βρωτὸς καὶ ἄβρωτος*, per *ω μέγα*. LARCHER.

1) *οὗ μέλλων βώσω*] Rectius *οὗ ὁ μέλλων*, vel simpliciter *ὁ μέλλων*, sine genitivo. Isti *βώσω*, quod etiam Etymol. Gud. p. 111, 47. habet, praeferendum videtur *βόσω*, quod in Etymologico M. p. 186, 5. legitur.

2) Post *ἀναβάλλεσθαι* Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae addit: *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ*. LARCHER.

3) *ἐπιβουλή*] Legendum est *ἐπιβολή*. Nam *βουλή* est *αὐτοτελὴς τῆς γνώμης φορά, ἡ ἐπιβολὴ τῆς ψυχῆς*, ut dicit auctor Etymologici Magni p. 189, 32. LARCHER. Ex eodem debebat *Larcherus* etiam praecedens *βόλω* in *βόλλω* mutare. Sed fortasse rectius legas *βόλλω*, quod est in Excerptis p. 613, 11. quae *ἐπιβολή* quoque habent.

4) *Φενίκη*] Legendum est *Φερενίκη*. Nam *φ̄* in *β̄* mutando fit *Βερενίκη*. LARCHER. Paulo post, pro *ἀποβολῇ τοῦ π̄, ὑβὸν ἄροτρον*, *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 249. legit *ἀποβολῇ τοῦ π̄, ὑβόν· ὑβὸν ἄροτρον*.

5) Post *ὁ μέλλων* futurum *φάσω* omissum est librarii errore. Lege *ὁ μέλλων φάσω. φάσκω δύναται*. LARCHER. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 285. edit. *Schaefer.* legi iubet *ὁ μέλλων φάσω, καὶ φάσκω*, et paulo ante *φῶ οὖν ἐστὶ τὸ λέγω*. Quod post *φάσκω* legitur, *δύναται* prius, delendum est, atque adeo post *φάσκω* interpungendum.

6) *Βάδεα*] Quid hoc sibi velit, nescio cum ignarissimis. *Βάδος* in *Hesychio* nihil ad rem. *Βέδος*, teste *Varino*, est genus vestis muliebris. Hinc *βέδεα*. Sed tunc quid facies de voce *ἄδεα*? Fortasse legendum est *βάθεα*, quod optime conuenit vesti stragulae. Tum pro *ἄδεα* scribe *ἄθεα*. Nam *ἀθὴς* est, *ἐν ᾧ τις τρίχειν οὐ δύναται*. Vide Etymolog. M. in voc. *Βαθὺς* p. 168, 38. Et fortassis *ἄθεα* peculiariter et proprie dicitur de vestibus stragulis. LARCHER.

7) *βυτός*] Fortasse legendum est *βυστός*, *profundus*. LARCHER.

8) *γήφερά τις*] Lege *γήφυρά τις*. Vid. Etymol. M. p. 208, 9 et 10. LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 613, 15.

9) Quaedam omissa per librarii incuriam, et *Orioni* reddenda sunt. Sic lego: *Γνόφος, ὁ κενὸς φάους ἀήρ, κενοφαός τις ὤν, συγκοπῇ κνόφος, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ̄ εἰς γ̄, γνόφος*. LARCHER. Conf. Excerpta p. 613, 16.

10) *γόνυξ ἐστίν*] Cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae adde: *καὶ γνὺξ ἐν συγκοπῇ*. LARCHER. Pro sequentibus, *ἐπὶ τοῦ γόνυ* lege *ἐπὶ τὸ γόνυ*.

11) *ἰγνία*] Lege *ἰγνύα* cum eodem Etymologico. LARCHER.

12) *ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα*] Adde *γαστροκνήμη*. Vid. Etymol. M. in voce *ἰγνύη* p. 121, 56. *Γαστροκνήμη* vel *γαστροκνημία* est *pars tibiae posterior, sura*. *Hippocrates* de officina medici sect. VI. pag. 9. *ὁμολογίη δέ· ὤμου μέν, ἡ περὶ τὴν ἑτέραν μασχάλην περιβολή· βουβῶνος δέ, ἡ περὶ τὸν ἕτερον κενεῶνα· καὶ κνήμης ἡ ὑπὲρ γαστροκνημίης*, *in humero quidem, fasciarum inuolutio quae ad alteram axillam inficitur, conuenit, in inguine vero ea, quae fit per alteram lateris mollitudinem, et in tibia, quae supra suram*. LARCHER.

13) *Γνωστις*] Lego *Γνωτός*. Nam *γνώστης*, qui propius accedit ad ductum literarum, non potest accipi ea potestate. LARCHER.

14) *Γουνὸς ἀλωῆς*] Vid. *Homer.* Iliad. *I.* 530.

15) *ἀπὸ τῶν*] Lege *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν*. Vid. Etymolog. M. in *Γουνὸς ἀλωῆς* p. 217, 5. LARCHER.

Digitized by Google

ἀπὸ τοῦ κονεῖν καὶ ἐνεργεῖν. ὅθεν καὶ διάκονος τινὲς δὲ, ὁ τραχύτατος τόπος, ἀπὸ τῶν γονάτων· ὁμοίως τῶν ἐν τῷ σώματι τραχέων τόπων καὶ ὀστωδῶν. ἐν δὲ τοῖς ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις εἰς τὸ πλῖον αὔξεται[16]). ἢ ὁ γόνιμος τόπος· παρὰ τὸ γόνον καὶ γουνὸς, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῡ. γόνος μὲν βαρυτόνως, τὸ γεγενημένον, ὀξυτόνως δὲ, τὸ γεννητικὸν, ἢ ὁ γεννητικὸς τόπος εἴρηται.

Γαμβρός, γάμος γαμηρὸς, συγκοπῇ καὶ προσθέσει τοῦ β̄, γαμβρός.

Γαστὴρ[17]), ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν.

Γλουτοί, οὕτω λέγονται διὰ ὑγρότητα καὶ τρυφερότητα· οἷον γλοιοί τινὲς ὄντες. καὶ γὰρ οὗτοι μετὰ λειότητος ἔνυγροι εἰσί.

Γόνυ, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ γναμπτόμενον τὸ σκέλος ὥσπερ γωνίαν ἀποτελεῖ.

Γάλα, τὸ καλὸν εἰς ἀνατροφὴν, οἷον κάλα. καὶ μεταθέσει τοῦ κ̄ εἰς γ̄, γάλα.

Γυνὴ, γονή τις ἐστὶν, παρὰ τὴν γονήν· διὰ τὸ δεκτικὸν εἶναι τοῦ γόνου, τουτέστι τοῦ σπέρματος. ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ φησὶν, ὅτι γῶ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ δέχομαι, καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γωρυτὸς τὸ δεχόμενον τὸ ρυ[18]). -γω.

Γαγυῖα[19]) γυνὴ, δεκτικὴ τοῦ σπέρματος.

Γυῖα, κυρίως ἐστὶν ἐπὶ τῶν ποδῶν. παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γύης ἱέναι, τουτέστι τῆς γῆς. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν.

Γλήνη, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κόρα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν νοῦν γαληνιᾶσθαι τῇ ποικιλίᾳ τῶν ὁρατῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσειν[20]). ὅ ἐστι λάμπειν.

Γλαυκός, παρὰ τὸ γλαύσσειν.

Γνάθος, παρὰ τὴν γνάψιν[21]) καὶ κλάσιν. χαλινοὶ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται[22]).

Γένυς, οἷον κέρυς[23]) τίς οὖσα, ὅτι κένος[24]) τὸ κατ' αὐτὸν μέρος ὀστέων. οἱ δὲ, ὅτι γεννᾷ ὀδόντας καὶ τρίχας.

Γένειον, τὸ μέσον καὶ ἐξέχον τῆς κάτω γένυος. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὰ γένη διαστέλλεσθαι τῶν ἀῤῥένων καὶ τῶν θηλυκῶν, καὶ ἀτελῶν καὶ τελείων ἡλικιῶν. οὕτω Σωρανός.

Γεγωνεῖν, τὸ θέμα γνωῶ· μεταθέσει τοῦ ῡ γονῶ[25]), διπλασιασμὸς[26]) γεγωνώς[27]). οἱ γὰρ Ἴωνες ὡς ἀπὸ προπερισπωμένου[28]) προφέρονται, γεγωνηκότες λέγοντες, καὶ γεγωνέω[29]).

Γράστις[30]), παρὰ τὸ γράω[31]) ῥῆμα, τὸ ἐσθίω· ὁ μέλλων γράσω· γράσις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ̄, γράστις.

Γλίχεσθαι, παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι[32]).

Γρῖπος, παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὅ ἐστι παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ[33])· γρῖπος ἁλιευτικόν τι δύκτιον[34]), οἷον ἄγριπον. ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν[35]).

Γείτων, παρὰ τὴν γῆν γεΐτων, καὶ γείτων[36]), ὁ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις.

Γάδειρα, οἷον τῆς γῆς δειρά[37]).

Γαιήοχος, παρὰ τὸ γεννᾶν[38]).

Γῆρας, παρὰ τὸ εἰς γῆν ἐῤῥεῖν. διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι θανάτου. ἢ διὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν*).

---

16) εἰς τὸ πλῖον αὔξεται] Legendum est εἰς τὰ πλέον τὰ φυτὰ αὔξεται. Vide Etymol. M. p. 217, 9. LARCHER.

17) Γαστὴρ] Forsan legendum est Γαστρόχειρ. Sed glossa mihi videtur suo loco mota. Vide infra Γαστήρ. LARCHER.

18) τὸ ρυ.] Mutila vox incuria librarii. Legendum est cum Etymologico M. p. 222, 9. τὰ ῥυτὰ, τουτέστι τὰ τόξα, ἢ τὰ βέλη, vel potius τὸ ῥυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον, vt Orion infra in voc. Γωρυτὸς habet. Sequens γω delendum est. LARCHER.

19) Vna glossa in duas diuisa est. Lege καὶ γεγονυῖα vel γεγαυῖα, γυνὴ δεκτικὴ τοῦ σπέρματος. LARCHER.

20) γλαύσειν] Lege γλαύσσειν. Nam est a praesenti γλαύσσω, splendeo. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 211, 19. vbi pro Γλαύσσειν rescribo Γλαύσσουσιν. LARCHER.

21) γνάψιν] Lege γνάμψιν. LARCHER.

22) χαλινοὶ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. legendum est: χαλινοὶ δὲ, οἷον χαινοί τινες ὄντες, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται ἡ ἔνθεσις τῶν εἰσφερομένων. LARCHER.

23) κέρυς] Cum Etymologico M. p. 205, 57. lege κένυς. LARCHER.

24) κένος] Legendum est κενὸν, quia μέρος est neutrius generis. LARCHER.

25) γονῶ] Scribendum est γωνῶ. Nam in Etymologico M. p. 203, 12. legitur: ἐν ὑπερθέσει, γωνῶ. LARCHER. Ita scribendum esse vidit etiam Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 161. edit. Schaefer.

26) διπλασιασμὸς] Quum μεταθέσει praecedat, Bastius l. l. scribi iussit διπλασιασμῷ.

27) γεγωνώς] Idem vir doctus emendauit γεγωνῶ.

28) ἀπὸ προπερισπωμένου] Eodem Bastio auctore scribendum est ἀπὸ περισπωμένου.

29) γεγωνέω] Bastius l. l. videtur in Codice MS. legisse γεγωνεῖν. Saltem sic edidit.

30) Γράστις] Optime Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Γράστις· ἡ χλωρὰ κριθή. Hinc in Etymologico M. p. 217, 33. reponendum est Γράστις pro Γράσων; cui coniecturae fauet Henr. Stephanus in Indice Thesauri Linguae Gr. in v. Γράσος. LARCHER.

31) παρὰ τὸ γράω] Hoc verbum Cypriorum est. Hesychius: Γρα· φάγε. Κύπριοι. Hinc γραίνω, γαγγραίνω, γάγγραινα, id est, ἡ φάγουσα, ἐσθίουσα. Callimachus Fragm. CC. Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρας κηδεμόνα. vbi vide Bentleium, et praecipue Ruhnkenium. LARCHER.

32) Vide Etymol. M. in Γλιχόμενος p. 213, 35. et Aristophanem in Γεωργοῖς Fragm. VII. Tom. III. p. 226. ex editione Brunckii. LARCHER.

33) Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ] Eadem ad verbum reperiuntur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

34) δύκτιον] Lege transpositis literis, δίκτυον. LARCHER.

35) ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν] Post haec verba Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τὸ (Lege τῷ) εἰς Θεόκριτον. LARCHER. Conf. Bekker. ad Etymol. M. p. 219, 28.

36) καὶ γείτων] nempe κατὰ συναίρεσιν, per contractionem. Vid. Etymol. M. p. 208, 26. LARCHER.

37) οἷον τῆς γῆς δειρά] Auctor Etymologici M. p. 199, 33. addit, Iulium Claudium in Phoeniciae historia dixisse, Archaleum, filium Phoenicis, hanc vrbem condidisse, et ex Phoenicum lingua nuncupasse, quod vero similius est. Deinde addit: Γάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς, τὸ ἐκ μικρῶν ᾠκοδομημένον. Sed mihi persuadere nequeo, haec absoluta esse. Infra in Etymologico M. p. 220, 32. legitur: Γάλωνες, χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές. τὰ περιφράγματα Φοίνικες. Hinc lego: τὰ περιφράγματα Φοίνικες· γάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς κ. τ. λ. LARCHER.

38) παρὰ τὸ γεννᾶν] Mira librarii oscitantia. Fortasse legendum, vt est in Etymologico M. p. 202, 3. παρὰ τὸ τὴν γαῖαν ἔχειν, terram continere. LARCHER.

*) Γῆρας κ. τ. λ.] Excerpta ex Orione p. 613, 26. glossam sic exhibent: Γῆρας, παρὰ τὸ γέρας, τὴν τιμήν· γῆρας γὰρ αἰδοῖμον ἄνδρα τίθησι. τινὲς δὲ παρὰ τὸ (εἰς) γῆν νεύειν, ἢ ὁρᾶν.

Digitized by Google

Γαλήνη, ἡ καθισταμένη θάλασσα παρὰ τὸ γάλα[39]. *οἱ δὲ παρὰ τὸ γελᾶν· γελάνη τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα*[40].

Γέρανος, γήρευνός τις ἐστί· ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα.

Γαῦρος, παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, ἢ παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι.

Γρυπός, γρυβόνες[41] *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ἐπικαμπές, ἤτοι ῥυβόν. καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, ῥύπος, πλεονασμῷ τοῦ γ γρυπός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐλέγχοις.*

Γαγγαλίζεσθαι, παρὰ τὸ γελῶ γελίζω, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, γαλίζω. διπλασιασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γαγγαλίζω, τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν[42]. *οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.*

Γαμψός, κάμψω καμψός, καὶ ἔκαμψε, καὶ ἔγναψε. ἔγναψες[43] *γὰρ ἅπαντας, Ὅμηρος. καὶ γαμψόνυχες ἀπὸ τοῦ καμψόνυχες*[44].

Γαλαθηνός, παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ θρέψαι[45], *ὡς τό, ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι*[46]· *τὸ ἐσθίειν καὶ τὸ τρέφεσθαι· καὶ θοίνη ἡ τροφή· ἐστὶν οὖν θήσω θηνός, ὡς δήσω δεινός, κλείω κλεινός*[47]. *καὶ σύνθετον γαλαθηνός.*

Γέρας, ἡ τιμή, παρὰ τὸ γῆρας τὸ τίμιον, τροπῇ τοῦ η εἰς ε.

Γομφίος, τροπῇ τοῦ α εἰς ο. γαμφίος γὰρ ἦν, καὶ παρὰ τὸ γνάπτεσθαι· κατὰ συγγένειαν τοῦ γ πρὸς τοῦ κ[48]. *ἐκ τοῦ κάμπτω. γαμφίος οὖν ἀπὸ τῶν καμβίων*[49] *σιαγόνων μετήνεκται.*

Γαμφολή[50], *παρὰ τὸ κνάμπτω καὶ γνάπτω, καὶ γαμφὴ ὄνομα ῥηματικόν, καὶ ἕτερον ἀπ᾽ αὐτοῦ παράγωγον γαμφηλή.*

Γάνος, παρὰ τὸ γανῶσαι τὸ λαμπρῦναι.

Γωρητός[51], *παρὰ τὸ γῶ τὸ λαμβάνω, ὅπερ εἴρηται ἀπὸ τῆς γῆς τῆς τὰ πάντα λαμβανούσης καὶ χωρούσης. γωρητὸς οὖν ὁ λαμβάνων καὶ δεχόμενος τὸ ῥυτόν, τουτέστι τὸ τόξον.*

Γαστήρ[52], *ἡ εἰς κύτος γεννηθεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι.*

Ἔντο[53], *ἕλετο ἐστί, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ν ἕντο· ὡς τὸ ἦλθεν· καὶ ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς ἦνθεν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέντο.*

Γωνία, παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται, ἡ κεκλαμένη, πεποίηται φύσει κτητικῷ[54].

Γινώσκω, νοῶ, νοΐσκω, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, νώσκω, καὶ κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ, γινώσκω[55].

Γνώμη, νοῶ νοήσω νοήμη, καὶ συναλοιφῇ ἤτοι κράσει νώμη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώμη.

Γάμος, δάμος ἐστὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς δ, ὁ δαμαστικὸς[56] *καὶ ὑποτακτικὸς τῶν θηλειῶν. ὅθεν καὶ τὰς παρθένους ἀδαμάστους λέγουσιν. οἱ δὲ παρὰ τὸ γεννᾶν.*

Γέρρα, δέρρα ἐστί, τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, εἴτε τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὤνια ἐπιπράσκετο[57], *εἴτε τὰ δερμάτινα αἰδοῖα*[58].

Γλαφόν[59], *παρὰ τὸ γλάφω τὸ κοιλαίνω καὶ διορύττω,*

---

39) *παρὰ τὸ γάλα*] Etymol. MS. Biblioth. Reg. hic addit verba *καθισταμένη θάλασσα*. LARCHER. Sic etiam Etymol. Gud. p. 118, 53.

40) *γελάνη τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα*] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae legendum: *γελάνη τις οὖσα, τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα. τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ α εἰς η.* LARCHER. Eodem fere modo Etymol. Gud. p. 118, 50. Sed desunt ibi verba *τοῦ ε εἰς α καί*, quae inserenda sunt.

41) *γρυβόνες*] Lego *γρυβόν ἐστι*. Nam *γρυβὸς* apud *Hesychium* est *γρυπός*. LARCHER.

42) *ἄγειν*] Scribo *ἄγω*. Nam *Orion* dixit *γαγγαλίζω* in indicatiuo praesentis. LARCHER. Verum iam supra vidimus, talem diligentiam in *Orione* non quaerendam esse. Quare nihil mutandum puto. Conf. infra not. 92.

43) Scribe vt est in *Homeri* Iliad. *Β*. 14. *ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας.* LARCHER.

44) *γαμψόνυχος ἀπὸ τοῦ καμψόνυχος*] Scribendum est *γαμψώνυχος ἀπὸ τοῦ καμψώνυχος*. Illa enim vox reperitur apud *Homer*. Iliad. *Π*. 428.

οἱ δ᾽ ὥστ᾽ αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Sophocles Oedip. Tyr. 1198. de Sphinge:

κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν.

LARCHER.

45) *θρέψαι*] Lege *θρέψω*. LARCHER. At vide quae paulo ante not. 42. monui.

46) Vid. *Homer*. Odyss. *Δ*. 89.

47) *δήσω δεινός, κλείω κλεινός*] Lege *δείσω δεινός, κλείσω κλεινός*, vt est in Etymologico M. p. 399, 1. LARCHER.

48) *πρὸς τοῦ κ*] Legendum est *πρὸς τὸ κ*. LARCHER.

49) *καμβίων*] Putem *καμπτῶν* reponendum. LARCHER.

50) *Γαμφολή*] Legendum est *Γαμφηλή*. LARCHER.

51) *Γωρητός*] Hoc loco et paulo post scribe *Γωρυτός*. Vid. supra in voc. *γυνή*, et infra in voc. *ἐγγυαλίξαι*. LARCHER.

52) *Γαστήρ, ἡ εἰς —— λαμβάνειν τι*] Per oscitantiam librarii post *Γαστήρ* nonnulla omissa sunt, sic supplenda: *παρὰ τὸ γῶ λαμβάνω. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς —— λαμβάνειν τι.* Deinde ponenda est glossa, quae supra in voc. *Γαστὴρ* legitur: *ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν.* Tota igitur glossa sic scribenda: *Γαστήρ, παρὰ τὸ γῶ λαμβάνω, ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κύτος γεννηθεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι· ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν.* LARCHER.

53) *Ἔντο*] Luce clara clarius est, legendum esse *Γέντο*. Vid. Etymol. M. p. 205, 7. et *Eustath*. ad *Homer*. Iliad. *Ι*. p. 756, 31. LARCHER.

54) *παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται, ἡ κεκλαμένη, πεποίηται φύσει κτητικῷ*] Locus miro corruptus ope Etymologici M. p. 222, 14. sanandus est. Lego: *ἢ κεκλασμένῳ σχήματι πεποίηται φύσει. ἐκ τοῦ γόνυ, τὸ κτητικὸν γωνία.* Vel potius, duce Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτει τε καὶ κεκλασμένῳ σχήματι φύσει πεποίηται. γίνεται τὸ κτητικὸν γωνία, κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω.* LARCHER.

55) *κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ, γινώσκω*] Lego: *κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω, πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ γιγνώσκω, εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, γινώσκω.* Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Γινώσκω· ἔστι ῥῆμα τοῦ νοήσω, ἐν συναλοιφῇ νώσω, ὡς ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα· τούτο ἐπενθέσει τοῦ κ, νώσκω, ὡς θρώσκω, θνήσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώσκω, ὡς νόφος γνόφος, καὶ νοήμη νώμη καὶ γνώμη· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γιγνώσκω· εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, γινώσκω.* Si locus esset pleonasmo, non constaret *διπλασιασμός*, *duplicatio*. Itaque ex Etymologico M. p. 210, 36. saltem legendum esset *διπλασιασμῷ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ γ, γινώσκω.* LARCHER.

56) *ὁ δαμαστικὸς καὶ ὑποτακτικός*] *qui domat et tenet in imperio suo.* LARCHER.

57) *τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὤνια ἐπιπράσκετο*] Sic nomine *γέῤῥα* vsus est *Demosthenes* de Corona p. 284, 24. edit. *Reisk*. *τούς ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον, καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν.* LARCHER.

58) *τὰ δερμάτινα αἰδοῖα*] Vno verbo *ὄλισβος* dicebatur. *Aristophanes* Lysistr. 109.

οὐκ εἶδον οὐδ᾽ ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη ᾽πικουρία.

LARCHER.

59) *Γλαφόν*] Lego *Γλαφυρός*, vel *Γλάφυ*. *Hesiodus* Ἔργ. 533. dixit *καὶ γλάφυ πετρῆεν*. ad quem locum *Moschopulus* p. 120. b. edit. *Heins*. *δοκεῖ δή οὐκ ἀποκοπὴν ἔχειν τὸ γλάφυ, ἀλλ᾽ οὕτως ἐσχηματίσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω, ὡς τὸ δάκρυ ἀπὸ τοῦ δακρύω.* LARCHER.

Digitized by Google

ἐπὶ τοῦ κοίλου. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδέος, τὸ διορύττειν[60]) καὶ κινοῦν τὴν ἀκοὴν εἰς ἡδονήν. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ ἄλλων.

Γραῦς, ῥεύσω ἐστὶ μέλλων ἀπὸ τοῦ ῥέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρεύω, καὶ γραῦς τὸ διεῤῥυκὸς γύναιον[61]), τροπῇ τοῦ ε εἰς α.

Γύαλον, κυρίως τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, παρὰ τὸ γύω, ἀφ' οὗ γύον καὶ γυῖον. τὸ δὲ γύω, παράγωγον τοῦ γῶ, δηλοῦντος τὸ λαμβάνω. ἀφ' οὗ γῆ, ἡ πάντα λαμβάνουσα. γύον οὖν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, γύαλον.

Γαυλός, γῶ γάζω γαλὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γαυλός.

Γαγγεῖον[62]) γάλακτος δεκτικόν. καὶ οὐ πάντως δεῖ παρὰ τὸ γάλα αὐτὸ λαβεῖν. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος πλοίου.

Γάγγαμος[63]), δίκτυον ἐστίν· ὡς γάζω, γάσω, γάμος, γάγγαμος καὶ γάγγαμον, τοῦ γ διπλασιασμῷ. ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν τὰ ἀγρευόμενα.

Γρώνη, γώνη γρώνη· ἡ δεχομένη πέτρα σχοινία[64]).

Γυρῖνοι[65]), οἱ βάτραχοι· παρὰ τὸ γυρὸν, τὸ περιφερές.

Γνόφος, παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη[66]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαφοινός. μέλας[67]). Φοινὴν γὰρ τὸ μέλαν. Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός[68]). τὸ δα ἐπιτατικόν.

Δῶρον. δὰρ ἡ παλαιστή· παρὰ τὸ δαρεῖσθαι ἡμᾶς τῇ χειρί· ἀφ' ἧς μετρεῖται ἡ παλαιστή.

Δέπας. δέχος[69]) τι ἐστὶ, δι' οὗ δεχόμεθα τὴν πόσιν.

Δνοφερόν[70]). τὸ μέλαν. ἀπὸ τοῦ γνόφου καὶ δνόφου. γνόφος δὲ ὁ κενὸς φάους ἀήρ. κατὰ δὲ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς γ, γνόφος.

Δαιμόνιος. ὁ ἐπιστημονικὸς, παρὰ τὸ δαῆναι.

Δοῦπος. ὁ δέος ἐμποιῶν ψόφου[71]), ἢ ὁ δέους ἔχων ὄπα.

Δειλός. ὁ δεδιὼς τὰς μυίας[72]). ἢ παρὰ τὸν δεῖσαι μέλλοντα. οὕτως Ἀριστόνικος[73]). δέος δεσαρός[74])· μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, δεαλός· δειλὸς κράσει, ὡς ταχέας ταχεῖς.

Δινατή[75])· περιφερὴς, ἐοικυῖα ἀδίνῳ[76]), ὅ ἐστι τόρνῳ· δῖνος δὲ ὁ τόρνος. παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ κελεῦσθαι[77]).

Δίφρος. δυόφορός τις ὤν[78]).

Δεύτατος. ὁ ἔσχατος, ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, καὶ ἐνδεῖν[79]).

Δίσκος. παρὰ τὸ δικεῖν καὶ ῥίπτειν, καὶ περιττεύει τὸ σ.

Δέμνια. ἐν οἷς δεδμήμεθα, καὶ κοιμώμεθα· οἷον δεδέμεθα· διὰ τὸ μηδὲν πράττειν, καὶ τὴν νύκτα δμήτειραν φησὶν Ὅμηρος[80])· εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.

Δαρδάπτουσιν. ἀντὶ τοῦ λάβρως ἐσθίουσιν· παρὰ τὸ ζά μόριον, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, δαδάπτουσι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δαρδάπτουσι[81]).

Δόρυ. δρύον ἂν εἴη· παρὰ τὴν δρῦν, οἷον δρύϊνον[82]).

Δεῖπνον. τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον. δεῖ πονεῖν[83]). ἄριστον

---

60) τὸ διορύττειν] Scribendum esse apparet τὸ διορύττον.

61) γρεύω, καὶ γραῦς τὸ διεῤῥυκὸς γύναιον] Lege cum Etymologico Biblioth. Regiae: γρεύσω, καὶ ἐξ αὐτοῦ γραῦς, καὶ γραῦς τὸ διεῤῥυηκὸς γύναιον. Vide etiam Etymol. M. p. 218, 27. LARCHER.

62) Γαγγεῖον] Lege ἀγγεῖον. Neque est initium nouae glossae. Nempe γαυλὸς est *vas ad lac recipiendum aptum.* LARCHER.

63) Γάγγαμος] Scribitur etiam γαγγαμών, quam vocem auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae reperiri ait in *Oppiani* Halieuticis. Vid. *Oppian.* Halieut. III, 81. LARCHER.

64) ἡ δεχομένη πέτρα σχοινία] Ratio huius significationis primo adspectu non percipitur. Sed deriuatur a γῶ, *capio.* Vid. Etymol. M. p. 219, 52 et 53. *Lycophron* vers. 20.

οἱ δ' οἷον γρώνης εὐγάληνα χερμάδος
ναῦται λίαζον.

quem versum laudat auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae, cum hac varia lectione, εὐγάληνος. LARCHER.

65) Γυρῖνοι] Legitur γύρινοι, προπαροξυτόνως, in Etymologico M. p. 221, 49. Sed apud *Aratum* in *Διοσημείοις* vers. 215. inuenitur προπερισπωμένως, vt apud *Orionem:* πατέρες βοόωσι γυρίνων. Saltem *Scholiastes* ibi, γυρῖνοι δὲ, inquit, λέγονται οἱ ἀδιάπλαστοι βάτραχοι, τουτέστι τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. LARCHER.

66) παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη] Haec explicat auctor Etymologici M. p. 234, 31. quem adi, si lubet. Aliam Etymologiam vide supra in Γνόφος. LARCHER.

67) μέλας] Lege ὁ πάνυ μέλας. Nam δα est particula intensiua. Hinc Etymologicum M. in voce Ἀμφιγύβολα p. 128, 12. corrigendum est, et pro δάφοινος ὁ πάνυ μέγας legendum δαφοινὸς ὁ πάνυ μέλας. LARCHER. Pro sequente φοινὴν reponendum est vel φοινὸν vel φοινίον.

68) Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός] Sunt verba *Homeri* Iliad. *B.* 308. LARCHER.

69) δέχος] Legendum est δέχας, vt est in Etymologico M. p. 253, 46. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Δέπας· οἱονεὶ δέχας, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὸν οἶνον· τροπῇ τοῦ χ εἰς π, καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου. οἷον, πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας. (apud *Homer.* Iliad. *Δ.* 224.) LARCHER.

70) Δνοφερόν] Vide supra duobus locis Γνόφος. LARCHER.

71) ψόφου] Lege ψόφος, vt sit ὁ δέος ἐμποιῶν ψόφος. LARCHER.

72) τὰς μυίας] Hoc monstrum ope *Eustathii* ad Iliad. *Λ.* p. 855, 48. procurandum est. Lege τὰς ἴλας, vel potius εἴλας, *agmina.* Etymologicum MS. παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὰς ἴλας τῶν πολεμίων. LARCHER.

73) *Aristonicus*, Alexandrinus Grammaticus, de quo *Suidas:* ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου· καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία ς'. *Scripsit de notis in Theogonia Hesiodi. Item de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt, libros VI.* Confer ibi notam *Kusteri.* Hinc corrigenda sunt *Villoisoni* Anecdota Graeca T. I. p. 64. in quibus punctum positum post Ὀδυσσείας sensum turbat. LARCHER.

74) δεσαρός] Scribe δεαρός, vt sequentia euincunt. LARCHER.

75) Δινατή] Lege Δινωτή. LARCHER.

76) ἀδίνῳ] Corrige δίνῳ. Confer Etymolog. M. in Δινωτοῖσι p. 281, 12. LARCHER. Nimirum α repetitum est e praecedenti ἐοικυῖα.

77) παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ κελεῦσθαι] Scribe παρὰ τὸ δινεῖσθαι καὶ κυκλοῦσθαι. Vid. Etymol. M. loco laudato. LARCHER.

78) δυόφορός τις ὤν] Cum Etymologico M. p. 253, 31. et cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae corrige παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν μαχόμενον καὶ τὸν ἡνίοχον. οἱονεὶ διφορός τις ὤν. LARCHER.

79) ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν] Etymol. M. p. 235, 23. παρὰ τὸ δεύω καὶ δεύομαι τὸ λείπομαι. LARCHER.

80) Ὅμηρος] Iliad. *Ξ.* 259. LARCHER.

81) δαρδάπτουσιν legitur in *Homeri* Iliad. *Λ.* 479. ad quem locum *Eustathius* p. 857, 33. vult verbum δαρδάπτειν esse παράγωγον τοῦ δάπτειν. LARCHER.

82) οἷον δρύϊνον] Rationem addit auctor Etymologici Magni p. 256, 29. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐκ δρυΐνων κατεσκεύαζον. LARCHER.

83) δεῖ πονεῖν] Desunt quaedam, ope Etymologici M. in Δεῖ-

Digitized by Google

δὲ ἔλεγον τὸ πρωϊνὸν βρῶμα. Ὅμηρος[84])· ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ᾽ ἠοῖ κειαμένω πῦρ.

Δαλός. παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω[85]). δαιλὸς καὶ δαλός. ὁ μέλλων καύσω· ὡς παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐλὸς, τὸ φωνητικὸν[86]) ὄργανον.

Διάκτορος. παρὰ το ἄγω ἄξ ἄκτωρ[87]).

Δέλεαρ. παρὰ τὸ δόλον, δόλεαρ[88]) ἐστίν· ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δέλεαρ· ἔλεαρ, δέλεαρ[89]).

Δημός. παρὰ τὸ καίεσθαι. δαιμὸς καὶ δαμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η δημὸς, τὸ εὐχερῶς καιόμενον.

Δακτύλιος, ὁ φορούμενος. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν δάκτυλον ἰέναι ἐπὶ τῆς χειρός, οἷον δακτυλιός τις· ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δι᾽ αὐτοῦ δράττεσθαι τινός. δακτύλιος ἐπὶ τῆς ἕδρας[90]). ἢ διὰ τὸ δακτυλίῳ[91]) ἐφικτὸς εἶναι. ἢ ἀπὸ τῆς στρογγυλότητος τοῦ σημαντῆρος, τουτέστι τῆς σφραγῖδος.

Δελφύς, ἡ γαστήρ. ὡς δὲ τινὲς, ἡ μήτρα. ὅτι ἀδελφοποιός ἐστί.

Διαίνει[92]). κυρίως τὸ ὑπὸ ὑετοῦ Διὸς βρέχεσθαι.

Δέρματα. κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ εἰς δ, ὡσπερεὶ τέρματα τοῦ σώματος. ἔξωθεν γὰρ ἐπιβέβληται παντὶ τῷ συνεστηκότι σώματι. δέρχεσθαι[93]) γὰρ δηλοῖ, οἷον τὸ βλεπόμενον διέρχεσθαι.

Δάκρυον. δάκνον*) τι ἐστί. ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι δι᾽ αὐτῶν τὰ ὄμματα. ἢ ὅτι τὰ πολλὰ ἀπὸ τῆς δηκτικῆς λύπης γίνονται.

Δάκτυλοι. οἷον δράκτυλοι, ἀπὸ τοῦ δρᾶσαι· ἢ δέκτιλοι[94]) τινές εἰσιν, δεκτικοὶ ὄντες τῶν διδομένων· ἢ δείκτυλοι, ἀπὸ τοῦ δι᾽ αὐτῶν γίνεσθαι τὴν δεῖξιν.

Δεξιά. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δι᾽ αὐτῆς τὰ διδόμενα· ἢ ἀπὸ τοῦ δι᾽ αὐτῆς τὰς πλείας[95]) διεξιέναι πράξεις.

Δραθεῖν. τὸ κοιμᾶσθαι. δρήθω, β ἀόριστον ἔδραθον, ἀπὸ τοῦ ἔδαρθον. ἐστὶ δὲ κατ᾽ ἐντίθεσιν[96]). δρῶ γὰρ τὸ ἐνεργῶ. οὗ παράγωγον δρήθω. οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσι.

Διφᾶν. παρὰ τὸ ἀφᾶν[97]), τὸ ψηλαφᾶν, οὗ συγκοπὴ διφᾶν.

Δεινός. ὁ δέους ποιητικός. δέος δεεινὸς, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε εἰς α δαεινὸς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ γίνεται αἰνός[98]).

Δείλη. παρὰ τὸ τὴν ἕλην τοῦ ἡλίου. δεέλη ἐστὶ, καὶ δείλη[99]).

Δίκτυον. παρὰ τὸ βαλεῖν, ὅ ἐστι δίκειν[100]).

Δημήτηρ. τροπῇ τοῦ γ εἰς δ· οἷον γημήτηρ τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ δηιόω[1]) γῆν καὶ τέμνειν ἐν τῇ ἀρόσει.

Διώνη. ἡ Ἀφροδίτη. ἢ[2]) ἀπὸ τοῦ διὰ πάντων ἰέναι[3]).

Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων. ὅτι Κασταλίῳ τῷ κριτῇ[4]) εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ὁμοιωθεὶς δελφῖνι προηγήσατο τῆς νεὼς ἕως τοῦ Κρισίου κόλπου[5]), καὶ ἐκεῖ κατοικήσας ὁ Κασταλίος, οὗ ὁ υἱὸς Δέλφις ἐπεκράτησε τῶν τόπων[6]), καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Δελφοὺς ἐκα-

---

πνος p. 258, 38. restituenda. Lege μεθ᾽ ὃ δεῖ πονεῖν, vel potius cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὸ δεῖ καὶ πονεῖν. δεῖπνον γὰρ λέγει, μεθ᾽ ὃ δεῖ πονεῖν. LARCHER.

84) Homeri versus Odyss. Π. 2. est ἐντύνοντ᾽ ἄριστον ἅμ᾽ ἠοῖ, κειαμένω πῦρ. In Florentina et Aldina editione, quae anni nota omissa prodiit legitur ἐντύνοντο. LARCHER.

85) παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω] Vide Etymol. M. in Δαλός p. 223, 36. et in Αὐλός p. 154, 44. LARCHER.

86) φωνητικόν] Ita recte etiam in Etymol. M. p. 154, 43. sed perperam in Orionis Codice φονητικόν. LARCHER.

87) ἄκτωρ in Glossis ad Aeschyli Pers. vers. 555. exponitur βασιλεύς, στρατηγός, ἡγεμών. ἀπὸ τοῦ ἄγω. LARCHER.

88) δόλεαρ] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 231, 48. vbi legitur δόλοαρ. Nam a δόλος est δόλεαρ, et τροπῇ τοῦ ο εἰς ε fit δέλεαρ. LARCHER.

89) ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δέλεαρ· ἔλεαρ, δέλεαρ] Corrige ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν ἔλεαρ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, δέλεαρ. LARCHER.

90) δακτύλιος ἐπὶ τῆς ἕδρας] Hinc verbum nequam apud Comicum Equitt. 1381.

οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

ad quem locum Scholiastes: καταδακτυλικός· ἀντὶ τοῦ συνουσιαστικός. κατὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ πρωκτοῦ. Confer Suidam, qui sua hausit e Scholiasta Aristophanis. LARCHER.

91) δακτυλίῳ] Legendum est δακτύλῳ, vt optime legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

92) Διαίνει] Ad exemplum aliorum locorum (Conf. paulo ante not. 42.) Larcherus etiam hoc loco reponere debebat Διαίνειν, quia βρέχεσθαι sequitur.

93) δέρχεσθαι] Est noua glossa, cuius deest initium, sic restituendum ex Etymologico M. p. 255, 20. Δέργματα· τὰ ὄμματα. δέρκεσθαι κ. τ. λ. LARCHER.

*) δάκνον] Scribe δάκνεον, vt in Excerptis p. 613, 34. legitur.

94) δέκτιλοι] Scribe δέκτυλοι cum Etymologico M. in voce Δάκτυλος p. 223, 18. LARCHER.

95) τὰς πλείας] Lege τὰς πλείονας. Vid. Etymol. M. in Δεξιά p. 232, 16. LARCHER. Posset etiam τὰς πλείστας legi.

96) κατ᾽ ἐντίθεσιν] Legendum est κατ᾽ ἀντίθεσιν. LARCHER. Mallem κατ᾽ ἀντίφρασιν. Vid. Etymol. M. p. 259, 1.

97) ἀφᾶν] Scribendum potius videtur ἁφᾶν. Conf. Etymol. M. p. 253, 19.

98) δέος δεεινὸς, καὶ κατὰ μετάθεσιν κ. τ. λ.] Legendum suspicor δέος δεεινὸς, καὶ κράσει δεινός. ὅθεν αἰνός. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε εἰς α δαεινός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ γίνεται αἰνός. Vide Etymol. M. in Δεινός p. 238, 25. vbi pro δεινός reponendum est δεεινός, et in Αἰνός p. 33, 58. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae addit: οἱ γὰρ Ἴωνες, ἡνίκα ἔχεσιν ποιήσωνται τοῦ συμφώνου, τότε καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς α, οἷον δεινὸς αἰνός, μέχρις ἄχρις. LARCHER. Eadem habet Etymol. M. in Αἴνιγμα p. 33, 33.

99) παρὰ τὸ τὴν ἕλην τοῦ ἡλίου. δεέλη ἐστὶ, καὶ δείλη] Scribe cum Etymologico M. in Δείλη p. 237, 20 παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τὴν ἕλην. δεέλη ἐστὶ, καὶ κατὰ κρᾶσιν δείλη. Ἕλη autem, vel εἵλη, est calor solis. LARCHER. Etiam Excerpta ex Orione p. 613, 38. habent παρὰ τὸ ἐνδεῖν τὴν ἕλην.

100) παρὰ τὸ βαλεῖν, ὅ ἐστι δίκειν] Ordine praepostero haec collocata sunt. Lege παρὰ τὸ δίκειν, ὅ ἐστι βάλλειν. LARCHER.

1) δηιόω idem est ac κόπτω. Etymol. M. in Δηώ p. 239, 9. Δηώ. ὅτι πολλὴν ἐδῄωσε γῆν, τουτέστι διέκοψε. LARCHER.

2) ἢ particula disiunctiua delenda est, vel, si retinendam putamus, deest aliquid, quod facile suppleri potest ex Etymol. M. p. 254, 41 LARCHER.

3) Sic Cicero de Natura Deorum III. 24. „Venus, quia venit ad omnia." Et II. 27. „Quae autem dea ad res omnes veniret, Venerem nostri nominauerunt." LARCHER.

4) τῷ κριτῇ] Legendum est τῷ Κρητὶ, viro Cretensi, vt in Etymologico M. p. 231, 18. habetur. LARCHER. Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 25 sq. totam Orionis MS. glossam afferens, dedit τῷ Κρητί.

5) ἕως τοῦ Κρισίου κόλπου] Haud dubie cum Etymologico M. p. 231, 20. legendum est ἕως τοῦ Κρισσαίου κόλπου, vsque ad Crissaeum sinum. LARCHER. Ruhnkenius l. l. habet Κρισσαίου.

6) ἐκεῖ κατοικήσας — τῶν τόπων] Hinc corrigendum et supplendum est Etymologicon M. p. 231, 20. vbi male legitur ἐκεῖ κατοικήσας, ἐκράτησε τὸν τόπον. LARCHER. Ruhnkenius l. l. exhibet τὸν τόπον.

Digitized by Google

λεσε τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐνιδρύσατο. τινὲς δέ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶν εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον[7]) ἐπήδησεν εἰς θάλασσαν[8]).

Δεύειν[9]). κυρίως τὸ ὑπὸ Διὸς βρέχεσθαι· ἔνθεν ὁ διερὸς ὑγρός.

Δικαιοσύνη. παρὰ τὸ διχάζειν τὸ ἄδικον τοῦ δικαίου. διχαιοσύνη τὶς οὖσα[10]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Δρόσος. κατὰ παράληψιν[11]) τοῦ ῑ, ἡ ἀπὸ Διὸς σοουμένη, δίοσός τις οὖσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ[12]), καὶ συγκοπῇ τοῦ ῑ, δρόσος.

Δυάς. παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἄλλῳ ἀριθμῷ, τῷ ἑνί· τὸ γὰρ[13]) ἀπολελυμένον ἐστί. παρὰ τὸ ἕσιν καὶ ἄφεσιν.

Δυάζειν, διστάζειν· παρὰ τὸ ἐν δύο στάσεσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ μὴ ἐς ἕτερον δύνασθαι τρέπεσθαι τὴν γνώμην.

Δεσπότης[14]), δεοποιητής τις ὢν, δέος ἐμποιῶν.

Δραπέτης. ὁ ἀποβλέπων εἰς τοὺς δεσπότας, παρὰ τὸ ῥῶ τὸ βλέπω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[15]).

Δέρτερον[16]). τὸ δέρμα, παρὰ τὸ δέρω, καὶ δέρεσθαι.

Δίκη. δίζω ῥῆμα, παρὰ τὸ δίζεσθαι[17]).

Διερός, παρὰ τὸ διαίνω διαρός· καὶ Ἰωνικῶς, μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ῑ, διερός.

Διαμπερὲς, παρὰ τῷ περάσαντι δι' ὅλου[18]).

Ὠς. ἀγαθή[19]). ἀπὸ τοῦ δώσω μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ω̄, δώς. οὕτω Φιλόξενος.

Δᾴς, ἡ λαμπὰς, παρὰ τὸ δαίω, ὁ μέλλων δαίσω, ἀποβολῇ τοῦ ω̄ δαίς[20]), οὕτω καὶ δορκὰς[21]) ἀπὸ τοῦ δέρκω δορκάς· λάμπω λαμπάς· νίφω νιφάς.

Διάκονος. παρὰ τὸ κονεῖν, τὸ ἐνεργεῖν καὶ ἐπείγεσθαι.

Δύσκολος. ὁ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος καὶ συναπτόμενος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, ὁ συνάπτεσθαι σπουδάζων καὶ κολλᾶσθαι[22]).

Δήνεα. παρὰ τὸ δαίω τὸ μανθάνω, ὁ μέλλων τὸ[23]) δαίσω, καὶ δαίμων ὁ πάντα εἰδώς· ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ δ̄ παρ' Ὁμήρῳ[24]) αἵμονα θήρης. δαίω οὖν καὶ δαίνεα καὶ δήνεα. δεῖν[25]). συναλοιφὴ τοῦ δέον δεῖν, ὡς πλέον πλεῖν.

Δοίδυξ. ὁ καὶ ἀλετρίβανος[26]). ῥῆμα ἐστὶ δαδύσσω· δαίω γὰρ τὸ μερίζω καὶ κόπτω. ὅθεν καὶ δαιτρὸς[27]) ὁ μάγειρος· οὗ ὁ μέλλων δαδύξω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω̄, δάδυξ, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, δό-

---

7) τρόπον) Scribe *τόπον* cum Etymologici M. auctore p. 231, 24. LARCHER. *τόπον* et deinde *εἰς τὴν θάλασσαν* habet *Ruhnken.* l. l.

8) Hanc fabulam alio modo refert *Seruius* ad *Virgilii* Aeneid. III. 332. quem vide. Propius ad Etymologicum accedit, quod idem *Seruius* ibidem e *Cornificio Longo* affert: „Inuenitur tamen apud *Cornificium Longum*, Iapydem et Icadium profectos a Creta in diuersas regiones venisse: Iapydem ad Italiam, „Icadium vero duce Delphino ad montem Parnassum, et a duce „Delphos cognominasse, et in memoriam gentis, ex qua profectus erat, subiacentes campos Crisaeos vel Cretaeos appellasse, et „aras constituisse." Figmentum illud de mutata Apollinis forma refutauit *Plutarchus* de Solertia Animalium cap. 36. T. II. Opp. p. 984. A. *ὃν δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ τόπον ἐξαίρετον ὁ θεὸς πεποίηται, Κρητῶν ἀπογόνους οἰκοῦντας ἡγεμόνι δελφῖνι χρησαμένων· οὐ γὰρ ὁ θεὸς* (Articulum recte addidit *Wyttenbachius.* St.) *προσνηχετο τοῦ στόλου μεταβαλὼν εἶδος, ὡς οἱ μυθογράφοι λέγουσιν, ἀλλὰ δελφῖνα πέμψας τοῖς ἀνδράσιν ἰθύνοντα τὸν πλοῦν κατήγαγεν εἰς Κίῤῥαν.* quem locum sic constituendum puto: *ὃν δ' αὐτὸς ἑαυτῷ τόπον ἐξαίρετον ὁ θεὸς πεποίηται, Δελφοὺς καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκάλεσε Κασταλίους, Κρητῶν ἡγεμόνι κ. τ. λ.* LARCHER.

9) *Δεύειν*] Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: *ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διὸς δεύω, ἐξ οὗ καὶ διαίνω.* LARCHER.

10) *παρὰ τὸ διχάζειν*] Idem Etymologicon addit *καὶ διαχωρίζειν*, et deinde rectius dat: *οἱονεὶ διχαιοσύνη, ἡ διαχωρίζουσα ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀδικίας.* LARCHER.

11) *κατὰ παράληψιν*] Lege, vt in Etymologico M. p. 260, 52. est, *κατὰ παράλειψιν.* LARCHER.

12) *πλεονασμῷ τοῦ*] Scribe *πλεονασμῷ τοῦ ῥ*, vt diserte legitur in Etymologico M. p. 260, 53. LARCHER.

13) *τὸ γὰρ ἀπολελυμένον ἐστί*] Legendum est, vt in Etymologico MS Biblioth. Regiae reperitur, *τὸ γὰρ ἓν ἀπολελυμένον ἐστί.* LARCHER.

14) *Δεσπότης —— ἐμποιῶν*] Haec continua serie in Codice iuncta erant cum praecedenti glossa. LARCHER.

15) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων*] In *Bekkeri* Anecdotorum Graecorum Volumine II. vbi hoc opusculum primum editum est, p. 549, 22. haec leguntur: *τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν, καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας.* Quare etiam apud *Orionem* legendum est *παρὰ τὸ δρῶ τὸ βλέπω.* De hac verbi *δρῶ* notione consentit Etymol. M. p. 432, 4.

16) *Δέρτερον*] Scribendum est *Δέρτρον.* LARCHER.

17) *παρὰ τὸ δίζεσθαι*] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae addit: *ὅτι ἀμφίβολον αὐτῆς τὸ πέρας.* LARCHER.

18) *παρὰ τῷ περάσαντι δι' ὅλου*] Lege diuisis vocibus *παρὰ τὸ πέρας, ἀντὶ δι' ὅλου.* Idem Etymologicum MS. habet *παρὰ τὸ πέρας· ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου.* LARCHER.

19) *Ὠς. ἀγαθή*] Ita in Codice legitur corrupte. Procul dubio legendum est *Δὼς ἀγαθή*, et est pars versus 356. *Ἔργων καὶ Ἡμερῶν Hesiodi*, qui in editione *Brunckii* est versus 326. Praeterea aliquid incuria librarii est omissum. Sic enim legendum existimo cum Etymologico MS Biblioth. Regiae: *Δώς. ἀπὸ τοῦ δώσω μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ω̄ δώς. . . . Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.* LARCHER.

20) *δαίς*] Addendum erat, *καὶ δᾷς κατὰ συναίρεσιν.* Vide Etymologicon M. in *Δᾷδες* p. 221, 29. LARCHER.

21) *δορκὰς ἀπὸ τοῦ δέρκω δορκάς*] Alterutrum *δορκὰς* delendum censeo. Et optime quidem prius deleueris.

22) Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ita locum exhibet: *Δύσκολος, οἱονεὶ δύσκολλός τις, ὁ δυσκόλως καὶ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος καὶ συναπτόμενος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, κόλλαξ τις ὤν, καὶ συνάπτεσθαι σπουδάζων.* Sequens nomen apud *Orionem*, quod nouae glossae initium est, *Δήνεια*, scribi debet *Δήνεα.* LARCHER.

23) *τὸ δαίσω*] Istud *τὸ* delendum est.

24) *παρ' Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *Ε.* 49. Homerus, optimus sui interpres, versu abhinc secundo explicat per *ἐσθλὸν θηρητῆρα.* LARCHER.

25) *δεῖν*] Scribendum *Δεῖν*, et est initium nouae glossae, quae partim ex Etymologico M. vulgato p. 237, 13. partim ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. sic est refingenda: *Δεῖν. συναλοιφῇ τοῦ ε̄ καὶ ō εἰς ει δίφθογγον, δέον δεῖν, ὡς πλέον πλεῖν. Πλεῖν* autem Attice dicitur pro *πλέον.* Quam in rem Etymol. M. p. 237, 14. laudat haec verba: *πλεῖν σταδίου λαλίστερα*, quae sic explicat: *πλέον σταδίου φλυαρώτερα.* Sunt verba Herculis in Ranis *Aristophanis* vers. 91. sic legenda:

Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.

LARCHER.

26) *ἀλετρίβανος*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 261, 8. in quo male legitur *ἀλωτρίβανος* in editione prima, sicut et in Sylburgiana. *Δοίδυξ* idem est quod *ἀλετρίβανος*, nempe *pistillum mortarii.* Nam quod *ἀλετρίβανον* vocat *Aristophanes* in Pace vers. 259. 265. 269. 282. id nominat *δοίδυκα* vers. 288 et 295. LARCHER.

27) *δαιτρὸς* reperitur apud *Homerum* Odyss. *Α.* 141. et alibi. LARCHER.

Digitized by Google

δυξ, καὶ δι᾽ εὐφωνίαν προσῆλθε τὸ Γ, δοίδυξ, ὁ ταρακτικὸς ὤν[28]).

Δύστηνος. παρὰ τὸ στένειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η.

Δάπτειν. τὸ μεθ᾽ ὁρμῆς ἐσθίειν. ἢ παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ρ, δαρδάπτειν, τὸ σφόδρα ἅπτεσθαι τοῦ ἐσθιομένου.

Δοῦλος. ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν[29]).

Δαιταλεύς. δαὶς δαιτὸς δαιτεύς. καὶ μέλανος μελανεὺς λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς, δρᾶμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες, χοροὶ ἐγένοντο[30]).

Δαπάνη. παρὰ τὸ δάπτω. ἔγκειται τὸ δα ἐπιτατικόν[31]).

Δάκνω. παρὰ τὸ καίνω, ἐν συγκοπῇ κνῶ, καὶ ἐν συνθέσει δάκνω· τὸ σφόδρα καίνω. δύναται καὶ παρὰ τὸ κνῶ.

Δέχνυμαι. δέχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν δέχομαι. καὶ τοῦ δέχω παράγωγον δεχύω, καὶ κατὰ Δωριέας δεχνύω. ὡς πλήθω πληθύνω· οὕτω δέχω δεχύω δεχύνω· καὶ μεταθέσει τοῦ ν, δέχνω[32])· ἀφ᾽ οὗ δέχνυμι καὶ δέχνυμαι.

Δέσποινα. παρὰ τὸ δεσπόζω δεσπόζαινα, καὶ συγκοπῇ τοῦ ζα, δέσποινα. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Διαῤῥήδην. ἀπὸ τοῦ ῥῶ δηλοῦντος τὸ λέγω. οὗ ὁ μέλλων ῥήσω. ἔνθεν ῥῆσις, καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐπίῤῥημα ῥήδην, ἀπὸ τοῦ ῥήσω[33]), καὶ σύνθετον διαῤῥήδην.

Δῖος. τὸ ἐπίθετον κτητικῷ τύπῳ, ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς δίϊος ἐστὶ, καὶ συναλοιφῇ δῖος. διὸ καὶ μακρὸν τὸ ι. οὕτως Ἡρωδιανός.

Διάκτορος. διάτορός τις ὤν[34]).

Δόξα. ῥῆμα ἐστὶ περισπώμενον καὶ βαρύτονον, δοκῶ καὶ δόκω. ἔνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων[35]) δόξω, ῥηματικὸν δόξα· ὡς ἄγω, ἄξω ἄξα καὶ ἅμαξα.

Δεῖος[36]). παρὰ τὸ δείω δέος, νείφω νέφος. λέγεται γὰρ καὶ δείδω δίω. ἔνθα β᾽ ἀόριστος. περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν[37]).

Δόμος. δέμω δόμος, τρέμω τρόμος.

Δεσμός. δέω δέσω, δέμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, δεσμός.

Δῆμος. ὁ συνδεδημένος ὄχλος. δέω δέσω δέμος καὶ δῆμος. τοιγαροῦν ἐπὶ τοῦ διεσκεδασμένου φησὶν[38]), λῦτο δ᾽ ἀγών. ὡς μένω μένις καὶ μῆνις, ἡ ἐμμένουσα ὀργή.

Δῆρις. παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω καὶ σφάζω, πλεονασμῷ τοῦ ρ. καὶ δήϊος ὁ πολέμιος. παρὰ τὸ δαίω. ὅς οὐ . . . φήσαιτο[39]) τοῦ δαίειν καὶ κόπτειν. καὶ δαῒς ἡ μάχη βαρυτόνως. μεταθέσει τοῦ α εἰς η, δηῒς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δῆρις.

Δαύω, τὸ κοιμῶμαι. ἐκ τοῦ ἄδω[40]) ἐστὶ, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ δ, δεύω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, δαύω· ἵνα μὴ τὸ δεύω τούτου[41]) ἐπὶ τὸ χρήζω συμπέσῃ.

Δῖος[42]), ὁ ἔνδοξος. ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διὸς, δίϊος ἐγένετο, καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ι μακρὸν, ὡς τὸ ὄφιϊ καὶ ὄφι, δῖος γέγονε. διὸ καὶ προπερισπᾶται. ὡς τὸ Χῖος ἀνὴρ[43]), ὁ ἀπὸ τῆς Χίου. ἡ Χίος γὰρ ἡ νῆσος, βραχὺ ἔχει τὸ χι. καὶ ἐξ αὐτῆς γέγονεν ἀνὴρ Χίϊος· ὡς ἀπὸ τῆς Ῥόδου Ῥόδιος· καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ι μακρὸν γέγονε Χῖος ἀνὴρ, τουτέστι ὁ Χιώτης. διὸ καὶ προπερισπᾶται τὸ Χῖος ἀνήρ.

---

28) *ὁ ταρακτικὸς ὤν*] Haec verba alludunt ad versum 265. in *Aristophanis* Pace:

εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.

quippe si pistillum ferens venerit, isto contundet vrbes otiose. Larcher.

29) *Δοῦλος· ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν*] Deest aliquid. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Δοῦλος· παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμεύω. ἢ παρὰ τὸ δύη, ὃ σημαίνει τὴν κακοπάθειαν, δυηλός τις ὤν, συγκοπῇ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, δοῦλος, ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν.* Si enim δοῦλος est a verbo δέω, fit δέολος, et contracte δοῦλος. Larcher.

30) Vid. *Brunck.* ad *Aristoph.* Tom. III. p. 166. Larcher.

31) *ἔγκειται τὸ δα ἐπιτατικόν*] Melius Etymologicum MS. Biblioth. Reg. *Δαπάνη· παρὰ τὸ δάπτω τὸ ἐσθίω γίνεται δάπτη, ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ πλεονασμῷ τοῦ α καὶ τοῦ ν, δαπάνη.* Larcher.

32 *μεταθέσει τοῦ ν, δέχνω*] Lege δεχνύω pro δέχνω. Etymol. M. p. 255, 49. ἐπενθέσει τοῦ ν, δεχνύω. Larcher. Paulo ante, pro ὡς πλήθω πληθύνω, legendum iudico ὡς πλήθω πληθύω πληθύνω, vt est in *Zonarae* Lexico p. 492.

33) *ἀπὸ τοῦ ῥήσω*] Haec sunt delenda. Sturz.

34) *Διάκτορος. διάτορός τις ὤν*] Etymol. M. p. 263. 16. ἐκ τοῦ τορῶ τὸ σαφηνίζω· ἀφ᾽ οὗ Ἀριστοφάνης (in Pace vers. 581.), *Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.* Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Διάκτωρ· παρὰ τὸ ἄγω ἄκτωρ, ὁ ἄγων τὰς ἀγγελίας, ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος. μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν.* Quae apud *Orionem* praecedit glossa, *Δῖος· τὸ ἐπίθετον κ. τ. λ.* eam ad verbum reperies in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

35) *ἔνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων*] Legendum fortassis est *ἔνθεν ἐκ τοῦ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων.* Larcher.

36) *Δεῖος*] Apud *Homerum* bis reperitur *χλωρὸς ὑπαὶ δείους*, Iliad. *K.* 376. et *O.* 4. Larcher.

37) *περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *I.* 433. Larcher.

38) *φησὶν*] nempe *Homerus*, cuius locus est Iliad. *Ω.* 1.

λῦτο δ᾽ ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ᾽ ἰέναι.

Orion igitur hunc locum tantummodo ad sensum laudauit. Larcher.

39) *ὅς οὐ . . . φήσαιτο*] Fortasse legendum est ὅς οὐ ἀφειδήσαιτο. Larcher. Haec coniectura *Larchero* est indigna. Nam non modo οὐ ante vocalem ferri non potest, sed etiam ἀφειδεῖν dubito an in Medio vnquam ponatur. Praeterea οὐκ ἀφειδεῖν pro οὐ φείδεσθαι non dicitur. Mihi persuasum est, legendum esse ὅς οὐκ ἂν φείσαιτο.

40) *ἐκ τοῦ ἄδω*] Procul dubio scribendum est *ἐκ τοῦ εὔδω.* Hoc enim, transpositione literae δ, fit δεύω. Larcher.

41) *τούτου*] Legi debet τοῦτο. Sed mallem etiam ἐπὶ τὸ δεύω τὸ χρήζω, pro ἐπὶ τὸ χρήζω.

42) *Δῖος*] Confer *Δῖος* paulo ante. Larcher.

43) *Χῖος ἀνὴρ, ὁ ἀπὸ τῆς Χίου κ. τ. λ.*] *Χίος* est insulae nomen. *Χῖος* gentile est, et contractum ex *Χίϊος*, ideoque syllabam priorem producit. *Aratus* Phaenom. vers. 638 — 640.

Χίῳ ὅτε θῆρα ἰσπάντα
καρτερὸς Ὠρίων στιβαρῇ ἐπέκοπτε κορύνῃ,
θήρης ἀρνύμενος, Χίῳ χάριν Οἰνοπίωνι.

In primo versu *Χίῳ* in penultima corripitur, in tertio eadem producitur, propter rationem supra allatam. Larcher. In tertio versu sane *Χίῳ* legitur in editione Oxoniensi, qua *Larcherus* usus est, p. 80. Sed *Buhlius*, quanquam dubitanter, edidit *κείνῳ*.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἐέλδω[44]. παρὰ τὸ ἑλεῖν πρὸς αὑτὸν καὶ ἕλκειν.

Ἐγγυαλίξαι. κυρίως τὸ εἰς κοῖλον τῆς χειρὸς δοῦναι· ἐγγύαλον γὰρ τὸ κοῖλον· ὅ ἐστι ἐγχειρίσαι. γυῖα γὰρ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες. κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν. παρὰ τὸ γῶ ῥῆμα, τὸ δηλοῦν τὸ χωρῶ, ἢ δέχομαι καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γορυτὸς[45], ὁ δεχόμενος τὸ ῥυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον.

Ἐπασσώτερος[46]. παρὰ τὸ ἄσσον.

Εὐνή. παρὰ τὸ εὖ νενῆσθαι, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι ταῖς στρωμναῖς.

Ἐπίῤῥοθος. ὁ ἐπιῤῥωννύων καὶ ἐπικελεύων.

Ἐπίσατρα[47]. ἀπὸ τοῦ ἐπισοεῖσθαι[48] ἢ ἕπεσθαι καὶ ἐν τῇ γῇ ὁρμᾶν.

Ἐμμαπέως. κατὰ μετάθεσιν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ̄, ἀμέπεως ἅμα τῷ λόγῳ.

Ἐρεπόμενοι[49]. κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων[50]. ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἔρας, ὅ ἐστι τῆς γῆς, ἀναλαμβάνειν τὴν τροφήν.

Ἐνιαυτός. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διειληφέναι πάντας τοὺς καρπούς, καὶ τὰς τροπάς[51].

Ἐρεχθεύς, ὁ καὶ Ἐριχθόνιος[52]. ἀπὸ τοῦ ἐσπάρθαι[53] εἰς τὴν ἔραν. ἀπὸ τῆς ὀρέξεως τοῦ Ἡφαίστου.

Ἔτησιν. οἷον ἔθησιν ἀντὶ τοῦ ἐθᾶσιν[54].

Ἑρμῶνες[55]. οἱ κλινόποδες, παρὰ τὸ ἐνειρῆναι αὐτοῖς τὰ ἐνήματα[56]. ἢ παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι ἁρμὰς[57] τινὰς αὐτοῖς. ὕπνου γὰρ δοτὴρ ὁ Ἑρμῆς. ἢ παρὰ τὸ ἕρμα, καὶ στήριγμα εἶναι. τοῖς γὰρ ποσὶ στηρίζεται ἡ κλίνη.

Εἴρεος[58]. παρὰ τὸ ἔῤῥειν καὶ φθείρεσθαι· πλεονασμῷ τοῦ ρ̄ καὶ τοῦ ε̄. ἐῤῥὼς, ἐῤῥός, ἔρρος καὶ εἴρεος[59]. εἴρεον εἰσάγουσι. Ὅμηρος οὕτως.

Ἐξαισία[60]. ἡ πρεσβεία. παρὰ τὸ ἵημι, ὅ ἐστι τὸ πέμπω.

Ἐρημνή[61]. συγκοπῇ τοῦ ε̄ ἐρεβεννή. ἢ παρὰ τὸ ἔρεβος.

Εὐλαί. σκώληκες, παρὰ τὴν εἴλησιν.

Ἔ εροι. παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν.

Ἐδρύφθη, ἐξέσθη. ἀπὸ τῆς λεπιζομένης δρυός.

Εὔληρα[62]. κατὰ κοινωνίαν τοῦ ῡ πρὸς τὸ ῑ. οἷον εἴληρα· ἀπὸ τῆς εἰλήσεως τῆς περὶ τὰ ζῶα.

Ἔνδινα. τὰ ἔντερα. Ὅμηρος φησί[63]· ψαύει δ' ἐνδίνων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἔνιά τινα ὄντα τὰ ἐντὸς τῶν ἰνῶν, ἢ ἁπλῶς τῶν μελῶν. καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων[64]. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος.

Ἔντεα, τὰ ὅπλα. παρὰ τὸ ἐντὸς περιλαμβάνειν τὸ σῶμα. οἷον σκεπαστήριά τινα ὄντα.

Ἕως. ἐτυμολογεῖται Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠῶς διὰ τοῦ ε̄.

---

44) *Ἐέλδω. παρὰ τὸ ἑλεῖν πρὸς αὑτὸν καὶ ἕλκειν*] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ἐέλδωρ· παρὰ τὸ ἕλειν, ὅ ἐστι ἕλκειν, πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἐπιθυμούμενον.* Inde igitur emendandus est *Orion*. Conf. Etymol. M. p. 287, 17. LARCHER.

45) *γορυτὸς*] Scribe *γωρυτὸς*, per ω̄. Vide supra *Γυνή* et *Γωρυτός*. LARCHER.

46) *Ἐπασσώτερος*] Legendum est *Ἐπασσύτερος*. LARCHER.

47) *Ἐπίσατρα*] Lege *Ἐπίσσωτρα*. LARCHER. Conf. *Ἐπίσσωτρον* infra.

48) *ἐπισοεῖσθαι*] Optime. Nam *εἴρηται ἀπὸ τοῦ σῶ τὸ ὁρμῶ*, vt est apud *Varinum Phavorinum* in *Ἐπίσσωτρα*. LARCHER.

49) *Ἐρεπόμενοι*] Corrige *Ἐρεπτόμενοι*. Nam *ἐρέπτω* et *ἐρέπτομαι* est *edo*. LARCHER.

50) *κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων*] Legendum est *κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων*, *proprie de bestiis*. LARCHER.

51) *παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διειληφέναι πάντας τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροπάς*] Corrige, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι τὰ πάντα, καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροφάς.* LARCHER.

52) *Ἐρεχθεὺς ὁ καὶ Ἐριχθόνιος*] Fuere duo Erechthei: alter antiquior, cognomine Erichthonius, de quo *Orion*, vel ὁ *Ἐριχθόνιος*. Vid. Etymolog. M. p. 336, 29. et 34. Alter fuit sextus rex Athenarum. LARCHER.

53) *ἀπὸ τοῦ ἐσπάρθαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 336, 29, vbi legitur *ἀπὸ τοῦ ἐσπάσθαι*. LARCHER.

54) *Ἔτησιν — — ἐθᾶσιν*] *Orioni* lucem praebet Etymol. M. p. 350, 45. *Ἔτης, ὁ ἑταῖρος, ἔθης τις ὢν, παρὰ τὸ ἔθος, ὁ συνήθης.* LARCHER.

55) *Ἑρμῶνες* est vox nihili. Lege *Ἑρμῖνες*, *fulcra lecti*, quae vox reperitur bis apud *Homerum*: Odyss. Θ. 278. *ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα.* Et Ψ. 198. *ἑρμῖν' ἀσκήσας.* Dicitur *ἑρμὶς* et *ἑρμὶν*, vt *δελφὶς* et *δελφίν*. Vide *Eustath.* ad Odyss. Θ. p. 1598. 34. LARCHER.

56) *ἐνήματα* quid sit, nescio cum ignarissimis. Legendum arbitror *ἐνήλατα*. Nam *ἐνήλατον* est *sponda*. Unde *Joseph.* Antiquitt. Jud. VIII. 5. 2. *τὸ δ' ἐνήλατον τοῦ θρόνου*, *ea pars throni, in qua sedetur.* LARCHER.

57) *ἁρμάς*] Legendum est *Ἑρμᾶς*. Pedes lecti in effigiem Mercurii effecti erant. *Scholiastes* ad *Homer.* Odyss. Ψ. 198. *τῷ δὲ ὀνειροπομπὸν εἶναι καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ εὔχεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀναμένειν, εἵλοντο ἐν τοῖς θαλάμοις ἔχειν αὐτὸν φύλακα τοῦ ὕπνου, ἐπινοῆσαί τε καὶ ἀσκῆσαι τοὺς τῶν κλινῶν πόδας εἰς τὴν τοῦ θεοῦ πρόσοψιν, ὅπως ἀλεξήτορας* (Forsan *ἀλεξήτορος*, nempe Dei: *vt habentes speciem Dei malorum somniorum propulsatoris*) *ἔχοντες ἰδέας, τὰ μὲν δείματα μὴ φοβοῖντο, προσδοκῷεν δὲ πλείστην ἐπαφροδισίαν διὰ τῶν ὀνειράτων.* LARCHER.

58) *Εἴρεος*] Scribendum est *Εἴρερος*. Vid. Etymolog. M. p. 274, 2. LARCHER.

59) *εἴρεος*] Iterum lege *εἴρερος*. Sequentia quoque corrigenda sunt. Nam apud *Homer.* Odyss. Θ. 529. legitur *εἴρερον εἰσανάγουσι.* vbi *Scholiastes*: *εἴρερον· αἰχμαλωσίαν.* *Eustathius* ad eundem locum p. 1608, 63. *εἴρερος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἰχμαλωσία, δουλεία. παρὰ τὸ ἐρεῖν εἴρειν. οἱ γὰρ ἐν δουλείᾳ, καὶ τοῦ λέγειν στέρονται μὴ παῤῥησιαζόμενοι.* Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ εἴργειν ἢ ἐρωεῖν τὸ λέγειν, ὅ ἐστι κωλύειν.* LARCHER.

60) *Ἐξαισία*] Legendum *Ἐξεσίη*, quae vox est Homerica. Iliad. Ω. 235. *ἐξεσίην ἐλθόντι*, *in legationem profecto.* Odyss. Φ. 20. *τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην . . . ἦλθεν Ὀδυσσεὺς*, *horum gratia in legationem venit Vlysses.* Nonus liber Iliadis antiquis inscribebatur *Ἐξεσίη*. Auctore *Aristarcho παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα ἡ ἑσία ἐγένετο καὶ ἡ ἐξεσία.* Vid. *Scholia* Veneta ad *Homer.* Iliad. Ω. 235. LARCHER.

61) *συγκοπῇ τοῦ ε̄ ἐρεβεννή. ἢ παρὰ τὸ ἔρεβος*] Haec sunt loco diuulsa. Legendum est *παρὰ τὸ ἔρεβος, ἐρεβεννή, καὶ συγκοπῇ τοῦ ε̄, ἐρεμνή.* Vid. Etymolog. M. p. 335, 46. LARCHER.

62) *Εὔληρα*, *habenae quibus equi circumaguntur et flectuntur.* *Homerus* Iliad. Ψ. 481. *ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.* LARCHER.

63) *Ὅμηρος φησί*] Iliad. Ψ. 806. e quo apud *Orionem* scribe *ψαύσῃ δ' ἐνδίνων.* LARCHER.

64) *τῶν μελῶν. καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων*] Legendum conicio *τῶν μελῶν. παρὰ τῶν ἐντὸς τῶν ὅπλων μελῶν.* Vide *Scholia* Veneta *Homeri* ad Iliad. Ψ. 806. p. 512. col. 2. lin. 13. LARCHER.

Digitized by Google

διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκρῖσθαι[65]. ἢ διὰ τὸ ἴεσθαι ἡμᾶς ἐν ταύτῃ[66].

Ἐπηγκενίδες[67]. αἱ πλατεῖαι σανίδες ἐπιτενεῖς οὖσαι. ἔστι δὲ παρὰ ἐνέγκω ῥῆμα καὶ ἐνείκω[68]. ἀλλά μ' ὑπήνεγκαν[69]) ταχέες πόδες· παρὰ τὸ ἐνέγκω ποδηνεκές[70]. ἐνέγκω οὖν ἐνεκὴς καὶ ἐπενεκὶς καὶ ἐπηνεκίς, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. τὸ παρατεταμένον, καὶ διεληλυθὸς, καὶ μακρόξυλον. ὑπερθέσει καὶ μεταθέσει τοῦ ν, ἐπηγκενίς, ἡ μακρὰ σανίς.

Εὖρος, ὁ ἄνεμος. παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ σφοδρὸν τῆς πνοῆς.

Ἐπωγαί, οἱ συγκεκλεισμοί[71]. ἀπὸ τοῦ ἐπῶξαι[72], ὅ ἐστι συγκλεῖσαι· καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο[73], ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν.

Εὐχή. ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις[74].

Ἐπισκύσαι, τὸ χαλεπῆναι· ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπισκύνιον καθελκύσαι τοὺς χαλεπαίνοντας.

Ἐρίηρες. παρὰ τὸ ἄγαν ἀρηρέναι. τὸ γὰρ ερι ἐπίτασιν σημαίνει.

Εἶδαρ. παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔδαρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἶδαρ.

Ἔθειραι, αἱ ἐπιμελείας ἀξιούμεναι τρίχες. ἔθειν γὰρ τὸ ἐξ ἔθους τι ποιεῖν. ὁ δὲ Σωρανὸς φησὶν ἔθειραν παρὰ τὸ ἐξ ἔθους ῥεῖν καὶ ἐκπίπτειν ἐπὶ τῶν φαλακρουμένων.

Ἐλεόν, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. παρὰ τὸ ἐξ ἐλαΐνων ξύλων πλέκεσθαι, οἱονεὶ ἐλαόν[75].

Ἐπισχερῶ[76], τὸ ἐγγύς[77], παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν παρὰ ἄλληλα. τινὲς δέ φασι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ρ, οἷον, ἐπίσχε δύο[78].

Εὐράξ, οἷον πλευράξ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ πλ. οὕτως Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ δυσκλίτων ῥημάτων. ἀπὸ δὲ τούτου δύναται τὸ πλάτος εὖρος. οἷον πλάτος καὶ εὖρος. ὡς γὰρ πρὸς τὸ ὀρθὸν μῆκος τὸ πλάτος.

Ἔπαλξις, ὁ προμαχών. ἐπάλεξις οἷον τις οὖσα[79].

Ἐρικεῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίκης[80], ὅ ἐστιν εὐσχιδὲς ξύλον. ἐρεγμὸς καὶ ἐρεχμὸς, ὁ διασχιζόμενος κύαμος. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι, καὶ ἐρέκτας τοὺς ἐπὶ τοῦτο ἐργάτας Ἀλεξανδρεῖς[81].

Εἶλαρ. φύλαγμα, φράγμα. παρὰ τὸ εἰλεῖν καὶ συνέχειν.

Ἑδανόν, ἡδύ. παρὰ τὸ ἥδω καὶ ἥδομαι.

Ἑανόν. παρὰ τὸ ἕσσασθαι.

Ἐφετμή. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι, ἐφεσμή, καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ σ εἰς τ, ἐφετμή.

Ἐέρσαι. αἱ δρόσοι. παρὰ τὸ ἔρσαι[82], ὅ ἐστι ποτίσαι. ποτίζει γὰρ τὰ φυτὰ ἡ δρόσος.

Ἑρμῆς. ὅτι μέγιστον ἐστὶ ἕρμα τῶν περὶ τὸν βίον.

Ἐγγηής. παρὰ τὸ ἥδομαι, καὶ ἧσαι. ἢ παρὰ τὸ ἡδὺς νηής, ὡς βροθὺς ἐμβριθής[83].

Ἐρυμνή. παρὰ τὸ ἔρυμα. οἷον ἐρύματος τάξιν περιέχουσα.

Εὔκηλος. πλεονασμῷ τοῦ υ ἔκηλος[84]. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ δὲ ὑποχωρῶν ἡσυχάζει.

Ἔλεγχος. πλεονασμῷ[85] τοῦ γ ἔλεγχος ἐστὶν, ἐπεὶ ἑλὴν ἔχειν[86]. ἑλὴ δὲ ἡ τοῦ ἡλίου λαμπεδών[87]. λαμπρύνεται δὲ τὸ ζητούμενον καὶ φανεροῦται ἀντὶ τούτου.

---

65) *διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκρῖσθαι*] Quaedam desunt, restituenda ope Etymologici M. p. 319, 9. *σημαίνει δὲ τὴν ἡμέραν· ἢ διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεχρῆσθαι.* In Etymologici loco laudato est *κατακλίνεσθαι.* Sed procul dubio legendum est *κατακεχρῆσθαι.* LARCHER.

66) *ἐν ταύτῃ*] Corrige *ἐν αὐτῇ.* LARCHER.

67) *Ἐπηγκενίδες*] Vide *Hesych.* in *Ἐπηγκενίδες*, ibique interpretes. In *Suida* legitur *Ἐπιγκενίς.* *Kusterus* restituit *Ἐπηγκενίς*, quod *ἐπιγκενίς* ordini literarum refragaretur. Sed in *Suidae* omninoque in omnium Lexicis non omnia suo ordine leguntur. *Ἐπιγκενίδες* reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. et sic explicatur: *αἱ πλατεῖαι σανίδες· οἷον ἐπιτρεπεῖς οὖσαι, κρόκης τάξιν ἐπέχουσαι. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐνέγκω ῥῆμα, καὶ ἤνεγκον κ. τ. λ.* LARCHER.

68) *ἐνείσκω*] Legendum est *ἐνείκω.* LARCHER.

69) *ὑπήνεγκαν*] Verba allata sunt ex *Homer.* Iliad. *E.* 885, vbi *ὑπήνεικαν* editum est, quod haud dubie reddi debet etiam *Orioni.* LARCHER.

70) *ποδηνεκές, ad pedes pertingens.* Bis haec vox reperitur apud *Homerum*: Iliad. *K.* 24. et *O.* 646. LARCHER.

71) *Ἐπωγαί, οἱ συγκεκλεισμοί*] Emendandum est *Ἐπωγαί· οἱ συγκεκλεισμένοι τόποι*, vel potius *οἱ συγκλεισμοί*, vt diserte legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Vox *ἐπωγή* reperitur apud *Homerum*, *Apollonium Rhodium* et alios. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* IV. 1640. LARCHER.

72) *ἀπὸ τοῦ ἐπῶξαι*] Optime. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 328, 41, vbi legitur *ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι.* *Ἐπῶξαι* est aoristus primus infinitiui verbi *ἐποίγω.* LARCHER.

73) *καὶ πυλέων —— ἐπῴχατο*] Est versus *Homeri* Iliad. *M.* 340, qui sic legitur: *καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο.* *Aristarchus* in *Scholiis* ad *Homerum* Venetis vulgatis laudatus legit cum *Orione* *πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο.* Deinde sequitur haec nota: *διὰ τοῦ α, καὶ σὺν τῷ ι, οἷον ἐπικεκλειμέναι ἦσαν, ἐπίκειντο.* Alia est lectio *Zenodoti*: *πάσας γὰρ ἐπῴχετο.* de qua vide *Clarkium* et *Ernestium.* *Scholiastes Villoisonianus* ad hunc locum: *ἐὰν γράφηται ἐπῴχετο, τὸ πρὸ αὐτοῦ πάσας γραφέσθω· ἐπῴχετο δὲ ἡ αὐτὴ δηλονότι. Ἄλλως· ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὀχεὺς κεκλειμένος ἦν· ἢ ἐπὶ πάσας ᾤχοντο οἱ πολέμιοι.* Lectio *Aristarchi* et *Orionis* potior mihi videtur. LARCHER. Eam *Wolfius* quoque secutus est, nisi quod praetulit *ἐπώχατο*, iota non subscripto.

74) *Εὐχή· ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις*] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Εὐχή· παρὰ τὸ εὖ ἔχειν· ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις· ἢ καλῶς· τὸ γὰρ εὖ μόριον ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ καλοῦ παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος.* LARCHER

75) *οἱονεὶ ἐλαόν*] Legendum est *οἱονεὶ ἐλαιῶν.* quae vox redonanda Etymologico M. p. 270, 36, et *Scholiis* Venetis ad *Homer.* Iliad. *I.* 215. pro *ἐλείων.* LARCHER.

76) *Ἐπισχερῶ*] Lege *Ἐπισχερώ.* LARCHER.

77) *τὸ ἐγγύς*] Malim *τὸ σύνεγγυς* cum Etymologico M. p. 330, 14. LARCHER.

78) *ἐπίσχε δύο*] Fortassis legendum est *ἐπισχεδὸν*, quod significat *σύνεγγυς.* LARCHER.

79) *ἐπάλεξις οἷον τις οὖσα*] Legendum est *οἷον ἐπαλέξησίς τις οὖσα.* Vid. Etymol. M. p. 320, 22. LARCHER. In Excerptis ex *Orione* p. 613, 43. legitur: *οἷον ἐπάλεξίς τις οὖσα· καὶ βοηθός.*

80) *Ἐρικεῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίκης*] Scribe *Ἐρείκειν. ἀπὸ τῆς ἐρείκης.* LARCHER.

81) *ἐρέκτας —— Ἀλεξανδρεῖς*] Nomine *ἐρέκτης*, ita usurpato, augeri potest mea verborum Alexandrinorum collectio in libro de Dialecto Macedon. et Alexandr. p. 73.

82) *παρὰ τὸ ἔρσαι*] Etymol. M. p. 312, 54. *παρὰ τὸ ἄρδω ἄρσω, ἄρση, καὶ ἔρση.* Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἄρσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι.* LARCHER.

83) *Ἐγγηής κ. τ. λ.*] Monstrum lectionis, ope Etymologici Magni procurandum. Lege: *Ἐνηής. παρὰ τὸ ἥδομαι καὶ ἧσαι. ἢ παρὰ τὸ ἡδὺς νηής, ὡς βριθὺς ἐμβριθής.* Vid. Etymol. M. p. 309, 11. LARCHER.

84) *Εὔκηλος. πλεονασμῷ τοῦ υ ἔκηλος*] Legendum suspicor: *Εὔκηλος· ἔκηλος, πλεονασμῷ τοῦ υ εὔκηλος.* LARCHER.

85) *Ἔλεγχος. πλεονασμῷ τοῦ γ*] Lege: *Ἔλεγχος. ἔλεχος, πλεονασμῷ τοῦ γ, κ. τ. λ.* LARCHER.

86) *ἐπεὶ ἑλὴν ἔχειν*] Saltem *ἔχει* scribendum est. Etymol. M. p. 296, 16. *παρὰ τὸ ἑλὴν ἔχειν.*

87) *λαμπεδών*] Scribe *λαμπηδών.* Et sic est infra in v. *Εἰλικρινής.*

Digitized by Google

Ἕρκος. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ ἕρυκος, καὶ ἕλκος[88]).

Ἐνίπτω. πλεονασμῷ[89]) τοῦ τ̄, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῑ, ἐνίπτω. πολλάκις δὲ ἐπείσοδος συμφώνου τρόπον[90]) ποιεῖ· τέκω, τίκτω· ἔπω, ἴσπω, ἐνίσπω· βλάβω βλάπτω· ἐπεισόδῳ τοῦ τ̄, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π̄.

Ἐξετάζω. παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς ἐτάζω[91]) ἐστίν. ὡς ἵππος ἱππάζω· μάταιον ματαιάζω· ἐτεάζω οὖν, τὴν ἀλήθειαν ἀνακρίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄, ἐτάζω καὶ ἐξετάζω.

Ἐμπέραμος. παρὰ τὴν πεῖραν ἐμπείραμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ, ἐμπέραμος.

Εἱμαρμένη. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μέμαρμαι καὶ μεμαρμένη, ἡ εἱμαρμένη[92]), ἀποβολῇ τοῦ μ̄, καὶ προσθέσει τοῦ ῑ, εἱμαρμένη, ἡ μεμερισμένη ἑκάστῳ. ἀποβολῇ δὲ καὶ προσθέσει[93]), ὡς λέλειφα εἴληφα. Ἀττικὸν γὰρ τοῦτο.

Εἰσμερνή[94]). κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῥ̄, ῥειαμένη. ἐστὶ παρὰ τὴν ῥεῦσιν τῶν ὑδάτων, ἢ παρὰ τὴν ἕσιν[95]) τῶν ὑδάτων καὶ βοτανῶν αὐτομάτως· ἢ ἐξ ἧς ἵενται. ἢ ἰαίνομαι, εἰ ἀνενήτις οὖσα[96]). οὕτως ἐν Ὑπομνήματι εὗρον.

Ἐπίῤῥησις, ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία[97]). ἔνθεν λοιπὸν καὶ ἐπίῤῥητος[98]). Ἀρχίλοχος ἐν Ἐλεγείοις· Αἰσιμήδη δηλοῦμεν ἐπιῤῥήσει μελεδαίνων[99]). οὐδεὶς ἂν μάλα πολλ' ἱμερόεντα πάθοι. ἐπίῤῥητος οὖν, παρὰ τὴν ῥῆσιν, ἐφ' ᾧ ἄν τις πολλὰ λέγοι ψόγων.

Ἔντερα. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ῥεῖν τὴν τροφὴν καὶ τὸ αὐτῆς περίττωμα· ἢ ἀπὸ τοῦ εἱλοῦσθαι· οἷον ἔντελα[100]) τὰ ἐντὸς εἱλούμενα. οὕτως Σωρανός.

Ἔμβρυον. ἀπὸ τοῦ ἔνδον βρύειν καὶ αὔξεσθαι. ἢ ἔνδον ἔχειν τὴν βοράν. ἢ ἔνδον εἶναι βροτοῦ[1]). ὡς ἐνδόβρυον. οὕτω Σωρανός.

Ἐπίπλους. οἷον ἐπιπλεῖν καὶ ἐπὶ πύλης εἶναι[2]). οὕτω Σωρανός.

Ἐπιγονατίς. διὰ τὸ ἐπὶ γόνατα κεῖσθαι.

Ἐπιγουνίς, ὁ πρὸς τῷ γόνατι μῦς. ὡς δὲ ἄλλοι, ἡ δι' εὐεξίαν ἐπιτραφεῖσα σὰρξ τῷ γόνατι. Ὅμηρος· οἷον ὁ γέρων ἐπὶ γουνίδα φαίνει[3]).

Ἔαρ. ἐπὶ τοῦ αἵματος[4]). διὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πλεονάζειν τὸ αἷμα. καὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ[5]). παρὰ τὸ πλεονάζειν ἐν τῇ ἕσει[6]) τῶν φυτῶν καὶ βοτανῶν. τινὲς δὲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ· εὔαρ γὰρ τὸ εὖ ἧκον ἀέρος. ἡ γὰρ τοῦ περιέχοντος ἔτους ἐστὶν ἡδίστη κρᾶσις· ὅτε μήτε χειμὼν, μήτε ἄγαν θέρος.

Εἶδος[7]). εἶδος καὶ μορφὴ αἰσθητῶς· τὸ εἰδόμενον καὶ μεμορφωμένον, ἀοράτου τῆς ἀρχῆς ὑπαρχούσης, τουτέστι τῆς ὕλης ἀπλάστου καὶ ἀμόρφου οὔσης· ἢ ὅτι εἶδος τοῦ γενικοῦ σώματός ἐστι βλεπόμενον[8]).

---

88) ἕλκος] Lege ἕρκος. Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: Διονύσιος ψιλῶς ἀναγινώσκει· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύκειν λέγεται. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 613, 43. Ἕρκος, ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ κωλύω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἕρκος.

89) Ἐνίπτω. πλεονασμῷ κ. τ. λ.] Lege Ἐνίπτω· ἐνέπω, πλεονασμῷ κ. τ. λ. LARCHER.

90) τρόπον] Fortasse legendum est τροπήν. LARCHER.

91) ἐτάζω] Hoc loco scribi debet ἐτεάζω. Nam ἐτάζω postea demum affertur, et ortum esse dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε̄.

92) ἡ εἱμαρμένη] Haec delenda sunt vt prorsus inutilia. LARCHER.

93) ἀποβολῇ δὲ καὶ προσθέσει] Delendae sunt istae voces, quae irrepsere e linea praecedenti. LARCHER.

94) Εἰσμερνή] Stoliditati librarii debetur hoc monstrum. Lege Εἱαμενή, *locus herbosus et irriguus*. Nam a ῥειαμένη, reiecto ῥ̄, fit εἱαμενή. LARCHER.

95) ἕσις, ab ἵημι, *mitto*, *emitto*, significat *eruptionem*, quae fit sursum versus. Hinc *productio*, *scaturigo*. Optime auctor Etymologici M. p. 267, 18 παρὰ τὴν ἕσιν, ὃ σημαίνει τὴν ἀνάδοσιν. LARCHER. Conf. infra in v. Ἔαρ.

96) ἰαίνομαι, εἰ ἀνενήτις οὖσα] Haec valde corrupta sunt. Forsan legendum: ἰαινομένη τις οὖσα, *irriguus locus*. Nam ἰαίνω est *irrigo*. LARCHER. Praecedens αὐτομάτως male me habet. Reponendum videtur αὐτόματον.

97) κατηγορία] Cum Etymologico M. p. 329, 44. legendum est κακηγορία. Hinc corrigendum est *Phauorini* lexicon, in quo et ipso κατηγορία male pro κακηγορία editum legitur. Saepissime haec duo nomina permutantur in libris manu scriptis, vt sciunt qui illos triuerunt. Vide *Taylori* indicem *Lysiae* in v. κακολογία. LARCHER.

98) ἐπίῤῥητος] Multa de hac voce *Salmasius* ad *Pollionis* Triginta tyrannos Tom. II. Scriptorum Hist. August. pag. 282. et 283. LARCHER.

99) Αἰσιμίδη δηλοῦμεν ἐπιῤῥήσει μελεδαίνων] Non pigebit describere *Ruhnkenii* notam in Auctario Emendationum *Hesychii* ad Tom. I. p. 1380. „Hinc" (e verbis *Orionis* quae attulerat) „egregio supplemento locupletabis Etymologicum M. p. 329, 44. „qui sine dubio integram glossam ex *Orione* descripserat. *Ar*„*chilochi* fragmentum tametsi ita depravatum est, vt acutioribus „relinquendum videatur: proferam tamen emendationem, si non „verissimam, certe verisimillimam: Αἰσιμίδης δῆλ' ἐμὸν ἐπιῤῥησιν μελεδαίνων, *Aesimides noxiam et diram vituperationem* „*meditans*. Αἰσιμίδης est patronymicum ex Αἴσιμος. quo no„mine Archon Atheniensis commemoratur a *Pausania* IV. 5. „quem etiam vide I. 3. *Hesychius*: Αἰσιμίδαι. οἰκίας γένος. „quanquam hic locus alio pertinere videtur." LARCHER.

100) ἔντελα] Forsan legendum est ἔντελά τινα ὄντα. In Etymologico MS. Biblioth. Reg. reperitur ἐντελόν τι ὄν. LARCHER.

1) βροτοῦ] Post hanc vocem deesse mihi videtur nomen διάπλασμα. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἔμβρυον παιδίον, τὸ ἐντὸς βροτοῦ ὄν, τουτέστιν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς γυναικὸς ἔτι διάπλασμα. LARCHER.

2) ἐπὶ πύλης εἶναι] Legendum omnino est ἐπιπολῆς εἶναι, vel potius cum Etymologico M. p. 329, 16. ἐξ ἐπιπολῆς εἶναι. LARCHER.

3) οἷον —— ἐπὶ γουνίδα φαίνει] Corrige, vt apud *Homerum* Odyss. Σ. 73. legitur, οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. Et sic laudatur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. LARCHER.

4) Ἔαρ. ἐπὶ τοῦ αἵματος] *Hesychius*: Ἔαρ· αἷμα. Κύπριοι. Vide *Eustath.* ad *Homer.* Odyss. Σ. p. 1851, 42. Etymol. M. p. 344, 7. *Oppian.* de Piscatione II. 618. θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν. Isto sensu vsurpauit etiam *Callimachus* Fragm. CCI. ad quem locum vide *Bentleium* et *Hemsterhusium*. Et *Euphorion*, cuius verba laudauit *Scholiastes Theocriti* ad Idyll. X. 28.

> πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν
> ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο,
> εἴαρος ἀντιάλεω γεγραμμένα κωκύουσαν.

Vid. *Toup* ad *Theocritum* a *Wartono* editum Tom. I. p. 218. Pro iis, quae statim apud *Orionem* sequuntur, ἐν τῷ ἀέρι, lege ἐν τῷ ἔαρι. *vere*. Vid. Etymol. M. p. 279, 44. LARCHER.

5) αὐτὸ τὸ ἔαρ] Nunc de vere agitur. Pro ἔαρ Attici dixerunt ἦρ, Aeoles Fῆρ, praemisso digamma. Hinc Latinorum vox *ver*. LARCHER.

6) ἐν τῇ ἕσει] De voce ἕσις vide quae supra ad Εἰσμαρνή diximus. LARCHER.

7) Εἶδος κ. τ. λ.] Ista mutuatus est ex *Orione* auctor Etymologici M. p. 267, 33. LARCHER.

8) σώματός ἐστι βλεπόμενον] In Etymologico M. p. 267, 56. legitur σώματος ὅλον βλεπόμενον, LARCHER.

Digitized by Google

Ἐγκέφαλος. παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ.

Ἔδνον[9]). παρὰ τὸ ἥσω ἡδανὸν ἐστὶ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ ἦδνον καὶ ἔδνον. ἥδονται γὰρ τούτοις αἱ γαμούμεναι. ἢ παρὰ τὸ ἕζω, ἕδω ἕδομαι, ἐδονὸν καὶ ἕδνον, παρὰ τὸ αἴτιον εἶναι τοῦ παρέζεσθαι, καὶ παραμένειν τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ.

Ἐκεῖθεν. συγκοπῇ τοῦ ἐκεινόθεν. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς θεν τῇ ει παραλήγεται διφθόγγῳ[10]).

Ἐτήτυμον. ἐτεὸν ἔτυμον, καὶ πλεονασμῷ τῆς τη συλλαβῆς, ἐτήτυμον.

Ἐρινύες. ἀρανύες τινὲς εἰσὶν, αἱ τὰς ἀρὰς ἀνύουσαι[11]).

Ἐρωδιός. σεσημείωται κατὰ τὸν τόνον. οὐδὲν γὰρ διὰ τοῦ διος ὀξύνεται. ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν παρὰ τὸ ἕλους ἴδιον[12]) εἶναι ἐλωδιός, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ἐρωδιός· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ῥοίζον[13]) ῥοίδιος καὶ ῥοδιός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐρωδιός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἔκπλαγον. μετάθεσις. ἐκπλαγὸν ἐστὶ παρὰ τὸ ἐκπλήσσω. ὅθεν τό[14]), ἡνίοχον δ' ἔκπλαγεν. τροπὴ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ α[15]) εἰς η. παρὰ γὰρ τὸ πλήσσω, ἐπὶ μὲν ψυχικοῦ πάθους διὰ τοῦ α, ἐπὶ δὲ σωματικοῦ, διὰ τοῦ η· οἷον, ἐπλήγην, τὸ λαβεῖν τραῦμα· ἐπλάγην δ' ἐπὶ ψυχῇ[16]).

Ἐχθρός. παρὰ τὸ ἔχθος ἐχθηρὸς, καὶ συγκοπῇ ἐχθρὸς, ὡς κῦδος κυδρός. οἱ δὲ διὰ τοῦ κ γράφοντες φασὶν εἶναι ἐχθρός[17])· ὁ ἔξω τεθορηκὼς, εἴγε σύμβασις ἢ φιλία[18]). οὕτω φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. διὰ δὲ τοῦ χ γράφει.

Εὖνις. ὁ ἐστερημένος τινὸς, παρὰ τὴν ἑνὸς γενικήν. ὁ γὰρ παρώνυμος χαρακτὴρ ἀπὸ γενικῆς γίνεται οὕτω παρὰ τὴν ἑνὸς γενικὴν ἔνις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, εὖνις. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν[19]).

Ἐλαφρός. παρὰ τὸ κουφότατον ζῶον τὴν ἔλαφον· ἐλαφηρὸς καὶ συγκοπῇ ἐλαφρός.

Εἴρων. ἐξ οὗ εἰρωνεία. παρὰ τὸ ἐρεῖν τὸ λέγειν. εἴρων δὲ ὁ διὰ λόγων παραλογιζόμενος.

Εἰλικρινής. παρὰ τὸ ἐν εἵλῃ κεκριμένον. εἵλη δὲ ἡ λαμπηδὼν τοῦ ἡλίου.

Ἔλεγος, ὁ θρῆνος. διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θρήνου εὖ λέγειν τοὺς κατοιχουμένους[20]). εὑρετὴ[21]) δὲ τοῦ ἐλεγείου, οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Μίμνερμον, οἱ δὲ Καλλῖνον παλαιότερον. ὅθεν πεντάμετρον τῷ ἡρωϊκῷ συνῆπτον οὐχ ὁμοδραμοῦντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει· ἀλλ' οἷον συνεκπνέοντα, καὶ συνσβεννύμενον[22]) ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις. οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντας διαφόρως[23]). οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν.

Ἐπιστάτης. ὁ ἐφιστάμενος τινὶ, καὶ ὁ ἐπαίτης· παρὰ τὸ ἐφίστασθαι· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διδάσκοντος τὶ ἁπλῶς.

Εὐώνυμος, ἡ χεὶρ κατὰ ἀντίφασιν[24]), ὡς ἀριστερὰ παρὰ τὸ ἄριστον.

Εὐδία, συγκοπῇ. εὐωδία γὰρ ἐστί.

Εὐφρόνη. ἡ νὺξ, καθ' ἣν εὖ φρονοῦμεν, τῆς διανοίας σχολαζούσης.

Ἑσπέρα. παρὰ τὸ ἐς πέρας εἶναι τῆς ἕω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔσω ἡμᾶς περᾶν.

Ἐλπίς. ἑλκίς[25]) τίς ἐστιν. ἀπὸ τοῦ παρέλκειν ἡμᾶς τῷ χρόνῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τι τῷ ἐλπίζοντι, ἐλλιπές τις ἐστι, καὶ συγκοπῇ ἐλπίς.

Ἕρπυλος. ἀπὸ τοῦ ἕρπειν ἐν τῷ αὔξεσθαι.

Εὐνοῦχος. παρὰ τὸ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι· ἔχειν γὰρ τὸ φυλάττειν. Ὅμηρος[26])· ὥς μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. ὁ δὲ εὐνοῦχος παρὰ τὸ εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, ἐστερημένου τοῦ μίσγεσθαι, ἅπερ ἀρχαῖοι[27]) ἀνόητα ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης, ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων[28]).

---

9) Ἴδιον et ἔδνον, quando ab ἥδω (ita enim legendum est pro ἥσω) deriuantur, per spiritum asperum debent pronunciari.

10) οὐδὲν γὰρ —— διφθόγγῳ] Ex his refingendum est Etymologicum M. p. 291, 40. vbi legitur: οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται, πλὴν τοῦ ἐκεῖθεν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ. Lego igitur: οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται. ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ. LARCHER.

11) Alias etymologias vide in Etymologico M. p. 338, 2. *Tzetzes* vero Chiliad. XIII. vers. 825. nomen Ἐρινύες deducit a particula ἐρι et verbo νύσσω, αἱ ἄγαν διεγείρουσαι ἢ διεγηγερμέναι. LARCHER.

12) παρὰ τὸ ἕλους ἴδιον] Fortassis cum Etymologico M. p. 344, 18. legendum est παρὰ τὸ ἕλος καὶ τὸ ἴδιον. LARCHER.

13) παρὰ τὸ ῥοίζον ῥοίδιος κ. τ. λ.] Legendum, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ῥοίζω γίνεται ῥοίδιος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γίνεται ἐροίδιος, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω γίνεται ἐρωδιός· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον. Confer. Etymol. M. p. 344, 19. et 20. LARCHER.

14) τό,] Sequitur pars Homerici versus, ex Iliad. Σ. 225. restituenda: Ἠνίοχοι δ' ἔκπληγεν. LARCHAR.

15) τροπὴ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ α] Potius τοῦ α scribendum videtur.

16) Vid. Etymol. M. in Ἤπλεγε p. 600, 39. LARCHAR.

17) φασὶν εἶναι ἐχθρός] Scribendum est ἐκθρός, per κ, vt sit in istis aliquis sensus. LARCHER.

18) εἴγε σύμβασις ἢ φιλία] Quid haec sibi velint, nescio. Forsan legendum est: εἴγε συμβάσεως ἢ φιλίας. LARCHER. Si recte *Larcherus* genitiuos reponendos coniecit, qui nimirum a verbis ἔξω τεθορηκὼς penderent, εἴγε quoque in ἤγουν mutandum putem.

19) ἐν τῷ περὶ Παθῶν] *Herodianus* scripsit librum, cui titulus erat περὶ Παθῶν. LARCHAR.

20) κατοιχουμένους] Lege κατοιχομένους, vt exhibetur in altero *Larcheri* apographo, et a *Ruhnkenio* ad *Callimach.* p. 439. edit. *Ernesti.*

21) εὑρετὴ] Scribendum est εὑρετὴν, et post ἐλεγείου subintelligendum φασί. LARCHER. Conf. *Ruhnken.* l. l. qui etiam paulo post dedit ὅθεν καὶ πεντάμετρον.

22) συσβεννύμενον] Legendum συναποσβεννύμενον, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. quod vicissim sanari potest ope *Orionis.* LARCHAR.

23) διαφόρως] Fortasse legendum est ἀδιαφόρως. LARCHER. *Ruhnkenius* l. l. ἀδιαφόρως edidit.

24) κατὰ ἀντίφασιν] Legendum κατὰ ἀντίφρασιν. Vid. Etymol. M. p. 130, 26. LARCHER.

25) ἑλκίς] In Codice est ἐλκίς. Sed mutandus est spiritus lenis aspero. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἐλπίς· ἡ τὰ ἐλλείποντα προσαναπληροῦσα· ἢ εἰς ὄνησιν ἡμᾶς ἀγαθὴν ἕλκουσα· ἑλκίς τις οὖσα. LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 613, 47.

26) *Homeri* verba Odyss. Δ. 737. haec sunt: καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. LARCHER.

27) ἀρχαῖοι] In Etymologico MS. Biblioth. Reg. legitur Ἀθηναῖοι quae mihi potior videtur esse lectio. LARCHAR.

28) ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων] In Etymologico M. p. 357, 32. legitur ὕπνου τε ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. Sed apud *Aristophanem* Nubb. 417. οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων. *Scholiastes* ad hunc *Aristophanis* locum: Ἀνοήτων· τῶν ἀφροδισίων, τῆς γυναικείας λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν, μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. Scilicet τὰ ἀνόητα notant in genere, *quae rationi sunt contraria.* Eo sensu vsurpauit *Aristophanes* dicto loco. Falsus igitur est *Aristophanis Scholiastes*, falsusque *Orion*, qui hanc vocem accepere de rebus Venereis. quanquam non diffiteor,

Digitized by Google

Εἴρα[29]). ἡ ἐκκλησία. ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω[30]).

Ἔωλον. τὸ ὄψον. παρὰ τὸ ἔω, δηλοῦν τὸ κορέσω. ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο[31]). ὅταν γὰρ διακορεῖς γενώμεθα, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν τὰ μέρη λιπόντες λέγομεν ἔωλα.

Ἐξέτρω. παρὰ τὸ τρῶ, τὸ δηλοῦν τὸ κόπτω. ἔνθεν τὸ τρῶσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτω. τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ τρώω· Ὅμηρος[32])· οἶνός σε τρώει μελιηδής. παρὰ δὲ τὸ τρῶ παράγωγον τρῶμι, καὶ παρῳχημένος ἔτρων ἔτρως ἔτρω, καὶ ἐξέτρω· οἷον ἐβλάβη καὶ ἐξεκόπη ἡ κύησις.

Ἐρέτης. ἐλῶ ἐλέσω, καὶ παράγωγον[33]). τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ἐρέσω, καὶ ἐρέτης.

Ἐρωτῶ. παρὰ τὴν ἔρωτος γενικήν. ἐπειδὴ οἱ ἐρωτῶντες οὐ εὔχονται τυχεῖν τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασιν. οὕτω Φιλόξενος.

Εὐθημοσύνη. παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα. θῆμος παράγωγον καὶ θημόσυνος καὶ εὐθημοσύνη· ὡς ἵππος ἱπποσύνη, καὶ δίκαιος δικαιοσύνη. θήσω θῆμος θημοσύνη. Φιλόξενος.

Ἐρωή. ἡ ὁρμή. ὁρῶ ἐστὶ ῥῆμα, καὶ ῥώω. ὅθεν τὸ ἐῤῥώσαντο. καὶ τὸ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα ῥωή, ὡς ζῶ ζωή. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐρωή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ἐπίσσωτρον. παρὰ τὸ σῶ τὸ ὁρμῶ, οὗ μέλλων σώσω. ὄνομα ῥηματικὸν σῶτρον. καὶ σύνθετον, ἐπίσσωτρον[34]).

Ἑτερόγναθος ἵππος, ὁ σκληρόστομος[35]). εἴρηται δὲ ὡς μὴ ἰδίαις ταῖς γνάθοις χρώμενος.

Ἐτεόν, τὸ ἀληθές. εἰμί, ὁ μέλλων ἔσω ἔσομαι· ὡς θήσω θετός, οὕτω ἔσω ἐτός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐτεός. τὸ γὰρ ἀληθὲς ὑπάρχον, ἐστὶ καὶ πεπηγός.

Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ[36]). τὸ ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω, ἀποβολῇ τοῦ ω, ὡς παρὰ τὸ μίγω μίξ ἐπιμίξ[37]).

Ἔναρα. κυρίως ἐν οἷς ἀρήρεται τὸ σῶμα καὶ ἐνήρμοσται· ὡς ἐπὶ θώρακος, καὶ κυνέας, καὶ κνημῖδος. καὶ ἐναρίζειν, τὸ τὰ ἐναρηρότα τοῖς σώμασιν ἀφαιρεῖσθαι.

Ἔνδιος. ἡ μεσημβρία καὶ ὁ μεσημβρινός[38]). ὁμοίως παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἱδρῶ· Ὅμηρος[39]), ἴδιον, ὡς ἐνόησα. ἐνίδιος καὶ ἔνδιος. ἔνδιος δ' ὁ γέρων[40]). ἢ παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλαττοῦσθαι τὰ ἡμέτερα[41]).

Ἑσμός, ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν μελισσῶν. παρὰ τὴν ἕσιν ὁμοῦ ποιεῖν, καὶ μὴ διεστάναι ἀπ' ἀλλήλων. ὅθεν Ὅμηρος[42]).

Ἐΰς. παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἥδω ἡδύς, βρίθω βριθύς, οὕτω παρὰ τὸ ἔω ἐΰς.

Ἐϋῤῥεῖος. ῥέω ῥεύς καὶ εὐρεύς[43]) ἐϋῤῥεέος, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον εὐῤῥεέος[44]). δύναται καὶ παρὰ τὸ ῥεύσω μέλλοντα, ῥεύς, ἀποβολῇ τοῦ ω, ἐρρεύς.

Ἔπος. παρὰ τὸ ἔπω, οὗ σύνθετον ἐνέπω. ἔπω δὲ ἔπος, ὡς τεύχω τεῦχος.

Εὐτράπελος. παρὰ τὸ τρέπω ῥῆμα, οὗ β' ἀόριστος ἔτραπον. ὄνομα τράπελος, σύνθετον εὐτράπελος.

Ἐσθής. παρὰ τὸν ἔσω μέλλοντα, ἀμφιέσω. ὄνομα ῥηματικὸν . . [45]) παρώνυμον ἐστής, καὶ μεταθέσει τοῦ τ εἰς θ, ἐσθής. ὡς παρὰ τὸ ἀργὸς ἀργής· ἀργῆτι κεραυνῷ[46]).

Ἐδωδή. ἔδη, διπλασιασμῷ ἐδηδή, καὶ ἐδωδὴ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ω.

Ἐγκονεῖν, σπευδεῖν[47]). ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κόνιν ἐγειρόντων[48]).

Ἕδη. τὰ ἱδρυμένην καὶ ἀΐδιον τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν ἔχοντα.

Ἐνέδραι. παρὰ τὸ ἕζω ῥῆμα, ὄνομα εἶδρα[49]) καὶ ἐνέδρα.

Ἐδώλια. ἕζω ἢ ἕδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ ἕδω ἑδοῦμαι, καὶ καθεδοῦμαι, παρ' Ἀττικοῖς.

Ἔριον, καὶ εἶρος. ἰοδνεφὲς[50]) ὡς ἔχουσα, τὸ μέλαν. πα-

---

passim apud Atticos eo sensu accipi. Vide *Berglerum* ad laudatum *Aristophanis* locum. Larcher.

29) *Εἴρα*] Scribendum est *Εἶρα*, quae est vox Homerica Iliad. Σ. 531. vbi in vulgatis editionibus (praeter nuperam Wolfianam. St) exstat *ἰράων*. Sed in Veneta, quam curauit *d'Ansse de Villoison*, legitur *εἰράων*. Ad quem locum *Scholiastes*: ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν (fort. εἴρειν), ὅ ἐστι λέγειν. Conf. *Hesych.* in voc. *Εἰράων*, ibique interpretes. Larcher.

30) *εἴρω τὸ λέγω*] Vide Etymol. M. in *Εἴρην* p. 275, 57. 58. et in *Κάειρα* p. 438, 4. quo vtroque loco *εἴρας* explicat per *ἐκκλησίας*. Larcher.

31) *ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο*] Sunt *Homeri* Iliad. *T.* 402. Larcher.

32) *Ὅμηρος*] Odyss. Φ. 293. Larcher.

33) *ἐλῶ ἐλέσω καὶ παράγωγον*] Scribe *ἐλῶ ἐλάσω παράγωγον*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae pag. 138. *Ἐρέτης, ὁ κωπηλάτης· παρὰ τὸ ἐρέσσω. τοῦτο παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ἐλάσω καὶ ἐρέσσω καὶ ἐρετμός. καὶ εἰς τὸ ἐπιδέξιας.* Vltima valde corrupta, facili medicina possunt integritati restitui. Scribe sic *τὸ εἰς δ' ἐρέτας*, quae significant *quaere in εἰς δ' ἐρέτας*. Et sic reperi pag. 142. Larcher. Nimirum *ἐς δ' ἐρέτας* legitur Iliad. *A.* 142 vbi significat *εἰς ταύτην καὶ κωπηλάτας*, interprete *Phauorino* p. 761, 25 edit. Basil.

34) *ἐπίσσωτρον*] Conf. supra *Ἐπίσσωτρα*. Larcher.

35) *ἑτερόγναθος* dicitur equus, *qui est oris contumacis*. *Xenophon* de Re Equestri III. 5. *τούς γε μὴν ἑτερογνάθους μηνύει μὲν καὶ ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι τὴν ἱππασίαν.* Larcher.

36) Vide *Callimachi* Fragm. CCCXXVII. et ibi *Bentleium* et *Ernestium*. Larcher.

37) *ἐπιμίξ* scripsi pro *ἐπίμιξ*. Conf. infra.

38) *ὁ μεσημβρινός*] Adde *καιρός* cum Etymologico M. p. 307, 1. Larcher.

39) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *T.* 204, quem versum male recepit *Daceria*. Vide *Clarkium* ibi et *Ernestium*. Larcher.

40) *ἔνδιος δ' ὁ γέρων*] Haec quoque sunt *Homeri* Odyss. *Δ.* 450. Larcher.

41) *τὰ ἡμέτερα*] Legendum videtur *τὴν ἡμέραν*, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. in Etymologico M. p. 307, 2. et *Phauorino*. Sed fortasse *τὰ ἡμέτερα* bene habet. Nam quum pars diei deficit, deficere necesse est partem eorum quae die agimus. Larcher.

42) *Ὅμηρος*] Fortassis *Orion* ad versum Iliad. *B.* 87. respiciebat:

ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων.

Larcher.

43) *εὐρεύς*] Legendum est *εὐρεεύς*. Vid. Etymol. M. p. 359, 6. Larcher.

44) *εὐῤῥεέος*] Repone *ἐϋῤῥεῖος*, quae vox reperitur apud *Homer.* Iliad. *Z.* 508. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 358, 5. in quo legitur *εὐρεῖος ποταμοῦ*. Larcher.

45) *ὄνομα ῥηματικὸν . . .*] Deesse mihi videtur *ἐστός*. Nam vt *ἀργής* ab *ἀργός* deducitur, sic *ἐστής* ab *ἐστός*. Larcher.

46) *ἀργῆτι κεραυνῷ*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *Δ.* 128. 131. et alibi Larcher.

47) *σπευδεῖν*] Scribe *σπεύδειν*.

48) *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κόνιν ἐγειρόντων*] Etymolog. M. p. 282, 12. *οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τὶ πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.* Larcher.

49) *εἶδρα*] Scribe *ἕδρα*.

50) *ἰοδνεφὲς ὡς ἔχουσα τὸ μέλαν*] Est pars Homerici versus Odyss. *Δ.* 135. et sic legi debet *ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα*. Additum *τὸ μέλαν* est explicatio vocabuli *ἰοδνεφές*. Larcher.

Digitized by Google

ρὰ τὸ ἴον, ὡς Φησί[51]), καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος. ἔριον καὶ ἔῤῥος παρὰ τὸ ἔῤῥω τὸ μοχθῶ· περὶ ὃ ταλαιπωροῦσιν αἱ ἐργαζομεναι.

Ἐρετμός. ἐρέσσω ἐρετμὸς[52]), καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄, ἐρετμός.

Ἐπητής. παρὰ τὸ ἔπω, οὗ σύνθετον ἐνέπω. ἐπλεόνασε δὲ τὸ η. ἔδει γὰρ ἰσοσυλλαβῆται τῷ ῥήματι· ἔπω ἔπης. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ[53]) ποιεῖν ἐν δυνάμει ὄντα.

Ἑρπετόν. παρὰ τὸ ἕρπω ῥῆμα, ἢ παρὰ τὸ ἐμπίπτειν τῇ ἔρᾳ.

Ἐσσήν, ὁ βασιλεύς. Καλλίμαχος[54]). οὔ σε θεῶν βασιλίη ἐσσῆνα πάλιοι θέσαν. παρὰ τὸ ἔσσων ἐστὶν, ὁ ἥττονας τοὺς ἐΦ' ἑαυτὸν ἔχων, καὶ συστολῇ τοῦ η̄ εἰς ε̄, ἐσσήν.

Ἔκπαγλος. ἐκπληγός ἐστι, παρὰ τὸ ἐκπλήσσω, ὡς παρὰ τὸ πήσσω πηγὸς καὶ ναυπηγός. τὸ δὲ η̄ εἰς ᾱ μεταβέβληται, καὶ ἅμα τῇ μεταβολῇ μετατίθεται καὶ τὸ λ. ἔκπληγος ἔκπαγλος.

Ἔκδικος. ὁ ἄδικος, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου.

Ἐγγυτέρω. παρὰ τὸ ἐν γῇ τυγχάνειν, ὡς πρὸς τῷ ἐν ἀέρι[55]) καὶ θαλάττῃ, ἅπερ οὐκ ἐΦικτὰ ἡμῖν ἐστιν, ἀλλὰ κεχώρισται.

Ἐρινεός. παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτραις, καὶ ὕδασιν[56]). οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Εὐδαίμων[57]).

Ἐπιεικής. παρὰ τὸ εἴκειν καὶ μὴ ἀντιτείνειν.

Εἰρήνη. παρὰ τὸ ἀλέγειν[58]), καὶ εἴρειν ἐν αὐτῇ ἐξεῖναι. εἴπερ ἄρης ὁ πόλεμος κατὰ στέρησιν τῆς ῥήσεως[59]).

Εἰλείσθη[60]). ἀπὸ τοῦ ἐλεύθειν εἰς Φῶς δι' αὐτῆς τὰ τικτόμενα.

Εἴκελος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ἀΦ' οὗ καὶ εἰκὼν, ὡς παρὰ τὸ ἄγω ἀγκών.

Ἑδανόν. παρὰ τὸ ἥδω ἡδανὸν καὶ ἑδανόν· ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἑδανῷ[61]).

Εὐμαρής. παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω, ὅθεν τὸ μαρμαίρω κατ' ἀναδιπλασιασμόν. μαίρω μαρὴς καὶ εὐμαρής. ὁ ἐμΦανὴς, καὶ δῆλος, καὶ εὔληπτος, καὶ μὴ ὑπὸ σκότει κείμενος.

Ἐγγύη. παρὰ τὸ γῶ τὸ δέχομαι· ἔνθεν γωρητός[62]. τοῦ γῶ παράγωγον τὸ γυῶ[63]), ἀΦ' οὗ ἐγγυᾶσθαι εἴρηται τὸ εἰς ἑαυτὸν περιάγειν καὶ λαμβάνειν ἢ σῶμα, ἢ πρᾶγμα ἀπιστούμενον.

Ἔρεβος. παρὰ τὸ ἐρέΦω, τροπῇ τοῦ Φ̄ εἰς β̄, τὸ κατεστεγασμένον ὑπὸ τῆς γῆς. παρὰ τὸ ἔραν*) τὴν γῆν. τὸ ὑπὸ τὴν ἔραν βαῖνον.

Εἰδαλίμας[64]). παρὰ τὸ εἶδος εἴδιμος, ὡς πεύκη πεύκιμος, κῦδος κύδιμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ πευκάλιμος καὶ κυδάλιμος, οὕτως εἶδος εἴδιμος καὶ εἰδάλιμος· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐνυάλιος. παρὰ τὴν Ἐνυώ, προστάτην δαίμονα τοῦ πολέμου. κτητικῷ τύπῳ Ἐνυὼ ἐνύιος, καὶ πάλιν προσιόντος τοῦ ᾱ καὶ λ̄. ἐνυάλιος.

Ἐντροπαλιζόμενος. ὥσπερ Φέρω Φορῶ παράγωγον, Φέβω Φοβῶ, οὕτω τρέπω τροπῶ· ἢ καὶ ἄλλη παραγωγή, κομῶ κομίζω, αἰτῶ αἰτίζω· οὕτω τροπῶ τροπίζω· καὶ προσελθόντος τοῦ αλ τροπαλίζω, ἐντροπαλιζόμενος. τὸ δὲ τροπαλίζω, καὶ χωρὶς τοῦ[65]) ἐν προθέσεως εἴρηται. πρὶν δ' οὔτι μετατροπαλίζεο Φεύγων[66]). τοιαῦτα δὲ εἰσὶ ῥήματα, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ης εἰς ζω παραγόμενα, πλεονάζοντος τοῦ αλ, πύκτης πυκτίζω πυκταλίζω· Ἀνακρέων[67]). ὡς δὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. καὶ ΣώΦρων Φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω, πυκταλεύω.

---

51) *Φησί*] Supple *Θεόκριτος*. Seqnens enim versus est *Theocriti* Idyll. X. 28. LARCHER.

52) *ἐρετμός, καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄ ἐρετμός*] Absurdam hanc lectionem debemus librarii stoliditati. Scribe *ἐρεσμός, καὶ τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς τ̄ ἐρετμός*. Vid. Etymolog. M. p. 355, 57. LARCHER.

53) *τὸν τοῦ λέγειν —— τὸν τοῦ ποιεῖν*] Auctor Etymologici M. p. 323, 43, addit *δυνάμενον* post *λέγειν*, et pro *τοῦ ποιεῖν* dat *τοῦ φρονεῖν*, quod potius mihi videtur. Nam *ἐπητής* est *facundus*, *sapiens*. *Homer*. Odyss. *N*. 332.

οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ, καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

Et ibidem *Σ*. 127.

ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

LARCHER.

54) Versus *Callimachi* est 66. Hymni in Iouem, et sic debet legi: *οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν*. Vocabulum *βασιλίη* est glossema nominis *ἐσσῆνα*, quod irrepsit in hunc versum, et ponendum est post *θέσαν*, sed mutandum in *βασιλέα*, vel, quod propius ad scripturam vitiosam accedit, *βασιλῆ*, quamuis hoc sit poeticum. LARCHER.

55) *ὡς πρὸς τῷ*] Legendum est *ὡς πρὸς τά*, quod probant sequentia: *ἅπερ οὐκ ἐφικτά ἡμῖν ἐστιν*. Hanc glossam totidem fere verbis descripsit auctor Etymologici M. p. 280, 9. LARCHER.

56) *παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτραις καὶ ὕδασιν*] Aliquid deesse mihi videtur ad sensum necessarium. Scribo cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον. ἀνέρχεται γὰρ καὶ εἰς οἶκον (τοίχους) καὶ εἰς ἕκαστον τόπον, ἔν τε πέτραις καὶ ὕδασιν*. Idem Etymologicon addit: *ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γέγονεν ἐρινός, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄, ἐρινεός*. Arbor enim summa contentione in muros assurgit. LARCHER.

57) *Eudaemon*, Grammaticus Pelusiotes, aequalis fuit Libanii Sophistae. Vide *Berkelium* ad *Steph. Byzant.* in *Αἰλία*. LARCHER.

58) *παρὰ τὸ ἀλέγειν κ. τ. λ.*] Lege duce Etymologico M. p. 275, 42. *παρὰ τὸ ἠρεμεῖν, ἢ παρὰ τὸ εἴρειν κ. τ. λ.* LARCHER.

59) Post *ῥήσεως* in Etymologico MS. Biblioth. Reg. additum est *λέγεται*. LARCHER.

60) *Εἰλείσθη*] Facili medicina huic loco medeberis, legendo *Εἰλείθυια*, *Lucina*, Dea parturientium. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *Λ*. 843. LARCHER.

61) *ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἑδανῷ*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Ξ*. 172. vnde h. l. *ἐπὶ* delendum est. Hinc etiam emendandum Etymologicon M. p. 286, 32. LARCHER.

62) *γωρητός*] Legendum est *γωρυτός*. Vide supra *Ἐγγυαλίξαι*. LARCHER.

63) *τὸ γυῶ*] Lege *τὸ γύω*. Paragoge verbi *γῶ* debet esse *γύω*. Vid. Etymol. M. p. 280 30. LARCHER.

*) *παρὰ τὸ ἔραν*] Lege *παρὰ τὴν ἔραν*.

64) *εἰδαλίμας γυναῖκας* habet *Homerus* Odyss. *Ω*. 279. LARCHER.

65) *τοῦ ἐν*] Scribe *τῆς ἐν*.

66) Apud *Homerum* Iliad. *Υ*. 190. in Florentina, Aldina, Volfiana, Cephalea, Turnebiana legitur *τότε δ' οὔτι μετετροπαλίζεο φεύγων*, sed in Romana *μετατροπαλίζεο*. *Clarkius* testatur, apud alios reperiri *πρὶν δ' οὔτι*. Sed fortasse respexit ad Etymologicon M. in quo p. 313, 35. legitur *πρὶν δ' οὔτι με τροπαλίζεο φεύγων*. quae corrigenda sunt ex *Orione*. Non audiendus *Sylburgius*, qui suspicabatur Etymologici M. auctorem legisse *ἐμὲ τροπαλίζεο*. In prima editione Etymologici reperitur *μετροπαλίζεο* vno tenore. LARCHER.

67) *Anacreontis* locus apud *Eustathium* in *Homer*. Iliad. *Υ*. p. 1322, 53. legitur *ὡς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω*. Hoc *Anacreontis ἀποσπασμάτιον* plenius legitur apud *Casaubonum*

Digitized by Google

Ἐναλίγκιος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ὥσπερ παρὰ τὸ πήσσω πάγιος, ἁρμόζω ἁρμόδιος, καὶ παρὰ τὸ εἴκω εἴκιος· καὶ ὥσπερ τὸ εἴκελος ἀποβάλλει τὸ ε̄· εἴκελος ἀστεροπῇ[68]· οὕτω καὶ παρὰ τὸ εἴκω εἴκιος ἐνείκιος, καὶ χωρὶς τοῦ ε̄, καὶ προσιόντος τοῦ ᾱλ̄, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ̄ διὰ τὰ ἐπάλληλα βραχέα, ἐναλίγκιος. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐκάπυσσεν. κάπω ἐστὶ ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ πνέω. τούτου παράγωγον καπύω, καὶ ἕτερον καπύσσω, ὡς ἀφύω ἀφύσσω.

Εἱρκτή. εἴργω· ὁ μέλλων εἴρξω· καὶ εἱρκτή.

Ἐπικουρεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις τὸ δέον σημαίνει· οἷον ἐπικουρεῖν τὸ προσῆκον ποιεῖν τοῖς κούροις.

Ἐπιορκεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀπὸ[69] τῆς ὑπὲρ ἔγκειται, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὅρκων γίνεσθαι, καὶ ὑπερβαίνειν αὐτούς. Ἀπολλώνιος οὕτως.

Ἐξαίσιον. ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ μέγα· ποτὲ δὲ τὸ ἄδικον. παρὰ τὴν αἶσαν, ἥτις δηλοῖ τὸ πρέπον. ἐξαίσιον οὖν, τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος· ὁτὲ δὲ τὸ μέγα, οἷον τὸ ὑπὲρ τὸ καθῆκον· ὥσπερ τὸ ἐκνομίως παρὰ Ἀριστοφάνει[70], ἀντὶ τοῦ μεγάλως.

Ἔναγχος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχὸς, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἔναγχος.

Εἶδος. παρὰ τὸ εἴδω εἶδος, τὸ πᾶσιν ὁρώμενον.

Ἕρματα. οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω ῥῆμα καὶ ἕρμα· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἕρμα[71]. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἐλύσθη. ῥυμὸς ἐπὶ γαῖαν[72]. οἱ μὲν παρὰ τὸ ἐλεύσθω[73] ἐλεύσθη καὶ ἐλύσθη· οἱ δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλύω εἰλύσθη, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ, ἐλύσθη.

Ἔλυτρον[74]. τὸ ἔλυμα τοῦ τόξου.

Ἑρμαίας[75]. ἐρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν Ἑρέας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄, Ἑρμαίας[76]. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ἐριούνιος. παρὰ τὸ ὀνῶ, ἐριώνης ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, ἐριούνης· τὸ δὲ ἐρι ἐπιτατικόν ἐστιν, ἐριούνης ὢν, ὁ μεγάλως ὠφελῶν. Ἡρωδιανός.

Εἶμα. ἕω ἕσω καὶ εἶμα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἕω ἕσω ἐσὴς[77] καὶ ἐσθής.

Ἐλεφέρω[78]. παρὰ τὸ ἔλπω τὸ ἐλπίζω. ἄλλο παράγωγον ἐλπαίρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄, ἐλεπαίρω· τροπῇ τοῦ π̄ εἰς φ̄, ἐλεφέρω[79]. κυρίως τὸ ταῖς ἐλπίσιν ἀπατᾶσθαι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγει δὲ δύνασθαι τὸ ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ζῶ[80] εἰρῆσθαι.

Ἕρδω. παρὰ τὸ ῥέζω, τροπῇ τοῦ ζ̄ εἰς δ̄, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ̄.

Ἐλάπη[81]. ἐλῶ, ὁ μέλλων ἐλάσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἔλετος. καὶ εἰς ἰδιότητα ἐλέχθη ἐλάτη τὸ φυτόν.

Ἔγχελυς. παρὰ τὸ τῇ ἰλύϊ ἔχεσθαι τὸν ἰχθύν*).

Ἑάφθη. παρὰ τὸ ἕπω, τὸ παθητικὸν ἥφθη. καὶ διαιρέσει τοῦ η̄ εἰς ε̄ καὶ ᾱ, ἑάφθη, ὡς ἥλω γίνεται ἑάλω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ εἴπω καὶ εἰπόμην, ἦν ἂν εἴπη· καὶ πῶς ἐδύνατο εἰς ε̄ καὶ ᾱ ἑάφθη; τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενα ποτὲ προσλαμβάνει τὸ ῑ, ποτὲ δὲ μεταβάλλει αὐτὸ εἰς η̄· ἕπω εἶπον, ἐμῶ ἤμουν.

Ἐπίθημα, καὶ ἀνάθημα. παρὰ τὸ τίθημι θέμα καὶ ἐπίθημα[82]. ἀπὸ δὲ τοῦ ἥσω[83], θῆμα, ἐπίθημα καὶ ἀνάθημα.

Ἐπίμιξ. παρὰ τὸ μίγω ῥῆμα, μίξω, μίξ, ἐπίμιξ· ὡς δάκω δάξω δάξ· ἀλλάξω ἀλλὰξ ἐναλλάξ. ταῦτα ὡς ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται. εἰ γὰρ ἐβαρύνετο, ὡς ὀνόματα ἐκλίνετο. χθὲς[84] παρὰ τὸ ἐχθεῖν, ὅ ἐστι παρελθεῖν· καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές.

Ἐπητύος[85]. παρὰ τὸ ἔπος ἐπητύς.

Εὖρος[86]. τὸ πλάτος. δι' οὗ ἐστιν εὑρεῖν[87] καὶ φέρεσθαι. παρὰ τὸ εὖρος εὐρὺς, ὡς πλάτος πλατύς.

Ἑάλη. συνεστράφη. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς οὐκ ἐπαίρονται, ἀλλὰ συστρέφονται. αὐτὸ δὲ τὸ ἀλῶ, παρὰ τὸ πλανῶ, ἐκ τοῦ ἐκκλίνω. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς

---

in notis ad *Athenaeum* p. 782, 16. (ex editione *Athenaei* Schweighauseriana Tom. IV. p. 214.) e quo sumsit *Barnesius*, quem vide pag. 270. et 528. vbi ostendit, legendum esse πενταλείω, sine idonea ratione. Retinendum omnino est πενταλίζω, vt optime vidit *Brunckius*. LARCHER.

68) Apud *Homer.* Il. Ξ. 386, in Florentina, Aldina et Turnebiana legitur ἴκελον. Et sic debet legi, vt sit exemplum nominis εἴκελος literam ε̄ reiicientis. LARCHER.

69) ἀπὸ] Legendum omnino est ἀντὶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 328, 53. cuius auctor plerumque eascripsit *Orionem*. LARCHER.

70) παρὰ Ἀριστοφάνει] Locus est in Pluto vers. 981.

καὶ γάρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο.

Et in eadem fabula vers. 992.

λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

LARCHER.

71) παρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἕρμα] Spiritus enim saepe inter se alternant, vt videre est, exempli causa, in ἔεθλον, ἔδαφος, quae sunt ab ἕδος, et in sexcentis aliis. LARCHER.

72) ῥυμὸς ἐπὶ γαῖαν] Est pars versus *Homeri* Iliad. Ψ. 393. qui sic legitur: ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. LARCHER.

73) ἐλεύσθω ἐλεύσθη] ἐλεύσθω Graecum non est. Etymologici M. auctor p. 302, 50. deducit ab ἐλεύθω, et sic legendum est in *Orione*. Sed melius, meo iudicio, *Eustathius* ad Iliad. Ω. 510. πρωτότυπον τοῦ εἰλύειν καὶ ἐπειλύειν τὸ ἐλύειν, οὗ μετοχὴ ὁ ἐλυσθείς. LARCHER.

74) Ἔλυτρον] Vid. Etymol. M. p. 302, 40. et Lexicon Sophocleum a *Brunckio* concinnatum pag. 55. col. 2. LARCHER.

75) Ἑρμαίας] Legendum est Ἑρμείας. LARCHER.

76) καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄, Ἑρμαίας.] Lege καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄ καὶ τοῦ ῑ, Ἑρμείας. Vid. Etymol. M. p. 340, 20. et Etymol. MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

77) ἐσὴς] Legendum est ἐστής. Vid. Etymol. M. p. 316, 51. LARCHER.

78) Ἐλεφέρω] Scribe Ἐλεφαίρω, vt est in Etymol. M. p. 298, 29. LARCHER.

79) ἐλεφέρω] Iterum lege ἐλεφαίρω. LARCHER.

80) παρὰ τὸ ζῶ] Lege παρὰ τὸν ἐλέφαντα τὸ ζῶον. Vid. Etymol. M. p. 298, 34. LARCHER.

81) Ἐλάπη] Vox nihili est. Legendum Ἐλάτη. LARCHER.

*) Ἔγχελυς —— ἰχθύν] Excerpta ex *Orione* p. 615, 49. Ἔγχελυς, παρὰ τὴν ἰλύν· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἔχει τὸ εἶναι.

82) ἐπίθημα] Legendum ἐπίθεμα. Vid. Etymol. M. p. 326, 47. LARCHER.

83) ἀπὸ δὲ τοῦ ἥσω] Fortasse legendum ἀπὸ δὲ τοῦ θῶ θήσω, vt est in Etymol. M. ibid. lin. 46. LARCHER.

84) χθὲς παρὰ τὸ ἐχθεῖν] Est initium nouae Glossae, et reponendum Ἐχθὲς· παρὰ τὸ ἐχθεῖν. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἐχθέω τὸ τρέχω· ἐχθὲς καὶ ἐχθὶς· ἡ ἐχθεῦσα καὶ παρελθοῦσα ἡμέρα. LARCHER. *Basilus* ad *Gregor.* de Dialectis p. 447. edit. *Schaefer.* Ἐπιμὶξ scribit, quod verum videtur, sed verba *Orionis* male exhibet sic: χθὲς παρὰ ἔχθειν, articulum tamen τὸ addendum esse vidit.

85) Ἐπητύος] Haec vox legitur apud *Homerum* Odyss. Φ. 306.

οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

LARCHER.

86) Εὖρος] eo sensu, quo accepit *Orion*, est neutrius generis. LARCHER.

87) εὑρεῖν] Primo spiritus, qui debebat esse asper, mihi su-

Digitized by Google

καὶ πλανῶσι. τὸ δὲ[88]) εἰς ἵππους ἄλεται, ἀντὶ τοῦ ἄληται, ὅ ἐστι συστραφῇ[89]). τὸ δὲ ἦλην, ἀφ' οὗ τὸ ἐάλην, παράκειται, μετοχὴ ἀλείς, ὡς ἐνύγην νυγείς. τὸ δὲ ἀλῶ τὸ πλανῶ καὶ ἀλῶμαι. κατὰ στέρησιν τοῦ λῶ, δηλοῦντος τὸ θέλω. οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐχ, ὡς θέλουσι[90]) πλάνες, περιτυγχάνουσι. τοῦ δὲ ἀλῶ ὁ β' ἀόριστος ἤλων, ἤλως, ἤλω, καὶ παθητικὸς ἤλην, διαίρεσις τοῦ η εἰς ε καὶ α, ἐάλη. τοῦ δὲ ἀλῶ ὄντος συζυγίας τρίτης παράγωγον εἰς μι ἄλωμι, β' ἀόριστος ἤλων, ἤλως, ἤλω, κατὰ διαίρεσιν ἑάλω.

Ἐκεχειρία. παρὰ τὸ ἔχω καὶ ἀπέχω ἐχεχειρία, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ἐκεχειρία, ὡς καὶ τὸ, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδεντο[91]), ἀντὶ τοῦ κεχάδεντο.

Ἔμπλην, τὸ ἐγγύς· πέλω ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ πλησιάζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν πλῶ, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως τὸ ἐπίῤῥημα ἔμπλην.

Ἐξαυστηρίκνω. αὔσω ἐξαυστήρ[92]).

Ἐπυράκτεον. πῦρ πυρὸς πυράζω πυράξω· ὄνομα πυρακτὸς, καὶ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος πυρακτός[93])· ὡς τάττω τάξω, τακτὸς, ἄτακτος, ἀτακτῶ.

Ἑταῖρος. ἔθος ἐθαῖος ὁ συνήθης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἔθαιρος, καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ, ἑταῖρος.

Ἐλαύνω. παρὰ τὸ ἐλῶ[94]) ῥῆμα. καὶ παράγωγον ἐλαύνω.

Ἐληθερεὺς[95]), ὕδωρ θερμανθὲν ὑπὸ ἡλίου. παρὰ τὸ ἕλην, καὶ τὸ θέρω.

Εἰλυφάζει[96]). παρὰ τὸ εἰλῶ καὶ τὸ φῶ, ὅπερ ῥῆμα λυφῶ[97]), καὶ παράγωγον εἰλυφάζω.

Ἐπίουρος. φύλαξ. παρὰ τὸ ἐφορᾶν, πλεονασμῷ τοῦ υ, ἐπίουρός τις ὤν[97b]).

Ἑορτή. ἐρατή[98]), ἐρατή τις οὖσα, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ, ἑορτή· ἧς ἐρῶσι πάντες.

Ἔριθος, ὁ ἐργάτης. ὁ τὴν γῆν μισθοῦ ἐργαζόμενος. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν ἂν λέγοιτο τῶν τὰ ἔρια ἐργαζομένων[99]).

Ἐλιδανός[100]), ὁ δεσμός. παρὰ τὸ ἐλεῖν τὸ δεσμεύειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζαφελῶς, ἄγαν σφοδρὸς[1]), ἢ ἐπικότως. παρὰ τὸ φιλεῖν[2]). Ἡρωδιανός.

Ζῶον. ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζήσεως τοῦ θερμοῦ[3]).

Ζεύς. παρὰ τὸ ζέσιν[4]). ζέω καὶ τροπῇ τοῦ τέλους Ζεὺς, ὡς τρέφω τροφεὺς, πέρθω πέρσω Περσεύς.

Ζέφυρος. ζωοφόρος[5]) τις ὤν. τροπῇ δὲ τοῦ ο εἰς υ κατ' Αἰολέας, ὡς ὄνομα ὄνυμα.

Ζάφελος. ὁ ἄγαν ηὐξημένος. παρὰ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω καὶ τὸ ζα ἐπιτατικὸν μόριον· ζάπλουτος, ζάκορος.

---

spicionem mouit, corruptam esse lectionem; deinde fenfus. Inde coniiciebam legendum disiunctis vocibus, εὖ ῥεῖν. Coniecturam meam firmauit Etymol. M. p. 359, 15. LARCHER.

88) εἰς ἵππους ἄλεται] Optime *Orion*. Apud *Eustathium* ad Iliad. *Λ*. p. 839, 26. τὸ δὲ ἄλεται ἀπὸ αὐθυποτάκτου (Lege ἀνθυποτάκτου) μέσου ἀορίστου ἀνήχθη, ὡς εἰς ἐνεστῶτα, διὸ καὶ τῷ ε παραλήγεται, εἰ καὶ δι' ἑνὸς λ γράφεται. ἄλλως δέ γε, ἄληται λέγεται κοινῶς τε καὶ Ἀττικῶς. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 270, 11. vbi aliquid humani passus est *Sylburgius*. Locus *Homeri* est Il. *Λ*. 192. LARCHER.

89) ὅ ἐστι συστραφῇ] Huic sententiae fauet *Tyrannion*, celeber Grammaticus, quem laudat *Scholiastes Homeri Villoisoniani* ad *Λ*. 192. pag. 271. col. 2. LARCHER.

90) οὐχ, ὡς θέλουσι πλάνες, περιτυγχάνουσι] Mihi eiiciendum videtur πλάνες, et ᾧ θέλουσι legendum. *Zonaras* in Lexico p. 593. οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τυγχάνουσιν οὗ θέλουσιν.

91) ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδεντο] Est pars versus *Homeri* Iliad. *Δ*. 497. et *O*. 574. pessime habita per incuriam describentis. Legendum est ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο. Ad hunc versum sic *Eustathius* p. 502, 21. τὸ δὲ κεκάδοντο, ἐκ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ ἐστὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος. οὗ τὸ μὲν κοινὸν, ἐχάδοντο· τὸ δὲ Ἰωνικὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ συνήθει ἀναδιπλασιασμῷ, κεκάδοντο. LARCHER.

92) Plenius Etymol. M. p. 314, 56. LARCHER. Pro Ἐξαυστηρίκνω reponendum videatur Ἐξαυστηρίσκω.

93) πυρακτός] Legendum est πυρακτῶ. Vid. Etymol. M. p. 632, 17. LARCHER.

94) ἐλῶ scripsi pro ἑλῶ. Conf. supra Ἐλάπη.

95) Ἐληθερεύς] Vel potius Εἰληθερές. Vid. Etymol. M. p. 553, 42. Optime *Eustathius* ad *Homerum* p. 1573, 46. εἰληθερὲς ὕδωρ, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. LARCHER. Paulo post scribendum est παρὰ τὸ εἵλη.

96) Εἰλυφάζει] *Homer*. Iliad. *Y*. 492. ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. LARCHER.

97) λυφῶ] Lego εἰλυφῶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 271, 1. LARCHER. Ibi vero scribitur εἰλύφω.

97b) ἐπίουρός τις ὤν] *Homer*. Iliad. *N*. 450. ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. LARCHER.

98) Ἑορτή· ἐρωτή] Pro ἐρωτή suspicor ἐροτή legendum esse. Nam transpositione literae ρ fit ἑορτή. Ἐροτή et ἔροτις sunt voces Aeolicae. Hanc reddidit *Euripidi* in Electra vers. 629. *Musgrauius* e MS. Biblioth. Regiae: Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν. In margine Codicis est glossa: ἔροτιν, ἑορτήν. Αἰολικῶς. Vide notam viri celeberrimi. *Eustathius* ad Odyss. *B*. p. 1430, 34. ὡς γὰρ ἑορτὴ ἔροτις Αἰολικῶς, οὕτω καὶ ἀγορὰ ἄγυρις. *Hesychius*: ἐροτήν· ἑορτήν. Κύπριοι. Et mox: ἐρετή, ἑορτή· πανήγυρις. Sed re melius pensitata seruandum puto ἐρωτή. Nam Etymologicon MS. Biblioth. Reg. haec habet: ἑορτή· παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρωτή, καὶ τροπῇ καὶ ὑπερβιβασμῷ. ἑορτή. Et alibi: καὶ παρὰ τὸ ἔρωτι παρωνύμως ἐρωτή, καὶ ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμόν. LARCHER.

99) Prima significatione ἔριθος reperitur apud *Homerum* Il. *Σ*. 550. et 560. secunda significatione in *Theocriti* Idyll. XV. 80.

πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;

Hinc vocabulum ἐριθακίς apud eundem Idyll. III. 35. quod in vulgaribus editionibus per E maiusculum effertur, tanquam si esset nomen proprium. Sed melius, meo iudicio, *Brunckius* in Analectis Tom. I. pag. 286. LARCHER.

100) Ἐλιδανός] Corrige Ἑλλιδανός, vt est in Etymologico M. p. 300, 26. LARCHER.

1) σφοδρός] Lege σφοδρῶς. LARCHER.

2) παρὰ τὸ φιλεῖν] Lego: παρὰ τὸ ὀφέλλειν. Optime Etymolog. M. p. 370, 19. παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, γίνεται ζαόφελος, καὶ συγκοπῇ ζάφελος, ὁ ἐπηυξημένος. Vide paulo post in Ζάφελος. LARCHER.

3) Legendum videtur ἀπὸ τοῦ ζεῖν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζέσεως καὶ τοῦ θερμοῦ. [Ita fere habes in Excerptis ex *Orione* p. 613, 53. STURZ.] Etymol. M. p. 374, 21. ἀπὸ τῆς ζωῆς, τὸ ζωὴν ἔχον, ἢ ζέσιν ἔχον, καὶ θερμότητα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μὴ ζώων. LARCHER.

4) παρὰ τὸ ζέσιν] Rectius παρὰ τὴν ζέσιν. LARCHER.

5) ζωοφόρος] Legendum est ζωηφόρος. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 613, 53. Ζέφυρος ὁ ἄνεμος· ὁ τὴν ζωὴν πᾶσι φέρων.

Digitized by Google

Ζαχρειής[6]). χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ πλησιάζω, παρὰ τὸν χρῶτα· οὗ παράγαγον χραύω· χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον[7]). ἐστὶν οὖν χρῶ, καὶ χρὴς ὄνομα ῥηματικόν· καὶ ἐπείσοδος τοῦ ε̄ μετὰ τοῦ ζα. ζαχρεής· καὶ μετὰ τοῦ ῑ, ζαχρειής· ὡς ἀδελφὸς ἀδελφαιός. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων.

Εἰρά[8]). ἀπὸ τοῦ δεῖν, ὅ ἐστι δεσμεύειν καὶ δεῖσθαι. σημαίνει δὲ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν ζώνην, καὶ τὴν χλαμύδα.

Ζεύγλη. παρὰ τὸ ζεύγω ζεύξω ζεύγλη, ὡς αἴσσω αἴξω αἴγλη[9]).

Ζωρότερον. πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, οἷον ζωότερον· ἀπὸ τοῦ ζωὸν καὶ ἰσχυρὸν εἶναι. τὸ γὰρ ζωὸν καὶ ἰσχυρόν. ἀπὸ δὲ τούτου τὸ ἀκρωτερον ἠμφαίνει[10]).

Ζαθέη, ἡ ἄγαν θαυμαστὴ, καὶ πολλῆς θέας ἀξία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἡνίαι. παρὰ τὸ ἐνίεσθαι, ἢ παρὰ τὴν ἕνωσιν τῶν ὑποζυγίων.

Ἠερία. παρὰ τὸ ἦρι, ὃ σημαίνει τὸ πρωΐ.

Ἡνίοχος, ὁ ἔχων τὰς ἡνίας.

Ἠλεμάτας. παρὰ τὸ ἀποπλανῆσθαι τοῦ συμφέροντος. παρὰ τὴν ἄλην, ἢ ἐνδεία λα, καὶ ἐκκλίνειν τὴν ἀφροσύνην[11]), ἢ παρὰ τὸ θερμόν. καὶ γὰρ τὴν θερμασίαν ἀλέαν ἔλεγον. ἀποκέκοπται δὲ ἡ λέξις[12]). τὸ γὰρ τέλειον ἐστὶν ἠλεός.

Ἠλίβατος. ἐφ' ἣν πρώτην βαίνει ὁ ἥλιος· ἢ ἡ παραθαλασσία, ἡ ἐφ' ἀλὶ βαίνουσα.

Ἠερέθονται. πλεονάζει τὸ η̄, ὡς ἐν τῷ ἠμύνει[13]).

Ἠϊόνες. ἐφ' ὧν ἐστὶν ἱέναι ἐξ ἁλὸς, καὶ παρατείνεσθαι τοῖς αἰγιαλοῖς.

Ἠλακάτη[14]). εἰλακάτη τις οὖσα· παρὰ τὸ εἱλίσσειν, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἐρίου.

Ἤμβροτες. κυρίως τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἦτορ. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α. φρεσὶ θυμὸς ἀήτη[15]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. καὶ ἐστὶ πνεῦμα ἡ ψυχή. ἀήτορ οὖν ἐστὶ καὶ ἦτορ.

Ἠβαιόν. παρὰ τὴν ἥβην[16]). ἐπεὶ αὕτη ὀλίγη καὶ ταχέως αὔξεται καὶ ἐλαττοῦται, καὶ παρωνύμῳ χαρακτῆρι ἥβη ἠβαιός. ὀξύνεται δὲ, ὡς γῆρας γηραιός. οἱ δὲ παρὰ τὸ βῶ, τὸ ὀλίγον βῆναι. ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιὸς καὶ ἠβαιὸς, πλεονασμῷ τοῦ η̄. παρὰ τὴν ἥβην, ἠβαιὸς καὶ βαιὸς, ἀποβολῇ[17]).

Ἧπαρ. ἀπὸ τοῦ ἐπῆρθαι τὸ κεκυρτῶσθαι. Ὑψικράτης[18]). ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ πάροδος τῆς τροφῆς. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι φησὶν ἔπαρ τι ὂν καὶ ἧπαρ, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄. ἢ παρὰ τὸ εἴδω[19]), ἧδαρ, καὶ ἧπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ τῆς ἐπιθυμίας[20]).

Ἦρι, ἐπὶ τοῦ ὄρθρου. ἀπὸ τοῦ αἴρεσθαι[21]) ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης κατὰ τοῦτον τὸν καιρόν.

Ἠλακάτη. ἐκτάσει τοῦ ε̄ εἰς η̄. εἰλῶ εἰλάσκω καὶ τροπῇ ἠλάσκω. αἴτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν[22]). σημαίνει δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου εἰλεῖσθαι. οὕτως οὖν εἰλῶ εἰλήσω εἰλήσκω, καὶ τροπῇ ἠλάσκω, ῥηματικὸν ὄνομα ἠλακάτη, περὶ ἣν τὸ αὐτὸ εἴλημα εἰλεῖται.

Ἠπύει. ἔπω ἐπύω. τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄, ἠπύει[22b]).

Ἠθεῖε. παρὰ τὸ ἔθος ἐθεῖος, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄, ἠθεῖος· ἢ πλεονασμῷ τοῦ η̄, θεῖος ἠθεῖος.

Ἥρα. εἴρηται ὁ ἀήρ· μετατεθέντος γὰρ τοῦ α̅ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα*). Ζεὺς δὲ ὁ αἰθήρ. τὸ δὲ θερμὸν τοῦ αἰθέρος, μιγνύμενον τῷ ἀέρι, ζωογονεῖ· ὅθεν μυθεύονται τὰ κατὰ τὸν Δία καὶ Ἥραν.

---

6) *Ζαχρειής* etc.] Eadem reperies apud Etymologici M. auctorem p. 370, 32. qui laudat *Orum*, ὡς λέγει Ὦρος. vbi legendum est ὡς λέγει Ὠρίων. LARCHER.

7) *χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *E.* 138. LARCHER.

8) *Εἰρά*] Prima litera forte euanuerat in Codice. Hinc error describentis. Lege *Ζειρά*. Vide *Timaei* Lexicon Platon. p. 129. et ibi *Ruhnkenium*. LARCHER. Conf. ad Ἡρακλείδης.

9) Paria babes in Etymologico M. p. 371, 56. vbi pro εἰς τὸ πεπάλη, lege εἰς τὸ παιπάλη, h. e. *quaere in vocabulo παιπάλη*. LARCHER.

10) *τὸ ἀκρώτερον ἠμφαίνει*] Lege omnino τὸ ἀκρατώτερον (immo ἀκρατότερον. ST.) ἐμφαίνει. Vide Etymol. M. p. 376, 35. LARCHER.

11) *παρὰ τὴν ἄλην —— τὴν ἀφροσύνην*] Fortasse legendum est: ἢ παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι, ὃν δεῖ ἀλεᾶσθαι καὶ ἐκκλίνειν διὰ τὴν ἀφροσύνην. Vid. Etymol. M. p. 386, 52. LARCHER. Praecedens ἀποπλανῆσθαι corrigendum videtur ἀποπεπλανῆσθαι, et ante illud inserenda verba τὸ ἀλᾶσθαι.

12) *ἀποκέκοπται δὲ ἡ λέξις* etc.] Haec manifesto produnt, vitium alicubi esse. Suspicor, pro Ἠλεμάτως *Orionem* scripsisse Ἠλός. Nam ἠλὸς ἀποκέκοπται ex ἠλεός. Optime *Eustathius* ad Odyss *B.* p. 1443, 62. προτερεύει μὲν ὁ ἠλεὸς, ἐξ αὐτοῦ δὲ συγκέκοπται ὁ ἠλός. LARCHER.

13) *Ἠερέθονται —— ἠμύνει*] Plenius et melius Etymolog. M. p. 381, 56. LARCHER. Pro ἠμύνει lege ἠμύει.

14) *Ἠλακάτη*] Vid. iterum *Ἠλακάτη* paulo post. LARCHER.

15) *φρεσὶ θυμὸς ἀήτη*] Est locus *Homeri* Iliad. *Φ.* 386. sic legendus: δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. Nam ἀήτη apud *Orionem* est librarii vitium. LARCHER.

16) *παρὰ τὴν ἥβην*] Si ἠβαιὸν esset ab ἥβη, spiritu aspero deberet signari, vt dicit auctor Etymologici M. p. 378, 20. Sed errat. Spiritus enim saepe inter se vices alternant. Vide supra ad Ἕρματα not. 71. et infra Ἰξάλου αἰγός. LARCHER.

17) *ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ —— ἀποβολῇ*] Haec mutila sic restituo: ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιὸς καὶ ἠβαιὸς, πλεονασμῷ τοῦ η̄· ἐὰν δὲ παρὰ τὴν ἥβην, ἠβαιὸς καὶ βαιὸς, ἀποβολῇ τοῦ η̄. LARCHER.

18) *Hypsicrates* historicus, et ille qui scripsit de Tabulis, sunt noti. Sed is, quem laudat *Orion*, mihi videtur Grammaticus quidam huc vsque ignotus. LARCHER.

19) *εἴδω*] Legendum est ἥδω, vt euincunt sequentia. Et sic reperitur in Etymol. M. p. 392, 13. et in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

20) *ἐν τούτῳ —— ἐπιθυμίας*] Plenius, sed non dilucidius, Etymol. M. p. 392, 15. καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἔγκειται. LARCHER.

21) αἴρεσθαι scripsi pro αἱρεσθαι.

22) *αἴτε —— ἠλάσκουσιν*] Est versus *Homeri* Iliad. *B.* 470. LARCHER. In tota hac glossa spiritum asperum saepe pro leni positum esse, paucis monitum volui.

22b) *Ἠπύει —— ἠπύει*] Haec *Zonaras*, addito *Orionis* nomine, in Lexicon transtulit suum p. 1002.

*) *εἴρηται ὁ ἀὴρ —— τὸ ὄνομα*] Vide *Platonem* in Cratylo Tom. I. Opp. pag. 404. C. et *Athenagoram* Legat. pro Christianis pag. 83. ex editione Oxoniensi. LARCHER.

Digitized by Google

Ἠώς. ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται[23])· ἡ κατὰ τὴν αὐτῆς ὥραν ἐξιοῦσα καὶ ἐξιέναι ποιοῦσα. πιθανότερον[24]) δὲ Αἰολεῖς παρὰ τὸ κατ᾽ αὐτὴν πάντα τὰ ζῶα αὔειν, ὅ ἐστι φωνεῖν.

Ἥφαιστος. Αἰολεῖς ἄψαστος[25]). τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι.

Ἡρακλείδης[26]). πρότερον Ἀλκαίδης ἐλέγετο ἀπὸ Ἀλκέου[27]). ὕστερον δὲ ἡ Πυθία Ἡρακλέα αὐτὸν ἐκάλεσε, παρ᾽ ὅσον ἐξ Ἥρας ἔμελλεν ἔχειν κλέος[28]). Ἀστυάγης[29]) φησὶν, ὁ δι᾽ Ἥραν ἀκλεὴς γενόμενος διὰ τὸ μὴ βασιλεῦσαι, ἀλλὰ θητεύειν Εὐρυσθεῖ[30]).

Ἧλος. παρὰ τὸ[31]) ἥσω μέλλοντα. ἵημι ἥσω, ἧλος[32]).

Ἧια. τὰ εἰς ὁδὸν βρώματα κυρίως, παρὰ τὸ ἔχοντας ἰέναι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἄχυρα[33]).

Ἦκα. παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ἡσυχίαν· ἥτις πεποίηται κατὰ στέρησιν τοῦ χαίρειν, οἷον αχήν. παρὰ δὲ τὴν ἀκὴν παρῆκται ἐπίῤῥημα τὸ ἄκα· καὶ μεταθέσει τοῦ ā εἰς η̄, ἦκα.

Ἠπεδανός, ὁ ἐκ τοῦ πέδου ἀναστῆναι μὴ δυνάμενος.

Ἦνις. ἕνος ὁ ἐνιαυτός. παρώνυμον ἔνις, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄, ἦνις. ἤνιες τὸ πληθυντικὸν, ἤνιας, ἦνις συναλοιφῇ[34]), τοῦ ἑνὸς οὐσία ἐνιαυτοῦ[35]).

Ἦτορ. κυρίως ἐπὶ τῆς ἀφέβου ψυχῆς. ἄτορ καὶ ἦτορ. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάσης ψυχῆς.

Ἠλάσκουσαι. παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλῶμαι, ἀλάσκω γίνεται παράγωγον, ὡς φῶ φάσκω. οἷον περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφομαι καὶ πλανῶμαι.

Ἠλασκάζω. ἀλῶ, καὶ τὸ παθητικὸν ἀλῶμαι. ἀλάσκω γίνεται παράγωγον, ὡς τὸ βῶ βάσκω, καὶ ἕτερον γίνεται παράγωγον ἀπὸ τοῦ ἀλάσκω, ἀλασκάζω, ὡς ἀκούω ἀκουάζω, ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ ἀλασκάζω Ἰονικῇ[36]) τροπῇ τοῦ ā εἰς η̄, ἠλασκάζω.

Ἠμαθόους. Ἀμαθοῦς, ποταμὸς ὁ παραῤῥέων[37]).

Ἤλιθα. παρὰ τὸ ἅλις ἐπίῤῥημα ἐξέπεσε τὸ ἅλιθα.

Ἠλίθιος, ὁ ἀνόητος. παρὰ τὴν ἅλα. ταύτης γὰρ τὸ ὕδωρ ἄχρηστον. ἔνθεν καὶ ἅλιον τὸ μάταιον, καὶ ἀλῶς παράγωγον τοῦ ἀλῶ· ἀφ᾽ οὗ ἀλήτης. ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἀλεὸς ἐρύη, καὶ αὐτὸ ἠλεὸς Ἰωνικόν[38]).

Ἠπεροπέα. ἀπεροπέα φασὶ τοῦ περ συνδέσμου ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει πλεονάζοντος. ἀέπεα γὰρ εἶναι, οἷον τὸν τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενον καὶ ἀπατεῶνα. τὸ δὲ ā σημαίνει καὶ τὸ κακόν· ὡς εἶναι τὸ πρωτότυπον ῥῆμα ἔπω, ἀφ᾽ οὗ ὄνομα ὀπεὺς, ὡς τρέφω τροφεὺς, ἔχω ὀχεύς.

Ἠγηλάζει. ὡς ἀκούω ἀκουάζω, κύπτω κυπτάζω. οὕτως ἄγω ἀγάζω, καὶ περιττεύοντος τοῦ λα ἀγαλάζω, καὶ Ἰωνικῇ τροπῇ ἠγηλάζει.

Ἤπιος. παρὰ τὸ ἔπος ἤπιος[39]), καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄, ἤπιος· ὁ λόγῳ καὶ μὴ πάθει πάντα ποιῶν.

Ἥριον[40]). ἐκ τοῦ ἔρα ἡ γῆ.

Ἠκέστας. κεντῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων κένσω. ὅθεν κέντορες ἵππων[41]). ἀπὸ τοῦ κέντω γίνεται κεντός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, καὶ προσθέσει[42]), κεστὸς ἀκεστός.

---

23) *ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται*] Addendum est *ἕως* ex Etymol. M. p. 400, 49. Sed vide *Sallier.* ad *Thom. Mag.* p. 402. LARCHER.

24) *πιθανότερον*] Scribendum est *πιθανώτερον*. ST. Post *Αἰολεῖς* deest *αὔως*. Vid. Etymol. M. p. 400, 51. et supra ad *Ἀγανός* not. 17. LARCHER.

25) *Αἰολεῖς ἄψαστος*] Legendum est: *Αἰολεῖς Ἄφαιστος, οἱονεὶ ἄψαιστος*. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἥφαιστος· Αἰολικῶς Ἄφαιστος ὤν, οἱονεὶ ἄψαιστος. ταὐτὸν τὸ φῶς ἢ τὸ πῦρ· τοῦ γὰρ πυρὸς ἅψασθαι οὐκ ἔνι*. *Gregorius* de Dialectis p. 280. (p. 597. edit. *Schaefer.* ST.) *τὸ η̄ καὶ οὗτοι* (Aeoles) *εἰς ā τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος, διὰ τοῦ η γραφόμενον, Μίλατος λέγουσι, διὰ τοῦ ā προφέροντες*. LARCHER.

26) *Ἡρακλείδης*] In Codice legitur *ῥακλείδης*. LARCHER.

27) *ἀπὸ Ἀλκέου*] Legendum est *ἀπὸ Ἀλκέως*. Nam apud *Eustathium* in *Homerum* pag. 128. lin. 37. *ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης*. LARCHER.

28) *παρ᾽ ὅσον ἐξ Ἥρας ἔμελλεν ἔχειν κλέος*] Hoc negat auctor Etymologici M. p. 391, 4. *οὐ παρὰ τὸ ἐκ τῆς Ἥρας τὸ κλέος ἐσχηκέναι, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς Ἥρας ἀκλεᾶ εἶναι. κ. τ. λ.* LARCHER.

29) *Astyages* Grammaticus, cuius meminit *Suidas*. Praeter alia scripsit *περὶ μέτρων* et *κανόνας ὀνοματικούς*, *de metris* et *Regulas nominum*. Hinc corrigendum est *Eudociae* Violarium p. 64. vbi praua distinctio prauum sensum efficit. LARCHER.

30) *θητεύειν Εὐρυσθεῖ*] Post haec verba Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: *καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἥραν ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ ō καὶ δ λέγεται, οἷον Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος. ἔστιν οὖν Ἡρακλῆς, ὁ τῇ Ἥρᾳ ἀκλεής*. LARCHER.

31) *παρὰ τὸ —— μέλλοντα*] Saepius hoc vitium corrigendum est, vt infra in v. *Θηλή· παρὰ τὸ θήσω μέλλοντα*, sed in n. *Θημών* recte *παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα*.

32) *ἧλος*] Etymol. M. p. 388, 21. et *Varinus Phauorinus* addunt *ὁ πεμπόμενος*, Etymologicum MS. Biblioth. Reg. *ὁ διαπεμπόμενος*. LARCHER.

33) Vtriusque significationis exempla reperiuntur apud *Homerum*: propriae, Odyss. *B.* 289. *ὅπλισσόν τ᾽ ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα*. Tropicae, Odyss. *E.* 368. *ὡς δ᾽ ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ*, vbi *Scholiastes ἠΐων* explicat per *ἀχύρων*. LARCHER.

34) Post *συναλοιφῇ* distinctio est ponenda. Nam *ἦνις* est contractio accusatiui *ἤνιας*. LARCHER.

35) *τοῦ ἑνὸς οὐσία ἐνιαυτοῦ*] Cum Etymologico M. p. 391, 6. legendum est *τὰς ἑνὸς οὔσας ἐνιαυτοῦ*. Vox *ἦνις* contracta pro *ἤνιας* pluries reperitur apud *Homerum*, vt Iliad. *Z.* 94. 275. 309. LARCHER.

36) *Ἰονικῇ*] Lege *Ἰωνικῇ*. LARCHER.

37) *ὁ παραῤῥέων*] Adde *τὸν Πύλον*. Vide *Strabonem* lib. VIII. p. 529. A. et B. Conf. *Eustath.* ad Iliad. p. 296, 35. Etymolog. M. p. 388, 53. *Hesych.* in voc. *Ἠμαθόεντα*. LARCHER.

38) Fortassis legendum est: *ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἀλίθιος ἐρύη τις, καὶ αὐτὸ ἠλίθιος Ἰωνικόν*. LARCHER. Haec me satis intelligere nego.

39) *ἤπιος*] Legendum omnino est *ἔπιος*, vt euincunt sequentia, et Etymol. M. p. 393, 20. Adde Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

40) *Ἥριον*] *Ἠρίον* penultima signari debet acuto tono. Nam auctor Etymologici M. p. 396, 13. *παροξυτόνως δέ*, inquit, *τοὺς τάφους, παρὰ τὴν ἔραν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον*. LARCHER.

41) *κέντορες ἵππων*] *Homer.* Il. *E.* 102. LARCHER.

42) *προσθέσει*] Adde *τοῦ ā*. LARCHER.

Digitized by Google

καὶ τὸ θηλυκὸν ἀκεστή, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, ἠκεστάς.

Ηλεος[43]). ἅλιος λέγεται. ἄναμμα γὰρ θαλάσσης.

Ἤμονες[44]). οἱ ἀκοντισταί. παρὰ τὸν ἔσω μέλλοντα.

Ἥμισυ. ἅμα ἴσον[45]). τοῦ ὅλου διαιρεθέντος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεράπων. παρὰ τὸ θεραπεύειν τὸν κρείττονα.

Θοῦρις. παρὰ τὸ θορεῖν. ἐκ τῶν περιεχομένων[46]), ἢ θοροποιεῖν.

Θύον. τὸ ἐπιθυόμενον εἰς κάθαρσιν.

Θῶκος. ἢ τοῦ θεῖν ἡμᾶς ἐν τῷ καθέζεσθαι εἰς αὐτὴν ἐπέχουσα[46b]).

Θεσπεσία. οἷον θεοπεσία. παρὰ τὸ πεσεῖν, ἢ ἥδεσθαι[47]) καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς.

Θρῆνυς. ἡ τῶν ἐρετῶν σανίς, ἀφ' ἧς καὶ θρανῖται λέγονται· παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἵζειν.

Θρυλλίχθη[48]) παρὰ τὸ θραύω. παράγωγον θραυλίζω. εἶτα θραυλίχθη, καὶ θρυλλίχθη ἀποβολῇ τοῦ α. παθητικὸς ἀόριστος α.

Θριγκός. παρὰ τὸ θρέξαι. ὁ περιτρέχων κύκλῳ.

Θάλασσα. παρὰ τὸν σάλον[49]), σάλασσα, καὶ μεταθέσει τοῦ σ̄ εἰς θ̄, θάλασσα· ἢ παρὰ τὴν $\overline{\text{αλ}}$[50]) γενικήν, ἄλασσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ̄, θάλασσα.

Θήγω. ἔκλειψις τοῦ θ̄[51]). παρὰ τὸ θέην, θεήγω[52]), καὶ θήγω.

Θάπτω. παρὰ τὸ θῶ ῥῆμα, καὶ τιθῶ. ὡς βῶ βάπτω, οὕτω καὶ θῶ θάπτω.

Θνητός. παρὰ τὸν θάνατον. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν θεῶν. θνήσω θνητός.

Θάνατος. τάνατός τις ἐστί. παρὰ τὸ τείνειν τὸ σῶμα τῇ ψύξει· ἢ ὅτι τανυὸς ἐστιν· ἐπὶ πάντας διατείνων ἑαυτόν. ἢ περισσὸν τὸ θ. ἄνατος. ἄνευ γὰρ ἄτης ἐστὶν ὁ ἀποθανών. Καλλίμαχος· ἴσθι πρισῖα[53]) γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόνοι[54]) οὐ περόωσιν.

Θώραξ. οἷον ὤραξ καὶ φύλαξ τοῦ θερμοῦ, ἢ τῆς ὀρούσης[55]) καὶ πηδώσης καρδίας.

Θυμέλη. παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τίθεσθαι τὰ θυόμενα ἱερεῖα. τράπεζα δὲ ἦν πρὸ τούτου, ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπω τάξιν λαβούσης τῆς τραγῳδίας.

Θρίαι[56]). αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. τρίαι τινὲς οὖσαι. τρεῖς γὰρ εἰσὶ τὸν ἀριθμόν. Νύμφαι δ' ἐφεῦρον πάντας[57]), ἐξ ὧν καὶ ἐκλήθησαν. εὑροῦσαι δὲ παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος[58]), ἡ Ἀθηνᾶ ἔῤῥιψε τὰς ψήφους ἐν τόπῳ τῆς Ἀττικῆς· ἐξ ὧν ἐκλήθη Θριάσιον πεδίον. ὀνόματα δὲ τῶν Νυμφῶν τῶν εὑρουσῶν τὰ δὲ[59]). Θρία[60]) τε τῆς συκῆς φύλλα, ἐπεὶ εἰς τρία διέσχισται.

Θοῦρος. ὁ θοῶς ὀρούων.

Θορός, ὁ σπόρος[61]). ἀπὸ τοῦ θορεῖν. ὁ μετὰ τῆς ὁρμῆς πεμπόμενος.

Θαμά, ἅμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

---

43) *Ἤλεος*] Scribendum est *Ἥλιος*. Reliqua lucem accipient a *Phavorino* pag. 50. lin. 40. (p. 172, 3. edit. Basil.) *Ἄναμμα. τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης νωθρὸν ὄντα, ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν.* *Ἀμμά* significat *matrem, nutricem*. Etymol. p. 77, 24. *Ἀμμά, ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ*. LARCHER.

44) *Ἤμονες*] Haec vox reperitur apud *Homerum* Il. Ψ. 886. LARCHER.

45) *ἅμα ἴσον*] (Ita legitur etiam in Excerptis ex *Orione* p. 613. extr. St.) Fortasse legendum est *ἅμα τῷ ἄλλῳ ἴσον*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἅμα ἴσον τοῦ ἄλλου*. vbi lege *τῷ ἄλλῳ*. LARCHER.

46) *ἐκ τῶν περιεχομένων*] Ex Etymologico M. p. 411, 51. legendum est: *ἐκ τῶν περιεχομένων τὸ περιέχον εἴρηται*. Nam *θοῦρις* est *ἡ ἀσπίς*, *clypeus*. Vid. Etymol. M. p. 411, 50. LARCHER.

46b) *ἐπέχουσα*] Adde *καθέδρα* cum Etymol. M. p. 417, 13. cui hinc medicina parari poterit. LARCHER.

47) *πεσεῖν, ἢ ἥδεσθαι καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς*] *Πεσεῖν* est futurum verbi *πίπτω*. Vid. Etymol. M. p. 406, 49. LARCHER. Ibi vero legitur: *πίπτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω*. Itaque *πεσεῖν* est aoristus secundus. STVRZ. Pro sequente *ἥδεσθαι* legendum est *ἕπεσθαι* cum Etymologico M. p. 406, 53. LARCHER. Etiam praecedens *θεοπεσία* ex eodem Etymol. M. mutandum puto in *θεοπεσία*.

48) *θρυλλίχθη*] Haec vox reperitur apud *Homerum* Iliad Ψ. 396. Hinc *θρύλλιγμα*, *confractum quid*, apud *Lycophronem* vers. 880. LARCHER.

49) *παρὰ τὸν σάλον*] In Codice male scriptum est *παρὰ τὸ σάλον*. Nam *σάλος* est masculini generis. LARCHER.

50) *παρὰ τὴν $\overline{\text{αλ}}$ γενικήν*] Hac lectione nihil est insulsius. Legendum est *παρὰ τὴν ἁλὸς γενικήν*. Vid. Etymol. M. p. 399, 29. e quo etiam *ἄλασσα* scribi posset. Vtrumque, et *ἁλὸς* et *ἄλασσα*, extat in Excerptis p. 614.

51) *ἔκλειψις τοῦ θ̄*] *Orion* mihi videtur scripsisse *ἔλλειψις τοῦ θ̄*. LARCHER.

52) *παρὰ τὸ θέην, θεήγω*] Repone cum Etymologico M. p. 408, 15. *παρὰ τὸ θοὸν θοήγω*. Nam, vt ibidem dicitur, *θήγω* est *τὸ θοὸν καὶ ὀξὺ ποιῶ*. LARCHER.

53) *ἴσθι πρισῖα* etc.] Eadem reperies in Etymologico M. p. 401, 57. et apud *Suidam* in voc. *Ἐπαικία*. Scribendum est *ἴθι πρῳῖα*. Illud *πρισῖα* ortum e vitiosa pronuntiatione. Conf. *Callimachi* Fragm. CXXXI. ibique notas *Bentleii* et *Ernesti*. LARCHER.

54) *θυμοφθόνοι*] Legendum est *θυμοφθόροι*, vt est in Etymologico M. l. l. LARCHER.

55) *ὀρούσης*] Corrige *θορούσης*, vt in Etymologico M. p. 417, 26. legitur. In Etymologico MS. Regiae Bibliothecae male scriptum reperitur *θωρώσης*. Haec quidem olim fuerat mea sententia. Sed postea, re melius pensitata, vidi solum spiritum mutandum esse, et scribendum *ὀρούσης* cum spiritu leni. Nam *ὀρούω* est *ruo, impetu feror*. LARCHER.

56) *Θρίαι*] Vide Etymol. M. in voc. *Θρίαι* p. 415, 34. *Suidam*, *Scholiasten Callimachi* ad Hymn. in Apoll. vers. 45. vbi *θριαὶ* scribitur, et *Spanhemium* ad eundem *Callimachi* locum. LARCHER.

57) *πάντας*] Scribendum est *πάσας*. Nam et *ψῆφοι* et *Θρίαι* sunt generis feminini.

58) *Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος*] nempe quod prouinciam ipsius inuaderet. Nam, vt *Callimachus* Hymn. in Apoll. 45. dicit, *κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες*, *illius sortes sunt et vates*. LARCHER.

59) *τὰ δὲ*] Vix dubito, quin scribendum sit *τάδε*, *Nympharum nomina sunt haec*. Ipsa vero nomina per librarii socordiam exciderunt.

60) *Θρία τε*] Vel *δὲ*, vel *τὰ* legendum puto pro *τε*. St. *Θρία* est pluralis, cuius singularis est *θρῖον* vel *θρίον*. LARCHER.

61) *Θορός, ὁ σπόρος*] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ad-

Digitized by Google

Θίς. ὁ αἰγιαλός. παρὰ τὸ θέω· ὁ παραθέων τῇ θαλάσσῃ[62]).

Θίς. ὁ σωρός. παρὰ τὸ θῶ, ἀφ' οὗ συνέβη θεῖναι[63]).

Θώραξ[64]). ὃ δηλοῖ τὸ εὐωχοῦμαι, ἤτοι ἐν εὐωχίᾳ εἰμί· ἀφ' οὗ Δωριεῖς θῶσθαι[65]) λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι.

Θοίνη, ἡ εὐωχία, παρὰ τὸ θῶ, τρίτης ἐστὶ συζυγίας[66]), τὸ στρέφω[67]), θήσω μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα θώνη, καὶ τροπῇ τοῦ ω̅ εἰς τὴν οι δίφθογγον, θοίνη, ὡς τὸ ἀγκὼν ἀγκώνη καὶ ἀγκοίνη, εἴρω τὸ πλέκω. εἱρμός[68]).

Θηλή. παρὰ τὸ[69]) θήσω μέλλοντα· ἐξ οὗ θηλάσσω[70]), καὶ θηλή.

Θῶκος. παρὰ τὸ θέσω, καὶ θώσω· ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ θῶ. οὗ μέλλων θώσω. οὕτω Φιλόξενος.

Θάλλω. παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω, καὶ παράγωγον θάλλω.

Θημών. παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα.

Θυοσκόος. ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν, ὅ ἐστι νοῶν[71]).

Θυάδες. αἱ Βάκχαι· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ.

Θελημός. θελήσω μέλλων· ἀπὸ τοῦ θελῶ· θελησμός· ὡς μελήσω μελησμός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ̅, θελημός.

Θύελλα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, θύελλα, ὡς παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. ἄελλα.

Θᾶσσον· παρὰ τὸ ταχύς· συγκριτικὸν τάσσων, καὶ τροπῇ τοῦ τ̅ εἰς θ̅. θάσσων· ὡς παρὰ τὸ παχὺς πάσσων. παρὰ δὲ τὸ θάσσων θάττων[72]).

Θρησκεύειν. παρὰ τὴν Θρακῶν ἐπιμέλειαν τὴν περὶ τὸ θεῖον. καὶ τὴν τοῦ Ὀρφέως ἱερουργίαν. δύναται δὲ καὶ παρὰ[73]) τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν, ὅ ἐστιν ἐξευμενίζεσθαι.

Θύσκανος· παρὰ τὸ θύνω τὸ ὁρμῶ.

Θυόεις. θύω θυόεις.

Θεουδής. ὁ τὰ ἔθη τῶν θεῶν σέβων.

Θεμέλια. δεμῶ τὸ οἰκοδομῶ· ἀφ' οὗ δεμέλια, καὶ τροπῇ τοῦ δ̅ εἰς θ̅, θεμέλια.

Θέρω· τὸ θερμαίνω. παρὰ τὸ θέω[74]), πλεονασμῷ τοῦ ρ̅. τὸ γὰρ ταχὺ καὶ θερμὸν λέγομεν, ὡς εἴρηται· ὡς φθίνω φθείρω, καὶ θέω θέρω.

Θρώσκω. ἀπὸ τοῦ θέρω θερίσκω[75]), ὡς στέλω στελίσκω[76]). μεταθέσει τοῦ ο̅ εἰς ω̅[77]), καὶ συγκοπῇ, θρώσκω.

Θρασύς. παρὰ τὸ θέρω. οὗ μέλλων θέρσω κατ' Αἰολέας, καὶ θερσύς, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς α̅, θρασύς. θερμοὶ γὰρ οἱ θρασεῖς.

Θάτερον. παρὰ τὸ ἅτερον· Δώριον. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, θοὔτερον ἦν· ὡς γίνεται τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. ἀλλὰ τὸ ἕτερον παρὰ Δωριεῦσι λέγεται θάτερον· ὡς ἄγαγον τἄγαθόν[78]). ἔμεινε δὲ τὸ τ̅ ἄτρεπτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθόν. τὸ δὲ ἅτερον δασύνεται.

Θύρα. θύω τὸ ὁρμῶ, δι' ἧς ὁρμῶμεν.

Θολῶ. παρὰ τὸ θόλον[79]). θόλος δὲ[80]) τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

Θαῦμα. παρὰ τὸ θαυμάζω, θαυμάσω, θαύμασμα. καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ̅, καὶ κατὰ ἀποκοπήν, θαῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ θεῶμαι θέαμα. καὶ κατὰ κρᾶσιν θαῦμα.

Θέα. ἡ θωρία[81]). παρὰ τὸ θέω, οὗ παθητικὸν θεῶμαι. βαρυτονεῖται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ θεὰ ἅπερ τῆς θεοῦ. ὡς θολὸς τὸ οἰκοδόμημα, θόλος δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

---

dit: *ὁ σπόρος ἀνθρώπινος*. Deinde: *ἡ ἔγκρισις* (Lege *ἔκκρισις*) *τοῦ σώματος· παρὰ τὸ μετὰ ὁρμῆς πέμπεσθαι*. Larcher.

62) *Θὶς ὁ αἰγιαλός*] Eo sensu *θὶς* est masculini et feminini generis. Vid. Etymol. M. p. 408, 2. et 34. e quo eodem p. 410, 16 et 17. mutilus *Orion* integritati restituendus est. Larcher.

63) *Θίς, ὁ σωρός*] Etiam hoc sensu *θὶς* est generis et masculini et feminini. Vid. Etymol. M. p. 408, 6 et 55. Sequentia verba, *ἀφ' οὗ συνέβη θεῖναι*, corrigenda sunt ex Etymol. M. p. 410, 20. *ἀφ' οὗ θεῖναι καὶ ἐπιθεῖναι*. Larcher.

64) *Θώραξ*] Post hoc nomen aliquid deest. Lego *παρὰ τὸ θῶ, ὃ δηλοῖ κ. τ. λ.* ex Etymol. M. p. 417, 31. Larcher.

65) *ἀφ' οὗ —— εὐωχεῖσθαι*] Hinc corrige Etymologicon M. p. 417, 32. vbi eadem verba reperiuntur, sed male *θωρεῖσθαι* pro *θῶσθαι* editum est. Vid. *Hesych.* in v. *Θῶξαι*, et ibi interpretes. Larcher.

66) *τρίτης ἐστὶ συζυγίας*] Adde *τῶν περισπωμένων* ex Etymol. M. p. 411, 56. Larcher. Ante *τρίτης* etiam *ὃ* desidero, nisi *ἐστὶ* deleatur.

67) *τὸ στρέφω*] Verbum *θῶ* nequaquam accipi potest ea notione, qua *στρέφω*. Lege *τρέφω*. Nam *Eustathius* in Odyss. *Δ*. p. 1485, 23. *θῆσθαι δὲ, οὐ μόνον τὸ θηλάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμέλγειν, ὡς νῦν*. Deinde *θώσω* pro *θέσω* legendum. Etenim verbale *θώνη* non potest derivari a futuro *θήσω*, quanquam hoc futurum probum esse noverim. Larcher.

68) *εἱρμὸς* non est noua glossa huc illata, sed aliud exemplum, cuius finis deest, sic fortasse supplendum: *ἑρμιόνη Ἑρμιόνη*. Nam *Ἑρμιόνη* est ab *εἴρω*. Vid Etymol. M. p. 341, 44. Larcher.

69) *παρὰ τὸ θήσω μέλλοντα*] Scribe *παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα*, vt paulo post in voc. *Θημών* est. Larcher. Conf. supra not. 31.

70) *θηλάσσω*] Vel *θηλάσω* vel *θηλάζω* est legendum.

71) Vid. Etymol. M. p. 415, 42. vbi agitur de differentia, quae est inter *θυοσκόους* et *ἱερεῖς*. Conf. *Orion* in v. *Μαντικός*.

72) *θάσσων θάττων*] Ita scripsi pro *θᾶσσον θᾶττον*.

73) *παρὰ τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν*] Inter *παρὰ* et *τοὺς* inseri debet *τὸ*, quod et linguae ratio postulat, et Etymol. M. p. 412, 15. docet. Excerpta ex *Orione* p. 614, 7. habent: *Θρησκεία, ἐκ τοῦ ἀρέσκειν θεῷ· θεαρεσκεία τις οὖσα*. Sturz. Tota glossa paene verbatim descripta est ab auctore Etymologici M. in voc. *Θρῆσκος* p. 412, 11. Sed vide *Hemsterhusium* in *Joh. Dan. a Lennep* Etymol. linguae Graecae P. I. p. 343 sq. Larcher.

74) *θέω* significat *curro*. Etymol. M. p. 405, 54. *τὸ δὲ θέρω, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω*. Larcher.

75) *θέρω θερίσκω*] Legendum procul dubio est *θορῶ* siue *θορῶ θορίσκω*. Vid. Etymol. M. p. 414, 49. Larcher.

76) *ὡς στέλω στελίσκω*] Legendum suspicor *ὡς στερῶ στερίσκω*. Nam *στέλω* et *στελίσκω* ne Graeca quidem sunt. Etymologicon M. p. 414, 50. *ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εὑρῶ καὶ στερῶ γίνεται εὑρίσκω καὶ στερίσκω διὰ τοῦ ι̅, οὕτως ἀπὸ τοῦ θορῶ θωρίσκω, διὰ τοῦ ι̅· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν θρωΐσκω· καὶ κατὰ συναίρεσιν, θρώσκω*. Larcher.

77) *μεταθέσει τοῦ ο̅ εἰς ω̅*] Potius legendum videtur *μεταθέσει θροίσκω, τροπῇ τοῦ ο̅ εἰς ω̅, καὶ συγκοπῇ θρώσκω*. Larcher.

78) *ἄγαγον τἄγαθόν*] Corrige *τὸ ἀγαθὸν τἀγαθόν*. Vid. Etymolog. M. p. 402, 30. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 502. totum *Orionis* locum attulit sic, vt ante *Δώριον* non interpungeret, post *θοὔτερον* addendum putaret *ἄν*, et pro *ἄγαγον* lege *ἀγαθὸν* iuberet. Praeterea *παρὰ Δωριεῦσιν* legit. *Schaeferus* ibidem negat opus esse, vt *ἂν* inseratur. quod iudicium ego quidem non vbique sequendum arbitror, sed *ἄγαγον* rectius *Bastio* in *τὸ ἀγαθὸν* mutandum suspicatur.

79) *παρὰ τὸ θόλον*] Vel *παρὰ τὸν θολὸν* legendum est, vel *παρὰ τὸ θολός*. Vid. *Sylburg.* ad Etymolog. M. p. 455, 28. (p. 808. edit. Lips.) Larcher.

80) *θόλος δὲ*] Scribi debet *θολὸς δὲ*, cum accentu in vltima. Larcher. Nam non solum in Etymologico M. p. 412, 28. et 30. inter se distinguuntur *θόλος* et *θολός*, sed etiam ab *Orione* paulo post in voc. *Θέα*. St. De isto turbido humore, quem emittunt sepiae, vide *Oppianum* de Piscat. III. 156 sq. Larcher.

81) *θωρία*] Lege *θεωρία*. Vid. Etymol. M. p. 402, 7. De-

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱερὸν ἦμαρ[82]). οὕτως εἴρηται τὸ πρὸ τῆς μεσεμβρίας[83]). ἐν τούτῳ γὰρ τῷ καιρῷ ἔθυον τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, ἀπὸ δὲ μεσεμβρίας τοῖς χθονίοις.

Ἰωχμός. διωχμός τις ὤν, καὶ διωγμὸς, κατὰ τροπὴν τοῦ χ̄ εἰς γ̄.

Ἰωή. ἡ μετὰ ποιᾶς φωνῆς ὁρμή. ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἐμπεριήχησιν τινὰ ποιεῖν.

Ἰγνύα. τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἐπεὶ αἴτιον ἐστὶν ἡμῖν τοῦ ἱκνεῖσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι.

Ἰδνωθείς. οἷον τὸ ἠνίον[84]) δινωθείς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ καμφθῆναι. παρὰ τὸ ἵζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω[85]).

Ἰόμωροι. οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμοιραμένοι[86]). παρὰ τὸ μόρον[87]), ὃ σημαίνει τὴν εἱμαρμένην καὶ κακοπάθειαν.

Ἰκρία[88]). τὰ σανιδώματα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι καὶ διαβαίνειν.

Ἰξύς. εἴρηται οἷον ἀξυστίς τις οὖσα[89]), ἣν οὐχ οἷόν τε ξύσαι καὶ κνήσασθαι.

Ἴσθιον[90]). τὸ κόσμιον, τὸ περιτιθέμενον τῷ τραχήλῳ. ὅθεν καὶ παρίσθμια.

Ἰλλίζειν, τὸ διανεύειν. παρὰ τὸν ἴλλον, ὅ ἐστι διεστραμμένον κυρίως. ἢ τὸ διανεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς· παρὰ τὴν εἴλησιν, τὴν κίνησιν.

Ἰάψαι. πλεονασμῷ τοῦ ᾱ. παρὰ τὸ ἴπτω ἴψω ἰάψω.

Ἰήϊος[91]). ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. παρὰ τὸ ἵημι· ὁ τοξότης· παρὰ τὴν ἕησιν[92]) τῶν βελῶν, ἤτοι τὴν ἄφεσιν. τὸ δὲ ἤϊε Φοῖβε[93]) κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ, ὅτι αὐτὸς[94]) ἐστὶ τῷ ἡλίῳ· ὅτι πανταχοῦ ἵησι τὴν ἀκτῖνα.

Ἰσχνός. παρὰ τὸ ἴσχω, οὗ παράγωγον ἰσχνῶ. ὄνομα ἰσχνός.

Ἰνίον. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ καταβάσει τῇ ἀπὸ τῆς κορυφῆς κάτω ἰέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκτεῦθεν[95]) ἄρχεσθαι τὰς ἶνας, τουτέστι τὰ νεῦρα· ἐπειδή περ ἵεται διὰ τοῦ σώματος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ[96]), Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν.

Ἰατρική. πλεονασμῷ τοῦ ρ̄· ἰατική τις οὖσα, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι.

Ἴουλος ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ ἰούλου, πολλοὺς καὶ πυκνοὺς πόδας ἔχοντος· ἢ ἀπὸ τοῦ οὔλας καὶ πυκνῶς εἰλοῦσθαι[97]).

Ἱερὸν ὀστοῦν, ἐκλήθη τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος, ὅτι μέγα ἐστίν.

Ἰσθμός. θάλασσαν ἔχων[98]) ἑκατέρωθεν, βάσιμος. ἴσθμια δὲ τὰ βήματα.

Ἴφια μῆλα. κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα[99]).

Ἰλύς. ἰλύσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω̄, ἰλύς.

Ἶνις. ὁ ἀπόγονος. παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμως[100]).

Ἶσις. παρὰ τὸ ἴσον. ἡ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ γῇ, ἥτις ἐστὶ σφαιροδής[1]).

Ἱμονιά[2]. παρὰ τὸν ἱμάντα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ἰτέα[3]). παρὰ τὸ ἰέναι. ταχέως γὰρ αὔξεται.

Ἵμερος. παρὰ τὸ ἵημι καὶ ἵεσθαι. ἵετο γὰρ βαλέειν[4]).

---

incepς quoque legendum est παρὰ τὸ θεῶ. Vide notam *Sylburgii* ad Etymologici dictum locum (p. 806. edit. Lips.), quocum consentit Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

82) Ἱερὸν ἦμαρ] Scribendum est Ἱερὸν ἦμαρ. Vid. Etymol. M. p. 425, 31.

83) μεσεμβρίας] Hoc loco et paulo post male scriptum est pro μεσημβρίας, quod recte legitur in Etymol. M. l. l.

84) ἠνίον] Corrige ἰνίον. Vid. *Eustath.* in *Homeri* Iliad. *A.* p. 216, 37. et Etymolog. M. p. 423, 27. Larcher.

85) παρὰ τὸ ἵζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω.] Hic locus mutilus est. Nam si ita scripsisset *Orion*, omisisset, quomodo ἰδνωθεὶς dedoceretur ab ἵζω. Lacunam sarcire potes ex Etymologico M. p. 423, 38. cum quo facit Etymologicon MS. Biblioth. Reg. Larcher.

86) μεμοιραμένοι] Magis mihi placet μεμορημένοι, quod habet Etymol. M. p. 429, 1. Nam μορῆσαι ibidem p. 555, 11. explicatur verbo κακοπαθῆσαι. et p. 529, 31. μορεῖν τὸ πονεῖν. Sed μεμοιραμένοι sunt *sortiti*, et hoc verbum non construi cum περὶ potest.

87) παρὰ τὸ μόρον] Necessario scribendum est παρὰ τὸ μόρος, vel παρὰ τὸν μόρον, vt in Etymologico M. p. 429, 1. legitur. Nam τὸ μόρον non huc pertinet.

88) Ἰκρία] Passim commemorat *Homerus*, vt Iliad. *O.* 685.

ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
φοίτα.

Nam ἴκρια ibi scribitur. Larcher.

89) ἀξυστίς τις οὖσα] Scribe ἀξυΐς τις οὖσα. Vid. Etymol. M. p. 428, 6. Larcher.

90) Ἴσθιον] Lege: Ἴσθμιον. Ita omnia bene procedent. Vid. Etymolog. M. p. 433, 31. *Homerus* Odyss. *Σ.* 299 et 300.

ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος
ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.

vbi vide *Scholia*. Larcher.

91) Ἰήϊος] *Aristarchus* scribi iussit Ἰήϊος. Vid. Etymolog. M. p. 426, 53.

92) τὴν ἕησιν] Fortasse legendum est τὴν ἵησιν. Nam in Etymologico M. p. 419. 54. reperitur: ἀπὸ τῆς ἱήσεως, ὅ ἐστιν ἀφέσεως, τῶν βελῶν. Larcher. Ita etiam ibidem p. 426, 54.

93) ἤϊε Φοῖβε] Apud *Homerum* Il. *O.* 365. et alibi.

94) αὐτὸς] Legi debet ὁ αὐτός, vt recte editum est in Etymologico M. p. 426, 51. Conf. paulo post in Ἶσις.

95) ἐκτεῦθεν] Scribendum est ἐντεῦθεν. nisi aliud vitium latet.

96) Οὐ γὰρ ἔτι etc.] Est versus *Homeri* Odyss. *Λ.* 218. Larcher.

97) εἰλοῦσθαι] Reponendum est εἰλεῖσθαι. Vid. Etymol. M. p. 428, 28.

98) θάλασσαν ἔχων] His verbis praemittendum videtur nomen τόπος, vt reperitur in Etymologico M. p. 433, 28. Larcher.

99) κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα] Etymol. M. p. 435, 13. κατ' εὐφημισμὸν, τὰ ἀσθενῆ, καὶ οὐκ ἰσχυρά. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: κατ' ἀντίφρασιν σημαίνει τὰ ἀσθενῆ καὶ οὐ τὰ ἰσχυρά. Respicit autem glossa *Homerum* Iliad. *E.* 556.

τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα.

ad quem locum *Scholiastes*: κατ' εὐφημισμὸν, ἀσθενῆ. vbi non minus quam in Etymol. M. l. l. legendum est κατ' ἀντίφρασιν. Larcher.

100) παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμως] Etymologicon M. p. 427, 23. ἀπὸ τοῦ ἴς ἰνὸς γίνεται παρώνυμον ἶνις· δύναμις γὰρ εἰσὶ τῶν πατέρων οἱ υἱοὶ, καὶ τῶν υἱῶν οἱ πατέρες. Larcher.

1) σφαιροδής] Scribe σφαιροειδής. Ita etiam est in Etymologico M. p. 432, 50.

2) Ἱμονιά] Scribitur per ω̄ apud *Moschopulum* περὶ Σχεδῶν pag. 16. lin. 27. et in Etymologico MS. Biblioth. Regiae; rectius tamen per ο̄, vt probat *Aristophanes* in Eccles. 351. vbi corripitur:

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς.

Arcadius, Grammaticus ineditus, apud *Hesychii* interpretes Tom. II. p. 51. not. 5. (p. 99, 15. nuperr. edit. *Barkeri*, quae prodiit Lips. ap. Gerh. Fleisch. *Meyn.*) dicit vsurpari eo sensu, quo ἀντλητήριον, *vas ad hauriendum*. Etymologicon MS. Biblioth. Reg. Ἱμωνία. σημαίνει δὲ τὸ δέρμα, εἰς ὃ ἀντλοῦμεν τὸ ὕδωρ. Larcher.

3) Ἰτέα, *salix*. Larcher.

4) ἵετο γὰρ βαλέειν] Sunt verba *Homeri* Il. *Π.* 583. et 866. Larcher.

Digitized by Google

ὑποθῶν[5]) γὰρ ἵεται ἐπὶ τὸν ποθούμενον. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἵππος. παρὰ τὸ ἵππω, καὶ ἰάπτω, ὡς κόπτω κόπος, καὶ ἵπτω ἵππος. ἐστὶ δὲ εἶδος παστίγος[6]). οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἴλη[7]). τὸ πλῆθος· παρὰ τὸ ὁμοῦ εἱλεῖσθαι.

Ἰκμάς[8]). παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ τοῦ Διὸς ὕοντος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἶρις[*]). ἡ θεός· παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν· ἄγγελος γὰρ ἡ θεός.

Ἴον· τὸ ἄνθος· παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ.

Ἶνες. τὰ νεῦρα· παρὰ τὸ ἕω ῥῆμα τὸ ὑπάρχω. ῥηματικὸν ὄνομα ἶνις. καὶ θέω θίνη, ῥήσσω ῥήξω ῥηγμίν. αἱ δὲ ἶνες, τῷ εἶναι[9]) καὶ συνεστάναι παρέχουσι τῷ σώματι.

Ἰξός. ἵκω ἵξω, ἵξομαι ἰξός. ὁ Φθάνων μέχρις ὧν Φθάνωσι[10]) τίπων τὰ πτηνά· ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἱκνοῦνται. ὁ δὲ Ἡρωδιανός, ἀξός τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα[11]).

Ἰάλλω. παρὰ τὸ ἴω παράγωγον. ἰάλλω, οἷον ἰέναι ποιῶ.

Ἰσχάδες παρὰ τὸ ἴσχω, καὶ παράγωγον[12]) ἰσχνῶ, ἰσχνάδες· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, ἰσχάδες· τὰ λεπυθέντα[13]) σῦκα ἐν τῷ ξηραίνεσθαι.

Ἱστία. παρὰ τὸ ἵζω. ἡ δὲ ἑστία παρὰ τὸ ἕζω. τὸ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἱστὸς καὶ ἱστία. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ[14]).

Ἴτης. ὁ ἐπὶ πάντα ὁρμῶν· παρὰ τὸ ἰέναι. ἀπὸ τούτου ἰσητήρια[15]).

Ἰχθύς. παρὰ τὸ ἰθύειν[16]).

Ἰλύς. δηλοῖ ὑπόστασιν ὕδατος, εἰς ταὐτὸ συναχθεῖσαν εἴλησιν καὶ σύνοδον.

Ἰωκή. παρὰ τὸ διωκὴ καὶ διωγμός· ἀπὸ τοῦ διώκω, ἀποβολῇ τοῦ δ, ἰωκὴ καὶ ἰωχμός[17]).

Ἰήϊος. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, δασύνεται. Ὅμηρος[18])· ὥς ῥα σὺ ἤιε Φοῖβε. παρὰ τὴν ἕσιν τῶν μελῶν[19]). ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου, ψιλοῦται· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι[20])· οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων· τῶν θρηνητικῶν.

Ἴδρις. εἴδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὁ μέλλων εἴσω καὶ εἴσομαι. τοῦ[21]) εἴδω καὶ εἴσω ὄνομα εἶδις. ἀποβολῇ τοῦ ε, ἴδις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἴδρις.

---

5) ὑποθῶν quid sit, cum ignarissimis nescio. Fortasse legendum est ἐπόθει, vt sit glossema Homerici ἵετο, et deinde, ἵεται γὰρ ἐπὶ τὸν ποθούμενον, vel potius, ὁ ἐπιθυμῶν γὰρ ἵεται ἐπὶ τὸν ποθούμενον. LARCHER. Mihi multo simplicius atque adeo verius videtur, vt pro ὑποθῶν scribatur ὁ ποθῶν.

6) Ἵππος. παρὰ τὸ ἵππω —— εἶδος παστίγος] Primo conspectu emendabam: Ἵππος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἰάπτω —— εἶδος πλάστιγγος. Hesychius vocabulum ἵππος nomine μάστιξ interpretatur. Sed πλάστιγξ est scutica, et legitur in Aeschyli Choeph. vers. 288. Sed re melius pensitata, glossam totam refingendam esse arbitror sic: Ἶπος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἰάπτω, ὡς κόπτω κόπος καὶ ἵπτω ἶπος. ἔστι δὲ εἶδος παγίδος. Vide Etymologicon M. p. 429, 26. Hac occasione data emendabo locum Etymologici M. modo indicatum, qui in menda cubat: σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὸ πρωιτόριον. Pro hoc enim vltimo legendum puto πρεσσόριον. Glossae veteres Labbaei: „ἶπος, pressurium." Hanc correctionem praeripuit acutissimi Brunckii solertia ad Aristophanis Plutum pag. 268. Hinc reponendum apud Aeschylum Prometh. 365. ἰπούμενος ῥίζαισιν, et apud Pindarum Olymp. IV. 11. ἶπον ἑκατογκεφάλα, vt optime coniecerunt viri eruditi Frid. Gedike ad Pindari Carmina selecta, et Christ. God. Schütz ad Aeschyli dictum locum. Conf. Toup. Emendatt. in Hesych. Tom. III. pag. 365. LARCHER. Bentleium potius vel Hemsterhusium nominare debebat Larcherus, quam Brunckium.

7) Ἴλη κ. τ. λ.] Optime Eustathius ad Homeri Il. B. pag. 279. lin. 22. πρωτότυπον αὐτοῦ (τοῦ ἰλαδὸν) ἡ ἴλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν, διὰ τῆς ει διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω. ἐξ οὗ τότε καὶ τὸ πίδειλον. ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ι ἡ γραφή. Apposite auctor Etymologici M. p. 597, 51. Πέδιλα, τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἱλεῖσθαι. LARCHER.

8) Ἰκμάς] Vid. Homer. Il. P. 392. et Herodot. III. 125. LARCHER.

*) Ἶρις κ. τ. λ.] Excerpta ex Orione p. 614, 14. habent hanc glossam: Ἶρις, ἡ νεφελώδης ζώνη· παρὰ τὸ ἐρεῖν· καὶ σημαίνει χειμῶνα. Suspicor vtramque ab Orione profectam, sed ab aliis librariis aliter truncatam fuisse.

9) παρὰ τὸ ἕω —— καὶ θέω θίνη] Pro θίνη lege θίν. Vult enim Orion vocem ἶνες deriuari ab ἕω, vt θὶν deriuatur a θέω curro. Conf. Etymol. M. in voc. Θὶς p. 410, 16. Paulo post, pro τῷ εἶναι, legendum puto τοῦ εἶναι. LARCHER. Scilicet legendum videtur δύναμιν τοῦ εἶναι. Sed rectius fortasse legas τὸ εἶναι.

10) μέχρις ὧν φθάνωσι] Cum Etymologico M. p. 428, 3. scribendum est μέχρις ὧν ἂν φθάνωσι. LARCHER.

11) ὁ δὲ Ἡρωδιανός, ἀξός τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα] Etymol. M. p. 428, 1. ἀξός τις ὤν· παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἰξός· Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄξειν τὰ ὄρνεα. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 614, 22.

12) καὶ παράγωγον] Corrige οὗ παράγωγον. Vide supra in Ἰσχνός. LARCHER.

13) τὰ λεπυθέντα] Lege τὰ λεπτυνθέντα. Vid. Etymolog. M. p. 434, 17. LARCHER.

14) περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ] Emenda: περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου. Vid. Koen. praefat. ad Gregor. de Dialectis pag. XVII edit. Schaefer. Idem Koenius in praecedentibus bene exhibet τοῦ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω, non τὸ δὲ ἵζω.

15) ἰσητήρια] Legendum omnino est εἰσιτήρια. Vid. Etymolog. M. p. 455, 39. vbi male laudatur Ὧρος pro Ὠρίων. Voce εἰσιτήρια vsus est Demosthenes de Falsa Legatione p. 179. ad quem locum Taylori nota est consulenda. Confer Suidam in voce. LARCHER.

16) Ἰχθύς· παρὰ τὸ ἰθύειν] Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἰχθύς· παρὰ τὸ ἰθύειν ἰθύς· ἰθύς τις ὤν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, ἰχθύς. LARCHER. Etiam in Excerptis ex Orione p. 614, 21. post ἰθύειν additur: πλεονασμῷ τοῦ χ, ἰχθύς.

17) ἰωχμός] Vide supra Ἰωχμός.

18) Versus Homeri Iliad. O. 365. sic legendus est: ὥς ῥα σύ, ἤιε Φοῖβε. Confer ibi Scholiasten et Eustathium p. 1020, 17. LARCHER. Conf. supra Ἰήϊος.

19) τῶν μελῶν] Lege τῶν βελῶν. In veteribus Codicibus literae β et μ iisdem fere ductibus exaratae sunt. In Aldina Sophoclis editione legitur: τὴν ἀφ' ἡλίου μολῶν, ex qua in omnes alias, praeter Iuntinam, irrepsit μόλων, vbi legendum erat βολῶν. Primus hanc mendam profligauit acutissimus Brunck, quem vide ad Euripidis Orestem vers. 1263. et ad Aiacem Sophoclis vers. 877. LARCHER. Conf. Bast. ad Gregor. de Dialectis p. 708. edit. Schaefer.

20) Versus Sophoclis sunt in Oedipo priore vers. 171 sqq. et sic legendi atque ordinandi:

οὔτε γὰρ
ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.

ad quem locum vide Scholiastam veterem, et notam Brunckii, et in eius Lexico Sophocleo vocabulum ἰήϊος. LARCHER. Nimirum τῶν θρηνητικῶν ab Orione adiectum est ad interpretandum nomen ἰηίων.

21) τοῦ εἴδω] Legerim ἀπὸ τούτου τοῦ εἴδω. Editi autem in his vbique spiritum lenem pro aspero.

Digitized by Google

Ἰξάλου κιγός[22]). παρὰ τὸ[23]) ἴξω μέλλοντα. πολλάκις δὲ τὰ παράγωγα ἀλλάσσει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀπὸ δασέος γίνεται ψιλόν. οὕτως ἴκω, ἴξω, ἴξαλος. οἷον αἷμα[24]) δασύνεται, ἄμυδις δὲ ψιλοῦται, ἱδρὼς δασύνεται[25]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἰδάλιμος. ἴδος. τούτου παράγωγον ἴδιμος. προθέσει[26]) τοῦ αλ ἰδάλιμος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἰωή[27]). παρὰ τὸ ἴω ἰωή, ἡ διήκουσα εἰς ἀκοήν.

Ἶσος. παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, οὗ μέλλων εἴσω. ῥηματικὸν ὄνομα ἶσος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κάλχας. παρὰ τὸ καλχαίνειν[28]), ὅ ἐστι κατὰ βάθος μεριμνᾷν· καὶ κάλχη, ἡ πορφύρα· ὅθεν παρ' αὐτὴν τὸ πορφύρειν τὸ μεριμνᾷν.

Κρήγυον. τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, ὡς γνόφος δνόφος· οἷον κηρυδόν τι ὄν· τοδῦνον τὸ κέαρ[29]).

Καρπός. ἀπὸ τοῦ κεκάρφθαι τὸ ἐξηράνθαι καρπὸς λέγεται· καρφός τις ὤν.

Κρῆτες. παρὰ τὸ ἐπὶ κράεσι[30]) βιοτεύειν. κυνηγητικοὶ[31]) γάρ. Ἀπολλόδωρος καὶ ἐν Ἐτυμολογίαις παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον[32]) ἀέρα.

Κονίσαλος. ἡ σεσαλευμένη κόνις. τίλος κίλος[33]).

Κτίλος[34]). κίλος[35]) παρὰ τὸ κίειν, ὅ ἐστι πορεύεσθαι.

Κατήφεια. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν τοὺς λυπουμένους.

Κύπελλον. κύφελλόν τι ὄν.

Κενεών. ὁ κατὰ τὴν λαγόνα[36]) τόπος, παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων[37]). καὶ λαπάρα διὰ τοῦτο[38])· λαπάξαι γὰρ τὸ κενῶσαι.

Κάπη. εἴρηται ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τοῦ ἄσθματος τῶν ἵππων.

Κερδαίνειν. παρὰ τὸ κέαρ ἰαίνειν.

Κυθέρεια. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἢ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυφίαν τινὰ οὖσαν κατὰ τὴν μίξιν. Ἡσίοδος δὲ ἀπὸ Κυθήρων[39])· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.

Κνώδαλα. καταχρηστικῶς καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ὑπὸ κυνῶν ἁλισκόμενα[40]).

Κόλοψ[41]). ὁ ἐκ τῶν τραχήλου δερμάτων γινόμενος πασσαλίσκος[42]), περὶ ὃν δεσμοῦσι τὴν νευράν. κόλλοπας δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καλοῦσιν· ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο κόλλα.

Κεντρηνεκές. παρὰ τὸ συνεχῶς κεντρίζεσθαι.

Καγχαλᾶν. διπλασιασμός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὡς χῶ, χαλῶ, καὶ καχαλῶ, καγχαλῶ. παρὰ τὸ ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν χαίρουσαν. ἐξ γ. τὸ ἐναντίον ἐν τῇ λύπῃ συνεστάλθαι[43]). ἔνθεν τὸ ἄχεσθαι, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι.

Κεραιοc. Ἀπολλόδωρος τὴν κεκαυμένην ἔραν, τουτέστι τὴν γῆν.

Καρδία. παρὰ τὸ κράτος. ἡ ἡγεμονικωτάτη.

Κόλποι. παρὰ τὴν κοιλότητα εἴρηνται.

Κοτυλήρυτον[44]). τὸ δύνασθαι τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς ἀρύεσθαι.

Κοχῶναι[45]). οἷον χῶναι. διὰ τὸ φέρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ παρέχοντα τὴν ἔκχυσιν τῶν περιττωμάτων.

Κῶπα[46]). παρὰ τὸ σκάπτειν τὸ ὕδωρ.

Κείρειν. παρὰ τὸ αἴρειν καὶ ἀποκόπτειν τὸ κέρας[47]), τουτέστι τὴν τρίχα. ἐπὶ[48]) τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κόρη, οὐ-

22) Ἰξάλου αἰγός] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Δ.* 105. Larcher.

23) παρὰ τὸ] Lege παρὰ τὸν, quia sequitur *μέλλοντα*. Larcher.

24) αἷμα] Legendum est ἅμα. Vid. supra Ἄμυδις, et Etymol. M. p. 428, 49.

25) ἱδρὼς δασύνεται] Manca haec videntur esse. Fortassis *Orion* primo attulit exemplum spiritus asperi in lenem mutati, et deinde spiritus lenis in asperum transeuntis. Quemadmodum igitur ex ἅμα fit ἄμυδις, ita ἱδρὼς ex ἴδος. Vid. Etymol. M. p. 422, 39. Fieri tamen potest, vt vana sit haec mea coniectura. Certe in Excerptis ex *Orione* p. 614, 21. haec leguntur: Ἱδρὼς παρὰ τὸ ἴω ἰδῶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἱδρώς.

26) προθέσει] Mallem ἐπενθέσει.

27) Ἰωή] Vid. supra voc. Ἰωή.

28) παρὰ τὸ καλχαίνειν] *Sophocles* Antig. 20.

δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ad quem locum adi veterem *Scholiasten*. Larcher.

29) τοδῦνον τὸ κέαρ] Lege τὸ ἥδυνον τὸ κέαρ. Vid. Etymol. M. p. 487, 28. Larcher.

30) ἐπὶ κράεσι] Emendandum est ἐπὶ κέρασι. Et sic diserte legitur in Etymologico M. p. 487, 54. Larcher.

31) κυνηγητικοὶ] Mallem κυνηγετικοί, quod etiam est in Etymologico M. p. 487, 54.

32) τὴν νῆσον] Ita scripsi pro τὸν νῆσον.

33) τίλος κίλος] Haec pertinent ad glossam sequentem. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 614, 27. legitur: Κονίσαλος, ἐκ τοῦ κόνιν σαλεύεσθαι.

34) Κτίλος] Optime sic hoc loco scriptum est. Sed τίλος, quod legitur in glossa praecedente, nihil ad rem. Larcher.

35) κίλος] Reponendum est κριός, *aries*, *dux gregis*. Nam κίλος est vox nihili. Larcher. Vid. infra in voc. Κωτίλος.

36) τὴν λαγόνα] Scribe τὸν λαγόνα. Atque sic legitur in Etymologico M. p. 456, 28.

37) παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων] Lege παρὰ τὸ κενὸν εἶναι τῶν ὀστέων, ex Etymologico M. p. 456, 29. vbi tamen male κενός editur. Optime *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *E.* 284. παρὰ τὸ κενὸν αὐτὸν εἶναι ὀστέων. Larcher.

38) διὰ τοῦτο] Legendum est διὰ τοῦτό. Larcher.

39) *Hesiodi* locus est in Theogonia vers. 198. Larcher.

40) Integriorem glossam vide in Etymologico M. p. 473, 38. Larcher.

41) Κόλοψ] Scribendum est duobus λλ, Κόλλοψ. Larcher.

42) πασσαλίσκος] *fidium canticiolus* (immo *ponticulus*. St.), vulgo *chevalet*. Larcher.

43) συνεστάλθαι] Scribendum quis putet συνεστάλθαι, vt est in Etymologico M. p. 458, 47. Sed non est necesse.

44) Κοτυλήρυτον] Est vox Homerica, de qua vide *Scholiasten* ad Iliad. Ψ. 34. (vbi κοτυλήρυτον editur) et *Eustathium* p. 1282, 44 et 46. Larcher.

45) Κοχῶναι] Vide *Hesychium* et ibi interpretes T. II. p. 335. not. 6. In vulgatis editionibus *Aristophanis* Equitt. 484. efferebatur neutro genere ante *Brunckium*, sed vir celeberrimus e MSS. correxit εἰς κοχώνας. Larcher.

46) Κῶπα] Legendum est κώπη. Apud *Suidam* κῶπα reperitur, sed ibi significat *monile*. Larcher.

47) τὸ κέρας, τουτέστι τὴν τρίχα] Etymol. M. p. 457. extr. κέρας γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχα ἐκάλουν. *Homerus* Iliad. *Λ.* 385. κέρα ἀγλαέ, παρθενοπῖπα. Larcher.

48) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. τ. λ.] Haec pertinent ad aliam

Digitized by Google

τω χόρη· ἀπὸ τοῦ δι᾽ αὐτῆς χεῖσθαι τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ[49]) καὶ γὰρ ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ ἡ κόρη. ἀπὸ τοῦ κορεῖν, ὅ ἐστι καλλωπίζειν, τὸν ὀφθαλμόν. καὶ κόρη ἡ παρθένος, ἡ καθαρὰν καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν.

Κυψέλη, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. διὰ τὸ κοῖλον, καὶ κῦφον, καὶ κογχοειδές, καὶ τοῖς ἀγγείοις ἐοικέναι. ὁ κυψελίτης[50]) ῥύπος, ὁ ἐν τῷ ὠτίῳ φυόμενος. Φιλόξενος.

Κεφαλή. ἥτις καρφαλή ἐστι*). παρὰ τὸ κάρφεσθαι, ὅ ἐστι ξηραίνεσθαι. ξηρὰ γὰρ καὶ ὀστώδης αὐτή[51]) κατὰ Ἀπολλόδωρον.

Κελύφη[52]) ἐστὶ παρὰ τὸ σκέπειν καὶ καλύπτειν τὸν ἐγκέφαλον. τινὲς δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, κεφαή τις οὖσα, ἐν ᾗ κεῖνται τὰ φάη. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς κυφότητος. τὸ γὰρ περιφερὲς, κυφὸν λέγεται. ἀφ᾽ οὗ καὶ κύμβιον, τὸ περιφερὲς ποτήριον. ἤτοι κυφίδιον καὶ ἀμφικύπελλον, τὸ περίκυφον ἔκπωμα.

Κάρα. ἀπὸ τοῦ τετριχῶσθαι[53]).

Κράτα. τὴν κεφαλήν. ἀπὸ τοῦ κράτος[54]), ὡς ἐνταῦθα τοῦ ἡγεμονικοῦ τυγχάνοντος· παρὰ τὸ κραίνειν καὶ βασιλεύειν τοῦ ὅλου σώματος[55]). ὅθεν κρανίον καὶ κέρατα, τὰ ἐκ τοῦ κρανίου φυόμενα. Σωρανός.

Κώδια[56]). ἀπὸ τοῦ τοὺς γενομένους αὐτῆς καματώδεις[57]) φιλεῖν ποιεῖν. ὅθεν καὶ κώδιον, ἐφ᾽ ᾧ[58]) κοιμώμεθα.

Κορυφή. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. ὅτι τοῦ[59]) κέρατος ὀροφή. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι ὑπὸ τῆς τριχός. κρυφὴ καὶ κορυφή.

Κιονίς. ἥτις λέγεται καὶ γαργαρεὼν παρὰ τῷ Ἱπποκράτει[60]), διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν ἦχον ἐν τῷ γαργαλίζεσθαι[61]). οἱ δὲ σταφυλὴν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς καταστάζεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ ἄκρον αὐτῆς φαίνεσθαι ὅμοιον ῥαγί. κιονὶς δὲ ἤτοι παρὰ τὴν χύσιν τῶν ὑγρῶν. ἢ παρὰ τὸ κίονος ἔχειν τύπον καθ᾽ ἑαυτὴν οὖσαν ἐπιμήκη. οὕτω Σωρανός.

Κωφός. παρὰ τὸ ἐκκεκόφθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὴν ὄπα ἐν τῷ ἀκούειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλάλου τὸ αὐτό[62]).

Κριθή. ἀπὸ τοῦ ἀποκεκρίφθαι[63]) τῶν ἀκροδρύων. ἀκρόδρυα γὰρ ἤσθιον πρὸ τῶν καρπῶν.

Κριός. Ἡρωδιανός οὕτω ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ· κέρα[64]) κέριος, συγκοπῇ κριός.

Κρίβανος. παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαῦνος ὄνομα. ἐν ᾧ αὔουσι καὶ φρύγουσιν ἢ κριθὴν[65]) κρίμνον.

Κλοιός*). παρὰ τὸ κλείω. περικλείει γὰρ περιτιθέμενος.

Καταπροίξεσθαι. ἀπὸ τῆς προικὸς, ἣν διαιροῦντες Ἴωνες προῖκα λέγουσιν. ὥσπερ οὖν ἡ προὶξ δωρεὰ δίδοται[66]), οὕτω φησίν[67]), Οὐ δωρεάν μου καταγνώσεταί τις[68])· ἀλλ᾽ ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε. καὶ ὁ ἐπαίτης ὁ προῖκα αἰτῶν, προίτης[69]).

---

glossam. Fortassis ex Etymologico M. p. 484, 4. legendum est: *Κορὰ καὶ κουρὰ, ἀπὸ τοῦ κείρω κέκαρμαι. ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κόρη. οἱονεὶ χόρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ —— πνεῦμα.* Vide Etymol. M. p. 480, 37. LARCHER.

49) *κόρη δὲ καὶ γὰρ ὑγροφυὴς κ. τ. λ.*] Scribendum puto: *κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος· καὶ γὰρ ὑγροφ.* Vid. Etymol. M. p. 480, 32.

50) *ὁ κυψελίτης ῥύπος*] Sordes aurium dictae sunt *κυψελὶς* et *κυψέλαι*. Vide *Hesychium*, et *Ruhnkenium* in Auctario Emendationum ad T. II. p. 392. Conf. *Henr. Steph.* in indice Thesauri. Hinc emendandum conicio *Κυψελὶς, ὁ ῥύπος*. LARCHER.

*) *Κεφαλή. ἥτις καρφαλή ἐστι*] In Excerptis p. 614, 33. est: *Κεφαλὴ ἤτοι καρφαλή ἐστι.* Pro ἥτις et ἤτοι mallem *οἷον*.

51) *αὐτὴ κατὰ Ἀπολλόδωρον*] Librarius iunxit quae separanda erant, et separauit quae iungenda. Punctum ponendum est post *αὐτή*, et deinde legendum: *Κατὰ Ἀπολλόδωρον κελύφη ἐστὶ κ. τ. λ.* Vide Etymol. M. p. 459, 6. LARCHER.

52) *Κελύφη* non est initium nouae glossae. Vide notam praecedentem. LARCHER.

53) Vide *κείρειν* paulo superius, et Etymolog. M. p. 444, 24. LARCHER.

54) *ἀπὸ τοῦ κράτος*] Legendum est *ἀπὸ τοῦ κράτους*. Vide Etymol. M. p. 485, 3. vel *ἀπὸ τοῦ κρατός*. Nam est a *κράς*, vt vult *Choeroboscus* apud Etymol. M. p. 485, 7. LARCHER. Ego *κράτους* praetulerim. Nam *Orion* refert *Sorani* sententiam.

55) *τοῦ ὅλου σώματος*] In Etymologico M. p. 485, 5. legitur *τοῦ ἄλλου σώματος*, quod perinde est. Sed *Orionis* lectio praeferenda mihi videtur. LARCHER.

56) *Κώδια* vel *κώδεια*, *caput papaueris*. LARCHER.

57) *γενομένους αὐτῆς καματώδεις*] Cum Etymologico M. p. 498, 1. corrige *γενομένους αὐτῆς κωματώδεις*. LARCHER. Nimirum *κῶμα* est *sopor*. Vid. Etymol. M. p. 499, 5. et Etymol. Gud. p. 337, 46.

58) *ἐφ᾽ ᾧ*] Malim *ἐφ᾽ οὗ*, quanquam etiam in Etymologico Gudiano p. 337, 6. legitur *παρὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ κοιμᾶσθαι*.

59) *τοῦ κέρατος*] Lege *τοῦ κρατός*, quia *κρὰς* est *caput*. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 614, 35. habent *κέρατος*.

60) *παρὰ τῷ Ἱπποκράτει*] Vide *Hesychium* in v. *Γαργαρεὼν* et ibi interpretes T. I. p. 802, not. 21. et *Foesii* Oeconom. Hippocratis p. 133. LARCHER.

61) *γαργαλίζεσθαι*] Legendum est *γαργαρίζεσθαι*. Nam *γαργαλίζεσθαι* est *laetitia affici*. LARCHER.

62) In priore significatione nomen *κωφὸς* acceperunt recentiores, veteres vero in altera. Vide *Herodotum* I. 34 et 47. et, si tanti est, notas 85 et 93. ad versionem Gallicam *Herodoti*. LARCHER. Pro praesente *ἀφαιρεῖσθαι*, quod etiam Etymol. M. p. 500, 1. habet, aptius videtur perfectum *ἀφῃρῆσθαι*, quod legitur in Excerptis ex *Orione* p. 614, 36.

63) *ἀποκεκρίφθαι*] Forsan legendum est *προκεκρίφθαι*. Vide Etymolog. M. in v. *κριθή* p. 488, 20. LARCHER.

64) *κέρα*] Legendum est *κέρας* cum auctore Etymologici M. p. 488, 17. in v. *Κριός*, qui damnat hanc etymologiam. Nam secundum eum deberet esse *κεραῖος*, non *κριός*, vt fit *κνεφαῖος* a *κνέφας*, et *οὐδαῖος* ab *οὖδας*. Sed parum sibi constat, quippe in voce *κειρία* p. 460, 15. dicens, vocem *κειρία* venire a *κέρας*, ὃ *σημαίνει τὴν τρίχα*. LARCHER.

65) *ἢ κριθὴν κρίμνον*] Legendum est *ἢ κριθὴν ἢ κρίμνον*. Proprie *κρίμνον* est *pars crassior farinae hordeaceae*. Vid. Etymolog. M. p. 487, 14. LARCHER.

*) *Κλοιός*] Ita etiam Etymolog. M. p. 472, 7. Sed fortassis *Orion* glossam posuit *Καλιός*. Saltem in Excerptis p. 614, 37. legitur: *Καλὸς παρὰ τὸ κλείω· περικλείει γὰρ περιτιθέμενος.* vbi *Καλιὸς* scribendum est. *Schol. Aristoph.* ad Plut. 476. *Κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ καλιόν.* vbi vid. *Hemsterhus*. Caeterum *περιτιθέμενος* rectius videtur, quam *παρατιθέμενος* Etymologici Magni.

66) *δωρεά*] Legendum est *δωρεὰν* cum Etymologico M. p. 419, 33. et *δωρεὰν* aduerbialiter sumendum, et subaudiendum *κατά*. LARCHER.

67) *φησίν*] Videtur nomen *Ἀρχίλοχος* deesse. In Etymologico M. p. 419, 34. legitur *φασίν*.

68) *Οὐ δωρεάν μου καταγνώσεται*] Si vera est haec lectio, quam etiam auctor Etymologici M. agnoscit, verti debet: *haud impune me contemnet*. Sed suspicor legendum esse *Οὔ μου καταπροίξεται*, *haud impune me illudet*. *Archilochus* apud *Scholiastem Aristophanis* ad Equitt. 433. *εἶ δ᾽ ἐκεῖνος οὐ καταπροίξεται.* vbi ex Etymologico M. legendum est *ἐμεῦ δ᾽ ἐκεῖνος οὐ καταπρ.* vt optime vidit *Valckenarius* ad *Herodot.* III. 36. p. 213. LARCHER.

69) *ἐπαίτης* est *mendicus*. Idem significat *προίκτης* vel *προΐκτης*, et sic pro *προίτης* legendum apud *Orionem*. LARCHER.

Καλύβη. οἷον καλύφη τὶς οὖσα.

Καλός. παρὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον· ἢ παρὰ τὸ κηλεῖν. πάντες γὰρ τῷ καλῷ κηλούμεθα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνισσῶ μέλλοντα. κνισμὸς γὰρ γίνεται ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως.

Κίων. ἀπὸ τοῦ κίειν καὶ ἰέναι*). ἢ ὅτι βέβηκέ τι ἐπ' αὐτῷ, οἷον ἐπιπορεύεται.

Κειρία. παρὰ τὸ κείρεσθαι εἰς λεπτά. ἢ παρὰ τὸ κέρας. ἐκ τριχῶν γὰρ ἐγίνοντο αἱ κειρίαι[70]).

Κολώνιον[71]). τὸ ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον κᾶλον[72]).

Κολεόν[73]). παρὰ τὸ κεκοιλάνθαι, ἤτοι κοιλανθῆναι.

Κελαινεφής. ὁ Ζεύς. ὁ τὰ νέφη κλονῶν καὶ κινῶν, ἢ μελανοποιῶν ἐν τῷ ὕειν.

Κέαρ. παρὰ τὸ κεκρᾶσθαι ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἐπίσης ἐχόντων.

Κῆρ. παρὰ τὸ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα.

Κέλος[74]). ὁ δρομικὸς ἵππος. κέλειν[75]) γὰρ τὸ τρέχειν. καὶ ἡ κέλευθος δὲ παρὰ τοῦτο.

Κάμηλος. καμηρός τις ἐστίν· ἀπὸ τοῦ τοὺς μηροὺς κάμπτειν ἐν τῷ καθέζεσθαι.

Κεραυνός. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τοῖς κέρασι διαφθειρόντων[76]). ἢ ὁ διὰ τοῦ αὔειν, ὅ ἐστι καίειν, βλάπτων.

Κόσμος, ὁ πάντα ἐν αὐτῷ[77]) κεκοσμημένα ἔχων καὶ διατεταγμένα.

Κανοῦν. τὸ ἐπάνω κείμενον τὸ καινόν[78]), ὅ ἐστι κτεῖνον. λέγω δὲ τὴν μάχαιραν. κυρίως δὲ ἀπὸ τοῦ γενομένου ἔθους ἐν ταῖς θυσίαις[79]).

Κρύος. παρὰ τὴν γενομένην κροῦσιν τῶν ἐν τῷ ψύχειν[80]), ὅπερ κρύος λέγεται.

Κολυμβᾶν. ἐτυμώτερον Δωριεῖς λέγουσι κολυφᾶν[81]). ἀπὸ τοῦ κολοὺς, ὅ ἐστι κολοβοὺς φαίνεσθαι τοὺς ἐν τῷ ὕδατι, καὶ μὴ ὁλοτελοὺς[82]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Κλέος. παρὰ τὸ κλείειν[83]). ἐγὼ δέ σε κλείω ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.

Καλός. παρὰ τὸ κάζω, ῥῆμα, οὗ παρακείμενος κείρασμαι[84]), καὶ μέλλων κάσω. ἀφ' οὗ καλὸς ὄνομα. ἢ παρὰ τὸ καλῶ καὶ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον[85]).

Κναφεύς. παρὰ τὸ κνάπτω, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κνῶ τὸ ξύω. ξύουσι γὰρ τὴν τῶν ἀκνάπτων*) ἱματίων κροκίδα.

Κλῆρος. κλῶ ἐστὶ ῥῆμα μονοσύλλαβον, ἀπὸ τοῦ καλῶ συγκοπέν· οὗ μέλλων κλήσω. ὄνομα κλῆρος· ὁ καλῶν ἐφ' ἑαυτὸν τὸν λαχόντα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ κᾶλον τὸ ξύλον· ἐπεὶ ἐν ξύλοις ἐχαράττοντο οἱ κλῆροι.

Κρωσσόν. παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· γενόμενον ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ[86]), κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ ὑδρίαν ἤ τι ἄγγος εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ.

Κλείω κλείσω κλεινός.

Κῶμα. κοιμῶ κοιμήσω κοίμημα· συγκοπῇ κοῖμα· τροπῇ τῆς οι εἰς ω, κῶμα.

Κόπος. παρὰ τὸ κέω, οὗ παθητικὸν κέομαι.

Κορμός. παρὰ τὸ κείρω[87]).

Κλαίω. παράγωγον συγκοπὲν ἐκ τοῦ καλῶ. ἐπικαλοῦνται γὰρ τοὺς ἀποθανόντας οἱ κλαίοντες.

Κῆλον. παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα[88]) τὸ καύσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε. Ὅμηρος[89]), περὶ κηλέῳ. παρὰ δὲ τὸν αὐτὸν κήσω μέλλοντα, ἀφ' οὗ κῆλον[90]). αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. τὰ περικεκαυμένα ἐκ τοῦ ἡλίου ξηρά.

Κήλη[91]) καὶ κάλη. παρὰ τὸ κῆλον καὶ κᾶλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὰ μέρη γὰρ ἐκεῖνα[92]), εἰς ὄγκον ἐπιδέδωκε τοῦ συνήθους μείζονα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων ῥημάτων.

---

*) *κίειν καὶ ἰέναι*] Adde *εἰς ὕψος*, quae verba addita reperiuntur in Excerptis p. 614, 39.

70) *αἱ κειρίαι*] Vide supra *κείρειν*. Larcher.

71) *Κολώνιον*] Lege *Καλώνειον*, vel potius *Κηλώνειον*. Vid. Etymolog. M. p. 463, 48. quod inde emendabis. Larcher.

72) *κᾶλον*] significat *lignum*. Hinc *κηλώνειον* est *tolleno*, machina hauriendae aquae. Larcher.

73) *Κολεόν*] Corrige *Κολεός*. Larcher.

74) *Κέλος*] Lege *Κέλης*. Larcher.

75) *κέλειν*] Lege *κέλλειν*. Optime Etymol. M. p. 455, 40. *ὁ δὲ Ὠρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν.* [Sic *Zonaras* in Lexico p. 1185. *ὁ δὲ Ὠρίων λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, τὸ τρέχειν.* St.] Conf. *Schol. Homeri* ad Iliad. *O.* 679 et *Spanhem.* ad *Callimachi* Hymn. in Delum vers. 113. Hac data occasione mendam eluam, quae in omnibus Etymologici M. insidet editionibus, p. 456, 44. *ἔστι δὲ (κέλης) εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ὃ ἔστι γαλέα.* Scribe *ὃ ἔστι γαλέα* vel *γαλαία*. Vide *Cangium* in Glossario mediae et infimae Graecitatis p. 235. Larcher.

76) Confer Etymolog. M. p. 457, 39 sq. Larcher.

77) *ἐν αὐτῷ*] Scribendum est *ἐν αὑτῷ*. In Etymologico M. p. 482, 11. legitur *ἐν ἑαυτῷ*.

78) *τὸ ἐπάνω κείμενον τὸ καινὸν*] Legendum puto *τὸ ἔχον* (vel *τὸ ἔχον ἐπάνω*) *κείμενον τὸ καινόν*.

79) *Euripides* Iphig. in Aulide vers. 1565.

Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον
ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον.

Conf. *Schol. Euripid.* ad Orest. 195. et Etymolog. M. p. 443, 9 sqq. Larcher.

80) *τῶν ἐν τῷ ψύχει*] Lege *τῶν ὀδόντων ἐν τῷ ψύχει*. Vid. Etymol. M. p. 498, 50. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 614. 40. legitur *Κρύος, παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων. τοῦτο γὰρ σημαίνει ὁ* (lege *τὸ*) *κρύος*.

81) *κολυφᾶν*] Lege *κολυμφᾶν*. Vid. Etymol. M. p. 476, 2. Larcher.

82) *ὁλοτελοὺς*] Lege *ὁλοτελεῖς*, ut recte legitur in Etymologico M. p. 477, 4. Larcher.

83) *ἐγὼ δέ σε κλείω κ. τ. λ.*] Est versus *Homeri*, qui extat Odyss. *P.* 418. et sic legendus: *ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κ. τ. λ.* Larcher.

84) *κείρασμαι*] Corrige *κέκασμαι*. Larcher.

85) Confer supra *Καλός*. Larcher.

*) *τῶν ἀκνάπτων*] Excerpta ex *Orione* p. 614, 44. dant *τῶν νέων*.

86) *ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ*] Legendum videtur *ἀπὸ τοῦ κερῶ χέω*. Sturz. Lucem praebebit Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *Κρωσσός· ὑδρία, ἤτοι ἄγγος ἄλλο εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ. παρὰ τὸ κρώω τὸ ἐπιχέω· τοῦτο δὲ γέγονε παρὰ τὸ κερῶ. κατὰ συγκοπὴν κρῶ. οἷον, Κέρασσε δὲ νέκταρ·* (quae sunt verba *Homeri* Odyss. *E.* 93.) *ἀντὶ τοῦ ἐπέχεεν. οὐ γὰρ ὕδατι κιρνᾶται τὸ νέκταρ. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ νεοκρᾶ αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστι αἱ νεωστὶ ἐκχυθεῖσαι.* Locus *Aeschyli* est Choeph. 342. Vide *Pollucem* VI. 24. p. 578 et *Hesych.* in v. *Νεοκρᾶς* ibique interpretes T. II. p. 668, not. 20. Larcher.

87) Etymolog. M. p. 128, 26. *ἄρω ἄρμενος, ἁρμός, ὡς κείρω κορμός.* Conf. ibidem p. 619, 15. Larcher.

88) *παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα τὸ καύσω*] Deest *δηλοῦντα*, ut sit *παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ καύσω*. Vid. Etymolog. M. p. 462, 26. et p. 463, 52. Larcher.

89) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *Θ.* 217. Larcher.

90) *Αὖα* —— *ἐλαφρῶς*] Est versus *Homeri* Odyss. *E.* 240. Larcher.

91) *Κήλη* est *tumor scroti*. Larcher.

92) *παρὰ τὸ κῆλον καὶ κᾶλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὰ μέρη γὰρ ἐκεῖνα*] Haec corrupta sic emenda: *παρὰ τὸ κῆλον καὶ κᾶλον, ὅ ἐστι ξύλον καὶ σκληρόν· ἐπεὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα κ. τ. λ.* Vide Etymolog. M. p. 463, 41. Larcher.

Digitized by Google

Κώμη. παρὰ τὸ κῶ ῥῆμα, οὗ μέλλων κώσω[93]). δηλοῖ δὲ τὸ κοιμᾶσθαι.

Καταχήνη. ἡ κόσμητις[94]). χαίνω χήνη καταχήνη.

Καλαρύζω. καρίζω, καλαρίζω[95]).

Κλαγγή. κρῶ, παράγωγον κράζω, ῥηματικὸν ὄνομα κραγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, κραυγή. μετάθεσις τοῦ ρ εἰς λ, κλαγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, κλαγγή.

Κρούω. κρῶ ἐστι ῥῆμα, παράγωγον κρύω, πλεονασμῷ τοῦ ο, κρούω, ὡς ὄρω ὀρύω ὀρούω.

Κλύω. παρὰ τὸ κλῶ τὸ φωνῶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, κλύω.

Κολῳός. Ὅμηρος. παρὰ τὸ κλῶ, ῥηματικὸν ὄνομα κλῳός, ὡς σῶ σῶος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, κολῳός. ἀφ᾽ οὗ γίνεται ῥῆμα κολῳῶ. Θερσίτης δὲ μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα[96]).

Κεδνός. κοῶ τὸ νοῶ. ὁ μέλλων κοήσω. ῥηματικὸν[97]) κοεδνὸς, συγκοπῇ κεδνὸς, ὡς τέρπω τερπνός.

Καρκίνος. παρὰ τὸ κάρη κινεῖν συνεχῶς.

Καρίς[98]). παρὰ τὸ σκαίρειν, σκαρίς τις οὖσα.

Κνώσσω. ἔστιν οὖν παρὰ τὸ κενοῦσθαι τὸ βλέπειν. στερίσκονται γὰρ τοῦ βλέπειν οἱ κοιμώμενοι.

Κτύπος. πλεονασμῷ τοῦ κ, τύπος τις ὤν. τὰ γὰρ τυπτόμενα ψοφεῖ.

Καῦρος. ὁ κοῦφος[99]) πλεονασμῷ τοῦ κ, αὖρός τις ὤν. τὸν γὰρ κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν, καῦρον ἐπονομάζουσι. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ γ, γαῦρος, παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι, ὁ ἐπηρμένος.

Κωφός. παρὰ τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὄπαν[100]), κεκοπός τις ὤν, ὁ μήτε φθεγγόμενος, μήτε ἀκούων[1].

Κορύβαντες. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, κρύβαντές τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὸν Δία, ὡς μυθεύεται.

Κάθαρμα. οἷον ἀποκαθάρισμα ὄν.

Κρησφύγετα. φρούρια, καταφύγια, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνοα[2]) φεύγοντες. τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγον τὸ χρήσιμον[3]) τοῖς φεύγουσιν εἰς ἀσφάλειαν.

Κηώεις. ἐπὶ θαλάμου. παρὰ τὸ κέω τὸ κοιμῶμαι· Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε[4]). κεώεις οὖν θάλαμος καὶ κηώεις, ὁ εἰς τὸ κοιμᾶσθαι εἰργασμένος. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Κλώψ. καὶ κλῶπα τὸν λῃστήν. παρὰ τὸν κλέψω μέλλοντα κλέψ καὶ κλόψ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, κλώψ· ὡς βλέπω βλέψ βλόψ βλώψ. ὅθεν παραβλῶπες[5]) τῶν ὀφθαλμῶν.

Κονιορτός. παρὰ τὸ ὄρω[6]) ῥῆμα, ὄρσω, ὀρτός· καὶ συνθέτως κονιορτὸς, ὁ τὴν κόνιν ὀρούων καὶ ὁρμῶν, ὡς σπείρω σπαρτός.

Κοντὸς, παρὰ τὸ κεντῶ ῥῆμα, κοντός· ὡς τρέφω τροφός.

Κωτίλος. πλεονασμός ἐστι τοῦ ω. κτίλος γὰρ ἦν, ὁ κριός· ὅπερ καταστρέφει εἰς τὸν πρᾶον. πρέπεται γὰρ τῇ πραότητι· τὸ κολακεύειν[7]).

Κλαίω· παρὰ τὸ κλῶ, οὗ παράγωγον κλαίω. κλᾶται γὰρ ἡ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἐν τῷ τοῦτο πάσχειν· ἢ καὶ ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ τὸ κλᾶσθαι παρέχουσα.

Κλίνω. παράγωγόν ἐστι τοῦ κλῶ. κλάσιν γὰρ ὥσπερ λαμβάνει τῆς ὀρθότητος στερισκόμενα τὰ κλινόμενα. κατ᾽ ἔνδειαν τοῦ μ. ὡς καλύπτω καλύψω[8]).

Κόλαξ. παρὰ τὸ κολλᾶσθαι· κόλλα τις ὤν καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον δύσκολος εἴρηται, ὁ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος.

Κύμβια· τὰ κοῦφα ἐκπώματα.

Κύμβαλα· οἷον κύφαλά τινα ὄντα[9])· κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ β. καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ.

Καπῆλον πηλὸν λέγουσι τὸν οἶνον Ἴωνες. τὸν ἀναπάλλοντα τὴν κεφαλὴν[10]) βλάπτειν καὶ τὰς φρένας καὶ οὐκ ἐῶντα ἑδραίας εἶναι.

Κόρυς· τη[11]). παρὰ τὸ κάρη. ἢ τὸ κάρηνον ἀποκοπῇ τοῦ[12]) κάρυς τις ἐστί. καὶ κόρυς. τροπῇ τοῦ α εἰς ο.

Κροσσοί[13])· κορσοί τινὲς ὄντες· κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο. παρὰ τὴν κόρσην, τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ τῶν πλοκάμων.

---

93) *κώσω*] Hinc corrige Etymologicon M. p. 499, 55. vbi male *κάσω* editum est. LARCHER.

94) *ἡ κόσμησις*] Legendum est *ἡ γάσμησις*. Vid. Etymolog. M. p. 449, 47. *Aristophanes* Eccles. 631. *δημοτική γ᾽ ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλή.* vbi *Scholiastes* nomen *καταχήνη* interpretatur nomine *καταγέλως*. LARCHER.

95) *καρίζω, καλαρίζω*] Fortassis legendum est *λαρύζω, καλαρύζω*. Nam apud *Hesychium* reperitur *λαρύζει*. LARCHER.

96) *Θερσίτης κ. τ. λ.*] Est versus *Homeri* Iliad. *B.* 212. et sic legendus:

Θερσίτης δ᾽ ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα.

LARCHER.

97) *ῥηματικὸν*] Lego *ῥηματικὸν ὄνομα*. LARCHER.

98) *Καρίς* est *squilla*, piscis magnum caput habens. LARCHER.

99) *κοῦφος*] *ταῖς φρεσὶ* adde cum Etymologico M. p. 417, 53. LARCHER.

100) *τὴν ὄπαν*] Scribe *τὴν ὄπα*. LARCHER. Videtur librarius (vel *Orion*, si mavis, ipse) sui saeculi morem secutus. Sic in Codice Versionis Graecae V. T. Alexandrino legitur *αἶγαν, ἀκρίδαν, γυναῖκαν, φρέναν, χεῖραν*, et alia multa. Vid. quae collegi in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrina p. 127. et 128. Add. *Reisk.* ad *Constantin. Porphyrog.* de Cerimoniis Aulae Byzantinae p. 80.

1) Vide etiam supra *Κωφὸς*, et ibi not. 62. LARCHER.

2) *Μίνοα*] Corrige *Μίνωα*. LARCHER.

3) *τὸ χρήσιμον*] Adde *σπήλαιον* cum Etymologico M. p. 487. 4. LARCHER.

4) *Ὄρσο —— ξεῖνε*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *H.* 342. Eadem laudat auctor Etymologici M. p. 464, 30. sed verbum *ὄρσο* male explicat *διεγερθείς*. Significat *surge*. LARCHER.

5) *παραβλῶπες τῶν ὀφθαλμῶν*] Haec petita sunt ex *Homeri* Iliad. *I.* 499. (503.) vbi sic leguntur in vulgatis editionibus: *παραβλῶπές τ᾽ ὀφθαλμώ*. *Orionis* vero lectionem affert *Eustathius*, et addit vulgatam, p. 768, 5. Vide etiam Etymolog. M. p. 591, 42. LARCHER. Nimirum *τῶν* debetur *Orioni*, qui articulo addito videtur significare voluisse, sibi genitiuum *ὀφθαλμῶν* probari.

6) *ὄρω*] In Codice male legitur *ὀρῶ*. LARCHER.

7) *ὅπερ καταστρέφει εἰς τὸν πρᾶον*] Fortasse melius legas *ὅσπερ* (nempe *ὁ κριὸς*) *καταστρέφει εἰς τὸ πρᾶον*, vt *καταστρέφει* sit *inclinat*. quanquam ne hoc quidem satis mihi placet. Videtur etiam *ἔπεται* scribendum pro *πρέπεται*, et colon, quod est post *πραότητι*, delendum.

8) *κατ᾽ ἔνδειαν κ. τ. λ.* vsque ad *καλύψω*] Haec omnia putabam aliunde huc illata. Certe ab hoc loco aliena sunt.

9) *Κύμβαλα· οἷον κύφαλά τινα ὄντα*] Deest aliquid. Lego cum Etymologico M. p. 494, 33. *Κύμβαλα· παρὰ τὸ κύφος, οἷον κύφαλά τινα ὄντα.* LARCHER.

10) *τὴν κεφαλὴν βλάπτειν*] Comma ponendum est post *κεφαλὴν*, ac deinde legendum *ὥστε βλάπτειν*. LARCHER.

11) *τη*] Cum Etymologico M. p. 482, 36. fortasse legendum est *ἡ περικεφαλαία*. LARCHER.

12) *ἀποκοπῇ τοῦ*] Vel post *τοῦ* deest aliquid, vel *τοῦ*, quod malim, est tollendum. LARCHER.

13) *Κροσσοί*] Vide Etymologicum M. p. 490, 26 et sq. LARCHER

Digitized by Google

Κόσμος· τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō. παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα· ὅθεν κέκασμαι, κέκατται, κεκασμένος ὄνομα ῥηματικὸν κασμός, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ο, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου, κόσμος. ἐπὶ δὲ τοῦ παντὸς εἴρηται· ὁ ἐν αὐτῷ[14]) πάντα ἔχων κεκοσμημένα· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ[15]).

Κουράλια· παρὰ τὴν ἅλα· ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ταῖς κόραις κόσμος.

Κάμινος· παρὰ τὸ ὑπομένειν[16]).

Κίκυς· ἡ ἰσχύς. παρὰ τὸ κίειν, ὅ ἐστι πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν.

Κίβησις[17])· ἢ παρὰ τὸ κίειν, ὅ ἐστι πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὴν βῆσιν[18]), ἥ ἐστι τροφή.

Κάγκανα[19]). ξηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα, παρὰ τὸ καίω, ῥηματικὸν ὄνομα κανόν. ὥστε καὶ ὡς τέκανον καὶ συγκοπῇ τέκνον, οὕτω καὶ ὠκάνοι· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κάκανον, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ̄, κάγκανον.

Καπνός. κάπω τὸ πνέω. παράγωγον καπύσω. καπνὸς οὖν ὁ ἀποπνέων τὸ πῦρ, ὡς στίλβω στιλπνός. ἔνθεν πολλάκις φησὶ[20]) πυρὸς ἀτμὸν τὸν καπνόν.

Καρχαρόδων[21]). παρὰ τὸ χαράσσω. ὁ κεχαρασμένους[22]) ἔχων τοὺς ὀδόντας, οἷον ἐξυμμένους[23]).

Κλαστήρ. παρὰ τὸ κλάσθαι, οὗ ὁ μέλλων κλάσω, κλαστήρ, ὡς λάμψω λαμπτήρ.

Καννάβη. ἐπὶ θηλυκοῦ. ἀπὸ τοῦ κάπτω δηλοῦν[24]) τὸ κοιλαίνω. κάβη τὸ ῥηματικὸν ὄνομα. καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κακάβη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄, κανκάβη, σκεῦος ὃ πρὸς ἕψησιν ἐπιτήδειον.

Κάνναβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ[25]).

Κόχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, καὶ συγκοπῇ. χλῶ. τὸ κατὰ εἴλησιν χαλώμενον[26]). ὄνομα χλός, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κόχλος.

Κραιπνός. παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω· ὅθεν κάπος τὸ πνεῦμα. καὶ καπνός. καὶ πλεονάσαντος τοῦ ρ̄, καπνὸς[27]) ἐλέχθη, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ̄, καὶ προσθέσει τοῦ ῑ, κραιπνός.

Κοάλεμος. παρὰ τὸ κοῶ[28]) ῥῆμα, τὸ νοῶ. κοῶ οὖν κόεμος. ὡς ἔχω ἔχεμος παράγωγον, καὶ τοῦ αλ πλεονασμοῦ[29]), κοάλεμος, εἴρηται ὁ μωρός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ κοεῖν καὶ τὸ ἄλεμα[30]), τὸ μάταιον.

Κυρκάνη. ἡ ταραχὴ, ὁ βόρβορος[31]). εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. κυῶ[32]) ῥῆμα κυκάνω. πλεονασμὸς[33]) κυρκάνη. οὕτω Φιλόξενος.

Κορυθαίολος. αἰόλλω ῥῆμα τὸ κινῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω αἰόλος. καὶ σύνθετον κορυθαίολος, ὡς πάλλω σακέσπαλος.

Καλλιγύναικα. ἀπὸ τῆς καλλιγύναιξ εὐθείας. ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ ξ ἐπὶ τῆς κλητικῆς, ὦ γύναι, ὡς ἄναξ ἄνα· Ζεὺς[34]) ἄνα Δωδωναῖε.

Κομιδή. κομίζω. κομιδὴ, ἐπιμέλεια.

Κονία. παρὰ τὸ κονῶ κονία, ἧ ἔγκειται ἡ κόνις· κόνιος κονία, ὡς Κύπρις, Κύπριος Κυπρία. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ[35]).

Κῦμα. κύω, κυήσω, κύημα, καὶ συγκοπῇ κῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυκῶ, κυκήσω, κύκημα καὶ κῦμα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα[36]). Κνισμὸς γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ὀσμή.

---

14) ἐν αὐτῷ] Etiam hoc loco, vt supra in v. Κόσμος, scribe αὐτῷ.

15) ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ] Legi debet ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

16) Ex Etymologico M. p. 442, 8. supple καιομένην. LARCHER. Recte, id quod etiam Excerpta p. 611, 46. docent, quamvis corrupte scripta: Κάμινος, ἡ καιομένη μαίνουσα.

17) Κίβησις] Sic scriptum reperitur etiam apud Suidam. Sed scribendum est Κίβισις. Vide Hesychium et ibi interpretes, Etymologicum M. p. 465, 54. Callimachi Fragm. 177, ibique Bentleium. LARCHER.

18) τὴν βῆσιν] Corrigo τὴν βόσιν. Nempe pera dicta est κίβισις, quod in illa reponatur βόσις, id est, τροφή. LARCHER.

19) Κάγκανα. ξηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια κ. τ. λ.] Tota glossa ex Etymol. M. p. 437, 51. et Etymologico MS. Biblioth. Regiae ita refingenda est: Κάγκανα· ξηρὰ καὶ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα· παρὰ τὸ καίνειν τὸ κόπτειν. συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ τέκω γίνεται τέκανον, καὶ συγκοπῇ τέκνον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ καίω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κάνον· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, κάκανον, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ̄, κάγκανον. LARCHER.

20) φησὶ] nempe Homerus. Nuspiam tamen apud eum legitur ἀτμός, sed saepe ἀϋτμή. Atque sic reperitur in Etymologico M. p. 444, 51. ἔνθεν πολλάκις φησὶ πυρὸς ἀϋτμὴν τὸν καπνόν. LARCHER. Sic supra in v. Καταπροΐξεσθαι post φησὶν omissum videtur Ἀρχίλοχος.

21) Καρχαρόδων] Scribendum est Καρχαρόδους.

22) κεχαρασμένους] Lege κεχαραγμένους. LARCHER.

23) ἐξυμμένους] Corrige ἀξυμμένους. Nam in Etymologico M. p. 497, 8. reperitur τοὺς ἀπωξυμμένους. LARCHER.

24) ἀπὸ τοῦ κάπτω δηλοῦν τὸ κοιλαίνω] Scribe ἀπὸ τοῦ κάπτω, δηλοῦντος τὸ κοιλαίνω. LARCHER.

25) Κάνναβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ] Primo conspectu existimabam Orionem dixisse, vocem κάνναβος esse masculini generis, eoque magis, quod sic efferatur a Latinis auctoribus. Sed re melius pensitata, puto glossam hanc mutilam esse, et Etymologici M. auctorem p. 440, 1 sqq. Orionis scrinia compilasse, auctoris nomine dissimulato. Hoc certo certius patebit ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. in quo haec leguntur: Κανκάβη· σκεῦος πρὸς ἕψησιν ἐπιτήδειον· παρὰ τὸ κάπτω ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ κοιλαίνω. ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κάβη, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ κ̄, κάκκαβος. ἀναλογώτερον δὲ θέλουσι λέγειν ἡ κάκκαβος θηλυκῶς. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν παντελῶς ἀδόκιμον. οὕτως Ὠρίων. Emenda igitur: Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ, παντελῶς ἀδόκιμον. Vide Nunnesium ad Phrynichi Eclogas p. 189. et Piersonum ad Moerida p. 206. LARCHER.

26) χαλώμενον] κάτω additur in Etymologico M. p. 484, 50. LARCHER.

27) καπνὸς] Legendum esse καρπνός, per se patet. Accedit Etymolog. M. p. 486, 13. τοῦτο κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ̄, γίνεται καρπνός. LARCHER.

28) κοῶ est verbum Ionicum. Vide Suidam in v. Ἐκόησεν, et Bentleium ad Callimachi Fragm. LIII. LARCHER.

29) πλεονασμοῦ] Legendum est πλεονασμῷ. Conf. paulo post not. 33.

30) ἄλεμα] Lege ἠλέματον ex Etymol. M. p. 475, 26. Confer Suidam in Κοάλεμος et Aristophanis Scholiasten ad Equitt. 198. LARCHER.

31) ὁ βόρβορος] Optime. Nam κυρκανῶ, Hesychio teste, est κυκῶ, ταράσσω. Et Suidas κυρκανᾶν exponit ταράσσειν, κινεῖν. Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 497, 43. vbi legendum ἡ ταραχὴ καὶ ὁ βόρβορος, pro ὁ θόρυβος. LARCHER.

32) κυῶ] Legendum est κυκῶ. Vid. Etymolog. M. p. 497, 46. LARCHER.

33) πλεονασμὸς κυρκάνη] Corrige κυκάνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, κυρκάνη. Vid. Etymolog. M. p. 497, 44. LARCHER.

34) Ζεὺς] Lege Ζεῦ. Est pars versus Homeri Iliad. Π, 233. LARCHER.

35) ἐν Ἐπιμερισμῷ] Mallem, quod vsitatius est, ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Sed vtrumque reperitur. Vid. Harles. ad Fabricii Biblioth. Graec. Vol. VI, p. 282. et 283.

36) παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα] Scribe παρὰ τὸν κνίσω μέλλοντα. Dicitur κνίσσα et κνίσα. Et κνίσα quidem deducitur a futuro κνίσω verbi κνίζω. LARCHER.

Digitized by Google

Κρατερός. κράτος κρατερός.

Κάραβος[37]. παρὰ τὸ βαίνειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς προηκούσης[38]) τῷ ἐδάφει. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Κοίρανος. ὁ τοῦ καιροῦ κύριος, οἷον καίρανός τις ὤν, μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ō, ὡς παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν Ὄθρυς τὸ ὄρος, ἀφ' οὗ ἐστιν ἀθρεῖν τὰ μακρὰν ἀφεστηκότα. καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν, ἄρχαμος καὶ ὄρχαμος. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῇ Μετοχῇ.

Κάλλιμος. εἴρηται κατὰ παραγωγήν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὴ διὰ τριῶν γενῶν γίνεται, οἷον σπείρω σπόριμος σπορίμη, ἀγωγὴ ἀγώγιμος, κῦδος κύδιμος, οὕτω κάλλος κάλλιμος· καὶ παρὰ ῥῆμα, προσδοκῶ προσδόκιμος, θηράω θηρέσιμος[39]).

Κουρά. παρὰ τὸ κείρω, κορὰ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, κουρά.

Κακός, ἐπὶ τοῦ πονηροῦ. παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ*), ἀφ' οὗ δεῖ χάζεσθαι.

Κακὸς, ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. παρὰ τὸ χάζω χάζομαι. χακὸς καὶ κακὸς, κατὰ μετάθεσιν τοῦ χ̄ εἰς κ̄.

Κηδεστής. κῆδος κηδεστὴς, ὡς θύος Θυέστης, ὄρος Ὀρέστης, καὶ τὰ μὲν ὡς κύρια βαρύνεται, τὸ δὲ κηδεστὴς ὀξύνεται ὡς προσηγορικόν.

Κάδος. σκεῦός τι, παρὰ τὸ χαδῶ ῥῆμα περισπώμενον. ἀπὸ δὲ τοῦ χαδῶ γίνεται ὁ μέλλων χαδήσω, καὶ διπλασιασμὸς ἐκάδησω[40]), ὄνομα ῥηματικὸν χάδος, καὶ τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς κ̄, κάδος.

Κισσᾶν[41]). παρὰ τὴν κίσσαν, τὸ ὄρνεον. λειχνότατον[42]) γὰρ τοῦτο τὸ ὄρνεον.

Κόνις. κονῶ δηλοῦν τὸ διαφθεῖραι καὶ κατακόπτειν. κνὶς, ὄνομα, ἡ κατακεκομμένη γῆ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō, κόνις. δηλοῖ δὲ τὴν εἰς λεπτομερῆ σύστασιν χωρήσασαν γῆν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Ἡρωδιανός.

Κρηπὶς, ὑπόδημα. παρὰ τὸ ἕρπω ἑρπίς. ὑπερθέσει τοῦ ῤ, ῥεπὶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄. κρεπὶς, μεταθέσει τοῦ ē εἰς η̄. κρηπὶς, δι' ἧς ἕρπειν ἐστὶν, ὅ ἐστιν ὁδεύειν. οὕτως Ἡρωδιανός.

Καγχαλῶ· τὸ χαλῶ. τὸ διαχέω καὶ ἥδομαι. διπλασιασμὸς καχαλῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄, καγχαλῶ. ὥσπερ τὸ πυκνωθὲν οὐχ ὑγιὲς, οὕτω τὸ χαλασθὲν ὑγιές· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς.

Κορύβαντες. κορύφαντές τινες[43]), παρὰ τὸ κεκρύφθαι τὸν Δία ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐστὶ μετάθεσις τοῦ φ̄ εἰς β̄ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō.

Κρούειν. κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφορούντων. κυρίπτειν[44]) γὰρ ἐστὶν τὸ τοῖς κέρασι κρούειν. οὕτω Φιλονίδης[45]) ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.

Κρίβανος. παρὰ τὴν κριθὴν καὶ τὸν βαῦνον, ὅπου αἱ κριθαὶ ἐφρύγοντο. καὶ βαῦνος ἡ κάμινος, αὔω, αὖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β. βαῦνος.

Κληΐδες. αἱ καθέδραι[46]) παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων.

Κύμβαχον[47]). τὸ σκαμβὸν δέρμα. τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή. ἔνθεν τὸ κυβιστᾶν.

Κρήνη. κρῶ ἐστι ῥῆμα μονοσύλλαβον, παρὰ τὸ κερῶ συγκοπὲν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐγχεῖν. καὶ ὡς παρὰ τὸ εἴρω εἰρήνη, οὕτω κρῶ κρήνη.

Κνυζοῦν. διαφθεῖραι. Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ[48])· κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος. παρὰ τὸ κνῶ οὖν κνύω καὶ κνύζω τὸ διαφθείρω. κνυζῶ γίνεται περισπώμενον τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς χρυσῶ χρυσοῖς χρυσώσω ὁ μέλλων. εἴρηται δὲ κνυζοῦν δηλοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ[49]), ἐπὶ δ' αἴγιον κνῆ τυρόν. ὥστε εἶναι κνῶ κνύζω. οὕτως δὲ τὸ κνύω δηλοῖ τὸ ξύω. ὥστε τὸ ξύειν τὸ κνύειν πολλάκις.

Κομψός. παρὰ τὸ κάμπτω ῥῆμα. καὶ[50]) διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ. εἴρηται γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τοῦ μετρίου καὶ ἐπιεικοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιεικοῦς, παρὰ τὸ εὐκαμπὲς, ἀπὸ τοῦ κάμπτω ῥήματος, ὁ εὐπειθὴς καὶ προσηνὴς εἴρηται. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς ἐν τῷ ᾱ[51]) στοιχείῳ.

Κέντε. τὸ ἑκατὸν καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐξ οὗ κεντενάριον ὠνόμασται.

---

37) *Κάραβος*] *carabus*, est animal marinum e cancrorum genere, de quo vid. *Aristot.* Hist. Animm. IV. 2. et *Plin.* Hist. Nat. IX. 31. Larcher.

38) *προηκούσης*] Legendum est *προεχούσης* cum Etymologico M. p. 444, 30. Larcher.

39) *θηρέσιμος*] Legendum est *θηράσιμος* ex Etymologico M. p. 442, 30. Larcher.

*) *ὑποχωρῶ*] In Excerptis p. 614, 48. est *ἀναχωρῶ*.

40) *ἐκάδησω*] Legendum est *κεχαδήσω*. Apud *Phauorinum* in v. *Κάδος* reperitur: ὁ μέλλων χαδήσω, ἀφ' οὗ τὸ κεκάδησα (lege κεχαδήσω) κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Κάδος· σκεῦός τι, παρὰ τὸ χαδῶ, τὸ δηλοῦν τὸ χωρῶ· ὁ μέλλων χαδήσω· ἀφ' οὗ τὸ κεχαδήσω (κεχάδηκα) κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· χάδος καὶ κάδος, τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον.* Futurum istud *κεχαδήσει* legitur apud *Homerum* Odyss. φ. 155. Larcher.

41) *Κισσᾶν* est infinitiuus verbi *κισσάω*. Larcher.

42) *λειχνότατον*] Scribe *λιχνότατον*. Larcher.

43) *κορύφαντές τινες κ. τ. λ.*] Optime. Nam ἀπὸ τοῦ κρύπτω fit κρύφω, κέκρυφα, κρυφὴ, καὶ κορυφὴ, vt ait Etymologici M. auctor p. 481, 11. Sed fortasse melius *Κορύβαντες* essent tanquam *κρύβαντές τινες*, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō, ἀπὸ τοῦ κρύβειν τὸν Δία, vt idem dicit p. 481, 6. Larcher.

44) *κυρίπτειν*] Lege *κορίττειν*. Larcher.

45) *Φιλονίδης*] *Φιλωνίδης* scribendum esse, neque hoc nomen a nomine *Φίλων* differre, nisi quod *Φιλωνίδης* sit patronymicum, ostendit *Koenius* Praefat. ad *Gregor.* de Dialectis p. XVIII. edit. *Schaefer.*

46) *αἱ καθέδραι κ. τ. λ.*] Corrige ex Etymolog. M. p. 470, 28. *αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, ἣν ποιοῦνται οἱ καθεζόμενοι.* Larcher.

47) *Κύμβαχον· τὸ σκαμβὸν κ. τ. λ.*] Eadem reperies in veteri Lexico apud *Henr. Stephanum* in Indice Thes. Ling. Gr. pag. 1516. et in Etymologico M. p. 494, 26. Larcher.

48) *Homeri* verba Odyss. *N.* 401. sunt: *κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλ' ἐόντε.* *turpabo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes.* Larcher.

49) *παρ' Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *Λ.* 638. et sic legendus: *ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν.* Larcher.

50) *καὶ διεστραμμένον*] Ante haec verba omissa sunt verba *τὸ καμπύλον.* Vide Etymolog. M. p. 478, 52. Larcher.

51) *ἐν τῷ ᾱ στοιχείῳ*] Lege *ἐν τῷ π̄ στοιχείῳ.* Et sic reperitur in Etymologico M. p. 478, 55. *Irenaeus* fuit discipulus Heliodori Metrici, Grammaticus Alexandrinus, de quo vide *Suidam*, et ibi *Kusterum.* Confer *Eudociam* p. 169. Larcher.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λίσσεσθαι. παρὰ τὸ λίαν ἔζεσθαι.

Λήϊον. παρὰ το λίαν ἰέναι καὶ αὔξεσθαι, τὸ σιτοφόρον πεδίον. ὅθεν λεῖα, ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις ἡ νεμομένη τὰ λήϊα.

Λαγὼς καὶ λαγωὸς, παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

Λαισήϊα. παρὰ τὸ λάσιον, καὶ παρὰ τὸ ὠμαῖς βύρσαις περιβεβλῆσθαι.

Λυγαῖον, τὸ φοβερόν. οἷα λυγερόν τι ὄν. λυγαῖον δὲ τὸ σκοτεινόν. ἴσως παρὰ τὸ λύειν τὴν αὐγὴν, καὶ μὴ ἐᾶν στῆναι αὐτήν.

Λύθρος. τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα, τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεόμενον.

Λευρόν. λεῖον καὶ πλατύ. παρὰ τὸ λίαν εὐρύ.

Λέκτρον. πλεονάζει τὸ ῥ. ἀπὸ τοῦ κατακλίνεσθαι, καὶ λήγειν εἰς αὐτό[52]).

Λόφοι. πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. λόγος γὰρ ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι[53]) καὶ ἐκδέρεσθαι ἀπ' αὐτῶν[54]).

Λόγχη. ἀπὸ τοῦ λοχᾶν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ λάζω ῥῆμα. εὐληπτοτέρων ἔντων τῶν δασέων. λάζω οὖν λάξω μέλλων. ὄνομα λαχμὸς, ὡς παρὰ τὸ κράζω κράξω κραγμός· τὸ δὲ[55]) γ̄ εἰς χ̄ μεταπεσόντος, λαχμός. τούτου τὸ θηλυκὸν, λόχμη[56]).

Λύσσα. παρὰ τὴν λύσιν τῶν κατὰ ψυχὴν λογισμῶν. καὶ τοῦ παλαιοῦ τῶν φρενῶν κατασπέρματος, ἢ παρὰ τὸ ἀφετοὺς[57]) εἶναι τοὺς κατεχομένους ἐξ αὐτῆς.

Λαῦρα, ἡ πλατεῖα ῥύμη, παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αὔραν.

Λὶς, ὁ λέων. παρα τὸ λιαρόν. ἔνθερμον γὰρ τὸ ζῶον.

Λιλαίομαι. παρὰ τὸ λῶ, ὅ ἐστι θέλω, οὗ παράγωγον λαίω, διπλασιασμὸς λιλαίω.

Λῃνός. παρὰ τὸ λεαίνεσθαι πατουμένης τῆς σταφυλῆς.

Λέπαδνα. οἱ κατὰ τῶν ἱππείων στηθῶν ἱμάντες. πλεονάζει δὲ τὸ δ. ὡς γὰρ κόπτω κόπανον, οὕτω λέπω λέπανον, καὶ λέπαδνον.

Λέξασθαι. τὸ κοιμηθῆναι. παρὰ τὸ λέχριον πεσεῖν. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων.

Λίμνη. τὰ συνεστῶτα ὕδατα. παρὰ τὸ λίαν καὶ διόλου μένειν. διὸ καὶ ὁ κενος[58]), ἀκαλαρείτης ὤν. ἢ παρὰ τὸ λείβειν, ὅ ἐστι ῥεῖν.

Λογάδες. τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν. εἴρηται δὲ οἷον λοχάδες. ἐν αἷς αἱ κόραι λοχῶσι, καὶ οἷον λέχος εἰσὶν αὐταῖς[59]).

Λύπη. παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὦπας, λυωπή τις οὖσα. ἢ διὰ τὸ λυμαίνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ὦπας. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶ παρὰ τὸ λύω λύη καὶ λύπη.

Λοβός. τὸ κάτω τῶν ὤτων, ὡς λέγει Σωρανὸς, ἐπειδὴ μαρτυρόμενοι τινὶ, λαμβανόμεθα αὐτῶν[60]). οἱ δὲ, ὅτι λωβώμενοι τινὰς, ἀποκ.[61])

Λᾶντα τὰ μὲν[62]). παρὰ μὲν τὴν λώβην οὖν εἴρηται.

Λεοκανία[63]). ἐπειδὴ λίαν κέχηνεν, οἷον λευχανία. Ὅμηρος[64])· Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. διαιρεθείσης γὰρ αὐτῆς, ὁ τῆς τροφῆς ἀφανίζεται πόρος.

Λαιὰ, ἡ ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος. ἀπὸ τοῦ λελιάσθαι καὶ κεχωρίσθαι τῶν πράξεων. ἀριστερὰ δὲ καὶ εὐώνυμος, ἢ κατ' ἀντίφρασιν, ἢ κατ' εὐφημισμόν.

Λιαρός. ἀποβολῇ τοῦ χ̄. χλιαρὸς γάρ. τὰ δὲ χλιαρὰ πρισηνῆ[65]). δύναται δὲ καὶ ἄλλως. λίλω τὸ λίαν θέλω. λῶ γὰρ τὸ θέλω. καὶ λιλῶ λιλαίω. καὶ λιλαίετο παρ' Ὁμήρῳ[66]). καὶ ὡς μαδῶ μαδαρὸς, πλαδῶ πλαδαρὸς, χαλῶ χαλαρὸς, λιλῶ λιαρὸς[67]), καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ̄, λιαρός. τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν.

Λακέρυζα. κρῶ, κρύζω, κρύζα ὄνομα. πλεονασμῷ τοῦ ε̄, κέρυζα[68]). μετὰ τοῦ λ̄ ἐπιτατικοῦ μορίου, λακέρυζα.

---

52) *λήγειν εἰς αὐτό*] Ita Codex habet nullo sensu. Scribe *λέγειν εἰς αὐτό*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *λέγω τὸ κοιμῶμαι. ἐξ οὗ καὶ λέχος ἡ κοίτη, καὶ λέκτρον*. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 508, 2. in quo idem mendum corrigendum est. LARCHER. Ne *λέγειν* quidem verum putabam, sed *λέχειν* vel *λέχεσθαι*.

53) *λόγος γὰρ —— ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι*] Lege, vt est in Etymologico M. p. 516, 56. *λόφος γὰρ —— ἀπὸ τοῦ λέπεσθαι*. LARCHER.

54) *ἀπ' αὐτῶν*] Intellige *τῶν λόφων*. LARCHER.

55) *τὸ δὲ —— μεταπεσόντος*] Manifestum est, *τὸ* in *τοῦ* esse mutandum.

56) *τὸ θηλυκὸν, λόχμη*] Eadem in Etymologico M. p. 517, 31. reperiuntur. Sed *λόχμη* e *λαχμὸς* fieri non potest, nisi mutato ᾱ in ō. LARCHER.

57) *ἀφετοὺς*] Scribe *ἀφέτους*, ex Etymol. M. cuius auctor p. 518, 4 sqq. totum *Orionis* locum exscripsit.

58) *ὁ κενος*] Lege cum Etymologico M. p. 513, 14. *ὁ Ὠκεανός*. LARCHER.

59) *οἷον λέχος εἰσὶν αὐταῖς*] Vide *Hesychium* cum commentatoribus T. II. p. 492. not. 15. *Callimachi* Fragment. CXXXII. et ibi *Bentleium*, et Etymologicon M. p. 518, 36. vbi *λογάδες* pro *λοχάδες* legendum est. LARCHER.

60) *λαμβανόμεθα αὐτῶν*] *vellimus eas*, nempe aures. LARCHER.

61) Cum Etymologico M. p. 515, 16. lege *ἀποτέμνοντες ταῦτα τὰ μέρη*. Vide notam sequentem. LARCHER.

62) *Λᾶντα τὰ μὲν*] Fortassis haec ῥῆσις cum praecedente coniungenda est, vt sit, *οἱ δὲ, ὅτι λωβώμενοι τινὰς ἀποκλῶσι τὰ ὠτία. παρὰ μὲν κ. τ. λ.* LARCHER. Vtique coniungenda est vtraque ῥῆσις, sed sic, vt pro *ἀποκ.* *Λᾶντα τὰ μὲν* legatur *ἀποκόπτουσι ταῦτα τὰ μέρη*. Iuuat apponere nonnulla e *Scholiis Villoisonianis* ad Iliad. *B.* 242. *Λωβήσαιο. ἐκ τοῦ λωβῶ, λωβήσω. τοῦτο ἐκ τοῦ λοβός· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἠκρωτηριασμένων, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἔν τινι ἁμαρτήματι ἁλόντας ἐνυβρίζοντες, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμον· ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς πρὸς τὸν Ἶρον* (Vid. Odyss. *Σ.* 95.). *καὶ ταῦτα ὁ Ὠρίων*.

63) *Λεοκανία*] Lege *Λαυκανία*. De etymo meliora tradit *Eustathius* ad *Homerum* p. 1271, 58. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* II. 192. in Appendice p. 220. LARCHER.

64) *Ὅμηρος*] Versus est Iliad. *X.* 325. qui sic, vt in *Orionis* loco, scriptus reperitur in editione Florentina, in Aldina, et apud *Plutarchum* Sympos. lib. VII. Probl. 1. sed in aliis *Homeri* editionibus *Λαυκανίης*. LARCHER.

65) *πρισηνῆ*] Lege *προσηνῆ*. Paulo post est *τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν*, et in Etymologico M. p. 511, 27. *τὰ γὰρ χλιαρὰ προσηνῆ*. LARCHER. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 501. edit. *Schaefer.* laudans hunc locum exhibet *προσηνῆ*, nulla scripturae vitiosae mentione facta, et de vi verbi *δύναται*, quod statim sequitur, disserit. De eodem verbi *δύναται* vsu adde aliud ex *Orione* exemplum in v. *Λάβρος*.

66) *παρ' Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *T.* 76. LARCHER.

67) *λιαρὸς*] Immo *λιλαρὸς* est scribendum. Nam sicut a *μαδῶ* fit *μαδαρὸς*, ita a *λιλῶ* fieri debet *λιλαρός*. LARCHER. Etiam *Bastius* l. l. ita corrigi iubet.

68) *κάρυζα. μετὰ τοῦ λ̄ ἐπιτατικοῦ*] Lege *κέρυζα. μετὰ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ*. Est autem *λακέρυζα* epitheton cornicis. *Apollon. Rhod.* III. 929. *τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι*. LARCHER.

Digitized by Google

Λειχὴν[69]). παρὰ τὸ λεῖον, κατ' ἀντίφρασιν. τραχύνει γὰρ τὸ σῶμα. ὡς ἀπαλοῖ δι' αὐχένος[70]).

Λειμὼν. ἔστιν ὅπου ληΐα[71]) καταβόσκεται.

Λιρός. ὁ ἀναιδής. παρὰ τὸ λίαν τινὶ προσκεῖσθαι. ἢ τὸ λίαν ὁρᾶν· ἐπεὶ ἀτενεῖς εἰσὶ τούτων αἱ ὄψεις[72]).

Λιπαρεῖν. παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι τοὺς παρακαλοῦντας.

Λωποδύτης. ὁ ἀποδύων τὸ λῶπος, ὅ ἐστι τὸ ἱμάτιον.

Λάχανον. παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι καὶ περισκάπτεσθαι.

Λοξίας. ὡς μὲν οἱ Πυθαγορικοὶ, ἀπὸ τοῦ λοξὴν ἔχειν τὴν ἴαν, τουτέστι τὴν φωνήν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. καὶ λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν ποιούμενος.

Λήκιθος. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν[73]). ἡ λεῖον ἔχουσα κύτος, μεγαλόκητος[74]). Λητώ[75]). ὁ μὲν Πλάτων[76]) φησίν. πραεῖα γὰρ ἡ θεὸς τὰς[77]) ἐλεοῦσα. κατὰ δέ τινας, Ληθώ· τὸ γὰρ ἥμερον καὶ πρᾶυ, ἐκ τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελημένων ἐμφαίνεται· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φησὶ, παρὰ τὸ λῆ τὸ Δώριον, ὅ ἐστι θέλει.

Λυαῖος. ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ῥάμματος. προσεῤῥάφη γὰρ τῷ μηρῷ τοῦ Διός. ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τῷ οἴνῳ τοὺς μεθυσκομένους.

Λαιμός. παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστιν ἀπολαύειν. οὕτως Ἡρακλείδης. ὁ δὲ Σωρανὸς λέγει[78]) λημᾶν λέγεσθαι τὸ ἀπολαυστικῶς βλέπειν.

Λῆρος. λήθω λήσω, λῆρος· ὡς παύω παύσω, παῦρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέειν καὶ τοῦ λαλεῖν.

Λύκος. παρὰ τὸ λεύσω*) λεῦκος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ φυλάσσω φύλακος.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω τὸ σπένδω. τὸ εἰς σπονδὰς καὶ θυσίας ἐπιτήδειον. οὕτω Φιλόξενος.

Λάβρος. παρὰ τὸ λούπτω[79]). οὕτω Φιλόξενος. δύναται καὶ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν βορὰν, οἷον λαβαρός τις[80]) ὢν, ἵν' ᾖ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀδδηφαγεῖν.

Λαγώς[81]). ἔγκειται τὸ λα ἐπιτατικόν. παρὰ τοῦτο οὖν καὶ τὸ ὦς Δώριον, ὁ μεγάλα ὦτα ἔχων.

Λικριφίς. οἷον πλαγίως. παρὰ τὸ λέχριον, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τοῦ ε εἰς τὸ ι, καὶ τοῦ χ εἰς τὸ κ.

Λεπρός. παρὰ τὸ λέπος, λεπαρὸς, καὶ συγκοπῇ λεπρός.

Λύχνος. ὁ λύων τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου.

Λαρύξ. ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων[82]), τοῦ λαιμοῦ καὶ λάρυγγος, τὴν ἀπόλαυσιν ἔχομεν τῶν τροφῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας.

Λίπω[83]). τὸ ἐπιθυμῶ. λῶ ἐστὶ θέλω· οὗ παράγωγον λίπω[84])· ὡς παρὰ τὸ χρίω χρίπτω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, χρίμπτω. χρῶ[85]), τὸ χροὸς ἅπτεσθαι. χρῶ χραύω.

Λόγχη. λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν[86]). Ἴων ἐν Κίου κτήσει[87]). ἐκ τῆς Τέω λόγχης[88]) λόγχας ποι-

---

69) Λεχὴν] Scribe *Λειχὴν*, *impetigo*. LARCHER. Recte. Vid. Excerpta ex *Orione* p. 614, 53.

70) ἀπαλοῖ δι' αὐχένος] Lege ἀπαλοῖο δι' αὐχένος. Ita enim legitur apud *Homerum* Iliad. P. 49. et passim. LARCHER.

71) ληΐα] Corrige λεία. Nam λεία est *praeda ab hostibus abacta*, pecorum greges et armenta. Verisimiliter alludit *Orion* ad *Sophocl.* Aiac. 141 — 147.

ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς,
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.

LARCHER.

72) Vid. Etymolog. M. in *Λειρόφθαλμος* p. 510, 40. et *Hesych.* in *Λειριόεντα*, ibique interpretes T. II. p. 413. 444. LARCHER.

73) Λήκιθος. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν] Scribe *Λήκυθος*. παρὰ τὸ μεγάλως χωρεῖν. LARCHER. Scilicet ita legitur in Etymologico M. p. 510, 38.

74) μεγαλόκητος] Lege μεγαλόκυτος. LARCHER.

75) Λητώ est initium nonae glossae. Nam quae post Λητώ sequuntur, nullo modo cum praecedentibus cohaerent. LARCHER.

76) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 406. A. sunt haec· Λητὼ δὲ, ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται. ἴσως δὲ ὡς οἱ ξένοι καλοῦσι· πολλοὶ γὰρ Ληθὼ καλοῦσιν. ἔοικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους ἀλλ' ἥμερόν τε καὶ λεῖον Ληθὼ κεκλῆσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλούντων. LARCHER.

77) τὰς ἐλεοῦσα] Lege πάντας ἐλεοῦσα. LARCHER.

78) οὕτως Ἡρακλείδης. ὁ δὲ Σωρανὸς λέγει] Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 511, 50. vbi legitur: Ἡρακλείδης δὲ ὁ Σωρανὸς λέγει. Nam Heraclides non dictus fuit Soranus. Heraclides et Soranus sunt duo Grammatici. Aliquid humani passus est *Fabricius* Biblioth. Graec. Tom. X. p. 36. (Vol. VI. p. 616 edit Harles.) LARCHER. *Fabricius* ducem secutus est *Sylburgium* in Indice Etymologici M. Latino.

*) λεύσω] Scribendum est λεύσσω.

79) λούπτω quid sit, me nescire fateor. Fortasse legendum est λάπτω. LARCHER.

80) λαβαρός τις] Corrige λάβορός τις. Etymol. M. p. 502, 3. Λάβροξ. ἐκ τοῦ βορὰ γίνεται λάβορος. LARCHER.

81) Λαγώς] Vid. Λαγὼς supra. LARCHER.

82) Λαρύξ. ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων] Corrige Λάρυγξ καὶ φάρυγξ ταυτόν. ὁμοίως γὰρ διὰ τούτων. *Phauorinus*: Λάρυγξ καὶ φάρυγξ ταυτόν. LARCHER.

83) Λίπω] Lege Λίπτω. Apud *Apollonium Rhodium* IV. 813. legitur: τεοῦ λίπτοντα γάμοιο. vbi *Scholiastes* exponit ἐπιθυμοῦντα. Hinc in Veterum Glossariis a *Car. Labbaeo* collectis: „λιπογάλακτος, *Lacticularius*, *Lacticulosus*." LARCHER.

84) λίπω] Scribe λίπτω. LARCHER.

85) χρῶ] Hoc puto ex χρόω contractum esse, sed sequens χρῶ ex χράω. Neque enim necesse videtur, vt alterutrum deleatur. STVRZ. De verbis cognatis χρόω, χράω, χραύω, χρίω, χρίπτω, χρίμπτω, vide eruditam notam *Dav. Ruhnkenii* ad *Timaei* Lexicon Platonicum in v. Ἐγχρίμπτει p. 101. LARCHER.

86) λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν] Ionibus λόγχη est *sors*, *portio*. Hinc *Hesychius*: Εὐλογχεῖν· εὐμοιρεῖν. (*felicem esse*, *felici sorte vti*.) vbi vide doctos interpretes T. I. p. 1512. not. 30. LARCHER.

87) ἐν Κίου κτήσει] Lege ἐν Χίου κτίσει. Nam *Ion* poeta scripserat tragoedias, comoedias, epigrammata, paeanas, hymnos, elegias, et de originibus Chii. Vid. *Rich. Bentley* Epist. ad Ioh. Millium p. 64 et 65. LARCHER.

88) ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πεντήκοντα] Eadem sunt in Etymologico M. p. 516, 35. ad quem locum vide *Sylburgii* notam. LARCHER. *Bastius* in Appendice ad Epist. crit. p. 54. corrigi ex *Orionis* loco locum Etymologici M., vbi πεντήκοντα non legitur, ita iubet: ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖ ν, i. e. πεντήκοντα. Etiam in Commentatione palaeographica ad *Gregor.* de Dialectis p. 850. edit. *Schaefer.* infinitiuum ποιεῖν legi ait pro ποιεῖ ν, i. e. ποιεῖ πεντήκοντα, quod ex *Orione* restituendum sit. Equidem quid sibi velit ista correctio ἐκ τῆς Τέως λόγχης, etiamsi vertamus *e priori portione*, intelligere non satis possum, atque ita in *Orionis* Codice legi nego. Putem

Digitized by Google

σιν πεντήκοντα. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν λῆξιν, λάχην τινὰ οὖσαν[88b]), καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ō, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄, λόγχη. παρὰ δὲ τὴν λόγχην, λογχῶ ἐστὶ ῥῆμα, καὶ παρακείμενος λελόγχηκα, καὶ μέσος παρακείμενος λέλογχα.

εἴρια. παρὰ τὸ λεῖον. ὁ αὐτὸς οὕτω φησί[89]).

Λαγνεία. λαγυνεία τις οὖσα. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν γενικήν[90]).

Λίχανος. παρὰ τὸ λίαν ἰσχανᾶν[91]), ὅ ἐστι ἐπιθυμεῖν.

Λιμβός[92]). παρὰ τὸ λίαν καὶ τὴν βόσιν, ἥ ἐστι τροφή. λιμβὸς, ὁ σφόδρα περὶ ταύτην ἔχων.

Λαλῶ. λῶ, ἀναδιπλασιασμὸς[93]) λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ λάσω καὶ λάσκω. τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους[94]). τὸ δὲ λῶ δηλοῖ τὸ θέλω. ὁ[95]) δὲ θέλει τὶς, καὶ φθέγγεται. προϋπάρχει δὲ[96]) τοῦ λόγου ἡ ψυχικὴ διάθεσις. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Λάλλαι. αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι. λαλῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν λαλὴ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ̄, λάλλαι. λάλλαι δὲ αἱ ψῆφοι αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι, αἳ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσιν. οὗτος ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ[97]).

Λεπτός. παρὰ τὸ λέπω, ὅ ἐστι λεπίζω.

Λεύσω[98]). βλέπω ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀβλαπτῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέπω. ὡς ὄπτα ὄσσω· ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν[99]). καὶ ἀποβολῇ τοῦ β̄, λέσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, λεύσσω.

Λάχνη. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ ἔχω. ἥς ἐστιν ἔχεσθαι καὶ λαβέσθαι. ἡ γὰρ τρίχωσις εὔληπτος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Λάπτω. παρὰ τὸ λα μόριον ἐπίτασιν δηλοῦν, ὡς καὶ τὸ αρι, καὶ τὸ ερι, καὶ τὸ ζα. τὸ λάπτω οὖν δηλοῖ τὸ λίαν ἅπτεσθαι. λάπτοντες, οἷον προσκείμενοι τῷ ὕδατι.

Λύρα. παρὰ τὸ λύω. οὗ ὁ μέλλων λύσω. λύτρα[100]) ἐδόθη τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὲρ ὧν ἔκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς[1]).

Λαῖλαψ. λάπτω, ὁ μέλλων λάψω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, λὰψ, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, λαῖλαψ, μετὰ προθέσεως[2]) τοῦ ῑ· δηλοῦσα τὴν λίαν[3]) καὶ σφοδρὰν καὶ ἐπιτεταμένην λαβρότητα τοῦ πνεύματος.

Λάβραξ[4]). παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν. ἀδηφάγον γὰρ τὸ ζῶον.

Λάγνος. παρώνυμον γυνή[5]), καὶ συγκοπῇ λάγνος. ἀφ' οὗ λαγνία, ὡς κακὸς κακία.

Λάξ. παρὰ τὸ λήγω ῥῆμα, οὗ μέλλων λήξω, λὴξ λὰξ, τὸ[*]) τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, τουτέστι, τῷ ἄκρῳ πλήττειν.

Λόγχη. παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι ὑπὸ τοῦ χρωμένου.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω. καταστάζεται γὰρ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. λείβω, λείψω, λιμὸς[6]), καὶ παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα.

Λοιμός[7]). ἔλλειψις γὰρ ἑκατέρωθεν, καὶ σωμάτων καὶ τροφῶν.

Λακίδες. ἐπὶ σχίσματος[8]) ἱματίου. παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν· ἠρέμα ἐνσχίζεσθαι[9]). οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου.

---

item, quod ad alteram attinet, in Etymologico M. legendum esse ποιεῖν πεντήκοντα.

88b) *λάχην τινὰ οὖσαν*] Scribe *λαχήν τινα οὖσαν*. Eadem exstant in Etymologico M. p. 516, 30. ad quem locum *Sylburgius*: „vt structura constet, ante *λαχὴν* inserendum *ὡς*, aut nominatiuo casu legendum, *λαχή τις οὖσα*.“ Errare mihi videtur vir eruditissimus. Haec dicta sunt per appositionem. LARCHER.

89) *ὁ αὐτὸς οὕτω φησί*] An est *Ion*, de quo glossa praecedente *Orion* locutus est? Non est vero simile. Suspicor locum mutilum esse. LARCHER.

90) *τὴν γενικήν*] Scribe cum Etymologico M. p. 502, 21. *τὴν γυναῖκα*. LARCHER.

91) *ἰσχανᾶν* est vox Homerica. Vid. Etymol. M. p. 434. in v. *Ἰσχανόων*. LARCHER.

92) Vet. Gloss. „*λιμβός*, Ligurius, Glutto.“ *Moschopulus* περὶ *Σχεδῶν* p. 166, 11. *λίχνος*, *λαίμαργος* —— *λιμβὸς τὸ αὐτό*. Deducit autem idem ibidem p. 40, 23. *παρὰ τὸ λίαν βαίνειν*. *Scholiastes Aristoph.* ad Nubb. 1202. *προϋτένθευσαν· προελιμβεύσαντο, προελιχνεύσαντο*. LARCHER.

93) *ἀναδιπλασιασμός*] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 129. edit. *Schaefer.* vbi glossam *Orionis* affert, exhibet *ἀναδιπλασιασμῷ*.

94) *τοιαῦτα —— φίλους*] Versus est ex *Euripidis* Andromacha 671. LARCHER.

95) *ὁ δὲ θέλει τὶς*] Scribe *ὃ δὲ θέλει τις*. LARCHER. Ita dedit etiam *Bastius* l. l.

96) *δὲ τοῦ λόγου*] *Bastius* l. l. habet *γὰρ τοῦ λόγου*. Sed *δὲ* quoque ferri potest.

97) *Λάλλαι κ. τ. λ.*] Totum locum *Ruhnkenius* in Auctario Emendationum ad *Hesychii* Tom. II. p. 420. correctius scriptum sic exhibet: *Λάλλαι. ἐκ τοῦ λαλῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα λάλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, λάλλη. Λάλλαι δέ εἰσιν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσαι. οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.* Videtur tamen vir praeclarus ex ingenio nonnulla mutasse, non Codice accuratius scripto vsus esse. STURZ. In vltimis huius glossae verbis pro *οὗτος ὁ αὐτὸς* legendum est *οὕτως ὁ αὐτὸς*, nempe *Philoxenus ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*. LARCHER.

98) *Λεύσω κ. τ. λ.*] Cum Etymologico M. p. 509, 4. corrige *Λεύσσω. βλέπτω ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀποβλεπτῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέσσω. ὡς κ. τ. λ.* LARCHER.

99) *ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *A.* 115. LARCHER.

100) *λύτρα ἐδόθη*] Cum Etymologici M. auctore p. 518, 1. lege *λύτρα τὶς οὖσα. λύρα γὰρ ἐδόθη*. LARCHER.

1) *ἔκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς*] Plenius ac melius in Etymologico M. p. 518, 3. legitur *ἔκλεψε βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἑρμῆς*. Istis subobscuris facem praebebit *Eustathius* ad Iliad. p. 57*, 35. Mercurius furto abegerat boues Apollinis, cuius iram vt sedaret ac dissolueret, illi donauit lyram, quam excogitarat. LARCHER.

2) *μετὰ προθέσεως*] Corrige *μετὰ προσθέσεως*. Nomina *πρόθεσις* et *πρόσθεσις* librarii saepe confundunt. LARCHER.

3) *τὴν λίαν*] Fortassis addendum est *ἁπτομένην*. Certe in Etymologico M. p. 506, 55. haec leguntur: *τὸ δὲ λάπτω* —— *σημαίνει τὸ λίαν ἅπτεσθαι*. Et fere eadem paulo ante ab *Orione* in voc. *Λάπτω* tradita vidimus.

4) *Λάβραξ* est *lupus marinus*. LARCHER.

5) *γυνή*] Corrige *λάγυνος*. LARCHER.

*) *τὸ τῷ λήγοντι*] Melius videtur, quod Excerpta p. 615, 3. habent, *διὰ τὸ τῷ λήγοντι*.

6) *λιμός*] Scribe *λίβος*. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. LARCHER.

7) *Λοιμός*] Corrige *Λοιμὸς καὶ λιμός*. Nam *λοιμὸς* est *σωμάτων ἔλλειψις*, sed *λιμὸς* est alimentorum penuria. LARCHER.

8) *ἐπὶ σχίσματος*] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 458. edit. *Schaefer.* vbi affert totam *Orionis* glossam, in Codice MS. legisse videtur vno verbo *ἐπισχίσματος*, quod ex Etymol. M. p. 563, 58. corrigi iubet *ἐπισχίσματα*. Sed *Ruhnkenius* quoque Praefat. ad *Hesych.* Vol. II. p. VII. tanquam e Codice, non, vt *Bastius* l. l. pag. 901. significat, ex coniectura, exhibet *ἐπὶ σχίσματος*.

9) *ψοφεῖν· ἠρέμα ἐνσχίζεσθαι*] Cum Etymologico M. p. 563,

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάρτυς. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, μάρπτυς, ἀποβολῇ τοῦ π̄. ὁ ἐκ τοῦ κατειληφέναι δυνάμενός τι περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν. ὁ δὲ Φιλόξενός φησι παρὰ τὸ μαίρω. ὁ λάμπων, ὁ λαμπρύνων, καὶ εἰς φῶς ἄγων τὸ προκείμενον, δι' ὧν μαρτυρεῖ. μαίρω, μάρτος, μάρτυς, τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ῡ.

Μάρνασθαι. παρὰ τὸ μαραίνεσθαι καὶ πολέμῳ φθείρεσθαι. ἢ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄, μάνασθαι[10]). παρὰ τὸ.....

Μυκάλη. παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας δια —[11])

Ὄθος[12]). παρὰ τὸν μολυσμὸν τῶν φόνων. ἢ παρὰ . . . . . . [13]) τοὺς μαχομένους καὶ εἰς τὸ αὐτὸ συντρέχειν.

Μαιμώωσα. πλεονασμῷ τοῦ μ̄, οἷον αἱμώωσα, αἵματος ἐπιθυμοῦσα. ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἡ μεταφορά. δύναται[14]) καὶ παρὰ τὸ μῶ, διπλασιασμὸς μαιμῶ. μῶ δὲ τὸ ζηθῶ[15]), ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμαι[16]). ἀπὸ δὲ τοῦ μαίμω[17]), μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ[18]). παρὰ δὲ τὸ μῶ μαίω, μαιομένη κευθμῶνα[19]), γίνεται.

Μαργαίνειν. καὶ μάργος, ὁ μαινόμενος, ᾧ μὴ ἔστιν ἀρήγειν καὶ βοηθεῖν. Μαχὸς[20]) ἀπὸ τοῦ μεμοιχέναι, ἢ νυχός τις ὤν, οἷον σκοτεινός.

Μέτωπον. πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως. τὸ ὑπὲρ τοὺς ὦπας μέρος, οἷον ὑπαρτώπον[21]).

Μενοεικές. τὸ μένει. εἰκὸς[22]) καὶ ἀρεστόν.

Μιστύλλειν. τὸ καταμικόπτειν[23]). παρὰ τὸ μεῖον.

Μαλερόν. τὸ μαραντικόν, ἢ τὸ λαμπρόν, παρὰ τὸ μαίρειν, ὅ ἐστι λάμπειν. Ὅθεν τὸ μαρμαίρω, πλεονάσαντος τοῦ ρ̄. εἶναι μαλερὸν[24]), καὶ τροπῇ τοῦ ρ̄ εἰς λ̄, μαλερόν.

Μαίρα, ἡ κύων τοῦ Ὠρίωνος[25]). παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάμπω, καὶ διπλασιασμὸς μαρμαίρω, ὅθεν μάρμαρος.

Μάρψαι. κυρίως τὸ ἐν ταῖς χερσὶ συλλαβεῖν. μάρη γὰρ ἔλεγον τὰς χεῖρας. ἔνθεν τὸ εὐχερὲς, εὐμαρὲς[26]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι Ἰλιάδος.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα[27]).

Μελπόμενος[28]). τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν. τὸ τὰ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. ὅ ἐστι μελέδειν[29]).

Μέρσιμος. μόρος μόριμος. πλεονασμῷ τοῦ σ̄, μέρσιμος.

Μῖσος. παρὰ τὸ μὴ ἴσον εἶναι.

Μήρινθος. ἡ σπάρτη. παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ καταῤῥεῖν ἐν τῷ κλώθεσθαι αὐτήν.

Μυλήφατος. παρὰ τὸ ὑπὸ μύλης συντετρίφθαι.

Μάσταξ. εἴρεται μὲν ἐπὶ τοῦ στόματος. Ὅμηρος[30])·

---

58. lege φορεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σχίζεσθαι. et vicissim emenda Etymologicon M. l. l. ex *Orione*. Larcher. Idem sentit *Bastius* l. l. sed luculentius dicit, quomodo *Orion* Etymologico M. emendando seruire possit, nempe addendo testimonio *Aristarchi*. Etiam *Ruhnkenius* l. l. verba *Orionis* eodem modo, quo hi viri docti, scripta praebet.

10) ἢ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄, μάνασθαι] Cum glossa sit mutila, nihil definire audeo. Sic tamen mihi legendum videtur: ἢ παρὰ τὸ μάρη, αἱ χεῖρες, (Vid. inferius *Μάρψαι*.) μαρῄνασθαι, ἀποβολῇ τοῦ η̄, μάρνασθαι, τὸ διὰ χειρὸς μάρνασθαι. Vid. *Eustath.* in *Homer.* Iliad. p. 1009, 24. Larcher.

11) Γοργόνας δια . . .] Deest aliquid, quod facile sarciri potest ex Etymolog. M. p. 538, 1. διωκούσας τὸν Περσέα. *Stephanus Byzantinus* tamen, in *Μυκάλη*, nulla facta Persei mentione dicit: ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες ἐπὶ τόπῳ (ex emendatione *Berkelii*) μυκώμεναι τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. quem locum exscripsit *Eustathius* ad *Homeri* Iliad. *B.* p. 368, 25. nisi quod pro ἐπὶ τόπῳ legit ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, quod mihi potius videtur emendatione *Berkelii*. Confer eundem *Eustath.* p. 266, 29. et *Scholiasten Homeri Villoisonianum* ad Iliad. *B.* 5. pag. 74. col. 2. lin. 16. Larcher.

12) Ὄθος] Scribe Μόθος. Larcher.

13) παρὰ . . . . . . τοὺς μαχομένους] Cum Etymologico M. p. 534, 55. lege παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους, vel potius cum *Orione* ipso, qui infra in *Μόθος*, quae vox loco mota fuit, eadem dicit. Larcher. Recte haec quidem. Nam in Etymologico M. non θεῖν legitur, sed δεῖν, quod referri potest ad sequens verbum συντρέχειν. quanquam ibi quoque si quis θεῖν restituendum putet, fortasse non inepte iudicet.

14) δύναται καὶ] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 583. et 584. afferens totum locum, δὲ posuit post δύναται, quam particulam *Larcherus* in Codice non reperit.

15) ζηθῶ] *Bastius* l. l. tacite edidit ζητῶ, quod vtique reponendum est.

16) μῶμαι] *Bastius* l. l. tanquam Codicis scripturam affert μῶμα, quod corrigi iubet μῶμος, addens: „Commutatio literarum ᾱ et ος frequentissima est in Codice *Orionis*.“ Et p. 773. hunc eundem locum respiciens: „in *Orione* perperam legitur μῶμα pro μῶμος.“ Immo vnice verum puto, quod *Larcherus* in Codice reperit, μῶμαι. nisi quidem verba ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμαι delenda quis arbitretur, vel pro μῶμαι, transpositis syllabis, μαιμῶ legendum.

17) μαίμω] *Bastius* l. l. recte corrigit μαιμῶ.

18) μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ] Est pars versus *Homeri* Iliad. *E.* 670. Larcher.

19) μαιομένη κευθμῶνα] Haec verba, quae ex Etymologico Leidensi attulit *Koenius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 273. (p. 583. edit. *Schaefer.*) et quae *Phauorinus* quoque in v. *Μαιμώωσα* habet, fortassise mendanda sunt ex *Hesiodi* Ἔργ. 532. μαιόμενοι κευθμῶνας.

20) Μαχὸς] Incipit nouam glossam. Sed legendum est Μοιχός. Larcher. Mihi legendum potius videtur *Μυχός*, ἀπὸ τοῦ μεμυκέναι. Nam Etymologicum Gudianum p. 400, 54. haec habet: Μυχὸς, ἀπὸ τοῦ μεμυκέσθαι. p. 396, 47. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νὺξ νυχὸς, κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, μυχὸς —— παρὰ τὸ μεμυκέναι, ἢ νυχὸς (scribe ex *Orione* ἢ νυχὸς) τις ὤν, οἱονεὶ σκοτεινός. *Phauorinus*: Μυχὸς, παρὰ τὸ μύω, τὸ κρύπτω. Confer infra Μοιχός.

21) ὑπαρτώπον] Corrige ὑπέρωπον, vt est in Etymologico M. p. 527, 54. Larcher.

22) τὸ μένει. εἰκὸς] Lege τὸ τῷ μένει εἰκὸς, *animo consentaneum*. Vid. Etymol. M. p. 525, 9. Larcher.

23) καταμικόπτειν] Fortasse legendum est κατὰ μικρὰ κόπτειν. Larcher. Etymol. Gud. p. 395, 41. habet: εἰς μικρὰ κατακόπτω.

24) εἶναι μαλερόν] Scribendum videtur εἶναι μαρερόν. Infinitiuus ab *Orione* saepe adhibetur ad explicandam primam personam indicatiui.

25) Ὠρίωνος] Ita scripsi pro vitiosa Codicis scriptura Ὠρίονος. Sturz. De cane Orionis *Scholiastes Lycophronis* ad vers. 334. sic exponit: μαῖρα νῦν ὁ κύων, ἀπὸ μιᾶς τῶν κυνῶν τοῦ Ὠρίωνος, Μαίρας καλουμένης. κυρίως δὲ Μαῖρα λέγεται ἡ λευκομέλαινα αἴξ. Alia de cane Maera tradit *Hyginus* Fab. CXXX. sed lectu digna. Larcher.

26) τὸ εὐχερὲς, εὐμαρὲς] Lege potius τὸ εὐμαρὲς, εὐχερές. Vid. *Eustath.* ad Iliad. p. 1009, 24. Larcher.

27) μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα] Optime. Nam teste auctore Etymologici M. p. 539, 28. μύρω est ῥέω. Larcher.

28) Μελπόμενος] Scribe Μελδόμενος. *Homerus* fauet etymo, cum dicit τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν. Odyss. *Λ.* 200 Larcher.

29) ὅ ἐστι μελέδειν] Ex Etymol. M. p. 522, 21. legendum existimo οἷον μέλδειν.

30) Ὅμηρος] Locus est Odyss. *Δ.* 287. Larcher.

Digitized by Google

ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάσταχα χερσὶ πίεζε. ἐπὶ δὲ τῆς τροφῆς ὅτε[31] λέγεται· μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι[32], παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη. ἐπὶ δὲ τοῦ στόματος, παρὰ τὸ μασᾶσθαι[33].

Μετέωρος. ὁ κοῦφος. παρὰ τὸν ὧρον τὸν χρόνον. Ὁμήρῳ[34]· ἐννέωροι γάρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν.

Μύλη. παρὰ τὸ μειοῦν καὶ τὸ ἀλοᾶν, οἷον ἐς λεπτὰ ἀλλοιᾶν[35].

Μᾶσσον. τὸ μέγα καὶ μακρόν. παρὰ τὸ μὴ ἆσσον εἶναί τινος, ὅ ἐστιν ἐγγύς.

Μυκαλεσσός. ἡ πόλις. ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς ἡ προηγησαμένη τοῦ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν θνητῶν[36], κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος.

Μικρός. παρὰ τὸ μεῖον, μικρός[37].

Μισγητή. ἡ πόρνη. μισγητή τις οὖσα. παρὰ τὸ μίσγεσθαι.

Μοῖρα. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω. ἡ αὐτὴ δὲ εἱμαρμένη, παρὰ τὸ μεμερίσθαι ἑκάστῳ.

Μαρίλη. τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθρακιῶν. παρὰ τὸ μάρω, ἀφ' οὗ μαραίνω, μάρω, μαρίλη.

Μέρος[38]. παρὰ τὸ μειοῦσθαι πρὸς τὸ ὅλον. ἢ παρὰ τὸ μείρω. μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. καὶ τὸ μηρὸς ὁμοίως.

Μήδεα[38b]. τὰ αἰδοῖα. παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως.

Μέζεα. κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ.

Μήτρα. ὅτι μήτηρ ἐστὶ τοῦ γεννωμένου. ὡς πατὴρ πάτρα κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, καὶ μήτηρ μήτρα.

Μύλη. ἐπὶ τῆς ἐπιγονατίδος. ἀπὸ τῆς ἔξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφερείας. διὰ τὸ ἄνω εἶναι τοῦ ἄρθρου τὸ κοῖλον, ὡς καὶ τῆς μύλης τὸ ὕπερθεν, καὶ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τὸ ἀλεσθῆναι τὰ σπέρματα.

Μύξα. παρὰ τὸ ἐκ μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι.

Μάγειρος. παρὰ τὸ μάσσω, ἤγουν ὁ τὰς μάζας μερίζων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ, πλεονασμὸν λέγει τὸ μ. παρὰ τὸ ἀγύρειν τὸ ἀθροίζειν, ἤτοι ἐξ ὧν ἀρτύει, ἢ ὧν παρασκευάζει ὄψων.

Μάστυξ[39]. αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες ἀπὸ τοῦ μυκτῆρος. ἢ μέσταξ, ἀπὸ τοῦ μεσοῦσθαι[40] τῶν τριχῶν, ἤτοι μεστοὺς εἶναι.

Μαλλός. ἐπὶ τῶν πλαγίων τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐμφερείας τῶν τοῦ προβάτου μαλλῶν.

Μήνιγγες λέγονται διὰ τὸ μένειν ἐν αὐταῖς τὸν ἐγκέφαλον. οὕτω Σωρανὸς λέγει.

Μυελός. οἷον μυχελός, παρὰ τὸ ἐν μυχῷ εἰλεῖσθαι, ἢ ἀλαζονεύεσθαι[41], ἢ λεῖον εἶναι, ἢ ἐν μεμυκότι ὀστέῳ τυγχάνειν. οὕτω Σωρανός.

Μύωψ[42]. ὁ μύειν συνεχῶς τοὺς ὦτας ποιῶν.

Μυκτήρ. ἀπὸ τοῦ τὴν μύξαν δι' αὐτοῦ ἐξιέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτῷ[43] ἔχειν, τουτέστι πόρους, ἢ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ[44] τεταγμένος τῆς αἰσθήσεως. ὅθεν καὶ μυκτηρίζειν[45] λέγομεν τοὺς ἐν τῷ διαπαίζειν τινὰς τοῦτό πως τὸ μέρος ἐπισπῶντας. οὕτως ὁ αὐτὸς Σωρανός.

Μύλαι. τῶν ὀδόντων λέγονται, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν λεαίνεσθαι, ἤτοι τρίβεσθαι τὴν τροφήν.

Μασχάλη. ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι[46] εἰς μαστὸν, ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς. ἢ ἀπὸ τῆς ἀλέας τῆς διὰ τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης

---

31) *ὅτε λέγεται*] Haec quod postposita sunt, paulo obscurior fit oratio, quae melius sic flueret: *ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς τροφῆς λέγεται*, (vt in loco *Homeri μάστακ' —— λάβῃσι*) *παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη*, nempe *εἴρηται*.

32) *μάστακ' —— λάβῃσι*] Haec leguntur in *Homeri* Iliad. *I.* 324. Larcher.

33) *παρὰ τὸ μασᾶσθαι*] Vid. Etymol. M. in v. *Βροῦχος* p. 196, 9. Larcher.

34) *Ὁμήρῳ*] Locus est Odyss. *Λ.* 310. Larcher. Scribi autem debebat vel *Ὅμηρος*, vel *ὡς παρ' Ὁμήρῳ*.

35) *ἀλλοιᾶν*] Scribe *ἀλοᾶν*. Larcher.

36) *τῶν θνητῶν*] Mira hallucinatio librarii. Scribe *τῶν Θηβῶν*. Vid. Etymol. M. p. 538, 4. Larcher. Pro *Μυκαλεσσὸς* in Etymologico M. p. 538, 2. est *Μυκαλησσὸς*, apud *Phauorinum Μυκαλεσὸς* et *Μυκαλισσός*. Sed vera scriptura est *Μυκαλησσός*. Vid. Iliad. *B.* 498.

37) *παρὰ τὸ μεῖον, μικρὸς*] Nempe *μεῖον, μεῖον, μιῖον, μιϊκρὸς, μικρός*. Vid. Etymol. M. p. 532, 38. Larcher.

38) *Μέρος*] Legendum fortassis est *Μέλος*, vel potius in plurali, *Μέλη*. Nam *μέλη* sunt *artus*, et dicitur hoc nomen tam de manibus quam de pedibus. Conueniunt igitur *μέλη* inprimis cum sequentibus, *μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα*. Non inutile erit exscribere Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *Μελέεσσι· τοῖς μέλεσιν. Ὁ κανών· ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, ἡνίκα λήγει τῶν πληθυντικῶν ἡ εὐθεῖα εἰς ες, προσθέσει τῆς σι συλλαβῆς ποιοῦσι τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· οἷον Αἴαντες Αἰάντεσσι, γίγαντες γιγάντεσσι. ἐπὶ δὲ τῶν οὐδετέρων, ἐπειδὴ οὐ λήγει τῶν πληθυντικῶν ἡ εὐθεῖα εἰς ες, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, οἷον βῆμα βήματος βημάτεσσι, μέλος μέλεος μελέεσσι. καὶ τί διαφέρει τὸ μέλος καὶ μέρος; διαφέρει ὥσπερ τὰ μέλη μέρη εἰσὶ τοῦ σώματος. καὶ τὰ μὲν εἰσὶ βραχέα, τὰ δὲ μακρά. καὶ τὰ μὲν εἰσὶν εἰς ἐνέργειαν, ὡς ἐπὶ τῶν χειρῶν· τὰ δὲ ἐπὶ τὸ περιπατεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν ποδῶν. οὕτω καὶ τὰ μέλη, τὰ μὲν εἰσὶν ὀξύφωνα, τὰ δὲ βαρύφωνα. καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὴν ἐναρμόνιον μελῳδίαν. ἔστι δὲ μέλος εἶδος τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι συνωνύμων. συνώνυμον δέ ἐστι ἐν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλοῦν. τὸ δὲ μέλος, παρὰ τὸ μέρος. τὰ γὰρ μέλη, μέρη εἰσὶ τοῦ σώματος· μεταφορικῶς ἡ ἐναρμόνιος μελῳδία.* Larcher. In Excerptis quoque p. 615, 9. legitur: *Μέρος* (non *Μέλος*) *παρὰ τὸ μεμειῶσθαι πρὸς τὸ ὅλον*.

38 b) *Μήδεα*] Hanc glossam *Basilius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 635. in Codice MS. *Orionis* ita coniunctam cum sequenti *Μέζεα* dicit: *Μήδεα, τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως· μέζεα δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ.*

39) *Μάστυξ*] Scribe *Μύσταξ*. Hinc Gallis *moustache*. Larcher. Conf. not. 40.

40) *ἀπὸ τοῦ μεσοῦσθαι*] Cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. scribe *ἀπὸ τοῦ μεστοῦσθαι*. Larcher. Recte. Certe in Excerptis ex *Orione* p. 615, 10. legitur: *Μύσταξ ἀπὸ [τοῦ] μεμεστῶσθαι τὸ ἄνω χεῖλος τριχῶν*. *Suidas* tamen habet: *Μεσοῦται· πληροῦται.*

41) *ἀλαζονεύεσθαι*] Lege *ἀσφαλίζεσθαι*. Etymologicon M. p. 538, 36. *παρὰ τὸ μύω τὸ ἀσφαλίζω*. Larcher.

42) *Μύωψ* est *tabanus, asilus*. Larcher. Qui Excerpta ex *Orione* fecit, videtur de *luscioso* intellexisse. Scripsit enim p. 615, 12. *Μύωψ, ὁ μύων συνεχῶς τοὺς ὦπας.*

43) *ἐφ' ἑαυτῷ*] Lege *ἐφ' ἑαυτοῦ*, vt est in Etymologico M. p. 538, 27. Larcher.

44) *ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ*] Eadem leguntur in Etymolog. M. p. 538, 28. *Sylburgius* in notis ad eum locum mallet *ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ*. Larcher.

45) *μυκτηρίζεν*] Scribe *μυκτηρίζειν*, *naso suspendere adunco*, vt loquitur Venusinus poeta. Larcher.

46) *ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι*] Lege *ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι*, quod recte legitur in Codice Havniensi 1971. vbi totus *Orionis* locus exscriptus est. Vide Annotationes ad Etymol. M. a me collectas p. 959. Quod vero in eodem Codice paulo post est *ἀλαίας* pro *ἀλέας*, mihi non probatur. Conf. infra not. 70.

Digitized by Google

ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ᾽ αὐτήν· ἐπειδὴ οἱ ὑφαιρεύμενοι ὑπ᾽ αὐτὴν κρύπτουσι.

Μασταί. μαστητοί τινες ὄντες, ἢ ἀπὸ τοῦ προσμάττεσθαι καὶ προσφέρεσθαι τούτοις πρώτοις τὰ βρέφη· ἢ οἷον παστοί, ἀπὸ τοῦ πάσασθαι· ἢ σπαστοί τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ σπᾶν αὐτοὺς τὰ βρέφη· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν θηλαζομένων ἐπισπᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ μῶ, τὸ ζηθῶ[47]). παράγωγον μαζῶ, καὶ μαστὸς, ὃν ἐπιζητοῦσιν οἱ παῖδες. δύναται καὶ παρὰ τὸ μαζῶ μάζα, ἡ ζητουμένη τροφή.

Μήτηρ. ἡ μαστεύουσα τὰ πρὸς τροφὴν τοῖς κυηθεῖσιν. ἢ ὅτι φυσικῶς αὐτὰ μαστεύει τὰ γεννηθέντα ἡ μήτηρ.

Μετάφρενον. ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρενῶν κεῖται. φρένες δὲ ὑμένες. εἰσὶ δὲ μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος.

Μάκαρ. ἀποκοπὴ τοῦ μακάριος. οὕτω δὲ ἐγένετο. τὸ κὴρ[48]), κηρὸς, καρὸς, κατὰ συστολὴν κτητικῷ τύπῳ, κάριος, καὶ κατὰ στέρησιν, ἀκάριος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄, μακάριος, ὡς ἴα μία, ἀποκοπῇ δὲ δύο συλλαβῶν, μάκαρ, ἐν δὲ συγκοπῇ, μάκαρς[49]), ἀπὸ τοῦ μακάριος, ὅθεν ἔμεινε τὸ σ̄.

Μηκίων. παρὰ τὸ μακρὸς μακρίων, καὶ μακίων, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, μηκίων. ἔνθεν τὸ μήκιστος, καὶ τρίτος τύπος μάσσων.

Μέτρον. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μεῖτρον καὶ μέτρον[50]), ὡς τὸ δέρω δέρτρον.

Μενθῆραι. αἱ φροντίδες, ἀντὶ τοῦ μενεθῆραι, αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, τουτέστι τὴν ψυχήν· οὐ γὰρ ἄλλῳ θηρᾶται ἡ ψυχὴ καὶ κρατεῖται ἢ ταῖς φροντίσιν.

Μαστροπός[51]). παρὰ τὸ μαίεσθαι τοὺς τρόπους τῶν πορνευουσῶν γυναικῶν.

Μελέαγρος. παρὰ τὸ μελαίαν[52]) ἀγρεύειν ἄγραν.

Μέταλλον. ἀπὸ τοῦ ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι *).

Μοχθηρός. κυρίως ὁ περὶ μόχθον ἀναστρεφόμενος καὶ πονηρός. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετενήνεκται, ὁ τῇ διαθέσει κακός.

Μυλωθρός. πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, οἷον ὁ τὴν μέλην[53]) ὠθῶν, μυλωθός τις ὤν.

Μήνη. ἡ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ δὲ αὔξεσθαι.

Μήνυνθα. παρὰ τὸ μηνύθω, μήνυθα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν̄, μήνυνθα[54]).

Μῦς. παρὰ τὸ μῦσος[55]).

Μόρος. παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ὁ μεμερισμένος ἑκάστῳ.

Μήλη. παρὰ τὸ μήσω μέλλοντα. μήδω δὲ, οὗ παθητικὸν μήδομαι, δηλοῦν τὸ ἐργάζομαι. μήλη οὖν, ἡ πολλῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐργάτις.

Μῶμος. παρὰ τὸ μῶ, οὗ μέλλων μώσω. δηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ. μῶμος οὖν, ὁ ἀεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν εἶναι νομίζων, ἀλλ᾽ ἐνδεῖν τοῦ κρείττονος, ἀεὶ πᾶν ὁτιοῦν λέγων καὶ διασύρων.

Μακκοᾶν. παρὰ τὸ μὴ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. καὶ συνθέτως τὸ μὴ κοεῖν μακκοᾶν ἔλεγον. ὅθεν[56]) θυοσκόος ὁ μάντις, ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν, καὶ νοῶν τὸ μέλλον.

Μακάριος. ὁ μὴ κηρὶ, τουτέστι τῇ φθορᾷ ὑποκείμενος. οἱ δὲ πλεονάζειν λέγουσι τὸ μα, κάριος καὶ μακάριος, οἷον ἄλευρον μάλευρον. εἴρηται οὖν ἀκάριος ὁ μὴ φθορᾷ ὑποκείμενος.

Μάκτρα. παρὰ τὸ μάττειν ἐν αὐτῇ τὴν μάζαν.

Μέλισσα. παρὰ τὸ μέλλειν[57]). οἰκονομικὸν γὰρ τὸ ζῶον. ἢ μελιζά τίς[58]) ἐστιν, ἡ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς[59]).

Μῆλον λέγεται[60]) κατὰ πάντων τῶν καρπῶν. καὶ πολύμηλος γῆ, ἡ πολύκαρπος.

---

47) ζηθῶ] Idem vitium, pro ζητῶ, tetigi supra not. 15. Etiam glossam Μασταί habes in Codice modo laudato.

48) τὸ κὴρ] Bastius, qui ad Gregor. de Dialectis p. 574. edit. Schaefer. totum Orionis locum attulit, simpliciter dedit κὴρ, omisso articulo. Neque facile eum desideret quis.

49) ἐν δὲ συγκοπῇ, μάκαρς] Eustathius ad Odyss. Ε. p. 1542, 30. μάκαρ, μάκαρος, μακάριος· ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ὁ μάκαρς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἅλς ὁ ἐκ θαλαττίου ὕδατος συμπαγεὶς, οὗ προϋπάρχει ὁ ἄλος. διὸ καὶ κλίνεται ὥσπερ ὁ ἅλς ἁλτὸς, καὶ ἐξωθήσει τοῦ τ̄, ἁλὸς, διὰ κανόνα γραμματικὸν, οὕτω καὶ μάκαρς μάκαρος. Larcher. Excerpta ex Orione p. 615, 15. Μακάριος, ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος. οἱ δὲ πλεονάζειν λέγουσι τὸ μ̄· κὴρ κάριος καὶ ἀκάριος. Vide Orionem infra in voc. Μακάριος.

50) μεῖτρον καὶ μέτρον] Corrige: μέρτρον καὶ μέτρον. Vid. Etymolog. M. p. 527, 47. Larcher.

51) Μαστροπός] Saepius legitur per ω̄ μέγα scriptum. Eadem, quae Orion habet, reperiuntur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae, cum hoc additamento: οὕτως ἐν Ὑπομνήματι τῶν Σώφρονος Ἀνδρείων. [Idem additamentum est in Codice Havniensi 1971, sed vitiose scriptum: τῶν σωφρόνων ἀνδρείων. quod vitium corrigere debueram in Annotationibus ad Etymolog. M. p. 959. Sturz.] Sophron, Syracusanus, coaetaneus Euripidis, scripsit Mimos in viros et feminas oratione soluta et dialecto Dorica. Sophronis Mimi in viros laudantur ab auctore Etymologici M. p. 66, 50. et p. 668, 2. Vide Suidam in Σώφρων, et Salmasium Exercitatt. Plinian. p. 76. b. inprimisque Henr. Valesium ad Ammian. Marcellin. XXIII. 5. p. 277. vbi non solum agit de Sophrone, sed etiam de aliis mimographis et mimis celebribus. Larcher.

52) μελαίαν] Lege μελέαν. Versus ex Euripidis Meleagro ab Etymologici M. auctore p. 522, 30. seruatus, rationem affert etymi ab Orione propositi. Subiunxi eum, vt correxit summus Valckenaer in Diatribe Euripidea p. 158.

Μελέαγρε· μελέαν γάρ ποτ᾽ ἀγρεύσεις ἄγραν.

Larcher.

*) ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι] Excerpta ex Orione p. 616, 14. ζητεῖν ἐν αὐτῷ τι. τὸ γὰρ μεταλλῶ, ἐπιζητῶ ἐστί.

53) μέλην est vox nihili. Rescribo μύλην, molam. Larcher.

54) Μήνυνθα — μήνυθα — μήνυνθα] Scribe Μίνυνθα — μίνυθα — μίνυνθα. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. Larcher.

55) παρὰ τὸ μῦσος] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Μῦς· διὰ τὸ τοῦ μύσους ἐρᾶν, ἤτοι τῆς ἀκαθαρσίας. Larcher. Excerpta p. 615, 15. post verba παρὰ τὸ μῦσος addunt: ὅ ἐστι βδέλυγμα.

56) ὅθεν θυοσκόος κ. τ. λ.] Hinc suos irrigauit hortulos Scholiastes Aristophanis ad Equitt. 62. qui vitio laborat, quod facili medicina curari potest: ὅθεν θυοσκόος. ἢ παρὰ τὸ θύω, τὸ κοῶ, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ. Lege: ὅθεν θυοσκόος· παρὰ τὸ θύω, καὶ τὸ κοῶ, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ. Larcher.

57) μέλλειν] Lege μέλειν. Vid. Etymolog. M. p. 523, 34. Larcher. Etiam in Excerptis p. 615, 18. legitur μέλειν, et post οἰκονομικὸν γὰρ additur καὶ ἐπιμελὲς, perspicuitatis causa.

58) μελιζά τις] Aliquid deest, quod facile suppleri potest ope Etymologici M. p. 523, 35. ἐκ τοῦ μῆλον, ὃ σημαίνει πάντα τὸν καρπὸν, μηλιζά κ. τ. λ. Larcher. Immo nihil nisi μηλιζά τις reponendum puto. Vid. deinceps not. 60.

59) τοῖς καρποῖς] Legendum est, vt in Etymologico M. scriptum reperitur, τοῖς μήλοις. Larcher.

60) Μῆλον λέγεται κ. τ. λ.] Non est noua glossa, sed explicatio vocis ex nostra emendatione praecedentis. Huic coniecturae fauet Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: ἡ μέλισσα, οἱονεὶ μέλιζα, ἡ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς· μῆλα

Digitized by Google

Μένος. ἡ δύναμις. παρὰ τὸ μένω ῥῆμα καὶ παραμένω, ὡς παρὰ τὸ σθένω σθένος.

Μοχλός. παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὴν κλεῖν ἔχειν ὠνομᾶσθαι, ὡς ἅμα αὐτῷ τὴν κλεῖν ἔχειν[61]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτῳ[62]). ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ, παρὰ τὸ μόλω μοχλός, πλεονασμῷ τοῦ χ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὄχω τὸ συνέχω. ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν.

Μόρφνος. ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. Ὁμήρῳ[63]). παρὰ τὸ μάρπτω ἐσχημάτισται· μαρπνὸς, ὡς στίλβω στιλπνὸς, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ μεταθέσει τοῦ π. μόρφνος ὁ ταχὺς καὶ δυνατὸς καταλαβεῖν. οἱ δὲ φασὶ φόνιος, οἷον μοροφόνος, ὁ μεμοιρημένος καὶ πεπονημένος περὶ τοὺς φόνους, καὶ συγκοπῇ, μόρφνος.

Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα μέγαθος, καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ε, μέγεθος, ὡς βάλλω βάλλος καὶ βέλος.

Μιαρός. παρὰ τὸ μίασμα, καὶ μιαίνω ῥῆμα. τὸ δὲ μιαρὸς παρώνυμον.

Μίς[64]). ὡς παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμὶς, οὕτω παρὰ τὸ μειῶ μίς. δισύλλαβον ἐσχημάτισται μακρῶς ἅμα καὶ ὀξυτόνως. παρὰ δὲ τὸ μεῖος εἴρηται, ὅτι μειουμένης εἰς ἄκρον τῆς σελήνης, πληροῦται ὁ μήν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ[65]).

Μήν. παρὰ τὸ μεῖος. ὁ αὐτὸς ἀνὴρ οὕτω φησὶ, μεῖος μειὴν, καὶ συγκοπῇ, μήν· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ μήνη.

Μῆτις. παρὰ τὸ μήδω, μήσω μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα μῆσις. καὶ μεταθέσει τοῦ σ εἰς τ, μῆτις. ἀπὸ δὲ τοῦ μήδος[66]) τὸ μῆδος, καὶ βασιλεῖς οἱ μέδοντες παρὰ τὸ μήδω ὁμοίως, οἷς εὐβουλίας δεῖ· ὅθεν βουληφόροι εἴρηνται.

Μακεδνός. Ὁμήρῳ[67])· μακεδνῆς αἰγείροιο. μῆκος, μηκεδανὸς, καὶ μακεδνὸς, καὶ μακεδνή.

Μολοβρός. συγκοπῇ, μολόβορός τις ὤν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν βορὰν μολεῖν.

Μάχη. παρὰ τὸ ἄχος, πλεονασμῷ τοῦ μ, ὡς ἴα μία.

Μειδιᾶν. παρὰ τὸ μεῖον γελᾶν.

Μαυροῦσι. κατ᾽ ἀντίφρασιν τοῦ μαίρω, δηλοῦντος τὸ λάμπω.

Μάραγδος. παρὰ τὸ μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω[68]), ὄνομα μάραγδος· τὸ διαυγὲς μάραγδον ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Μαρμαρυγή. μαίρω ἐστὶ ῥῆμα. ἀφ᾽ οὗ μαρμαίρω ἕτερον ὄνομα[69]). παράγωγον μαρμαιρύζω. ῥηματικὸν ὄνομα μαρμαρυγή. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω ἁρπαγὴ, ὀλολύζω ὀλολυγὴ, καὶ ἀπὸ τοῦ μαρμαρύζω μαρμαρυγή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Μυκήνη. μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, καὶ ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους Περσέως ἐκλήθη ἡ πόλις Μυκήνη.

Μασχάλη. σχῶ σχήσω[70]), ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ η εἰς α, σχάλη, καὶ κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη.

Μασῶμαι. παρὰ τὸ σῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σείω καὶ κινῶ, ἀφ᾽ οὗ τὸ σήθω, καὶ προσλαβὼν[71]) τὴν μα συλλαβὴν ἐποίησε τὸ μασσῶμαι, τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζειν καὶ κατακόπτειν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Μάχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, μαχαλὸς, πλεονασμῷ καὶ συγκοπῇ μάχλος, ὁ καταφερὴς, καὶ παρωνύμως μάχλας.

Μαθεῖν. μήθω ἐστὶ ῥῆμα. ἀφ᾽ οὗ ἔμαθον δεύτερος ἀόριστος, καὶ μαθεῖν β ἀόριστος.

Μοιχός. τὸ ν τρέπεται εἰς μ, ὡς ἐν τῷ μοιχὸς[72]) ἀντὶ τοῦ νυχὸς, ὁ ἐσώτατος τόπος καὶ σκοτεινός. τροπὴ δὲ ἐστὶν ἀντὶ στοίχου[73]), καὶ νῦν ἐν τῷ μοιχῷ ἀπὸ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ στερητικοῦ, ἢ ὁ στερημένος[74]), καὶ ἔξω ὢν τοῦ οἴκου. τὸ δὲ νω στερητικὸν κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς ω, ὡς ἐν τῷ νώσος[75]) παρὰ τοῦ ἐστερῆσθαι τοῦ σώθω.

γὰρ κατὰ πάντα εἴρηται οἱ καρποὶ τῶν βοτανῶν. ὅθεν καὶ πολύμηλος γῆ. LARCHER. Haec coniectura quum mihi probetur, malim δὲ vel γὰρ poni inter Μῆλον et λέγεται.

61) παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ — ὠνομᾶσθαι, ὡς — ἔχειν] Haec lectio praeferenda videtur ei, quae est in Etymol. M. p. 536, 11. vbi καὶ deest, et ὃς — ἔχει legitur. Dicitur enim μοχλὸς deriuandum esse ex adverbio ὁμοῦ et formula τὴν κλεῖν ἔχειν, et pronomini relatiuo locus esse non potest. Sed pro ὠνομᾶσθαι vix dubium est quin reponendum sit ὠνόμασται.

62) διαλέκτῳ] Nemo non videt, διαλέκτου esse scribendum. Conf. paulo post not. 65. Pro sequentibus verbis, ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ, παρὰ τὸ μόλω μοχλός, in Excerptis p. 615, 20. est: ἄλλοι δὲ, παρὰ τὸ μολῶ μολὸς καὶ μοχλός.

63) Ὁμήρῳ] Iterum vt not. 34. malim παρ᾽ Ὁμήρῳ, vel Ὅμηρος. STURZ. Locus est Iliad. Ω. 316. *Aristot.* Hist. Anim. IX. 32. ἕτερον δὲ γένος ἀετοῦ ἐστιν, ὃ πλάγγος καλεῖται. — οἰκεῖ δὲ βήσσας καὶ ἄγκη καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος καὶ μορφνός· οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Πριάμου ἐξόδῳ. Vide *Scholia Homeri Villoisoniana* ad l. l. vbi multa habes lectu digna. LARCHER.

64) Μὶς — μίς] Corrige Μεὶς — μείς. Vid. Etymolog. M. p. 528, 4. LARCHER.

65) διαλέκτῳ] Rursus διαλέκτου scribendum esse monui not. 62.

66) ἀπὸ δὲ τοῦ μήδος] Malim ἀπὸ δὲ τοῦ μήδω, vt est in Codice Havn. 1971. Vid. Annotationes ad Etymol. M. ad p. 530. v. 4. Nimirum vt a futuro μήσω deducitur nomen μῆσις, ita μῆδος a μήδω. Ex eodem codice fortassis etiam paulo post scribendum est μήδοντες pro μέδοντες.

67) Ὁμήρῳ] Vid. not. 63. ST. Locus est Odyss. Π. 106. LARCHER.

68) μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω] Deest aliquid. Nam παράγωγον τοῦ μαίρω non potest esse μαράσσω. Corrige μαίρω, τὸ λάμπω, ὁ μέλλων μαρῶ. οὗ παράγωγον μαράσσω. Vid. Etymolog. M. p. 653, 56. LARCHER.

69) ἕτερον ὄνομα] Dele vocem ὄνομα, quae turbat sensum. LARCHER.

70) σχῶ σχήσω] Deest aliquid. Corrigo σχῶ σχήσω σχήλη. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασθὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχάλη· καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἡ λίαν κατέχουσα ἅτινα ἂν σχῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μασθόν· ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς (musculus)· ἢ ἀπὸ τῆς ἀλαίας τῆς διὰ τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ᾽ αὐτήν· ἐπειδὴ οἱ ὑφαιρούμενοι τὶ ὑπ᾽ αὐτὴν κρύπτουσι. LARCHER. Pro ἀλαίας legendum videtur ἀλέας. Conf. not. 46.

71) προσλαβὼν] Patet, προσλαβὸν scribendum esse.

72) ἐν τῷ μοιχὸς] Lego ἐν τῷ μυχός. Vid. Etymolog. M. p. 540, 15. LARCHER.

73) ἀντὶ στοίχου] Corrigendum puto στοιχεῖον ἀντὶ στοιχείου.

74) στερημένος] Tolle soloecismum, scribens ἐστερημένος. Conf. infra ad Νωθεῖς.

75) νώσος — τοῦ σώθω] Corrigo νόσος — τοῦ σώου. Nam teste auctore Etymologici M. p. 550, 32. νόσος deduci debet παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου. LARCHER. Conf. infra in Νόσος. Sed tota haec ῥῆσις, a verbis τὸ δὲ νω στερητικὸν vsque ad τοῦ σώθω, videtur mihi partim pluribus locis vitiose scripta, quum non τοῦ ο εἰς ω, sed τοῦ ω εἰς ο scribendum sit, praeeuntibus auctore Etymologici M. p. 550, 33. et *Zonara* in Lexico p. 1406. partim ab hoc loco aliena.

Digitized by Google

Μακρός. παρὰ τὸ μῆκος ἐστὶ μηκὸς[76]), καὶ μακρὸς, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ὡς κύδρος κυδρὸς[77]), ψύχος ψυχρός.

Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα, μέγαθος καὶ μέγεθος.

Μεγαίρω. παρὰ τὸ μέγα. οἱ γὰρ[78]) μεγάλοι φθονοῦνται διὰ τὸν πλοῦτον, ἢ τὴν ἀρετήν. μεγαίρω μεγαρτοὶ, ὡς καθαίρω καθαρτὸς, ἀκάθαρτος.

Μερμερίζειν[79]). παρὰ τὸ μείρω, ἀφ' οὗ τὸ μέρος ὄνομα. παρὰ τοῦτο μερίζω, διπλασιασμὸς μερίζω[80]). οἱ γὰρ φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην.

Μέριμνα. παρὰ τὸ μερίζω μέριδνα, ὡς λεπίζω λέπαδνα, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς μ, μέριμνα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Μέρμερα[81]). παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ φροντίζω, οἷον τὰ φροντίδος ἄξια.

Μέρμις. παρὰ τὸ εἴρω, ἔρμα ἐστὶ καὶ ἕρμις, πλεονασμῷ τοῦ μ, μέρμις.

Μεστός. ἕω ἐστὶ τὸ πληρῶ. ἐπεὶ κεῶμεν κορέσσω πολέμοιο[82]). ἕω, ἕσω, ἑστὸς, πλεονασμῷ τοῦ μ, μεστός.

Μάκαρ. παρὰ τὴν κῆρα. ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος.

Μάραθον. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν. μάρανθον γὰρ ἐστὶ, παρὰ τὸ μαραίνειν εὐθέως τὸ ἄνθος.

Μελεδήματα. παρὰ τὸ ἔδειν τὰ μέλη καὶ βλάπτειν.

Μέλαν. παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ λάον, τὸ μὴ βλέπον, ἢ τὸ μὴ βλεπόμενον. λάειν γὰρ τὸ μὴ[83]) βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός.

Μαλλός. ἀπὸ τοῦ μήλου, τοῦ δηλοῦντος τὸ πρόβατον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἄλλου λ, μαλλός.

Μεμαὼς καὶ μεμαυῖα. παρὰ τὸ μῶ, οὗ παράγωγον τὸ μένω, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι. ὅθεν τὸ μαίμονα[84]) μέσου παρακειμένου, ὃς ἀεὶ φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστῶτος· πείθω, πείσω, πέπεικα, καὶ πέποιθα κατ' Αἰολέας. τρέπουσι γὰρ τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν οι δίφθογγον οἱ μέσοι[85]). μέμονα οὖν. ὁ γὰρ ἐνεργητικὸς μέμακα, ἀποβαλλομένου τοῦ ν, ὡς πέπλυκα, κέκλικα. τὰ γὰρ εἰς νω ῥήματα δισύλλαβα ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλλει τὸ ν κατὰ τὸν παρακείμενον.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα. ἔνθεν τὸ ἀλ μυριέντων[86]), παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι[87]).

Μελδόμενος. ὁ τηκόμενος κνίσσῃ, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν καὶ ἐσθίειν. ἀφ' οὗ τὸ ἀνκλίσκειν καὶ τήκειν.

Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους[88]).

Μῶλος. ἀποβολὴ ἐστὶ τοῦ α. ἄμωλος γὰρ ἐστὶ, παρὰ τὸ ἅμα ὀλλῦναι. Ὅμηρος[89])· ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

Μαντική. μαντική τις ἐστίν· οἷον ζητητικὴ τῶν ἐσομένων[90]), καὶ οὐκ ἐστὶ τὴν μανίαν, ὥς τινες[91]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νόσος. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου. τὸ γὰρ νω στερητικόν· κατὰ δὲ μεταβολὴν τοῦ νω εἰς νο γίνεται[92]).

Νώροψ. ὁ μὴ ἐῶν ἐφορᾶν εἰς αὐτὸν τὴν ὄψιν, διὰ τὸ ἄγαν λαμπρόν. ἀμαυροῖ γὰρ τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρά· οἱ δὲ διὰ τὸ διαχεῖν τὴν ὄψιν ἐν τῷ ὁρᾶν.

Νέκταρ. τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόεκταρ[93]).

---

76) *μηκός*] Legendum est *μηκρός*. Nam si esset *μηκὸς*, mutato η in α existeret *μακὸς*, non *μακρός*. LARCHER.

77) *κύδρος κυδρός*] Sequentia postulant, vt scribatur *κῦδος κυδρός*. Accedit Codicis Havniensis 1971. auctoritas. Vid. Annotationes ad Etymolog. M. ad p. 520. v. 17. Conf. Etymolog. M. p. 492, 30.

78) *οἱ γὰρ μεγάλοι φθονοῦνται*] Optime *Sophocles* in Aiace vers. 154.

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς
οὐκ ἂν ἁμάρτοι· . . . . .
. . . .
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.

LARCHER.

79) *Μερμερίζειν*] In Etymologico M. legitur tantum forma *μερμηρίζειν*.

80) *διπλασιασμὸς μερίζω*] Corrige *διπλασιασμὸς μερμερίζω*, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, *μερμηρίζω*. Vid. Etymol. M. p. 526, 28. LARCHER.

81) *Μέρμερα*] De vocabulo *μέρμερος* vide *Ruhnkenium* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 178. LARCHER.

82) *ἐπεὶ κεῶμεν κορέσσω πολέμοιο*] Locus mire corruptus. *Orion* respicit verba *Homeri* Iliad. *Τ*. 402. *ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο*. vbi in Codice MS. Lipsiensi, teste *Ernestio*, glossema superscriptum est *κορεσθῶμεν*. Glossema hoc corruptum irrepsit in textum, vt fieri solet. LARCHER. Scribendum igitur est apud *Orionem* ἕω (bis). ἕσω, ἑστός.

83) *λάειν γὰρ τὸ μὴ βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός*] Vel legendum est *ἀλάειν γὰρ τὸ μὴ βλέπειν. ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός*. vel potius *λάειν γὰρ τὸ βλέπειν· ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός*. *Schol. Homeri* ad Odyss. *Τ*. 229. *ὁ δὲ Κράτης λάων φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν, ἀλαὸς ὁ τυφλός*. LARCHER. Bene Excerpta p. 615, 25. *Μέλαν. παρὰ τὸ μὴ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν· ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός.*

84) *μαίμονα*] Corrige *μέμονα*. LARCHER.

85) *οἱ μέσοι*] nempe *παρακείμενοι*.

86) *ἀλ μυριέντων*] Legendum omnino est *ἁλιμυρηέντων*, quod est epitheton fluuiorum in mare delabentium magno cum murmure. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* p. 1250, 42. LARCHER.

87) *καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι*] Ista non pertinent ad *μύρεσθαι*, sed potius spectant vocem *μήρινθος*. Vid. Etymolog. M. p. 529, 34. Librarius duas glossas confudit. LARCHER.

88) *Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους*] Haec loco mota transferenda sunt ad *ὄθος*, quod supra paulo post initium literae *M* legitur, vbi incuria librarii omissa fuere. LARCHER.

89) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *Σ*. 309. LARCHER.

90) *οἷον ζητητικὴ τῶν ἐσομένων*] Quomodo efficere *Orion* possit, vt *μαντικὴ*, siue *ars diuinandi*, sit tanquam *ζητητικὴ τῶν ἐσομένων*, id est, *ars inuestigandi futura*, exputare non possum. Meliora docebit auctor Etymologici M. p. 520, 27. LARCHER. Pro *μαντική τις*, quod ferri nequaquam potest, legendum puto *ματητική τις*. Ita cohaerebit oratio. Nam *ματεῖν* significat *ζητεῖν*.

91) *ἐστὶ τὴν μανίαν, ὥς τινες*] Suspicor *Orionem* scripsisse: *ἐστὶ ἀπὸ τοῦ τὴν μανίαν πάσχειν τοὺς μάντεις, ὥς τινες*. vel potius: *ἐστὶ παρὰ τὴν μανίαν, ὥς τινες*. LARCHER.

92) *τοῦ νω εἰς νο γίνεται*] Corrige *τὸ νω εἰς νο γίνεται*. LARCHER. Hanc crisin nullo modo probandam puto. Immo sanus est locus. Nam *γίνεται* pertinet ad *Νόσος*.

93) *τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόεκταρ*] Ex Etymolog. M. p. 544, 13. corrige: *τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόεκταρ*. Eadem leguntur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

Digitized by Google

διόπερ ὁ βῆ[94]) αὐτὸ κιρνᾷ· οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ κτᾶσθαι[95]) καὶ φονεύεσθαι τοὺς πίνοντας, οἷον τοῦ θανεῖν· ἀφ' οὗ τὸ ἀθάνατον δηλοῦσθαι.

Νωλεμέως. κατὰ μετάθεσιν τοῦ π̄ εἰς μ̄, οἷον νωλεπέως, κατὰ στέρησιν τοῦ λείπεσθαι καὶ παύεσθαι, οἷον ἀδιαλείπτως.

Νότος. παρὰ τὸ νόθους ποιεῖν τοὺς καρποὺς καὶ χείρους· οἷον ὀνοτοὺς ποιεῖν αὐτοὺς, καὶ ἀφανίζειν.

Νόθος. ὀνοτός τις ὢν, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ō, καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς θ̄.

Νοῦς[96]). παρὰ τὸ νῆσσα[97]), καὶ σωρεῦσαι ἀπὸ τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ φορτίων· οἱ δὲ παρὰ τὸ νεῖσθαι.

Νυστάζειν· οἷον νευστάζειν. παρὰ τὸ νεύειν κάτω διὰ τὴν τοῦ ὑπτίου καταφοράν.

Ναστός. ὁ πεπιλημένος ἄρτος· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασι τισὶν καὶ τραγήμασι[98]).

Νύμφη. ἡ νέον φαινομένη. ὡς παρὰ τὸ νέος νύος, οὕτω παρὰ τὸ νέη νύμφη. καὶ ἔγκειται τὸ φῶ, ὅπερ τὸ φαίνω σημαίνει.

Νέρθεν. ἀποβολῇ τοῦ ε̄, παρὰ τὴν ἔραν, ἔνερος, ἐνέρεθεν, ἔνερθεν, συγκοπῇ νέρθεν.

Νύσσα. παρὰ τὸ νεύω νεύσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄, νύσσα. οἱ δὲ παρὰ τὸ νύσσω, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσονται οἱ ἵπποι.

Νίκη. ἀποβολῇ τοῦ ε̄, ἡ ἐνὶ γινομένη, ἐνίκη[99]) τις οὖσα.

Νίτρον. παρὰ τὸ νίζω νίτρον, ὡς φέρω φέρτρον, ὡς μάσσω μάκτρον, πλήσσω πλῆκτρον.

Νεαρός[100]). παρὰ τὸ κῆρ νεκηρὸς καὶ νεκρὸς, ὁ τῆς ψυχῆς ἐστερημένος, παρὰ τὸ νη στερητικόν. καὶ ὡς ἵππος ἵππυς, κότος κότυς, νεκρὸς καὶ νέκρυς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ̄, νέκυς.

Νηδύς. ἀπὸ τοῦ διανενῆσθαι τὰ τῆς τροφῆς, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι καὶ πεπληρῶσθαι· ἢ ὅτι ἐπάρδευσις τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης γίνεται. νάειν γάρ ἐστι τὸ ῥεῖν.

Νῆστις. ἔντερον οὕτω[1]), οἷον νηστιτὴς[2]), παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων· καὶ ὁ νῆστις ὁμοίως ἄνθρωπος, παρὰ τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ νηστεύειν, παρὰ τὸ στερεῖσθαι σιτίων.

Νεφροί. παρὰ τὸ νείφεσθαι τῷ οὔρῳ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι. φέρεται γὰρ εἰς αὐτούς[3]). τὸ δὲ νείφειν κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ νιφετοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ νέφους καταφορᾶς τῶν ὑδάτων.

Νέφος. οἷον νεφάος[4]), τὸ ἐστερημένον φωτός. ἢ παρὰ τὸ νήφειν[5]). οὕτω Φιλόξενος.

Νήπιος. παρὰ τὸ ν̄ στερητικόν[6])· κατὰ στέρησιν τοῦ εἰπεῖν καὶ καλεῖν, οἷον νὴ ἔπιος[7]).

Νῶτος. ἐπειδὴ τῶν ἄλλων μερῶν νοτίζεται μᾶλλον, καὶ ἐς τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἱδρὼς καταρρεῖ, ὥστε τροπὴ εἶναι τοῦ ο εἰς ω̄. καὶ παρ' Ὁμήρῳ[8])· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. ἀντὶ τοῦ κατὰ νῶτον ἐφέρετο.

Νάνος. παρὰ τὸ ἄνω, δηλοῦν τὸ αὔξω. ἄνω ἄνος νάνος, ὁ μὴ αὐξανόμενος. ἔγκειται γὰρ τὸ ν̄ στερητικόν[9]). νάνος νήανος.

Νάπυ. κατὰ στέρησιν τοῦ ἠπίου, διὰ τὴν δριμύτητα.

Νεῖκος. τὸ τοῖς νέοις ἐοικός.

Νεῖλος. παρὰ τὸ νέος παρνῆται[10]), νεῖλός τις ὢν, ὁ ἀεὶ νέαν ἄγων ἰλὺν ἐν τῇ ἀναβάσει[11]). ὅτι κατ' ἔτος νέος φαίνεται.

Νέαιρα. τὸ ἔσχατον τῆς κοιλίας. νέον νέατον τὸ ἔσχατον. ὅθεν καὶ λαγὼν παρὰ τὸ λήγειν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ὀρθογραφίᾳ.

Νήφω. παρὰ τὸ νήφω[12]). ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς. οἱ γὰρ τούτῳ κεχρημένοι νηφάλιοι, καὶ νηφάλια θύειν λέγεται, ὅταν ἐπισπένδωσιν οἶνον[13]).

Νάρθηξ. ἰατρικὸν τεῦχος[14]). καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξ οἵας δήποτε ὕλης.

Νωθρός. νω καὶ νη στερητικὰ μόρια, ὁ τοῦ θορεῖν ἐστερημένος. ὅ ἐστιν ὀξέως κινεῖσθαι.

---

94) ὁ βῆ] Istud lectionis monstrum procurare facile est. Lege ἡ Ἥβη. Vid. Etymolog. M. l. l. LARCHER.

95) κτᾶσθαι] Lege κτάσθαι, vt sit infinitiuus ex aoristo secundo medio ἐκτάμην. Ideo παροξυτόνως scribendum est. Κτάσθαι significat *occidi*, *interfici*. *Hesychius*: Κτᾶσθαι· (Hic quoque scribo Κτάσθαι·) ἀναιρεθῆναι, κτανθῆναι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Νέκταρ· παρὰ τὸ κτῶ, τὸ σημαῖνον τὸ κτείνω, γίνεται κτάρ· καὶ μετὰ τῆς στερήσεως, νέκταρ, τὸ θεῖον πόμα, ὅπερ τοῖς κτεινομένοις καὶ θνητοῖς οὐ δίδοται. LARCHER.

96) Νοῦς] Legendum est Ναῦς, vt sequentia euincunt. LARCHER.

97) νῆσσα] Corrige νῆσαι, *cumulare*. LARCHER.

98) *Tzetzes* ad *Lycophronis* versum 640. ναστός· κυρίως ἄρτος στζυμωθεὶς μετὰ μέλιτος, καὶ σταφίδων, καὶ ἑτέρων εἰδῶν. Vide *Hesychium* in Ναστός et ibi interpretes. LARCHER.

99) ἐνίκη] Melius in Etymologico M. p. 549, 47. legi videtur ἐνεῖκη.

100) Νεαρός] Lege Νέκυς vel Νεκύς. LARCHER. Fortasse rectius corrigas Νεκρός. Excerpta ex *Orione* p. 615, 30. Νεκρός. παρὰ τὸ κῆρ, ὅ ἐστι ψυχὴ κ. τ. λ. Vnde etiam κῆρ pro κὴρ scripsi in *Orione*.

1) ἔντερον οὕτω] Adde λεγόμενον ex Etymolog. M. p. 548, 18. vel καλούμενον cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

2) οἷον νηστιτὴς] Legendum est οἱονεὶ νήσιτις. Vid. Etymolog. M. l. l. LARCHER.

3) φέρεται γὰρ εἰς αὐτούς] Adde τὸ οὖρον cum Etymologici M. auctore p. 545, 42. LARCHER.

4) οἷον νεφάος] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 545, 44. LARCHER.

5) παρὰ τὸ νήφειν] Cum Etymologico M. p. 545, 45. lege παρὰ τὸ νείφειν τὸ βρέχειν. Ita etiam est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

6) ν̄ στερητικόν] Lego νη στερητικόν. LARCHER. Conf. not. 9.

7) νὴ ἔπιος] Potius vno verbo legerim νηέπιος. Etymolog. M. pag. 547, 16. παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ εἰπεῖν γίνεται νηέπιος. LARCHER.

8) παρ' Ὁμήρῳ] Locus est Iliad. Ψ. 715. LARCHER.

9) Etiam hoc loco νη στερητικόν legendum est. Conf. not. 6. et Etymolog. M. p. 511, 28.

10) παρνῆται] Corrigo παρῆκται, vt scriptum est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

11) ἐν τῇ ἀναβάσει] Vel ἐν τῇ καταβάσει legendum est, quia Nilus descendit ex Aethiopia, vel ἐν τῇ βάσει, vt legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

12) παρὰ τὸ νήφω] Delendae mihi aliquando videbantur istae voces. Sed legendum potius est παρὰ τὸ νείφω cum Etymologico M. p. 518, 34. LARCHER. Sequenti λέγεται praeferrem λέγονται.

13) ὅταν ἐπισπένδωσιν οἶνον] Corrige ὅταν ἐπισπένδωσιν ὕδωρ. Nam ἱερὰ νηφάλια sunt *sacra a quibus vinum arcetur*. LARCHER.

14) Post τεῦχος desunt haec: κυρίως τὸ ἐκ νάρθηκος γεγενημένον. Vid. Etymolog. M. p. 541, 53. LARCHER.

Digitized by Google

Ναχελής. τὸ χ ἀντὶ τοῦ κ. νακελής τις ὤν, ὁ μὴ κέλλων. κέλλειν δὲ τὸ ταχέως τρέχειν· ἀφ' οὗ καὶ κέλες[15]), δρομικὸς πῶλος.

Νέκυς. κικὺς, ἡ δύναμις, καὶ κλίνεται, κικύος. ὁ ἐστερημένος ἐξ αὐτοῦ κικύος[16]).

Νότος. ὁ ἄνεμος. ἀπὸ τοῦ νοτεῖν καὶ τῆς νοτίδος. αὕτη δὲ ἡ νοτὶς ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι. οὕτως ὁ Ἡρακλείδης.

Νύξ. παρὰ τὸν γινόμενον ἐκ τῶν προκόψεων[17]) τοῦ σκότου[18]) νυγμόν. αὐτὸ δὲ τὸ νύξαι ἀπὸ τοῦ νύσσω, τοῦ δηλοῦντος τὸ πλῆξαι.

Νέος. ἀπὸ τοῦ νέεσθαι καὶ ἔρχεσθαι εἰς αὔξεσιν[19]), ἢ παρὰ τὸ ὁρμᾶσθαι· ὁρμῆς γὰρ ἡλικία ἀνάπλεως.

Νεοῦν. ἀπὸ τοῦ νέαν ἀναλαμβάνεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἀροτριάσεως.

Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι ἅπαν τὸ κινούμενον[20]) καὶ ἐπὶ πάντα προϊὸν ἐν ἡμῖν. τί γὰρ ὁρμητικώτερον νοῦ;

Νόσφι. παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἕπεσθαι. ὥπερ[21]) γὰρ ὁ χωριζόμενος οὐκ ἀκολουθεῖ τινὶ καὶ οὐ σύνεστιν· ἐχωρίζετο γάρ· οὕτω τὸ νόσφι τὸ χωρὶς εἶναι τοῦ ἕπεσθαι.

Νήχω. νῶ καὶ νέω. ἔστι δὲ τὸ κολυμβῶ, προθέσει τοῦ χ καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς η, νήχω. Φιλόξενος.

Νῆσος. παρὰ τὸ νῶ, οὗ μέλλων νήσω, δηλοῦν τὸ νήχομαι. πᾶν γὰρ μέρος ἔχει ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥσπεραν τῶν σωμάτων τὰ νηχόμενα.

Ναῦς. παρὰ τὸ νέω, ὁμοίως τὸ κολυμβῶ. παράγωγον νεύω, νεύσω ὁ μέλλων, ὡς παρὰ τὸ χέω χεύσω, οὕτω νεύσω, νεὺς καὶ ναῦς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α. οὕτω Φιλόξενος.

Νεβρός. παρὰ τὸ νη καὶ νε, ὁ μὴ δυνάμενος βορὰν λαβεῖν, νεβορός τις ὤν, ἀλλ' ὁ γάλακτι τρεφόμενος.

Νᾶμα. παρὰ τὸ νῶ τὸ ῥέω, οὗ μέλλων νάσω, νάμα, ὡς δράσω δράμα.

Ναρόν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα, νῶ, νάσω, ναρόν. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ· ναρός ναρὰ[22]) δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια[23]) τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν[24]).

Νόμος. παρὰ τὸ νέμω ῥῆμα. ὁ νέμων πᾶσι τὸ δέον.

Νεογνός. συγκοπῇ. νεόγονός τις ὤν, ὁ νεοστὶ[25]) γενόμενος.

Νειός. ἡ ἀρόσιμη[26]) γῆ. παρὰ τὸ νεῶ. ἀνανεοῦται γὰρ ἡ γῆ ἀρουμένη.

Νείφω. παρὰ τὸ νέφος. ἀφ' οὗ γίνεται ἡ καταφορὰ τοῦ ὕδατος.

Νωθεὶς[27]). ὁ στερημένος[28]) τοῦ θεῖν.

Νώκαρ. τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὁπωσοῦν ἐῤῥωμένον· σκαίρω γάρ ἐστι ῥῆμα. ἀποβολῇ τοῦ σ, καίρω, καὶ μετὰ τῆς νω στερήσεως, νωκαίρω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω[29]), νῶκαρ. ἔγκειται δὲ τὸ νω στερητικόν. σκαίρω δὲ τὸ τρέχω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ εὔκαρθμος[30]), καὶ εὐκάρθμοιο Μυρίνης[31]).

Νῆϊς. εἴδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων εἴσω καὶ εἴσομαι· ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τοῦ ε, ἴς, καὶ μετὰ τῆς νη στερήσεως, νῆϊς.

Νῆσσα. παρὰ τὸ νέω τὸ κολυμβῶ, νέσα καὶ νῆσσα, τροπῇ τοῦ ε εἰς η.

Νῆττης[32]). παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ μέλλων ἔσω ἔστης, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ νε, νεέστης, οὗ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανός.

Νυίς[33]). ἡ νύμφη. παρὰ τὸ νέος, τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, νυός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς ὀξυτόνως. ὥσπερ τὸ νῆϊς βαρυτόνως δηλοῖ τὸ ἄπειρος, νῆϊς ἀέθλων[34]), οὕτω καὶ νηΐς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναΐδος[35]),

---

15) κέλες] Lege κέλης. Larcher.

16) κικὺς — κικύος] In Etymologico M. p. 543, 56. scribitur κίκυς κίκυος. Sed ex eodem verba *Orionis* ita fere constituenda sunt: ἐξ αὐτοῦ μετὰ τοῦ νε στερητικοῦ γίνεται νέκικυς, ὁ ἐστερημένος κικύος (siue κίκυος), κατὰ συγκοπήν, νέκυς.

17) προκόψεων] Fortasse legendum est προσκοπῶν (a προσκοπή) vel προσκόψεων. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 552, 3. dicitur παρὰ τὸ προσκόπτειν καὶ πλήττεσθαι τοὺς βαδίζοντας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Vide *Helladii* Chrestomathiam in *Photii* Bibliotheca p. 1593, 32. (p. 23. edit. *Meurs.*) Larcher.

18) τοῦ σκότου] Legendum est τῷ σκότει, vt reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

19) αὔξεσιν] Scribe αὔξησιν. Larcher.

20) Νεῦρον] Coniicio *Orionem* scripsisse Νόος. Etymolog. M. p. 549, 29. Πόθεν νόος; παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι· οὐδὲν γὰρ ταχύτερον τοῦ νοός. Quae enim apud *Orionem* sequuntur, non pertinent ad τὸ νεῦρον. Quare omnino legendum puto: Νοῦς (vel Νόος). παρὰ τὸ νεῖσθαι τὸ πάντοτε κινούμενον κ. τ. λ. Larcher. Immo duae glossae male sunt in vnam conflatae, et sic scribi debent: Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι δι' ὅλου τοῦ σώματος. Νοῦς. παρὰ τὸ νέεσθαι· ὁ πανταχόσε κινούμενος, καὶ ἐπὶ πάντα προϊὼν κ. τ. λ. Vid. Excerpta ex *Orione* p. 615, 36. vbi post προϊὼν haec addita sunt: ὡς Ὅμηρος· ὥστε πτερὸν ἠνόημα. quae quam corrupta sint, manifestum est. Sed ex Odyss. *H.* 36. facile restituuntur ita: ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.

21) ὥπερ] Legendum est ὥσπερ, quod ad sequens οὕτω referatur.

22) ναρὸς ναρὰ] Corrige πρὸς ναρὰ, vt est in Etymologico M. p. 511, 45. Vid. *Brunckii* Lexicon Sophocleum in voce Ναρόν. Larcher.

23) ἡ συνήθεια] idem est quod τὸ σύνηθες, *vulgaris usus, communis loquendi consuetudo.* Quae locutio saepissime reperitur in libris Grammaticorum. Larcher.

24) νερὸν] Graecis recentioribus est *aqua.* Nempe ναρὸν, νηρὸν, νερὸν, vt ξηρὸν, ξερόν. Larcher.

25) νεοστὶ] Scribe νεωστὶ κ. τ. λ. Larcher.

26) ἀρόσιμη] Lege vel ἀροσίμη, vel potius ἀρόσιμος.

27) Νωθεὶς] Lege Νωθής. Larcher.

28) στερημένος] Scribe ἐστερημένος, vt supra in voc. *Μοιχός.*

29) ἀποβολῇ τοῦ ω] Scribendum videtur ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τοῦ ω, vt in Etymologico M. p. 551, 11.

30) εὔκαρθμος] Lege εὔσκαρθμος. Larcher.

31) εὐκάρθμοιο Μυρίνης] Lege εὐσκάρθμοιο Μυρίνης. Est enim pars versus *Homeri* Iliad. *B.* 814. vbi nunc legitur πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. Larcher.

32) Νῆττης] Scribendum puto Νήστης, vt paulo post νήστης.

33) Νυίς] Lege Νυός. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Νυοὺς (scribe Νυός)· νύμφη, ἡ τοῦ υἱοῦ γυνή. παρὰ τὸ νέος· τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, νυός. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Larcher.

34) *Homerus* Odyss. Θ. 179. ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων. Larcher.

35) νηῒς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναΐδος] Etymol. M. p. 547, 5. ἐπὶ δὲ τῆς νύμφης, ὀξυτόνως. Larcher.

Digitized by Google

ἄπειρος γάμων. οἱ δὲ κατὰ παράλειψιν τοῦ ῡ φασὶ ἦνις τὸ πρωτότυπον, οἷον νεάνις, καὶ πρῶτον ἐπὶ[36]) τὸ νεάνις· εἶτα κατὰ συναλοιφὴν, νῆνις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, νῆϊς· οἱ δὲ παρὰ τὸ νάω τὸ ῥέω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Νέεσθαι. κυρίως πορεύεσθαι καὶ πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς.

Νύμφη. ἡ νέα φαινομένη. ὡς παρὰ τὸ νέος νυός. οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέον ἡ νύμφη, καὶ ἔγκειται τὸ φῶς[37]), ὅπερ σημαίνει τὸ φαίνω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξύνιον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ σκοπὸν βαλλόντων. ξυνίειν γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῇ τοῦ συμβουλεύοντος φέρεσθαι γνώμῃ.

Ξίφος. παρὰ τὸ ξέειν[38]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι[39]). . . .

Ξύλον. παρὰ τὸν ξύσω μέλλοντα. οὐδεμία γὰρ ὕλη πρὸς ξύσιν ἐπιτηδειοτέρα τοῦ ξύλου. οὕτως Φιλόξενος.

Ξηρόν. παρὰ τὸ ξέω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων. εἴ τι γὰρ ἔξυσται, ξηρὸν γίνεται. τροπῇ τοῦ ϑ εἰς η[40]). οὕτω Φιλόξενος[41]).

Ξυρόν. παρὰ τὸ ξύω, ξυρόν.

Ξόανον. παρὰ τὸ ξέω ξέανον, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ξόανον.

Ξέστης. Ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα. τὸ[42]) γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν αὐτοὶ λέγουσι σέξ. καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκτον λέγεται σέξτον· διὰ δὲ εὐφωνίας[43]) τὸ σέξτης λέγεται ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου[44]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὅρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν. ὥσπερ γὰρ βοηθήματι αὐτῷ χρῶνται οἱ ἀδικούμενοι. κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς τὸ ο. ὡς ἐν τῷ ἀκριόεις[45]), παρὰ τὰς ἄκρας καὶ ἐξοχὰς, καὶ Ὄθρυς τὸ ὄρος, οἷον ἄθρυς, ὅθεν ἐστὶ μακρότερον[46]). οἱ δὲ παρὰ τὸ εἴργω. ἐπισχετικὸς γάρ ἐστι παραβαινόντων· ὥστε εἶναι μετάθεσιν τοῦ γ εἰς τὸ κ. ὡς παρὰ τὸ γῆρυς κηρύσσω. ἐγὼ δὲ, φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἡγοῦμαι πλεονασμὸν εἶναι τὸ κ[47]). ὅρος γάρ τι[48]) ἐστίν. οἱ γὰρ ὀμνύντες ὁρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Οἰωνός. ὅτι καὶ χωρὶς μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν ἐξ ἀνέμου. κυρίως δὲ φασὶν ἐπὶ γυγῶν[49]) τοῦτο τὸ ἐξ ἀνέμου μᾶλλον τίκτεσθαι αὐτούς. ὠὰ ὑπονέμια[50]) τίκτουσι. οἱ δὲ, ὅτι μόνοι οὐκ ἀγεληδὸν ἵπτανται ὥσπερ οἱ ἄλλοι.

Ὀρεὺς[51]). παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον δύνασθαι ἐργάζεσθαι. οἱ δὲ παρὰ τὸ ὀρῶδες[52]) ἔχειν τὸ σπέρμα καὶ μὴ τίκτειν, ἀλλ' ἐξ ἵππου καὶ ὄνου τίκτεσθαι. ἱστορεῖ δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἐν Σικελίᾳ[53]) ἔτεκεν ἡμίονος.

Ὀμίχλη. ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄμμασι παρέχειν ἀχλύν. οἱ δὲ[54]), ὁμοείλη τις ἐστὶ, παρὰ τὴν ὁμοῦ εἴλησιν τῶν νεφῶν.

---

36) ἐπὶ in ἐστὶ mutandum puto. Sed ne sic quidem sanus videtur locus. Nam praecedens ἦνις quomodo huc pertineat, non perspicio. Immo νῆϊς legendum arbitror, vel νῆϊς, vt paulo post scriptum est.

37) τὸ φῶς] Legendum est τὸ φῶ. Etymolog. M. p. 551, 57. οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, γίνεται νεόμφη· καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ, νύμφη, ἡ νέον φαινομένη. LARCHER. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 615, 11. habent ἡ νέον φαινομένη.

38) παρὰ τὸ ξέειν] Etymologicum M. p. 553, 6. παρὰ τὸ ξαίειν. Scilicet stirps horum verborum est ξάω, cui vicina sunt ξέω, ξίω, ξόω, ξύω. LARCHER.

39) ἐν Ὑπομνήματι] Desideratur nomen libri, in cuius commentario etymon *Orion* repererit. LARCHER.

40) τροπῇ τοῦ ϑ εἰς η] Cum Etymologici M. auctore p. 553, 4. corrige τροπῇ τοῦ ε εἰς η. LARCHER. Ibi vero legitur: κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε, ξερόν. Vide quae ibidem ex *Philemone* attuli.

41) Φιλόξενος] Cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. adde: ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. LARCHER.

42) τὸ γὰρ — ἀριθμὸν] Manifestum est, τὸν pro τὸ legendum esse.

43) διὰ δὲ εὐφωνίας] Corrigendum est διὰ δὲ εὐφωνίαν. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 553, 56. LARCHER.

44) Quum totam *Orionis* glossam auctor Etymologici M. l. l. exscripserit, patet ibi Ὠρίων pro Ὦρος esse scribendum. LARCHER.

45) ἀκριόεις] Librarii vitium est. Scribe ὀκριόεις. Conf. infra in voc. Ὄκνος.

46) ὅθεν ἐστὶ μακρότερον] Adde ἀθρεῖν. Ex hoc *Orionis* loco corrigendum est Etymologicon M. p. 558, 18. vbi male editum est ὅθεν ἐστὶν ἀθροῖσαι. Scribe ἀθρῆσαι. LARCHER. Ita iam *Sylburgius* emendauerat. Quare nihil ibi monui.

47) τὸ κ] Mallem τοῦ κ.

48) ὅρος γάρ τι] Legendum est ὅρος γάρ τις.

49) ἐπὶ γυγῶν] Corrige ἐπὶ γυπῶν, vt in Etymologico M. p. 561, 39. legitur: Οἰωνός, ὄρνις, ὁ γύψ. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Οἰωνός· ὄρνις, γύψ, ὅτι κατὰ χωρισμὸν μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν. Idem alibi: Οἰωνός, ὡς παρὰ τὸ κοινῶ κοινώσω κοινωνός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οἰῶ τὸ μονῶ ὁ μέλλων οἰώσω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰωνός. μόνον γὰρ τὸ ζῶον αὐλίζεται. LARCHER.

50) ὑπονέμια] Repone ὑπηνέμια. Sed fortassis etiam γὰρ ante ὑπηνέμια inserendum est.

51) Ὀρεὺς] notus est ex *Homeri* Iliad. *A*. 50. Hinc mirum nobis accidit, quod in vertendo *Libanio* ad vocabulum ὀρέων, tanquam ad scopulum, offenderit *Bongiovanni* in Oratione I. p. 8. οὕτω δή τι πολὺν ἀργύριον (immo ἄργυρον), ὡς συχνῶν τε δεῖν ὀχημάτων ἑκάστῳ, καὶ πολλῶν ὀρέων καθ' ἕκαστον, οὓς ἠνάγκαζε τὰ ἑλκόμενα στένειν. Quae verba parum feliciter vertit: *tantam argenti copiam quisque secum asportarunt, vt ei traducendo singuli multis curribus* pluribusque montibus (ad se resque suas tutandas) *egerent, et ob id omnes maxime sollicitt angerentur.* Haec vox ὀρέων de *mulis* est accipienda. Hinc vertere debebat: *multisque mulis egerent.* LARCHER. Sequens μᾶλλον non extat in Excerptis ex *Orione* p. 615, 45.

52) ὀρῶδες] Legendum omnino est οὐρῶδες, *ventosum, sterile.* Vid. *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *A*. pag. 42. LARCHER. Vide etiam Οὐρῆας infra.

53) ἐν Σικελίᾳ] Fortasse legendum est ἐν τῇ Συρίᾳ, vt legitur in vulgatis editionibus *Aristotelis* Hist. Animal. VI. 24. LARCHER. In Excerptis p. 615. extr. legitur ἐν Κιλικίᾳ.

54) οἱ δὲ] Vel subaudiendum vel addendum est λέγουσιν ὅτι.

Digitized by Google

Ὄνειρος. ἤτοι παρὰ τὴν ἔνησιν, ἢ οἷον παρὰ τὸ ὀνῶ ὄνειρος, ὡς παρὰ τὸ πέτω πέτειρος. ἢ παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν, ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ō, νεκρός τις ὤν.

Οὐρούς. τὰ νεώρια. διὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτῶν ὀρούειν τὰς ναῦς.

Ὅμαδος. ὅμαυδος τις ὤν[55].

Ὀφείλημα. παρὰ τὸ ὠφέλειν[56]), ὅ ἐστιν αὔξεσθαι τὸ δάνειον τὸ αὐξανόμενον τόκῳ.

Οἶτος. ὁ θάνατος. παρὰ τὸ οἶ καὶ οἴμοι τοῦ στεναγμοῦ[57]). παρὸ καὶ τὸν μόχθον δηλοῖ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς λέγει, παρὰ τὸ οἴω, οὗ ὁ μέλλων οἴσω, τὸ δηλοῦν τὸ φέρω. ὁ πάντας ἀποφέρων θάνατος.

Οὐλαμός. ἡ συνεστραμμένη τάξις. παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι. ὅθεν καὶ τὰς τρίχας οὔλας φαμέν.

Ὄρτεξ[58]). παρὰ τὸ ἕρπειν πεποίηται καὶ τὸ ὀρούειν.

Ὄκνος. ὁ ποιῶν ἀκινήτους. τροπῇ τοῦ ā εἰς ō, οἷον ἀκινός τις ὤν, καὶ συγκοπῇ ἄκνος καὶ ὄκνος, ὡς ακριόεις ὀκριόεις, ἀρχὴ ἄρχαμος ὄρχαμος.

Ὀλοφυρόμενος. κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος φησί· ὀλόψατο[59]) χαίτας, ἀντὶ τοῦ ἔτιλλεν.

Ὀτρηρός. ὁ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ παροτρυνόμενος πάντα ποιεῖν.

Ὅπλα τὰ ἐργαλεῖα. ὀφελήματά τινα ὄντα. οἷς τὰ ἐξελαυνόμενα ἐπὶ τοῦ ἄκμονος αὔξεται καὶ ὀφέλλεται.

Ὀβελίσκος. ὀφελίσκος τίς ὤν, ὁ εἰς μῆκος ὀφελλόμενος καὶ ἐξελαυνόμενος *).

Ὄσσε. οἱ ὀφθαλμοί, παρὰ τὴν ἔσιν καὶ βολὴν τῆς ὄψεως.

Ὄρχατος. ἡ ἐπ᾽ εὐθείας φυτεία, παρὰ τὸ δι᾽ αὐτῆς ἡμᾶς ἔρχεσθαι.

Ὀρχός. ὅπου ἐντίθεται τὸ φυτόν. ὀρυχός τις ὤν.

Ὄχνη. ἡ ἀχνὰς[60]), οἷον ἀχοή, διὰ τὸ μὴ ποτίζεσθαι. ξηρᾷ γὰρ ἥδεται γῇ ἡ ὀπώρα αὕτη καὶ ἄπιος[61]), ἢ ἥκιστα πίνουσα.

Οἴμη. ἡ ᾠδή. παρὰ τὸ ἐν τοῖς οἴμοις, τουτέστιν ἐν ταῖς ὁδοῖς ᾄδεσθαι.

Οἶμος. ἡ ὁδός. παρὰ τὸ οἰμῆσαι[62]). ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα.

Ὀρχήσασθαι. παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας. ἢ παρὰ τοὺς ὄρχους, ἐν οἷς ἐχόρευον, καὶ ὁ χορός, ὀρχός τις ἐστί, κατὰ μετάθεσιν στοιχείου.

Ὅρμος. παρὰ τὸ ἔρμα τὸ ἀσφάλισμα. ὅθεν καὶ ὁρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι τὴν ναῦν[63]).

Ὀπύειν[64]). ὁμιλεῖν, συνουσιάζειν. παρὰ τὸ εἰς ὄπα ἐλθεῖν. ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ̄ εἰς π̄, ὀμύειν, ὁμοῦ συνιέναι.

Ὀλοφώϊος[65]). παρὰ τὸ φῶτας ὀλλύειν, οἷον ὀλοθρευτικόν.

Ὄσσετο θυμός[66]). ἀπὸ δ᾽ ὄσσων[67]) τῶν ὀφθαλμῶν. οἷον προεωρᾶτο, τουτέστιν ἡ κατ᾽ ἐπίνοιαν πρόγνωσις[68]).

Ὅμος[69]) ὁ περιτραχήλιος κόσμος. παρὰ τὸ εἴρεσθαι. Ὅμηρος[70])· μετὰ δὲ λέκτροισι ἔερτο.

Οὐλή. Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω, οἷον ἡ συνεστραμμένη σάρξ. τὸ γοῦν ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ διαλῦσαι ἕλκος. οὐλὴ οὖν ἡ συναχθεῖσα σάρξ, ἀπὸ τοῦ ἑλῶ, ὀλὴ καὶ οὐλή.

Ὄαροι. αἱ γαμεταί, ὁμοίαροί τινες οὖσαι. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ.

Οὖλαι. αἱ τρίχες. παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ὡς καὶ αἱ ἐναντίαι τεταναὶ λέγονται, παρὰ τὸ τετᾶσθαι[71]).

Ὄγμος. ἡ ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ē εἰς ō, οἷον ἔγμος, παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἄλλο ἄλλου, ὅπερ καὶ ἐπισχερῶ[72]) λέγεται, παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν πρὸς ἄλληλα. δηλοῖ δὲ ὁμοίως τὴν τομὴν τοῦ ἀρότρου, παρὰ τὸ εἰδέσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀροῦντος[73]).

Ὁμιλεῖν. ἐπὶ τοῦ πολεμεῖν. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας[74]) συλλαβεῖν.

---

55) ὅμαυδός τις ὤν] Ex Etymologico M. p. 565, 19. adde παρὰ τὸ πολλοὺς ὁμοῦ αὐδᾶν. Larcher.

56) ὠφέλειν] Legendum est ὀφέλλειν. Larcher.

57) τοῦ στεναγμοῦ] Adde ἐπίῤῥημα, vt est in Etymologico M. p. 561, 28. Larcher. Mallem etiam τὸ pro τοῦ. In Etymol. M. rursus male legitur Ὧρος pro Ὠρίων. Conf. not. 44.

58) Ὄρπεξ] Lege Ὄρπηξ. Larcher.

59) ὀλόψατο] Legendum est αἰλόψατο. Vel memoriter Orion laudauit verba Callimachi, vt sentit Ernesti ad Callim. Hymn. in Dian. 77. vel potius est fragmentum operis alicuius deperditi. Glossa Orionis totidem verbis reperitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

*) ἐξελαυνόμενος] Repone ἐξαυξόμενος. Est tamen ἐξελαυνόμενος etiam in Excerptis ex Orione p. 615, 53.

60) ἀχνὰς vox nihili est. Lege ἀχρὰς cum Etymologico M. p. 585, 47. Larcher.

61) ἡ ὀπώρα αὕτη καὶ ἄπιος] Vel punctum ponendum est post ὀπώρα, vel potius post αὕτη, vt in Etymologico MS. Biblioth. Regiae reperitur. Sed suspicor deesse aliquid, et ex Etymologico M. p. 585, 49. legendum esse: ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἑτέρα, ἥτις καὶ ἄπιος καλεῖται, αἱονεὶ ἡ ἥκιστα πίνουσα. Qui tamen post ὀπώρα interpungendum putat, ita vt post verba αὕτη καὶ ἄπιος subaudiatur λέγεται, potest Scholiasta Theocriti vti ad Idyll. I. 134. Ὄχνας· ἤγουν ἄπια. Larcher.

62) παρὰ τὸ οἰμῆσαι] Adde τὸ σημαῖνον τὸ ὁρμῆσαι. Vid. Etymolog. M. p. 560, 55. et 56. Larcher.

63) ὁρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι τὴν ναῦν] Cum Etymologico M. p. 572, 32. legendum est ὁρμίσαι, τὸ ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι τὴν ναῦν. Larcher. Mihi ὁρμῆσαι verum videtur, sed ab ὁρμέω deriuandum. Pro ἐν ἀσφαλῇ multo facilius reponatur ἐν ἀσφαλεῖ.

64) Ὀπύειν] Scribi alias solet Ὀπυίειν.

65) Ὀλοφώϊος κ. τ. λ.] Consentit cum Orione auctor Etymologici M. p. 564, 36. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ὀλοφώϊος. ὀλέθρια βουλεύματα, οἷον ὀλοποιά, πανοῦργα. Ὀλοφώϊον θηρίον· παρὰ τὸ φῶτας ὀλλύειν, ἤτοι ἄνδρας, οἷον ὀλοθρευτικά. Hinc patet, vocem ὀλοφώϊος proprie dici de animalibus noxiis, quae homines necant, et male ab Ernestio ad Callimachi Hymn. in Dian. vers. 77. iudicari deriuandam esse ab ὀλόπτειν. Larcher.

66) Ὄσσετο θυμός] Orion respicit Homeri Odyss. K. 374.

ἀλλ᾽ ἥμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ᾽ ὄσσετο θυμός.

Larcher.

67) ἀπὸ δ᾽ ὄσσων] Lege ἀπὸ τῶν ὄσσων.

68) προεωρᾶτο, τουτέστιν ἡ κατ᾽ ἐπίνοιαν πρόγνωσις] Forsan cum Etymologico M. p. 576, 2. legendum est προεώρα, τουτέστι κατὰ ψυχὴν προσεδέχετο, οἷον ἡ κατ᾽ ἐπίν. πρόγν. Larcher.

69) Ὅμος] Legendum est Ὅρμος. Larcher.

70) Homeri locus Odyss. O. 459. mire deprauatus est in Orione, sic vero legendus: μετὰ δ᾽ ἠλέκτροισιν ἔερτο. Larcher.

71) τετᾶσθαι] Scribendum est τετάσθαι.

72) ἐπισχερῶ] Immo ἐπισχερὼ scribi debet.

73) εἰδέσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀροῦντος] Cum Etymologico M. p. 556, 41. corrige οἴγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος. Larcher.

74) τὰς ἴλας] Codex male habet τὰς ἴχας. Vide infra Ὅμιλος. Larcher.

Digitized by Google

Ὀκλαδίαι καὶ ὀκλάζειν. παρὰ τὸ ἐγκλᾶν, καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι. καὶ τὸ ὀκλὰξ ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸ κλῶ κλάσω, ῥηματικὸν ὄνομα κλὰς, καὶ κατὰ Δωριέας κλάξ. τρέπουσι γὰρ πολλάκις τὸ σ εἰς ξ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο.

Ουρος. ὁ Φύλαξ. κυρίως ἐπὶ τῶν ὁρίων τεταγμένος Φύλαξ καὶ προορῶν, ὃς καὶ Φρουρὸς λέγεται· πρόορός τις ὤν.

Οὖρος. ἐπὶ ἀνέμου· παρὰ τὸ ὀρούειν καὶ ὁρμῆς αἴτιον εἶναι.

Οἰήϊον. τὸ πηδάλιον [75]). δι' οὗ Φέρεται ἡ ναῦς. οἴω τὸ Φέρω οἴσω. ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ, οἰήκιον, καὶ οἰήϊον. οἴαξ δὲ ὁ κανών, δι' οὗ τὸ πηδάλιον Φέρεται.

Ὀμφαλός. κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος εἴρηται ὀμπνεῖν, ὅ ἐστιν ἀναπνεῖν· παρ' οὗ καὶ ὄμπνη ὁ Δημητριακὸς καρπός [76]). τὸ δὲ βρέφος κατὰ γαστρὸς ὂν διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ μέσον.

Ὀδύναι. παρὰ τὸ ἔδειν καὶ ἐσθίειν τὴν ψυχήν.

Ὄρθρος. παρὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς λεχήρεις ὄντας [77]). ὅθεν ἦρι ὁμοίως ἔλεγον παρὰ τὸ αἴρειν.

Οὗας. αὔω αὔας· τροπῇ τοῦ α εἰς ο, οὖας.

Ὀβελός. πλεονασμῷ τοῦ ο, παρὰ τὸ βάλλω βέλος, καὶ ὀβελός. οὕτως ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός. οἷον ὁ ἐοικὼς βέλειν [78]).

Οὖλος. ὁ ὀλέθριος. παρὰ τὸ ὄλλω καὶ ὀλλύω [79]).

Οὐρά. κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος, παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ· παρορμητική τις οὖσα [80]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, οὐρά.

Οὐλοχύται. παρὰ τὸ ὅλον, ὡς πρὸς τὰς ἀλελεσμένας κριθάς [81]).

Ὀδμή. ὄζω, καὶ ὁ μέλλων ὄσω, ὀδὴ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὀδμή.

Ὄρνις. ὄρω τὸ ὁρμῶ, ὄρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ὄρνις.

Ὀσχεός. πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς παρὰ τὸ Φαλεύω Φαλεός, ὀχεύω ὀχεὸς καὶ ὀσχεός. τὸ ἀπὸ ἦτρου χαλώμενον δέρμα, ὀχεὸς σὺν τοῖς περιεχομένοις, ἀπὸ τοῦ περιέχειν καὶ ἀνοχεῖν.

Ὄρχις. διὰ τὸ πρὸς τὰ ἀφροδίσια παρέχειν ὄρεξιν· ἢ παρὰ τὸ ὀρούειν· τὸ μόριον. οἷον ἔρχεις, εἰς οὓς ἔρχεται ἡ γονή.

Οὖρον. οἷον ὅρος τῆς συμπάσης τροφῆς.

Ὀρτάλιχος. παρὰ τὸ γλίχεσθαι τοῦ ὀρούειν καὶ πέτεσθαι.

Ὄνυξ. πλεονασμῷ τοῦ ο, νύσσω νύξω, ἀποβολῇ τοῦ ω, νὺξ, καὶ προθέσει [82]) τοῦ ο, ὄνυξ.

Ὀτρύνω. πλεονασμῷ τοῦ τ, ὄρω, ὀρύνω, καὶ ὀτρύνω.

Ὀδεῖνα. ὅδε, ὅδει, ὡς ἐνθάδε ἐνθαδί, καὶ ἐπεκτάσει ὀδεῖνα.

Ὀργυιά. ἔκτασις τῶν δύο χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους, παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰ γυῖα, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας. γυῖα γὰρ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν κυρίως. ὡς καὶ Ὅμηρος [83])· γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, χεῖρας, καὶ πόδας ὕπερθεν.

Ὀσφύς. ὡς Ἀριστοτέλης, ἡ ἴση πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεφυκυῖα, οἷον ἰσοφυς [84]). ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὀστοφυὴς, ὅτι ὀστώδης.

Ὀμφαλός. οἱ μὲν παρὰ τὸ Φαλλὴν, ὡς ἐοικέναι [85]), ὅ ἐστι τὸ μόριον. ἐκκρεμὴς γάρ ἐστι ἐν ἀρχῇ, πρὸ τῆς ἀποτομῆς. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν εἰλεῖσθαι τὸ γεννώμενον. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἔμβρυον ἐμφυσήσεως [86]).

Ὀστλιγγες. αἱ τρίχες. Καλλίμαχος ἐν α' Αἰτιῶν· αἰὲν ἄλειφα ῥέει [87]). παρὰ τὸ ὀστοῦν εἰλεῖσθαι. ἢ ὅτι μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρῶται ἀναφύονται τρίχες περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς, εἰλουμένους καὶ συνηθροισμένους [88]).

Ὀφθαλμοί. παρὰ τὸ ὀφθῆναι παρέχειν ἅπαντα· κατὰ δέ τινας, ὀφθαλλοί τινες εἰσὶν, ἐξ ὧν ἅλλεται ἡ ὄψις, ἢ ὀπῶν ὀφθαλμοί [89]).

---

75) *Οἰήϊον. τὸ πηδάλιον κ. τ. λ.*] Plenius tradit auctor Etymologici M. p. 559, 42. quem vide. Larcher.

76) *ὄμπνη ὁ Δημητριακὸς καρπός*] Hinc *Ὀμπνία* est epitheton Cereris, et *ὄμπνιος* apud *Lycophronem* vers. 1264. est *dives*. Hac data occasione mendam eluam ex Etymologico M. p. 567, 46. *ὀμπνίαν ὀνομάζουσι Κυριανοί*. Qui sint isti Cyriani, nescire me fateor. Lege *Κυρηναῖοι*. *Scholiastes Apollonii Rhodii* ad IV. 989. *Κυρηναίων δέ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ὄμπνιον καλοῦσιν*. Larcher. Ab initio glossae legendum videtur: *κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ὀμπνεῖν κ. τ. λ.*

77) *παρὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς λεχήρεις ὄντας*] Vide Etymolog. M. p. 572, 12. et *Orionem* ipsum infra in voce *Ὄρθρος*. Larcher.

78) *βέλειν*] Legendum est *βέλει* cum Etymologico M. p. 555, 5. et *Phavorino* in voc. *Ὀβελός*. Larcher.

79) *παρὰ τὸ ὄλλω καὶ ὀλλύω*] Sic etiam Etymolog. M. p. 580, 37. Sed meliora te docebit *Joh. Matthias Gesnerus* ad *Orphei* Argonaut. 955. Larcher.

80) *παρορμητική τις οὖσα κ. τ. λ.*] Deest aliquid ad integritatem sententiae. Corrigo cum Etymologico M. p. 582, 8. *παρορμητική τις οὖσα· ὁρᾷ οὖν· καὶ κ. τ. λ.* Larcher.

81) *ὡς πρὸς τὰς ἀλελεσμένας κριθάς*] *instituta comparatione cum molito hordeo, ad differentiam moliti hordei.* Larcher.

82) *προθέσει*] Lege *προσθέσει*. Larcher.

83) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *E.* 122. sed ita legendus:
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Larcher.

84) *ἴση πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεφυκυῖα, οἷον ἰσοφυς*] Etymolog. M. p. 576, 20. habet: *ἴση πρὸς [τὰ] ἄνω ἐμπεφυκυῖα, ἰσόσφυς τις οὖσα*. *Suidas*: *ἴση πρὸς τὰ ἄνω ἐκπεφυκυῖα κ. τ. λ.* Larcher.

85) *φαλλὴν, ὡς ἐοικέναι*] Monstrum lectionis. Cum Etymologico M. p. 567, 49. omnino legendum est *φαλλῷ ἐοικέναι*. Larcher.

86) *ἐμφυσήσεως*] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. *ἐμφύσεως*. Larcher. Equidem hanc correctionem non probo, propter ea quae *Orion* supra in v. *Ὀμφαλός* dixit.

87) *Καλλίμαχος ἐν α' Αἰτιῶν· αἰὲν ἄλειφα ῥέει*] Etymolog. M. p. 576, 14. *παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ, Αἰπῶν ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.* Optime *Sylburgius*: *ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων*. Et sic reperitur apud *Phavorinum* in voc. *Ὀστλιγγες*. Etiam apud *Orionem* scribendum est *Αἰτίων*. Vide *Bentleium* et *Ernesti* ad *Callimachi* Fragm. XII. Larcher.

88) *εἰλουμένους καὶ συνηθροισμένους*] Vel legendum est *εἰλούμεναι καὶ συνηθροισμέναι*, vt referantur ista participia ad nomen *τρίχες*, vel scribendum *ἢ παρὰ τὸ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρώτας ἀναφύεσθαι τρίχας, περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς, εἰλουμένας καὶ συνηθροισμένας.* Larcher.

89) *ἢ ὀπῶν ὀφθαλμοί*] Lege cum Etymolog. M. p. 584, 19. *ἢ ὀπῶν θάλαμοι ὄντες*, vel cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. *ἢ ὀπῶν θάλαμοί τινες ὄντες*. Larcher.

Digitized by Google

Ὄρασις. ἀπὸ τοῦ ὅριτις εἶναι καὶ τὰ πέρατα [*]) τῶν σωμάτων καταλαμβάνειν. οὕτω Σωρανός.

Ὄμματα. οἷον νέματα καὶ οἴματα· ἐπεὶ δι' αὐτῶν ἀφικᾶται [90]) καὶ ὁρμᾶται τὸ ὁρατικόν. Αἰολεῖς δὲ ὄππατα παρὰ τοὺς ὦπας [91]).

Ὀφρύες. ἤτοι ὠποφρύες εἰσίν. ἢ ὠπορύες· παρὰ τὸ φρουρεῖν καὶ ῥύεσθαι τὰς ὦπας ἀπό τε τῶν ὄμβρων καὶ τῶν ὕπερθεν ἱδρώτων· ἢ ὠπότρυες [92]). αἱ ἐπὶ τῶν ὠπῶν πεφυκυῖαι. ἢ οἷον ἐνποροφύες [93]) εἰσὶν, οἷον ὄροφοι τῶν ὠπῶν· οὕτω Σωρανός.

Ὀδόντες. παρὰ τὸ ἔδειν καὶ ἐσθίειν, ἐδόντες καὶ ὀδόντες.

Οὖλον. ἡ συνέχουσα τὰς ὀδόντας σὰρξ ὠνόμασται διὰ τὸ τρυφερόν. οὖλον γὰρ τὸ ἁπαλόν· ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖν [94])· τρόπῳ γάρ τινι τείχους ἔχει τάξιν εἰς διακράτησιν τῶν ὀδόντων· ἢ ὅτι οὐλὴν ἔχει τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τῶν φυομένων ὀδόντων διακοπήν. οὕτω Σωρανός.

Οὐρανίσκος. ὅτι μετεωρότατος ἐστὶ τῆς εὐρυχωρίας οὗτος ὁ τόπος, ὡς ἐν τοῖς ὅλοις τοῦ κόσμου ὁ οὐρανός. οὐρανίσκος δὲ ὑποκοριστικῶς, οἷον μικρὸς οὐρανός.

Ὁμαρτῶ. ἄρσω [95]) γίνεται ὄνομα ἀρτὸς, καὶ ἀρτῶ· ῥῆμα σύνθετον ὁμαρτῶ· ὁμαρτήσαντες, ὁμοῦ ἁρμοσάμενοι.

Ὄρθρος. ὄρω, μέλλων Αἰολικὸς ὄρσω, ὄνομα ὄρτος, καὶ μεταθέσει [96]) τοῦ τ̄ εἰς θ̄, ὄρθρος.

Οἶμα. οἰμῶ οἰμήσω, οἴμημα, καὶ συγκοπῇ οἶμα.

Ὀροθύνω. παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθίνεω [97]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō, ὀροθύνω. ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω. ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός.

Ὀθνεῖον. ὑπέρθεσις στοιχείου, ὡς ἄριστος ἀριστεῖον, νόθος νοθεῖον. μεταθέσει τοῦ ν̄, ὀθνεῖον.

Ὄμβρος. παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, ὅμορος [98]), συγκοπὴ καὶ πλεονασμὸς, ὄμβρος.

Οἶκος. παρὰ τὸ ὑποχωρῶ [99]) οἶκος· ὑφ' ὃν χωροῦμεν. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ὄβριμος. βρι ἐπιτατικόν ἐστι μόριον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō, ὄβριμος.

Ὀμφαξ. οἷον ὠμόφαξ, ἡ ὠμὴ εἰς φαγήν [100]).

Ὀπτήτιον. παρὰ τὸ ὦπας ἐμποιεῖν.

Ὄνος. παρὰ τὴν ὄνησιν τὴν ἐν τοῖς ἔργοις. ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι [1]), παρὰ τὸ βαστάζειν.

Ὅμιλος. παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι· ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας ἔχειν.

Ὄξος. ἐπεὶ τέμνει καὶ κεντίζει ὡς εἰπεῖν τὴν γεῦσιν. καὶ ὀξεῖαν σταφυλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουσαν ἡμῶν τὴν γεῦσιν. Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἦδος λέγουσι [2]) κατ' ἀντίφρασιν. δύναται δὲ τὸ ὀξὺ, τὸν μεταβεβληκότα οἶνον εἰρῆσθαι [3])· ὀξὺς ὄξος, ὡς ταχὺς τάχος, εὐρὺς εὖρος [4]). οὕτω Φιλόξενος.

Ὀβολός. τροπῇ τοῦ ē εἰς ō. πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκοις τραχέσιν ἐνομίστευον [5]) τὰ πρὸς σταθμόν. οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ὀβελὸς, ἡμεῖς δὲ ὀβολός. πρῶτος δὲ πάντων Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ, καὶ διδοὺς τὸ νόμισμα, καὶ ἀναλαβὼν [6]) τοὺς ὀβελίσκους, ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἄργει Ἥρᾳ. ἐπειδὴ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐπλήρουν, τουτέστι, τὴν δράκα, ἡμεῖς, καίπερ μὴ πληροῦντες τὴν χεῖρα τοῖς ἓξ ὀβολοῖς, δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν, παρὰ τὸ δράξασθαι. Ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ὀβολοστάτην καλοῦμεν τὸν τοκιστήν. ἐπειδὴ σταθμοῖς τοὺς ὀβελίσκους παρεδίδουν οἱ ἀρχαῖοι. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Οὐρανός. ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν καὶ φυλάττειν πάντα. καὶ κηπωρὸς, καὶ θυρωρὸς, παρὰ τὸ οὐρεῖν. Ἡσίοδος [7])· Γαῖα μέν τοι πρῶτον ἐγείνατο ἶσον αὐτῇ Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ. καὶ οὖρος ὁ φύλαξ ἐν τοῖς ἀγροῖς. ὅροι λέγονται οἱ φυλάττοντες τὸ

---

*) *καὶ τὰ πέρατα*] Nimirum *τὰ πέρατα* sunt *οἱ ὅροι*. Sed fortassis ex Etymologico M. p. 570, 26. legendum est: *καὶ διὰ τὸ τοὺς ὅρους, τουτέστι τὰ πέρατα.*

90) *νέματα — ἀφικᾶται*] Hoc monstrum lectionis ope Etymologici M. p. 566, 18. facile procurari potest. Lege: *ἔμματα καὶ οἴματα· ἐπεὶ δι' αὐτῶν ἀφίεται.* LARCHER.

91) *ὄππα τὰ παρὰ τοὺς ὦπας*] Legendum est *ὄππατα περὶ τοὺς ὦπας*, atque sic in Etymologico M. p. 566, 19. reponendum, vbi nunc legitur *ὄπτα τὰ περὶ τοὺς ὦπας*. LARCHER. Immo recte habet *παρὰ*, sed pro *τοὺς ὦπας* vera videtur scriptura Codicis Leidensis, (apud *Koen.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 581. edit. *Schaefer.*) *τὰς ὀπάς.*

92) *ὠπότρυες*] Suspicor legendum esse *ὠπότριχες*, vt sit *τρίχες τῶν ὠπῶν*, vel potius cum Etymologico M. p. 584, 37. *ὠποφρύες*. LARCHER.

93) *ἐνποροφύες*] Cum Etymologico M. p. 584, 39. legendum est *ὠποροφύες*. LARCHER.

94) *ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖν*] Melius in Etymologico M. p. 581, 16. legitur *ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι περὶ τοὺς ὀδόντας*. Et forsan sic apud *Orionem* est scribendum. LARCHER.

95) *ἄρσω*] Legendum est *ἀπὸ τοῦ ἄρσω*, vel *παρὰ τὸ ἄρσω*. LARCHER.

96) *καὶ μεταθέσει*] Fortassis legendum est *πλεονασμῷ τοῦ ρ̄, καὶ μεταθέσει κ. τ. λ.* LARCHER.

97) *ῥοθίνεω*] Corrige *ῥοθύνω*. LARCHER.

98) *ὅμορος*] Videtur cum Etymologico M. p. 565, 31. legendum esse *ὁμόρροος, ὅμορος*. LARCHER.

99) *παρὰ τὸ ὑποχωρῶ*] Ex Etymolog. M. p. 560, 25. lege *παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ*. LARCHER.

100) *εἰς φαγήν*] Quum nomen *φαγὴ* vix Graecum sit, ex Etymologico M. p. 567, 57. reponendum iudico *εἰς τὸ φαγεῖν.*

1) *ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι*] Subaudiendum est *ὄνος*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *ὁ δὲ ὄνος παρὰ τοῖς τέκτοσι.* Confer Etymolog. M. p. 568, 33. LARCHER.

2) *Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἦδος λέγουσι*] Non solum Cyrenaei nomen *ἦδος* hac potestate vsurpabant, sed etiam Athenienses. *Iul. Pollux* Onomast. VI. 65. *τὸ δὲ ὄξος καὶ ἦδος ἐκάλουν.* Vide *Hesychium* in voc. *ἦδος*, ibique interpretes T. I. p. 1605. not. 1. LARCHER.

3) *δύναται δὲ τὸ ὀξὺ, τὸν μεταβεβληκότα οἶνον εἰρῆσθαι*] Legendum videtur: *δύναται δὲ παρὰ τὸ ὀξὺ* (siue *ὀξὺς*) *ὄξος ὁ εἰς ὀξὺ μεταβεβληκὼς οἶνος εἰρῆσθαι.* Conf. Etymolog. M. p. 568, 50. et *Phauorin.* in voc. *Ὄξος.*

4) *εὐρὺς εὖρος*] Scribo *εὐρὺς εὖρος.*

5) *ἐνομίστευον*] *numis vtebantur.* Hac significatione verbum *νομιστεύειν* caret in vulgatis Lexicis. LARCHER. Caue tamen, ne eam Lexicis inseras. Nam verba sequentia, *τὰ πρὸς σταθμόν*, *quae ad libram pertinerent, ponderandi rationem*, quae ab Etymologici M. auctore p. 555, 12. male omissa sunt, *Larcherus* non curauit. Immo *νομιστεύειν* opinor esse *pro more administrare, regere, praeesse, agere, tractare.* Itaque *ἐνομίστευον τὰ πρὸς σταθμὸν* verto: *vti solebant in ponderando.*

6) *διδοὺς τὸ νόμισμα, καὶ ἀναλαβὼν*] Pro his in Etymologico M. p. 555, 14. legitur *διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν*, quae tamen formula videtur fere idem significare.

7) *Hesiodi* verba Theogon. vers. 126 sq. sunt:

γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι.

LARCHER.

ἴδιον ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Ὀπώρα. παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῇ ὥρᾳ. Ἡρακλείδης οὕτω.

Οἰζύω. ὥσπερ παρὰ τὸ λίαν, λιάζω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ οἶ ἐπίῤῥημα, οἴζω, καὶ παραγώγως οἰζύω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [8]).

Οὐσία. ἡ οὖσα ἀεί. παρὰ τὴν ὢν μετοχὴν, ὕπαρξιν δηλοῦσαν, ὡς καὶ γέρων γερούσιος, ἑκὼν ἑκούσιος, καὶ ὢν οὔσιος, καὶ ἐνούσιος ὁ ὑποστατικὸς, καὶ οὐσία θηλυκόν.

Οἰμώζειν. παρὰ τὸ οἴμοι ὁμοίως πεποίηται [9]). οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ὄτλος. παρὰ τὸ τλῶ τὸ κακοπαθῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō. ἢ παρὰ τὸ ᾱ τὸ ἐπιτατικόν [10]). μεταβέβληται εἰς ō, ἄτλος καὶ ὄτλος.

Οἶδμα. οἰδῶ οἰδήσω οἴδημα, καὶ συγκοπῇ, οἶδμα.

Ὄνειαρ [11]). ὄνω, ὄναρ, καὶ πλεονασμῷ τῆς διφθόγγου, ὄνειαρ.

Ὀρεσκῷος [12]). παρὰ τὸ κῶ δηλοῦν τὸ κοιμῶμαι, οὗ μέλλων κώσω, ῥηματικὸν ὄνομα κώς. σύνθετον ὀρεσκώς, πλεονασμῷ τοῦ ω, ὀρεσκῷος. οὕτω Φιλόξενος.

Ὀλίγωρος. παρὰ τὴν ὥραν [13]) τὴν Φροντίδα. τὸ δὲ ὀλίγον καὶ ἐπὶ τοῦ μηδαμῶς [14]), ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

Ὀπή· τόπος τετριμμένος [15]). ἀφ᾽ οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι καὶ περιβλέψασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ [16]).

Ὀψέ. παρὰ τὸ τὴν ὥραν ἐπιτηδείαν εἶναι εἰς τὸ ἄψ ἰέναι [17]).

Ὄνειρος. τὸ ὂν εἴρων καὶ λέγων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀληθῶν ὁ λόγος [18]).

Ὀκλάσας. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō. ἐστὶ γὰρ κλάσαι. διὰ τὸ ὥσπερ κλάσιν ὑπομένειν τὰ γόνατα.

Ὀϊστός. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō. ἵημι γάρ ἐστι τὸ ῥῆμα, οὗ ῥηματικὸν ἰστὸς. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀϊστός [19]).

Ὀρόδαμνος, καὶ ὄρπηξ. ἐπὶ τοῦ κλάδου. ἀπὸ τῆς ὀρούσεως τῆς κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ὀρεκτῇσι μελίῃσι παρ᾽ Ὁμήρῳ [20])· αἷς ὀρέγδην χρῶνται ἐκ χειρὸς νύσσοντες.

Ὄπα. τὴν Φωνήν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων, παρὰ τὸν ἕψω μέλλοντα, οὗ θέμα ἔπω ἔψα. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὄψ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλξω ἕλξον ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὄλξον, καὶ ἐπεκτάσει, ὦλξ. ὦλκα βαθεῖαν Ὅμηρος [21]).

Ὀπωπή. ὄπτω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν ὀπὴ, καὶ διπλασιασμὸς ὀπωπή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου.

Ὄτριχας. οἰετέας. οἷον ὁμότριχας καὶ τὸ οἰετέας [22]) ἐπλεόνασε τὸ ῑ ὁμοετέας.

Ὀλκός. παρὰ τὸ ἕλκω, ὀλκὴ καὶ ἔχω ὄχος [23]).

Ὀπαδός. τὸ πρωτότυπον τῆς λέξεως ἕπω, οὗ παθητικὸν ἕπομαι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πέμπω πέμπομαι, ἕλκω ὀλκὸς, οὕτω καὶ ἕπω ὀπὸς ὀξύτονον. τούτου ῥῆμα παράγωγον ὀπάζω, ὡς γυμνὸς γυμνάζω, ἵππος ἱππάζω, μόνος μονάζω, οὕτω καὶ ὀπάζω ὀπαδός.

Ὄπις. ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη κτῆσις [24]). ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζω [25]) καὶ διὰ τοῦ σ κλινομένων μελλόντων, ῥηματικὰ ἐκπίπτει ὀνόματα διὰ τοῦ δ· οἷον Φράζω Φραδὴ, κομίζω κομιδή· οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀπάσω μέλλοντος ὀπα-

---

8) *ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων*] *Apollonii* verba ex *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 538, 4. exscribere non piguit: *οὐδέποτε ἀπ᾽ ἀντωνυμιῶν — ῥήματα παράγεται —· ἀπὸ μέντοι ἐπιῤῥημάτων, ὡς παρὰ τὸ αἰαῖ τὸ αἰάζω, καὶ λίαν λιάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰοῖ τὸ οἴζω ἐστί, καὶ καθ᾽ ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τῆς διφθόγγου τὸ ὀΐζω οἰζύω.* Etiam apud *Orionem* scribendum est *Οἰζύω*.

9) *ὁμοίως πεποίηται*] Delendum censeo aduerbium *ὁμοίως*, vel potius ita legendum: *Οἰμώζειν· παρὰ τὸ οἴμοι. οἰμωγὴ, ὁμοίως πεποίηται*. Larcher. Mihi *ὁμοίως* seruandum, et ad ea referendum videbatur, quae *Orion* paulo ante de verbo *Οἰζύω* ex *Apollonii περὶ Ἐπιῤῥημάτων* libello tradidit. Certe in laudato *Apollonii* loco, statim post verba not. 8. allata, p. 538, 11. sequuntur haec: *ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ οἴμοι οἰμώζειν, ὅπερ ἴδιον ἐπιῤῥημάτων.* Quod igitur *Apollonius ἔστι δὲ καὶ* dixit, pro eo *Orion* posuit *ὁμοίως πεποίηται*.

10) *παρὰ τὸ ᾱ τὸ ἐπιτατικόν. μεταβέβληται*] In his punctum puto in comma mutandum, et vel *μεταβεβλημένον* pro *μεταβέβληται* scribendum, vel *ὃ μεταβέβληται* legendum.

11) *Ὄνειαρ κ. τ. λ.*] Melius Etymolog. M. p. 567, 3. Larcher.

12) *Ὀρεσκῷος κ. τ. λ.*] Meliora dabit Etymologicum M. p. 571, 12. Larcher.

13) *ὥραν*] Scribe *οὖραν*, non tantum hoc loco, sed etiam in Etymologico M. p. 563, 43.

14) *ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα*] Versus *Homeri* Iliad. *E*. 800. est:

ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

vbi *Scholiastes ὀλίγον* ait dictum esse pro *οὐδὲ ὀλίγον, οὐδ᾽ ὅλως*. Larcher.

15) *τετριμμένος*] Legendum est *τετρημένος* cum Etymologico M. p. 569, 40. Larcher.

16) *Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ*] *Aristonicus*, Alexandrinus Grammaticus, scripsit de Notis in *Homero* et in Theogonia *Hesiodi*. (Intelliguntur notae criticae, quibus olim veterum libri distingui solebant.) Item de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt, libros VI. Vide *Suidam* in *Ἀριστόνικος*, ibique notam *Kusteri*, et *Eudociam* in Anecdotis Graecis Villoisonianis Tom. I. p. 64. Larcher.

7) *ἄψ ἰέναι*] Ex Etymologico M. p. 586, 5. adde *οἴκαδε*. Larcher.

18) *ἐπὶ δὲ τῶν ἀληθῶν ὁ λόγος*] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: *Ὅμηρος· καὶ γάρ τ᾽ ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν*, quae verba leguntur Iliad. *A*. 63. Larcher.

19) *πλεονασμῷ τοῦ ὀϊστός*] Scribe *πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀϊστός*. Larcher.

20) *παρ᾽ Ὁμήρῳ*] Iliad. *B*. 543. et 544. verba sunt:

αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν
θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.

Larcher.

21) *ὦλκα βαθεῖαν Ὅμηρος*] Vox *ὦλκα* bis reperitur apud *Homerum*: Iliad. *N*. 707. sine epitheto. Et Odyss. *Σ*. 374. cum adiuncto *διηνεκέα*. Larcher.

22) *καὶ τὸ οἰετέας ἐπλεόνασε τὸ ῑ ὁμοετέας*] Vltimum istud, *ὁμοετέας*, statim post *καὶ* ponendum putem, et post *ὁμοετέας* interpungendum. Fortassis etiam *ἐν τῷ οἰετέας* pro *τὸ οἰετέας* scribi debet. Stvrz. Locus *Homeri*, quem *Orion* in mente habuit, est Iliad. *B*. 765. Larcher.

23) *ὀλκὴ καὶ ἔχω ὄχος*] Legendum forsitan est *ὀλκός, ὡς παρὰ τὸ ἔχω ὄχος*. Larcher.

24) *κτῆσις*] Lege *τίσις*, *vltio*, *punitio*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *ἐκ τοῦ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ καὶ τὸ κατόπιν διώκω· τὸ δὲ ὀπίζω, ἐκ τοῦ ὄπις, ὃ σημαίνει τὴν ἐπιστροφήν. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγων.* (Sunt verba *Homeri* Iliad. *Π*. 388. nisi quod ibi legitur *ἀλέγοντες*.) Et infra: *ὄπις· ἡ ἐπιστροφή.* Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 568, 18. in quo legitur *ὀπὴ, ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη τισίς*. Scribe *ὄπις, ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη τίσις*. Larcher.

25) *ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζω*] Haec et sequentia respiciunt vocem *ὀπαδός* siue *ὀπηδός*. Larcher.

Digitized by Google

δός. γίνεται δὲ. τοῦ α βραχέος μεταληφθέντος [26]) εἰς η, ὀπηδός. Ὅμηρος [27])· γέρων δὲ τοιοῦτος ὀπήδει. Φιλόξενος.

Ὀχθήσας. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō. παρὰ τὸ ἄχθω καὶ ἄχθομαι βαρύτονον, καὶ ἀχθῶ περισπώμενον· ἀφ' οὗ τὸ ἤχθημα *) καὶ ἀπήχθημαι, καὶ ἠχθέσθην. ὀχθήσας οὖν ἀντὶ τοῦ ἀχθεσθείς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

Ὀτρηρός. Φιλόξενος ἀπὸ τοῦ τρεῖν τὸ φοβοῦμαι, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν τρεερός· ὡς φαίνω φανερὸς, καὶ τήκω τακερός. τῶν δὲ δύο εε συνελθόντων εἰς η, τρηρὸς ἐγένετο, ὁ δειλὸς, οὗ παρώνυμον τρήρων. τῆς δὲ ᾱ στερήσεως συνελθούσης, καὶ αὐτῆς εἰς ō μεταβληθείσης, ἐγένετο ὀτρηρὸς, ὁ δραστικὸς, καὶ ἐῤῥωμένος, καὶ σπουδαῖος.

Ὄβριμος. παρὰ τὸ βρι, δηλοῦν ἐπίτασιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō, ὄβριμος.

Ὄρχαμος. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ἀρχὸς ἄρχαμος, ὡς πλόκος πλόκαμος, πύῤῥος πύῤῥαμος [28]).

Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι. ῥῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ τὸ ἔῤῥωμαι, παράγωγον ῥώζω, καὶ μεταθέσει τοῦ ζ εἰς δ, ῥωδῶ, ὡς μύζω μυδῶ, χάζω χαδῶ· ἔνθεν τὸ κεχανδότα [29]), πλεονασμῷ τοῦ ν. ῥώζω οὖν ῥώδω, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀῤῥωδῶ, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ō, ὀῤῥωδῶ, τὸ μὴ ἐῤῥῶσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ φόβου. καὶ Ἡρόδοτος ἀῤῥωδῶ λέγει ἐν τῇ πρώτῃ [30])· ἀπεμάχετο ἀῤῥωδέων [31]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἰδίειν [32]) τὸν ὀῤῥόν· ὅ ἐστιν ἱδροῦν ἐν τῷ φόβῳ.

Ὁμαρτεῖν. συγκοπῇ ἐκ τοῦ ἅμα ἐπιῤῥήματος, καὶ τοῦ ἄργω [33]) βαρυτόνου ῥήματος.

Ὁμηρεῦσαι [34]). παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ταῖς φωναῖς ἀλλήλαις εἱρμοσμέναι τε [35]) καὶ ἀρηρυῖαι.

Ὅμηροι. οἱ ἐπὶ ὁμονοίᾳ διδόμενοι. παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω καὶ τὸ ὁμοῦ.

Ὀκριόεις. ὁ τραχὺς λίθος. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ἀκριόεις τις ὤν. ἄκριας δὲ τὰς πέτρας ὁ Ποιητὴς καλεῖ [36])· δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας. καὶ ἐστὶν ἀκρὸς ἀκρόεις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, ἀκριόεις. ὡς βροτὸς βροτόεις.

Ὀμιχεῖν. τὸ οὐρεῖν. παρὰ τὴν ἀμίδα καὶ τὸ χέω, οἷον ἀμιδαχεῖν, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, καὶ συγκοπῇ, ὀμιχεῖν.

Ὄρος. τὸ οὐδέτερον. παρὰ τὸ αἴρω ἄρος ἐστὶ καὶ ὄρος, τὸ ἐπαιρόμενον εἰς ὕψος ἀπὸ τῆς γῆς· ἢ παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ, οὗ παράγωγον ὀρούω, καὶ περισπώμενον ὀρῶ. αὐτίκα δ' ἄμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται [37]).

Ὄρφνη. παρὰ τὸ ἐρέφω, ὅ ἐστι σκέπω, ὀροφή [38]), καὶ συγκοπῇ ὄρφνη. ἡ σκέπουσα τὸ φῶς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ὅσιος. ἀπὸ τοῦ ἅζω, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ὅσιος [39]).

Ὀπιπεύω [40]). πλεονασμῷ τῆς πι συλλαβῆς. ὄπτω γάρ ἐστιν, ἀφ' οὗ ὄψομαι, καὶ παράγωγον ὀπτεύω. διπλασιασμὸς ὀπιπεύω.

Ὄσπρεον [41]). καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ō. σπόριον γάρ ἐστι τὸ ὄσπριον.

Ὄνειδος. παρὰ τὸ ὀνόσασθαι. ἴσως δὲ ὅτι πᾶν τὸ ὂν πλημμελὲς τότε φαίνεται· ὥστε ἔγκειται τὸ εἴδεσθαι. οὕτω Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ὀδεῖνα. παρὰ τὸ ὅδε, οὐ παρὰ τὸ ὁδί. ἀλλ' ἐστὶν ὅδε, ὅδεϊ, ὡς οὑτωσί, καὶ συναίρεσις ὅδει [42]), καὶ ὀδεῖνα.

Ὄχλος. χλῶ ἐστὶ ῥῆμα παρὰ Πινδάρῳ ἐν ταῖς Ὀλυμπιονίκαις. τριπλόος ὁ κεχλαδώς [43]), ὁ πληθύων. ἀπὸ τοῦ χλῶ, παράγωγον χλάζω· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς καχλάζω, οὗ παρατατικὸς ἐκάχλαζον. τὸ οὖν

---

26) μεταληφθέντος] Noli μεταβληθέντος reponendum putare. Nam Grammatici verbo μεταλαμβάνειν et nominibus inde ductis pro μεταβάλλειν et μεταβολή etc. non raro vtuntur. Sic in Etymologico M. p. 43, 12. legitur κατὰ μετάληψιν τοῦ γάμμα εἰς κάππα. sed Orion in v. Ἀκήν habet: τροπῇ οὖν τοῦ γ εἰς κ.

27) Ὅμηρος] Locus est Iliad. Ω. 368. vnde scribendum est γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ. LARCHER.

*) ἤχθημα] Scribe ἤχθημαι.

28) πύῤῥος πύῤῥαμος] Legendum puto πυρὸς Πύραμος. Nam Etymolog. M. p. 632, 20. haec habet: Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας. ὠνόμασται δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολὺν πυρὸν περιποιεῖν τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ οἰκοῦσι.

29) κεχανδότα legitur Iliad. Ψ. 268. et Odyss. Δ. 96.

30) Ἡρόδοτος — ἐν τῇ πρώτῃ] Non solum in primo libro verbum ἀῤῥωδέω vsurpauit Herodotus, sed passim. Loca dabit Aemilii Porti Lexicon Ionicum. LARCHER.

31) ἀπεμάχετο ἀῤῥωδέων] Locus Herodoti I. 9. minore distinctione posita sic legendus est: ἀπεμάχετο, ἀῤῥωδέων. Nam ἀπεμάχετο refertur ad ὁ μὲν δὴ, quod praecedit. LARCHER.

32) ἰδίειν] Optime sic Orion. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 574, 46. vbi perperam legitur παρὰ τὸ τὸν ὀῤῥὸν ἰδεῖν. Correctionem praeripuit Sylburgius. LARCHER.

33) ἄργω] Legendum est ἄρω cum Etymologico M. p. 565, 24. LARCHER.

34) Ὁμηρεῦσαι] Deest φωνῇ, vt sit φωνῇ ὁμηρεῦσαι, quod Orion interpretatur verbis ταῖς φωναῖς ἀλλήλαις ἡρμοσμέναι τε καὶ ἀρηρυῖαι. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 565, 54. vbi legitur φωνῇ ὁμηρεύουσαι. Est pars versus Hesiodi Theogon. 39. LARCHER.

35) εἱρμοσμέναι τε] Legendum est ἡρμοσμέναι τε. LARCHER.

36) δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας] Haec reperiuntur apud Homerum Odyss. I. 400. sed Π. 365. ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 563, 8. LARCHER.

37) αὐτίκα δ' ἄμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται] Versus Homeri est Iliad. Υ. 140. vbi nunc legitur:

αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
φυλόπιδος.

LARCHER.

38) ὀροφή] Ex Etymolog. M. p. 575, 29. adde: πλεονασμῷ τοῦ ν, ὀροφνή. LARCHER.

39) τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ὅσιος] Adde cum Etymologico M. p. 576, 42. διὸ καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὰ γὰρ παρὰ μέλλοντος διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται· ἅζω ἅσω, ἅσιος καὶ ὅσιος· καὶ κτήσω κτήσιος· ἀλέξω ἀλέξιος. τὸ δεξιὸς καὶ ἀνεψιὸς, κατὰ τόνον μόνον διήλλαξεν. LARCHER. Antea, pro ἀπὸ τοῦ ἅζω, in Excerptis ex Orione p. 615, 53. melius legitur: ἀπὸ τοῦ ἅζω, ἅσω, ἅσιος καὶ κ. τ. λ.

40) Ὀπιπεύω — διπλασιασμὸς ὀπιπεύω] Corrige Ὀπιπτεύω — διπλασιασμὸς ὀπιπτεύω. LARCHER.

41) Ὄσπρεον] Legendum est Ὄσπριον, vt euincunt sequentia. Nam ὄσπρεον non dicitur. Etymologicum M. p. 576, 48. Ὄσπριον δεῖ λέγειν, καὶ οὐκ ὄσπρεον. Forsan ὄσπρεον ortum est ex errore librarii, qui Orionem descripsit. LARCHER. Conf. Excerpta p. 615, 57.

42) συναίρεσις ὅδεϊ] Patet, συναίρεσις ὅδει scribendum esse. Vid. Ὁ δεῖνα supra.

43) τριπλόος ὁ κεχλαδώς] Paulo melius in Etymologico M. p. 585, 31. est τριπλόος ὁ κεχλαδώς. Sed legendum est ὁ τριπλόος κεχλαδώς, triplex (hymnus) qui resonuit. Nam κεχλαδώς non reddi debet per πληθύων, vt male factum est ab Orione et auctore Etymologici M. Locus Pindari est Olymp. IX. 3. LARCHER.

Digitized by Google

χλῶ ῥῆμα ὄνομα ῥηματικὸν ποιεῖ, ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ō αὔξησιν λαβὸν [44]). ἀπέφηνεν ὄνομα ὄχλος, τὸ πλήθους σύστημα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὀλῶ [45]) τὸ συστρέφω, πλεονασμῷ τοῦ χ. ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Οτραλέως. ὄνομα ῥηματικὸν τρεερὸς, ὡς στήκω στηκερὸς, καὶ συναλοιφῇ τῶν δύο εε εἰς η, τρηρὸς, μετὰ τοῦ ᾱ στερητικοῦ, ἀτρηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ὀτρηρός. ἀπὸ δὲ τούτου ἄλλο παράγωγον ὄνομα ῥηματικὸν τρέης, ὅπερ κατὰ συναλοιφὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ō, ὀτρὴς, ἀφ' οὗ ἐπίῤῥημα εἰς ως. ὡς εὐτυχὴς εὐτυχέως, ὀτρὴς ὀτρέως, καὶ προσελθόντος τοῦ αλ μορίου [46]), ὀτραλέως.

Οἶσα. οἴω τὸ κομίζω, οἴσω· ὄνομα οὐδέτερον οἶσον [47]) καὶ οὖσον τὸ σχοινίον, τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ, ὡς παρὰ τὸ καίω καύσω.

Ὀρταλίζειν. ὀρῶ ἐστὶ βαρύτονον ῥῆμα. ὄνομα ῥηματικὸν ὄρτος· τὸ δὲ ὄρτος ῥῆμα ποιεῖ ὀρτίζω, ὡς λόγος λογίζω, Ὅμηρος ὁμηρίζω. τὸ δὲ ὀρτίζω προσελθόντος τοῦ αλ ἐποίησεν ὀρταλίζω.

Οὐδαμῶς. ὄνομα ἐστὶν οὐδαμὸς, ἀφ' οὗ οὐδαμόθεν. τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμῶς [48]) ποιεῖ ἐπίῤῥημα μεσότητος οὐδαμῶς. τὸ δὲ οὐδαμῇ, ὡς ἀπὸ θηλυκοῦ παρακειμένη τοῦ οὐδαμὸς, ὡς ἄλλος ἄλλῃ. ὅθεν ἔχει τὸ ῑ. ὡς ἀπὸ δοτικῆς τὰ τοιαῦτα ἐπιῤῥήματα ἐστί. δῆλον δὲ ἀπὸ ταύτη ἀπιέναι καὶ οὐχὶ αὐτὴ λέγομεν [49]). οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων.

Ὄφλω. ἐκ τοῦ ὀφείλω συγκέκοπται.

Ὁμοκλή. κλῶ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ φωνῶ. ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ καλῶ, κατὰ συγκοπὴν κλῶ, καὶ τροπῇ τοῦ λ̄ εἰς ρ̄, κρῶ· ὅθεν κράζω· παράγωγον τὸ δέ. κλῶ [50]) τὸ φωνῶ παρ' Ὁμήρῳ. ὁμοκλὴ οὖν ἡ πᾶσι λεγομένη φωνή.

Ὄχθαι. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν τὰ ἐξέχοντα. ἔχω ὄχος ἔξοχος, καὶ θηλυκὸν ὄχη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ὄχθη. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ.

Ὀδός. παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐκπέμπω ὀδός.

Οἶος. ὁ μόνος. πλεονασμῷ τοῦ ō. ἰὸς γὰρ ἐστὶ ὁ μόνος· ἔνθεν· ἰῇ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο [51]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ὅρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾱ εἰς ō. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, πλεονασμὸν εἶναι τοῦ κ̄. ὅρος γάρ τίς ἐστιν· οἱ γοῦν ὀμνῦντες ὁρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Ὀθόνη. παρὰ τὸ ὄθω τὸ δηλοῦν τὴν κίνησιν. ἔνθεν, οὐδ' ὄθομαι τοῦ κοτέοντος [52])· καὶ, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη [53])· ἐνόθω ἔνοθεν ἐνήνοθεν, ἀντὶ τοῦ ἔκειτο. ὀθόνη οὖν εὐκίνητος διὰ λεπτότητα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. δύναται δὲ τὸ λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, παρὰ τὸ ὄθμα τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ̄, ὀθάμη καὶ ὀθόνη [54]).

Ὄζος παρὰ τὸ ἕζω ἕζος καὶ ὄζος. τὸ ἐγκαθήμενον καὶ ἐμπεπαρμένον τῷ ξύλῳ.

Ὀπλή. μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ō, ἁπλή τις ἐστὶ καὶ ὀπλή.

Ὀρυγμαδός. κυρίως ὁ ἐν ὄρει θόρυβος. οἱ δέ φασιν εἶναι παρὰ τὸ θόρυβος θορυβάζω τι ῥῆμα παράγωγον, ἀφ' οὗ τὸ θορυβαδὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ β̄ εἰς μ̄, καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ̄ [55]), ὀρυγμαδὸς, ὡς θαλερὸν, ἀλυκρόν.

Οἶδα. ἔδω [56]) ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπώμενον, δηλοῦν τὸ ἐπίσταμαι· τοῦ εἴδω παρακείμενος οἶδα [57]), τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ō, οἶδα κατ' Αἰολέας. οὕτως Ἡρωδιανός.

Οἶσθα. εἰδῶ περισπωμένως, οὗ μέλλων εἰδήσω· τοῦ εἰδῶ παράγωγον εἴδημι, ὡς τιθῶ τίθημι, δεύτερον πρόσωπον εἴδης, ἐπεκτάσει εἴδησθα, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ō, οἴδησθα, καὶ συγκοπῇ οἶσθα. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ

---

44) *ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ō αὔξησιν λαβόν*] In his reponendum est *τὴν* pro *τῇ*. Larcher. Nonne vero *τῇ* ad *ἐπεκτάσει* referri possit?

45) *ὀλῶ τὸ συστρέφω*] In Etymologico M. p. 585, 32. legitur *ἔλλω τὸ συστρέφω*. Sed *ὀλῶ* et *ἔλλω* idem valent. Nam ibidem in *Κοχλίδιον* p. 484, 25. hoc vocabulum deriuatur e verbo *ὀλῶ τὸ συστρέφω*. Melius vero *ὄχλος* deducitur ab *ὀλῶ*, quam ab *ἔλλω*. Larcher.

46) *προσελθόντος τοῦ αλ μορίου*] Lege, vt in Etymologico M. p. 577, 5. est. *προσελθούσης τῆς αλ συλλαβῆς*. Larcher. Nulla vero causa mutationis idonea videtur afferri posse. Certe supra in voc. Ὄβριμος dixit *Orion*: *βρι ἐπιτατικόν ἐστι μόριον*.

47) *οἶσον* dicebant Iones, reliqui *οὖσον*. Est *funis nauticus*. Vsurpauit hanc vocem *Lycophron* vers. 20. *οἱ δ' οὖσα γυιώτης εὐγάληνα χερμάδος ναῦται λίαζον*. ad quem locum vide *Tzetzen*. Larcher.

48) *τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμῶς*] Legendum omnino est *τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμός*. Nam *οὐδαμός* in vsu est. Vide Etymolog. M. p. 87, 32. Larcher.

49) *δῆλον δὲ ἀπὸ ταύτη ἀπιέναι καὶ οὐχὶ αὐτὴ λέγομεν*] Est locus conclamatus. Larcher. Equidem ita corrigendum puto: *δῆλον δὲ ἀπὸ τοῦ ταύτῃ ἀπιέναι, καὶ οὐχὶ αὕτη λεγομένου*. *Apollonius* de Aduerbiis in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 561, 24. *παρὰ ἀντωνυμικὸν τὸ αὕτη γίνεταί ἐπιῤῥηματική τις προφορὰ, ἣν οὐ φαμεν οὕτως, αὕτη ἄγωμεν, ταύτῃ δέ. καὶ προφανὲς ὡς ἡ πρόσθεσις τοῦ ῑ τὴν δοτικὴν ὁμολογεῖ, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ τῇδε ἄγωμεν.*

50) *ὅθεν κράζω· παράγωγον τὸ δέ. κλῶ κ. τ. λ.*] Videtur sic interpungendum: *ὅθεν κράζω παράγωγον. τὸ δὲ κλῶ κ. τ. λ.* Sturz. Verbum *κλῶ* nullibi reperitur apud *Homerum*. Suspicor legendum esse: *κλῶ τὸ φωνῶ, ἐξ οὗ παράγωγον κλύω παρ' Ὁμήρῳ*. Vid. Etymolog. M. p. 468, 49. Nisi dicas, *κλῶ* esse in compositis, vt apud *Homerum* Iliad. *Σ*. 156. *μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα*. Et *Θ*. 408. *ἔωθεν ἐνικλᾶν*. Larcher. Haec altera ratio mihi magis probatur.

51) *ἰῇ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο*] Est locus *Homeri* Iliad. *Σ*. 251. sic legendus: *ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο*. Larcher.

52) *οὐδ' ὄθομαι τοῦ κοτέοντος*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Α*. 181. Larcher.

53) *ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη*] *Homer*. Iliad. *Β*. 219. Larcher.

54) *παρὰ τὸ ὀθμά* (ita enim apud *Orionem* male scriptum est) *τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ̄ ὀθάμη καὶ ὀθόνη*] Corrige, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ̄. παρὰ τὸ ὄθμα τὸ ὄμμα, ὀθμόνη καὶ ὀθόνη*. Larcher. Immo propter verba *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ̄* legendum puto *ὀθάνη καὶ ὀθόνη*.

55) *καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ̄*] Exciderunt verba: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ̄*, quae ex Etymologico M. p. 574, 36. addenda sunt.

56) *ἔδω*] Ex Etymolog. M. p. 561, 50. legendum est *εἴδω καὶ εἰδῶ*.

57) *οἶδα*] Scribe *εἶδα*.

Digitized by Google

εἰδήσω μέλλοντος εἰδήμην· ὄνομα ἀπὸ τοῦ εἴσω ἴσμων, ἀποβολῇ τοῦ ε.

Ὄχανος [58]). ἐξ οὗ ἀποκρέμαται ἡ ἀσπὶς, παρὰ τὸ ἔχεσθαι.

Ὀστέον. πλεονασμῷ τοῦ ο, παρὰ τὸ στέω, στέον, τὸ αἴτιον τῆς στάσεως τοῦ σώματος.

Ὀψία. ἀψία ἦν, παρὰ τὸ ἂψ ἰέναι ἀπὸ τῶν ἔργων, καὶ τὸ ἐναντίον [59]).

Οὐρῆας. παρὰ τὸ οὖρον. οὐρώδης γάρ ἐστιν αὐτῶν ὁ σπόρος· ὅθεν οὐ τίκτουσιν.

Ὄρπηκες. παρὰ τὸ ὀρούειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ἢ ὀρφηκές τινες εἰσὶν, οἳ εἰς ὄροφον εὔθετοι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παστός. ποικίλος οἶκος νυμφικὸς, παρὰ τὸ πάσσειν, ὅ ἐστι ποικίλλειν. πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους [60]).

Παιφάσκειν. παρὰ τὸ πάντα τὰ φάη περιάγειν.

Πῆμα. παρὰ τὸ πήθω, ὡς παρὰ τὸ νήθω, νήσω, νῆμα.

Πηός. κυρίως, ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, οἷον ἐπίκτητος. παρὰ τὸ πάσασθαι, καὶ ὁ αἵματι συγγενής [61]). πῶμαι γὰρ τὸ κτῶμαι. ἔνθεν πάσω μέλλων, καὶ πάμων ὄνομα ῥηματικόν.

Πυός. τὸ σεσηπὸς αἷμα. παρὰ τὸ πύθεσθαι, ὅ ἐστι σήπεσθαι.

Παπταίνω. οἷον φαπταίνω. παρὰ τὸ φάη πεταννύω.

Πρηνής. παρὰ τὸ προνενευκέναι.

Πόρτις. παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν ἔρχεσθαι καὶ νομήν.

Πρύμνην. οἷον περιμενόν τι ὂν [62]), παρὰ τὸ πέρας.

Πέπλος. κατὰ συγκοπὴν, περίπελός τις ὤν, ὁ περὶ τὸν φοροῦντα περιπελόμενος καὶ περιειλούμενος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, πέπελος καὶ πέπλος [63]). οὕτως Ἐπαφρόδιτος [64]).

Πόνος. ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοῦ πένω.

Πότμος. ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἐσχάτη σύμπτωσις τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ πεσεῖν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχης, παρὰ τὸ μεταπίπτειν. ἡ ὑπὸ τὴν πρώτην γένεσιν τοῦ βρέφους καὶ πτῶσιν [65]) ἐπιμεριζομένη τύχη.

Πόρκης. ὁ δάκτυλος [66]), παρὰ τὸ περιέχειν [67]).

Πόλεμος. παρὰ τὸ πολλοὺς μειοῦν.

Πηλίς [68]). ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ σείεσθαι.

Πευκαλίμας. τὰς συνετάς· παρὰ τὰς πεύκας, οἷον δριμεῖαι καὶ σώφρονες.

Πρόχνυ. οἷον προύγη [69]) κατὰ συγκοπὴν, ὅ ἐστι ὀκλάσαι. καὶ ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἐπὶ γόνυ.

Παλλακίς. ἡ νέα κατὰ ἡλικίαν. καὶ γὰρ ὁ παῖς κατὰ Δωριέας πάλλαξ λέγεται. τὸ λευκᾶναι [70])· παρὰ τὴν πάλην, ἢ Ἀττικῶς πεπάλη [71]) λέγεται. ἐστὶ δὲ τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

Πρότμηστιν [72]). τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος. ἀπὸ τοῦ προτέμνεσθαι. κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων.

Παιπαλόεντα. παρὰ τὸ αἶπος, αἰπαλόεν, τὸ τραχὺ, καὶ παιπαλόεν.

Πρόβατον. πολλάκις δηλοῖ πάντα τὰ βοσκόμενα. παρὰ τὸ πρὸ τῆς ἑτέρας βάσεως τὴν ἑτέραν βάσιν ἐπάγειν.

Πυπνοίειν [73]). τὸ μετὰ πνεύματος τὶ ποιεῖν. ἔγκειται οὖν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πνεῦσαι.

Πεπρωμένη. ἡ τὸ τέλος τοῦ βίου περαιοῦσα, οἷον πεπερατωμένη.

Πτέλας [74]). ξύλινα ἀγγεῖα, ἀπὸ τοῦ πεπλεκεῖσθαι [75]).

Πόρνη. ἡ τὴν μίξιν πωλοῦσα. πέρνη τίς οὖν ἐστὶ καὶ πόρνη.

Πείρινθα. τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλασμένον πλινθίον. ῥίπενθα, καὶ μετάθεσις, πέρινθα πείρινθα.

Πεσσοί. πεσσὰ δὲ ἡ γεγραμμένη [76]), καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο, κατὰ Σοφοκλέα·

---

58) Ὄχανος non solum ἀρσενικῶς dicitur, sed etiam οὐδετέρως. *Herodotus* I. 171. ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. LARCHER.

59) καὶ τὸ ἐναντίον] In Etymologico M. p. 586, 3. legitur: ὅθεν καὶ πρωΐα, τὸ ἐναντίον κατάστημα. Vnde *Orionis* locus videtur supplendus esse.

60) πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Γ*. 126. LARCHER.

61) καὶ ὁ αἵματι συγγενής] Emendandum est καὶ μὴ αἵματι συγγενής. Etymologicon M. p. 607, 31. ἢ παρὰ τὸ πάσασθαι (ὅ ἐστι γεύσασθαι ἐξ ἐπιπολῆς) τῆς συγγενείας, καὶ οἱονεὶ ἐπίκτητον ἔχειν καὶ μὴ ἐξ αἵματος αὐτῷ προσῳκειωμένην. LARCHER.

62) περιμενόν τι ὂν] Legendum est πέρυμνόν τι ὄν. Etymolog. M. p. 628, 55. παρὰ τὸ πέρας πέρυμνον· καὶ συγκοπῇ, πρυμνόν, καὶ πρύμνη. LARCHER.

63) ἀποβολῇ τοῦ ρ πέπελος καὶ πέπλος] Legendum omnino est ἀποβολῇ τοῦ ρι πέπελος, καὶ συγκοπῇ πέπλος. Vide Etymologicon M. p. 600, 45. LARCHER.

64) *Epaphroditus*, Chaeronensis, Grammaticus, Archiae Grammatici Alexandrini alumnus, vixit sub Nerone. Multa scripsit de Grammatica, interque ea Commentarium in *Homerum* et *Pindarum*. Vide *Eudociam*, primum vulgatam a *Villoisono* T. I. Anecdot. Graec. p. 168. Eius commentarius in Iliadem laudatur a *Stephano Byzantino* in *Δωδώνη*, et ab auctore Etymologici M. p. 201, 32. in Odysseam autem ab hoc eodem p. 106, 26. et p. 460, 32. LARCHER.

65) καὶ πτῶσιν] Poterant haec abesse, neque sunt in Etymologico M. p. 621, 36.

66) ὁ δάκτυλος] Emenda ὁ δακτύλιος, *annulus*. Optime *Suidas*: Πόρκης· ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος, ὁ περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον. Vox πόρκης bis reperitur apud *Homerum*: Iliad. *Ζ*. 320. περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. et *Θ*. 495. LARCHER.

67) Hanc nominis πόρκης etymologiam auctor Etymologici M. p. 619, 35. perperam adscribit *Oro*, ita quidem, vt illud dicat *Orionem* deriuare ἀπὸ τοῦ πείρω. LARCHER. Etiam *Zonaras* in Lexico p. 1562. male dicit: ὁ δὲ Ὠρίων παρὰ τὸ πείρω. quum Ὦρος dicere debuerit. Sic et *Suidas*.

68) Πηλίς] Scribendum est Πηλός. LARCHER.

69) προύγη] Corrige πρὸ γόνυ. LARCHER.

70) τὸ λευκᾶναι] Est noua glossa, cuius initium deest. Lege: Παλῦναι, τὸ λευκᾶναι. Etymologicon M. p. 597, 23. Ὅμηρος τὸ λευκᾶναι παλῦναι φησί. LARCHER.

71) πεπάλη] Legendum est παιπάλη, vel πασπάλη. Etymologicon M. p. 589, 4. οἱ Ἀττικοὶ πασπάλην λέγουσι. LARCHER.

72) Πρότμηστιν] Lege Πρότμησιν. LARCHER.

73) Πυπνοίειν] Lege Ποιπνύειν. LARCHER.

74) Πτέλας] Fortasse legendum est Πλέκεα. LARCHER.

75) πεπλεκεῖσθαι] Si recte *Larcherus* πλέκεα pro πτέλας reponendum coniecit, πεπλέχθαι legendum est.

76) ἡ γεγραμμένη] Legendum est ἡ γραμμή, cum Etymologico M. p. 604, 17. *Eustathius* ad Odyss. *Α*. p. 1396, 59. καὶ ὅτι καὶ πεσσὰ οὐδετέρως οἱ πεσσοί· καὶ ὅτι πεσσὰ ὁμωνύμως

Digitized by Google

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα [77]. καὶ τάχα ἡ πεττεία. πεντεία τις οὖσα [78]. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ [79]· εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίν [80]) Παλαμήδης. καὶ ἐστὶν ὁ στίχος γραμμάτων λς', ἰσάριθμος τοῖς τόποις. ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὐ μέλλων πέσω [81]), πεσὸς, καὶ πλεονασμὸς [82]) πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι.

Πύελος. ἐστὶ μὲν ὅπου λούονται. κυρίως δὲ ὅπου τοὺς πυέλους πλύνουσι [83]).

Πένθος. κυρίως ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι [84]). διὰ τὸ ἐν βαθύτητι εἶναι τοῦ τεθνηκότος [85]). τὸ δὲ κατωτάτω [86]) καὶ ἀφανὲς, βένθος ἔλεγον, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς π, πένθος. δύναται δὲ τὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς ἁπομένον [87]). Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ, παρὰ τὸ πάθος [88]), μεταθέσει πέθος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, πένθος, ὡς βάθος βένθος.

Πίσυρες. κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ ρ πρὸς τὸ ι, πίσυρες· οἷον . . . . . [89])

Πάγουροι. παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάγοις [90]). πάγοι δὲ οἱ κρημνώδεις τόποι.

Προοίμιον. τὸ λεγόμενον πρὸ τῆς οἴμης. οἴμη δὲ ἡ ᾠδή.

Πρᾶσις. διαπέρασίς τις οὖσα. ἀπὸ τοῦ ἐξ ἑτέρου μεταβαίνειν [*]) τὸ πιπρασκόμενον.

Πήρα. ἤτοι φερά τις οὖσα. παρὰ τὸ φέρειν, ἢ παρὰ τὸ παρηρτῆσθαι. ἢ τροπῇ τοῦ τ εἰς π. οἷον τήρα τις οὖσα, παρὰ τὸ τηρεῖν.

Περόνη. παρὰ τὸ πείρειν.

Πλῆμναι. παρὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος.

Πλαγγών. παρὰ τὸ πλάζω, πλαγὼν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγών. τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται τῶν κηρῶν [91]) καὶ ἀπάτην.

Πορθμός. πλεονασμῷ τοῦ θ. πορμὸς γὰρ καὶ πορθμὸς, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἴω ἰσμὸς καὶ ἰσθμός.

Παμφαλῶ. παμφαῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ παμφαλῶ.

Πόρπη. παρὰ τὸ τειρῶ [92]), πόρη καὶ πορπη.

Πτίλα. παρὰ τὸ τίλλω, τίλλα, πλεονασμῷ τοῦ π, πτίλα.

Παφίη [93]). παρὰ τὴν Πάφον, ἀποβολῇ τοῦ α, παρὰ τὸ παφίσκειν, τὸ ἀπατᾶν. παφῶ γαρ —

Πύματος. πύθματός τις ἐστι, παρὰ τὸν πυθμένα.

Παραστάται. ὑπ' ἐνίων καλοῦνται γόνιμοι φλέβες, καὶ οἱ τῇ γενέσει παρεστῶτες.

Πρωκτός. προακτός τις ἐστὶ, παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα.

Πούς. παρὰ τὸ πεπαῦσθαι τοῦ ὅλου [94]).

καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος. LARCHER. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 217 b. vbi totam *Orionis* glossam attulit, et ἡ γραμμὴ edidit, videri posset emendatiore Codice vsus esse, nisi aliunde sciremus, eum saepe tacite veram lectionem vitiosae scripturae substituisse. Cuius generis exempla in hac ipsa glossa paulo post (not. 80 81.) afferam. Conferendus etiam est locus *Ori* Thebani, allatus a *Schleusnero* ad Etymolog. M. p. 1005.

77) καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα] Legendum est καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα. Est pars versus Nauplii. Vide *Pollucem* IX. 97. et *Hesychium* in voc. Πεσσοί, qui integrum versum tibi exhibebunt. Conf. *Brunck*. ad *Sophocl*. Fragmm. e Naupho p. 22. LARCHER.

78) καὶ τάχα ἡ πεττεία, πεντεία τις οὖσα] Cum Etymologico M. p. 604, 19. legendum est: καὶ τάχα ἡ πεττεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. Stabilitur haec correctio auctoritate *Eustathii* ad Odyss. *A*. p. 1396, 61. sic legentis: καὶ πεττεία ἐδόκει κληθῆναι εἰς οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. Caeterum voce πεντεία augeri possunt Lexica. Latine diceres *quinio*, quo vocabulo vsus est *Tertullianus* de Anima cap. 46. „quinio voluminum." LARCHER. Mihi nihil mutandum videtur. Nam illud οἱονεὶ etiam saepius omissum est ab *Orione*.

79) ὡς εἴρηται παλαιῷ] Ista mutila sunt. Lego ὡς εἴρηται παλαιῷ ἀβακίῳ. Nam abacus inducitur loquens. Sed sub παλαιῷ suspicor latere mendam. Corrigo ὡς εἴρηται Παλαμηδείῳ ἀβακίῳ. Etymolog. M. p. 604, 20. καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λς' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. *Eustathius* loco laudato: Παλαμήδης εὑρεῖν αὐτὴν λέγεται· οὗ παρώνυμον τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. LARCHER.

80) παραιφασίν] Verba Εὗρε σοφὸς — Παλαμήδης sunt abaci. Emendo igitur παραιφασίην. Ita enim versus constabit triginta sex literis. LARCHER. *Ruhnkenius* l. l. παραιφασίην exhibet, quasi in Codice sic scriptum repererit. Vid. not. 76.

81) πέτω et πέσω pro πετῶ et πεσῶ scribendum putaui. Etiam *Ruhnkenius* ita edidit lectore non monito.

82) καὶ πλεονασμὸς πεσσὸς] *Ruhnkenius* l. l. ex *Eustathio* p. 1396, 52. scribi iussit κατὰ διπλασμὸν πεσσός.

83) ὅπου τοὺς πυέλους πλύνουσι] Fortassis cum Etymologico M. p. 631, 8. legendum est ὅπου τοὺς πηλοὺς πλύνουσι. Coniecturam firmat Etymologicum MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: κυρίως δὲ ὅπου τοὺς πηλοὺς πλύνουσιν· οἱονεὶ πηέλους τινὰς ὄντας, ἐκβολῇ τοῦ η, πυέλους. LARCHER.

84) κυρίως ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι] Nullo sensu sic scribitur in Codice. Lego cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθος. LARCHER.

85) τοῦ τεθνηκότος] Fortassis legendum est τοὺς τεθνηκότας. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: διὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τοὺς τεθνεῶτας. LARCHER.

86) τὸ δὲ κατωτάτω] Cum Etymologico MS. eiusdem Bibliothecae lege τὸ δὲ κατώτατον. LARCHER. Sane hoc ipse quoque praeferendum puto, quia adiectiuum sequitur.

87) ἁπομένον] Lego ἁπτομένον. LARCHER. Non ἁπτομένον, sed ἁπτόμενον legendum est. Nam δύναται est i. q. σημαίνει, *valet*.

88) παρὰ τὸ πάθος] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 598, 13. in quo legitur ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ βάθος λέγει. Etymologicum MS. Regium: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς βάθος βένθος. LARCHER.

89) καὶ τοῦ ρ πρὸς τὸ ι, πίσυρες· οἷον . . . . .] Sic perperam in Codice. Legendum arbitror, vt est in Etymologico M. p. 610, 32. καὶ τοῦ ε πρὸς τὸ ι, καὶ τοῦ α εἰς τὸ υ· οἷον, τέσσαρες καὶ πίσυρες. LARCHER.

90) παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάγοις] In Etymologico M. p. 585, 51. legitur παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν τοῖς πάγοις. Pessime. Emendandum est παρὰ τὸ ὠρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάγοις. Sed φυλάττειν vsurpatur eo sensu, quo διατρίβειν. Sic apud *Homer*. Odyss. *E*. 466. δυσκηδέα νύκτα φυλάξω. quod exemplum auctor Etymologici M. p. 586, 54. attulit. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Πάγουροι, παρὰ τὸ ὠρεῖν, τουτέστι φυλάττειν, ἐν τοῖς πάγοις. LARCHER.

*) ἐξ ἑτέρου μεταβαίνειν] Inter ἑτέρου et μεταβαίνειν insere verba πρὸς ἕτερον, vel, vt in Excerptis p. 616, 4. reperitur, εἰς ἕτερον.

91) τῶν κηρῶν] *Hesychius*: Πλαγγών· κήρινόν τι κοροκόσμιον. Ita vocabatur *imaguncula cerea quae puellarum ornamento seruiebat*. Hinc coniicio legendum in *Orione*: τῶν κορῶν, *puellarum*. Hinc etiam emendandum est, quod in Etymologico M. p. 611, 12. legitur, τῶν κοραρῶν. LARCHER.

92) τειρῶ] Legendum omnino est πειρῶ. LARCHER.

93) Παφίη κ. τ. λ.] Haec glossa mutila est et valde corrupta. Sic legendum esse coniicio: Παφίη· παρὰ τὴν Πάφον· ἢ ἀποβολῇ τοῦ α παρὰ τὸ ἀπαφίσκειν τὸ ἀπατᾶν. ἀπαφῶ γὰρ τὸ ἀπατῶ. LARCHER.

94) παρὰ τὸ πεπαῦσθαι τοῦ ὅλου] Id est, εἰς ὃν (nempe τὸν πόδα) ἀναπέπαυται τὸ ὅλον μέρος τοῦ σώματος. Vid. Etymolog. M. p. 622, 4. LARCHER.

Digitized by Google

Πέλμα. παρὰ τὸ πεπιλῆσθαι τοῦ ἄλλου δέρματος πλέον· ἢ παρὰ τὸ πέλας ἀεὶ καθεστάναι τῷ πέδῳ [95].

Πνεῦμα. παρὰ τὸ πνεύσω πνεῦμα.

Περίττωμα. παρὰ τὸ περίσσωμα εἶναι [96], καὶ μὴ ἐν τῷ σώματι μενόν [97].

Πιμελή. παρὰ τὴν πῆξιν τῆς τροφῆς. πιομελή τις ἐστί· παρὰ τὸ πιεῖν, ἡ ὑγραίνουσα τὸ σῶμα.

Πέσκος. κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα· παρὰ τὸ πείκω πέκος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πέσκος.

Πόκος. παρὰ τὸ πείκω ῥῆμα.

Πολιά. οἷον παλαιὰ καὶ πολιά.

Πώγων. ὥσπερ [98] Ἀπολλόδωρος, ὅτι πῆξιν ἡλικίας σημαίνει. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐπὶ τὸ εἰπεῖν λέγει [99]· ἱκανοὶ γὰρ οἱ γενιῶντες [100] πρὸς τὸ λέγειν. Σωρανός.

Πρόσωπον. ἀπὸ τοῦ πρόσω καὶ ἔμπροσθεν τοὺς ὦπας ἔχειν.

Παρίθμια [1]. παρὰ τὸ παρακεῖσθαι τῷ ἰθμῷ, δι' οὗ ἐστιν ἰέναι τὴν πνοήν. λέγονται καὶ ἀντιάδες [2], ἀπὸ τοῦ ἀντικεῖσθαι ἀλλήλων.

Πνεύμων. ἀναλόγως διὰ τοῦ ν. ταμίας γὰρ τοῦ πνεύματος.

Παλάμη. ἀπὸ τοῦ πάλλειν. δι' αὐτῶν γὰρ πεπαλαμήμεθα [3].

Παλαιστή. θηλυκῶς, ὅτε συνάγονται οἱ δάκτυλοι, οἷον πελαστή τις οὖσα· ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστᾶ, οἷον τοὺς δακτύλους, καὶ δόχμη λέγεται, ὅτι πλαγίᾳ τῇ χειρὶ [4]) μετροῦμεν· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον [5]· ὃ ποιεῖ δακτύλους δέκα [6], λέγεται δὲ δόχμη ἐπὶ τῆς παλαιστῆς, ὡς Σωρανὸς λέγει. ἡ δὲ σπιθαμὴ ἔχει δόχμας τρεῖς, οἷον παλαιστάς, δακτύλους ιβʹ. ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ [7] διεσταμένων τῶν δακτύλων, ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμή, διὰ τὸ ἀποστάντων ποιεῖν [8]· ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι καὶ τείνεσθαι τὴν χεῖρα· ποιεῖ δὲ δόχμας τρεῖς, δακτύλους ιβʹ. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἀκρονήχεως [9] μέτρον. πρὸς δὲ τοῦ μικροῦ μετακόνδυλον, ὅ ἐστι μετὰ τὸν μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος [10]· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον μεσοκόνδυλος· ὁ δὲ μετὰ τὸν μεσοκόνδυλον μετακόνδυλος. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, πυγών [11]. ἐξ ὧν ὁ πῆχυς· σπιθαμαὶ δύο, δόχμαι δὲ ἕξ, δάκτυλοι δὲ κδʹ. πυγών, ὡς ἀπὸ τῆς πυγμῆς· ἐπεὶ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς πρὸς ἐκτεταμένους μετρεῖται δακτύλους, οὕτω καὶ ἡ πυγών [12], ἀλλὰ συνεσταλμένους, ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πήχεως [13]. ἴσως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός [14]. τῷ δ' ὀνόματι κέχρηται Ὅμηρος [15]· βόθρον δ' ὀρύσσοντες πυγάσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἡ δὲ ὀργυιὰ σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους ἔχει πήχεις δʹ. τηλικαῦται κατὰ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι κάτω ἐκταθεῖσαι, οὐκ ἀφικνοῦνται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι σπιθαμήν. διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δόξαντα κεχρῆ-

---

95) *τῷ πέδῳ*] Fortasse legendum est *τοῦ πέδου*. Nam *πέλμα* est *planta pedis*. Vid. Etymolog. M. p. 598, 44. Larcher.

96) *παρὰ τὸ περίσσωμα εἶναι*] Corrige *παρὰ τὸ περὶ σῶμα εἶναι*, vel potius *παρὰ τὸ περὶ τὸ σῶμα εἶναι*, vt legitur in Etymologico M. p. 603, 17. Larcher.

97) *μενόν*] Lege *μένειν*, quod recte exhibetur in loco Etymologici M. laudato.

98) *ὥσπερ Ἀπολλόδωρος*] Mallem *ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος*.

99) *λέγει* istud nihil ad sensum. Lego *ἄγει* cum Etymologico M. p. 632, 4. Optime Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ εἰπεῖν καὶ ἄγειν· ἔπω γὰρ τὸ λέγω, καὶ ἄγω τὸ φέρω, καὶ ἐκ τούτων γίνεται ἐπώγων· καὶ ἀποβολῇ, πώγων, ὁ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγων.* Larcher.

100) *οἱ γενιῶντες*] Nemo non videt, legendum esse *οἱ γενειῶντες*. Larcher.

1) *Παρίθμια* et paulo post *ἰθμῷ*] Legendum est *Παρίσθμια* et *ἰσθμῷ*. Larcher.

2) *ἀντιάδες* vocantur *tonsillae* ab *Hippocrate* de Morbis II. 11. p. 42. Confer *Celsum* de Medicina VII. 12. 2. p. 375. edit. Lugd. Bat. 1785. 4. Larcher.

3) *πεπαλαμήμεθα*] Immo eiectis tribus literis scribendum est *πεπάλμεθα*.

4) *πλαγίᾳ τῇ χειρὶ*] In Etymologico M. p. 587. 28. legitur *πλατείᾳ τῇ χειρί*. Hinc aliquis coniiciet etiam apud *Orionem* *πλατείᾳ* pro *πλαγίᾳ* legendum. Sed *δόχμη* venit ab adiectiuo *δοχμός*, *obliquus*. Et in eodem Etymolog. M. p. 258. 25. nomen *δόχμη* praeter alia deriuatur *παρὰ τὸ δοχμός, ἐπειδὴ πλαγίᾳ τῇ χειρὶ μετροῦμεν*. Larcher.

5) *πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον*] Quanquam eodem modo scriptum reperio in Etymologico M. p. 587, 30. nunquam tamen mihi sic scripsisse *Orionem* in animum inducere possum. Lego *πρὸς τὸν σμικρότατον ἄκρον*. Optime ad rem *Jul. Pollux* II. 157. *εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον*. Larcher.

6) *ὃ ποιεῖ δακτύλους δέκα*] Ista verba *ὃ ποιεῖ* male repetita turbant sensum. Legendum omnino est: *ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν σμικρότατον ἄκρον δακτύλους δέκα· λέγεται δὲ δόχμη κ. τ. λ.* Larcher.

7) *ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ*] Vocabulum *δακτύλου*, quod incuria librarii est omissum, restituendum est ope Etymologici M. p. 587, 33. et Etymologici MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

8) *διὰ τὸ ἀποστάντων ποιεῖν*] In Etymologico M. p. 587. 35. legitur *παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν ποιεῖν*, quod etiam h. l. recipiendum puto.

9) *ἀκρονήχεως μέτρον*] Haec valde corrupta sunt. Sed facilis est medela. Lege: *ἄκρον, πήχεως μέτρον*, *a cubito vsque ad summum medii digiti, cubiti mensura*. Larcher.

10) *τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος*] Haec nullum sensum efficiunt, sed facili remedio possunt sanari. Lego: *τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλος, λέγεται προκόνδυλος*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος, κόνδυλος λέγεται. προκόνδυλος· καὶ ῥιζοδάκτυλος. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον κ. τ. λ.* quae praua distinctione laborant. Larcher.

11) *πυγών* sic definitur a *Polluce* II. 158. *εἰ δὲ συγκάμψειας τοὺς δακτύλους ἀπ' ἀγκῶνος ἐπ' αὐτούς, πυγὼν τὸ μέτρον*. Larcher.

12) *ἡ πυγών*] Legendum est *ὁ πυγών*. Larcher.

13) *ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πήχεως*] Haec sunt sensu cassa. Lego: *ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχεως*. quod vnice verum est. Larcher.

14) *ἴσως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός*] Quid ista velint, coniectura assequi non valeo. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός*. Fortassis legendum est: *ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγμῆς, ἤτοι ποδός*. ita vt *πυγμὴ* non sit mensura spatii, sed *pugnus*, siue *manus in pugnum contracta*. Larcher.

15) Locus *Homeri* est Odyss. *Κ*. 517. et sic legendus:

Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα.

Larcher.

Digitized by Google

σθαι [16]), εἴ τε ἦν Οἰδάπου [17]), εἴ τε Ξέρξης, διὰ τὸ μὴ ἐφίπτεσθαι [18]) τῶν γονάτων, οὕτως ὠνομάσθαι· διὰ δὲ τὸ ἐπιμήκιστον ἐκτεῖναι τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σωρανὸς ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν τοῦ Ἀνθρώπου.

Πλευραί. οἷον πλήρεις καὶ ἀμύχατοι [19]), ἢ οἷον πλευμονωροὶ [20]) οὖσαι, αἳ φυλάττουσι τὸν πνεύμονα. ἢ οἷον πέλυροι [21]), ὡς πλατεῖαι.

Πίσυνος. πιστὸς πιστόσυνος, καὶ συγκοπῇ πίσυνος.

Πινυτός. πνείω [22]) ἐστὶ ῥῆμα, καὶ πνύω παράγωγον· πλεονασμῷ πινύω. παρὰ τὸ πεπνύω [23]) ὄνομα πνυτὸς. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, πινυτός, ὁ διεγηγερμένος. καὶ γὰρ τὸ ἦτορ παρὰ τὸ ἄω ἐστὶ τὸ πνέω, ἄητορ [24]), καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, ἦτορ.

Παῤῥησία. παντορησία, καὶ συγκοπῇ παῤῥησία. δύναται καὶ παρὰ τὸ πᾶν παῤῥησίαν [25]).

Πλοχμός. παρὰ τὸ πλέκω πλοχμός.

Πρόμος. παρὰ τὸ βῶ, πρόβος, καὶ πρόμος. οἷον παρὰ τὸ νέω, καὶ νῶ [26]) τὸ πορεύομαι, πρόνος καὶ πρόμος.

Πυῤῥός. παρὰ τὸ πῦρ πυρὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, πυῤῥός.

Πίτυλος. παρὰ τὸ τύπτω τύπιλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πίτυλος [27]).

Πταίω. πέτω, καὶ συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω [28]). τὰ γὰρ πετώμενα τοῖς πίπτουσιν ἔοικε· πτῶ οὖν καὶ πταίω.

Πύματος. ἔλλειψις τοῦ θ. παρὰ τὸ πυθμήν. ὁ πυθμὴν οὖν, πύθματος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ, πύματος.

Παγός [29]). παρὰ τὸ πεπῆχθαι.

Πατήρ. παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ [30])· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Πυθμήν. φυτοθεμήν ἐστι, οἷον ἡ τοῦ φυτοῦ θέσις, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς π, πυθμήν.

Πέδιλα. ποδάεγλα [31]) τινὰ ὄντα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πόδε [32]) εἰλεῖσθαι, καὶ ἔδει πέδιλα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι· ἀλλ' οὐ πάντως τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων *) φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος. ἰδοὺ γὰρ τὸ εἴρω ἶρις, νείφω νιφὰς, λείβω λιβὰς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πίδα. τὸ πιεῖν [33]). τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν [34]), καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ η εἰς ι. Βοιωτικῶς.

Πάχνη. παρὰ τὴν πῆξιν, πάγη τις οὖσα.

Πλειών. ὁ ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ πάντα εἶναι πλήρη ἐν αὐτῷ.

Πωλεῖσθαι. ἐπειδὴ ὁ πωλούμενος καὶ ὁ πωλῶν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφεται, ἵνα θεωρῆται ὑπὸ πάντων.

Πόλοι. οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ. παρὰ τοῦ περὶ αὐτοὺς ἀναστρέφεσθαι τὸν κόσμον, τουτέστι τὸν οὐρανόν.

Πῆχυς. ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἄκρῳ τῷ βραχίονι.

Πένης. ὁ ἀπὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς πενίας [35]) τὸ ζῆν ἔχων.

Πλούσιος. πολυούσιός τις ὤν.

Πεσεῖν. ἀπὸ τοῦ πέδου.

Πεσσός. ὁ πίπτων ὁμοίως ἐν τῷ βάλλεσθαι.

Πυραμίς. ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιττος [36]). τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματος, πλατέος κάτωθεν καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος, ὅ ἐστι τῇ φλογὶ ἀναφερομένῃ ἐοικὸς [37])· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ πύραμος [38]). οὕτως Ἡρακλείδης.

---

16) *διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δόξαντα κεχρῆσθαι*] Haec vitio laborant. Lego: *διὸ καὶ τὸν μακρόχειρα δόξαντα κεκλῆσθαι.* Mecum sentit Etymologicum MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

17) *εἴτε ἦν Οἰδάπου*] In Codice erat *εἴτε δαρεῖος ἦν οἰδάπου.* Deleta quidem fuit vox *δαρεῖος*, sed non ita, vt non conspiceretur amplius. Hinc legendum coniicio: *εἴτε Δαρεῖος ἦν ὁ Ὑστάσπου.* Darius, Hystaspis filius, Longimanus vocatus fuit secundum *Polycletum.* Vide *Pollucis* Onomast. II. 150. LARCHER.

18) *διὰ τὸ μὴ ἐφίπτεσθαι*] Pro hoc scribendum est *ἐφάπτεσθαι.* LARCHER. Legi vero sic debet: *μὴ διὰ τὸ ἐφάπτεσθαι.*

19) *ἀμύχατοι*] Idem reperies in Etymologico M. p. 612, 53. Quid vero significet, nescire me fateor. Interea coniicio legendum *ἀμύωτοι*, *sine musculis.* LARCHER.

20) *ἢ οἷον πλευμονωροὶ*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. loco laudato, vbi legitur *ἢ πλεωραί.* LARCHER. Saltem *πλευμονωραὶ* malim.

21) *πέλυροι*] Lege *πολύευροι* cum Etymologico M. p. 612, 54. LARCHER.

22) *πνείω*] Coniicio legendum esse *πνῶ*, quia *πνύω* non potest esse παράγωγον τοῦ *πνείω.* LARCHER.

23) *πεπνύω*] Lege *πνύω.* LARCHER.

24) *παρὰ τὸ ἄω ἐστὶ τὸ πνέω, ἄητορ*] Lege transpositis vocibus, *παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω ἐστὶν ἄητορ.* LARCHER.

25) *δύναται καὶ παρὰ τὸ πᾶν παῤῥησίαν*] Pro hoc vltimo scribendum est *παῤῥησία.* STURZ. Quaedam desunt, quae ope Etymologici M. p. 594, 10. facile suppleri possunt, nempe, *γίνεσθαι, ἢ πάντα ἐν αὐτῇ ἔχουσα καὶ λέγουσα.* Prius etymon disertis verbis absurdum dicit auctor Etymologici M. LARCHER.

26) *οἷον παρὰ τὸ νέω, καὶ νῶ*] Corrige: *οἱ δὲ, παρὰ τὸ νέω νῶ.* Vide Etymolog. M. p. 625, 46. LARCHER.

27) *τύπιλος. καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πίτυλος*] Emenda et lege, vt in Etymologico M. p. 621, 46. est: *τύπτιλος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς, πίτυλος.* LARCHER.

28) *συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω*] Vel legendum est *διπλασιασμῷ πίπτω*, vel *συγκοπῇ πτῶ, κ. διπλασιασμὸς π.* Deest autem aliquid post verbum *πτῶ.* Corrigo *συγκοπῇ πτῶ, καὶ παραγωγῇ πταίω, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω.* Vid. Etymolog. M. p. 629, 6. LARCHER.

29) *Παγὸς*] Lege *Πάγος*, cum accentu in penultima. LARCHER. Talia in accentibus et spiritibus peccata saepius monenda fuissent. Sed pleraque tacite correxi.

30) *παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ*] Eadem leguntur in Etymologico M. p. 594, 56. Non vero hoc vult *Orion*, nomen *πατὴρ* dici proprie de animalibus ratione carentibus, sed *τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ* proprie dici de istis. Sunt autem merae nugae Grammaticorum. Meliora te docebit *Ioh. Dan. a Lennep* in Etymologico Linguae Graecae p. 738. et sequ. LARCHER.

31) *ποδάεγλα*] Legendum omnino est *ποδόϊλα.* Vide *Hesychium* in voc. *Πέδιλα.* Sed *ποδόϊλα* compositum est ex *πούς* et *εἰλεῖν*, siue *ἰλεῖν*, *ἰλλεῖν.* LARCHER.

32) *ἐν τῷ πόδε*] Lege *ἐν τῷ πέδῳ.* Vid. Etymolog. M. p. 597, 52. LARCHER.

*) *τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων*] Legendum est *τὰ ῥηματικὰ τῶν ὀνομάτων*, vt recte legitur in Etymologico Gudiano p. 456, 42.

33) *Πίδα. τὸ πιεῖν*] Lege *Πίδαξ. παρὰ τὸ πιεῖν.* LARCHER.

34) *παρὰ τὸ πηδᾶν*] Optime sic. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 608, 21. *πηδᾶν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἁλλομένου ὕδατος.* LARCHER.

35) *τῆς πενίας*] Fuit tempus quum haec corrupta crederem. Sed omnia bene procedunt. Nam *πενία* hoc loco idem est quod *ἐνέργεια.* Etymologici M. auctor p. 598, 15. nomen *πένης* deducit *παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ πράττω.* LARCHER. Immo legendum puto *τῆς ἐνεργείας*, quod est interpretamentum praecedentis *τοῦ πόνου.* Nam *καὶ* saepe significat *τουτέστι.* Etiam Excerpta ex *Orione* p. 616, 6. habent *τῆς ἐνεργείας.*

36) *μέλιττος*] Lege *μέλιτος.*

37) *τῇ φλογὶ ἀναφερομένῃ ἐοικὸς*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 632, 31. quod optime vidit *Sylburgius.* Ibi enim legitur *τῷ φλογὶ ἀναφερόμενον ἐοικός.* LARCHER.

38) *ὁ πύραμος*] Fortasse legendum est *ὁ πυραμοῦς*, placentae genus, speciem pyramidis habens. LARCHER.

Digitized by Google

Πονηρός. κυρίως ὁ περὶ πόνους ἀναστρεφόμενος. ὥσπερ μοχθηρὸς ὁ περὶ μόχθους. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετετέθη. ὁ τῇ διαθέσει κενός. οὕτως Ἡρακλείδης.

Πρέσβεις. παρὰ τὸ προβεβηκέναι καὶ παρελθεῖν τὴν ἥβην [39]).

Πρεσβεύω, πρεσβεύσω, πρεσβεὺς, ὡς ἱππεύω, ἱππεύσω, ἱππεύς.

Πῦρ. Φῦρ ἐστίν, ὅτι Φεγγόμενον ἐξανίσταται, ἢ παρὰ τὸ Φύω Φῦρ. τί γὰρ εὐΦυέστερον πυρός;

Πάππος. παρὰ τὴν προσΦώνησιν τῶν παίδων. Ὅμηρος [40])· οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

Παῖς. οἱ μὲν παρὰ τὸ παίω, παίσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω· ἢ παρὰ τὸ παίζω, παίσω, παῖς.

Πρωΐ. ὑπὸ τοῦ [41]) προϊέναι ἡμᾶς.

Πόσις. ὁ ἀνήρ. παρὰ τὴν τοῦ ὕδατος Φύσιν. ἐπεὶ καὶ τὸ ὕδωρ μιγνύμενον τῇ γῇ γεννητικὸν γίνεται. μιγνύμενος δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ γενέσεως αἴτιος γίνεται.

Προΐξ. ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι τοῦ γάμου.

Πτέρνα. ἀπὸ τοῦ ἐπιπεπτωκέναι αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα.

Πορεία. ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι. αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς πέρας ἔρχεσθαι.

Προΐκτης. παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι· ἢ, ὡς τινὲς ψιλοῦσι, παρὰ τὸ προΐξασθαι [42]), ὅ ἐστι δωρεάν τινα [43]) λαμβάνειν.

Πρόνοια. ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. ἡ ὑπέρ τινων νοοῦσα.

Προπετής. ὁ ἄγαν ἐκπίπτων τοῦ δέοντος.

Πύξ. παρὰ τὸ πτύσσω, οὗ μέλλων [44]) πτύξω, ἀποβολῇ τοῦ ω καὶ τοῦ τ, πύξ. παρὰ τὸ πτύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν.

Παιών. ὁ παύων τὰς νόσους. τροπῇ δὲ τοῦ υ εἰς ι, Παιών.

Πτώξ. τοῦ πτῶ παράγωγον πτήσω [45]), ὁ μέλλων πτώξω, καὶ πτὼξ, ἀποβολῇ τοῦ ω.

Πίθηκος. παρὰ τὸν πιθήσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ πιθῶ. πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῶον [46]).

Παλαίω. παρὰ τὸ πάλλω παλαίω.

Πόντος. παρὰ τὸ πόνος. καὶ τοῦ πένω [47]), τὸ ἐνεργητικόν. τὸ δηλοῦν τὸ κάμνω· ἀφ' οὗ πόντος, καθ' ὃν πεπόνηται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος περιπλέον. τοῦ πόνου οὖν ὁ πόντος. Φιλόξενος.

Ποταμός. παρὰ τὸ ποτὸς ὀξυνόμενον. παρώνυμον ποταμός.

Παρθένος. ὡς τινὲς, παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἕδνον [48]).

Πόῤῥω. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν πρόσω, καὶ μεταθέσει πόρσω. κατ' Ἀττικοὺς τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόῤῥω, ὡς μυρσίνη μυῤῥίνη.

Παιδνός. παρὰ τὸ παίζω, ὡς παρὰ τὸ ἀλαπάζω, ἀλαπαδνός.

Πάσσαλος. παρὰ τὸ πήσσω [49]).

ΠρόΦρασσα *). παρὰ τὸ Φρῶ, ὅπερ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ προΐω. Φρῶ Φρῆσσα, Φράσσα καὶ πρόΦρασσα. παρὰ τὸ προϊέναι καὶ προθυμεῖσθαι.

Πιτύζειν [50]). παρὰ τὸ πτύω, πτυτίζω παράγωγον, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, πιτύζω.

Πυδαρίζειν. ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι. ἢ ποδαρίζειν. ὡς ὄνομα ὄνυμα κατ' Αἰολέας, καὶ ὀνυμάζειν. πυσαρίζειν παρὰ τὴν πηγὴν [51]), καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς δ, πυδαρίζειν, ὡς γνόΦος δνόΦος.

Πέλας. παρὰ τὸ πελάζω, ῥῆμα. ὁ μέλλων πελάσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, πέλας, τὸ ἐπίῤῥημα· ὡς παρὰ τὸ χωρίζω, χωρίσω, χωρίς.

Πρόκροσσοι. προκρεσσοι εἰσὶ μία ἐπὶ μιᾷ, οἷον προκάρσοι. παρὰ τὸ κάρα· αἱ κατὰ κεΦαλὴν συντεθέμεναι [52])· οἷον τὰς κεΦαλὰς καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπ' ἀλλήλαις· ἐπεὶ καὶ συνήθως λέγομεν τῶν ὀθονίων κροσσοὺς τὰς κεΦαλὰς καὶ τὰς ἀρχάς· καὶ τῶν τείχων αἱ κεΦαλαὶ καὶ αἱ ἀρχαὶ κροσσοί. Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει γλωσσῶν [53]).

---

39) *παρὰ τὸ — τὴν ἥβην*] Meliora te docebit *Scheidius* ad *Ioh. Dan. a Lennep* Etymolog. Linguae Gr. p. 814. et sequ. LARCHER.

40) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *E.* 408. LARCHER.

41) *ὑπὸ τοῦ*] Legendum fortassis est *ἀπὸ τοῦ.* vel *ὑπ' ἠοῖ, ἀπὸ τοῦ.* LARCHER.

42) *παρὰ τὸ προΐξασθαι*] Optime. Hinc medela facienda est Etymologico M. p. 624, 2. vbi pro *ἴξεσθαι*, nisi *ἱκέσθαι* reponere malis, scribendum puto *ἴξασθαι*. Ibidem lin. 5. in loco *Archilochi* lego *προτείνων* pro *προτείνω*. LARCHER. Praecedens *ψιλοῦσι* eo referendum est, quod *Herodianus* nomen *προΐκτης* a verbo *ἵσσω* deriuauit. Vid. Etymolog. M. l. l.

43) *δωρεάν τινα*] Ita etiam Etymolog. M. loco laudato. Emenda vtroque loco *δωρεάν τι.* Nam *δωρεὰν* aduerbialiter sumendum, vel potius est accusatiuus, qui regitur a praepositione *κατὰ* subaudita. quod eodem redit. LARCHER.

44) *οὗ μέλλων*] Vel *ὁ μέλλων* lege, vel, quod malim, *οὗ ὁ μέλλων.* Conf. not. 56.

45) *πτήσω*] Vel potius *πτήσσω*. an dici possit *παράγωγον* verbi *πτῶ*, dubito. Neque *πτώξω* futurum est eiusdem verbi, sed *πτήξω*. Corrige igitur *πτώσσω*. LARCHER.

46) *πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῶον*] Post haec desunt quaedam, quae facile resarciri possunt ope Etymologici M. p. 609, 49. LARCHER.

47) *παρὰ τὸ πόνος καὶ τοῦ πένω*] Vel legendum est *καὶ ἀπὸ τοῦ πένω*, vel *ἀπὸ τοῦ πόνος καὶ τοῦ πένω.* LARCHER. Mihi simplicius videtur: *παρὰ τὸ πόνος καὶ τὸ πένω.*

48) *παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἕδνον*] Cum Etymologico M. p. 593, 49. lege *ἢ παρ' οὐδενὸς οὐδὲν λαβοῦσα εἰς ἴδιον.* Haec erat sententia *Herodiani.* Verum *Philoxenus* in aliam magnopere diuersam abierat, quam tibi praebebit Etymolog. M. LARCHER. *Philoxeni* sententia, auctoris tamen nomine omisso, traditur etiam in Excerptis ex *Orione* p. 616, 2. *παρὰ τὸ παραθέειν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.*

49) *πήσσω*] Optime *Orion.* Hinc medela ferenda est Etymologico M. p. 591, 52. vbi legitur: *Πάσσαλος, παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα.* Immo *πήσσω* est praesens verbi *πήσσειν*, *figere*, cuius futurum est *πήξω.* Itaque legendum *παρὰ τὸ πήσσω*, vt est in *Orione.* LARCHER. Conf. infra in voc. *Παγίς.*

*) *ΠρόΦρασσα*] Tota glossa, mutato tamen ordine verborum, legitur in *Scholiis Villoisonianis* ad Iliad. *K.* 290. etiam nomine *Orionis* addito, *ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν.*

50) *Πιτύζειν κ. τ. λ.*] Glossa sic mihi videtur refingenda: *Πιτυλίζειν. παρὰ τὸ τύπτω τύπτιλος. τυπτιλίζειν παράγωγον, ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς, πιτυλίζειν.* Vid. Etymolog. M. p. 611, 46. LARCHER.

51) *πυσαρίζειν παρὰ τὴν πηγὴν*] Corrige: *ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν.* Extat apud *Aristophanem* Equitt. 694.

ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα.

Vide *Scholiastem* ad hunc versum, et Etymologici M. auctorem p. 631, 3. qui hinc hortos suos irrigauit. LARCHER.

52) *συντεθέμεναι*] Corrige *συντεθέμεναι.* LARCHER.

53) *Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει γλωσσῶν*] *Apollonius* Grammaticus scripsit Glossas in *Herodotum*, quod opus laudauit auctor Etymologici M. p. 500, 5. et p. 655, 21. Apud *Herodotum* VII. 188. est: *πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον.* LARCHER.

Digitized by Google

Πτιλλός. ὁ καταπεπτωκὼς[54]) τῶν ἴλλων. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ π. ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα.

Ποτνιᾶσθαι. Κυρίως ἄν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν, ὅταν γυνή κακόν τι πάσχει, καὶ θέλει ἱκετεύειν θεῶν· ὦ Πότνια· ὅταν δὲ εἴποι τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι, ἁμαρτάνει. οὕτω Βηγαντῖνος[55]).

Πιφάσκω[56]). Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ λέγω, οὗ παράγωγον φάσκω, καὶ φάσκω· πλεονασμῷ τοῦ υ, φαύσκω. διπλασιασμὸς πιφαύσκω. Φιλόξενος. Φῶ, φαύω, οὗ μέλλων[57]) φαύσω, καὶ φαύσκω, πιφαύσκω.

Πρόσφατος. κυρίως ὁ νεωστὶ πεφονευμένος· παρὰ τὸ φῶ τὸ φονεύω, οὗ παράγωγον φημί. ὁ μέλλων φάσω· ὅθεν φατὸς ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ πρόσφατον.

Παραβλώψ. παρὰ τὸν βλέψω μέλλοντα, βλέψ, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ο εἰς ω, βλώψ, καὶ σύνθετον παραβλώψ.

Πάσσων. παρὰ τὸ παχὺς πάσσων, ὡς βραδὺς βράσσων.

Πάλος. ὁ κλῆρος. παρὰ τὸ πάλλω.

Πτισάνη. ἡ λελεπισμένη κριθή. παρὰ τὸ πτίσσω, τὸ καθαίρω· καὶ ἐπτισμένον τὸ κεκαθαρμένον.

Παγίς. παρὰ τὸ πήσσω πηγὶς καὶ παγίς.

Ποίμνιον. ποιμένιον, καὶ συγκοπῇ ποίμνιον.

Πέδον καὶ πεζεύειν. παρὰ τοὺς πόδας· ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί.

Πομφόλυξ. παρὰ τὸ παφλάζω ῥῆμα. ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφλάζω, ὁ μέλλων παμφαλύζω[58]). ῥηματικὸν ὄνομα παμφάλυξ, καὶ τροπῇ τῶν δύο οο[59]), πομφόλυξ.

Πλεῖν. συναλοιφὴ τοῦ πλέον, ὡς τὸ δέον δεῖν[60]). οὕτω Φιλόξενος.

Παροινία. κυρίως ἡ ἐν τῷ οἴνῳ *) ἀταξία.

Πάσασθαι. τροπῇ τοῦ μ εἰς π· οἷον μασᾶσθαι.

Πειραιεύς. πλεονασμῷ τοῦ ι, πειραεύς **) τις ὤν. ἦν γὰρ ὅτε οὐ συνήπτετο τῇ γῇ, ἀλλ' ἦν νῆσος.

Πεπάλη. πάσω πάλη[61]), καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πεπάλη,

Πτωχός. ὁ ἐκπεπτωκὼς τοῦ ἔχειν.

Πίθος. παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ ἐστὶ πιεῖν.

Πιμελή. παρὰ τὸ πῖον τὸ λιπαρὸν, πιομέλη τὶς οὖσα.

Πῖλος. παρὰ τὸ ω[62])· ὁ πεπιλημένος.

Πεινῶ. παρὰ τὸ πένω καὶ πένομαι. ᾧ παρέπεται πολλάκις τοῦτο.

Πρυτανεῖον. πυροτανεῖον ἐστὶν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν[63]).

Πολυκαγκέα δίψαν[64]). παρὰ τὸ κῶ τὸ καίω, οὗ παράγωγον κείω, πῦρ μετακειόμενοι, καὶ παρὰ τὸ κῶ πολυκὴς, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πολυκαὴς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πολυκαγκής.

Πτύον τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποῤῥίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα.

Πάππα φίλε. εἴρηται Ὁμήρῳ[65]). οὕτω δὲ ἐγένετο παρὰ Συρακουσίοις, ὁ πατὴρ πᾶς, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πάπας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, πάππας.

Παπταίνω. πέτω ῥῆμα, οὗ παθητικὸν πέτομαι. ὅπερ κατὰ συγκοπὴν γίνεται πτῶ, οὗ παράγωγον πταίνω, ὡς βῶ βαίνω, ἀναδιπλασιασμὸς παπταίνω.

Παφλάζων. παρὰ τὸ φλέω, ὅπερ καὶ φλύω λέγεται. μονοσυλλαβῆσαν φλῶ ἐγένετο. καὶ παράγωγον φλάζω, ὡς ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ φλάζω διπλασιασμὸν ἐποιήσατο παφλάζω.

Πευκεδμός[66]). δηλοῖ τὸ θερμὸν, καὶ καυστικόν. παρὰ τὴν πεύκην τὴν ἐπιτηδείαν πρὸς καῦσιν.

Πρόβασις. ἡ τῶν συμμίκτων θρεμμάτων κτῆσις[67]). πρόβασις δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν προβάτων τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τιμίων.

Παιφάσσειν. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ δηλοῦν τὸ φαίνω, οὗ παράγωγον φάσσω, διπλασιασμὸς παφάσσω καὶ παιφάσσω.

Πρακίδες. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα κατὰ συναλοιφὴν γενόμενον τοῦ προΐω. ἀπὸ δὲ τοῦ προΐω, πρῶ, καὶ φρῶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ, ἔνθεν καὶ φρήν. ἄλλο ἀπαντοῦ[68])

---

54) καταπεπτωκώς] Videtur ἐκπεπτωκὼς legendum ex Etymolog. M. p. 629, 34.

55) Βηγαντῖνος] Lege Βησαντῖνος. Intelligitur enim *Helladius*, ex vrbe Antinoi in Aegypto, vel, vt ipse *Helladius* inscripserat, ex vrbe Besantinoi, quae nomen traxit a loco Besa, in quo aedificata fuit. Vixit ille temporibus Licinii et Maximiani, et praeter alia scripsit Chrestomathiam. Vide *Photii* Bibliothecam Cod. CCLXXIX. Ex hac Chrestomathia apud *Photium* p. 1589, 50. debent verba apud *Orionem* mendosissima, ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχει — εἴποι τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι, ita corrigi: ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχῃ, καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεὸν, ὦ πότνια λέγει· ὅταν δὲ εἴπῃ τις ἄνδρα ποτν. Conf. Etymolog. M. p. 621 sq. LARCHER. Vid. *Helladii* Chrestomath. ex editione *Meursii* p. 18.

56) Πιφάσκω] Et hoc dicitur et πιφάσκομαι. Sed hoc loco legendum est Πιφαύσκω, vt evincunt sequentia. LARCHER.

57) οὗ μέλλων] Etiam hoc loco, vt paulo ante in voc. Πίξ (Vid. not. 44.), vel ὁ μέλλων, vel οὗ ὁ μέλλων scribendum censeo.

58) παρὰ τὸ παφλάζω — ὁ μέλλων παμφαλύζω] Emenda: παρὰ τὸ παμφλάζω ῥῆμα, ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφαλύζω· ὁ μέλλων παμφαλύξω. Vide Etymolog. M. p. 618, 14. LARCHER.

59) τῶν δύο οο] Corrige τῶν δύο αα. Vide Etymolog. M. p. 618, 16. LARCHER.

60) ὡς τὸ δέον δεῖν] Vide Etymolog. M. p. 172, 33 sqq. et p. 237, 13. et quae supra ad voc. Δήνεα dixi not. 25. LARCHER.

*) ἡ ἐν τῷ οἴνῳ] Excerpta p. 611, 32. habent περὶ τὸν οἶνον.

**) πειραεύς] Scribe transpositis literis περαεεύς. Deducitur enim a verbo περαιοῦσθαι. Vid. Etymolog. M. p. 605, 58.

61) πάσω πάλη] Legendum videtur ἀπὸ τοῦ πάσσω πάλη. LARCHER.

62) παρὰ τὸ ω] Fortasse legendum est παρὰ τὸ πιέζω. Vid. Etymolog. M. p. 609, 5. et sequ. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: πιέλω (lege πιέζω) πιέσω, πίελος, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ι εἰς ι μακρὸν, πῖλος. LARCHER.

63) πυροτανεῖον ἐστὶν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν] Lege πυροταμεῖον ἐστὶν, ἐν ᾧ πυρὸν φυλάττουσι. Vid. Etymolog. M. p. 629, 1. 2. LARCHER.

64) Πολυκαγκέα δίψαν] *Homeri* versus Iliad. Λ. 641. est:

τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν.

LARCHER. Pro verbis πῦρ μετακειόμενοι, quae paulo post sequuntur, legi ex Odyss. Ψ. 51. debet: πῦρ μέγα κειάμενοι.

65) Ὁμήρῳ] Odyss. Z. 57. LARCHER.

66) Πευκεδμός] Legendum Πευκεδανός, et est epitheton belli, apud *Homerum* Iliad. K. 8.

ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

LARCHER.

67) Πρόβασις — κτῆσις] Hinc apud *Homerum* Odyss. B. 75.

ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε, πρόβασίν τε.

vbi vide *Scholiasten*. Conf. *Hesych.* in voc. Πρόβασις, et *Ruhnken.* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 224. not. 38.

68) ἀπαντοῦ quid sit, nescio cum ignarissimis. Lege ἀπὸ τούτου. LARCHER.

Digitized by Google

παράγωγον Φραπὶς, ὡς λέπω λεπίς. οὐδὲν γὰρ εἰς ην μονοσύλλαβον [69] *ἐν μόνῳ θηλυκὸν γένει συνεσταλμένον. τὸ γὰρ ις καὶ ιν εὐθεῖαν ἔχει εἰς σν καὶ ἐκτέταται* [70]. *Φρῶ οὖν Φραπὶς καὶ πραπίς. ἀφ' ἧς προΐεται τὰ βουλεύματα. οὕτω Φιλόξενος.*

Περίπατος. *ἡ περὶ σχέσιν σημαίνει* [71], *ὡς τὸ περιέρχεσθαι, καὶ περικάμπτειν, περιΦερής. οὕτως ἔχει καὶ ὁ περίπατος. πάτος γὰρ τὸ πατούμενον. ἐξ οὗ τὸ κατὰ κυκλοτέρειαν περίπατος λέγεται.*

Πέτεσθαι. *παρὰ τὸ πέτω τὸ πίπτω, ἀφ' οὗ τὸ ἔπεσα. παντὶ γὰρ τῷ σώματι δοκεῖ πίπτειν τὰ πετώμενα* [72] *ἐπὶ τοῦ ἀέρος.*

Πώμαλα [73]. *τὰ τῷ ο παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τοῦ θεν καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ο εἰς ω γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν· αὐτόθεν αὐτῶ, πόθεν πώ. Σώφρων ἐν τοῖς Μίμοις, πώ τις ὄνον ὀνασεῖται* [74]. *τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς παρολκῇ τοῦ μαλα γίνεται, καθάπερ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν* [75]. *ἦ μάλ' ἐλαΦρὸς ἀνήρ* [76]. *τὸ δὲ πόθεν ἀντὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως συνεχῶς λεγόμενον, οἷον, ἔγραψας πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὐ. καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα παρ' Ἀττικοῖς.*

Πότμος. *ἡ τύχη. παρὰ τὴν μετάπτωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν πραγμάτων.*

Πλησίος. *πλέω, παράγωγον πελάω, ὁ μέλλων πελάσω, ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ συγκοπὴν πλητὸς, οὗ παράγωγον πλητίος, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, πλησίος, ὡς ἄμβροτος καὶ ἀμβρόσιος.*

Πανήγυρις. *παρὰ τὴν ἄγυριν τὸ ἄθροισμα, εἰς ἣν πάντες ἀθροίζονται.*

Πελωρίς. *παρὰ τὸ πέλωρον· μεῖζον γάρ ἐστι τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. οὕτω Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.*

Πάγχυ. *παρὰ τὸ πάνυ, πλεονασμῷ τοῦ χ, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ.*

Πηλός. *ὁ οἶνος. παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.*

Πυρούς. *οἱ μὲν παρὰ τὴν ἔκΦυσιν, Φυρούς καὶ πυρούς· οἱ δὲ σπορούς, σπυρούς καὶ πυρούς, ὅτι πανταχοῦ καὶ παρὰ πᾶσι σπειρόμενοι.*

Πυκνός. *παρὰ τὸ πτύσσω, πτυκνὸς καὶ πυκνός.*

Πτερόν. *πέτω πετερὸν, καὶ κατὰ συγκοπὴν πτερόν. οἱ δὲ παρὰ τὸ πτέρω πτερόν. ἔνθεν τὸ ἀπεπτερώθη* [77].

Παίζω. *παρὰ τὴν παιδὶ δοτικὴν παιδίζω, ὡς ποδὶ ποδίζω, ὑπασπίδια προποδίζων* [78]. *παιδίζω οὖν συγκοπῇ παίζω. οὐδὲν γὰρ εἰς ζω λῆγον Φιλεῖ διΦθόγγῳ παραλήγεσθαι, ἢ μόνον τὸ δανείζω· καὶ ὡς δάσω δῶς, σάω σῶς* [79], *οὕτω παίσω παῖς.*

Πηγή. *παρὰ τὸ πηδῶ ῥῆμα. πηδὴ καὶ πηγή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.*

Πάμπαν. *παρὰ τὸ πᾶν. διπλασιασμὸς πάμπαν.*

Πλήν. *ἐπίῤῥημα κατ' ἀντίΦρασιν, ἀπὸ τοῦ πλησιάζω* [80].

Πείσεται καὶ παθεῖν. *παίσω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ μέλλων παθητικὸς πείσομαι* [81], *τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίΦθογγον, πείσομαι.*

Πῖον. *τὸ λιπαρόν. παρὰ τὸ πίω καὶ πίσω. ἔνθεν πίσεα ποιήεντα* [82].

Πασσυδία [83]. *παρὰ τὸ ὁμοῦ πάσσεσθαι* [84], *καὶ σεύεσθαι.*

Προμνηστῖνοι [85]. *ἀπὸ τοῦ μένω μένιστος* [86]. *δύναται* [87] *καὶ μενητὸς μενητῖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ μενηστῖνος* [88]. *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.*

---

69) *οὐδὲν γὰρ εἰς ην μονοσύλλαβον κ. τ. λ.*] Oratio manca est. Supple et corrige ex Etymologico M. p. 725, 44. *οὐδὲν γὰρ εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον, μόνως ἐστὶ θηλυκόν.* Larcher.

70) *τὸ γὰρ ις καὶ ιν — ἐκτέταται*] Haec corrupta sunt. Legendum fortassis est: *τὸ γὰρ ες, εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, δοτικὴν ἔχει εἰς σι, καὶ ἐκτέταται.* Vide Etymolog. M. p. 622, 42 sqq. Larcher.

71) *ἡ περὶ σχέσιν σημαίνει*] Mutila haec sunt. Corrige, vt in Etymologico M. p. 602, 15. est, *ἡ περὶ, σχέσιν κυκλοτερῆ σημαίνει.* Larcher.

72) *τὰ πετώμενα*] Quum antea legatur *Πέτεσθαι*, reponendum est *τὰ πετόμενα*, quod etiam Etymologicon M. habet p. 604, 46.

73) *Πώμαλα*] Cum Etymologico M. p. 633, 40. legendum est *Πώ, καὶ πώμαλα.* Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 877. edit. *Schaefer.* totam *Orionis* glossam afferens, nonnulla aliter in Codice reperisse videtur. Nam habet *τὰ τῷ ω*, pro quo ο scribendum sit, legi iubet *τῆς θεν*, in Codice recte pro *πώ* scriptum esse ait *πῶ*, et pro *κατὰ τοιαύτην* legendum esse dicit *κατὰ τὴν τοιαύτην*.

74) *πώ τις ὄνον ὀνασεῖται*] Auctor Etymologici M. p. 633, 43. non dicit, hoc fragmentum esse ex Mimis *Sophronis*. Pro *ὀνασεῖται* scribitur ibi *ὠνάσηται*, sed legendum est *ὠνασεῖται*. Nam verti debet: *vnde aliquis mercabitur?* Vide Fragmentum Grammaticae *Apollonii Dyscoli* apud *Koenium* ad *Gregorium* de Dialectis p. 161. [p. 553. edit. *Schaefer.*] Larcher. Vid. ibidem *Bast.* qui rectius dicit, *Apollonii* locum sumtum esse ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*. quem nunc integrum editum habemus in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. vbi verba *Apollonii*, quae *Koenius* attulit, leguntur p. 622, 31. — p. 623, 3. et p. 604, 3 — 15.

75) *ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Σ.* 12. Larcher.

76) *ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ*] Iliad. *Π.* 745. Larcher.

77) *ἀπεπτερώθη*] Forsitan legendum est *ἀνεπτερώθη*. Nam *ἀποπτερόω* non est verbum Graecum. Larcher.

78) *ὑπασπίδια προποδίζων*] Apud *Homerum* Iliad. *N.* 158. in Florentina editione et Aldina legitur *ὑπ' ἀσπίδα προποδίζων*. Larcher.

79) *σάω σῶς*] Lege *σαώσω σῶς*.

80) *ἀπὸ τοῦ πλησιάζω*] Melius Etymolog. M. p. 613, 43. *ἀπὸ τοῦ πλῶ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ πέλω τὸ πλησιάζω, κατὰ συγκοπήν.* Larcher.

81) *πείσω — μέλλων παθητικὸς πείσομαι*] Scribe *πήθω — μέλλων παθητικὸς πήσομαι.* Conf. Etymolog. M. p. 606, 43.

82) *πίσεα ποιήεντα*] Sunt verba *Homeri* Il. *Υ.* 9. vbi in edit. Florent. et Ald. est *πείσεα ποιήεντα*. Larcher.

83) *Πασσυδία*] Legendum est *Πασσυδίῃ*. Larcher.

84) *πάσσεσθαι* debetur oscitantiae librarii. Corrige *τάσσεσθαι*. Vid. Etymolog. M. p. 590, 56. Larcher.

85) *Προμνηστῖνοι* vox *Homerica* est, Odyss. *Φ.* 230. et *προμνηστίνας*, ibid. *Λ.* 232. Larcher.

86) *μένω μένιστος*] Ita *Bastius* quoque ad *Gregor.* de Dialectis p. 301. edit. *Schaefer.* in Codice MS. reperit, et legendum suspicatur *μνῶ μνηστὸς*, sed addit etiam, tanquam in Codice repertum, *μνηστῖνος*.

87) *δύναται*] Subaudiri potest *εἶναι*, vt multis aliis locis. Vid. *Bast.* l. l.

88) *μενηστῖνος*] *Bastius* l. l. addi iubet *μνηστῖνος*.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥῆγος [89]). τὸ βαπτὸν στρῶμα. ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι· οἱ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τῶν μαλλῶν διακρίσεις [90]), οἱονεὶ διεῤῥώγασι, καὶ ῥηγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς οἱ παλαιοί. Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ [91]), ἀλλὰ καὶ ῥέζει τι χρῶμα, ἀντὶ τοῦ βάπτει. ῥέγος οὖν ἐστὶ καὶ ῥῆγος, ὡς παρὰ τὸ ῥάζω ῥεξήνωρ καὶ ῥηξήνωρ.

Ῥίμφα. παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους· ὡς παρὰ τὸ κρύπτω κρύφα, ῥίπτω ῥίφα [92]), καὶ ῥίμφα, πλεονασμῷ τοῦ μ.

Ῥαιστήρ. ἡ σφῦρα. φθείρω, φθαίρω κατὰ Δωριέας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ θαίρω, ὑπερθέσει ῥαίθω ῥαίσω ῥαιστήρ.

Ῥοχθεῖ. πλεονασμῷ τοῦ χ. παρὰ τὸ ῥόθιον, τὸ κῦμα, ῥοθῶ, ῥόθει.

Ῥώψ. βοτάνη ἁπαλή. παρὰ τὸ ῥέπω, ῥέψω, ῥὲψ, καὶ ῥὸψ, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, ῥώψ.

Ῥόδος. ἡ νῆσος. παρὰ τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι [93]), πρὶν φανῆναι τὴν νῆσον.

Ῥιρός [94]). τὸ δέρμα, ὅτι δι' αὐτῆς ῥέουσιν οἱ ἱδρῶτες.

Ῥίν. παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὰ ὑγρὰ τῆς κεφαλῆς. εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον [95]), ῥὴν, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ εὔχομαι. τὸ πρὸς εὐχὴν παρὰ τῶν παλαιῶν θυόμενον.

Ῥάκος. παρὰ τὸ ῥήσω [96]), ῥήξω, ῥῆκος καὶ ῥάκος.

Ῥυτήρ. ἀποβολῇ τοῦ σ. παρὰ τὴν ῥάσιν [97]), ἐρύσω, ἐρυτὴρ καὶ ῥυτήρ.

Ῥῖγος. ἐὰν διὰ τοῦ φ, φρίγος, παρὰ τὸ φρίσσω, καὶ ῥῖγος. ἔνθεν διὰ τοῦ ι γράφεται [98])· εἰ δὲ ἀποβολῇ ἔκτασιν πεποίηκε τοῦ ι.

Ῥᾷον. παρὰ τὸ ῥέα. τὸ γὰρ εὐχερῶς γενόμενον ῥύσει ἔοικε.

Ῥίζα. δι' ἧς ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδροις. τινὲς δὲ φασὶ πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ρ, ἴζα τις οὖσα. παρὰ τὸ προϊζάνειν [99]) τὴν γῆν. καὶ ἔγκειται ἡ ῥέα [100]) ἡ γῆ, ἔριζά τις οὖσα, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε.

Ῥαχμὸς ἐπὴν γαίης. Ὁμήρῳ [1]). παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ γ εἰς χ, καὶ τοῦ η εἰς ω, ῥωχμός.

Ῥῆσις. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω, ῥῆσις.

Ῥωγάς. παρὰ τὸ ῥήσσω, τροπῆς γενομένης τοῦ η εἰς ω, ῥωγός. παρὰ δὲ τὸ ῥήσσω, καὶ ῥωγάδες [2]).

Ῥυμός. παρὰ τὸ ἐρύω, οὗ μέλλων [3]) ἐρύσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἐρυγμός [4]). ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ σ, ῥυμός.

Ῥυμβός [5]). ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ῥύσις καὶ ῥυτὸς καὶ ῥυσμός· καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐλλείψει τοῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥυμβὸς κατ' Αἰολέας. πεφύκασι γὰρ πλεονάζειν τὸ β. Σαπφὼ, ῥόδον βρόδον [6]).

Ῥύμη. ῥέω ἐστὶ ῥῆμα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, ῥύω, ὁ μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥύμη καὶ ῥυτόν.

Ῥιγεδανός. παρὰ τὸ ῥίγος [7]). ὡς μῆκος μηκεδανός.

Ῥόδον. τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ὄζω ὄδον ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ῥόδον. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ῥυθμός. ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥυσμὸς, τροπῇ τοῦ σ εἰς θ, ῥυθμός. ὡς μηνίσω, μηνισμὸς καὶ μηνιθμός· ὀρχήσω, ὀρχησμὸς καὶ ὀρχηθμός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

---

89) *Ῥῆγος*] Vid. *Salmas.* ad Scriptores Hist. August. Tom. II. p. 484. et 485. LARCHER.

90) *οἱ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τῶν μαλλῶν διακρίσεις, οἱονεὶ διεῤῥώγασι*] Haec quid sint, non satis diuinare queo. Posset quis legendum coniicere: *διακρίσεις, οἱονεὶ διεῤῥωγας.* LARCHER. Haud dubie *διεῤῥωγυῖς* scribere *Larcherus* voluit. STURZ. Sed *Orion* potius in mente habuit locum *Homeri* Iliad. *Ι.* 656.

αἱ δ' ἐπισπευδόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσε,
κώεά τε, ῥῆγός τε.

Et *Ῥῆγος* in accusatiuo positum accipi voluit. Hinc sequitur accusatiuus *τὸν τάπητα.* Pro *ῥέξαι* lego *ῥῆξαι.* Distinctione autem opus est post *τάπητα.* Itaque totum locum sic interpretor: „*Ῥῆγος*, *tinctam stragulam: ῥῆξαι* enim est *tingere*: alii vero *tapetem*, propter lanarum discrimina, quasi scindantur (scilicet *οἱ μαλλοί.*)" *Coray*, vir ingenii acumine doctrinaque praecellentissimus, ista sic emendare conatur: *οἱ δὲ, τὸν τάπητα· καὶ γὰρ τῶν μαλλῶν αἱ διακρίσεις, οἱονεὶ διεῤῥώγασι.* LARCHER.

91) *Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ*] Duae sunt fabulae *Epicharmi*, Vlyssis nomine nuncupatae, *Ὀδυσσεὺς αὐτόμολος*, *Vlysses transfuga*, et *Ὀδυσσεὺς ναυαγός*, *Vlysses naufragus.* LARCHER.

92) *ῥίπτω ῥίφα*] Lege *οὕτω παρὰ τὸ ῥίπτω ῥίφα.* Vide Etymolog. M. p. 638, 19. LARCHER.

93) Post *τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι* adde *δονεῖσθαι*, cum Etymologico M. p. 639, 6. LARCHER.

94) *Ῥιρός — δι' αὐτῆς*] Lege omnino *Ῥινός — δι' αὐτοῦ.* Vide Etymologicon M. p. 638, 31. cuius auctor *Orum* laudat, *Orionem* volebat dicere. LARCHER.

95) *εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον*] Nusquam *ῥὶν* accipitur pro *oue*, sed *ῥήν.* Error ortus est e vitiosa pronuntiatione recentiorum Graecorum. LARCHER.

96) *παρὰ τὸ ῥήσω*] Ita est etiam in Excerptis ex *Orione* p. 616, 13. STURZ. Legendum omnino est *παρὰ τὸ ῥήσσω.* Vide Etymolog. M p. 636, 22. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ῥάκος, ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσσω ῥήξω· ῥάκος, τὸ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον.* LARCHER.

97) *παρὰ τὴν ῥάσιν*] Conieceram legendum esse *παρὰ τὴν ἔρυσιν.* Sed *ἔρυσις* non est vox Graeca. Fortasse recte legatur *παρὰ τὸ ἐρύω.* Vide Etymolog. M. p. 641, 2. LARCHER.

98) *διὰ τοῦ ι γράφεται· εἰ δὲ ἀποβολῇ κ. τ. λ.*] Non dubito quin legendum sit: *διὰ τοῦ ι μακροῦ γράφεται· ἡ γὰρ ἀποβολὴ κ. τ. λ.* Vid. Etymolog. M. p. 638, 3.

99) *προϊζάνειν τὴν γῆν*] Ex Etymologico M. p. 638, 12. legendum est *προσιζάνειν ἐν τῇ γῇ.* Vel, vt Excerpta p. 616, 15. habent, *ἰζάνειν τῇ γῇ*, pro quo mallem *ἐν τῇ γῇ.* In iisdem Excerptis paulo ante deest *ἄνω.*

100) *ἡ ῥέα*] Lege *ἡ ἔρα.* LARCHER.

1) *Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *Φ.* 420. LARCHER.

2) *Ῥωγὰς* est accusatiuus nominis *ῥὼξ ῥωγός.* *Homerus* Odyss. *Χ.* 143. *ἀνὰ ῥωγὰς μεγάροιο.* Hinc emendabis Etymologicon M. in *ῥωγὰς μεγάλη* p. 639, 43. vbi lege *ῥωγὰς μεγάροιο.* LARCHER. Sed vbique scribendum est *ῥῶγας.*

3) *οὗ μέλλων*] Vid. ad *Ηὔξ.* Conf. infra *Ῥυθμός.*

4) *ἐρυγμός*] Verbale ab *ἐρύω ἐρύσω* debet esse *ἐρυσμός.* Error tribuendus est oscitantiae librarii. LARCHER.

5) *Ῥυμβός*] *Koenius* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 270. (p. 572. edit. *Schaefer.*) totam *Orionis* glossam afferens, scribit *Ῥύμβος.*

6) *ῥόδον βρόδον*] *Sappho* III. 4. *οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων τῶν ἐκ Πιερίας.* Vide *Orionem* supra in voc. *Βραβευταί.* LARCHER.

7) *παρὰ τὸ ῥίγος*] Corrigendum est *παρὰ τὸ ῥῖγος.* Vid. supra *Ῥῖγος.* LARCHER.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σκῆπτρον. παρὰ τὸ σκήπτεσθαι, καὶ ἐπερείδεσθαι αὐτῷ, καὶ πλεονάζει τὸ ρ̄.

Στεῖραν [8]). ἐπὶ πλοίου. παρὰ τὸ στεῤῥὰν εἶναι καὶ εὔτονον. ἀφ' οὗ τὴν μὴ τετοκυῖαν ἔλεγον, διὰ τὸ στερεωτέραν εἶναι τῆς τετοκυίας.

Σμῶδιξ. παρὰ τὸ σμῶξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἴωνες τὸ πατάξαι.

Σέλινον. κυρίως τὸ ἐξ ἕλους σευόμενον. Ὅμηρος [9]) ἐλεόθρεπτον σέλινον.

Σιγαλόεν. τὸ ποικίλον. οἷον στιγαλόεν τι ὄν [10]).

Σμερδνόν. ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὴν ψυχὴν τῶν ὁρώντων τῷ φόβῳ καὶ μὴ ἐᾶν ἐν αὐτῷ εἶναι [11]).

Σκαιή. παρὰ τὸ σκάζειν περὶ τὰς πράξεις [12]) ἔνδον οὖσαν, ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται, καὶ ὁ σκαιὸς ἄνθρωπος σκαμβός τις ὤν, καὶ μὴ ὀρθός.

Στεῦται. παρὰ τὸ στῆθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται. ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικὸν, καθ' Ὅμηρον [13])· στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Φιλόξενος δὲ οὕτω φησὶν, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οὕτω καὶ τὸ στῶ στεύω στεύεται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τῇ ψυχῇ καὶ στάσιν λαμβάνοντος καὶ ὑποθεμένου τι περὶ οὗ διϊσχυρίζεται εἰπεῖν.

Σανίς. οἷον τανίς. παρὰ τὸ τετάσθαι τὸ ἐπίμηκες ξύλον.

Σαυρωτήρ. ὅπου ἐμπήγνυται τὸ σιδήριον τοῦ δόρατος. παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ. σταυρωτήρ τις ὤν. οἱ δὲ αὐτὸ τὸ σιδήριον σταύρακα [14]) καλοῦσιν.

Σχεδόν. ἐγγὺς, παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν ἄλλον πρὸς ἄλλο [15]).

Πέος [16]). τὸ σπήλαιον, ἀφώτιστόν τι οἴκημα· παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτὸς ἐν τούτῳ· σβέος τι ὄν, καὶ σπέος. οἱ δὲ παρὰ τὸ σβέω σβολος [17]), καὶ σποδός. ὅθεν καὶ φησί [18])· δῦνε σπέος ἠεροειδές.

Σφεδανόν. τὸ σύντονον. τινὲς οὕτω· ἀφ' οὗ καὶ σφὴν, ὁ συντείνων καὶ σφίγγων· ἢ σπαδανόν ἐστιν, οἷον κατεσπαμένον [*]).

Σέλας. παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ [19]).

Σπεῖσαι. παρὰ τὸ πίσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι τὴν γῆν ἐν τῷ οἴνῳ [20]).

Σῶκος. ἐπίθετον Ἑρμοῦ· ἤτοι ὁ ἰσχυρός. σωκεῖν ἀντὶ ἰσχύειν. ἢ σάοικος, ἢ ὁ ὠκέως σευόμενος, ἢ ὁρμῶν· ἄγγελος γάρ.

Στυφελίζειν. σκληρὸς [21]) διατιθέναι. κυρίως τὸ ἀπὸ πέτρας στυφελοῦ σφάλλεσθαι [22])· στυφελὸν γὰρ τὸ σκληρόν. ἢ στυφελίζειν, ἀπὸ τοῦ τοῖς στύπεσιν [23]) ἐλαύνειν, ὅ ἐστι στελέχεσι.

Σορός. ἀπὸ τοῦ ἔσωθεν ὠρεύειν καὶ φυλάττειν τὰ σώματα.

Σκυδμαίνειν. σκυθρωπεύειν καὶ ὀργίζεσθαι. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν λεαίνων [24]), τῶν ἐπὶ τοῖς ἀφαιρουμένοις σκύμνοις ὀργιζομένων, ὥστε παρὰ τοὺς σκύμνους εἶναι· καὶ μαινεαίνειν [25]) τὸ σκυδμαίνειν.

Σταμῖνας. τὰ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμονος τάξιν ἐπέχοντα [26]).

Σπεῖρα [27]). παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν αὐτῷ τὴν τῆς δυνάμεως τελειότητα.

Σπινθήρ. παρὰ τὸ σπεῖραι πεποίηται. ὁ τὸν τοῦ πυρὸς ἔχων σπόρον. οἷον σπορεύς τις ὢν τοῦ θέροντος πυρός. παρὰ τὸ σπεῖραι οὖν, καὶ παρὰ τὸ θέρω, σπινθήρ.

Συνάορος. παρὰ τὸ συναρηρέναι· συνηαρός τις καὶ συνόμιλος, καὶ μεταθέσει τοῦ δ̄ [28]), συνάορος. ἡ γυνή.

Σφαῖρα. παρὰ τὸ σπαίρειν καὶ ἐν κινήσει εἶναι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π̄ εἰς φ̄. ἢ τοῦ κ̄ εἰς π̄. τὸ γὰρ σπαίρειν, σκαίρειν ἐστίν. οὕτω καὶ τὸ πῶς, κῶς εἴρηται κατὰ Ἴωνας, καὶ ὅπως ὅκως.

---

8) *Στεῖραν κ. τ. λ.*] In Codice MS. legitur continua serie. Sed est initium nouae Glossae. Larcher.

9) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *Β.* 776. Eadem refert auctor Etymologici M. p. 643, 28. et laudat *Orum*. Lege vero *Orionem*. Larcher.

10) *στιγαλόεν τι ὄν*] Nempe deducitur a *στίζω*, quod est *notis distinguo*. Vid. Etymolog. M. p. 646, 11. Larcher.

11) *μὴ ἐᾶν ἐν αὐτῷ εἶναι*] Lege *μὴ ἐᾶν αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι*. Atque sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Hinc etiam corrigendum est Etymologicon M. p. 653, 6. vbi perperam legitur *μὴ ἐᾶν αὐτὴν ἐν τῷ μένειν*. Larcher.

12) *σκάζειν περὶ τὰς πράξεις ἔνδον οὖσαν*] Lege *σκάζειν, περὶ τὰς πράξεις ἐνδέουσαν*. Nam ex istis *ἔνδον οὖσαν* nullus sensus effici potest, et *ἐνδέουσαν* diserte legitur in Etymologico M. p. 649, 29. Larcher.

13) *καθ' Ὅμηρον*] Locus est Odyss. *Υ.* 17. Larcher.

14) *σταύρακα*] Lege *στύρακα*. Larcher.

15) *ἄλλον πρὸς ἄλλο*] Legendum est *ἄλλον πρὸς ἄλλον*, vt est in Etymologico M. p. 670, 47. Larcher.

16) *Πέος*] Lege *Σπέος*. Larcher.

17) *σβολος*] Fortassis *Orion* σβοδὸς scripserat.

18) *φησί*] Deest *Ὅμηρος*, nempe Odyss. *Ν.* 366. Larcher.

*) *κατεσπαμένον*] Saltem *κατεσπασμένον* legendum est.

19) *παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ*] Vid. Etymolog. M. p. 643, 22. Larcher.

20) *ἐν τῷ οἴνῳ*] Dele hoc importunum *ἐν*. In Etymologico M. p. 656, 54. haec etymologia *Oro* tribuitur, sed reddenda est *Orioni*. Larcher.

21) *σκληρὸς*] Legendum est *σκληρῶς*. Larcher.

22) Hinc corrigenda sunt, quae in Etymologico M. p. 664, 16. leguntur: *κυρίως δὲ ἀπὸ πέτρας στυφλοῦς ἄλλεσθαι*. Larcher.

23) *στύπεσιν*] Ita etiam *στύφεσιν* in Etymolog. M. p. 664, 18. corrigendum est. Larcher.

24) *λεαίνων*] Scribe *λεαινῶν*. In Etymologico M. p. 652, 55. est *λεόντων*.

25) *μαινεαίνειν*] Corrige *μεναίνειν* cum Etymologico M. p. 652, 56. Larcher. Simplicius corrigas *μενεαίνειν*.

26) *Σταμῖνας — ἐπέχοντα.*] Haec glossa mutila est. Integrior extat in Etymologico M. p. 657, 56. cuius auctor descripsit *Orionem*. Itaque ibi *Ὠρίων* lege pro *Ὧρος*. Larcher.

27) *Σπεῖρα κ. τ. λ.*] Legendum est: *Σπῖρα· παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κ. τ. λ.* Etymologicon M. p. 655, 14. habet: *Σπίρα, παρὰ τὸ συνεσπαρμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τῆς τελειότητος*. Vtra istarum explicationum praeferri debeat, dubius haereo. Larcher.

28) *μεταθέσει τοῦ δ̄*] Legendum est *μεταθέσει τοῦ ᾱ*. Vide Etymolog. M. p. 666, 56. Larcher. Sed ex eodem Etymologici M. loco pro *συνηαρός τις* reponi debet *συνάορός τις*.

Digitized by Google

Σφαραγῶντο [29]. ἦχον προΐεντο [30]. ὀνόματι πεποίηται [31] δὲ ἡ λέξις. ἔνθα καὶ ὁ βρόχος [32], ᾧ τὴν φωνὴν ἀφιέμεθα, ἀσφάραγος καλεῖται.

Σταθμός. παρὰ τὴν στάσιν τὴν ἐν αὐτῷ τῶν ζώων.

Συβαρός [33]. παρὰ τὸ σεσοβεῖσθαι. συῶ συαρὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ β, συβαρός [34].

Σίβδαι [35]. πλεονασμῷ τοῦ β. σίδαι δὲ αἱ ῥοιαί.

Στράγξ. πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ τοῦ γ, στάζω, στὰξ, καὶ στράγξ.

Στρυφνός. παρὰ τὸ στύφω, στυφνὸς, καὶ στρυφνὸς, πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Σαργάνη. σάσσω ἐστὶ ῥῆμα, καὶ σωγάνη [36], καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, σαργάνη.

Σπυρίς. πλεονασμῷ τοῦ σ. ἐστὶ γὰρ παρὰ τοὺς πυροὺς, πυρὶς καὶ σπυρίς.

Στυππίον [37]. πλεονασμῷ τοῦ σ. τύποις [38] γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω

Σειρά. παρὰ τὸ εἴρω, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Συρφετός. ὡς παρὰ τὸ ὕω ὑετὸς, οὕτω καὶ σύρω συρετός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, συρφετός.

Σκορακισμὸς καὶ σκορακίζειν. ἀποβολῇ τοῦ σ [39]. ἐς κόρακας γὰρ, ὃ λέγεται εἰς κόρακας.

Σιωπή. ἀποβολῇ τοῦ γ. σιγωπὴ γάρ ἐστι. παρὰ τὴν ὄπα τὴν φωνήν.

Σμερδαλέον. παρὰ τὸ σμερδανὸν [40], παράγωγον σμερδναλέον, ἀποβολῇ τοῦ σμερδαλέον.

Σπλήν. οἷον σπὴν, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν [*] ἐπισπᾶσθαι τὰ φαυλισθέντα τῶν ὑγρῶν.

Σπλάγχνον. διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, ἢ οἷον σπλάγχυον. παρὰ τὸ ἀγχοῦ, καὶ τὸ πλησίον ἀλλήλων.

Σφυρόν. παρὰ τὸ συνεσφίχθαι τὸ ἄρθρον τῇ συνθέσει καὶ τοῖς νεύροις.

Σίαλος. τὸ λεπτὸν, καὶ οἷον ὁ ὀρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν, οἷον ἀποσειόμενον ἅλας καὶ ἀθροῦν. διαφέρει δὲ σίαλος καὶ πτύελος [41]. καὶ πτύελος μὲν ὁ ἀποπτυόμενος κατὰ προαίρεσιν κατὰ τὴν τῶν χειλῶν ἐπίπτυξιν. ὁ δὲ σίαλος αὐτομάτως ῥεῖ. διὸ καὶ σιαλίζει τὰ βρέφη καὶ ὑπεργηράσαντες, οὓς καὶ ἀναισθήτους λέγομεν. πιθανὸν δὲ κἀκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἐν τῷ πτύειν ψόφου αὐτῆς τε τυχεῖν [42] τῆς ὀνομασίας. λέγεται δὲ σίαλος. καὶ ὁ εὐτραφεὶς [43] σῦς, παρὰ τὸ ἀφρὸν προΐεσθαι, ὃν λέγομεν σίαλον.

Σκύβαλον. τὸ δι' ἐντέρων ἐκδιδόμενον, οἷον κευθίβαλον [44].

Σύφαρ. οὐχ ἁπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπιγέννημα τοῦ γήρους [45] καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας. Σώφρων [46], ξύσιλον τὸν γέροντα εἶπεν ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. κἄπειτ' ἀποκρινόμενον, σύφαρ ἀντ' ἀνδρὸς [47], τουτέστι δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἀνδρῶν ἤδη δεδαπανημένων. τινὲς δὲ καὶ τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας σύφαρ λέγουσι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. σύφαρ ἐστὶν, οἷον τὸ ἀπέσυρμα καὶ ἐῤῥυσσωμένον δέρμα.

Σῶμα. ὡς Πλάτων [48] φησὶ, σῆμα ἐστὶ τῆς ψυχῆς. ὥσπερ γὰρ ἐντέθαπται αὐτῷ.

Σέρφος [49]. παρὰ τὴν στρυφνότητα καὶ πυκνότητα. ἢ παρὰ τὸ ἐρέφειν, καὶ σκέπειν τὸ σῶμα, ἔρεφος, καὶ στέρεφος, καὶ στέρφος. οἱ δὲ παρὰ τὸ στέφειν, ὅ ἐστι σκεπάζειν, πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέφος καὶ στέρφος [50].

---

29) *Σφαραγῶντο*] Lege *Σφαραγεῦντο*. Sic Iones loquuntur. Vid. *Homer.* Odyss. *I*. 390. et 440. *Σφαραγῶντο* non est Graeca vox. LARCHER.

30) *ἦχον προΐεντο*] Optime *Orion*. Et sic scripsit auctor Etymologici M, ex editione Veneta anni 1499. quae prima est. In editione Sylburgiana p. 669. 58. legitur *ἤγουν προΐεντο*, quod est corrigendum. LARCHER.

31) *ὀνόματι πεποίηται*] Legendum est *ὀνοματοπεποίηται*. LARCHER. Malim *ὀνοματοπεποίηται*, quanquam prius illud etiam extat in Etymologico M. l. l.

32) *ἔνθα καὶ ὁ βρόχος*] Idem vitium reperitur in prima editione Etymologici M. In Sylburgiana paulo melius: *ἔνθα καὶ ὁ βρόχθος*. Sed legendum est: *ἔνθεν καὶ ὁ βρόχθος*. LARCHER.

33) *Συβαρός* non est Graeca vox, neque deduci potest a *σεσοβεῖσθαι*. Repone igitur *Σοβαρός*. LARCHER. Sed etiam *σεσοβῆσθαι* scribendum est, vel *σεσοβῆσθαι*, ἢ *σεσεῖσθαι*.

34) *συῶ συαρὸς, — συβαρός*] Corrige *σοῶ σοαρὸς, — σοβαρός*. Vide Etymolog. M. p. 654, 36. LARCHER.

35) *Σίβδαι* est vocabulum Aeolum proprium. (Vid. Etymolog. M. p. 57, 15.) Eo vsus est *Callimachus* Hymn. in Lauacr. Pallad. vers. 28. LARCHER.

36) *σωγάνη*] Procul dubio legendum est *σαγάνη*. Vid. Etymolog. M. p. 642, 23. LARCHER.

37) *Στυππίον*] Vel *Στύππιον* scribendum est, vel potius *Στυπεῖον*.

38) *τύποις γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω*] Cum Etymologico M. p. 663, 53. sic reponendum censeo: *τυπεῖον γάρ· καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ τύπτω*. LARCHER.

39) Videtur aliquid deesse. Fortassis cum Etymologico M. p. 652, 7. legendum est: *Σκορακισμὸς καὶ σκορακίζειν· ἐς κόρακας, ἐσκορακίζειν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, σκορακίζειν*. LARCHER. Saltem *ἀποβολῇ τοῦ ε* legendum est.

40) *σμερδανὸν κ. τ. λ.*] Legendum est *σμερδνὸν*, *παράγωγον σμερδναλέον*, *ἀποβολῇ τοῦ ν*, *σμερδαλέον*. LARCHER.

*) *ἐφ' ἑαυτὸν*] In Excerptis ex *Orione* p. 616, 23. *εἰς αὐτὸν* legitur.

41) *πτύελος*] Scribendum potius *πτύελον*. Nam *πτύαλον*, quod in Etymologico M. p. 645, 1. legitur, non probandum puto.

42) *αὐτῆς τε τυχεῖν τῆς ὀνομασίας*] Lege *ταύτης τυχεῖν τῆς ὀνομασίας*. In Etymologico M. p. 645, 7. haec desunt. LARCHER.

43) *εὐτραφεὶς*] Vel *εὐτραφὴς* cum Etymologico M. p. 645, 8. vel *εὐτραφηθεὶς*, vel *εὖ τραφεὶς* legendum censeo.

44) *κευθίβαλον*] In Etymologico M. p. 652, 53. *Zonarae* Lexico p. 1655. et apud *Phauorinum* rectius scriptum videtur *κυσίβαλον*, hoc est, *τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον*. Quanquam enim *κευθίβαλον* explicari potest *quod in locum occultum abiicitur*, tamen ex *κυσίβαλον* magis patet etymologiae ratio. In Etymologico Gudiano p. 505, 7. reperitur vtrumque.

45) *τοῦ γήρους*] Fortasse legendum est *τοῦ γήρως*. LARCHER. Vix dubito quin vir doctissimus scribere voluerit *τοῦ γέρως*.

46) *Sophron*, poeta comicus, et mimographus, *Euripidi* aequalis, scripsit Dorica dialecto *Μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους*, quorum lectione delectatus fuit Plato. Fragmentum e Mimis in viros sumtum afferam deinceps. LARCHER.

47) *σύφαρ' ἀντ' ἀνδρὸς*] En fragmentum *Sophronis*, vt extat in Etymologico M. p. 668. 3. *Τί μὰν ξύσιλος; τί γάρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός*. LARCHER. Paulo post, pro *τῶν ἀνδρῶν*, reponendum ex Etymolog. M. p. 668, 8. putem *τῶν ἄλλων*.

48) *Πλάτων*] Locus est in Cratylo Tom. I. Operum p. 400, C. In Excerptis ex *Orione* p. 616, 24. glossa sic exhibetur: *Σῶμα. ὥς φησι Πλάτων, ὅτι σῆμα ψυχῆς ἐστι· τάφος*.

49) *Σέρφος* est *culex*. Sed sequentia non conueniunt culici. Legendum igitur est *Στέρφος*, *pellis*, qua voce vsus est *Apollonius Rhodius* IV. 1348. LARCHER.

50) *πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέφος καὶ στέρφος*] Ordo turbatus est. Lege: *στέφος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέρφος*.

Digitized by Google

Σκῆνος. παρὰ τὸ σκήνωμα καὶ σκηνὴν εἶναι τῆς ψυχῆς, οἷον οἰκητήριον.

Σήραγγες. οἱ κοῖλοι τόποι, παρὰ τὸ σεσηρέναι.

Σιαγόνες. ὅτι σείονται περιαγόμεναι, καὶ συνάγονται αἳ εἰσὶν ὑποκάτω τῆς γένυος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σιγᾷν· αἷς ἐστὶ σιγᾷν καὶ λέγειν ἀνοιγομέναις· ἢ δι' ὧν ἕλκεται καὶ ἄγεται τὰ ἐσθιόμενα. οὕτω Σωρανός.

Στόμα. τόμα τὶ ἐστὶ, τὸ τέμνον τὰ σιτία.

Στόμαχος. δι' οὗ καταπίνομεν [51]) τὴν ὑγρὰν καὶ ξηρὰν τροφήν. ἢ στόμα ἐπὶ τῶν χεομένων [52]). ἢ ὅτι τὰ ἀπὸ στόματος εἰς αὐτὸν χεῖται. ἢ στόμαχος, οἷον σιτόμαχος, ὁ τοῖς σιτίοις μαχόμενος τοῖς θλίβουσιν αὐτόν. ἢ ὁ θλίβων ἔμπαλιν αὐτὰ, ἵνα καταβιβασθῇ. ἢ στόμαχος, οἷον τῶν σιτίων μῆχος καὶ μηχανὴ, ὥσπερ ἀλήθων αὐτά.

Σπιθαμή. παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν, τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου [53]) πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. ἡ δραχμὴ ἔχει δ' δακτύλους· ἡ δὲ σπιθαμὴ, ιβ'.

Σπάθαι. αἱ τῶν πλευρῶν. ἀπὸ τοῦ ἐπισπᾶσθαι πρὸς ἐπικαμπίαν.

Στέρνον. παρὰ τὸ στερεόν.

Στῆθος. ὅτι ἔστηκεν [54]) ἀσάλευτον· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ἡγεμονικὸν ἕστηκεν· ἢ ὅτι δι' αὐτοῦ τὰ σιτία διωθεῖται, οἷον σιτίωθος. Σωρανὸς οὕτω.

Σπλάγχνα. οἷον πέλαγχνα, διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, καὶ διὰ τὸ σπᾷν τὴν τροφήν.

Σκέλη. ἢ διὰ τὴν σχίσιν· διέσχισται γὰρ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ τὸ κέλευθον [55]), δι' ἧς βαδίζομεν, πλεονάσαντος τοῦ σ. ἢ παρὰ τοῦ σ [56]). ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκέναι, καὶ σκληρότερον εἶναι τῶν ὕπερθεν. οὕτω Σωρανός.

Στυγνός. ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανὸς, ἔπιθον πιθανός, οὕτω παρὰ τὸ ἔστυγον στυγανὸς, καὶ συγκοπῇ στυγνός. οἱ δὲ παρὰ τὴν Στύγα φασὶν εὑρῆσθαι [57]). οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ ψυχροῦ ὀνομάζουσιν· τὰ δὲ ἡδέα καὶ τερπνὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν. τὸ οὖν στυγεῖν καὶ φοβεῖσθαι ἀπὸ τῆς Στυγὸς, ἥπερ μυθεύεται ψυχρότατον παρέχειν ὕδωρ. καὶ ὁμοίως ὁ στυγνὸς παρ' αὐτὴν εἴρηται. τὴν δὲ τέρψιν θαλπωρὴν, παρὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ ἰαίνεσθαι· καὶ φόβου κρυόεντος [58]). Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου.

Σπάργανον. σπαράσσω σπαράγανον, καὶ συγκοπῇ σπάργανον.

Στεῤῥός. παρὰ τὸ στῆναι, στεῤῥός. τὰ γὰρ εἰς ναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ποιεῖ εἰς ρος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα, οἷον μιᾶναι μικρὸς, σταθῆναι σταθερός. οὕτω καὶ στῆναι στερὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου ρ, στεῤῥὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, στερεός.

Στρηνιᾷν. παρὰ τὸ στερεῖν καὶ ἀποσπᾷν τὰς ἡνίας. καὶ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων· τινὲς δὲ παρὰ τὸ στρηνὲς, τὸ σκληρόν. στρηνὴς δὲ χρόμαδος γενύων ἐγένετο [59]).

Στεροπή. παρὰ τὸ στέρεσθαι τοὺς ὦπας τοῦ βλέπειν. πλεονάζει δὲ τὸ α ἐν τῷ ἀστεροπή.

Σῦς. δύναται δὲ καὶ εἶναι παρὰ τὸ ὕεσθαι. ὕω ὕσω ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· ἐπεὶ τοῖς ὕδασι τέρπεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ὡς σῖτος, παρὰ τὸ σείω σειστὸς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ἐναλλαγῇ τόνου σῖτος, ὡς ἐργαστὴς ἐργατής [60]).

Σκίπων. παρὰ τὸ σκηρίπω, καὶ συγκοπῇ σκήρπω σκίπων [61]).

Σιρμός [62]). σιγμός τις. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ.

Στρόβιλος. παρὰ τὸ στρέφω στρόφιλος καὶ στρόβιλος. τρία δὲ σημαίνει, ἀνέμου συστροφὴν, ὀρχήσεως εἶδος, καὶ τὸν κοχλίαν.

Σπόνδυλος. οἷον σφόνδυλος. παρὰ τὸ ἐσφίχθαι παρ' ἀλλήλους.

Στέαρ. παρὰ τὴν στάσιν καὶ πῆξιν *).

Σκελετός. ὁ ἀπεξηραμμένος. παρὰ τὸ σκλῆναι, ὅ ἐστι ξηρᾶναι.

Σύριγξ. κατὰ μίμησιν τοῦ ἀποτελουμένου ἤχου. οὕτως Ἡρακλείδης [63]).

Σείριος. ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ κοινὸς [64]), ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι.

Σπάθη. τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, ἀπὸ τοῦ κατασπᾷν τὴν κρόκην.

---

51) καταπίνομεν scripsi pro vitioso καταπίνομεν.

52) ἢ στόμα ἐπὶ τῶν χεομένων] Ex Etymologico M. p. 660, 25. 26. legendum est: ἢ ὅτι στόμα ἐστὶ τῶν χεομένων. Larcher.

53) δακτύλου] Cum Etymologico M. p. 687, 36. omnino legendum est ἀντίχειρος. Orion ipse in voc. Παλαιστή sic ait: ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ διϊσταμένων τῶν δακτύλων ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμή. Larcher.

54) ἔστηκεν hoc loco et paulo post scripsi pro ἔστηκεν.

55) παρὰ τὸ κέλευθον] Possit quis emendandum putare παρὰ τὸ κέλευθος. Sed quum δι' ἧς sequatur, praestat παρὰ τὴν κέλευθον.

56) ἢ παρὰ τοῦ σ] Haec nihili sunt. Cum Etymologico M. p. 619, 34. legendum est: πλεονάσαντος τοῦ σ, σκέλευθος, καὶ συγκοπῇ, σκέλος. Larcher. Scilicet librarius, quum scripsisset verba πλεονάσαντος τοῦ σ, omissis verbis σκέλευθος καὶ συγκοπῇ σκέλος, statim perrexit ad sequentia ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκέναι, sed animaduerso errore rursus in alium incidit, atque adeo post ἢ παρὰ male aberrauit in τοῦ σ, quae iam in verbis πλεονάσαντος τοῦ σ posuerat.

57) εὑρῆσθαι] Lege εἰρῆσθαι, vt est in Etymologico M. p. 663, 17. Larcher.

58) καὶ φόβου κρυόεντος] Haec suo loco mota, et mutila, sic restituenda sunt ope Etymologici M. p. 663, 22. ὡσαύτως καὶ τὸ, φόβου κρυόεντος, (apud Homerum Iliad. I. 2.) ἀπὸ τοῦ κρύους τοῦ ψυχροῦ. Tum demum sequi debent quae in Orionis Codice praecedunt: τὴν δὲ τέρψιν — καὶ ἰαίνεσθαι. Larcher.

59) στρηνὴς δὲ χρόμαδος γενύων ἐγένετο] Est versus Homeri Iliad. ψ. 688. vbi nunc legitur: δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γίνετ', ἔῤῥεε δ' ἱδρώς. Larcher.

60) ἐργατής] Ipsius Orionis verba declarant, ἐργάτης scribendum esse.

61) παρὰ τὸ σκηρίπω — σκίπων] Ista sunt mutila. Lege cum Etymologico M. p. 650, 48. παρὰ τὸ σκηρίπτω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ καὶ τοῦ ρ, καὶ συγκοπῇ τοῦ η, σκίπων. Larcher.

62) Σιρμός] Legendum omnino est Συρμός. Vid. Etymolog. M. p. 646, 15. Larcher.

*) Στέαρ — πῆξιν] Excerpta ex Orione p. 616, 30. Στέαρ. παρὰ τὸ στήσω στέαρ.

63) Eadem reperies in Etymologico M. p. 667, 29 sq. Sed laudatur ibi Herodianus. Fortassis eadem dixere Herodianus et Heraclides.

64) κοινός] Omnino κυνὸς est legendum. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 644, 26. τοὺς κύνας διαζάσκειν ποιεῖ. Larcher.

Digitized by Google

Σπάδων. παρὰ τὸ σπᾶσθαι τί μέρος αὐτοῦ [65]. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σελήνη. παρὰ τὸ σέλας ἀείνεον ἔχειν, ὅ ἐστι νέον. ὅθεν καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ ἀεὶ νεάζων. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος. ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνομᾶσθαι [66]. οἱ δὲ φασὶν ὅτι σκοπός ἐστι. ὅτι δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προσερχόμενον ἐν αὐτῷ· οὕτως Ἡρακλείδης [67]. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ σκέθειν [68] ἡμᾶς, ὅτι ἐπέχει πολλάκις προϊέναι.

Σκιά. παρὰ τὸ συγκινεῖν καὶ συμπορεύεσθαι τινί. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σάρκα. ἐτυμοτέρως λέγουσιν Αἰολεῖς σύρκα, παρὰ τὸ ἀποσύρεσθαι τὸ δέρμα ἀπ' αὐτῆς. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σάτυρος. παρὰ τὴν σάθην [69] σάθηρος, ὡς ἅλμη ἀλμυρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ϑ εἰς τ, σάτυρος. καταφερὲς γὰρ τὸ γένος τῶν σατύρων. Θεόκριτος [70]· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκων.

Στρεβλός. παρὰ τὸ στρέφω καὶ διαστρέφω.

Συλλήβδην. λήβω, λήψω, λήψομαι παθητικόν. λήβδην καὶ συλλήβδην.

Σαπρός. παρὰ τὸ σήπω, ὡς παρὰ τὸ λέπω λεπρός.

Σκληρός. παρὰ τὸ σκλῶ μονοσύλλαβον, ὅ ἐστι ἀπὸ τοῦ σκέλλω.

Στεῖρα. παρὰ τὸ στῶ, οὗ παράγωγον στείω, στεῖρα, ἡ τοῦ κυῆσαι στάσιν ἔχουσα. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Εὐδαίμων, παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ τίκτειν.

Σπείρω, παράγωγον τοῦ σπῶ. ἅμα γὰρ τῷ καταβληθῆναι τὴν σπορὰν, σπᾶται ὑπὸ τῆς γῆς τὸ χωρῆσαν εἰς αὐτήν. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν, ὅτε δέχονται τὸ σπέρμα.

Στιλπνός. παρὰ τὸ στίλβω, ὡς τέρπω τερπνός.

Σεμνός. παρὰ τὸ σέβω. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Σόλος [71]. ὁ δίσκος. παρὰ τὸ σῶ, τὸ ὁρμῶ καὶ κινῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ σῶ, ὁ μέλλων σώσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς ο, σόλος. παρὰ [72] τὸ ὅλον σεύεσθαι, ὡς στρογγύλον. οὕτω Φιλόξενος.

Σαλάμβη [73]. ἡ θυρὶς ἡ ἐν σάλῳ οὖσα, ἢ παρὰ τὸ σέλας βαίνειν δι' αὐτῆς.

Σαλαμβὰς [74]. ἡ δαίμων, παρὰ τὸ ἀεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι· ἢ ὅτι περιέρχεται τὸν Ἄδωνιν θρηνοῦσα. καὶ σηλάζειν [75] Ἀνακρέων [76] ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. σαλεύει γὰρ, καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου.

Συστῆται. εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων. ἐπεὶ μετὰ τῶν συνήθων ἵστανται καὶ εὐσταθοῦσιν ἐν ταῖς φάτναις.

Σιλλοί. τιλλοί τινες εἰσί. τίλλειν δὲ τὸ κόπτειν [77], ὡς λέγει Ἀνακρέων [78].

Σωρός. σωρεύω, σωρεὺς [*], καὶ κατὰ συγκοπὴν σωρὸς, ὡς φωλεύω φωλεός.

Σκυθρωπάσαι. πλεονασμῷ τοῦ ρ, σκυθωπάσαι δέ ἐστι, παρὰ τὸ Σκυθικοὺς ἔχειν ὦπας, ὅ ἐστι καταπληκτικούς.

Σφέλας [79]. τὸ ὑποπόδιον. παρὰ τὸ φλᾶσθαι εἰς αὐτὸ τὰ γόνατα, ὅ ἐστι θλᾶσθαι καὶ κάμπτεσθαι ἐν τῷ καθέζεσθαι.

Σφάζω. φῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἀναιρῶ. οὗ παράγωγον εἰς μι, φημί, ἔνθεν φατός, καὶ ἤϊφατος [80], καὶ τὸ πέφαται, καὶ πεφάσθαι [81], καὶ τούτου τὸ φῶ παράγωγον φάζω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σφάζω.

Στατήρ. παρὰ τὸ ἵστημι, στήσω, στατὴρ, καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῦ νομίσματος τίθεται.

Σταγών. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, οὗ παράγωγον στάζω, οἷον οὐ ῥύσιν [82], ἀλλὰ διάστασιν τῆς φορᾶς τοῦ ὑγροῦ λαβούσης.

Στήλη. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, στήσω, στήλη.

Σιτοδεία. σίτου ἔνδεια, καὶ συγκοπῇ σιτοδεία.

Σκνιπὸς καὶ σκνιφός. ὁ μικρολόγος. παρὰ τοὺς κνίπας, καὶ τὴν τούτων μικρότητα. σκνὶψ δὲ κωνωποειδὲς πτηνόν.

Σίφων. παρὰ τὸν ποιὸν ἦχον ἐν τῷ ἀνενέγκαι ποιεῖν.

Σκαρθμός. παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρμὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, σκαρθμός.

---

65) *σπᾶσθαι τί μέρος αὐτοῦ*] Lege *ἀποσπᾶσθαί τι μέρος αὐτοῦ*, vt est in Etymologico M. p. 655, 30. LARCHER.

66) *ὠνομᾶσθαι*] Legendum est *ὠνόμασται*. Vid. Etymolog. M. p. 652, 29. LARCHER.

67) *Ἡρακλείδης*] In Etymologico M. p. 652, 31, male legitur *Ἡράκλειτος*. LARCHER.

68) *σκέθειν*] Lege *σχέθειν*, vt est in Etymologici M. loco laudato, vbi testis affertur *Ὧρος*. Sed procul dubio legendum est *Ὠρίων*. LARCHER.

69) *τὴν σάθην*] Hoc vocabulo vsus est *Aristophanes* Lysistr. 1119.

ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

Vide ibi notam *Brunckii*. LARCHER.

70) *Θεόκριτος*] Eius verba sic legenda sunt, vt leguntur in *Theocriti* editionibus Idyll. IV. 63.

εὖγ' ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

LARCHER.

71) *Σόλος*] In apographo legitur *Σῶλος* per miram oscitantiam librarii. LARCHER.

72) *παρὰ*] Puto *ἢ παρὰ* legendum cum Etymologico M. p. 651, 41. LARCHER.

73) *Σαλάμβη* est *ostium fluminis*. Ad hanc significationem alludit primum etymum. *Lycophron* vers. 98. habet *δισσὰς σαλάμβας*. Sed fortasse *σαλάμβαι* dictae sunt *fores*, [vel potius *fenestrae*. STVRZ.] quod in *σάλῳ* siue perpetuo motu atque agitatione versentur. LARCHER.

74) *Σαλαμβάς*] Fortasse legendum est *Σαλαμβώ*. *Hesychius*: *Σαλαμβώ ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις*. Salambonem dixit *Lampridius*. Vid. *Salmas*. ad Scriptores Hist. Aug. Tom. I. p. 807. et quae ad Etymologicon M. annotaui. LARCHER.

75) *σηλάζειν*] Corrige *σαλαΐζειν*. LARCHER.

76) *Ἀνακρέων*] Vid. *Fischer*. ad *Anacreontis* Fragm CXXV. p. 448.

77) *κόπτειν*] Lege *σκώπτειν* cum Etymologico M. p. 646, 8. ex quo etiam *Σίλλοι* et *σίλλοι* scribendum videtur. LARCHER.

78) *Ἀνακρέων*] Vid. Etymol. M. p. 646, 9. et *Anacreontem* p. 290. ex editione *Barnesii*, qui versum *Anacreontis* pessime interpretatus est; in editione *de Pauw* p. 284. et sequ. LARCHER. Adde *Fischerum* ad *Anacreont*. Fragm. LXVII p. 398.

*) *σωρεὺς*] Manifestum est, *σωρεὸς* esse scribendum.

79) *Σφέλας*] Hac voce vsus est *Apollonius Rhodius* III. 1159.

ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε.

LARCHER.

80) *ἤϊφατος*] Legendum fortassis est *ἀρηΐφατος*, quae vox reperitur apud *Homerum*. LARCHER.

81) *πεφάσθαι* pro *πεφᾶσθαι* scribendum putaui.

82) *ῥύσιν*] Sic scriptum reperi in Etymologici M. editione Veneta. *Sylburgius* ibi p. 657, 35. ex coniectura edidit *ῥύμην*. LARCHER.

Digitized by Google

Σκαρδαμύττειν. παρὰ τὸ μύω μύσω, καὶ παράγωγον [83]), ὡς ἀφύω ἀφύσσω. παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ μύειν ἐν τῇ συνεχεῖ κινήσει τῶν βλεφαρίδων.

Σκάφος. παρὰ τὸ σκάπτω, δηλοῦν καὶ τὸ κοιλαίνω.

Στραβός. παρὰ τὸ στρέφω, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ φ εἰς β. οἷον ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Σήθω. παρὰ τὸ σῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σείειν ἐν τῷ κοσκίνῳ. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ σήθειν, Ἡρόδοτος [84]) τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν παθητικῶν λέγει σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσιν. ὡς παρὰ τὸ κνῶ, κνήθω, ἀλῶ ἀλήθω, πλῶ, ὅθεν τὸ πλῆμι, καὶ διπλασιασμὸς πίμπλημι, καὶ παράγωγον τοῦ πλῶ πλήθω, οὕτω τοῦ σῶ σήθω.

Στροφάλιγξ. παρὰ τὸ στρέφω εἰς ιξ γίνεται παρώνυμον ἀπὸ τῶν εἰς ος· καὶ ὡς Φοῖνος Φοῖνιξ, λάος λάϊγξ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, στρόφιγξ, καὶ πάλιν προσελθόντος τοῦ αλ, στροφάλιγξ [85]).

Σεῖστρον. παρὰ τὸ σείω.

Στήμων. στῶ, στήσω, στήμων, καὶ φιλῶ, φιλήσω, φιλήμων.

Στίζω. παρὰ τὸ στῶ στίζω. τὸ τὸν διακεχυμένον καὶ πεπλανημένον λόγον στῆσαι [86]). ὁ δὲ Φιλόξενος, ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ὀνομάτων, στίζειν ἐστὶ [87]) τὸ τὰς ἐν τῇ ἀναγνώσει φορὰς ἐν στάσει ποιεῖν, στίζειν λέγομεν. ἀπὸ τοῦ στίζω στιγμή.

Σταλαγμός. στῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παράγωγον στάσσω, οὗ μέλλων στάξω, καὶ ἐπεισελθόντος τοῦ αλ, σταλαγμός. τὸ δὲ στάσσω καὶ αὐτὸ προσλαβὸν τὸ αλ, ἐποίησε τὸ σταλάσσω.

Σύλος [88]). ὡς πλήθω πληθύω, ἄνω ἀνύω, οὕτω καὶ στῶ στύω, στύσω, στύλος. οὕτω καὶ χῶ, χύω, χύσω, χυλός, ὀξυτόνως. τὰ γὰρ ῥηματικὰ ταῦτα ὀνόματα διαφόρως τονίζεται.

Σποδός. παρὰ τὸ σβέω σβέσω, σβοδὸς καὶ σποδός· ἢ ἐκ τοῦ ἐσβεσμένου πυρός.

Στολή. παρὰ τὸ στέλλω στολή.

Σκῆψις. σκέψις ἐστὶ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, σκῆψις. οἱ γὰρ προφασιζόμενοι σκέπτονται τί εἴπωσι.

Σκῶλον. παρὰ τὸ σκῶ [89]), τὸ ξηραίνω. σκόλος ἐστὶ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, σκῶλος. Ὅμηρος [90])· ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, ὁ ὑπὸ πυρὸς ἐξηραμμένος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Σιφλός. πλεονασμῷ τοῦ φ. κυρίως δὲ ὁ σεσινωμένος [91]) τοὺς ἴλλους. κατὰ δὲ [92]) καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συρία. παρὰ τὸ σύρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ [93]). ἐκ τοῦ ἐναντίου [94]), Ἀσσυρία, παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι [95]) τότε. εἰσὶ δὲ οἱ Πέρσαι. ἐκεῖσε γὰρ οὐκ ἔστι θάλασσα.

Σπόγγος [96]). εἰ μὲν διὰ τοῦ π, παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρά. διὰ δὲ τοῦ φ, παρὰ τὸ σφίγγειν. κατὰ τὰς ἐκθλίψεις. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συνημοσύναι. παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸν ἀφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ.

Στηκός. τηκός [97]), οἷον στηκῶος ἐστὶν, ὃν στήκουσιν [98]) εὐχώμενοι.

Στράτα. ἡ ἐστρωμένη ὁδὸς καλεῖται τῇ Λατίνων φωνῇ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τράπεζα. κατὰ ἀποβολὴν, τουτέστι, τετράπεζα, τέσσαρας πόδας ἔχουσα. αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

Τέναγος. παρὰ τὸ τέγγω τὸ βρέχω. τέγγος τέναγος, ὁ ὑπόβροχος τόπος.

Τάφρος. πλεονασμῷ τοῦ ρ. παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι [99])

---

83) καὶ παράγωγον] Addendum arbitror μύσσω.

84) *Herodotus* l. 200. ἐσβάλλουσι ἐς ὅλμον, καὶ λεήναντες ὑπέροισι, σῶσι διὰ σινδόνος, *in pilam coniiciunt, ac pistillis mitigatos per linteum incerniunt.* Confer ibi notam *Valckenaerii.* LARCHER.

85) Nempe ex στρέφω fit στρόφος, et inde στρόφιξ, vt λάϊξ ex λάος, sed pleonasmo literae γ, στρόφιγξ, λάϊγξ, et alio pleonasmo syllabae αλ, στροφάλιγξ. LARCHER.

86) λόγον στῆσαι est *interpunctionibus orationem distinguere.* LARCHER.

87) στίζειν ἐστὶ] Vel haec delenda sunt, vel quae paulo post sequuntur, στίζειν λέγομεν. Vid. Etymolog. M. p. 660, 57. LARCHER. Equidem deleuerim verba στίζειν ἐστί.

88) Σύλος] Non est vox Graeca. Legendum Στύλος, vt sequentia euincunt. LARCHER.

89) Σκῶλον, παρὰ τὸ σκῶ] Lege Σκῶλος. παρὰ τὸ σκλῶ. Nam σκλῶ est contractum ex σκλέω σκελέω, quod est a verbo σκέλω σκέλλω. LARCHER.

90) *Homeri* verba, ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, extant Iliad. Ν. 564. LARCHER.

91) σεσινωμένος] Ita etiam legitur in *Zonarae* Lexico p. 1643. sed in Etymologico M. p. 648, 56. ἐσινωμένος, apud *Phauorinum* p. 1652, 27. σεσιμωμένος. *Orionis* tamen et *Zonarae* lectio praeferenda est.

92) κατὰ δὲ] Hae voces nullum exhibent sensum. Lege καταχρηστικῶς δὲ, vt est in Etymologico M. p. 648, 57. Eius auctor totam glossam ad verbum descripsit ex *Orione*, vel ex *Herodiano*, quem laudat *Orion.* Caeterum σιφλὸς contractum est ex σίπαλος. Vid. *Ruhnken.* Epist. Crit. II. p. 37. primae editionis, p. 166. edit. secundae. LARCHER.

93) ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ] Auctor Etymologici M. p. 143, 3. addit μερικοῦ γενομένου. LARCHER.

94) ἐκ τοῦ ἐναντίου] Mallem ἐκ τοῦ ἐναντίου. Atque sic est in Excerptis p. 616, 32. vbi etiam Ἀσυρία scribitur, rectius quidem, si allatam etymologiam spectamus.

95) παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι] Conf. Etymolog. M. p. 143, 6. LARCHER.

96) Σπόγγος κ. τ. λ.] Totam glossam ad verbum hinc exscriptam esse ab auctore Etymologici M. p. 656, 20 sq. nisi quod *Orion* fontem indicauerit *Herodianum*, notauit *Bastius* ad *Gregorium* de Dialectis p. 878. edit. *Schaefer.* In fine glossae praebent Excerpta p. 616, 34. παρὰ τὸ σφίγγειν τὰς ἐκθλίψεις.

97) Στηκός. τηκός] Legendum est Σηκός. σηκός. LARCHER.

98) ὃν στήκουσιν εὐχώμενοι] Etymologicon Gudianum p. 499, 18. habet πρὸς ὃν στήκουσιν εὐωχούμενοι. Sed tam ibi quam apud *Orionem* legendum est πρὸς ὃν στήκουσιν εὐχόμενοι.

99) παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι] Deesse videtur τι, vel χῶμα, vt sit παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι τὸ χῶμα. Vid. Etymolog. M. p. 679, 48. vbi legitur παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ χῶμα. LARCHER. Etymolog. Gud. p. 525, 40. παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτῆς τὸ χῶμα. vbi αὐτοῦ reponendum est.

Digitized by Google

ἐν τῷ σκάπτεσθαι, ἄφαρος, ἄφρος, τάφρος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς φησὶ, παρὰ τὸ τρέπω, τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων[100]), καὶ μεταθέσει τοῦ π̄ εἰς φ̄, τάφρος.

Τέκνον. τέκω, τέκανον, τέκνον.

Τύμπανον. τύπτω, τύπανον, πλεονασμῷ τοῦ μ̄, τύμπανον.

Τήγγανον. τήκω, τήκανον, καὶ μεταθέσει τοῦ κ̄ εἰς γ̄, τήγγανον.

Τριτογένεια. ἤτοι ἡ παρὰ τῷ Τρίγωνι[1]) ποταμῷ γεννηθεῖσα, ἢ ἡ τρεῖς[2]) ποιοῦσα τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ. ἢ ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. αὕτη δὲ τριταία οὖσα φανερὰ γίνεται, τουτέστιν ὅτε τρίων δρόμων[3]).

Τρίβον[4]). ὁ τρίπους, ὁ τὴν τριβὴν[5]), ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων.

Τάριχος. παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχείᾳ ἰσχναίνεσθαι[6]), ἢ παρὰ τὸν γάῤῥον ἴσχειν καὶ εἰς χ̄ γάῤῥον ἐξιχωρίζεσθαι[7]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. καὶ ἐστὶ τροπὴ τοῦ γ̄ εἰς τ̄.

Ταινύηκες. ἐπὶ τοῦ ξίφους. τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τουτέστι ἠκονημένην. ἡ δὲ ἀκὴ παρὰ τὸ εἴκω[8]), ὡς παρὰ τὸ τρίβω τριβή. ἥκειν δὲ καὶ προήκειν, τὸ εἰς ὀξὺ νενευκέναι.

Τροχός. παρὰ τὸ τρέχειν, ὡς παρὰ τὸ δραμεῖν δρόμος.

Τείρεα. παρὰ τὸ τείρειν, ὅ ἐστι δαμάζειν, βλάπτειν. εἰσὶ γὰρ ἀστρόβλητοί τινες. ἢ παρὰ τὸ τέρας, τὸ σημεῖον. σημαντικὰ γὰρ εἰσὶ τινῶν[9]) μελλόντων.

Τηθύς. παρὰ τὴν τιτθὴν καὶ τὴν τήθην. τὰ γὰρ πάντα τρέφει.

Τάφος. θήπω ἐστὶ ῥῆμα. τὸ ταράττω[10]) καὶ ἐκπλήττομαι. ἔνθεν τὸ τέθηπέ τις[11]). ἐστὶν οὖν θήπω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα θάπος, τροπῇ κατ' Ἴωνας τοῦ θ̄ εἰς τ̄, καὶ τοῦ π̄ εἰς φ̄, τάφος. Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[12]).

Τάφος. ἔνθα τὰ λείψανα. παρὰ τὸ θῶ τιθῶ, παράγωγον θάπτω, καὶ πάλιν τροπῇ τοῦ θ̄ εἰς τ̄, καὶ τοῦ π̄ εἰς φ̄. περιττὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τ̄ ἐν τῷ ῥήματι. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Τηλοῦ. παρὰ τὸ τέλος τελοῦ ἐστὶ, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄, τηλοῦ. τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[13]).

Τάλας. παρὰ τὸ ταλλω, καὶ τλῶ κατὰ συγκοπήν.

Τλήμων. τλῶ, τλήσω, τλήμων.

Τρύχειν. τρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ βλάπτειν καὶ κακοῦν, οὗ παράγωγον τρώω. Ὅμηρος[14])· οἶνός σε τρώει μελιηδής. τοῦ τρῶ ἄλλο παράγωγον τρύω, καὶ προσθέσει τοῦ χ̄, τρύχω.

Τρώσω[15]). τρῶ παράγωγον, σημαίνει τὸ κατεργάζεσθαι, καὶ μὴ ἐὰν τινὰ ἂν τρώσῃ τις ὑγρᾶ[16]). οὕτω Φιλόξενος.

Τρῶκται. οὕτω τοὺς Φοίνικας φασίν. Ὅμηρος[17])· δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς, τρώκτης. ἐκ τοῦ τράω σημαίνοντος τὸ βλάπτω. παράγωγον τράσω, οὗ μέλλων τράξω. ῥηματικὸν ὄνομα, τρώκτης, ὁ ἐπὶ βλάβῃ τισὶν ἐγκαταμίσγων. Φιλόξενος.

Τέρτρον. τρῶ τρᾶς ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ τείρω. παρὰ δὲ τὸ τείρω τέρτρον, ὡς παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμῶμαι[18]) λέκτρον.

Τρίζω. παρὰ τὸ τρῶ τρίζω παράγωγον. δηλοῖ δὲ ὀδυνηρὰν τινα φωνὴν[19]). ἔνθ' ὅγε[20]) τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας.

Τανηλεγής. παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι, καὶ παρὰ τὸ ταναόν, τανηλεγὴς καὶ τανηλεγής, ὁ αἰώνιον κοίμημα καὶ μακροχρόνιον ἔχων.

Τέρσεσθαι. παρὰ τὸν θέρσω, μέλλοντα Αἰολικὸν, καὶ τροπῇ τοῦ θ̄ εἰς τ̄.

Τιθήνη. παρὰ τὸν τιτθὸν, ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς τ̄. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. ὁ αὐτὸς καὶ περὶ[21]) τὸν θήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ τρέφω, ὄνομα θήνη, καὶ διπλασιασμὸς τιθήνη.

---

100) *τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων*] Haec me non intelligere lubens fateor. Conieceram τὸ *προσιόντων τροπὴν ποιῶ τῶν πολεμίων*. Ea vero coniectura non mihi satisfacit.

1) *Τρίγωνι*] Legendum est *Τρίτωνι*. Vide Etymologicon M. p. 696, 41. et *Herodotum* IV. 188. et 189. Larcher.

2) *τρεῖς*] Lege *τρεῖν*. Etymolog. M. p. 696, 48. *τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖν. ἡ φόβου ἐμποιητική.* *Eustathius* ad *Homer.* Iliad. *Δ.* p. 504, 25. *ἢ τὸ τρεῖν ἐγγεννῶσα τοῖς ἐχθροῖς.* Larcher.

3) *ὅτε τρίων δρόμων*] Aliquid deest. Larcher. Fortassis legi possit *ὅτε τριῶν ἡμερῶν ἐστι.*

4) *Τρίβον*] Legendum est *τρίπος*. Vid. *Hesych.* Larcher.

5) *ὁ τὴν τριβὴν*] Quid haec sibi velint, non capio. Vide, num tibi placeat *ὁ ἐμπυριβήτης*. Conf. *Schol. Homer.* ad Iliad. *I.* 123.

6) *ἰσχναίνεσθαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 677, 47. in quo legitur *ἴσχεσθαι*. Larcher.

7) *παρὰ τὸν γάῤῥον ἴσχειν καὶ εἰς χ̄ γάῤῥον ἐξιχωρίζεσθαι*] Haec corrupta mihi videntur. Larcher. Etymolog. M. p. 677, 47. et ex eo *Phauorinus*: *παρὰ τὸ γάρον ἴσχειν, τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄.* Fortassis igitur ita corrigi possit locus *Orionis*: *παρὰ τὸ γάῤῥον* (vel *γάρον*) *ἴσχειν, ἢ καὶ γάῤῥον ἐξιχωρίζεσθαι.*

8) *εἴκω*] Legendum est *ἥκω*. Nam *ἀκὴ* et *ἠκὴ* est *ἀξύτης τοῦ σιδήρου*. Hac data occasione mendam eluam ex *Archilochi* loco, qui in Etymologico M. p. 43, 23. legitur: *Ἴστη κατ' ἠκὴν κύματος κνανέον.* Corrige ex pag. 384, 18. eiusdem Etymologici: *Ἴστη κατ' ἄκην κύματός τε κἀνέμου.* Larcher.

9) *τινῶν μελλόντων*] Fortassis hoc verius est, quam quod in Etymologico M. p. 685, 8. est, *τῶν μελλόντων*.

10) *ταράττω*] Mallem *ταράττομαι*, quia *ἐκπλήττομαι* sequitur.

11) *τέθηπέ τις*] Fortasse legendum est *τέθηπά τε*, quod extat apud *Homerum* Odyss. *Z.* 168. Larcher.

12) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων*] Locum reperire non potui.

13) *περὶ Ἐπιῤῥημάτων*] Locus est in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 588, 1. Sed confer etiam p. 607, 2 5.

14) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *Φ.* 293. Larcher.

15) *Τρώσω* est futurum verbi *τιτρώσκω*, quod non conuenit cum sequentibus. Lege igitur *Τρώγω*, et vide Etymologicon M. p. 698, 40. vnde etiam *τοῦ τρῶ παράγωγον* legendum est. Larcher.

16) *ἐὰν τινὰ ἂν τρώσῃ τις ὑγρᾶ*] Cum Etymologico M. l. l. corrige: *ἐὰν, ἅτινα ἂν τρώγῃ τις, ὑγρά.* Larcher.

17) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *Ξ.* 288. Larcher.

18) *λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμῶμαι*] Etiam paulo post, in voc. *Τανηλεγής*, verbo *λέγω* tribuitur notio cubandi ac dormiendi. Sed rectius *λέχω* et *λέχομαι* hanc vim habere dicitur.

19) Post *φωνὴν* adde *ἀφεῖναι* cum Etymologico M. p. 694, 17. Larcher.

20) *Ἔνθ' ὅγε κ. τ. λ.*] Est versus *Homeri* Iliad. *B.* 314. Larcher.

21) *περὶ τὸν θήσω*] Lege *παρὰ τὸν θήσω*.

Digitized by Google

Τυρός. τροπῇ τοῦ η εἰς υ. παρὰ τὸ τηρεῖσθαι. γάλα γὰρ τηρούμενον ἐστὶν ὁ τυρός. ὡς παρὰ τὴν ἅλμην ἁλμυρὸς, οὕτω καὶ τυρός. Βησαντῖνος [22]) ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθίας [23]).

Τριτογένεια. ἡ Ἀθηνᾶ. κατὰ Δημόκριτον, Φρόνησις νομίζεται. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Φρονεῖν τρία ταῦτα· βουλεύεσθαι καλῶς, λέγειν ἀναμαρτήτως, καὶ πράττειν ἃ δεῖ.

Τροπός. ὁ τροπωτὴρ τῆς κώπης. παρὰ τὸ τρέπειν ὅπου δεῖ τὴν κώπην. τρέπω τροπὸς, ὡς πέμπω πομπός.

Τρίβακος [24]). τριβὴ τρίβαξ παρώνυμον, καὶ ἡ γενικὴ εὐθεῖα γίνεται πολλάκις, ὡς Φύλαξ Φύλακος, καὶ ὁ Φύλακος, ῥόος ῥόαξ, καὶ μεταθέσει τοῦ ο εἰς υ, ῥύαξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Τρήρων. παρὰ τὸ τρέω τὸ Φοβοῦμαι. τρεερὸς ὄνομα ῥηματικὸν, τῶν δύο εε εἰς η συναλοιΦῇ [25]), ἐξ οὗ καὶ τρήρων.

Τόξον. τάζω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ἔταγον δεύτερος ἀόριστος, καὶ ταγὼν μετοχὴ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγὼν, ὡς πείθω πιθὼν καὶ πεπιθών. παρὰ τὸ τάζω οὖν, καὶ τάξω μέλλων, τάξον ἐστὶ, καὶ τόξον τροπῇ τοῦ α εἰς ο. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

Τραπέουσι [26]). δηλοῖ τὸ πατοῦσι. παρὰ τὸ τρέπω [27]).

Τρώγλη. παρὰ τὸ τρώγω τρώξω τρώγλη, τὸ διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τοίχου.

ΤρυΦή. παρὰ τὸ θρύπτω καὶ θρυπτή, τρυΦή.

Τάλαντον. τὸ ζυγόν. παρὰ τὸ ταίνω ῥῆμα, ὅπερ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιταίνω. ὡς Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄΦαντος, καὶ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, οὕτω τιταίνω ταντὸς, καὶ οὐδέτερον ταντὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, τάλαντον, καὶ σύνθετον ἀτάλαντον.

Τηλία. ἡ περιΦέρεια [28]) τοῦ κοσκίνου. παρὰ τὸ σῶ, δηλοῦν τὸ σείω, καὶ σήθω, καὶ κινῶ. σῶ, σήθω, ἀφ' οὗ ὄνομα σηλία καὶ τηλία. τρέψαντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ σ εἰς τ, τὸ σῶ θῶ λέγουσι. καὶ ἐν συνθέσει διάττω [29]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, τῶ, διάω, διάττω.

Ταινία. παρὰ τὸ ταίνω ῥῆμα. διπλασιασμὸς γίνεται τιταίνω.

Τελαμών. παρὰ τὸ ταλάσσω, ταλαμὼν, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, τελαμών.

Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει [30]). παρὰ τὸ θέρω θέρεν καὶ τέρεν, τὸ ὡς τεθρασμένον [31]) καὶ διακεχυμένον.

Τέρεν. τὸ ἁπαλόν. παρὰ τὸ διακεχῦσθαι [32]), ἢ μὴ τραχὺ εἶναι. οἷον τὸ ὑπὸ θερμότητος δυνάμενον διαχυθῆναι· ὅπερ ἐστὶ ἁπαλόν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Τροία. βιωτικὸν ὄνομα [33]), Τρὼς Τρωὸς, Τρωΐα καὶ Τροία.

Τρύγοιπος. ὁ ὑλιστήρ. παρὰ τὸ ἰποῦσθαι τὴν τρύγα.

Τέκμωρ. παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ [34]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, τέκμωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπεροπλία. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς ὅπλα Φερόντων.

Ὑψηχέες ἵπποι. παρὰ τὸ εἰς ψύχος [35]) ἔχειν τὴν ἀναΦορὰν, καὶ παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναΦέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν.

Ὑσμίνη. συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπομείνη τις οὖσα. χρεία γὰρ ὑπομονῆς τοῖς μαχομένοις. πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ δ *), δυσμίνη καὶ ὑσμίνη, ὡς διωκὴ καὶ ἰωκή.

ὙπερΦίαλος. τροπῇ τοῦ υ εἰς ι [36]), ὑπερΦίαλός τις ὢν, καὶ ὑπερΦυής.

Ὑπέραι. αἱ ἐξηρτημέναι τοῦ κέρατος [37]) σχοῖνοι, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι.

Ὑβόν. κυΦὸν ἐστὶν ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ Φ εἰς β.

Ὑστέρα. ἀπὸ τῆς μήτρας [38]), ἤτοι ἀπὸ τῆς θέσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ εὐθὺς, ἀλλ' ὕστερον ἀποδιδόναι τὰς ἰδίας ἐνεργείας.

---

22) *Βησαντῖνος*] Intelligitur *Helladius*, de quo supra dixi ad vocem *Ποτνιᾶσθαι*. LARCHER.

23) *Χρηστομαθίας*] Scribe *Χρηστομαθείας*.

24) *Τρίβακος*] Vide notam *Brunckii* ad *Sophocl.* Antig. 974. LARCHER. Conf. quos laudaui in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrina p. 53.

25) *τῶν δύο εε εἰς η συναλοιφῇ*] Addendum est *τρηρὸς*, vel, si antea *τρέερος* pro *τρεερὸς* malis, *τρῆρος*.

26) *Τραπέουσι*] *Homerus* Odyss. *H.* 125. *ἄλλας (σταφυλὰς) δὲ τραπέουσι*. LARCHER.

27) *παρὰ τὸ τρέπω*] Etymologicon M. p. 692. 51. *παρὰ τὸ τρέφω τὸ πήσσω. ἐκ τοῦ θρέψαι*. Melius *Eustath.* ad *Homeri* Odyss. p. 1574. 3. *γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέπειν ἡ λέξις, ἐπεὶ πατουμένη τρέπεται εἰς ἄλλο τι ἡ σταφυλή. εἰς οἶνον γὰρ τρεπομένη ἀπὸ πηκτοῦ εἰς ῥυτόν*. LARCHER.

28) *ἡ περιφέρεια κ. τ. λ.*] In Etymologico M. p. 686, 2. haec *Oro* tribuuntur. Laudari debebat *Orion*. LARCHER.

29) *ἐν συνθέσει διάττω κ. τ. λ.*] Lege *ἐν συνθέσει τῆς διὰ, διάττω, πλεονασμῷ τοῦ τ*, sed caetera dele. Vid. Etymolog. M. p. 686, 5. LARCHER.

30) *Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *T.* 323. LARCHER.

31) *ὡς τεθρασμένον*] Cum Etymologico M. p. 682, 37. lege *ὥσπερ* (vel *ὡς*) *τεθερμασμένον*. LARCHER.

32) *διακεχῦσθαι*] Lege *διακεχύσθαι*. LARCHER.

33) *βιωτικὸν ὄνομα*] Corrige *Βοιωτικὸν ὄνομα*. LARCHER.

34) *παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ*] Pro hoc vltimo legendum est *τέκωρ*, vt euincunt sequentia. Optime Etymolog. M. p. 680, 14. *ἀπὸ τοῦ τέκω τέκωρ, καὶ τέκμωρ, πλεονασμῷ τοῦ μ*. LARCHER.

35) *εἰς ψύχος*] Lege *εἰς ὕψος*. LARCHER.

*) *πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ δ*] Ante haec verba fortassis inseri debet: *ἢ παρὰ τὸ δυσμενής τις εἶναι*. LARCHER. Conf. Etymolog. Gud. p. 545, 38.

36) *τροπῇ τοῦ υ εἰς ι*] His fortasse praemittendum est *ὑπερφύαλος*. LARCHER. Mihi totus locus ita refingendus videbatur: *Ὑπερφίαλος· ὑπερφίαλός τις ὢν, καὶ ὑπερφυής· τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, ὑπερφίαλος*.

37) *τοῦ κέρατος*] Adde *τοῦ ἱστοῦ* cum Etymologico M. p. 705, 10. LARCHER.

58) *ἀπὸ τῆς μήτρας*] Lege *ἐπὶ τῆς μήτρας*, vt habet Etymolog. M. p. 712, 23. LARCHER.

Digitized by Google

Ὑπήνη *). αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἵημι, οὗ μέλλων ἥσω, ἥνη καὶ ὑπήνη, παρὰ τὴν ἕσιν τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος.

Ὑπώπια. τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα [39]).

Ὑπερώα. ὁ οὐρανίσκος. Ὅμηρος [40])· χείλεα μέν τ' ἐδίηνʼ, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε. παρὰ τὸ ὑπ' αὐτὴν ὁρμᾶσθαι τὴν τροφήν· ἐρωὴ γὰρ ἡ ὁρμή. ἢ μετενήνεκται ἀπὸ τῶν ὑπερῴων οἰκοδομημάτων καὶ μετεωρισμένων ὑπὲρ τὴν ἔραν, τουτέστι τὴν γῆν. ἡ αὐτὴ δὲ ἐτυμολογία καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου.

Ὕστερος. συγκοπῇ τῆς $\overline{\pi\eta}$ συλλαβῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\sigma}$ [41]). ὡς γὰρ πρὸ πρότερος, καὶ [42]) ὑπὸ ὑπότερος, καὶ ὕστερος. ὑπὸ ἑνὸς γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος [43]), ὥστε πλεονασμὸν εἶναι τοῦ $\bar{\sigma}$.

Ὕσπληξ. ὑπόπληξ. συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\sigma}$, ὑπόσπληξ καὶ ὕσπληξ. οἱ δέ τινες παρὰ τὴν ἕσιν καὶ πλῆξιν ἕσπληξ καὶ ὕσπληξ, ἀντίθεσις τοῦ $\bar{\epsilon}$ εἰς $\bar{\upsilon}$, ἀπὸ τοῦ ὑποπλήσσειν τὴν σπάρτον ἀφιεμένην ὑπὸ τῶν δρομέων.

Ὑπερώσιος. ἔκτασις τοῦ $\bar{o}$ εἰς $\bar{\omega}$, παρὰ τὸ ὅσιον.

Ὕμνος. οἷον ὑπόμονός τις ὤν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις· κεχώρισται δὲ τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν προσῳδιῶν, καὶ παιάνων [44]), οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἴδους. πάντα γὰρ εἰς τοὺς ὑπερέχοντας γραφόμενα, ὕμνους ἀποφαινόμεθα· καὶ ἐπιλέγομεν τὸ εἶδος τῷ γένει, ὕμνος προσῳδιῶν, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος. σημαίνει δὲ τοῖς ἐν ὑπεροχαῖς [45]) τὰ γενικὰ καὶ τὰ ἰδικὰ [46]), καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· ὥστε μὴ προστιθεμένου τοῦ εἰδικοῦ, ἀπὸ τοῦ γενικοῦ νοεῖσθαι τὸ ἰδικὸν, ὡς ἐπὶ Ὁμήρου· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν ἰδικῶς λέγομεν καὶ θεῖον. ὅταν λέγομεν [47]) ἰδίως, τὸν ὑπερέχοντα νοοῦμεν ἐκ τοῦ κοινοῦ, διὰ τὴν ὑπεροχήν· οὕτω καὶ ὕμνον ἰδίως λέγομεν διὰ τὴν σεμνότητα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὕμνων ὄντων. κεχώρισται δὲ τῶν προσῳδιῶν, καὶ κατὰ τοῦτο ἐστὶ [48]) τὰ μὲν προσῴδια [49]), καθὰ καὶ κέκληται, προϊόντες [50]) ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾖδον· τὸν δὲ ὕμνον πρὸς κιθάραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν.

Ὕαλος. παρὰ τὸ ὕειν ἐσχημάτισται, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ πήξεως [51]) τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίως. Ἡρακλείδης.

Ὑμήν. ὑφή τις ἐστίν. ἀπὸ τοῦ ὡς ὕφασμα εἶναι, λεπτὸν ὄντα [52]). Ἡρακλείδης.

Ὕπουλος. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων ὑπονεμομένων οὔλῳ [53]) λέγεται· ὁ μὴ προφανῶς πονηρός.

Ὑδρία. τὸ εἰς ὕδωρ εὔθετον ἀγγεῖον.

Ὕλη. παρὰ τὴν ἰλήν. ἡ δὲ ἰλὴ [54]) παρὰ τὸ ὕεσθαι καὶ βρέχεσθαι, καὶ ὕλη, ἡ διὰ τοῦ ὑγροῦ αὐξανομένη.

Ὕδωρ. παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω, ὕωρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\delta}$, ὕδωρ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ὑγρόν. ὑδρόν τι ὄν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸν ὕσω μέλλοντά φησιν ὑρὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\gamma}$, ὑγρὸς καὶ ὑγρόν.

Ὑάδες. παρὰ τὸ ὕσειν [55]). ὑετοῦ γὰρ παρασκευαστικαί εἰσι δύνουσαι.

Ὕπαρ. ὢ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ὑπάρχω. ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ἄρ [56]), ὡς θένω θέναρ, ἔβω ἔβαρ καὶ εἶδας [57]), καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕπαρ. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ὑποβλήδην. βλῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων βλήσω, βλῆσις ὄνομα, καὶ ἀνάβλησις. ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω βλήδην ἐπίῤῥημα, καὶ σύνθετον ὑποβλήδην. οὕτω Φιλόξενος.

Ὑπερφίαλος. παρὰ τὸ φῶ, οὗ παράγωγον φαίνω. ὁ ὑπερφαίνειν τῶν ἄλλων ἑαυτὸν ἐπιχειρῶν δεῖξαι, ὁ

---

*) Ὑπήνη κ. τ. λ.] Conf. Excerpta ex *Orione* p. 616, 50. vbi Ὑπάνη scribitur.

39) πελιώματα] *Basilus* ad *Gregorium* de Dialectis p. 288. edit. *Schaefer.* in Codice legi ait πελειώματα, sed corrigi iubet πελιώματα.

40) Ὅμηρος] Locus est Iliad. X. 495. LARCHER.

41) συγκοπῇ τῆς $\overline{\pi\eta}$ — πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\sigma}$] Forsitan deest aliquid, et sic est legendum: Ὕστερος. ὑπότερος, συγκοπῇ τῆς $\overline{\pi\eta}$ συλλαβῆς ὕτερος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\sigma}$, ὕστερος. LARCHER. Immo legendum est: ὑπότερος, συγκοπῇ τῆς $\overline{\pi o}$ συλλαβῆς.

42) καὶ] Melius οὕτω καὶ legitur in Etymologico Gudiano p. 546, 14. Saltem οὕτω ad sensum requiritur.

43) ὑπὸ ἑνὸς γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος] Quomodo haec emendanda sint, definire non ausim. In Etymologico M. p. 712, 3. legitur προόντος γὰρ τινος ἑτέρου, λέγει τὶς ὕστερος. In *Zonarae* Lexico p. 1788. rectius: προόντος γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος. Et fortassis ita scripsit *Orion.*

44) παιάνων] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 704, 4. vbi male ἐπαίνων legitur pro παιάνων, quum tamen ibidem lin. 5. sequatur ὕμνος παιᾶνος. LARCHER.

45) σημαίνει δὲ τοῖς ἐν ὑπεροχαῖς] Haec non corrupta esse, vix quisquam crediderit. Fortassis legi potest: σημαίνει δὲ ἐν ταῖς ὑπεροχαῖς vel ἐν ταῖς ὑπερέχουσι.

46) ἰδικὰ] Quum deinceps sequatur εἰδικοῦ, quumque antea scriptum sit εἴδους et εἶδος, malim εἰδικὰ, et deinde εἰδικὸν et εἰδικῶς.

47) ὅταν λέγομεν] Scribo ὅταν λέγωμεν.

48) κατὰ τοῦτο ἐστὶ] Haec formula, nisi significare potest *res ita comparata est*, *haec est rei ratio*, videtur vitio laborare. Si cui illa verborum κατὰ τοῦτο ἐστὶ explicatio probatur, punctum ponat post ἐστί.

49) προσῴδια] Hinc patet, antea προσῳδίων scribendum esse, quotiescunque scriptum est προσῳδιῶν. STURZ. Quid sit προσῴδιον, docebit te *Scholiastes Pindari* . . . . Vid. etiam *Pindari* fragmenta a *Schneidero* collecta, [in voc. Προσῴδια. Vol. III. edit. *Heyn.* p. 43—47. ST.] et *H. Stephani* Thes. Graecae Linguae Vol. II. p. 1179. et 1180. LARCHER.

50) προϊόντες] Lego προσιόντες, vt est in Etymologico M. p. 704, 8. Vide inprimis *Proclum* in Chrestomathia p. 8. ibique *Nunnesium* p. 66.

51) πήξεως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 701, 7. vbi legitur μεθέξεως, nullo sensu. LARCHER.

52) ὡς ὕφασμα εἶναι λεπτὸν ὄντα] Pro ὄντα fortassis ex Etymolog. M. p. 704, 51. reponendum est ὑμένα. Consentit tamen cum *Orione* Etymologicon Gudianum p. 540, 21.

53) οὔλῳ] Legendum est οὖλος. LARCHER. Immo οὐλῶν lege.

54) παρὰ τὴν ἰλήν. ἡ δὲ ἰλὴ] Videtur legendum esse: παρὰ τὸ ἰλύν. ἡ δὲ ἰλὺς κ. τ. λ. Vid. Etymolog. M. p. 701, 30. LARCHER. Mallem παρὰ τὴν ἰλύν. ἡ δὲ ἰλὺς κ. τ. λ.

55) ὕσειν] Lege ὕειν.

56) ἄρ] Legendum est ὄναρ. Vid. Etymolog. M. p. 705, 34. LARCHER. Mihi vero rectius seruari videtur ἄρ. Nam statim *Orion* addit: καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕπαρ. Et ex ὦ facilius fit ἄρ quam ὄναρ, vt θέναρ, non θενόναρ, ex θένω, pro quo tamen in Etymologico M. p. 725, 58. est θείνω. Praeterea laudatur *Philoxenus* περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

57) ἔβω ἔβαρ εἶδας Graeca non sunt. Lego ἔδω, ἶδαρ, καὶ εἶδαρ. LARCHER.

Digitized by Google

ἐστὶν ὑπερήφανος. ἐὰν δὲ παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω, ὁ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν λέγων καὶ ἐπαγγελλόμενος.

Ὑπηρέσια. κυρίως ἐπὶ τῶν ἐρετῶν [58]), ἐφ' ὧν καθέζονται ἐρέττοντες. οὕτως Ἡρηναῖος Ἀττικιστής [59]).

Ὑπόδρα. ῥῆμά ἐστι δέρκω, ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται δρῶ τὸ ὁρῶ. καὶ ὑποδράμενοι εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὑφορώμενοι. καὶ ὡς μίσγω μίγδα, καὶ ἠρεμῶ ἠρέμα. οὕτω καὶ δρῶ δρά, καὶ συνθέτως ὑπόδρα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ὑπέρινον. τὸ σφόδρα λεπτόν. ἰνῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ ἐκκενῶ· ὅθεν ὑπέρινον ἄνδρα λέγουσι τὸν λεπτὸν, καὶ κενὸν σαρκῶν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου [60]).

Ὑπερβασία. κυρίως ἐπὶ τῶν ὑπερβαινόντων τοὺς ἰδίους ὅρους. ταὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερηφανίας. δοκοῦσι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι ποιεῖν τι ὑπὲρ ἑαυτούς.

Ὑπόνοια. ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐντελοῦς διαθέσεως ἔλλειψιν δηλοῖ. ὑπονοεῖν οὖν τὸ μὴ τελέως νοεῖν τὸ προκείμενον.

Ὑποκριτής. ἤτοι ἡ ὑπὸ κεῖται ἀντὶ τῆς ἀπὸ, οἷον ἀποκριτής. τὸ γὰρ, ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς [61]), ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Προθέσεως.

Ὕψος. παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος *), καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, ὕψος. ἀφ' οὗ ἐστὶ τὸ ὁρᾶν πάντα.

Ὑπεραεῖ. παρὰ τὸ ἄω ὄνομά ἐστι ὑπεραής. γενικὴ ὑπεραοῦς, καὶ ὑπεραέος, καὶ ὑπεραεῖ δοτική.

Ὕνις. ἀποβολῇ τοῦ δ, δύνις τις οὖσα, ἐπεὶ κατὰ γῆς δύνει.

Ὑγιής. ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὁ ὑγριής, καὶ ὑγιής. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς [62]). ἔνθεν διερὸς βροτὸς [63]) καὶ ἀλίβας ὁ νεκρός.

Ὑπερκύδαντος. παρὰ τὸ κῦδος. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυδαίνω. ὑπερκυδήναντος. συγκοπῇ τοῦ η καὶ ν, ὑπερκύδαντος. οὕτως ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φοῖβος. φειβοῖός τις ὤν, ὁ φοίβοις οἷον χρώμενος, ὅ ἐστι καθαροῖς. ὁ φαόβιός τις ὤν, ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρότοξος [64]).

Φέρτερος. ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. καὶ ἀφαυρότερος, ὁ τοῦ φέρτερος· οἷόν τε ἥττονα φορήτερός τις ὢν [65]).

Φύλοπις. τροπῇ τοῦ μ εἰς π. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα ἰέναι. οἷον ἡ ἐκ πολλῶν ἄθροισις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φύλων.

Φρήτρη. Φατρία. πλεονασμῷ τοῦ ρ Φρατρία ἐστὶν, ὅτε ἀπὸ ἑνὸς [66]) καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, ὥσπερ πρώτου, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τό τε ἐπί τινα ἀναφέρεσθαι, ὡς Ἡρακλεῖδαι, καὶ Ἀχαιμενίδαι παρὰ Πέρσαις, ἀπὸ Ἀχαιμένους.

Φάλαγγες. οἷον πάλαγγες. παρὰ τὸ πέλας καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι.

Φέρεκλος [67]) ἁρμόζον ὄνομα τέκτονι, οἷον φερέκλονός τις ὤν. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι τοῦ Ποιητοῦ.

Φᾶρος. οἷον φέρος [68]). τὸ φερόμενον ἱμάτιον.

Φῦκος. παρὰ τὸ φύεσθαι. ἐστὶ δὲ φυτόν τι θαλάττιον.

Φαλός. ἀσπιδίσκιόν τι λαμπρόν. παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκὸν, παρὰ τὸ φάος.

Φρίσσειν. κυρίως τὸ ἐξορθοῦν τὰς τρίχας, οἷον θρίσσειν.

Φρουρός. ὁ φύλαξ. πρόορός τις ὤν. παρὰ τὸ προορᾶν.

Φλύαρος. παρὰ τὸ αὐτό [69]). ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις. Ὅμηρος [70])· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. ἀντὶ τοῦ ἀνέζεσαν.

Φιάλη. κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. πιάλη τις οὖσα. παρὰ τὸν πίω ἐνεστῶτα

Φάρμας [71]). παρὰ τὸ ἄκος φέρειν, φέρακόν τι ὄν. ἐπὶ δὲ τοῦ κακοποιοῦ, παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχους τὴν βλάβην [72]).

---

58) ἐπὶ τῶν ἐρετῶν] Paulo obscurius haec dicta sunt. Nimirum ὑπηρέσια sunt inter vtensilia remigum propria. Quare ἐφ' ὧν non ad proxime praecedens ἐρετῶν, sed ad remotius ὑπηρέσια referendum est. *Schol. Thucyd.* II. 93. ὑπηρέσιον ἐστὶ τὸ κῶας, ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι αὐτῶν τὰς πυγάς. Vnde etiam Ὑπηρέσια pro Ὑπηρεσία scribendum putaui.

59) Ἡρηναῖος Ἀττικιστής] Nullus fuit Grammaticus nomine Herenaeus, sed *Irenaeus* Atticista, de quo vide *Eudociam* in *Villoisoni* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 169. et *Suidam*, ibique notam *Kusteri*. Emendandum igitur est Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστής. LARCHER.

60) *Koenius* in Praefatione ad *Gregor.* de Dialectis p. XVII. edit. *Schaefer.* vbi totam *Orionis* glossam attulit, recte obseruat, inde supplendum esse Etymologicon M. p. 706. 6.

61) ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς] Sunt verba *Homeri* Odyss. *B.* 111. Caeterum patet e particula ἤτοι, locum *Orionis* esse mutilum. Vide tamen infra ad Χαίρειν.

*) παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος] Melius Excerpta p. 616, 52. παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὄψω, ὄψος.

62) Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς] Auctor Etymologici Magni p. 707, 33. diserte dicit, opus istud, quod sub Ἐπιμερισμῶν (*Partitionum*) nomine circumferebatur, non esse totum *Herodiani*, et nonnulla falso esse eius nomine inscripta. LARCHER.

63) διερὸς βροτός] Sunt verba *Homeri* Odyss. Ζ. 201. LARCHER. *Eustathius* ad eum locum p. 1559, 43. διερὸς δὲ βροτός, ὁ ζῶν καὶ ἐρρωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν, ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει· τὸν δὲ θάνατον, τὰ ἐναντία ποιεῖ. ὅθεν καὶ νεκροὶ ἀλίβαντες οἱ ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιροι. Conf. supra Ἀλίβας.

64) ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρότοξος] Optime. Nam βιὸς est *arcus*. LARCHER.

65) ὁ τοῦ φέρτερος· οἷον τε ἥττονα φορήτερός τις ὢν] Ope Etymologici M. p. 717. 2 corrige: ὁ τοῦ φέρειν οἷον τε ἥττων, φορήτερός τις ὤν. LARCHER.

66) ἀπὸ ἑνὸς] Fortassis ἀφ' ἑνὸς legendum est. Vid. Etymolog. M. p. 715, 20. LARCHER.

67) Φέρεκλος] Vid. *Homer.* Iliad. Ε. 59. LARCHER.

68) οἷον φέρος] Fortassis cum Etymologico M. p. 714, 9. legendum est οἷον φέρός τι ὄν LARCHER.

69) παρὰ τὸ αὐτό] Haec verba indicant, *Orionem* mentionem fecisse verbi φλέω, quod nunc deest LARCHER.

70) Ὅμηρος] Locus est Iliad. Φ. 361. LARCHER.

71) Φάρμας] Legendum est Φάρμακον. LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 616, 58.

72) παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχους τὴν βλάβην] Corrige: παρὰ τὸ ἄχος, τὸ σημαῖνον τὴν βλάβην. Vel ἀπὸ τοῦ ἄχους, τοῦ σημαίνοντος τὴν βλάβην. LARCHER.

Digitized by Google

Φωλεός. κυρίως ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ Φῶς ἐκεῖθεν.

Φόρμιγξ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ̄ [73]). ἐστὶ γὰρ Φόρμιγξ παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης.

Φυτροί [74]). κατὰ μετάθεσιν τοῦ ῡ εἰς ῑ. Φυτροὶ γάρ τινες εἰσίν. ἀπὸ τοῦ Φύεσθαι ἀπ' αὐτῶν τα Φυτά.

Φθόνος. οἱ μὲν παρὰ τὸ Φθονεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ Φόνων αἴτιον εἶναι [75]). εἴγε βάσκανος, παρὰ τὸ τοῖς Φάεσι καίνειν, Φασκανός τις ὤν.

Φύλλον. Φύω, Φυαλὸν, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ̄, Φύλλον.

Φοξός. Φάοξός τις ὢν, ἀπὸ μεταΦορᾶς τῶν ἐν αὐτῷ περὶ [76]) διεστραμμένων ὀστρακίνων ἀγγείων ἐν τῷ ὠπτᾶσθαι [77]).

Φλέγμα. κατὰ ἀντίΦρασιν. ἐστὶ γὰρ ψυχρόν. Φλέγω Φλέξω Φλέγμα. τὸ δὲ πικρὸν Φλέγμα λέγεται, οἷον χολή. οὐδὲ γὰρ ἀποκριθεῖσα πήγνυται. οὕτω λέγει Σωρανὸς, ἐτυμολογῶν τὸν ἄνθρωπον ὅλον.

Φαλακρός. ὁ τὸ ἄκρον ἔχων Φαλὸν, ὅ ἐστι λευκόν. Φάλιον γὰρ τὸ λευκόν. Φῶ τὸ λάμπω, Φάω Φάσω, Φαλὸς καὶ Φάλιος. Φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς [78]).

Φάη. οἱ ὀΦθαλμοὶ, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ Φῶς προχεῖται· ἢ ὅτι Φωτός εἰσι κριτικοὶ καὶ δεικτικοί.

Φολκός. παρὰ τὸ τὰ Φάη παρέλκεσθαι, ὅ ἐστιν ἐν τῇ συνηθείᾳ στραβὸς λεγόμενος.

Φιλήτης. ὁ λῃστής. τινὲς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ παρὰ τὸ ὑΦελέσθαι. καὶ Φασὶν, ὅτι πολλάκις αἱ λέξεις συμπάσχουσι τῷ σημαινομένῳ. ὡς ἐπὶ τοῦ λιμός. ἔλλειψιν γὰρ δηλοῖ τροΦῆς. διόπερ ἡ λέξις ἐνέλειψε τοῦ ῑ [79]). ἐκ γὰρ τοῦ λείψω ἔδει ἔχειν τὴν ει̅ δίΦθογγον. ἐστὶ δὲ καὶ τῶν τοιούτων ὀνομάτων διὰ δύο μμ̅ γραΦομένων κομμὸς [80]), γράΦω γραμμός. ἔδει λείψω λειμὸς, κατὰ δὲ ἔλλιψιν [81]) λιμός. οἱ δὲ κατ' ἀντίΦρασιν Φασὶ Φίλος Φιλήτης. οὐ γὰρ Φίλος ὁ κλέπτης. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ὑΦελέσθαι, καὶ ἀποβολὴ ἐγένετο τοῦ ῡ, ἔδει διὰ τοῦ ει̅ διΦθόγγου γράΦεσθαι Φειλήτης.

Φολίς. παρὰ τὸ λέπω λοπὶς [82]), ὑπέρθεσις πολίς, μετάθεσις τοῦ π̄, Φολίς.

Φακή [83]). Φαηκακή τις ἐστὶν, ἡ βλάπτουσα τὰ Φάη, τουτέστι τοὺς ὀΦθαλμούς. καὶ ὁ ἰατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ.

Φιγμός [84]). σΦιγμός τις ἐστὶν, ἀποβολῇ τοῦ σ̄ καὶ τοῦ γ̄, Φιγμός.

Φειδωλός τις [85]) ἐστὶν, ὁ Φεύγων τὸ δοῦναι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ὈρθογραΦίᾳ.

Φθείρ. ὁ ἀπὸ Φθορᾶς σωματικῆς γενόμενος. παρὰ τὸ Φθείρειν.

Φρόνησις. ἡ Φέρουσα ὄνησιν. Φερόνησίς τις οὖσα.

Φερνή. Φερενή τις οὖσα. ἀπὸ τοῦ ἐπιΦέρεσθαι.

Φωνή. ἡ Φωτίζουσα τῷ λόγῳ τὰ τοῦ νοῦ.

Φώς. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας Φωτίζων τῷ λόγῳ, ἢ παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω.

Φόνος. ἀπὸ τῆς Φυσήσεως καὶ τοῦ ἤχου τῶν γινομένων ἐν τῇ χύσει τοῦ αἵματος.

Φύσις. ἡ Φύουσα ἐν ἅπασι.

Φυλή. Φύω, Φύσω, Φυλή.

Φαρέτρα. Φέρτρα. μετὰ πλεονασμοῦ, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, Φαρέτρα. ἐπλεόνασε τὸ ε̄. Φάρτρα γὰρ ὤΦειλεν εἶναι ἰσοσυλλάβως τῷ ῥήματι, ὡς μάσσω μακτρὸς [86]), καλύπτω καλύπτρα. οὕτω Φιλόξενος.

Φάρος. νῆσος, ἡ πρὸ τῆς Αἰγύπτου. παρὰ τὸ Φῶ, οὗ παράγωγον Φάω, καὶ Φαίνω. παρὰ τὸ προΦαίνεσθαι αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Φάσγανον. Φῶ τὸ ἀναιρῶ. τοῦ Φῶ παράγωγον Φάζω, ὡς βῶ βάζω. τοῦ δὲ Φῶ μέλλων Φάσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα Φάσγανον. ὡς λείψω λείψανον. ἢ παρὰ τὴν σπάσιν σπάγανον. ἢ παρὰ τὸ σΦάζω σΦάγανον, καὶ μεταθέσει τοῦ σ̄, Φάσγανον.

Φλιαί. αἱ παραστάδες τῶν θυρῶν. παρὰ τὸ θλίβω, θλίψω, θλιαὶ, καὶ μεταθέσει τοῦ θ̄ εἰς Φ̄, Φλιαί.

Φρούριον. οὐκ ἀπὸ τοῦ Φρουρός· ἦν γὰρ ἂν Φρουρεῖον, ὡς ἰατρεῖον διὰ τῆς ει̅ διΦθόγγου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γέγονεν, προόριον Φρούριον. ἡ δὲ μετάθεσις τοῦ π̄ εἰς Φ̄, διὰ τὴν ἐπιΦερομένην δασεῖαν τοῦ ὁρῶ.

Φρέαρ. παρὰ τὸ Φρῶ, ἀΦ' οὗ τὸ εἰσΦρῶ. ἀπὸ τοῦ προΐω κατὰ συναλοιΦήν. Φρῶ οὖν Φρέαρ. παραδίδωσι γὰρ καὶ προΐησι τῶν ὑδάτων ῥύμην.

---

73) κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ̄] Adde προοίμιγξ. Confer Etymolog. M. p. 724, 42. LARCHER. Vid. etiam Excerpta p. 616. extr.

74) Φυτροί] Legendum est Φιτροί. LARCHER.

75) τὸ φόνων αἴτιον εἶναι] In Etymologico M. p. 719, 17. legitur τὸ φρενῶν παραίτιον εἶναι. Ad ista *Sylburgius*: „παραίτιον quid hic velit, non perspicio. Aptius fortasse φθαρτικόν, vt φθόνος per syncopen dictus innuatur quasi φθορόνους." Hactenus *Sylburgius*. Sed corrigendum est Etymologicon ex *Orione*. LARCHER. Ab initio glossae reponendum putem: οἱ μὲν, παρὰ τὸ φθίνειν τὸν κεκτημένον. Ita enim legitur in Excerptis p. 617, 1. Certe insulsum est, φθόνον a φθονεῖν deducere.

76) Quid sit ἐν αὐτῷ περὶ, non intelligo. Fortasse legendum est ἐν τῷ πυρί. Vid. Etymolog. M. p. 723, 18. et *Eustath.* ad *Homer.* p. 207, 6—14. LARCHER.

77) ὠπτᾶσθαι] Scribe ὀπτᾶσθαι.

78) φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς] Est pars versus *Homeri* Odyss. Ξ. 502. LARCHER.

79) τοῦ ῑ] Potius τοῦ ε̄ scribendum patet.

80) κομμός] Lege κόπτω κομμός. LARCHER.

81) ἔλλιψιν] Scribe ἔλλειψιν.

82) παρὰ τὸ λέπω λοπίς] Optime *Orion*. Nam λοπὶς est a perfecto medio. Hinc medela facienda est Etymologico M. in quo p. 723, 3. legitur: ἐκ τοῦ λεπίς, ὑπερθέσει, πολίς. Deberet enim πολὶς esse ὑπερθέσει. Sed legendum est ἐκ τοῦ λοπίς. LARCHER.

83) Φακή est nigra quaedam oculi macula. In Etymologico M. p. 713, 40. φακάκη legitur, quod apud Orionem est φαηκακή. Sed ibi quoque corrigi debet φαηκακή. LARCHER.

84) Φιγμός] Vide *Hesychium* in voc. Φίγα, et ibi interpretes T. II. p. 1505. not. 14. praecipue *Graeuii* Lectt. Hesiod. in Theogoniam cap. 3. p. 257. ex editione Oxoniensi. Sed apud *Orionem* legendum est Φιμός, vt euincunt sequentia. LARCHER.

85) τις] Hoc pronomen, nisi pro οἱονεὶ accipi potest, vt sit ἐστὶν οἱονεὶ ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, delendum puto, nisi Excerpta p. 617, 6. sequi malis, vbi legitur: Φειδωλός· φειδωλός τις ὤν, ὁ φεύγων τὸ δοῦναι.

86) μακτρός] Mallem μάκτρα.

Digitized by Google

Φρήν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα Φρῶ· τί γὰρ Φρονιμότερον [87]) τῆς Φρηνός; Φρήν.

Φράζω. κατὰ τὸ αὐτὸ παράγωγον τοῦ Φρῶ. ἀπὸ τοῦ προΐω, Φρῶ, Φράζω.

Φύσκη. τὸ παχὺ ἔντερον εἴρηται ἀπὸ τοῦ πεσησθαι [88]) πληρούμενον λίπους καὶ αἵματος.

Φρύγανα. τὰ εἰς τὸ Φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. Εἰρηναῖος οὕτως.

Φοίνικες. πόθεν [89]) οἱ Φοίνικες ᾤκουν παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ. Φοινικοῖ γὰρ τὴν χροιὰν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τῶν παρακειμένων πετρῶν, πορΦυρῶν [90]) οὐσῶν.

Φενίνδα. ἡ παιδιὰ διὰ σΦαίρας, ὅταν αὐτὴν εἴς ἐνὶ δείξας, εἶτα λάθρα ῥίψῃ, καὶ ἐστὶ Φαινακίνδα, καὶ συγκοπῇ Φαινίνδα. ἀπὸ τοῦ Φενακίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾷν. οὕτω Βησαντῖνος [91]).

Φώρ. ὁ λῃστής. παρὰ τὸ Φέρω Φὲρ ἐστὶ καὶ Φὼρ, μεταθέσει τοῦ ε̄ εἰς ω̄, ὁ τὰ ἀλλότρια Φέρων.

Φοῖνιξ. παρώνυμον. παρὰ τὸ Φονὸν [92]), δηλοῦν τὸ πυρόν [93]). Φοινὸς, Φοῖνιξ.

Φάρυγξ. ὁμοίως παρὰ τὸ Φέρω. δι' ἧς Φέρεται τὸ πνεῦμα, καὶ ἐστὶ παρώνυμον Φέρω Φόρος καὶ Φάρος, καὶ παρωνύμως Φάρυγξ.

Φρίκη καὶ Φρίξ. παρὰ τὸ Φρίσσω, οὗ μέλλων Φρίξω, ἀφ' οὗ Φρίκη, καὶ τοῦ Φρίξω ἀποβολῇ τοῦ ω̄, Φρίξ. ὡς ἁρπάζω ἁρπάξω, ἅρπαξ.

Φορμός. ἀπὸ τοῦ Φέρω.

Φρόνιμος. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα Φρὼν, οὗ παράγωγον Φρονέω, Φραίνω καὶ εὐΦραίνω. ἀπὸ δὲ τοῦ Φρῶ ἡ Φρήν. παρὰ τὸ ἴω καὶ προΐω, συναλοιΦῇ Φρῶ. καὶ Φρὴν, ἐφ' ἧς [94]) προΐεται τὰ βουλεύματα, καὶ αἱ γνῶμαι. ὁ οὖν Φρὼν ὄνομα, γενικὴ ἔχει [95]) Φρονὸς, οὗ παράγωγον Φρόνιμος.

Φλέω. ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ καὶ Φλύω εἴρηται, ὡς ῥέω ῥύω, ξέω ξύω. παρὰ τὸ Φλέω ἐστὶ τὸ Φλύω.

Φόρτος. παρὰ τὸ Φέρω, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄, Φέρτος καὶ Φόρτος.

Φθέγγεσθαι. πλεονασμῷ τοῦ θ̄. Φέγγεσθαι γὰρ ἐστὶ παρὰ τὸ Φέγγος, ὅ ἐστι τὸ Φῶς. εἴρηται οὖν παρὰ τὸ εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ κινήματα.

Φωριαμός. ἡ κιβωτός. παρὰ τὰ Φάρη. ἡ τῶν Φαρῶν δεκτική.

Φάτνη. παρὰ τὸ Φάγω Φάγνη, καὶ τροπῇ τοῦ γ̄ εἰς τ̄, Φάτνη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ πατῶ τὸ ἐσθίω. ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τοῦ ἐσθίω κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων· ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται [96]). πάτνη οὖν, καὶ τροπῇ τοῦ π̄ εἰς φ̄, Φάτνη.

Φοινός. παρὰ τὸ Φόνον [97]). Φονὸς ἐστὶ ὀξυτόνως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, Φοινός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χόρτος. αὐλῆς ἐν χόρτῳ [98]). τὸ χωρίον. οὐ μόνον τὸ ἄθροισμα δηλοῖ. δύναται οὖν ὁ χορὸς πλεονασμῷ τοῦ τ̄, χόρτος. τὸ χώρημα δύναται, καὶ ὁ χῶρος κατὰ συστολὴν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ τ̄, χόρτος. λείηναν δὲ χορόν [99]). τὸν τόπον, καὶ τὸ χώρημα.

Χείρων. κυρίως ὁ κατὰ χειρὸς [100]) ἥττων.

Χείρων. ὁ Κένταυρος. ἀπὸ τῆς διὰ χειρῶν θεραπείας τῆς ἐν ταῖς χειρουργίαις, καὶ ῥιζοτομίαις.

Χαράδραι. παρὰ τὰς ῥήξεις τὰς ἀπὸ τῶν Φερομένων ὑδάτων, ἢ δι' ὧν χωρεῖ τὸ τῶν ὄμβρων ὕδωρ.

Χαίτη. κυρίως ἡ ἐκτεταμένη θρίξ. παρὰ τὸ κεχύσθαι.

Χάρμη. ἡ μάχη, κατ' εὐΦημισμόν.

Χώσασθαι [1]). παρὰ τὸ κεχύσθαι τὴν ψυχήν.

Χέρειες [2]) καὶ χείρονες. οἱ διὰ τῶν χειρῶν πορίζοντες, ὡς καὶ οἱ χερνῆται.

ΧαλίΦρων. κυρίως ὁ μέθῃ ἀΦραίνων. χάλις γὰρ ὁ ἄκρατος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς Φρένας.

Χαῦνος. παρὰ τὸ χαίνω, χανὸς καὶ χαῦνος, ὡς Φαίνω Φανός.

Χθές. ἀποβολῇ τοῦ ε̄. ἡ γὰρ ἐχθέσασα [3]) ἡμέρα καὶ ἐκτὸς γενομένη οὕτως εἴρηται, χθές.

---

87) τί γάρ φρονιμότερον τῆς φρηνός; φρήν] Haec quomodo emendanda sint, non ego dixerim, nisi quod φρονιμώτερον scribendum est.

88) πεσησθαι] Lege πεφυσῆσθαι cum Etymologico M. p. 728, 56. Larcher.

89) πόθεν] Melius in Etymologico M. p. 722, 11. legitur πρότερον.

90) πορφυρῶν] Hinc patet, vocabulum ἐρυθρόχρων male esse a *Sylburgio* suppletum in Etymologico M. p. 722, 14. Larcher.

91) Βησαντῖνος] In iis, quae *Photius* ex *Helladii* Chrestomathia excerpsit, nihil de ludo Φενίνδα siue Φαινίνδα reperi, neque *Meursius* de Ludis Graecorum in Ἐφετίνδα (T. III. Opp. p. 999 sqq.) *Helladii* mentionem fecit.

92) φονόν] Patet φοινόν legendum esse.

93) πυρόν] Legendum omnino est πυῤῥόν. Larcher.

94) ἐφ' ἧς] Lege ἀφ' ἧς, vt est in Etymologico M. p. 725, 43.

95) γενικὴ ἔχει] Vel dele ἔχει, vel lege γενικὴν ἔχει. Larcher. Mihi nihil mutandum videtur.

96) Hinc augeri possunt Fragmenta *Callimachi*. Larcher. Verba ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται iam intulit illis fragmentis *Ernestius* p. 574. auctore *Ruhnkenio*, qui de Ionico verbo πατεῖσθαι pro *edere* laudauit *Wesselingii* Dissert. Herodot. p. 97.

97) παρὰ τὸ φόνον] Lege vel παρὰ τὸ φόνος, vel παρὰ τὸν φόνον. Sed talia iam saepius notaui.

98) αὐλῆς ἐν χόρτῳ] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Λ*. 773. Larcher.

99) λείηναν δὲ χορόν] Sunt et ipsa *Homeri* Odyss. Θ. 260. Optime *Orion* explicat τὸν χορὸν per τὸν τόπον καὶ τὸ χώρημα. Vide *Scholiasten Homer.* l. l. Epistolam *Bentleii* ad Hemsterhusium, *Toupium* denique ad *Theocritum* in Addendis ad Idyll. XIV. 14. Hac data occasione redarguendus est *Augerus* in *Lysiae* versione. Larcher.

100) κατὰ χειρὸς] Scribo κατὰ χεῖρας. In Etymologico M. p. 734, 30. est κατὰ χεῖρα.

1) Χώσασθαι, *iratum esse*, est a verbo χώομαι, *irascor*. Larcher.

2) Χέρειες] Legendum est Χέρηες, quod recte habet Etymologicon M. p. 735, 30. Larcher.

3) ἐχθέσασα] Lege ἐκθεύσασα. Nam venit ab ἐκθέω ἐκθεύσω vel ἐκθεύσομαι, ita vt ἡ ἐκθεύσασα ἡμέρα sit *dies praeterita*. Larcher.

Χείρ. ἀφαίρεσις τοῦ ε, παρὰ τὸ ἔχειν, ἐχεὶρ καὶ χείρ.

Χυλός. παρὰ τὴν χύσιν. διαφέρει δὲ χυλὸς καὶ χυμὸς, καὶ ἄμφω μὲν ὑγρά. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει γεγονὰς, χυμός. ἐστὶ γὰρ χυμὸς γλυκὺς καὶ πικρός. τὸ ἄπεπτον [4]) καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον· ὡς τὴν ἐν πόαις καὶ ὀπώραις ὑγρὰν οὐσίαν [5]). χυλὸς καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος. τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δὲ ἀνέψητον, ἀσύγχυμον.

Χιτών. παρὰ τὸ κεχύσθαι τῷ σώματι.

Χορδή. τὸ ἔντερον, διὰ τὸ χωρεῖν δι' αὐτοῦ τὴν ἐδωδήν. ὁμονύμως δὲ λέγεται ἡ νευρὰ τῶν ὀργάνων χορδὴ, διὰ τὸ ἐκ τῶν ὀργάνων γίνεσθαι.

Χαλινά. τὰ ὑποκάτω τῶν γνάθων, οἷον χαιλινά τινα [6]) ὄντα, ὅτι χαίνονται [7]) δι' αὐτῶν, ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανός οὕτως [8]).

Χείλη. τὰ θυροῦντα τὸ στόμα, καὶ οἷον ἐχίλη [9]), τὰ καλύπτοντα καὶ συνέχοντα τοὺς ὀδόντας· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν τὸν χιλὸν, τουτέστι τὴν τροφὴν λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτὰ κεχύσθαι καὶ μαλακὰ [10]). ἢ παρὰ τὸ ἕλκειν τὸ κεχυμένον ποτόν.

Χεῖρες. ἀπὸ τῆς χρήσεως. ὡσανεὶ χρήσιες οὖσαι, ἢ χρεῖαι. οὐδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς [11])· χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρεν πολυεργὸς Ἀθήνη. ἢ χειαί τινες εἰσὶν, οἷον χωρητική [12]). ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τοῦ διϊστᾶν τοὺς δακτύλους, καὶ διέχειν. καὶ χηραμὸς, ἡ κεχηνυῖα.

Χολάδες. ἀπὸ τῆς χύσεως· ἢ διὰ τὸ κατὰ φύσιν δέχεσθαι τὸ χολῶδες ἀπὸ τοῦ ἥπατος. οὕτω Σωρανός.

Χορίον. τὸ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον [13]), ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὂν [14]), τὸ χορηγὸν τῶν διατρεφόντων.

Χέδροψ [15]). κατὰ συγκοπήν. χέδροπα γὰρ, τὰ τῇ χειρὶ ἀνασπώμενα. τὰ γὰρ ὄσπρια αἰθερίζεται.

Χαμαί. παρὰ τὴν χθόνα. ὅθεν, αὐτὴ δὲ χθαμαλή [16]). ἡ δὲ χθὼν, πλεονάζει τὸ θ. χῶ γὰρ ἐστὶ, τὸ χωρῶ. χαμαλὴ οὖν ἐστὶ, καὶ τὸ χαμαὶ οὖν ἐντεῦθεν.

Χρῆμα [17]). κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔργον, οἷον χέρημα.

Χωλός. τροπῇ τοῦ κ εἰς χ. κολοὺς γὰρ ἐκάλουν τοὺς ἀποβεβληκότας τὰ κέρατα. κολὸς οὖν καὶ χολὸς, ὃς τὸ κῶλον βέβλαπται.

Χαίρειν. ὅτε λέγει τις, χαίρειν σοι λέγω· ἤτοι [18]) κατὰ εὐφημισμὸν, ἀντὶ τοῦ πόρρωθέν σε ἀσπάζομαι, οἷον οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει [19]).

Χάλαζα. παρὰ τὸ χαλᾶσθαι ἄνωθεν.

Χθών. ἤτοι παρὰ τὸ ἡ κεχυμένη γῆ.

Χώρα. ἡ κεχυμένη γῆ· ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ [20]).

Χελώνη. κατὰ στέρησιν τοῦ κέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. τὸ γὰρ ν στερητικόν. νωθὲς δὲ τὸ ζῶον.

Χώνη. χοάνη τις ἐστὶ, δι' ἧς χεῖται [21]) τὰ ὑγρά.

Χοῖνιξ. παρὰ τὴν χώρησιν.

Χεῦμα. παρὰ τὸ ἐκχεῖσθαι.

Χρέος. παρὰ τὸ χρέω, τὸ δηλοῦν τὸ ἐνδεῖν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [22]).

Χαίρω. παρὰ τὸ χέω, οὗ συναλοιφὴ χῶ, καὶ παράγωγον χαίρω. τὸ διακεχυμένην καὶ ἡδομένην ἔχειν τὴν ψυχήν.

Χάσμα. παρὰ τὸ χῶ, οὗ παράγωγον χάζω, ὁ μέλλων χάσω, κέχασμαι, χάσμα.

Χαός. χῶ, χοίω, χαός· ὡς δαίω τὸ καίω, δαός, ἡ λαμπάς. δηλοῖ δὲ τὸ χαὸς τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χώρημα.

Χηλός. τὸ κιβώτιον. χῶ, χήσω, χηλὸς, ὡς παρὰ τὸ βῶ βήσω βηλός. χηλὸς δὲ, ἡ χωροῦσα ἕκαστον τῶν ἐντιθεμένων.

Χηραμός. ὁμοίως παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. χῶ χήσω, χῆρος ὁ ἔρεμος [23]), ὁ χωρεῖν δυνάμενος διὰ τὸ κενὸν εἶναι. χῆρος οὖν, καὶ παρώνυμον χηραμός.

Χεὰ καὶ Χειά [24]). ὁ φωλεός. παρὰ τὸ χέω, οὗ μέλλων μετὰ περισσοῦ τοῦ ι, χείσω. δηλοῖ δὲ τὸν χωρεῖν δυνάμενον τόπον· οὕτω Φιλόξενος. Ὅμηρος [25])· ὡς δ'

---

4) τὸ ἄπεπτον] Legendum puto τὸ δὲ ἄπεπτον. Praecedit enim τὸ μὲν ἐν πέψει — γεγονός. Fortassis etiam paulo ante, pro ἐν αἰσθήσει, rectius legas ἐν ἑψήσει, quia opponitur ἀνέψητον.

5) τὴν ἐν πόαις — ὑγρὰν οὐσίαν] Scribendum videtur ἡ ἐν πόαις — ὑγρὰ οὐσία. Nam verba ita cohaerere arbitror: τὸ δὲ ἄπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον, ὡς ἡ ἐν πόαις καὶ ὀπώραις ὑγρὰ οὐσία, χυλός· καὶ τοῦ κ. τ. λ.

6) χαιλινά τινα] Patet, χαινινά τινα reponi debere, vel χανινά τινα. Conf. Etymolog. M. p. 729, 14.

7) χαίνονται] Vel χαίνομεν lege, vel χαίνεται.

8) ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανὸς οὕτως] Corruptum esse hunc locum, manifestum est. Fortassis legi possit οὕτως ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανός. Vel, ἡ ἔκθεσις γίνεται Σωρανῷ οὕτως.

9) ἐχίλη quid sit, nescio cum ignarissimis. Coniicio scribendum esse εἴλη. Nam εἶλεα Kusterus ad Hesych. Tom. I. p. 1106. not. 17. interpretatus est latibula ferarum, ab εἴλλω, concludo. LARCHER.

10) μαλακά] Fortassis addendum est εἶναι. LARCHER.

11) Ὀρφεύς] Conf. Orphei carmina p. 410. edit. Gesner. siue p. 510. edit. Hermann. Nam in vtraque editione verba glossae primae, Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως — πολυεργὸς Ἀθήνη, reperies.

12) χωρητική] Lege χωρητικαί.

13) τὸ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον] Ex Etymologico Gudiano p. 568, 45. legendum censeo τὸ περιέχον τὸ ἔμβρυον.

14) ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὂν] Ibidem lin. 46. est ὡς χωρίον αὐτὸ ὂν τῶν διατρεφόντων. Etiam apud Orionem sequens τὸ χορηγὸν rectius abesset.

15) Χέδροψ] Addo ἀπὸ τοῦ χερίδροψ. Vid. Etymolog. M. p. 752, 15. LARCHER.

16) αὐτὴ δὲ χθαμαλή] Sunt verba Homeri Odyss. Κ. 196.

17) Χρῆμα κ. τ. λ.] Haec auctor Etymologici M. p. 738, 1. ex Orione mutuatus est, auctore non nominato. LARCHER.

18) ἤτοι videtur esse explicantis, vt alias ἤγουν. Fortassis etiam paulo post, in vocabulo χθών, ita interpretandum est, et supra in Ὑποκριτής.

19) οἷον οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει] Haec me non satis intelligere fateor. Fortasse legendum est, οἷον οὐκ ἰδεῖν siue εἰδέναι προσποιοῦμαι.

20) χωρῶ] Ita scripsi pro χορῶ.

21) χεῖται] Sic pro χῦται edidi.

22) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] Vide Bekkeri Anecdot. Graec. Vol. II. p. 553, 4.

23) ἔρεμος] Lege ἔρημος. LARCHER.

24) Χεὰ καὶ Χειά] De his vocibus eruditissime egit Valckenarius ad Theocrit. Adoniaz. (p. 251 sq. edit. 2.) quem consule. LARCHER.

25) Ὅμηρος] Locus extat Odyss. Σ. 17, vnde etiam apud Orionem legi debet οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. LARCHER.

Digitized by Google

ὡς ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ō. Καλλίμαχος [26]· οἱ δ' ὥστε ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχένα ἀνασχὼν.

Χῶρος. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Φιλόξενος οὕτως.

Χορός. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρεῖν. ἐπὶ τοῦ τόπου. Ὅμηρος [27]· λείηναν δὲ χορόν. καὶ μετωνυμικῶς ἐπὶ τῶν συνελθόντων εἴρηται χορὸς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον.

Χάρτης. περὶ τὸ χῶ [28]), οὗ μέλλων χήσω. ὥσπερ τὸ χῶ διαχέομαι παράγωγον ποιεῖ καὶ τὸ χαίρω· οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ οὐκεὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ χωρεῖν [29]). παρὰ δὲ αὐτὸ τὸ χαίρω χάρτης, χαρητικὴ οὖσα τῶν ἐγγραφομένων. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Χάρων. παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ χωρῶ. οὕτω Φιλόξενος.

Χῆτος. οὕτως οὐδετέρως τὸ δηλοῦν τὴν ἔνδειαν. ὁμοίως παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα. παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζω [30]), καὶ χατίζω, ὡς θέρος θερίζω, ἀγαθὸς ἀγαθίζω, ἐξανθίζω [31]). Φιλόξενος.

Χορτάσαι. παρὰ τὸν χόρτον τὸν παραβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις. ἢ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμέρων [32]) τροφῶν χόρτοις ἐκέχρηντο.

Χείμεθλα. παρὰ τὸ χέω καὶ χεῖμα. ἐν γὰρ τοῖς χειμῶσι τοῦτο συμβαίνει.

Χωρίς. παρὰ τὸ χωρίσω ῥῆμα, ἀποβολῇ τοῦ ω τὸ ἐπίῤῥημα ἐγίνετο [33]).

Χηρωστής. παρὰ τὸ χηρῶ, ῥῆμα τρίτης συζυγίας. χῆρος χηρῶ. χηρωσταὶ δὲ οἱ τοῦ χήρου καὶ ἐρήμου συγγενῶν οἶκοι [34]) κληρονόμοι.

Χαλεπαίνω. παρὰ τὸ χαλέπτω ῥῆμα, ἀφ' οὗ παράγωγον χαλεπαίνω.

Χερείων. συγκριτικὸν τοῦ χέρειος. ὅπερ παρῆκται ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὅθεν χερειότερος. παρὰ τὸ χέρειος συγκριτικὸν εἰς ω̄ χερείων, ὡς πλεῖος πλείων. πλειὸς δόμος [35]). καὶ μειὸς μείων, ῥᾶος ῥάων. τοῦ δὲ χερείονος δοτικὴ χερείονι, συγκοπῇ χέρειϊ, ὅπερ διὰ τὴν κακοφωνίαν χέρηϊ φησί [36]). χέρειος εἴρηται ὁ διὰ χειρῶν ἥσσων, αἷς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει τεχνάζεσθαι δυνάμενος. ὅτε δὲ οὐκ ἦν κακοφωνία, ἐτέρησε [37]) τὴν ε̄ι δίφθογγον· γείνατο ἰοχέρεια μάχη [38]).

Χαράδρα. παρὰ τὸ χαράσσω, ὡς ἕξω ἕδρα. τὰ γὰρ δύο σ̄σ̄ καὶ τὸ ζ̄ τῆς αὐτῆς συζυγίας ἐστί.

Χίμαιρα. ἡ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἡ ἕνα χειμῶνα ἔχουσα.

Χερμάδιον. πλεονασμῷ τοῦ μ̄, χεράδιον καὶ χερμάδιον, τὸ πληροῦν τὴν χεῖρα.

Χλαῖνα. παρὰ τὸ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Χρώς. χροῦς ἐστίν. ὅθεν τὸ χρόος· πάντες δ' ἐν χροΐ πῆχθεν [39]). καὶ μεταβολῇ τῆς ο̄υ εἰς ω̄, χρὼς, ὡς βοῦς βῶς παρὰ Δωριεῦσι.

Χηλή. ὑπὸ τῶν διονύχων [40]) ζώων· σχηλή τις οὖσα. παρὰ τὸ διεσχίσθαι, ὥσπερ ὁπλὴ, ἀντὶ τοῦ ἁπλῆ.

Χαραδριός. ὁ ἡδόμενος ταῖς χαράδριαις [41]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψάμμος. ἡ παραθαλαττία ἄμμος. παρὰ τὸ ψαύεσθαι ὑπὸ θαλάσσης.

Ψιάδες. πασιάδες τινὲς [42]) οὖσαι. παρὰ τὸ πάσσειν. οὕτως ἐν Ὑπομνήματι τῆς Ἰάδος [43]) εὗρον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν φησί· ψακάδες, ψαάδες, ψιάδες [44]), κατὰ ἀποβολὴν καὶ μετάθεσιν. ὁ δὲ Φι-

---

26) *Καλλίμαχος*] Fragmentum *Callimachi* CCCCXXXVIII. p. 574. feliciter restituit *Ruhnkenius*:

ὃς δ' ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών.

Vide *Ruhnkenium* dicto loco, et praesertim in Epistola Critica II. p. 189. secundae editionis. *Hesychius*: *Ὀχή· τρώγλη.* ad quem locum *Ruhnkenius* Tom. II. p. 828. not. 22. „Vox eadem fortasse quae *χειή, ὀχεή. χεσή, ὀχεσή.*" Locum *Callimachi* aliter corrigit *Toupius* Emendatt. in *Suid.* Vol. II. pag. 253. secundae editionis. Sed audiendus potius est *Ruhnkenius*. LARCHER.

27) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. Θ. 260. Vide supra in voc. *Χόρτος*. LARCHER.

28) *περὶ τὸ χῶ*] Lege *παρὰ τὸ χῶ*. LARCHER. Illud vitium saepissime reperitur in Excerptis ex *Orione*.

29) *οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ οὐκεὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ χωρεῖν*] Totum istum locum mendis foedatum sic refingo: *οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χαίρω, οὐκ ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ χαίρειν, sic et verbum χῶ eo sensu quo est verbum χωρῶ, capax sum, paragogice facit χαίρω, non eo sensu quo significat* gaudeo, *sed* capax sum. Vid. Etymolog. M. p. 732, 23. LARCHER.

30) *παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζω*] In Codice est comma post *χῆτος*, et *χρῆμα* videtur initium nouae glossae. Nullo sensu. Non dubito, quin *Orion* scripserit *παρὰ δὲ τὸ χῆτος, ῥῆμα χητίζω*. LARCHER.

31) *ἐξανθίζω*] Lege *ἐξανθὸς ἐξανθίζω*. LARCHER. Ego vero, an *ἐξανθὸς* Graecum sit, dubito.

32) *ἡμέρων*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 738, 2. vbi nunc legitur *ἡμετέρων τροφῶν*. LARCHER.

33) *ἐγίνετο*] Mallem *ἐγένετο*.

34) *οἶκοι*] Legendum esse *οἴκου*, videre licet ex Etymolog. M. p. 735, 39. LARCHER.

35) *πλεῖος δόμος*] Sunt verba *Homeri* Odyss. Δ. 319. LARCHER.

36) *φησί*] Referas hoc ad *Homerum*, apud quem *χέρηϊ* legitur Iliad. Α. 80. Fortasse tamen rectius leges *φασί*.

37) *ἐτέρησε*] Scribendum est *ἐτήρησε*.

38) *γείνατο ἰοχέρεια μάχη*] Est corruptus locus *Homeri* Iliad. Δ. 400. Legendum omnino est: *ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο, εἷο χέρεια μάχῃ*. LARCHER.

39) *πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν*] Rursus sunt *Homeri* Iliad. Θ. 298. LARCHER.

40) *ὑπὸ τῶν διονύχων*] Legendum est *ἐπὶ τῶν διωνύχων*. Etiam in Etymologico M. p. 735, 14. est vitiosum illud *διονύχων*, et auctor eius hoc etymon tribuit *Oro*, quod reddendum est *Orioni*. LARCHER.

41) *χαράδριαις*] Repono *χαράδραις*.

42) *πασιάδες τινὲς οὖσαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 742, 45. vbi *πανσιάδες* editum extat. LARCHER.

43) *τῆς Ἰάδος*] Lege *τῆς Ἰλιάδος*.

44) *ψακάδες, ψαάδες, ψιάδες*] Legendum videtur *ψακίδες, ψαΐδες, ψιάδες*, si quidem verba κατὰ *μετάθεσιν*, quae se-

Digitized by Google

λόξενος φησίν, ὅτι ψῶ, καὶ παράγωγον ψαύω, καὶ ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς. ἡ καταλεπτὸν [45]) τοῦ ὕδατος ἔκδοσις. ὡς λάμπω λαμπάς, ἰλλω ἰλλάς· ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν [46]). ψῶ δὲ ῥῆμα, ὅθεν τὸ ψᾶν. οὕτως ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων Φιλόξενος.

Ψύχος. ὅ ἐστι πνεῦμα. Ὅμηρος [47])· ψύχεος ἱμείρων, ἀντὶ τοῦ πνεύματος. ὅθεν ἐκοιμᾶτο ὁ Ἐλπήνωρ ἐν τῷ ὑπερῴῳ· καὶ ἐν Ἰλιάδι φησί [48])· ἦκα μάλα ψύξασα, ἀντὶ τοῦ φυσήσασα. πνεῦμα δὲ καὶ ἡ ψυχή, τὸ πνεῖν ἡμῖν παρέχουσα.

Ψωλίς [49]). παρὰ τὸ ἐμφυσᾶσθαι κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων, καὶ φύσει [50]) φυσῶδες ἐστί. οὕτω Σωρανός.

Ψυχρός. ψύχος ψυχρός [51]). οὕτως ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανός.

Ψωμοί. παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι, καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως [52]). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψαύω [53]). δηλοῖ γὰρ τοῦ ἐντελοῦς ἄρτου [54]) τὸ ἐλάχιστον φησί.

Ψιλός. παρὰ τὸ ψῶ, καὶ κατὰ ψῶ [55]). οὗ πᾶν ὁτιοῦν ἀπαιτεῖται [56]) καὶ ἀφῄρηται.

Ψώρα. παρὰ τὸ ψῶ ὁμοίως, οὗ παράγωγον ψαύω. ἐπειδὴ ἐν τῷ πάθει ἀνεχόμενοι περιέχουσιν [57]) ὁρμὴν ἐπὶ τὸ ψαύειν τε καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα τὰ [58]) αὐτῶν μέρη.

Ψεδνός. παρὰ τὸ ψῶ, οὗ μέλλων ψήσω, ῥηματικὸν ὄνομα ψεδνός, ὁ μαδαρός, παρὰ τὸ ἀπεψῆσθαι. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν, ὅτι δηλοῖ τὸ φῶ [59]), τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας μέρος καθιστάμενον.

Ψηνός· ὁ φαλακρὸς εἴρηται. Σιμωνίδης. παρὰ τὸ ψῶ, ψήσω, ψηνός.

Ψύη. οὕτως διὰ τὸ ῡ [60]) παρὰ τὸ ψαύω. ψύη, ἡ ἐπιψαύουσα σάρξ, καὶ ἐπιπολλοῖς οὖσα [61]) τοῖς ὀστέοις. οὕτως Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου ἀποβολῇ [62]) τοῦ ε, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. ψάδος [63]), ψύδος, ψύθος.

Ψάλλειν. ἐπὶ τῶν χορδῶν, παρὰ τὸ ψῶ, οὗ παράγωγον ψαύω καὶ ψάλλω. παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐφάπτεσθαι αὐτῶν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Ψιάς. παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίζω [64]). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησί· τὸ ψείω σημαίνει τὸ ἐλατοῦν [65]) τὴν οὐσίαν οὑτινοσοῦν ὑποκειμένου. τοιοῦτον καὶ τὸ ψαύω.

τα [66]). Ἀπολλόδωρος μὲν [67]) ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν φησίν. οὕτως ἐν τῷ ς τῆς καθολικῆς Προσῳδίας.

---

quuntur, ex vulgari ratione sunt explicanda. Sed fortassis illa interpretanda sunt *mutatione literae*, non vero *transpositione et permutatione literarum*. Nimirum ex ψακάδες, ἀποβολῇ fit ψάδες, deinde μεταθέσει, id est, *mutatione prioris alpha*, fit ψιάδες. Saepe nomen μεταθέσεως apud *Orionem* eo sensu reperitur. Sic in voce Ἀσφάραγον dicit: δύναται δὲ τὸ σφαραγεῖν μετάθεσιν ἔχειν τοῦ π εἰς φ. LARCHER. Etiam in Etymologico M. saepe haec notio subiecta est nomini μεταθέσεως. Locos indicauit in Indice Graeco *Sylburgius*.

45) καταλεπτὸν] Mallem diuisim scriptum, κατὰ λεπτὸν, quanquam verbum καταλεπτολογεῖν Graecum esse constat.

46) ἰλλάσιν — ἄγουσιν] Est versus *Homeri* Iliad. *N.* 572. In *Orionis* Codice oscitantia librarii scriptum erat ἰλλάσσιν. LARCHER.

47) Ὅμηρος] Locus extat Odyss. *K.* 555. Eundem attulit auctor Etymologici M. p. 743, 32. sed in suo Codice legerat ψυχῆς ἱμείρων. LARCHER.

48) ἐν Ἰλιάδι φησί] Locus est Iliad. *Y.* 440. LARCHER.

49) Ψωλίς] Legendum est Ψωλή. Sed fortasse dicitur etiam ψωλὶς ψωλίδος. LARCHER.

50) καὶ φύσει] Deest ὅτι, vt sit καὶ ὅτι φύσει. LARCHER.

51) ψύχος ψυχρός] Legendum est ψύχος ψυχηρὸς ψυχρός. Nam ψυχρὸς non potest esse ψυχρὸς per syncopen. Vide Etymolog. M. p. 744, 39. LARCHER.

52) τὰ ψιχία ὁμοίως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. pag. 744, 46. in quo nunc legitur τὰ ψευστὰ ὁμοίως. LARCHER.

53) παρὰ τὸ ψαύω] Lege παρὰ τὸ ψῶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 744, 47. LARCHER.

54) τοῦ ἐντελοῦς ἄρτου] Optime *Orion*. Nam ἐντελὴς est *integer*. Pessime in Etymologico M. p. 744, 49. et nullo sensu reperitur αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς, pro quibus lege ἄρτου τοῦ ἐντελοῦς. LARCHER.

55) κατὰ ψῶ] Lege saltem καταψίω, quod habes in Etymologico M. p. 742, 36. Sed nullus dubito, quin legendum sit καταψιλῶ. LARCHER.

56) ἀπαιτεῖται] Lege, vt in Etymologico M. p. 742, 36. est, ἀπέψισται. LARCHER.

57) ἐν τῷ πάθει ἀνεχόμενοι περιέχουσιν] Puto ex Etymolog. M. p. 744, 1. legendum esse: οἱ τῷ πάθει συνεχόμενοι ἔχουσιν. In Excerptis ex *Orione* p. 617, 24. non minus bene legitur ἐνεχόμενοι.

58) τὰ πεπονθότα τὰ αὐτῶν] Hoc alterum τὰ dele.

59) τὸ φῶ] Legendum est τὸ ψῶ, vt euincunt reliqua. A ψῶ inusitato fit ψῆμι ἔψην, et abiecto augmento, ψῆν. Vid. *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 678. LARCHER. Conf. Etymolog. Gud. p. 573, 14. e quo ipso loco mallem τινὸς μείζονος οὐσίας apud *Orionem* quoque legere.

60) διὰ τὸ ῡ] Lege διὰ τοῦ ῡ.

61) ἐπιπολλοῖς οὖσα] Lege cum Etymologico M. p. 743, 15. ἐξ ἐπιπολῆς οὖσα, vel minore mutatione, ἐπιπολὺ οὖσα. LARCHER. ἐπιπολὺ habet Etymologicon Gudianum pag. 575, 15.

62) ἀποβολῇ κ. τ. λ.] Pertinet ad nouam glossam, cuius deest initium. Lege Ψίδος· τὸ ψεῦδος. ἀποβολῇ κ. τ. λ. vt fere est in Etymologico M. p. 743, 12. LARCHER.

63) ψάδος] Lege ψεῦδος. LARCHER.

64) παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίζω] Vel παρὰ τὸ ψίω τὸ ποτίζω legendum est, vel παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίσω. LARCHER.

65) ἐλατοῦν] Scribe ἐλαττοῦν. LARCHER.

66) τα] Glossa suo loco mota est, et legi debet Ὦτα. Vid. Etymolog. M. p. 748, 6. et quae *Orion* ipse infra habet in voc. Ὦτα. LARCHER.

67) Ἀπολλόδωρος μὲν] Particula μὲν requirit particulam δὲ, et glossam esse mutilam indicat. Auctor Etymologici M. loco laudato citat *Apollodorum* nude. Hinc *Heynius* ad *Apollodori* Fragmenta p. 1157. hanc glossam retulit ad librum περὶ Ἐτυμολογιῶν. Sed referenda est ad librum sextum Prosodiae vniuersalis, cuius libri nemo alius meminit. LARCHER.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὦρες. αἱ γυναῖκες. Ὅμηρος 68)· ἀμυνόμεναι ὤρεσσι. ἀπὸ τοῦ ὀαρίζειν, ἢ συνηρηρέναι ῥεσσία 69). ἔνθεν καὶ συνωρίς· παρὰ τὸ συνηρμόσθαι. ἐστὶ δὲ ὄαρ, καὶ ὑπέρθεσις ἄορ, συναλοιφῇ ὦρ 70).

Ὤπυεν. ὡμίλει ἐν τῇ συνουσίᾳ. ἀπὸ τῆς ὀπὸς, ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι ἀνδρί. ἢ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς π̄ ὤμυεν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι 71).

Ὧρος 72). ὁ ἐνιαυτός. παρὰ τὸ τὰς ὥρας, ὅ ἐστι τὰς τροπὰς, ἃς περιέχει.

Ὠδύσσατο. ὠργίσθαι 73). παρὰ τὴν ὀδύνην· ἢ ἐστι παρὰ τὸ ἔδω. οἱ γὰρ χολούμενοι πρότερον ἑαυτοὺς ὀδυνώμενοι κατεσθίουσι.

Ὠρακίω 74). παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὥραν, τουτέστι τὴν μορφήν. ἀπὸ τοῦ ὠχριᾶν 75). σημαίνει δὲ τὸ λειποψυχεῖν.

Ὠμόν. τὸ μὴ μεταβαλλόμενον ἐς πέψιν. ὡς καὶ τὴν ἔξω τροφὴν ὠμὴν λέγομεν, οὔτε ἑψημένην, οὔτε ὠπτημένην, ἢ ὡς Φιλόξενος τὸ ὠμὸν εἰρῆσθαι φησὶ τὸ ἐν ταυτότητι μένον, παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω, οἷον τὸ ἐν ταυτότητι ὑπάρχον καὶ μὴ μεταβληθέν.

Ὠλέναι. αἱ χεῖρες. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ὀλοῦσθαι 76) τὰς πράξεις, τουτέστι, πληροῦσθαι. οὕτω Σωρανός.

Ὦπες. οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς θεωρηταί 77). σώζεται δὲ ἐν συνθέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ 78) τὸ ὄνομα. ὑπώπια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα. ὡς δέ τινες, ὦπες, ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασι. Σωρανός.

Ὦτα. Ἀπολλόδωρος 79) μὲν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν· οἱ δὲ, δι' ὧν ὠθεῖται ἡ φωνή· οἱ δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π̄ εἰς τ̄. ὠπά τινα ὄντα, παρὰ τὸ ὀπὰς ἔχειν· ἢ παρὰ τὸ δέχεσθαι τὴν ὄπα, ὅ ἐστι φωνήν. Ἡρακλείδης.

Ὦχρος. χροῦς, χρὸς 80), ἄχροος. ἐστὶ δὲ ὁ κακόχρους ὑπέρθεσιν 81) τοῦ ō, ἄοχρος. συναλοιφῇ τοῦ ō καὶ ᾱ εἰς ω̄, ὦχρος.

Ὥρα. ἡ τροπὴ, παρὰ τὸ ὠρεῖν καὶ φυλάττειν τεταγμένως τὸν ἴδιον καιρόν.

Ὦμος. παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπαρκτικόν. ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἰσχυρῶς. καὶ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα. ὑφ' οὗ φέρεται τὰ βάρη καὶ τὰ φορτία. οἴσω οἶμος, καὶ τροπῇ τῆς οι εἰς ω̄, ὦμος. ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀγκὼν ἀγκώνη ἔδει λέγεσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ ω̄ εἰς οι, ἀγκοίνη. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ θοίνη. θῶ τὸ τρέφω, ὁ μέλλων θώσω, θώνη ἔδει, καὶ λέγεται θοίνη.

Ὦταν. ἐτὴς 82) ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς φίλος. παρὰ τὸ ἐτεὸν, παρώνυμον ἐτὴν, καὶ ἐτὰν μεταθέσει τοῦ η̄ εἰς ᾱ, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμᾶν. ἐτὴν δηλοῦν τὸν συνήθη. ἐθὴς οὖν ἐστὶ, καὶ μεταθέσει τοῦ θ̄ εἰς τ̄, ἐτὴς καὶ ἐτὰν, Ἑρμῆς καὶ Ἑρμᾶν. οἱ δὲ βούλονται συναλοιφὴν τοῦ ὦ ἐτὰν καὶ ὦταν.

Ὡρολογεῖον. λέγειν τὸ μετρεῖν 83). ὡρολογεῖον οὖν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας μετροῦμεν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου 84).

---

68) Ὅμηρος] Locus est Iliad. Ε. 486. LARCHER.

69) ῥεσσία] Legendum fortassis est ἀνδρί. Vid. Etymolog. M. p. 747, 37. LARCHER. Potius ἀνδράσι, quod habet Etymolog. Gud. p. 580, 49.

70) παρὰ τὸ συνηρμόσθαι — συναλοιφῇ ὦρ] Haec referens auctor Etymologici M. p. 747, 40. dicit: ὁ δὲ Ὧρος λέγει. Scribe vero ὁ δὲ Ὠρίων λέγει. LARCHER.

71) ἢ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς π̄ ὤμυεν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι] Cum Etymologico M. p. 746, 2. legendum est: ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι, ὤμυεν, καὶ τροπῇ τοῦ μ̄ εἰς π̄. LARCHER. Etiam glossae initium scribi debet Ὤπυιεν. [Sed v. Porson. ad Odyss. Δ. 798. G. H. S.]

72) Ὧρος] Melius scribitur Ὦρος. Pro sequentibus, παρὰ τὸ τὰς ὥρας, magis Graecum esset παρὰ τὰς ὥρας. qualia saepius notaui.

73) ὠργίσθαι] Legendum est ὠργίσθη. Vid. Etymolog. M. p. 744, 2. LARCHER.

74) Ὠρακίω] Vel Ὠρακιῶ vel Ὠρακίζω legendum puto.

75) ἀπὸ τοῦ ὠχριᾶν] Lege ἀντὶ τοῦ ὠχριᾶν, vt est in Etymologico M. p. 747, 34. LARCHER.

76) ὀλοῦσθαι] In Etymologico M. p. 745, 38. legitur ὀλοῦσθαι cum leni spiritu. Sed optime vidit Sylburgius, scribendum esse ὁλοῦσθαι aspirate, vtpote ab ὅλος. LARCHER.

77) τῆς ψυχῆς θεωρηταί] Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 288. sq. edit. Schaefer. vbi totam Orionis glossam attulit, habet etiam verba Etymologici MS. Sorbonici, cum Orionis verbis alias fere consentientia, nisi quod ibi, vt in Etymologico M. p. 746, 4., legitur: τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται. Atque sic apud Orionem quoque reponendum esse, docte iudicat Schaeferus loco laudato.

78) παρὰ τῷ βίῳ] hoc est, secundum vulgarem vsum. LARCHER. Vid. de hac formula quos Bastius et Schaeferus l. l. laudarunt.

79) Ἀπολλόδωρος] Vide supra in voc. τα ad calcem literae Ψ. vbi addit Orion, e quo Apollodori opere haec mutuatus sit. LARCHER. Vid. paulo ante, not. 67.

80) χρὸς] Omnino legendum est χροὸς vel χρόος. LARCHER. In Excerptis p. 617, 27. est χρωος, χροὸς, ἄχροος.

81) ὑπέρθεσιν] Videtur praepositio κατὰ deesse. LARCHER. Nisi malis legere ὑπερθέσει. Atque sic habent Excerpta l. l.

82) Ὦταν et ἐτὴς] Alias scribitur Ὦτᾶν et ἔτης, vt in Etymologico M. p. 748, 11. Conf. Maittaire de Graecae linguae Dialectis p. 118. et p. 571. et Apollon. περὶ Ἐπιῤῥημάτων in Bekkeri Anecdot. Graec. Vol. II. p. 569. et 570.

83) λέγειν τὸ μετρεῖν] Hac notione verbum λέγειν inuenitur apud Homerum Odyss. Δ. 451. λέκτο δ' ἀριθμόν. ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Nam poeta, optimus sui interpres, versu 411. dixerat: φώκας μέντοι πρῶτον ἀριθμήσει. LARCHER.

84) ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου] Innuere Orion videtur hunc locum Herodoti II. 109. πόλον μὲν γὰρ, καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. quem locum interpretandum susceperat Apollonius. LARCHER.

Digitized by Google

Ὦλκα. ἱεμένω κατὰ ὦλκα [85]. παρὰ τὸν ἕλξω μέλλοντα, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὄλξ, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ο εἰς ω, ὦλξ.

Ὤμοι. Φεῦ μοι. παρὰ τὸ οἴμοι σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, τροπῇ τοῦ ο εἰς ω· οἴμοι, ὤμοι. οὐ γὰρ, ὥς τινὲς, ὦ ἐμοὶ, καὶ συναλοιφῇ ὤμοι. πῶς γὰρ τῇ δοτικῇ ἐπεφέρετο εὐθεῖα, ὤμοι ἐγώ [86].

Ὠμηστής. παρὰ τὸ ἔδω, ὄνομα ῥηματικὸν ἐτὴς, ὠμιστὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς η, ὠμηστής [87].

Ὧρα. παρὰ τὸ ὁρίζειν, ὅρα καὶ ὥρα. παρὰ τὸ ὁρίζειν τὰ μέρη τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

Τ έ λ ο ς
τῶν Ἐτυμολογιῶν Ὠρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ
Καισαρείας.

---

85) *ἱεμένω κατὰ ὦλκα*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *N.* 707. LARCHER.

86) *ὤμοι ἐγώ* passim legitur apud *Homerum*. LARCHER.

87) *ἐτὴς; ὠμιστὴς, — ὠμηστής*] Legendum est *ἐστὴς, ὠμεστὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ὠμηστής.* Nam *ὠμηστὴς* deducitur ab *ἔδω, ἔσω, ἧκα, ἧσμαι, ἧσται, ἐστής.* Vid. Etymolog. M. p. 7?5, 5. LARCHER.

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII

EXCERPTA E CODICE REGIO MMDCX. DVODENIS SCRIPTO

Folio 194. verso lin. 7. vsque ad Folii 202. recti lin. 2.

Περὶ ἐτυμολογιῶν κατὰ στοιχεῖον ἐκ τῶν [1]) κατὰ

ΩΡΙΩΝΑ ΤΟΝ ΘΗΒΑΙΟΝ.

Ἐτυμολογία ἐστὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ πράγματος ὀνομασίας εὑρίσκειν τὴν αὐτοῦ [2]) ἑρμηνείαν· καὶ τὸ διὰ τί οὕτως ὀνομάζεται· οἷον τε λέγω [3]) θεὸς οὖν [4]) λέγεται διὰ τὸ θεωρεῖν τὰ πάντα. ὅθεν καὶ θεοὶ οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ τοῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν.

Ἀγαθὸν δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν, ἤγουν ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν ἤτοι ἐφιέμεθα.

Ἀγλαά· παρὰ τὴν αἴγλην [5])· ἐφ' οἷ τις [6]) ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται.

Ἄγγελος εἴρηται παρὰ τὸ εἰς ἀγγελίαν πέμπεσθαι ἐκ θεοῦ ἐπὶ γῆς· ἢ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς ἄνθρωπον· διὰ τοῦτο καὶ εὐαγγελιστὴς εἴρηται διὰ τὸ εὖ ἀγγέλλειν ἡμῖν, ἤγουν καλόν· τὸ γὰρ εὖ, καλόν ἐστι.

Ἄνθρωπος λέγεται διὰ τὰ [7]) ἄνω θρεῖν, ἤγουν ὁρᾶν. ἢ πάλιν τὸ ἀνορθροῖ [8]) περιπατεῖν.

Στάσις ἀναστάσις [9]) ἤγουν πάλιν ἀνάστασις.

Ἀνάγνωσις· πάλιν γνῶσις. τὸ ἀνά, πάλιν [ἐστίν] [10]).

Ἀναγραφή· πάλιν γραφή.

Ἄσκησις· διὰ τὸ ὡς ἀσκὸν νεκροῦσθαι τὸν ἀσκητήν. ὅρος δὲ αὐτῆς ὁ πόνος τῆς μαθήσεως.

Ἀσθένειαν [11])· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν.

Ἀσωτία· τὸ μὴ ὂν ἧς [12]) σωτηρίαν. σωτὴρ γὰρ τὸ σῶον τηρεῖν.

Ἀταξία· τὸ μὴ ὂν ἐν τάξει καλός [13]).

Αἰγιαλός· ὁ ἐγγὺς τῆς ἁλὸς, ἤγουν τῆς θαλάσσης.

Ἄκαιρον· τὸ παραίκηρον [14]).

DIVERSITAS LECTIONIS

IN CODICE REGIO CCCCLXIV. QVI EST FORMAE MAXIMAE

a Folio verso 80. lin. 8. ad Fol. 84. rect. lin. 5.

1) κατὰ στοιχεῖον πρὸς τὸ ἐξ αὐτῶν γινώσκειν πολλὰ^ης (πολλάκις) τὰς δυνάμης (δυνάμεις) τῶν πραγμάτων ἐκ τῶν κ. τ. λ. quae lectio et plenior est et melior, si a vitiosa scriptura discesseris.

2) αὐτοῦ deest.

3) τι λέγω. Vnde legerim εἰ λέγω.

4) οὖν deest, ac deesse debet.

5) ἔγλην.

6) ἐφ' οἷς τις. Atque sic legendum est.

7) διὰ τὸ ἄνω θρεῖν. Mallem διὰ τὸ τὰ ἄνω θρεῖν, nisi quis e *Platonis* Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. praeferendum putat διὰ τὸ ἀναθρεῖν, vel ex *Orione* διὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. quod vtique videtur esse rectius.

8) ἀνορθροὶ aeque male. Legendum puto: ἢ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν τὴν ὄπα· ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν περιπατεῖν.

9) ἀνάστασεις· ἀναστάσεις. pessime. Lego: Ἀνάστασις, ἤγουν πάλιν στάσις.

10) Ita legendum puto. Dicit enim Grammaticus, ἀνὰ idem esse quod πάλιν. In Codice 2610. est ἀνάπαλίν, in Cod. 464. ἀνάπαλιν.

11) οθένεια.

12) μὴ ὂν εἰς. Deinde legendum puto σωτὴρ γὰρ ὁ σῶον τηρῶν.

13) ὂν ἐν τάξει καλεῖ. Nempe καλῇ scribendum est.

14) παράκαιρον.

Digitized by Google

Ἀναβίωσις· διὰ τὸ ἄνω βάσις, ἤγουν πάτησις.
Ἀμφίβληστρον· διὰ τὸ ἀμφιβάλλεσθαι [15].
Ἄρχων· ὁ ἄρα ἔχων, ἤγουν πάντας ἔχων [16].
Ἀρτοκόπος· διὰ τὸν τοῦ ἄρτου ἔχον [17]) κόπον.
Ἀνεξικακία· διὰ τὸ ἄνεσθαι [18]) τὴν κακίαν.
Ἀρετὴ λέγεται γὰρ τὸ ἀρέσκει [19]) τῇ ἀληθείᾳ· ἢ ἀρετὴ ἐκ τοῦ ἀρέσκεσθαι.
Ἀκεστόν ἐστι τὸ ἰάσιμον· παρὰ τὸ ἄκεσθαι καὶ ἀνίκεσθαι τὸν ἀθεράπευτον [20]).
Ἄχος· ἀπὸ τοῦ μὴ διαχεῖσθαι· ὅθεν καὶ τὸ χαίρειν παρὰ τὸ διαχεῖσθαι.
Ἄλογον· διὰ τὸ ἄμεινον [21]) τοῦ λόγου.
Ἀμάραντον· παρὰ τὸ ἀμαρεῖν, ὅτι οὐκ ἐᾷ τὰ παρὰ πεφυκότα [22]) αὐτῇ μαρένεσθαι [23]).
Ἄρουρα· παρὰ τὸ ἄρα οἴσθαι [24]) αὐτὴν γεωργὸς μένην [25]). κυρίως δοὺσ ι γροσπαρὰν καὶ ὅρασιν ἐπιτηδείαν [26]).

Ἀγέρωχος· ὁ ἀγγὺς [27]) αὐχῶν.
Αἰπόλος· παρὰ τὸ αἰγοπόλος ἤγουν αἶγας βόσκειν [28])· ἢ ὁ περὶ τοῦ [29]) αἴπη κλούμενος [30]), ὅ ἐστιν ὄρη.
Ἄκριτον· τὸ ἀδιαχώρηστον [31]).
Ἄνηθον· διὰ τὸ ἄνω θεῖν, ἢ διὰ τὸ [32]) ἐν τάχει αὔξησυν [33]).
Ἄτεχνως· ἄδολως [34]). δόλος γὰρ ἡ τέχνη.
Ἀρναῖσθαι· διὰ τὸ ἔρεσθαι [35]) τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει.
Ἀράχνη· παρὰ τὸ ἀναρριχᾶσθαι ἤρηται καὶ [36]) παρὰ τὴν ἀρεότητα [37]).
Ἀμᾶν ἠμᾶσθαι ἐπὶ τοῦ θηρίζειν παρὰ τοῦ ὁμοῦ ἐπισπᾶν [38]).
Ἀκτή· παρὰ τὸ κατάγνυσθαι [39]) τὰ κύματα.
Ἀγνεία· παρὰ τὸ ἀγωνιάν εἰς τὸ καθειδρεύειν [40]).

Ἀγνεία [41])· παρὰ τὸ ἀγωνίαν [42]) εἰς τὸ καθαρεύειν.
Ἄμπελος· παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν [43]).
Ἀραί· παρὰ τὸ αἴρειν κακῶς [44]).
Ἀλύειν· παρὰ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἐμπλάνῃ [45]) ἔχειν τὴν ψυχήν.
Ἄρκος· ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἐγένετο [46]).
Ἀχλύς· ἡ ἄγχυ δηλοῦσα [47]) καὶ ἀποκρύπτευσα.
Ἄνεμοι· ἄμενοί τινες [48]) ὄντες. κατὰ μετάθεσιν [49]) στοιχείου· ὡς ἄνειν ἀ οὐχηρεμοῦντες [50])· ἕως οὐδ' ἐν [51]) τὸ αὐτὸ μένοντες.
Ἀγρός· παρὰ τὴν ἄγραν.
Ἄνεμος· διὰ τὸ ἀναμένειν καὶ πάλιν φυσᾶν [52]).
Ἀήρ· διὰ τὸ ἀείρειν [53]), ὅ ἐστι κουφίζειν.
Ἀστήρ· διὰ τὸ ἄστατον ἔχειν τὸν δρόμον.
Ἀηδών· διὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν.
Ἄκανθα· διὰ τὸ αἰκίζειν [54]) ἤγουν πλήττειν.
Ἀστραπή· διὰ τὸ ἀστάτως [55]) καὶ ῥᾷον παύεσθαι.
Αἰπόλος· ὁ ἐπὶ τὰ αἴπη [syllaba αἰ ex rasura] πολούμενος, ἅ ἐστιν ὄρη [56])· οἷον αἰποπόλος [57])· ἢ ὁ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος· οἷον αἰγοπόλος [58]).
Ἄρρωστος· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥῶσιν.
Ἀσθενής· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σθένος.
Βίος λέγεται διὰ τὴν βίαν· διὰ τοῦτο καὶ βέλος διὰ τὸ βίαν [59]) βάλλεσθαι.
Βίβλος· διὰ τὸ τοὺς βίους βάλεσθαι [60]) ἐν αὐτῇ· ἢ διὰ τὸ βαβλί· ἢ διὰ τὸ βέβιον [61]) [syllaba βι ex emendatione.]
Βωμός· διὰ τὸ βαίνειν τὸ αἷμα ἐν αὐτῷ.
Βροχή· διὰ τὸ βραχέως θεῖσθαι [62]) καὶ χέεσθαι.
Βοτάνη διὰ τὸ βιαίως τίνεσθαι [63]), ἤγουν αὔξισιν [64]).
Βάπτισμα λέγεται διὰ τὸ τοῦ βίου πταῖσμα [65]).

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLXIV.

15) ἀμφιβάλλεσθαι.
16) ὁ ἄρα ἔχων· πάντως ἔχων. Fortassis ex Etymologico Gudiano p. 82, 33. legendum est ὁ ἀρχὴν ἔχων, ἤγουν πάντα ἔχων.
17) ἔχον deest.
18) ἄνεσθαι] Patet ἀνέχεσθαι esse rescribendum.
19) ἀρέσκειν τῇ ἀληθείᾳ τὸ γινόμενον.
20) Lege ἀκέσασθαι· καὶ ἀνήκεστον τὸ ἀθεράπευτον. Vid. Etymolog. Gud. p. 25, 12. Caeterum glossas Ἀκεστόν et Ἄχος non habet Codex 2610.
21) ἄμοιρον. recte.
22) παραπεφυκότα.
23) μαραίνεσθαι.
24) τὸ ἀρεοῖσθαι. Scribe τὸ ἀραιοῦσθαι.
25) γεωργουμένην.
26) κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπαρὰν (Lege σποράν) καὶ ἄρωσιν ἐπιτηδεία.
27) ἄγαν.
28) Malim βόσκων.
29) τὰ αἴπη.
30) ἠλούμενος, pro quo scribendum videtur εἰλούμενος.
31) διαχώριστον.
32) τὴν.
33) αὔξησιν.
34) ἀτέχνως· ἀδόλως.
35) αἴρεσθαι.
36) ἀρριχᾶσθαι εἴρηται ἢ.
37) ἀραιότητα.
38) Hac glossa caret Codex 2610. Legi potest: Ἀμᾶν, ἀμᾶσθαι· ἐπὶ τοῦ θερίζειν· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.
39) κατεάγνυσθαι.
40) Tota glossa deest.
41) Ἀγνεία.
42) ἀγωνιάν, vnde facile fit ἀγωνιᾶν. Neque enim placet Etymolog. Gud. p. 5, 36. ἀγανιᾶν, ὅ ἐστι καθαρεύειν.
43) πελάζην. Vid. not. 54.
44) Nisi κακῶς in χεῖρας mutare vis, pro αἴρειν scribe εἴρειν vel ἐρεῖν.
45) ἐν πλάνῃ.
46) Deest haec tota glossa.
47) Scribe εἰλέουσα.
48) τινες deest.
49) μετὰ θέσι.
50) ὡς ἀνεὶ οὐχ ἠρεμοῦντες. Sequens ἕως delendum est.
51) οὐδέν. Sed lege οὐδ' ἐν τῷ αὐτῷ μένοντες.
52) φυσάν. Scribe φυσᾶν.
53) εἴρειν. Verum videtur αἴρειν.
54) αἰκίζην. Sic paulo ante (not. 43.) πελάζην.
55) ἀστάτος.
56) πωλούμενος ἃ ἐστιν ὄρη.
57) ἐποπόλος.
58) αἰγοπόλος· συμπεριλαμβανομένων ἔξωθεν καὶ τῶν προβάτων.
59) βίᾳ. Placeret, si legeretur διὰ τοῦτο καὶ βιὸς τὸ βέλος διὰ τὸ βίᾳ βάλλεσθαι.
60) τοὺς αἰ βάλλεσθαι.
61) βέβαιον.
62) βαρέως χεῖσθαι.
63) τίνεσθαι. Scribe τείνεσθαι.
64) αὔξιν. Scribe αὔξειν.
65) τὰ τοῦ βίου πταίσματα.

Digitized by Google

Βαΐν [66])· διὰ τὸ βίαν τέλλεσθαι [67]).
Βουνός· διὰ τὸ βαίνειν τὴν ἄνω.
Βοῤῥᾶς· ἴσως διὰ τὸ βίᾳ ῥεῖν καὶ ῥάσσεσθαι [68]).
Βροντή· ὡς οὖσα βαρεῖα τῇ φωνῇ.
Βοῦς· διὰ τὸ βίαιον [69]) τῆς δυνάμεως.
Βόλος· ὅτι βαλλόμενος λύεται.
Βόρδων [70])· παρὰ τὸ τὰ βαρεῖα [71]) δύνασθαι.
Γάμος· διὰ τὸ τὴν [72]) γῆν ἅμα γίνεσθαι.
Γῆν· διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ αὐτῆς εἶναι.
Γραφεῖαν [73])· διὰ τὸ ἐπιγραφῇ ὂν [74]).
Γηροκομεῖον· διὰ τὸ τοὺς γέροντας μένειν.
Δημοσθένης· διὰ τὸ [75]) εἶναι τοῦ δήμου σθένος, ἤγουν δύναμις.
Δημιουργός· ὁ δειμάμενος τὰ ἔργα, ἤγουν ποιῶν.
Δάκρυον· ὡς ἐπίπαν τὸ ἐκ δέους ἢ δέοντες [76]) ἐκκρινόμενον.
Δειλία· ἐκ τοῦ δέους λίαν.
Δίκιός [77]) ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ τὸ δίκαιον ἀγαπᾶν.
Δημοκράτης· ὁ τὸ [78]) δήμου κρατῶν.
Δικανικός· διὰ τὸ τὰς δίκας νικᾶν [79]).
Δαπάνη [80])· τοῦ δέοντος πενία ἤγουν ἐλάττωσις.
Δράκων· διὰ τὸ δράσσασθαι [81]) κακῶς.
Διδάσκαλός ἐστιν ὁ διδοὺς τὸ καλόν.
Δένδρον· διὰ τὸ δεόντως ἵδρασθαι [82]).
Δόλος ἐστὶ διὰ τὸ δελεάζειν.
Ἐκκλησία· διὰ τὸ ἐκλελεγμένον εἰς ἕν.
Ἐπιτίμιον· τὸ ἐπὶ τιμὴ ὑπάρχον [83]).
Εὖρος· διὰ τὸ πλατύ· εὖρος γὰρ πλάτος [84]).
Ἐξόδιον [85])· διὰ τὸ ἔξω ὂν [86]) βίου.
Ἔρημος· διὰ τὸ ἠρεμεῖν [87]) ἤγουν ἡσυχάζειν.
Εὐκτήριον· διὰ τὸ τὸ καλὸν τηρεῖν [88]).
Εὐχή [89])· διὰ τὸ εὖ ἤγουν καλὸν ἔχειν.
Ἐνύπνιον· διὰ τὸ ἐνύπνω καὶ μόνον [90]).
Ἐστέρας [91])· ὁ τῆς ἐώας ἤγουν τῆς πρωΐας πέρας.
Ἑρπετόν· διὰ τὸ ἕρπεσθαι πάνυ [92]).
Ζωγράφος· ὅτι ζῶα μιμούμενος γράφει.
Ζῶον· διὰ τὸ ἐκ ζωῆς [93]).
Ἥλιος· διὰ τὸ εἰλεῖσθαι τῷ δρόμῳ· ἢ διὰ τὸ ἵεσθαι ἤγουν φέρεσθαι λίαν.
Θυσιαστήριον· διὰ τὰς [94]) θυσίας τηρεῖν.
Θυμιατήριον [95])· διὰ τὸ θυμίαμα τηρεῖν.
Ἰατρεῖον· διὰ τὸ τὴν ἴασιν τηρεῖν.
Ἱέραξ· διὰ τὸ ἵεσθαι ἤγουν φέρεσθαι τῷ ἀέρι ῥαδίως [96]).
Ἱερεῦς· ἐπιδὴ ἵεται [97]) ῥᾶον τὸ εὖ, ἤγουν φέρει εὐχέρως τὸ καλόν.
Κοσμος [98])· διὰ τὸ κεῖσθαι ἅμα.
Κανδῆλυ [99])· διὰ τὸ δῆλεν ποιεῖν καὶ φαίνειν.
Κοινωνία· διὰ τὸ ἐνίζεσθαι καὶ [100]) ἀλλήλοις, ἤγουν ἓν εἶναι.
Καλαμάριν [101])· διὰ τὸ τοὺς καλάμους αἴρειν [102]).
Κόπρος· τοῦ κόπρου [103]) ῥύσις ἢ ῥεῦσις.
Κόμην [104])· διὰ τὸ κομᾶν ἤγουν θάλειν τὴν τρίχα. τὸ κο μικρόν.
Κάπηλος· πηλὸν τὸν οἶνον λέγουσιν Ἴωνες, τὸν πάλλοντα καὶ βλάπτοντα τὰς φρένας.
Κτῆνος· διὰ τὸ κτένεσθαι ἤγουν σφάζεσθαι.
Κύων [105])· εἰς τὸ κράζειν ὤν.
Κάμηλος· διὰ τὸ κάμνειν μέλη [106]).
Κιναιδός [107])· ὁ κινὸν ἑαυτῷ ἡδονήν.
Κειναιδός· ὁ κενὸς αἰδοῦς [108]). τὸ κει καὶ τὸ ναι δίφθογγος.
Κώλυσις· διὰ τὸ κωλύειν τὸν σκοπὸν τοῦ καλοῦ.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

66) Lege Βαΐον vel Βαΐς. Fortasse tamen etiam βαΐν in vsu fuit.
67) βίᾳ τίλλεσθαι.
68) ῥάσσασθαι. Etymolog. Gud. p. 111. extr. βίᾳ αἴρειν, ἢ ὀρέσσεσθαι. Caeterum in Codice 2610. scriptum est ἴσως, et in glossa sequente Βροντῇ· ὡς οὖσα βαρεία.
69) βίσον.
70) Βόρδων.
71) βαρεία. Sed scribe βαρέα. Pro δύνασθαι autem reponendum videtur δονεῖν, vel certe δονεῖν δύνασθαι. Nam δονεῖν dicitur etiam βαστάζειν significare. Vid. Etymolog. Gud. p. 111, 56.
72) τὴν deest. Lege διὰ τὸ δύο ἅμα γίνεσθαι. Vid. Etymolog. Gud. p. 119, 54.
73) Γραφεῖον.
74) ὤν. Scribendum est ἐπὶ γραφῇ ὄν.
75) τοῦ εἶναι.
76) δεόντως. In Etymologico M. p. 223, 54. est ἐπὶ δέοντος.
77) Δίκαιος. Ad ὁ, nisi delendum est, deesse puto ποιῶν vel πράττων, vel simile.
78) τὸν recte. Iuuat etiam grauissima librariorum peccata commemorare.
79) νίκας νικᾶν. Hoc νικᾶν apparet verum esse.
80) Δαπάνη. Pro πενία in Etymologico Gudiano p. 134, 33. est σπάνις.
81) δράσσασθαι.
82) δεόντος ἵδρασθαι. Videtur δεόντως ἵδρυσθαι legendum.
83) τιμῇ ὑπάρχων. Quomodo scribendum sit, cuilibet patet.
84) Hic totus locus deest. Vid. Etymolog. Gud. p. 220, 39.
85) Εὖρος. Nimirum in praecedentem versum oculi describentis aberrarunt.
86) ἐξωιῶν βίου.
87) ἠρεμεῖν. Conf. supra not. 50. Contra ἡσυχάζειν.
88) Deest haec glossa.
89) Εὐκτήριον. Simile quid habes not. 85.
90) μόνων. Lege διὰ τὸ ἐν ὕπνῳ ὄν.
91) Ἑσπέρα — ἑώας — πρωΐας.
92) Totus locus deest. Pro ἕρπεσθαι lege σύρεσθαι. Vid. Etymolog. Gud. p. 209, 38.
93) ἐκ ζωῆς ὤν. Lege ὄν.
94) διὰ τὸ τὰς θυσίας τηρεῖν.
95) Θυμητήριον.
96) τῷ ἀέρι ῥαδίως.
97) Ἱερεύς· ἐπειδὴ ἵεται, omisso spiritu. Paulo post εὐχερῶς scribe.
98) Κόσμως. Sic not. 90. μόνων pro μόνον. Conf. not. 55.
99) Κανδῆλα. Tota sectio in margine adscripta est, sed eadem manu eodemque atramento. Koes.
100) καὶ deest, recte. Nam legi debet ἐνίζεσθαι ἀλλήλοις. Recte etiam ἓν habet hic Codex 404.
101) Videtur Καλαμάριον legendum.
102) τηρῆν. Conf. not. 43. et 54.
103) κόπου. Vid. Etymolog. M. p. 479, 14. et Etymol. Gud. p. 337, 46.
104) Κόμη. Conf. not. 91. Deinde θάλλειν.
105) Κύριων — κράζειν. Sic in voc. Κτῆνος erat κτένεσθαι pro κτείνεσθαι.
106) μέλος. Sed μέλη sic scriptum est in Codice 2610. μέλ.
107) Κιναιδός· ὁ κινῶν ἑαυτῷ
108) Κείναιδος· ὁ καινὸς αἰδοῖς το και· τὸν κ. τ. λ.

Καρδία· διὰ τὸ κραδένεσθαι ἤγουν σείεσαι περὶ τότε[109]).
Κληρονόμος· ὁ τὸν κλῆρον[110]) νεμόμενος.
Κάλλος· διὰ τὸ πρὸς αὐτὸ[111]) καλεῖν.
Κόρηδα[112])· διὰ τὸ κόρον ἐμποιεῖν τῇ δέᾳ.
Κῆπος· διὰ τὸ κεῖσαι καὶ γῆμεν[113]).
Καρπός· τὸ καίνεον[114]) παντὸς πράγματος· ἢ καιροῦ παντὸς ἴδιος καρπός.
Κλάδος· καλὸν λίαν εἶδος.
Κόραξ· διὰ τὸ τοῖς κοινοῖς ῥάξαι[115]).
Κλίμακα· διὰ τὸ καλεῖν εἰς μῆκος[116]).
Κάμηλος· κατὰ συγγένειαν τὸ[117]) ρ̄ πρὸς τὸ λ̄, κάμηρές τις, ἀπὸ τὸ τοὺς μηροὺς κάμπτειν ἐν τῷ καθέζεσθαι. οὕτως Ἡράκλειτος[118]).
Λαιμός· παρὰ τὸ λάειν ὅ ἐστιν ἀπόλαυσιν[119]).
Λοίδορον[120])· διὰ τὸ λύειν τὸ δῶρον τῆς ἀγάπης.
Λιμήν· διὰ τὸ λίαν μένειν καὶ ἀχειμάστως.
Λύκος· λίαν κακός.
Λίθος· λίαν θέσις.
Λύχνος· διὰ τὸ λύειν τὸν ὄγμον[121]) ἤγουν τὸ σκότος.
Λείπει· διὰ τὸ λεῖπον[122]).
Λογοθέτης· ὁ τοὺς λόγους ἀποτίθει[123]).
Λουτρόν· διὰ τὸ λύειν τὸν ῥύπον.
Λάχανα· διὰ τὸ λίαν χένον ἤγουν ἐξάνυκτον τοῖς ὀφθαλμοῖς[124]).
Μήνη· ἡ σελήνη· ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν αὐτῷ[124]), ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ[125]) δὲ αὐξάνεσθαι.
Μόρος[126])· διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸ συμφέρον.
Μοναχός· διὰ τὸ μόνος θεῷ πρὸσ εὐχόμενος[127]). ἢ ὁ μόνος ἔχων τὸ πάν τοιον ἤτι[128]) καλόν.
Μήνιγγες· παρὰ τὸ μένειν ἐν αὐτοῖς τὸν ἐγγέφαλον[129]).
Μύσταξον[130])· ἐν ᾧ οἱ μυκτῆρες[131]) στάζουσιν.
Μονογενής· ὁ μόνος τῷ γένει ὄν[132]).
Μελέτη· διὰ τὸ μέλλον τι[133]) ἤτοι τὰ μέλλοντα μεριμνᾶν[134]).
Μάχαιρα· διὰ τὸ μάχεσθαι ῥᾶον· ἢ διὰ τὸ μάχεσθαι πάσῃ φύσει καὶ τόπον ἐμπιὼν[135]) βίᾳ.
Μυστήριον· κατὰ[136]) τὸ μύειν κατ' αἴσθησιν νοῦ, καὶ τηρεῖν τὸ νοούμενον· κατὰ δὲ ὅρον[137]) ἡ ἀϊδιερέτος ἢ ἀδιαιρέτος[138]) γνῶσις τῶν παρὰ πολλοῖς ἀγνοουμένων.
Μάρμαρος· λέγεται διὰ τὸ μαίρω.
Μάχαιρα· διὰ τὸ χαίρειν τοῖς αἵμασιν.
Μάρμαρον λέγεται διὰ τὸ μέρω· ἢ[139]) τὸ μαρμαίρειν ἤτοι στίλβειν.
Μηρός· παρὰ τὸ μερίζω· ἔνθα μεμέρισται τὸ σῶμα. ὡς Ἡρωδιανός.
Μήδεα· τῶ αἰδοῖα[140])· παρὰ τὸ μέδειν τῆς γενέσεως· καὶ μέξεται[141]).
Μαλακός· ὁ μάλα ἤγουν καλός πάνυ[142]).
Μέλαν· διὰ τὸ μὴ λάμπειν.
Μηλωτή· δορὰ[143]) προβάτου· μῆλα γὰρ παρὰ τοῖς σοφοῖς τὰ πρόβατα λέγεται.
Μάρτυς· παρὰ τὸ μαίρω τὸ σημεῖον[144]) τὸ λαμπρύνω· μάρτυς γὰρ ὁ τὰ ἀφανῆ λέγων καὶ λαμπρύνων· ἐκ τούτο[145]) γίνεται καὶ μάρμαρον.
Νότος· τάχα διὰ τὸ νοτίζον ἢ τὴν νοτίαν αἴρειν[146]).
Νήπιος· ἤπιος[147]) γὰρ ὁ πρᾶος· ἢ νηέπιος[148]), ὁ λέγειν μὴ δυνάμενος.
Νεφέλη· διὰ τὸ τὰ νάματα ἀφελεῖν ἐκ τῆς θαλάσσης· ἢ ταῦτα φέρειν.
Νεοκόρος[149])· ὁ τοῦ ναοῦ παῖς ἤγουν κορεῖν κοσμεῖν κοῦρος.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

109) Deest totus locus, qui facile sic corrigitur: *Κραδία· διὰ τὸ κραδαίνεσθαι ἤγουν σείεσθαι πάντοτε.* Nam *Koesius* male explicauit, quod ita in Codice 2610. pictum extat: π̈τοτε.
110) *κλῆρον.*
111) *αὐτον.*
112) *Κόριδα.* Sed scribendum est *Κόρη*, et deinde *τῇ ἰδέᾳ* pro *τῇ δέᾳ.* Vid. Etymolog. M. p. 480, 36. et Etymol. Gud. p. 339, 43.
113) *κεῖσθαι καὶ πίνειν.* Ita etiam Etymol. Gud. p. 320, 1. Taedet putidam notationem emendare. Sed fortassis Grammaticus scripserat *κεῖσθαι καὶ χεῖσθαι.* Vel alterum glossema, *γῆμεν*, pertinet ad glossam *κῆδος*, quam librarius omiserit, et legendum est *γήμασθαι.* Nolo tamen plura nugari.
114) *καὶ φαίρεον.* Scribe *καίρεον.*
115) Etymolog. Gud. p. 339, 57. *τῆς κοινῆς ῥέξαι.* Legi forsitan debet *κοινῇ* vel *κοινῶς πράξαι.*
116) *μῆκος.* Conf. not. 110.
117) *τοῦ.*
118) *Ἡράκλιτος.*
119) *ἀπολαύειν.*
120) *Λοίδωρος.* Vel *λοιδορῶν* lege, vel *λοίδορος.*
121) *λύειν τὸ νύχος ἢ τὸν ὄγμον.* Lege *ἢ τὸν ζόφον.*
122) Deest totus locus. Legendum autem videtur *Λοιγοὶ* vel *Λοιγός· διὰ τὸ λείπω.* Vid. Etymolog. M. p. 515, 20. et Etymolog. Gud. p. 372, 62.
123) *Λογοθέτης — ἀποτίθον.* Videtur *ἀποδιδοὺς* legendum, vel *συντιθεὶς.*
124) *φύλλοις.* recte. Pro *χένον* et *ἐξάνυκτον* scribe *χαῖνον* et *ἐξάνοικτον.*
125) *ποταί.*
126) *Μῶρος.* Legendum est *Μωρός.*
127) *προσευχόμενος.*
128) *τὸ πάντων αἴτιον ἤτοι.*
129) *ἐγκέφαλον.* Sed scribi etiam debet *ἐν αὐταῖς.*
130) *Μύσταξ.* recte.
131) Quomodo scripserit Codicis 464. librarius, obscurum est, *μυηστῆρες* an *μυοχτῆρες.*
132) *ὤν* dat vterque Codex pro *ὤν*, et *Μονογενῆς* Codex 2610. vt *πάσῃ* in voc. *Μάχαιρα.*
133) *τι* deest. Tota glossa in margine Codicis 464. adscripta est, eodem tamen atramento eademque manu.
134) *μέλοντα μεριμνᾶν.* Scribe *μεριμνᾶν.*
135) *ἐμποιῶν.* Pro *τόπον* potest *τόνον* reponi, ex Etymologico Gudiano p. 381, 60.
136) *παρὰ* malim.
137) In Etymologico Gudiano p. 400, 46. est *κατὰ δὲ Ὅρον.*
138) *ἡ ἀδιαίρετως γνῶσις.* recte, modo *ἀδιαίρετος* scribas. Vltimum, *ἀγνοουμένων*, in Codice 2610. scriptum est *ἀγνωουμένων.*
139) *διὰ τὸ μαίρω· ἢ διά.*
140) *τὰ αἰδοῖα.*
141) *μάζεα.* Lege *μίζεα.*
142) *πα^{ν}.* Legendum puto *ἤγουν πάνυ καλός.*
143) *δοῖρα.* Conf. not. 120.
144) *μαίρω τὸ σημαῖνον.*
145) *τούτου.*
146) Deest totus locus. Lege autem *νοτίζειν* et *τὴν νοτίαν αὔραν.*
147) Sic pro *ἤπιος*, et paulo post *ἡ* pro *ἢ* scriptum est.
148) *νεηπιός.*
149) Lege *Νεωκόρος*, et sequentia ita constitue: *ὁ τοῦ ναοῦ κοῦρος* (vel *κόρος*) *ἤγουν παῖς· ἢ ἀπὸ τοῦ κορεῖν κοσμεῖν.*

Digitized by Google

Νερόν· διὰ τὸ νεωστεὶ [150]) ἀεὶ ῥέειν.
Νᾶμα· διὰ τὸ νομὰς [151]) ἔχειν ἅμα εἰκῶς.

Νυμφίος· διὰ τὸ νῦν ε. ἠφιάσθαι τὸ νομίζεσθαι καλῶς [152]).
Νυμφίως· διὰ τὸ νῦν ἠμφιᾶσθαι καλῶς.
Νόμισμα [153])· διὰ τὸ νομίζεσθαι τί μηδὲ ὄν [154]).
Νοτάριος· ἢ διὰ τὸ νόμα Ῥωμαϊστί ἐστιν ἢ ὁ νοήματα [155]) τηρῶν.
Νείφω [156])· νέφος γὰρ, καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ τὸν νεφέλη διδάσκει. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νείφω [157]) κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενεῖσθαι [158])· κυρίως γὰρ φησιν νείφειν εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς· καὶ νηφάλι [159]) θύειν εἴρηται, ὅταν καὶ τὸ ὕδωρ σπένδωσιν· εἰ μέν τι [160]) ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφὰς καὶ τὸ νιφετὸς [161]) διὰ τοῦ ῑ, οὐ θαῦμα. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ λείβω λιβὰς [162]), καὶ ἀπὸ τοῦ νείφων νιφὰς [163]), καὶ ἀπὸ τοῦ πείθω πιστὲς, καὶ ἀπὸ τοῦ λείφω [164]) συναλιφή.
Ξέστης· διὰ τὸ ἀπεξεσμένον τοῦ εἴδους *) καὶ τὸ ἀκριβὲς τοῦ μέτρου διὰ τὸ ξέειν ῥᾶον [165]).
Ξύλον· διὰ τὸ ξέεσθαι καὶ λεαίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ ξηρὰν ὅλην [166]) εἶναι.
Ὄρνεα· διὰ τὸ τὰ ὄρη ναίειν ἤγουν [167]) οἰκεῖν.
Ὀψώνιον· διὰ τὸ ὄψον ἤγουν βρῶμα ὠνεῖσθαι [168]).
Ὅροι· διὰ τὸ δι' αὐτῶν ὁρᾶν [169]) τὰ πράγματα.
Ὀλοκοτίνιν· διὰ τὸ τὸν ὅλον κότον ἐν αὐτῷ [170]).
Οὐρανὸς εἴρηται διὰ τὸ ὁρᾶσθαι ἄνω· ἢ ὅρασις ἄνω.
Οἶκος· διὰ τὸ ὑπό τινος κοσμῆσθαι [171]).
Ὄφις· ἐκ τοῦ φεῖσαι ἤγουν λαλῆσαι τῇ Εὔᾳ [172]).

Ὀψάριον· ὄψον [173]) αἰρόμενον ἀπὸ ὕδατος.
Οἰκονόμος· ὁ τὸ οἰκεῖον νέμων ἑκάστῳ [174]).
Ὄρη· διὰ τὸ ὁρᾶσθαι [175]) μήκοθεν· ἢ τοῦ ὁρᾶν τὰ ἢ [176]) μήκοθεν δι' αὐτῶν.
Ὄνος· ἐκ τοῦ οὐ νοεῖν ἢ ὠνητόν [177]).
Οἶνος· παρὰ τὸ ὄνω [178]) τὸ σημαίνου [179]) τὸ εὐφραίνω.
Ὀρφανός· παρὰ τὴν ὀρφνήν, τὸ σημαῖνον τὸ σκότος· ἤγουν ὁ ἐσκοτισμένος.
Παιδίον· διὰ τὸ παιδείας δέεσθαι.
Πατήρ· διὰ τὸ τοὺς παῖδας [180]) τηρεῖν.
Πόρνος· διὰ τὸ πονηρὸν ἔργον ποιεῖν [181]).
Πινάκιν· διὰ τὸ τῆπειν ἢ ὑπουργεῖν [182]).
Παίνη [183])· διὰ τὸν [184]) πόνον εἰσάγειν καὶ μόχθον αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ. διὸ ἡ Σοφία [185])· ἐὰν κακὸς γένῃ, μόνος ἀντλήσεις κακά.
Πίθηκος· ὅτι τὸ πᾶν ἠθικέει [186]).
Πηγή· διὰ τὸ ποτάν [187]).
Πήγχανον· διὰ τὸ πήσειν [188]) τὴν γονὴν ἤγουν (sic) τὸν γόνον.
Περιστερά· ὅτι στεῤῥὰ [189]) ποιεῖται τὰ νοσία ἑαυτῆς [190]).
Πτωχός· διὰ τὸ πτῶμα (sic) ἐκ πλούτου ἔχειν.
Πένης· διὰ τὸν πόνον τῆς ζωῆς.
Παλαιόν· διὰ τὸ ἐκ πάλαι ἤγουν ἐκ χρόνου εἶναι.
Πενθερός· ὁ τὸ πένθος αἴρων.
Ποταμός· ὁ ἔχον [191]) ποτὸν καὶ ἄμμον.
Πρεσβύτης· ὁ πρεσβευτὴς, ἢ ὁ περισσῶς βιώσας.
Πόρτα· διὰ [192]) τὸν πόρον τηρεῖν.
Πόλις· διὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι.
Πέτρα [193])· διὰ τὸ παίειν τραγῶς.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

150) *νεοστὴ ἀεῖ.* Scribe *νεωστὶ ἀεὶ.*
151) *νομᾶς.* male. Deinde legendum videatur *ἅμα οἰκοῖς.* Videtur enim Graeculus nomen *νᾶμα* a verbo *ναίω* deduxisse.
152) Haec et sequens glossa deest. Pro *νομίζεσθαι* forsitan reponi debet *καλλωπίζεσθαι.*
153) *Νυμφίος.* Similem errorem notaui not. 85.
154) *μὴ δὲν ὄν.* Scribe *νομίζεσθαί τι, μηδὲν ὄν.*
155) *νόνα Ῥωμαϊστί· ἢ ὁ τὰ νοήματα.*
156) Omnino cum hac sectione comparanda sunt, quae infra e Codice 2630. attuli. Pro *τὸν νεφέλη* (Cod. 464. *νεφέλη*) lege *τὸ νεφέλη.*
157) *νείφω.*
158) Syllaba *εῖ* videtur esse ex emendatione. Kors. Ex quo magis apparet inscitia librarii.
159) *νηφάλια.* recte. Sed *καὶ* post *ὅταν* deleuerim.
160) *εἰ μέντοι.* bene.
161) *νεφὰς — νεφετός.* male.
162) *λείβω λιβὰς.*
163) *νείφω νιφαί.* Sed *νιφὰς* est etiam in Etymologico M. p. 597, 54.
164) Inter *τοῦ* et *λείφω* videtur aliquid erasum esse, et litera *ν* articuli *τοῦ* est ex rasura. Kors.
*) *εἴδους ἢ.*
165) *τοῦ μέτρου.* Reliqua hic omittit. Sed nouam glossam ante *Ξύλον* habet: *ὕριον· διὰ τὸ ξέειν ῥᾶον.* Kors. Pro *ὕριον* lege *Ξηρόν.*
166) *ὕλην.* recte.
167) *ὀρη* (lege *ὄρη*) *νέειν· ἤγουν.*
168) *ὀψώνιον — ὄψον — ὠνίσθαι.*
169) *Ὅρη — ὁρᾶν.* recte.
170) *Ὀλοκοτίνην — ὅλον κότον ἐν αὐτῷ.* Si *κότον* recte legitur, potest quis *Ὀλοκοτήεις* pro *Ὀλοκοτίνην* reponendum, et *εἶναι* post *αὐτῷ* addendum putare.
171) *κομῆσθαι.* Lege *κοσμεῖσθαι.*
172) *Ὄφις — φῆσαι — λαλῆσαι τῇ Εὔᾳ.*
173) *Ὀψάριον· ὄψον.*
174) *τῷ οἰκεῖον — ἑκαστω.*
175) *Ὅροι* (lege *Ὄρη*) *— ὁρᾶσθαι.*
176) *ἐκ μήκοθεν.*
177) *νοεῖν, ἢ ὠνητόν.*
178) *Οἶνος — ὄνω.*
179) *σημαίνω.* Scribo *σημαῖνον.*
180) *παίδας.*
181) Totus locus deest.
182) Legendum est: *Πινάκιον· διὰ τὸ τῇ πείνῃ ὑπουργεῖν.* Vid. Etymolog. Gud. p. 467, 38.
183) *Παίνη — πόνον· ἡ πίσσουσα τὴν γονήν.* Cui glossae opem ferant alii, nisi quod *ἡ πήσσουσα* corrigendum esse dico. Sed statim Codex habet hanc glossam: *Πονηρία*, ad quam pertinet glossema e Codice 2610. allatum, nisi malis *Πενία*, pro *Παίνη.*
184) *διὰ τὸ τόν.* recte, nisi *τὸν* delendum est.
185) Haud dubie intelligitur locus Prouerbb. Salom. IX. 12.
186) *πᾶν ἠθικεύει.* Hoc verbum videtur non spernendum esse.
187) *ποτόν.*
188) *πήσσειν.*
189) *στεῤῥά.*
190) *ἑαυτῆς· ἢ διὰ τὸ περιστατικὸν τοῦ αἵρεσθαι τὰ νοσσία ἑαυτῆς.* Etymologicon Gudianum p. 462, 36. habet *τοῦ ἐρᾶσθαι ἢ αἵρεσθαι.*
191) *ἔχον* satis perspicue scriptum exhibet. Sed in Codice 2610. litera *ō* est ex rasura. Kors.
192) Lege *διὰ τὸ τόν.*
193) *Πέτραν.*

Πλίνθος [194])· πήλινος θέσις· πηλὸς δὲ, διὰ τὸ πάνυ λεαίνεσθαι λίον [195]).
Πύργος· διὰ τὸ ὑπὲρ γῆν εἶναι ἤγουν ἐπάνω φαίνεσθαι.
Πόλεμος· παρὰ τὸ τὰς πόλεις μειοῦν [196]).
Ῥῶτις· ὑγία ἐκ τούτο ἀρωστεία [197]) κατὰ στέρησιν ὑγιείας ἢ δύναμις καὶ τὸ ῥωναλέοι [198]).
Ῥίζα· διὰ τὸ ῥέον ζῆν.
Σελήνη εἴρηται παρὰ τὸ σέλας ἔχειν [199])· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἐνιαυτὸς ὁ ἐνὸς ὁ ἀεῖ νεάζων [200]). οὕτως Ἡρακλείδης.
Σωφροσύνη· διὰ τὸ σῶα φρονεῖν.
Σολοικισμός· σώ [201]) λόγου αἰκισμός.
Σωτηρία· τὸ σῶον τηρηθεῖναι [202]).
Σῶον· μὴ ὂν [203]) ἀλλ' ὑπόμνημα.
Σῶμα· διὰ τὸ σῶον αἶμα [204]).
Σωφία· διὰ τὸ σῶ ἀφ̂ [205]) ἤγουν λαλεῖν.
Σελήνη· διὰ τὸ ἐν νυκτὶ φαίνειν. σέλας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ φῶς ἐκάλεσαν.
Στρουθίον· διὰ τὸ στεῤῥῶς θέειν ἤγουν ὁρᾶν [206])· ἢ διὰ τὸ τρέχειν τὸν ἀέρα.
Σχολαστικός· διὰ τὸ σχολάζειν τοῖς ἀστικοῖς ἢ τῷ δικαίῳ.
Σχολίον [207])· διὰ τὸ σχολάζειν τῇ διδαχῇ.
Σίκριτον [208])· διὰ τὸ σείειν τὰς κρίσεις.
Σπόγγος· διὰ τὸ σποδῇ [209]) γομοῦσθαι.
Σύμβουλον [210])· διὰ τὸ συμβάλλεσθαι.
Στράτα· διὰ τὸ ισταμένην [211]) ῥέειν.
Σίνιπι [212])· παρὰ τὸ [213]) σίνεσθαι τοὺς ὦπας.
Τραπεζήτης [214])· διὰ τὸ τὴν τροπὴν ζητεῖν ἀεῖ καὶ οὐ τῷ ὀρθόν.
Τρίχες· διὰ τὸ τριχὴν [215]) χέεσθαι πάρεξ τῆς ὄψεως, ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ ὄπισθεν.
Τράπεζα· διὰ τὸ ἀεὶ τρέπεσθαι· ἤγουν συστέλλεσθαι.
Τρίβιδην [216])· διὰ τὸ τρίβειν βίᾳ.
Τρυγών· καθὸ τηρεῖ τὴν γόνην [217]).
Ὑπόδημα [218])· διὰ τὸ ὑποκάτω ὅλον δῆμα.
Ὑμνῳδία· ὕμνος μετ' ᾠδῆς.
Φίλιμα [219])· τὸ φιλοῦν καὶ τὸ φιλούμενον ἅμα.
Φυτόν· διὰ τὸ φύειν τὸ ὂν [220]) ἤγουν τὸ ὑπάρχον.
Φάραξ [221])· διὰ τὸ φέρεσθαι ὀξέως.
Φιλόσοφος· διὰ τὸ φιλεῖν τὴν σοφίαν.
Χάρτις (η) [222])· διὰ τὸ τοὺς χαρακτῆρας [223]).
Χειμών· διὰ τὸ χέειν μονίμως [224]) ἐπὶ μῆνας ε ἢ ς.
Χρυσοχόος· διὰ τὸ τὸν χρυσὸν χωνεύειν καὶ χέειν.
Χόρτος· ὅτι ἐν τῇ χέρσῳ [225]) τείνεται.
Χωρίον· διὰ τὸ ἐν τόπῳ εἶναι χ ριτόν [226]).
Χείμαῤῥος· διὰ τὸ χέεσθαι εὐμαρῶς ἤγουν εὐκόλως, ἢ διὰ τὸ τὸν χειμὸν αἱρεῖν [227]).
Χεῖρος [228])· διὰ τὸ τὴν χύσιν ἐρᾶν καὶ ῥαφᾶν [229]).
Χελιδών· χείλη ἡδέα [230])· ἢ διὰ τὸ τὰ χείλη δονεῖν ἤγουν σείειν.
Ψαλμῳδία· ψαλμὸς μετ' ᾠδῆς λεγόμενος.
Ψυχή· διὰ τὸ ἐμψύχειν καὶ ζωογονεῖν τὸν νεκρόν.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

194) *Πλήνθος.*
195) Neque *λίαν* neque *λεῖον* rescribere ausim.
196) *μειοῦν.*
197) *ὑγιεία· ἐκ τούτου ἀῤῥωστία.*
198) *ὑγιείας· ἡ δύναμις καὶ τὸ ῥωμαλαῖον.*
199) *ἀεὶ ἔχειν.*
200) *καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἐνὸς ἀεὶ νεάζων.* Scribe *ἐνιαυτὸς ὁ ἔνος*, vel *ἔνος.*
201) *σῶον.* Lege *σόοι.*
202) *τηρηθῆναι.* Deinde habet nouam glossam: *Σῶον· τὸ σῶον τηρηθῆναι.*
203) *ὄν.* Tota glossa sic scribenda est: *Σημεῖον· τὸ σῶον μὴ ὄν, ἀλλ' ὑπόμν.*
204) *αἷμα.*
205) *Σοφία· διὰ τὸ σῶ ἀφῆν ἤγουν.* Immo legendum est *διὰ τὸ σῶα φῆναι* vel *φάναι ἤγουν.*
206) Lege *ἤγουν τρέχειν* cum Etymologico Gudiano p. 513, 32.
207) *Σχολεῖον.* recte.
208) Vix dubito, quin *Σήκρητον* vel *Σίκρετον* scribendum sit. De quo nomine multa habet *Meursius* in Glossario Graecobarbaro, T. IV. Opp. p. 749—751.
209) *σπουδῇ.* Scribe *σπουδῇ.*
210) *Σύμβολον.* recte.
211) *ἱσταμένη.* Pro *Στράτα* vide an non scribendum sit *Στρατεία.* Mallem etiam *στεῤῥῶς* pro *ῥέειν.* Vid. Etymolog. M. p. 660, extr.
212) Scribe *Σίνηπι.*
213) *παρὰ τοῦ.*
214) *Τραπεζίτης — ἀεὶ — τὸ ὀρθόν.* Pro *τροπὴν*, nisi *versuram* intelligere velis, *τροφὴν* malim.
215) *τριχῆ.* Scribe *τριχῆ.*
216) *Τρίβιδιν.* Legendum videtur *τριβήδιον*, *pistillum.*
217) *γονήν.*
218) *Ὑπόδειγμα.* male.
219) *Φίλημα.*
220) *ὂν* recte, sed deinde male *ὑπάρχων.*
221) Fortassis legendum est *φάρας*, *equus generosus.* Vid. *Meurs.* Glossar. Graecobarb. T. IV. Opp. p. 875.
222) *Χάρτης* diserte.
223) *χαρακτῆρας.* Putem autem vel *διὰ τοὺς χαρακτῆρας* legendum, vel *διὰ τὸ τοὺς χαρακτῆρας χαράσσεσθαι.*
224) Etymolog. Gudianum p. 564, 10. *διὰ τὸ χέεσθαι ὁμωνύμως.* Vnde *χέεσθαι* probandum videtur.
225) *χεὺς σω.*
226) *χωριτόν.* male. Sed ne *χωρητὸν* quidem placeret.
227) *χειμῶνα ῥεῖν.* Fortasse *κατὰ* ante *τὸν χειμῶνα* inserendum est. Etymologicon Gudianum p. 563, 59. habet *ἐν τῷ χειμῶνι.*
228) *Χοῖρος.*
229) *ῥεφᾶν.* Ita etiam Etymol. Gud. p. 568, 5. Sed videtur *ῥοφᾶν* legendum.
230) *ἡδέα.* Sed paulo post, et supra in *Χείμαῤῥος*, habet *ἤγουν.*

Digitized by Google

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII

EXCERPTA E CODICE REGIO PARIS. MMDCXXX.

Αἷμα· παρὰ τὸ ἄμμα καὶ σύνδεσμόν τι εἶναι ὅλου τοῦ σώματος. καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποισι περικάρδιον νόημα· τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. (Potest hinc emendari Etymologicon M. p. 31, 19. Koes.)

Αἷμα· τὸ θερμότατον τὸ ἐν σώματι· διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄναμμα εἶναι κέκληται αἷμα· ἢ παρὰ τὸ ἔσω. καθ' ὃ δὲ ὡς ἄμμα καὶ δεσμὸς πάντων δυνατεύων, Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος Φησίν· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιον νόημα.

Αἶρα· ἡ σφαῖρα. Καλλίμαχος· αἰράων ἔργα διδασκόμ . . . παρὰ τὸ ῥαίω τὸ Φθείρω κατὰ Δωριέας. Φθαιρῶ, Φθαίρα· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ $\overline{\Phi\Theta}$, καὶ προσ^σ τοῦ . . .*) καὶ αἰρῶ (sic) τὸ νικῶ. ἐξ οὗ καὶ οὐχ αἰρήσεις, τὸ οὐ νικήσεις. (Conf. Etymolog. M. p. 35, 36. Pro σφαῖρα repone σφυρά. St.)

Ἀκόλαστος· κυρίως ὁ ἀπαίδευτος, ὁ δίχα διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκώς (sic) τις ἐπιπαιδείαν. οὕτω Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.**) . . . τινὲς δὲ καὶ οὕτω φασὶ τὸν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν· διὰ τὸ μὴ κολάζειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀκόλαστος ἀκούει τίς.

Ἄρδην· παρὰ τὸ αἰρῶ ἄρδην· ὡς Φύρω Φύρδην, μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος. . . . (In his pro ἀρθῶ lege αἴρω. St.)

Ἀρετή· αἱρετή τίς ἐστιν, ἣν αἱροῦνται πάντες. οὕτω Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογίας Φησί· κατὰ μετάθεσιν, ἀρετή τις[1]) οὖσα, ἡ ἐπέραστος κτῆσις. ὡς δὲ ἐν Ὑπομνήσει εὗρον Θέωνος, ἀρεστή, καὶ ἀποβολῇ τοῦ $\bar{\sigma}$, ἀρετή, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα.

Αὖος· ὁ ξηρός· κατὰ στέρησιν τοῦ ὕω. αὔω ἀτάς[2]) κατὰ στέρησιν αὖος, ὁ μὴ ὑγρός. οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς λύπης. οὕτω Δίδυμος καὶ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει· ἢ. ὡς Φιλήτας. τὰς ἐρίθους ἀχαιὰς ἐκάλουν. ἔνιοι δὲ ἐκτείναντες τὸ $\bar{\alpha}$ ἀπὸ τοῦ συμβάντ^ο Γεφυραίοις. καὶ πάλιν Ἀχαιὰ ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπιπεργεζῶν[3]). οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ ὄναρ Φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ· καὶ οὗπερ ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφου, καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων· καὶ παυσαμένου, περὶ Ἀττικοὺς[4]) ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτρος.

Ἀχλύς· σκότος. παρὰ τὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν λυπεῖν καὶ ὀχλεῖν· ἄχος γὰρ ἡ λύπη. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν περὶ[5]) Ἐτυμολογιῶν.

Δῖος· τὸ ἐπίθετον κτητικῷ τύπῳ· ἀπὸ τοῦ[6]) Διὸς γενικῆς δίϊος ἐστί, καὶ συναλοιφῇ δῖος. διὸ καὶ μακρὸν τὸ $\bar{\iota}$. οὕτως Ἡρω^δ (Ἡρωδιανός).

Ἐρωιδιός· . . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοίζω γίνεται ῥοίδιος· καὶ τροπῇ τοῦ $\bar{o}$ εἰς $\bar{\omega}$, ἐρωδιός· καὶ μένει τὸ $\bar{\iota}$ προγεγραμμένον. Ὀξύνεται. Τὰ εἰς $\overline{o\varsigma}$ καθαρὰ τὸ $\bar{\iota}$ παραληγόμενα*), ὑπὲρ γ' συλλαβάς, ὀξύνεσθαι θέλουσιν· οἷον αἰγυπιός, βομβυλιός[7]), χαραδριός. οὕτως οὖν καὶ ἐρωδιός.

Ἡρακλείδης· πρότερον Ἀλκείδης ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου· ὕστερον δὲ ἡ Πυθία αὐτὸν Ἡρακλέα ἐκάλεσεν, παρ' ὅσον ἐξ ὅσον[8]) Ἥρας ἔμελλεν ἕξειν κλέος. Ἀστυάγης δέ Φησιν· ὁ δι' Ἥραν ἀκλεὴς γενόμενος, διὰ τὸ μὴ βασιλεῦσαι, ἀλλ' ἀθητεύειν[9]) τῷ Εὐρυσθεῖ. καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ· τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἥραν ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ $\bar{o}$ λέγει· Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος[10]). ἔστιν οὖν Ἡρακλῆς ὁ δι' Ἥραν ἀκλεὴς γενόμενος· ἢ ὅτι ἕνα τῶν γιγάντων ἐπερχόμενον ἦρα[11]) Φονεύσας ὠνομάσθη Ἡρακλῆς· παρὰ τὸ ἀλκεῖν τῇ Ἥρᾳ, Ἡραλκῆς καὶ Ἡρακλῆς.

Ἰξός. Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄξειν[12]) τὰ ὄρνεα ἰξός· ὁ Φθάνων μέχρι ἂν ἱπτάμενα τὰ ζῶα ἤγουν τὰ ὄρνεα τόπων[13]).

---

*) Librarius, vt saepius, quaedam hoc loco omisit. Koes.

**) Vid. *Koen.* in praefat. ad *Gregor. Corinth.* p. XX. Koes. In editione Schaeferiana p. XVIII. vbi *Koenius* emendat: ὁ μὴ διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκώς τις, τουτέστι παιδείας. Istud τὶς putabam alienum esse. Sturz.

1) ἀρετή τις] Patet ἐρατή τις legendum esse. St.

2) ἀτάς] Corrige ἄϋος, et deinceps sequens στέρησιν muta in συναίρεσιν. St.

3) τοῦ ἐπιπεργεζῶν] Lege τοῦ ἐπὶ Περσεφόνῃ. Conf. Etymolog. Gud. p. 98, 56. St.

4) Melius leges περὶ τὴν Ἀττικήν. St.

5) Lege ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν. St.

6) ἀπὸ τοῦ] Quum γενικῆς sequatur, scribe ἀπὸ τῆς. St.

*) τὸ $\bar{\iota}$ παραληγόμενα] Immo τῷ $\bar{\iota}$ παραλ. St.

7) αἰγυπιός et βομβυλιός scripsi pro αἰγυπτιός et βομμυλιός, quae in Apographo leguntur. St.

8) ἐξ ὅσον] Hoc ὅσον dele. St.

9) ἀλλ' ἀθητεύειν] In promtu est emendatio, ἀλλὰ θητεύειν. St.

10) Apographon habet Ἡρώδοτος, Ἡρώδικος. St.

11) ἐπερχόμενον ἦρα] Lege ἐπερχόμενον ὄρους ex Etymologico Gudiano p. 218, 7. St.

12) ἄξειν] In apographo est αἴξειν. St.

13) ἰξὸς ὁ φθάνων — τόπων] Haec facile corriges ex Etymol. M. p. 128, 2. St.

Digitized by Google

Λαλῶ· λῶ, καὶ κατὰ διπλασιασμὸν λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ, λάσκω· Εὐριπίδης, Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους. τὸ δὲ λῶ, σημαίνει τὸ θέλω. ὁ θέλει τίς, καὶ φθέγγεται. οὕτω Φιλόξενος.

Λύπη· παρὰ τὸ λύειν τοὺς ὦπας, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς· ἢ παρὰ τὸ λύω λύη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π λύπη. οὕτως Ἡρωδιανός.

Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασθὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχήλη, ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ η εἰς α, σχάλη, καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἡ λίαν κατέχουσα ἅτινα ἂν σχῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μαστόν· ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς· ἢ ἀπὸ τῆς ἀλέας τῆς διὰ τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ' αὐτήν, ἐπειδὴ οἱ ὑφαιρούμενοί τι ὑπ' αὐτὴν κρύπτουσιν.

Μηρός· παρὰ τὸ μερίζω· ἔνθα μεμέρισται τὸ σῶμα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς.

Νείφω· νέφος γὰρ, ἐν ᾧ φαινόμενος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνῃ καὶ τὸ νεφέλη διδάσκει. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενῆσθαι· κυρίως γάρ, φησι, νείφειν εἴρηται κατὰ τοῦ ὕδατος προφοράν· καὶ νιφάλια θεῖν [14]) εἴρηται, ὅτ' ἂν οἱ δῶρ σπεύδουσιν [15]). εἰ μέντοι ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφὰς, καὶ τὸ νιφετὸς, διὰ τοῦ ι, οὐ θαῦμα· καὶ γὰρ κατὰ τοῦ λείβω λιβὰς, καὶ κατὰ τοῦ πείθω πείθεις, καὶ κατὰ τοῦ ἀλείφω συναλιφή [16]).

Νήστης· οὕτως εἴρηται Σιμωνίδης· παρὰ τὸ ἔδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύστης [17])· οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ τοῦ νε, νέστης [18])· οὗ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Νήχω· νῶ καὶ νέω, ὅ ἐστι κολυμβῶ· ὡς Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν, Ἔνεον ἐν ταῖς ἐκβάσεσι [19])· προσθέσει τοῦ ε εἰς η, νήχω. οὕτω Φιλόξενος.

Ξέστης· Ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν, αὐτοὶ σέξ· καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκταν λέγεται σέξτον. διὰ δὲ εὐφωνίαν τὸ σέξτης ἐλέγετο ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέξεως [20]).

Ξηρόν· παρὰ τὸ ξέω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων· εἴ τι ἐξήσται, ξηρὸν γίνεται· τροπῇ τοῦ ι [21]) εἰς η. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ὀλοφυρόμενος· κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος, Ὀλόψατο χαίτας· ἀντὶ τοῦ ἔτιλλεν.

Ὀπή· κυρίως τόπος τετρημένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις [22]).

Οὐρῆας· παρὰ τὸ ὄρος ὀρεύς· ἡνίοχος ἡνιοχεύς. λέγεται γὰρ ἐν ὄρεσι μᾶλλον δύνασθαι ἐργάζεσθαι. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, οὐρεύς· καὶ ἡ γενικὴ οὐρῆος κατὰ Ἴωνας· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πλειῶν [23]) οὐρῆας. ἢ παρὰ τὸ οὐ ῥώδη σπόρον ἔχειν, ἣν [24]) καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ τεκεῖν.

Ὄχλος· χλῶ ἐστι ῥῆμα, ἔνθεν παρὰ Πινδάρῳ κεχλαδώς, ὁ πλήθων· παράγωγον χλάζω· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς καχλάζω. τὸ οὖν χλῶ ῥηματικὸν χλῶσα· ἐπεκτάσει τοῦ ο ὄχλος [25]). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὀλῶ [26]) τὸ συστρέφω· ἐν πλεονασμῷ τοῦ χ ὄχλος.

Παλαιστή· θηλυκῶς· ὅτι συνάγονται οἱ δ' δάκτυλοι· οἷον πελαστή τις οὖσα, ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστέα, ἤγουν τοὺς δακτύλους. καὶ δοχμὴ λέγεται, ὅτι πλατείᾳ [27]) τῇ χειρὶ μετροῦμεν· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἀκροδακτύλους ι'. καὶ δοχμὴ τὸ πλάγιον, ὡς λέγει Σωρανός. ἡ δὲ σπιθαμὴ ἔχει δοχμὰς γ', οἷον παλαιστὰς, δακτύλους δὲ ιβ'. ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου, διϊσταμένων τῶν δακτύλων ἕως τῆς ἀντίχειρος λέγεται σπιθαμή, παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν ποιεῖν· ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. ποιεῖ . . . [28]) δακτύλους δὲ ιβ'. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου πήχεως μέτρον· πρὸ δὲ τοῦ μικροῦ μετὰ κονδύλιον, ὅ ἐστι μετὰ τὸ μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυλος· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, μεσοκόνδυλος· ἀπὸ οὖν τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλιον, πυγών· ἐξ ὧν ὁ πῆχυς· σπιθαμαὶ μὲν δύο, δοχμαὶ δὲ ἕξ· δάκτυλοι δὲ κδ'. πυγὼν δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πυγμῆς· ἐπεὶ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς προτεταμένους μετρεῖται δακτύλους, οὕτω καὶ ὁ πυγών, ἀλλὰ συνεστραμμένη, ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχεως. ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός. τὸ δὲ ὄνομα κέχρηται Ὅμηρος· Βόθρον ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἐκταθεισῶν δὲ τῶν δύο χειρῶν ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὰ πλάγια, ὀργυιὰ λέγεται, οἷον ὀργυιά, διὰ τὸ ὀρέγειν ὅ ἐστιν ἐκτείνειν τὰ γυῖα, τουτέστι τὰς χεῖρας. ἔχει δὲ ἡ

---

14) Lege νιφάλια θύειν. St.

15) Scribe ὅταν ὕδωρ σπένδωσιν. Conf. *Bekker.* ad Etymol. M. p. 518, 32.

16) κατὰ τοῦ λείβω λιβὰς — συναλιφή] Locus valde corruptus. Dedi saltem λιβὰς pro λείβας. Pro κατὰ vix dubium est quin ter παρὰ scribendum sit. Sed pro πείθεις non habeo certum quid. Supra tamen in Codice 2610. habes πιστός, in Etymologico M. p. 515, 29. πιθανός. Quod ad συναλιφή attinet, *Eustathius* ad Odyss. Z. p. 1561, 5. τὸ δὲ ἀλείφω, inquit, παρὰ τὸ ἀλέω καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀλέαν, ὅ ἐστι θερμασίαν, ἐπενθέσει τοῦ ι. ὅπερ ἐστὶν ὅτε μονάζει, ἐκδραμόντος ἐν ταῖς ἐκ τοῦ ἀλείφω παραγωγαῖς τοῦ φυσικοῦ ε. γίνεται δὲ αὐτὸ οὐ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλούσῃ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. τὰ γὰρ φασιν ἐκ τοῦ ἀλείφω ὀνόματα, διὰ μὲν τοῦ πτ ὄντα, φυλάττει τὴν δίφθογγον, — οἷον ἀλειπτὸν, ἀνήλειπτον, ἀναπάλειπτον· διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, καὶ πισσαλιφὴς ἡ πεπισσωμένη. St.

17) Repone: ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύσω, ψεύστης. St.

18) Post νέστης adde νεῖστης. St.

19) Lege ἐμβάσιν ex *Aristoph.* Equitt. 321. Pro sequente προσθέσει repone μεταθέσει. St.

20) διαλέκτου malim, quia sic est in reliquis locis. St.

21) Scribendum est τοῦ ι. St.

22) Σημείοις in Codice scriptum est Cη. *Kors.*

23) Pro τῶν πλειῶν fortassis τῶν πλειόνων scripserat Grammaticus. In Etymologico M. p. 571, 6. est τῶν πληθυντικῶν, vt in Etymol. Gud. p. 412, 9. St.

24) Pro ἣν puto εἰ legendum, vt εἰ καὶ sit *etiamsi.* St.

25) Quae hic deprauata sunt, corrigi possunt e *Zonarae* Lexico p. 1492. Conf. quae ad *Orionem* dicta sunt. St.

26) ὀλῶ] Lege ἴλλω ex Etymol. M. p. 585, 32. St.

27) *Orion* habet πλαγίᾳ. St.

28) Lacuna facile suppletur ex *Orione:* ποιεῖ δὲ δοχμὰς τρεῖς. Omnino tota sectio, in qua multa vitiose scripta sunt, vt τῆς ὀλεκράνου, συνεστραμμένη, ἐφικνεῖται, Ὕδασπον, κεκλεῖσθαι, quod in κεκλῆσθαι mutaui, conferenda est cum *Orione* et ad eum notis. St.

Digitized by Google

ὀργυιὰ σὺν πλάτει τοῦ στήθεος πήχεις δʹ. τηλικαῦται δὲ κατὰ τὸ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι, κάτω ἐκταθεῖσαι οὐκ ἐφικνεῖται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι σπιθαμήν. διὸ καὶ τὸν Μακρόχειρα δόξαντα κεκλῆσθαι· εἴτε Δαρεῖος ὁ Ὑδάσπου, εἴτε Ξέρξης, εἴτε Ὦχος, εἴτε Ἀρταξέρξης· μὴ διὰ τὸ ἐφάπτεσθαι τῶν γονάτων οὕτως ὀνομασθῆναι, διὰ δὲ τὸ μήκιστον ἐκτείνειν τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σωρανός.

Πελωρίς· παρὰ τὸ πέλωρον· μεῖζον γάρ ἐστι τῆς χείμης [29]) καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ὀστρέων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Πένθος κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθος, διὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τὴν λύπην τὴν ἐπ' αὐτοῖς· ἢ διὰ τὸ βαθυτάτω εἶναι τοὺς τεθνεῶτας· τὸ δὲ κατώτατον καὶ ἀφανὲς, βένθος ἔλεγον, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς π, πένθος. δύναται δὲ τὸ τοῦ πάθους [30]) τῆς ψυχῆς ἁπτόμενον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς βάθος βένθος.

Πηλός· ὁ οἶνος παρὰ τοῖς παλαιοῖς· παρὰ τὸ πάλλειν ἡμᾶς πίνοντας ἐν συμποσίᾳ. οὕτως Ἡρωδιανός [31]). παρὰ τὸ πηλοῦν τὸν οἶνον ὁ κάπηλος· ὅ ἐστι πωλῶν.

Πυραμίς· ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὡς σησάμους ἢ ἐκ σισάμων [32]) καὶ μέλιτος. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματα ποιεῖν, πλάτος κάτωθεν εἰς ὀξὺ λήγοντα, ὅ ἐστιν ἐοικὸς φλογὶ ἀναφερομένῃ [33]). τοιοῦτος δέ ἐστι καὶ ὁ πύραμος [34]), καὶ ὁ πύργος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σελήνη· ἡ Ἄρτεμις, σέλας νέον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σέλας ἀέναον ἔχειν· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἔνος, ὁ ἀεὶ νεάζων. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος· ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνόμασται. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι σκοπός ἐστι: δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν [35]) αὐτῷ. οὕτως Ἡρωδιανός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν. προϊέναι πολλάκις.

Σπάδων· εὐνοῦχος. παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαί τι μέρος ἐξ αὐτοῦ. οὕτως Ἡρακλείδης.

Τάριχος· οὕτως ἡ χρῆσις· Ἀλεξίων φησὶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχαινίσθαι [36])· γελοίως. ἡ γὰρ ταριχεία ἀπὸ τοῦ τάριχος γέγονεν. ἤστο [37]) οὖν, ὥς τινες, παρὰ τὸ τηρεῖσθαι καὶ ἰσχνεσθαι [38])· καὶ γὰρ ἡ ἰσχὰς λέγεται τὸ ἐπεσχυσμένον [39]) σῦκον. καὶ ἰσχαθὲν ἢ [40]) τάριχος.

Τάφος· ὅπου ἀποτίθεται τὰ λείψανα· παρὰ τὸ θῶ τιθῶ· παράγωγον θάπτω· ῥηματικὸν δὲ ὄνομα, θάπτος [41]). τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς φ. περιττὸν γάρ ἐστι τὸ τ ἐν τῷ ῥήματι. οὕτω Φιλόξενος.

Ὑγιής· ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὑγριὴς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ ὑγιής· ὑγιῶς· ὑγιέως· ὑγιεινός. ὑγιὴς, καὶ τὸ οὐκτὶ ὑγιέ [42]). ὅθεν διερὸς ὁ ζῶν· καὶ ἀλίβας ὁ νεκρός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἕπεται [43]). ἢ παρὰ τὸ εὖ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ εὖ ἰαίνεσθαι, τουτέστι εὐφραίνεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης καθαρὰ [44]) ὀξύτονα τῷ ι παραληγόμενα δύο εἰσὶν, ἃ καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν· τὸ χαριὴς [45]), ἐξ οὗ καὶ χαριέστερος· καὶ ὑγιὴς, ἐξ οὗ τὸ ὑγιέστερος συγκριτικῶς.

Ὑμήν· ὑφήν τίς ἐστιν, ἀπὸ τοῦ ὡς ὑφάσματος [46]) εἶναι, λεπτὸν ὄντα. ἔστι δὲ τὸ δέρμα ἡτζίππα [47]) τὸν μυελὸν τῆς κεφαλῆς συνέχουσα. οὕτως Ἡρακλείδης.

Ὑπήνη· αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες· παρὰ τὸ ἵημι· ὁ μέλλων ἥσω· ἥνη καὶ ὑπήνη· παρὰ τὴν ἔσην [48]) τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος. ἐξ οὗ καὶ ὑπήνη [49]).

Φειδωλός τις ὢν [50]) ὁ φεύγων τὴν δό [51]) καὶ τὸ δοῦναι. οὕτως Ἡρωδιανός.

Φρύγανα· τὰ εἰς τὸ φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. οὕτως Εἰρηναῖος.

Ἄρουρα· Ὠρίωνος [52]) παρὰ τὸ ἀρσοῦσθαι [53]) τὴν γεωργουμένην [54]) γῆν, κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ ἐπιτηδεία [55]).

Γλύφω· ἀπὸ τοῦ γλυφῶ [56])· ὅθεν καὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ, ὥς φησιν Ὦρος ἐν τῷ περὶ διχρόνων.

Γραμματείδιον. ἀμφίβολόν ἐστιν εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου, εἴτε διὰ τοῦ ι. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ γραμματίου, τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ι μικροῦ γράφεται, ὥσπερ ὀψάριον ὀψαρίδιον, λάχανον λαχανίδιον· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γέγονε, τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὥσπερ γραφεῖον γραφείδιον. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς λέγουσι, γραμματεῖον τὸ μικρὸν . . . [57])· ὁ δὲ Ὦρος τὴν μικρὰν δέλτον.

Ἔριθος· σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. καὶ ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸν ἐργάτην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔρα, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. γέγο-

---

29) Scribe τῆς χήμης. Pro sequente ὁμοίως mallem ὁμοίων. St.

30) Pro πάθους repone βάθους. St.

31) Interpungendum videtur sic: ἡμᾶς πίνοντας. ἐν Συμποσίῳ οὕτως Ἡρωδιανός. St.

32) Scribe ὡς σησαμίς, ἢ ἐκ σησάμων. St.

33) In Apographo est ἀναφερόμενα. St.

34) Lege ὁ πυραμοῦς. St.

35) ἐν deest in Apographo. St.

36) Lege ἰσχαίνεται. St.

37) Putem ἔστω legendum. St.

38) Lege ἰσχναίνεσθαι, vel ἰσχαίνεσθαι. St.

39) Lege ἐπισχνωμένον, vel, vt in Etymologico M. p. 454, 16. est, κατεσχνωμένον. St.

40) Legendum videtur ἰσχαθέν τι τὸ τάριχος. St.

41) θάπος reponendum esse sequentia docent. St.

42) Lege τὸ συγκριτικὸν ὑγιέστερος. St.

43) οὕτως Ἡρωδιανὸς ἕπεται] Pro ἕπεται videtur ex Etymologico Gudiano p. 539, 37. legendum esse ἐν Ἐπιμερισμοῖς. St.

44 Ita etiam Etymol. Gud. Sed praeferendum puto καθαρὸν, quod est in Etymologico M. p. 701, 29. St.

45) χαριὴς scripsi ex Etymol. M. l. l. pro χάριεις. St.

46) ὑφάσματος] Lege ὕφασμά τι. St.

47) Scribe ἡ τζίππα, quo lingua Graecobarbara *pelliculam* significat, auctore *Donio*. Vid. *Meursii* Glossarium Graecobarbarum, in eius Opp. T. IV. p. 838. St.

48) ἔσην] Scribe ἔσιν. St.

49) Lege ἐξ οὗ καὶ ὑπήνιος ex Etymol. Gud. p. 543, 36. vel ὑπηνήτης. St.

50) Scribe Φειδωλός· φειδωλός τις ὢν, ex Etymol. Gud. p. 549, 56.

51) δὸ] Fortasse legendum est δόσιν. Nam literae σιν euanidae factae sunt. Koes. In Etymologico Gud. l. l. diserte δόσιν legitur. St.

52) Mallem Ὠρίων. St.

53) Scribe ἀρασοῦσθαι. Vid. quae ad *Orionem* dicta sunt. St.

54) In huius participii literis γουμε Codex rasuram habet. Koes.

55) Ordo turbatus est. Lege: κυρίως δὲ ἡ πρὸς σποράν καὶ ἄροσιν ἐπιτηδεία. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ. St.

56) γλυφῶ] Lege γλάφω. St.

57) Post τὸ μικρὸν addendum est βιβλίον. Vid. Etymol. Gud. p. 129, 20. St.

Digitized by Google

γεν ἔραθος, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῑ, ἔριθος· ἡνίκα δὲ σημαίνει τὴν γυναῖκα τὴν τὰ ἔρια ἐργαζομένην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔριος [58]) ἔριθος. Ἰστέον δὲ ὅτι φησὶν ὁ Ὧρος ὅμοιον εἶναι κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ λέκιθος· σημαίνει δὲ τὸν κρόκον τοῦ ὠοῦ. τὸ δὲ ἔριθος ὁ τεχνικὸς Ἀλεξίων διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ῑ.

Θαμειαί· παρὰ τὸ θαμὰ ἐπίῤῥημα γίνεται οὖν θαμός· θαμειός καὶ θαμειά. τὸ δὲ θαμὰ ἐκ τοῦ ἅμα, πλεονασμῷ τοῦ θ. σεσημείωται κατὰ τὸν τόνον. οὕτως Ὠρίων. καὶ ὁ Χάραξ μᾶλλον τὸ ἅμα ἐκ τοῦ θαμὰ παράγει, ἀποβολῇ τοῦ θ. καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ θαμὰ ἐκ τοῦ θαμός θαμὴ θαμόν· καὶ θαμὰ ἐπίῤῥημα. γράφεται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου· σημαίνει δὲ τὸν συνεχῆ θαμειός· καὶ τὸ θηλυκὸν θαμειά· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ εια γινόμενα, ἡνίκα προπαροξύνεται. καὶ εἰς τὸ γελοῖος.

Λείριον τὸ ἄνθος· καὶ λειρίων τῶν ἀνθῶν. λέγει δὲ ὁ Ὧρος· οὐ δεῖ λέγειν τῶν ἀνθῶν, ἀλλὰ τῶν ἀνθέων· διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀνθ' ὧν ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ ὁ [59]) ὑποτακτικοῦ ἄρθ' ρι [60]).

Λείπω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ λέλοιπα. λέγει δὲ ὁ Ὧρος, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς διφθόγγου γράφεται, οἷον λειποστράτευτος, λειποταξία, λειποστράτιον· ὁ δὲ Ὠριγένης, διὰ τοῦ ῑ· οἷον [61])

Λωβήσαιο· παρὰ τὸ λαβῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἔν τινι ἀτοπήματι ἁλόντας [62]) ἐνυβρίζοντες τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν Ἶρον. καὶ ταῦτα ὁ Ὠρίων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ λαβή ἐστιν, ὃ σημαίνει τὸ ξίφος· ἐξ αὐτοῦ γίνεται λάβη, καὶ τὸ ᾱ τρέπεται εἰς ω, ὡς ἐμάθομεν, φάρος φαρικμὸς καὶ φωριαμός [63])· καὶ γίνεται λώβη, καὶ βαρύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα φύσει μακρᾷ [64]) παραλήγεται, ὑπεσταλμένης τῆς οι διφθόγγου, βαρύνεται· Θήβη, ἥβη, στίβη· σημαίνει τὸν ὄρθρινὸν παγετόν· λώβη· τὸ δὲ λαβὴ ὀξύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βη λήγοντα κύρια [65]) βαρύνεσθαι θέλει· εἰ μέντοι ῥηματικὰ ὑπάρχει, ἢ προσηγορικά, ὀξύνεσθαι θέλουσι· τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματος, Φοίβη, βλάβη, Βοίβη κύριον ὄνομα [66]) βαρύνεται· τὸ μέντοι λαβὴ καὶ στιβὴ [67]) καὶ λοιβὴ ὀξύνεται, ῥηματικὰ ὑπάρχοντα καὶ προσηγορικά. σεσημείωται τὸ λώβη καὶ βλάβη· λώβη δὲ, τὸ λω μέγα. κανὼν γάρ ἐστιν, ὁ λέγων· τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα φύσει μακρᾷ [68]) θέλουσι παραλήγεσθαι· οἷον, ἥβη, Θήβη, στίβη· μηδ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔρση [69]). ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· κατὰ ἀντίφρασιν· ἣν οὐδεὶς θέλει.

Μεὶς σημαίνει τὸν μῆνα. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράφουσιν αὐτό [70])· ἔθος δὲ ἔχουσι τὴν ει εἰς τὸ η τρέπειν· οἷον, πλείων πλήων· μείων μήων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μεὶς μὴν ὑπῆρχε, καὶ ἔτρεψε τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον· καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ν λήγοντα ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ οὐ θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ ν δίφθογγον· οἷον σωλὴν, Πλάτων· ἔτρεψε τὸ ν εἰς ς, καὶ ἐγένετο μείς. πρόσκειται ἀρσενικὰ καὶ πληθ [71]) διὰ τὰ οὐδέτερα· οἷον διὰ τὸ διπλοῦν· διὰ τὸ χρυσοῦν. λέγει δὲ ὁ Διονύσιος [72]), ὅτι μὴν ἦν, καὶ ἔτρεψε τὸ ν εἰς ς, καὶ ἐγένετο μείς [73])· ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι ἠγνόουν τὰ μακρὰ στοιχεῖα, καὶ ἐτίθεσαν ἀντὶ τοῦ η τὸ ε, καὶ ἀντὶ τοῦ ω τὸ ο· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ η ἔθεικαν [74]) τὸ ε, καὶ εἶπον μές· εἶτα λοιπὸν [75]) μετὰ τὸ φανῆναι τὰ μακρὰ νομίσαντες ὅτι ἀντὶ τῆς ει κεῖται τὸ ε, προσέθησαν τὸ ι, καὶ ἐγένετο μεὶς διὰ τοῦ ει· ὁ δ' ἕβδομος ἱστήκει μείς [*]). λέγουσι δὲ τὸ μεὶς ὁ Ὧρος καὶ Ἀρκάδιος καὶ ὁ Εὐδαίμων ἄκλιτον εἶναι· ἡ γενικὴ ὡς κτεὶς κτενός.

Ξῖρις διὰ τοῦ ι. ἔστι δὲ εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς μὲν τῶν λεξιγράφων διὰ τοῦ ι γράφουσιν αὐτό, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει. λέγεται δὲ ξῖρις· ἐξ οὗ καὶ τὰ ξιρία [76]). ὁ μέντοι Ὧρος ἐν τῇ οἰκείᾳ [77]) Ὀρθογραφίᾳ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει [78]). οἷον ἔρις, δῆρις, ἶρις, Σῖρις· ὄνομα πόλεως Φοινίκης· κίρις· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου· Τῖρις, Βούσιρις, Ὄσιρις· οὕτω καὶ ξῖρις. πρόσκειται βαρύτονα, διὰ τὸ χειρὶς χειρίδος· σημαίνει δὲ τὸ χειρομάνικον.

---

58) Lege ἔριον. St.
59) Pro ὁ scribe ὧν. St.
60) Scribe ἄρθρου. Seruaui scripturam Codicis tanquam singularem. St.
61) Caetera desunt. Koes.
62) Codex dat ἁλῶν τὰς, et pro ἐνυβρίζοντες habet ἐν ὑβρίζοντες. Koes.
63) φωριαμός edidi pro vitioso φωριμός. St.
64) Apographum habet μακραί, quod facile emendatum fuit. Sed mallem etiam παραλήγοντα vel παραληγόμενα pro sequenti παραλήγεται, nisi quis καὶ ponat post παραλήγεται. St.
65) κύρια] In Etymologico Gud. p. 375, 40. quod omnino cum hoc, quem tractamus, loco conferendum est, legitur κυρίως. St.
66) In Apographo est κύρια ὀνόματα, quod ferri non potest. St.
67) Etymol. Gud. p. 375, 44. στιλβὴ habet. Atque id hoc quoque loco reponendum putem, quanquam στίλβη vulgo scribi non ignorans. St.
68) μακρά habet Apographon. St.
69) Lege μή μ' ἄμυδις — ἐέρση, ex *Homer.* Odyss. *E.* 467. St.
70) In Apographo est αὐτό. St.
71) Non καὶ πληθυντικά legendum est, sed ἢ θηλυκά, vt recte exhibet Etymologicon Gudianum p. 384, 55. St.
72) Apographon dat Διόνυσος. St.
73) Scribe μής. Vid. Etym. Gud. p. 384, 55. St.
74) Debebam ἔθηκαν reponere, vt paulo post φανῆναι pro φανεῖναι edidi. Conf. supra not. 28. St.
75) εἶτα τὸ λοιπὸν praeferrem. St.
*) Scribe Ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει (vel ἑστήκει) μείς. Vid. *Homer.* Iliad. *T.* 117. St.
76) In Apographo scriptum est ξηρία. St.
77) Ita scripsi pro οἰκία. St.
78) Post hoc γράφει non pauca omissa esse vel in Apographo vel in ipso Codice, facile quisque perspicit ipse. Expleri autem lacuna potest ex Etymologico Gudiano p. 415, 46—50. St.

Digitized by Google

REMARQUES CRITIQUES

SUR L'ETYMOLOGICUM MAGNUM.

La connoissance des étymologies est beaucoup plus utile qu'on ne le pense communément, dit M. Larcher, auteur de ces remarques. On apprend par ce moyen l'origine d'un mot, sa signification primitive et figurée, comment ce mot s'est peu-à-peu éloigné de sa première acception, et comment ce nouveau sens a donné naissance à d'autres expressions métaphoriques. Avec la filiation des termes d'une langue, on suit celle des idées et des connoissances d'un peuple, les progrès qu'il a faits dans les lettres, les sciences et les arts, et l'on acquiert plus de facilité pour la parfaite intelligence des auteurs anciens. Telles sont, continue M. Larcher, que nous laisserons presque toujours parler lui-même, les principales raisons pour lesquelles on recherche avec empressement les ouvrages qui traitent des étymologies. Le grand Etymologique est de ce nombre. Je sais qu'il s'y rencontre des étymologies fausses, et d'autres qui sont très-futiles, pour ne pas dire, ridicules; mais, comme elles n'y sont pas en grand nombre, elles ne détruisent point l'importance de cet ouvrage et n'en diminuent que très-peu l'utilité. Lu à l'Académie en 1790 et 1791.

Un grand avantage de cet Etymologique, c'est qu'on y trouve une infinité d'observations grammaticales, propres à donner une parfaite connoissance de la langue Grecque. Ces observations sont d'autant plus intéressantes, qu'elles sont la plupart empruntées des grammairiens les plus célèbres, tels qu'Aristarque, Denys le Thrace son disciple, Hérodien, Ptolémée d'Ascalon, et un grand nombre d'autres dont l'énnumération seroit trop longue et deviendroit fastidieuse.

On y trouve aussi une multitude de passages d'auteurs, plus corrects qu'ils ne le sont dans nos éditions, ou avec des variantes précieuses; on y trouve sur-tout des vers d'Homère, qui, étant comparés avec ceux de l'édition de Venise, publiée par M. de Villoison, nous procureront dans la suite une édition plus parfaite de ce poëte inimitable, que toutes celles qui ont paru jusqu'à présent. On y voit aussi des fragmens d'ouvrages qui ne sont pas venus jusqu'à nous: ces fragmens sont la plupart d'autant plus importans, qu'ils nous instruisent quelquefois d'usages anciens et de points de géographie ancienne qu'on auroit ignorés. Je n'en rapporte point d'exemples, parce qu'on les trouvera recueillis dans ces remarques.

Enfin, l'Etymologique nous a conservé les dialectes de beaucoup de peuples de la Grèce. Quoiqu'il n'y eût, à proprement parler, que cinq dialectes bien caractérisés, ils se subdivisoient cependant en un grand nombre d'autres. L'ionien, par exemple, avoit quatre principaux idiomes. Hérodote en a fait la remarque. Il en étoit de même des autres dialectes de la Grèce. Le dorien des Lacédémoniens n'étoit pas le même que celui des Corinthiens; celui des Syracusains n'avoit qu'une foible ressemblance avec celui des Corinthiens, quoiqu'ils eussent pour fondateur un Corinthien. Le dorien étoit le fond du langage des villes de Sicile; elles différoient cependant toutes entre elles par leur manière de parler, comme l'attestent encore à présent les inscriptions qui nous restent des temps anciens, et entre autres celles qui ont été recueillies par M. le prince Torremusa. Si les divers peuples de la Grèce avoient des différences sensibles quant aux inflexions de leur langue, ils avoient aussi des termes qui leur étoient particuliers; et l'on en trouve des exemples chez les Alexandrins, les Apolloniates, les Ambraciotes, les Corinthiens, les Crétois, et même chez les différens peuples de la Crète, etc. Il n'y a personne qui ne s'aperçoive de l'utilité dont peut être un ouvrage qui rassemble une grande quantité de ces mots. Aussi fut-il accueilli des savans aussitôt qu'il parut. Lib. 1. §. cxlij.

Digitized by Google

La première édition fut imprimée à Venise en 1499, grand *in-folio*, avec une préface Grecque de Marc Musurus, Crétois. Elle fut revue par Zacharias Calliergi, Crétois. Un Crétois fondit les caractères; un autre Crétois imprima l'ouvrage, et il fut exécuté aux frais de Nicolas Blastus, Crétois d'une naissance illustre, comme on le voit à la fin de l'ouvrage et dans une épigramme Grecque en vingt vers de Marc Musurus, qui est en tête, et dont Fabricius n'a rapporté que quatre vers dans sa Bibliothèque Grecque, *tom. X.* p. 21.

La seconde édition parut à Venise en 1549. Frédéric Turrisan, qui en fut l'éditeur, y fit des additions, qui ne sont pas tirées des manuscrits: il les emprunta de différens scholiastes; mais il eut l'attention de les distinguer, par une main, du texte de l'auteur original.

La troisième, publiée à Heidelberg en 1594, *in-folio*, par Sylburge, contient les notes de ce savant, avec un index très-étendu, qui donne la facilité de trouver tous les termes de cet ouvrage, qui sont dispersés de côté et d'autre.

Enfin, Panagiota de Sinope en publia une quatrième à Venise, en 1710, *in-folio*. Cette édition a beaucoup de défauts. 1.° L'éditeur inséra dans le texte la plupart des corrections de Sylburge, sans en avertir. Quand même il n'y auroit que ce défaut, il suffiroit lui seul pour qu'on ne pût faire usage de cette édition, parce qu'on courroit le risque de prendre les conjectures de ce savant pour les propres termes de l'auteur. 2.° Panagiota ajouta les additions de Turrisan; mais il ne prit pas la sage précaution de distinguer ces additions par un astérisque, comme l'avoit fait Sylburge, ainsi que Turrisan lui-même. 3.° Il a omis les notes et les index de Sylburge, quoique ces index fussent de la plus grande utilité. Ces défauts firent tomber cette édition presque aussitôt qu'elle parut, et jamais elle n'a pu se relever depuis ce temps-là.

Le grand Etymologique n'est pas plus exempt de fautes que les auteurs que nous avons; et même je crois qu'il y en a un plus grand nombre que dans les écrivains dont le texte est le plus corrompu. Il faut les attribuer en partie à la négligence des copistes, et en partie à l'imperfection des manuscrits qu'ils avoient sous les yeux. Sylburge, qui étoit profondément versé dans la lecture des anciens, et sur-tout dans celle des grammairiens, a corrigé dans ses notes un grand nombre de ces fautes. Il en a cependant laissé subsister un beaucoup plus grand sur lesquelles il n'a rien dit, soit qu'il n'ait pas eu le temps nécessaire pour une si vaste entreprise, soit qu'il ne se fût présenté à son esprit aucun moyen probable de restituer le texte. Souvent l'Etymologique cite vaguement ses autorités; et même il se contente quelquefois de rapporter un vers, sans nous apprendre quel en est l'auteur. Sylburge a corrigé ce défaut en quelques endroits; mais on ose dire qu'il a très-souvent négligé de le faire, dégoûté sans doute par ce qu'un pareil travail a de fastidieux. L'avantage immense qui en seroit résulté pour le public, auroit dû lui faire supporter courageusement cet ennui.

Ces deux défauts essentiels rendent nécessaire une nouvelle édition de l'Etymologique; mais comme cette entreprise est immense, il n'y a pas d'apparence qu'un savant veuille consacrer ses veilles et la plus précieuse partie de sa vie à un tel ouvrage. D'ailleurs, quand même il s'en trouveroit un qui préférât l'utilité publique à son avantage particulier, peut-être seroit-il encore plus difficile de trouver un imprimeur qui voulût en faire les frais, dans un siècle et dans un pays surtout où la littérature Grecque est, non-seulement déchue de son ancienne splendeur, mais encore presque entièrement anéantie. Ces raisons m'ont fait croire que le peu de personnes qui s'occupent encore de cette partie de la littérature, verroient avec plaisir des remarques critiques sur le texte de cet auteur, non que je pense avoir assez de connoissances pour réussir parfaitement dans cette entreprise; mais, si j'en fais quelques-unes qui attirent l'attention des vrais savans, je me trouverai amplement dédommagé de ma peine. Voici à-peu-près la marche que j'ai suivie. Mes remarques portent toutes sur l'édition de Sylburge, et je la compare avec la première édition, qui est de 1499 1.° Quand le texte me paroît altéré, si la première édition ne me présente aucun moyen de le corriger, j'ai recours aux commentaires d'Eustathe sur Homère, aux scholiastes de l'Homère de Venise, à ceux d'Aristophane, de Pindare, etc. à l'Onomasticon de Julius Pollux, à Hésychius, Suidas, Ammonius, Phrynichus, Moeris Atticista, Varinus Phavorinus; enfin à Orion le Thébain, qui n'existe encore qu'en manuscrit, et à un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, très-différent de celui qui est imprimé. Telles sont les autorités sur lesquelles j'appuie mes conjectures: elles posent par conséquent sur un fondement plus solide que la plupart de celles qui n'ont d'autre base que la vraisemblance. 2.° Quand l'auteur de l'Etymologique cite un vers, je ne manque jamais de rapporter le livre et le quantième du vers; s'il y a une variante, j'ai soin d'en avertir. 3.° S'il a oublié le nom de l'auteur, je tâche de le découvrir. En un mot, je ne crois pas avoir rien oublié de ce qui pouvoit être utile à un éditeur.

Je commence mes observations par la lettre *upsilon*, et je les continuerai jusqu'à la fin de *l'oméga*. Je prendrai ensuite quelques autres lettres, jusqu'à ce que je les aie toutes parcourues. Au moment où j'écris ceci, la lettre *zêta*, jusqu'à la fin de *l'oméga*, est achevée; et j'ai recueilli beaucoup de matériaux pour les lettres précédentes. J'avois commencé la lecture de ces remarques dans les séances de l'Académie des belles lettres; sa suppression suspendit mes travaux. Je comptois cependant les reprendre; mais les soins que j'ai été obligé de donner à la seconde édition de la tra-

Digitized by Google

duction d'Hérodote, et des maladies graves, m'en ont empêché. Mon âge avancé et des infirmités presque continuelles ne me permettent pas de les continuer. Quelque autre, plus habile que moi, y mettra la dernière main, et corrigera les fautes où je puis être tombé.

Υ.

Page 773. lig. 53. *Υ τὸ στοιχεῖον· ὅτι αἱ ὑάδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου.*

Il manque à cette phrase un verbe qui régisse *τὸ πρόσωπον*: il est facile de le suppléer avec le secours du scholiaste d'Aratus, qui s'exprime ainsi, p. 21, *ligne pénultième*, de l'édition de Turnèbe, ou p. 24. col. 2. *ligne penultième*, de celle d'Oxford: *αἱ γὰρ ὑάδες τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἀπομιμούμεναι, καὶ ταύρειον ἀποτελοῦσι πρόσωπον.* Je conjecture donc qu'on doit lire, *ὅτι αἱ ὑάδες τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἀπομιμούμεναι τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἀποτελοῦσι.* Ma conjecture peut encore s'appuyer par l'Etymologique, qui s'exprime ainsi à l'article *Ὑάδες*, p. 774. lig. 3. *ἢ παρὰ τὸ τῷ Υ στοιχείῳ ἀπεικάζεσθαι.* Il me reste cependant encore un scrupule, parce qu'il ne me paroît pas vraisemblable qu'un copiste ait omis quatre ou cinq mots. L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, côté 2636, présente heureusement la vraie leçon: *Ὑάδες· αἱ ὑάδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἔχουσιν.* Ce mot *ἔχουσιν* est donc le seul qui soit omis.

Pag. 774. lig. 5. *Ἐτυμολογεῖται (ὕαλος) δὲ παρὰ τὸ ὕειν καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως μεθέξεως τοῦ ὕδατος.* „Ce mot *ὕαλος*, *verre*, vient de *ὕειν*, *pleuvoir*, à cause de la ressemblance du verre avec la concrétion et la *participation* de l'eau.“ Le mot *μεθέξεως* est altéré, puisqu'il forme un sens absurde. Je le change en *πήξεως*, *avec la gelée de l'eau.* Orion le Thébain ne permet pas de douter de la certitude de cette correction. *Ὕαλος*, dit-il, *παρὰ τὸ ὕειν ἐσχημάτισται, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ πήξεως τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίης.*

Il est bien étonnant que M. Van-Lennep ait laissé subsister cette faute dans son Etymologique de la langue p. 1018.

Ibid. lig. 13. *Ἀἰκία δὲ, πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην, καὶ τοι τίς κ. τ. λ.*

Lysias n'a point fait d'oraison contre Isocrate. M. Taylor avoit bien vu qu'il falloit lire *πρὸς τὸν Ἱπποκράτην.* Je renvoie à sa note, page 636. de son édition de Lysias, *in*-4. L'abbé Auger n'a pas donné place à ce fragment de Lysias dans la sienne, quoique le titre de son édition annonce toutes les oeuvres de cet orateur.

Ibid. lig. 17. *Ὕβρις εἴρηται παρὰ τὸ ὑφαιρῶ ὕφρις· καὶ τροπῇ ὕβρις· οἱ δὲ ὑπόβαρίς τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ ὑβάλλω τὸ ἐμποδίζω, ὕβαλις· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ̄, ὕβρις.*

Je doute fort de la justesse de ces étymologies. La première me paroît forcée; ces mots *οἱ δὲ ὑπόβαρίς τις οὖσα* donnent à penser que c'est une seconde étymologie, tandis que ce n'est qu'une explication de la première. Mais le texte est altéré; et il faut lire avec l'Etymologique manuscrit, *οἷον ὑπόβαρίς τις οὖσα.*

La seconde est fausse: *ὑβάλλω*, ou plutôt *ὑββάλλω*, qu'on trouve dans Homère, *Iliad. XIX*, 80. est un terme Aeolien qu'on devroit écrire, pour cette raison, avec un esprit doux, comme l'observe *) Hérodien au vingtième livre de sa Prosodie universelle, *ἐν τῇ κ τῆς καθόλου.* Il n'est pas vraisemblable qu'une synaloephe particulière à un petit peuple de la Grèce, ait donné naissance à un mot reçu dans la Grèce entière. Je préfère l'étymologie rapportée par l'Etymologique manuscrit: *Ὕβρις· παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν γέγονεν ὕπερις· καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕπρις· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς β. ὕβρις γάρ ἐστι κυρίως ἡ ὑπερηφανία· καὶ ὑβριστὴς, ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ ἔχων εἰς γνώμας τῆς ὕβρεως.* MM. Hemsterhuis et Van-Lennep approuvent cette dernière étymologie, quoiqu'ils n'aient pas eu connoissance de l'Etymologique de la Bibliothèque impériale. Ioan. Dan. à Lennep Etym. linguae Graecae, pag. 1018.

Ibid. lig. 22. *Ὑβάδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος.* Suidas, Harpocration et Etienne de Byzance s'accordent sur le nom de cette bourgade de l'Attique et sur celui de sa tribu. Ce dernier remarque cependant qu'on la nomme aussi *Ὕβα.* L'habitant de cette bourgade s'appeloit *Ὑβάδης.* Meursius, *de Populis Atticae*, p. 376. avoit bien vu qu'il falloit rendre ce mot à Diogène Laërce, *lib. V. segm.* 57. à la place de *Ὑβαίης.* Ménage approuve cette correction, qui est indubitable. On trouve *Ὑβάδης* dans une inscription rapportée par Spon, dans son Voyage, *t. II.* p. 392. et même *Ὑβαδεύς*, dans une autre inscription, même page.

Ibid. lig. 41. *Ζήτει τὸ παρὰ Σώφρονι, ὑγιώτερον κολοκύντας, πῶς οὐ λέγει ὑγιέστερον; ῥητέον οὖν ὅτι ἑκόντι ἥμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος.*

„Cherchez dans cette expression, *plus sain qu'une citrouille*, pourquoi il a dit *ὑγιώτερον*, au lieu de *ὑγιέστερον.* Il faut dire qu'il a fait une faute de langage, de dessein prémédité, parce qu'il a voulu imiter la simplicité de l'élocution des femmes.“ *Voyez*, sur cette expression *τὸ ἄκακον*, M. Toup, *Emendat. in Suid. t. III.* p. 77. M. Ruhnken qu'il cite, et sur-tout M. Valckenaer, *in Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 202. A.

*) *Scholiast. Venet.* Il y auroit beaucoup de choses à dire sur ce mot; mais cela doit être réservé à un éditeur d'Homère.

Digitized by Google

Sophron étoit de Syracuses et contemporain d'Euripide. Il a écrit des mimes masculins et féminins. Ces mimes ne ressembloient pas à ceux des Romains: c'étoit une représentation des moeurs, des caractères et du langage même vicieux des personnages qu'il introduisoit sur la scène. De là l'expression *ὑγιώτερον*, dont nous venons de faire mention; expression qu'il met dans la bouche d'une femme. Platon faisoit ses délices de ces mimes; et l'on prétend qu'après sa mort on en trouva un exemplaire sous le chevet de son lit. *Sophron ...... mimorum quidem scriptor; sed quem Plato adeo probavit, ut suppositos capiti libros eius, quum moreretur, habuisse credatur.* Duris raconte que Platon les avoit toujours entre les mains. Si l'on veut connoître plus particulièrement cet écrivain, on n'a qu'à consulter la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II.* p. 493.

Quinct. Institut. orat. l. I. c. 10. §. 17. p. 62. ex ed. Gesn. Athen. Deipnos. l. XI. cap. 15. p. 504. B.

Ibid. lig. 44. *Ὃν τρόπον κὠκεῖ ἐσολοίκισε, τατώμενα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρα θείς· ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει. Φιλόξενος.*

C'est la suite de l'article précédent concernant les mimes de Sophron. Voici la note de Sylburge: *Si legamus τατώμενος τοῦ κιθῶνος, sensus erit,* spoliatus tunicâ, *seu* exutâ tunicâ et pignori positâ, *ut noster exponit: ἀλφθερώκει sequenti versu quid velit nescio; nec ἠλευθερώκει multo fortasse melius huc quadrat.*

Ces conjectures ne sons pas heureuses. 1.° Ce sont deux fragmens des mimes de Sophron. Ce terme *κὠκεῖ*, qui se rapporte manifestement à ces mimes, dont il avoit été fait mention quelques lignes plus haut, l'indique clairement.

2.° M. Koen prétend (*in Notis ad Gregorium de Dialectis*, p. 158.) qu'il faut séparer *τατώμενα* en deux mots *τὰ τώμενα*, et que le participe *τώμενα* vient du verbe inusité *τάω, τῶ*, ainsi que *τῆ* qui se trouve dans Homère, *Iliad. lib. XIV, v.* 219. Mais M. Valckenaer, *in Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 201. prouve très-bien qu'il faut laisser subsister *τατώμενα* en un seul mot; que c'est un dorisme pour *τητώμενα*, et que ce mot signifie *privée*. *Τοῦ κιτῶνος* ne devoit pas être changé en *τοῦ χιτῶνος*. Les Siciliens changeoient le *chi* en *kappa:* ils disoient *κύτραν* et *κιτῶνα* pour *χύτραν* et *χιτῶνα*. *Voyez* l'ouvrage de Jean le Grammairien, intitulé *Τεχνικὰ*, dans le *Thesaurus Cornucopiae* d'Alde p. 243. *ligne avant-dernière.* Cet ouvrage est un peu différent du Traité des Dialectes du même auteur.

3. Ce que Sylburge a proposé sur le second fragment *ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει*, n'est nullement recevable. Il falloit corriger *ἀλιφθερώκει: l'usure, en la privant de sa tunique, l'a ruinée.* Hésychius dit *ἀλιφθερῶσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι.* *Voyez* aussi les notes de M. Koën sur les Dialectes de Grégoire de Corinthe, p. 158. et sur-tout M. Valckenaer à l'endroit ci-dessus cité.

Ibid. lig. 26. *Ἄλιβας, ὁ νεκρός· οὕτως Ἡρωδιανός.* Orion le Thébain ajoute *ἐν Ἐπιμερισμοῖς, dans les Partitions:* c'est le nom de l'ouvrage d'où cette remarque est tirée. Cet ouvrage est quelquefois cité par l'Etymologique; et il paroît que le même écrivain en avoit fait un autre sur le même sujet, qu'il avoit intitulé *Μεγάλοι Ἐπιμερισμοί, les Grandes Partitions.* Le grand Etymologique cite celui-ci, au mot *Ἀβακέως.*

Pag. 775. lig. 2. *Ὕης, ἐπίθετον Διονύσου κ. τ. λ.* La même chose se trouve dans Suidas. On lit ensuite dans l'Etymologique, l. 4. *τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς ὕδας·* il faut lire, avec Suidas, *ὑάδας.* Voyez aussi *Pherecydis Fragmenta*, par Sturz, p. 114. et 115.

Ibid. lig. 5. *Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην.*

C'est peut-être dans une pièce perdue, que ce poëte met Hyès ou Bacchus au nombre des dieux étrangers. Peut-être aussi l'Etymologique fait-il allusion à l'étymologie de *Subazios*, dans la comédie des Oiseaux, vers 874. sur lequel le scholiaste s'exprime ainsi: *Σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους τῷ Διονύσῳ τόπους· καὶ τοὺς Βάκχους τοῦ θεοῦ· ὁ αὐτὸς δὲ Ὕας καὶ Εὔβαιος καλεῖται*, où il faut lire *Ὕης καὶ Σαβάζιος....* Le poëte Euphorion avoit donné ce surnom à ce dieu; témoin ce vers que nous a conservé Théon, commentateur d'Aratus, p. 22. ligne 6. de l'édition de Turnèbe:

Ὕῃ ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέσασα.

Plutarch. t. II. pag. 364. D.

Plutarque observe, dans son Traité sur Isis et Osiris, que les Grecs donnoient ce nom à Bacchus: *Ἕλληνες ..... καλοῦσι τὸν Διόνυσον Ὕην.*

Ce mot revenoit souvent dans les hymnes ou chansons en l'honneur de Bacchus. On en voit un exemple dans l'oraison de Démosthène pro *coronâ*, à l'endroit où cet orateur, reprochant à Aeschine la bassesse des personnages qu'il représentoit, ajoute ces mots: *βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης, ἄττης ὕης*, où il faut lire *ὕης ἄτης, ἄτης ὕης.* *Voyez* l'Etymologique, au mot *Ἄτης*, p. 163. et Henri de Valois, *in notis ad Harpocrat.* p. 101.

Demosth. pro Coronâ, p. 313. ex ed. Reiskii.

Phérécyde appeloit Sémélé, mère de Bacchus, *Ὕη, Hyé*, suivant Suidas.

Pag. 776. lig. 38. *Ὑλήων, γενικῇ πληθυντικῶν, παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Ὑλλεῖς, ἔθνος Κελτικόν· ἀπὸ Ὕλλου βασιλέως αὐτῶν, υἱοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.*

Corrigez, avec la première édition, *Ὑλλήων.* Si Sylburge avoit examiné avec soin cette édition, il auroit omis sa note. Le vers d'Apollonius de Rhodes, qu'avoit en vue l'Etymologique, est le 525 du IV.e livre des Argonautiques. Le reste de cet article est emprunté du scholiaste de ce poëte sur ce vers, qui dit *ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης ὀνομασμένον.* Ce témoignage du scholiaste est confirmé par Apollonius lui-même, qui s'exprime ainsi, lib. IV. vers. 538.:

Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα κατ' αὐτόθι τέτμον ἄνακτα
Ὕλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆϊ.

Digitized by Google

Macris, plus anciennement appelée Schérie, est une île attenant l'Illyrie; elle fut, selon la fable, ainsi nommée de la nourrice de Bacchus. Ce fut dans cette île qu'Hercule, étant venu pour se purifier du meurtre de ses enfans, épousa Mélite, fille de la mer Aegée, et qu'il en eut Hyllus. *Voyez* le scholiaste d'Apollonius, sur le vers 542. du IV.e livre des Argonautiques. Cet Hyllus n'est pas le même que le fils d'Hercule et de Déjanire, qui fut tué par Echémus, roi de Tégée, en tentant de rentrer dans le Péloponnèse. Les arrière-petits-fils de ce dernier Hyllus revinrent dans le Péloponnèse et le subjuguèrent. Herodot. l. IX. §. 26.— Paus. lib. I. cap. 41, 44. sub finem, lib. VIII. cap. 5. §. 45.

Pag. 777. lig. 1. et 2. *Ὕμνος .... κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων καὶ προσῳδιῶν καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια.*

Ce passage est altéré, et il manque quelque chose au sens: 1.° *ἐπαίνων* ne peut être le terme dont s'est servi l'auteur de l'Etymologique, puisque ce terme ne diffère pas de *ἐγκωμίων*, et que cet auteur veut parler de trois sortes d'hymnes. Il les distingue en effet très-bien, une ligne plus bas: *ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος.* Il est évident, par conséquent, qu'il faut lire *παιάνων* à la place de *ἐπαίνων*. Cette correction est certaine, puisqu'elle a pour garant l'auteur même de l'Etymologique. Mais, s'il pouvoit rester quelque doute, Orion le Thebain, où se trouve la même expression, suffiroit pour le lever.

2.° On sent qu'il manque quelque chose après ces mots *οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων.* Mais, quand même on parviendroit à rétablir ce texte, on ne pourroit avoir la certitude d'avoir retrouvé les propres paroles de l'auteur. Heureusement Orion vient encore à notre secours. On lit dans cet écrivain, *οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἴδους.* Le sens est alors complet. „L'hymne dit-il, diffère des éloges, des prosodies et des paeans, non que ceux-ci ne soient pas des hymnes, mais parce qu'ils en diffèrent, comme l'espèce diffère du genre.“ Ainsi l'hymne est un terme générique, dont *l'encomion*, la prosodie et le pacan sont les espèces. *Voyez* aussi la Chrestomathie de Proclus, *apud Photium*, p. 983.

Ibid. lig. 11. *Ὑμνηπολεύειν, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖτω· καὶ ὑμνούντων ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Πλάτων, Νόμων ἕκτῳ.*

Voici le passage de Platon: *Καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται, τὸ, χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γήϊνα.* „On cite fort à propos ce passage d'un poëte: il vaut mieux avoir des remparts de fer et d'airain, que d'en avoir de terre.“ Cela est à la louange de la ville de Sparte, qui n'avoit pas de murs, et dont la meilleure défense consistoit dans le courage de ses citoyens. Platonis Opera.

Ibid. lig. 12. *Καὶ ὑμνεῖν, ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμόν, ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτικῶν.*

Le passage de Platon est du premier livre de la République, *tome II.* p. 329. A. de l'édition de Henri Etienne: *"Ενιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον."* Quelques-uns se lamentent à cause des mauvais traitemens de leurs proches, occasionnés par la vieillesse; et, par cette raison, ils l'accusent comme si elle étoit la cause des plus grands maux.“

Le Lexique de Timée rapporte en partie ce passage, au mot *ὑμνοῦσι*; et M. Ruhnken le cite en entier dans une note savante qu'on fera bien de consulter.

Les poëtes ne se piquoient pas de philosophie; aussi exagéroient-ils les maux de la vieillesse. Mimnermus de Colophon s'exprime ainsi dans des vers que nous a conservés Stobée; les voici de la traduction de Grotius: Stob. Serm. LXI. pag. 587.

Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris!
Tum peream, Veneris cùm mihi cura perit.
Flos celer aetatis sexu donatus utrique,
Lectus, amatorum munera, tectus amor,
Omnia diffugiunt, mox cùm venit atra senectus,
Quae facit et pulchros turpibus esse pares.
Torpida sollicitae lacerant praecordia curae:
Lumina nec solis, nec juvat alma dies,
Invisum pueris, inhonoratumque puellis.
Tam dedit, heu! senio tristia fata Deus.

Ces vers ont été heureusement traduits dans les Mémoires de l'Académie des Belles-Lettres, *tom. X.* p. 294.:

Que seroient, sans l'amour, le plaisir et la vie?
Puisse-t-elle m'être ravie,
Quand je perdrai le goût d'un mystère amoureux,
Des faveurs, des larcins pour les amans heureux!
Cueillons la fleur de l'âge, elle est bientôt passée:
Le sexe n'y fait rien; la vieillesse glacée

Digitized by Google

Vient avec la laideur confondre la beauté.
L'homme alors est en proie aux soins, à la tristesse;
Haï des jeunes gens, des belles maltraité,
Du soleil à regret il souffre la clarté.
Voila le sort de la vieillesse!

Il seroit très-facile d'accumuler des exemples de ce genre: je me borne à celui-là; et je me contente d'observer que, si les poëtes efféminés tenoient un pareil langage, il y en avoit qui pensoient plus sagement. Quelqu'un ayant demandé à Sophocle s'il usoit encore des plaisirs de l'amour: *Dii meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugi.* J'ai préféré la traduction de Cicéron à celle que j'aurois pu faire. Les philosophes pensoient de même des autres reproches que l'on faisoit à la vieillesse. *At sunt morosi*, disoit Cicéron, *et anxii, et iracundi, et difficiles senes; si quaerimus, etiam avari: sed haec morum vitia sunt, non senectutis.*

Plat. de rep. l. I. t. II. p. 329. C.
Cicero, de sen. §. 14.
Idem, ibid. §. 18.

Ibid. lig. 43. Ὕπαιθα λιάσθη, Ἰλιάδος ο, ἀντὶ τοῦ εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Il ne paroît pas vraisemblable que ὕπαιθα puisse signifier *de côté* et *en avant*. Ces deux sens sont tellement contraires, qu'il semble impossible de supposer que le même mot en soit susceptible, sans embrouiller toutes les idées. Aussi Eustathe remarque-t-il que ὕπαιθα signifie *directement, à l'opposite, en avant*, et que la signification *de côté* n'a point été reçue des anciens. Le Lexique d'Apollonius explique ὕπαιθα par ἔμπροσθεν. M. de Villoison nous renvoie dans sa note au XVIII.e livre de l'Iliade, vers 421. où cependant la signification de ἔμπροσθεν ne peut avoir lieu. Voici le vers en question:

Eustath. ad Homeri Il. XV. p. 1030. l. 20.

Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον.

Ὕπαιθα signifie, dans ce vers, *sub, subter: puellae Vulcanum sub axillis sustinebant.* C'est ce que l'on voit clairement exprimé quatre vers plus haut:

Ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι.

Le passage d'Homère qu'avoit en vue l'Etymologique et qu'Eustathe explique, est du livre XV. de l'Iliade, vers 520. Les savantes scholies de Venise s'accordent avec Eustathe. „Peut-être, ajoutent-elles, Mégès ayant attaqué Polydamas de côté, celui-ci rendit le coup inutile en se précipitant en avant."

Je me contente de faire remarquer, sur cette explication, que Mégès n'attaque pas Polydamas de côté, mais de front. Celui-ci évita le coup en inclinant le corps, quoiqu'il restât toujours en avant. C'est le véritable sens de ce passage.

Pour bien entendre les grammairiens et les scholiastes, il faut toujours se rappeler qu'ils interprêtent rarement un mot pris en lui-même, mais qu'ils l'expliquent relativement au passage qu'ils ont en vue. L'explication de l'Etymologique, envisagée sous ce point de vue, est bonne; et Eustathe ne l'a pas saisie.

Ibid. lig. 46. Ὑπεμνήμυκε. Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν. Ἰλιάδος χ. ἐστιν ἠμύω, τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω· ὁ παρακείμενος ἤμυκα· ὁ Ἀττικὸς, ὤφειλεν ἠμήμυκα εἶναι· Ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλη τὸ η εἰς ε, καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ χρείαν ποιητικὴν, γίνεται ἐμνήμυκε καὶ ὑπεμνήμυκε.

Le vers d'Homère est le 491. du XXII.e livre de l'Iliade. Cet article sur ἠμύω est plus intéressant que celui des scholiastes, et même que celui d'Eustathe, quoique dans ce dernier, qui se trouve pag. 1282. depuis la ligne 24. jusqu'à la 32.e, il y ait des choses curieuses qui ne se rencontrent pas dans l'Etymologique. Tout, dans cet article, est de la plus grande exactitude jusqu'à ces mots exclusivement καὶ πλεονασμῷ τοῦ νυ; car, supposer que la nécessité de la mesure a forcé Homère d'insérer la lettre νυ, c'est-à-dire, de pervertir la langue, cela me paroit absurde. M. Toup en a jugé de même; et, d'après les principes de l'Etymologique, il corrige ce vers:

Ἄντα δ' ὑπεμμήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,
coram autem vultu est deiecto, et lacrymis oblecto.

Cette correction est heureuse; et l'on peut consulter à ce sujet le *tome II.* p. 489. le *tome III.* p. 425. et note, et le *tome IV.* p. 323. de la seconde édition de ses oeuvres. Quant au scholiaste de Venise, il est instructif, en ce qu'il distingue la signification qu'Aristarque donnoit à ce mot, d'avec celle des autres grammairiens. L'explication de ce savant critique, καταμέμυκε, κατεστύγνακε, κάτω βλέπει· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ κατανένευκε, que rapporte aussi le pseudo-Didyme, favorise la conjecture de M. Toup. Je saisis cette occasion pour observer une négligence du copiste de ce scholiaste, qui a mis, p. 495. col. 1. ligne 7. οὐδετέρως τὰ παρειά; mots qui n'ont aucun rapport ni avec ce qui précède, ni avec ce qui suit: ils appartiennent à ceux-ci, trois lignes plus bas, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, où ils sont répétés avec le mot Ἀρίσταρχος, qui indique qu'Aristarque vouloit qu'on lût παρειά au neutre. Je conclus à les effacer, comme étant inutiles et troublant le sens.

Pag. 778. lig. 37. Ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα· ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ, οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν.

Digitized by Google

Cela fait partie du vers 330. du livre XVII.e de l'Iliade. Mais je crois devoir copier les trois vers qui précédent, afin que l'on sente mieux mon observation:

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε;
πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντας;

On traduit communément ces vers: „Enée, comment sauveriez-vous votre ville contre la volonté de Jupiter, comme ont sauvé la leur d'autres généraux se fiant à leur force, à leur courage, et en la multitude de leurs troupes aguerries?" Quelle merveille qu'une multitude de troupes aguerries et conduites par des chefs courageux et expérimentés empêchent leur ville de devenir la proie des ennemis! Aussi n'est-ce pas ce qu'a dit Homère: Enée, dit-il, comment sauveriez-vous votre ville, comme ont sauvé la leur des généraux pleins de force et de courage, quoique leurs troupes fussent en très-petit nombre?" Tel est le sens que donne l'Etymologique, sens qui me paroît excellent. Il faut corriger seulement *ἔχοντας* avec le texte d'Homère. Le Lexique d'Apollonius donne la même explication; et le changement que propose M. de Villoison me paroît inutile. Voyez *l'Excurs.* XI. de M. Tollius. J'ajoute que *πλῆθος* s'emploie aussi quand il s'agit du petit nombre, comme on le voit dans Thucydide, *lib.* IV. §. 10.: *τὰς τούτων ἀπορίας ἀντιπάλους ἡγοῦμαι τῷ ἡμετέρῳ πλήθει.* Là-dessus, le scholiaste dit: *ἔξεστι λέγειν πλῆθος καὶ ἐπὶ ὀλίγων*, et, pour le prouver, il cite ce vers d'Homère.

Pag. 782. lig. 47. *Τὴν γὰρ ἀπόκρισιν οἱ παλαιοὶ ὑπόκρισιν κεκλήκασιν. Ἰλιάδος η. Iliade*, livre VII, 406.:

Ἰδαῖ, ἤτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὥς τοι ὑποκρίνονται.

Le premier scholiaste de Venise remarque que *ὑποκρίνονται* est un changement de préposition pour *ἀποκρίνονται*. Ce scholiaste ignoroit sans doute que ce terme est ionien, ou, pour parler plus juste, de l'ancien attique, et qu'on le trouve fréquemment dans Hérodote, ainsi que *ὑπόκρισις*, *réponse.* Consultez le Lexique ionien d'Aemylius Portus.

Ibid. lig. 51. *Καὶ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι· καὶ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.* „*Ὑποκρίνεσθαι* signifie *répondre;* de là vient que *ὑποκριτής* est celui qui répond au choeur (l'acteur). Thucydide, au VII.e livre."

Thucydide ne parle pas des acteurs des pièces de théâtre. Voici le passage en question, livre VII. §. 44.: *εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο·* „s'ils ne répondoient pas, on les tuoit." Il s'agit ici de ces Athéniens à qui les Syracusains demandoient le mot du guet, et qui, faute de le savoir, ne pouvoient répondre. Ainsi la citation de Thucydide n'a aucun rapport avec le mot *ὑποκριτής, acteur;* mais elle regarde ce qui précède. Il faut par conséquent mettre *Θουκυδίδης ἑβδόμῃ* tout de suite après *ἀποκρίνεσθαι.* Quant à la signification de *ὑποκριτής, acteur,* elle se trouve par-tout.

On peut aussi consulter le Lexique d'Apollonius, sur le mot *ὑποκρίναιτο*, avec la note de M. de Villoison, qui restitue, d'après Hesychius, deux mots sans lesquels il n'y a pas de sens dans la phrase de cet auteur. L'Etymologique auroit pu lui servir de même à les rétablir.

Pag. 783. lig. 57. *Ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· οὕτω Ξενοφῶν.*

On trouve la même chose dans Suidas. Le passage de Xénophon est de l'Histoire Hellénique, lib. I. cap. 6. §. 10. *Κατιδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐδίωκον ἀποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ.* L'explication de l'Etymologique et de Suidas me paroît juste. Couper le chemin à quelqu'un pour l'empêcher de parvenir à un certain endroit, c'est prendre le plus court, afin de lui barrer le passage, de l'intercepter. Ainsi je ne vois pas ce qui a pu faire penser à M. Morus que Suidas et l'auteur de l'Etymologique s'étoient trompés. M. Schneider est aussi de l'avis de ce savant. Kuster a cité, sur ce passage de Suidas, la page de Xénophon où il se trouve; mais il n'a pas fait la même chose sur un autre passage du même historien, que rapporte Suidas un peu plus haut, au mot *ὑποτεμέσθαι*, parce qu'il ignoroit sans doute de quel ouvrage il étoit tiré: il est de la Cyropédie. lib. I. cap. 4. §. 19.

Pag. 784. lig. 52. *Ὕρια, ὄνομα πόλεως, ἀπὸ Ὑριέως.* „Hyria, ville qui tire son nom d'Hyrieus." Hyrieus, ou Hyriée, étoit fils de Neptune et d'Alcyone; il fut père d'Orion, qui ayant voulu faire violence à Diane, fut puni de cet attentat. *Voyez* le scholiaste d'Homère, sur le vers 486. du XVIII.e livre de l'Iliade; Strabon, lib. IX. p. 620. A.; Antonini Liberal. *Metamorph.* cap. 25. *initio.*

Cette petite ville étoit peu éloignée de Tanagre. (*Strab.* ibid.) Homère en parle, *Iliad.* lib. II, 496. On trouve dans Eustathe, p. 265. lig. 5. ce vers d'Hésiode:

ἣν δίη Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης.

Digitized by Google

Les uns corrigent ce vers d'une façon, les autres d'une autre. Mais, comme on lit dans le premier scholiaste de Venise,

ἢ οἵη Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης,

et dans celui de Pindare (*Pyth. IV*, 36.) Ἠοίη Ὑρίη . . . . . ., je soupçonne qu'il faut lire:

ἢ ὄίη Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην.

Ce vers faisoit sans doute partie des Ἠοῖαι μεγάλαι.

Φ.

Pag. 787. lig. 55. *Φάρμακος, ὄνομα κύριον· ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστι, Λυσίας φησίν· ὁ Φάρμακος ἱερὰς φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς . . . ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματα ἐστίν, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὕτως οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσας ὁ Φάρμακος.*

Ce passage est corrompu. La seconde partie n'a aucun rapport avec la première; et la troisième ne paroît pas en avoir plus avec la seconde qu'avec la première. Dans celle-ci, on pourroit croire que le passage de Lysias est tiré de l'une des oraisons de cet orateur, qui n'est pas venue jusqu'à nous. Harpocration, qui cite ce passage, l'attribue à Lysias dans sa harangue contre Andocide, où il l'accuse d'impiété, *ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην Ἀσεβείας*. Mais comme ce mot ne se trouve pas dans Lysias comme un nom propre, il faut substituer un autre auteur à Lysias dans l'Etymologique et dans Harpocration. Je pense que le trait cité de Pharmacus pourroit se trouver dans les Oeuvres morales de Plutarque; mais je n'ose l'assurer, et il vaut mieux laisser en blanc le nom de cet auteur.

La seconde partie n'a certainement aucun rapport avec la première; et l'on ne sent pas celui qu'elle peut avoir avec la troisième. Dans cette partie, il n'est plus question d'un nom propre, mais d'un usage qui s'observoit aux fêtes appelées *Thargélies*. Or, dans ces fêtes, on purifioit la ville, en immolant deux hommes, chargés des iniquités de tous les citoyens; c'étoient communément des scélérats dont on purgeoit la société. On peut voir dans Tzetzès les rites qui accompagnoient cette expiation. Ces deux hommes se nommoient par cette raison *Φαρμακοί*, *expiateurs*; on les appeloit aussi *Σύμβακχοι*.

Harpocrat. voc. Φαρμακός. Tzets. chil. V. cap. 23.

On sent actuellement la liaison qui est entre la seconde partie et la troisième. Il est question, dans l'une et dans l'autre, de ces scélérats dévoués à la mort pour expier les calamités publiques et les détourner de dessus la tête des citoyens. De là on appeloit *φαρμακός* un scélérat quelconque. On a omis dans l'Etymologique le commencement de la seconde partie qu'on peut rétablir, d'après Ammonius, *de Differentiis vocum: Φαρμακὸς, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.* La citation de Lysias, *Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου, Ἀσεβείας* vient bien ensuite; car cet orateur prend ce terme dans ce sens, lorsqu'il dit: *νῦν οὖν χρὴ νομίζειν τιμωρουμένους, καὶ ἀπαλλαττομένους Ἀνδοκίδου, τὴν πόλιν καθαίρειν, ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι.* „Vous devez donc penser qu'en punissant Andocide et qu'en vous en délivrant, vous délivrerez la ville, et que, par ce sacrifice expiatoire, vous détournerez de dessus vos têtes la malédiction.“

Helladii Chrestom. apud Photium, pag. 1590. et 1591.

Lysias contra Andoc. p. 130. ex edit. Taylor, in 4.

On peut mettre ensuite le passage d'Istros, ou plutôt Ister. *Καὶ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα, τούτων ἀπομιμήματα, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ.* Vient après, le passage de Démosthène, qu'il faut réformer d'après les meilleures éditions: *Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὗτος νῦν αὐτὸν ἐξαισθήσεται ὁ φαρμακός.* On lit dans l'Etymologique *οὕτως* (*sic*) et *ἐξαιρήσεται: οὕτως* est une faute évidente; la leçon *ἐξαιρήσεται* ne vaut pas mieux, quoiqu'elle soit autorisée par un manuscrit de la Bibliothèque de Coislin, p. 485. Le passage de Démosthène se trouve *tom. III.* p. 491. de l'édition de Taylor. Cet article, ainsi réformé avec le secours d'Harpocration et d'Ammonius, peut servir à rectifier l'article d'Harpocration.

Pag. 788. lig. 5. *Φαρμάκοντα δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἔφη:* corrigez *φαρμάκωντα*. Ce mot se trouve dans la seconde oraison de Démosthène contre Stephanus, pag. 984. A. de l'édition de Wolf.

Ibid. lig. 16. *Ὁ δὲ Ὦρος λέγει ὅτι τῇ Καρίᾳ προσπλεύσαντος Ἀλεξάνδρου.*

Pâris fut poussé par les vents vers l'Egypte, et non vers la Carie; et l'on sait par Hérodote qu'il aborda à la bouche Canopique. L'île de Pharos étoit près de cette embouchure. Il faut donc lire *ὅτι τῇ Φάρῳ*, ou, pour se rapprocher davantage de la trace des lettres, *ὅτι τῇ Φαρίᾳ* en sous-entendant *νήσῳ*. La seule objection qu'on pourroit faire, c'est que cette île ne fut appelée de ce nom que postérieurement à l'arrivée de ce prince, à l'occasion de son pilote nommé Pharos, qui y mourut de la morsure d'un serpent. Mais on peut répondre que l'Etymologique la nomme ainsi par anticipation, ou peut-être qu'ignorant le nom qu'elle portoit auparavant, il lui a donné celui qu'elle eut depuis cette aventure.

Ibid. lig. 20. *Ἔνθα, ὑπ' ὄφεως πληγέντα, ἀποθανεῖν.*

Digitized by Google

Pharos, pilote de Pâris, étant mort dans cette île de la piqûre d'un serpent, Hélène lui fit faire des funérailles, et nomma cette île Pharos, du nom de son pilote: ce fait, quoique appuyé de l'autorité d'Etienne de Byzance, n'en est pas plus certain. Les Grecs ont debité un pareil conte sur le nom de la bouche Canopique du Nil. On peut voir la réflexion que j'ai faite à ce sujet dans mes notes sur Hérodote, *tom. II.* p. 197.

Pag. 789. lig. 2. *Φασίμη κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν.*

„*Φασίμη, un verre*, vient de *φάσις*, délation, dénonciation.“ *Φασίμη* n'est pas selon l'analogie; il faut corriger *φασιανὴ κύλιξ*. Ce sera alors un nom qu'un poëte comique aura donné à un verre à boire, pour faire rire le peuple, parce que le vin découvre les secrets les plus cachés du coeur.

Ibid. lig. 3. *Φασιανός, συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν· ἢ παρὰ τὸ φαίνω ῥῆμα.*

Φασιανός, en sous-entendant *ἀνὴρ*, signifioit un habitant des bords du Phase; en sous-entendant *ὄρνις*, un oiseau du Phase, un faisan. Aristophane en parle dans la comédie des Nuées, *vers* 109. Phidippide y dit à son pére: „Non, je n'abandonnerai jamais les exercices du cheval, quand même vous me donneriez les faisans que nourrit Léogoras.“ Quelques personnes entendoient par ce mot des chevaux venant des bords du Phase, ou portant la marque d'un faisan, comme on le voit dans le scholiaste d'Aristophane, dans Suidas, qui a copié ce scholiaste, dans Hérodien et dans Thomas Magister. Athénée avoit très-bien vu qu'il étoit question de faisans dans ce vers, et il a été suivi par les plus habiles d'entre les modernes, tels que MM. Dacier, Kuster, Bergler et Brunck; et l'on peut consulter la note de Nunnesius sur un fragment d'Hérodien, qui se trouve à la suite de Phrynichus, p. 204. *édit. d'Utrecht* 1739. Cette signification est reconnue, comme on le voit, et peut-être n'aurois-je pas dû en parler. Quant à celle de *sycophante*, quoiqu'elle ne soit pas moins reconnue que l'autre, je crois devoir y insister, parce qu'on pourroit croire que c'est la signification propre de ce terme. Aristophane est le seul auteur qui l'ait employé dans ce sens; c'est dans les Acharnes, *vers* 726.: „Qu'aucun sycophante, dit-il, qu'aucun homme du Phase n'entre ici.“ Ce poëte, qui vouloit faire rire la multitude, joue perpétuellement sur les mots. De *φάσις*, qui signifie *délation*, ou de *φαίνω*, *je dénonce*, il a fait l'adjectif *φασιανὸς* qu'il prend pour un *délateur;* car *φαίνω* est le terme propre. Le sycophante, dans la même pièce, *vers* 819. s'adressant au Mégarien, lui dit: *Τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια καὶ σέ.* „Je te dénoncerai, toi et ces petits cochons, comme autant d'ennemis.“

Athen. Deipnosoph. lib. IX. p. 387. A.

Pag. 790. lig. 26. *Ἢ ἀπὸ τοῦ φενακίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκεῖσε, ἀλλ' ἑτέρωσε.*

C'est Helladius qui rapporte cette étymologie, selon Orion le Thébain, dont voici les paroles, au mot *Φενίνδα· ἀπὸ τοῦ φενακίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾶν· οὕτω Βησαντῖνος.* Helladius vivoit du temps de Licinius et de Maximien, comme le dit Photius. Il étoit de la ville d'Antinoë en Egypte, qu'Adrien avoit fondée dans un lieu qu'on appeloit auparavant Bésa. De là vient le nom de Bésantinoüs qu'on donnoit aux habitans de cette ville.

Photii Biblioth. pag. 1595.

Ibid. lig. 27. *Ἀπὸ Φενεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.* Il s'agit d'un jeu de balle ou de ballon, que les Grecs appeloient *φεννίς*. Il faut écrire *Φαινεστίου* avec la diphthongue *αι*, comme le prouve un vers d'Antiphane que je rapporterai dans peu. Ainsi ce mot *φεννίς* vient, suivant l'Etymologique, de Phaenestius, inventeur de ce jeu. L'abréviateur d'Athénée confirme cette opinion, en nous apprenant, *lib. I. cap.* 12. p. 15. A, que, selon Juba de Mauritanie, Phaenestius étoit l'inventeur de ce jeu; et pour appuyer cette assertion, il rapporte ce vers d'Antiphane:

Φαινίνδα παίζων ἦεις ἐν Φαινεστίου,

ou suivant une autre leçon *ἦει ἐν Φαινεστίου*, ou *ἦεν* avec Valckenaer. „Il se rendit au gymnase de Phaenestius pour jouer au *phaeninda.*“

On ne pourra jamais se persuader que *φεννίς* vienne de *φαινεστίος*. Il n'est pas même sûr que Phaenestius soit l'inventeur de ce jeu. Le vers d'Antiphane prouve seulement que Phaenestius étoit un maître de gymnase, qui avoit mis sans doute ce jeu en vogue, et chez qui on se rendoit pour y jouer. Peut-être Juba n'a-t-il pas voulu dire autre chose: j'aime mieux m'en rapporter à Julius Pollux, qui fait venir *φεννίς* de Phennidès, l'inventeur de ce jeu. Je lis par conséquent dans l'Etymologique, *ἀπὸ Φεννίδου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.*

Julii Pollucis Onomastic. l. IX. segm. 103.

Ibid. lig. 48. Sur le mot *φέρνα*, dont les Aeoliens se servoient au lieu de *φερνή*, l'Etymologique dit: *Εὐριπίδης Μηδείᾳ· φερνὴν δὲ τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος.* La particule *δὲ* indique qu'il y a une opposition entre le sens qu'Euripide donne dans sa Medée au mot *φερνή*, et celui dans lequel le prennent Aeschine et Ménandre. Celui dans lequel il se trouve chez ces deux derniers auteurs est clairement déterminé par l'Etymologique, qui l'explique *τὴν προῖκα*, la dot. On ignore de quelle pièce de Ménandre ce mot est tiré. Quant au passage d'Aeschine, il est de l'oraison contre les prévarications de Démosthène dans son ambassade: *Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρας, καὶ τῶν καλουμένων Ἐννέα ὁδῶν, καὶ περὶ τῶν Θησέως παίδων, ὧν Ἀκάμας λέγεται φερνὴν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν ταύτην, τότε μὲν ἥρμοττε λέγειν ....* „Il convenoit alors de parler de l'origine de l'acquisition de ce pays et des Neuf-voies, comme on appeloit en ce temps-là cette ville, qu'Acamas, l'un des enfans de Thésée, reçut, comme on le dit, pour la dot de sa femme.“

Aesch. περὶ Παραπρεσβείας p. 32. lig. 21. ex ed. Steph.

Digitized by Google

Eurip. Med. vers 955. ex ed. Brunck.

Ce mot se prend donc en un sens différent dans la Médée d'Euripide. Cette princesse envoie des présens à la fille du roi de Corinthe, que devoit épouser Jason; elle s'exprime ainsi:

Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες.

„Mes enfans, prenez ces présens, et portez-les à la reine, à cette femme heureuse qui doit épouser Jason.“

Et la preuve que ce mot doit se prendre en ce sens dans ce passage d'Euripide, c'est qu'il l'explique par *δῶρα vers* 946. *πέμψω γάρ αὐτῇ δῶρα*, et par le même terme, *vers* 972.

τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ
ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.

Ἕδνα signifie les présens que l'époux fait à son épouse; cependant Pindare donne à ce terme la signification de présens en général, *ἕδνα τε δέξαντο. Pyth. III*, 167. Aussi son scholiaste remarque-t-il que ce terme est impropre, *ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἕδνα.* J'observe encore que *φέρνη* vient de *φέρειν*, comme le remarque l'Etymologique, et que Suidas cite, à l'article *φέρειν*, ce passage, *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν.* Kuster, qui ne s'étoit pas douté que ce fût un vers de Sophocle, l'a fait imprimer comme si c'étoit de la prose, et n'a pas même fait de note là-dessus. Il auroit dû le disposer ainsi:

Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν.

C'est le vers 1768. de l'Oedipe à Colone de l'édit. de Johnson; il signifie: „Ce qu'un Dieu nous envoie, il faut le supporter patiemment.“

Pag. 792. lig. 43. *Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλον· ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τοῦ ι γράφεσθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθεὶρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.*

1. Il faut lire *ἀκριτόφυλλον*, et c'est le vers 868. du second livre de l'Iliade.

2. Eustathe et l'Etymologique appellent les grammairiens *Τεχνικοί;* mais ils entendoient, par le mot *ὁ Τεχνικός*, Hérodien, comme s'il eût été le grammairien par excellence: *ὁ δὲ Τεχνικός φησι* ..... *Τεχνικὸν λέγειν τὸν Ἡρωδιανόν.* Eustath. *ad Iliad.* p. 368. lig. 13.

3. *Ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τοῦ ι γράφεσθαι λέγει.* C'est sans doute d'après cette observation, que l'édition d'Homère d'Alde sans date porte, ainsi que celle de Venise, *Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.*

4. *Παρὰ τὸ φθεὶρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.* Ce passage est misérablement altéré. D'après l'observation d'Hérodien, il auroit fallu écrire *παρὰ τὸ Φθίρ.* Mais que veut dire *τοῦ ἐπὶ υἱοῦ?* Je corrige *παρὰ τοῦ Φθιρῶνος υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος*, et j'ai pour garant le scholiaste de Venise. Mais si l'on veut se rapprocher davantage du texte, il faut écrire avec Eustathe[a], *παρὰ τὸ Φθὶρ γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.* Tzetzès[b] appelle ce fils d'Endymion *Phtheir:* mais son autorité n'est pas d'un assez grand poids pour qu'elle puisse contre-balancer celle d'Hérodien. D'ailleurs, Eustathe dit positivement, à l'endroit ci-dessus cité, qu'il s'appeloit *Phthir.*

[a] Eustath. ad Hom. Il. p. 368. l. 13.
[b] Tzetz. ad Lycophron. Cassand. v. 1383. p. 158. col. 2. l. 6.

Ibid. lig. 46. *Εἰσὶ γάρ τινες πίτυες φθεῖρας ποιοῦσαι*, ce qui signifie: „Il y a des espèces de pin qui produisent des cônes ou pommes de pin.“ J'ai cru devoir ajouter l'explication, à cause de l'équivoque du terme *φθείρ.* J'ai pour garant Eustathe, qui s'exprime ainsi: *ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ, παρὰ τὸ φθείρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος.* Je joins à cette autorité celle de Tzetzès, qui dit, à l'endroit ci-dessus cité: *φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤτοι τὰ λεγόμενα στρόβιλα.* On trouve la même chose dans le scholiaste de l'Homère de Venise.

Eustath. loco laudato.

Ibid. lig. 50. *Ὅτι φθεῖρες λέγονται οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθείρειν τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. Λυκόφρων.*

Le passage de Lycophron est, *vers* 1383.:

Φθειρῶν ὀρείαν στήσεται μοναρχίαν.

Cette montagne étoit en Carie près de Milet. *Voyez* le scholiaste de l'Homère de Venise, sur le *vers* 375. du Catalogue. Elle s'appeloit Phthira au pluriel neutre: on lui donna ce nom à cause de la multitude de pins dont elle étoit couverte, ainsi qu'aux peuples qui l'habitoient. Mais comme le fruit de cet arbre a quelque ressemblance avec de la vermine, *φθειρσίν*, et que les *φθεῖρες*, *pediculi*, étoient plus connus que les *φθῖρες* des *pins*, on a changé le nom de cette montagne en *φθειρῶν ὄρος.* Il faut donc rétablir dans Homère la leçon d'Hérodien, *Φθιρῶν τ' ὄρος*, qui paroît être l'ancienne, et qui se trouve dans l'édition d'Alde sans date et dans celle de 1524.

Pag. 793. lig. 5. *φθόϊς, φθοῖς, εἶδος πλακοῦντος· οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπιέσας, τρῖβε· καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον διήθει· εἶτα ἐπίβαλον μέλι καὶ σιλιγνέως ἡμίασιαν, ὅ ἐστι ἥμισυ μέτρου· καὶ συμμάλαξον εἰς ἵν.*

Que veulent dire ces mots, *une moitié de farine de froment*, c'est-à-dire, *une moitié d'une mesure!* Il est facile de rétablir ce texte avec le secours d'Eustathe. Je lis donc, avec ce savant archevêque, *σιλιγνέως ἡμίναν, ὅ ἐστι ἥμισυ μέτρου τοῦ ἵν.* Une hémine de farine de froment, c'est-à-dire, la moitié de la mesure que nous nommons *in.*“ J'ignore quelle sorte de mesure est *l'in.*

Eustath. ad Homer. Od. p. 1753. lig. 5. et 7.

Digitized by Google

Il paroît cependant que c'est la moitié de la cotyle et le quart du *sextarius*, puisque l'hémine des Latins répond à la cotyle des Athéniens et à la moitié du *sextarius*.

Ibid. lig. 44. *Φιαλεῖδαι, γένος Ἀθήνησι.*

Il faut corriger *Φιλλεῖδαι*. Les Philléides étoient une famille d'Athènes, où l'on prenoit la prêtresse de Cérès et Proserpine: cette prêtresse initioit les Mystes à Eleusis. *Voyez* Suidas.

Pag. 794. lig. 41. *Ὡς τὸ ..... φιλότητα τραπείομεν εὐνηθέντες.* Il faut lire avec toutes les éditions d'Homère, *φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε·* c'est le vers 441. du troisième livre de l'Iliade. Le Lexique d'Apollonius veut que *τραπείομεν* soit une métathèse pour *ταρπείομεν*, et il l'explique *τρεφθῶμεν·* mais il faut corriger avec Hésychius *τερφθῶμεν*. Selon cette explication ce verbe signifiera *oblectemur*, et alors il faudra rapporter *φιλότητι* à *εὐνηθέντε*. Si on fait venir ce verbe de *τρέπω* et non de *τέρπω*, il faudra rapporter *φιλότητι* à *τραπείομεν*, et expliquer *φιλότητι* par *ἐς φιλότητα*, *in gratiam redeamus*. Je préfère la première explication, parce qu'Homère dit, liv. XIV. vers 331.

Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι;

et vers 360. du même livre,

Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

Pag. 795. lig. 31. *Λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα, φίτυ. Εὔπολις Αὐτολύκῳ, ἤγαγε καινὸν φίτυ.*

Eupolis, poëte de l'ancienne comédie, dont parle Horace au commencement de la quatrième satyre du premier livre:

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque, poëtae,
Atque alii quorum comoedia prisca virorum est.

Quintilien fait un grand éloge de ce poëte; il avoit fait dix-sept comédies au rapport de Suidas et d'Eudocie, p. 167. Il faut que dans ces deux auteurs il y ait quelque erreur dans les chiffres; car Meursius en compte vingt-neuf dans sa Bibliothèque Attique, et il en rapporte les titres d'après des autorités qu'on ne peut contester.

Quinctil. Instit. orat. l. X. c. 1. §. 65. p. 498. ex ed. Gesneri.

Quant à l'Autolycus dont il est ici question, et dont l'Etymologique rapporte un fragment, il y avoit deux pièces de ce nom. Pollux parle du premier Autolycus dans son Onomasticon, *lib. VII. cap.* 30. *segm. CCII.* p. 840. *lib. IX. segm. XXX.* p. 996. *lib. X. segm. XLV., XLVII.* et *CLXI.* p. 1195. 1200. et 1346. Le scholiaste d'Aristophane en parle aussi sur le vers 252. des Nuées, sur le vers 1020. des Guèpes, et sur le vers 1164. de la Paix, d'où l'Etymologique a emprunté le fragment qu'il rapporte, et que je vais transcrire, parce que, non-seulement il est plus complet, mais encore parce qu'il le rectifie: *φίτυ· σπέρμα· καὶ φιτύσαι, γεννῆσαι· καὶ τὸ γέννημα, φίτυμα. Εὔπολις Αὐτολύκῳ· αὐτὰρ ἤγαγες καινὸν φίτυμα βοῶν.*

Le scholiaste d'Aristophane fait mention du second Autolycus sur le vers 109. des Nuées; et Galien, dans son commentaire sur le Traité d'Hippocrate, *περὶ Διαίτης ὑγιεινῆς*, *de la Diète salubre*, dit qu'il a été composé d'après le premier. *Παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας ἕνεκα τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ προτέρου διασκευασμένον.* „Si, pour plus grande clarté, vous en voulez un exemple, vous avez le second Autolycus d'Eupolis, qui a été fait d'après le premier."

Galeni opera, t. V. p. 38. lig. 47. ex ed. Basileensi.

Cet Autolycus étoit fils de Lycon, et avoit remporté le prix du pancrace. Eupolis le raille au sujet de sa victoire. On ignore l'année où il remporta ce prix, aucun auteur ancien n'en ayant parlé. Quant à la pièce d'Autolycus, Athénée nous apprend, à l'endroit ci-dessus cité, qu' Eupolis la fit représenter sous l'archontat d'Aristion. Nous savons que cet archonte est de la LXXXIX. olympiade, c'est-à-dire, de l'an 421. avant notre ère; mais nous ignorons si c'est le premier ou le second Autolycus qui fut représenté cette année.

Pag. 800. lig. 25. *Φρίξ, ἡ ἄνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρὸς, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.*

Cet article se trouve mot pour mot dans Suidas et dans le scholiaste d'Homère, sur le vers 63. du livre VII. de l'Iliade. *Voyez* aussi M. Toup, *Curae novissimae in Suidam*, p. 141. ou le troisième volume de ses oeuvres, p. 190.

Athen. Deipnosoph. lib. V. cap. XVII. pag. 216. D.

Ptolémée d'Ascalon (*scholiast. Venet. ad Iliad. H*, 63.) remarque qu'il faut retirer l'accent sur la premiere syllabe dans *ἔπι*, afin de faire rapporter cette préposition a *πόντον*; et il a raison, parce que, si on lisoit *ἐπιφρίξ* en un seul mot, ou ce mot ne signifieroit rien, ou la préposition seroit superflue. Porphyre (*Quaestion. Homeric. VI. ex I. edit.*) écrit à tort *ἐπιφρίξ*.

Ibid. lig. 55. *Φροντιστήριον, Διατριβὴ, ἢ Μοναστήριον· ὅπερ Ἀττικοὶ Σεμνεῖον καλοῦσι.*

Dans les bons siècles, le mot *φροντιστήριον* se disoit des écoles des philosophes, et *φροντιστὴς* signifioit un philosophe. Aristophane emploie plusieurs fois ces deux mots dans sa comédie des Nuées. *Voyez* les vers 96. 148. 142. 262. 414. 456. etc. Lorsque la religion chrétienne devint la religion dominante, on donna ce nom aux monastéres; c'étoient les écoles de la sagesse. *Voyez* Du Cange au mot *φροντιστήριον*, dans son Lexique de la moyenne et basse graecité. On les appela aussi *Σεμνεῖον* ou *Σεμνίον*. Voyez le même Du Cange sur ce mot. Mais du temps de Philon juif, on nommoit ainsi les oratoires où les Thérapeutes s'assembloient pour prier Dieu. Il y en avoit un dans

Digitized by Google

chaque maison: *ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ, ἱερὸν ὃ καλεῖται Σεμνεῖον καὶ Μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται. Philo de Vitâ contemplativâ*, tom. II. p. 475. *edit. Londinens.*

Les Grecs actuels appelent *φροντιστήρι* un collége, et *μοναστήρι* un monastere.

Pag. 801. lig. 26. *Φρυκτωρία ἐστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη βίγλα. Φρυκτωρία*, c'est la garde de la nuit. On l'appeloit ainsi à cause des feux allumés, et parce qu'elle donnoit le signal en élevant des torches allumées. *Βίγλα* vient, par corruption, du latin *Vigilia.* L'empereur Léon s'est servi de ce mot dans sa Tactique, *chap. XI.* §. 9.: *Ἔχειν δὲ καὶ βίγλας ἔξωθεν·* „Il faut aussi placer les gardes en dehors du camp;“ et dans le *chap. XIV.* §. 34. il a employé le terme *βιγλεύειν, vigilare. Ἐπεὶ δὲ περὶ βιγλῶν ἐμνημονεύσαμεν δεῖ σε αὐτὰς ὀχυροὺς ποιεῖν, καὶ διαιρεῖν τοὺς βιγλεύοντας, ἵνα οἱ μὲν ὑπνοῦσιν, οἱ δὲ ἐγρηγορῶσιν, καὶ οὕτως ἐναλλάσσοντας ἀλλήλους βιγλεύειν.* „Puisque nous avons fait mention des gardes, il faut les fortifier en les partageant en deux, de maniere que les unes dorment tandis que les autres veillent, et cela alternativement.“ On trouve aussi ce terme dans le philosophe Hiérocles, *chap.* 29. de ses Facéties, qui ne sont guère plaisantes.

Pag. 802. lig. 38. *φυλλιταίους ἀγῶνας.*

C'étoient des jeux dont les prix ne consistoient ni en or ni en argent, mais en une couronne de branches d'arbre. Ce mot est corrompu; et si l'on s'en rapporte à Hésychius et à Julius Pollux, il faut corriger *φυλλίνας ἀγῶνας.* Celui-ci dit, liv. III. chap. XXX. segm. 153.: *Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν, καὶ φυλλίνας.* Mais Bernard Martin, savant jurisconsulte de Dijon, qui vivoit au commencement du dix-septieme siecle, corrigeoit le texte de Pollux dans ses *Variae Lectiones, lib. I. cap. X.* p. 21. et 22. et lisoit *φυλλίτας*, de même qu'on lit *στεφανίτης, ἀργυρίτης;* et je crois que c'est ainsi qu'il faut corriger le texte de l'Etymologique.

Ibid. lig. 44. *Φύξηλιν ἐόντα· ἄνανδρον, φυγὸν· παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας.*

Cette étymologie est de Porphyre, comme on le voit par les scholies sur Homere, publiées par le savant Valckenaer à la suite d'Ammonius. Cela est encore confirmé par Eustathe sur Homere, p. 1099. *sub finem.* Porphyre ajoute à cette étymologie plusieurs autres choses que le second scholiaste de Venise a rapportées sans en indiquer l'auteur.

Quoi qu'il en soit, cette étymologie me paroît trop recherchée. Il me semble que de *φύξις* on a fait *φύξηλις*, de même que de *ἀντὶ* on a fait *ἀντήρης*, comme l'a prouvé Benj. Heath sur le vers 89. de l'Electre de Sophocle. Eustathe (*loco laudato*) fait venir ce mot de *ὁ φεύγων ἅλις, qui satis fugit.* Il est étonnant que Damm ait approuvé cette ridicule étymologie. Cela regarde le vers 143. du XVII. livre de l'Iliade.

Pag. 803. lig. 29. *Ὡς τὸ, Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡμὲν φύει, ἠδ' ἀπολήγει.*

Il faut corriger, *Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.* La même faute se trouve dans la premiere édition de l'Etymologique; c'est le vers 149. du liv. VI. de l'Iliade. Mais il y a ici une petite difficulté que les commentateurs n'ont pas sentie; on traduit: *Sic hominum generatio, haec quidem nascitur, illa verò desinit. Φύει* est un verbe actif qui signifie *generat*, et jamais *nascitur:* c'est donc une ellipse, et c'est comme s'il y avoit *ἡ μὲν γενεὴ φύει ἄνδρας, ἡ δ' ἀπολήγει φύειν ἄνδρας.*

Ibid. lig. 32. *Φωγνύναι καὶ φρύγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφρυγμένας.*

Φρύγειν est très-bon grec. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il s'est glissé ici une faute. Si l'auteur de l'Etymologique eût voulu expliquer *φωγνύναι* par *φρύγειν*, il n'auroit pas mis la conjonction *καί.* D'ailleurs *φρύγειν* n'auroit expliqué ce verbe que d'une manière très-imparfaite; car *φρύγειν* signifie *frire dans une poêle*, et *φωγνύναι, rôtir au feu.* Eustathe s'est aussi trompé, lorsqu'en expliquant l'un par l'autre, il paroît avoir regardé ces deux mots comme synonymes.

Je crois qu'il faut aussi changer *πεφρυγμένας*, quoique bon grec, en *πεφωγμένας*, ou plutôt en *πεφωσμένας*, et en voici la raison: l'auteur de l'Etymologique, ayant sans doute dessein d'expliquer les verbes *φωγνύναι* et *φώγειν*, n'auroit certainement pas apporté un exemple où ce mot ne se seroit pas trouvé. Ma correction est appuyée par ce passage d'Eustathe sur l'Iliade d'Homère, p. 962. ligne 50.: *Καὶ φωγνύναι τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι.* Cela est confirmé par le Lexique de Phavorin, qui a donné la préférence à cette leçon: on peut le consulter au mot *πεφθῆσαι.*

Il reste une autre difficulté. Le mot *προελέτω* est corrompu; et j'ai fait en vain plusieurs tentatives pour le corriger. Enfin, lorsque je désespérois presque de ce passage, je l'ai trouvé heureusement dans Athénée, où je me doutois que je devois le trouver, mais où je n'avois pas l'espérance de le rencontrer faute d'un bon index. Cet écrivain, qui a entassé dans sa compilation mille passages curieux des anciens, n'a pas oublié celui-ci; et même il nous apprend, *liv. XIV. chap. XVIII.* p. 653. A, qu'il est de Phérécrate, poëte comique, qui s'exprime ainsi dans la pièce intitulée Corianno:

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.

„Choisissez-moi des figues rôties.“

Ce passage d'Athénée porte jusqu'à l'évidence le changement que j'ai fait dans l'Etymologique de *πεφρυγμένας* en *πεφωσμένας.* Il faut donc lire: *φωγνύναι καὶ φώγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.*

Digitized by Google

Pag. 804. lig. 26. *Φώσσων . . . . ἢ προσώπου τὶ ἐκμαγεῖον· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὠράριον· φώσσων* signifioit une voile de vaisseau, *φώσσωνας, τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα;* (*Scholiast. Lycophr.* pag. 6. col. 1. lig. 30). On ne doit plus être surpris que ce mot ait ensuite signifié un linge dont on se servoit pour essuyer la sueur du visage. Les Latins appeloient ce linge *sudarium*, et l'ont nommé dans la suite *orarium, ab ore tergendo*. Les écrivains Grecs ont emprunté ce mot des Latins. Aurélien fit distribuer de ces linges au peuple Romain, afin qu'il s'en servît en signe d'applaudissement, en l'élevant et en l'agitant en l'air au cirque, ou au théâtre. *Ipsumque primum donasse oraria populo Romano quibus uteretur populus ad favorem.* Vopisc. p. 584. La toge servoit auparavant à cet usage. Ovide dit (*Amor. lib. III. eleg.* 2. *vers.* 73.):

Favimus ignavo. Sed enim revocate, Quirites;
Et date jactatis undique signa togis.

Voyez la note de Saumaise sur le passage ci-dessu cité de Vopiscus, et sur-tout celle de Casaubon.

X, Ψ, etc.

Pag. 805. lig. 50. *Χαλκὶς . . . . . . ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν χαλκίδων τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ κατασχόντων τὸ χωρίον καὶ μετονομασάντων.*

Prétendre que la ville de Chalcis, en Eubée, a tiré son nom des Chalcidiens qui, étant passés en Asie avec Alexandre, s'emparèrent de ce pays et lui donnèrent leur nom, c'est avancer une absurdité; car on sait que Chalcis, en Eubée, est une ville très-ancienne, dont l'origine remonte aux temps héroïques. Il faut savoir que dans la Coelésyrie il y avoit une ville de ce nom. *Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι*, dit Eustathe sur Homère, pag. 279. lig. 12. *ὧν μία καὶ Συριακή. Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας.* Il faut corriger dans ce passage d'Eustathe *χαλκιδηνός;* car tel est le nom que l'on donnoit aux habitans de ce pays, selon Etienne de Byzance. C'est de cette ville qu'avoit voulu parler l'Etymologique; je lirois donc dans cet écrivain: *Ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας, ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τῆς Κοίλης Συρίας· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ κ. τ. λ.* Je ne discuterai pas si l'auteur de l'Etymologique a eu raison d'avancer que cette ville de la Coelésyrie avoit été fondée par des Chalcidiens qui avoient accompagné Alexandre dans son expédition d'Asie. Je me contente de dire qu' Etienne de Byzance attribue sa fondation à un Arabe, nommé Monicus, et que tous deux peuvent avoir raison. Monicus aura fondé le premier la ville; les Chalcidiens l'auront augmentée, et en auront été regardés, par cette raison, comme les fondateurs.

Il faut aussi écrire avec la première édition, *μετονομασάντων*.

Pag. 808. lig. 40. *Χέραδος, Ἰλιάδος φ, ὡς Κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστι.*

Cela regarde le vers 319. du vingt-unième livre de l'Iliade, où on lit: *ἅλις χεράδος περιχεύας μυρίον.*

Il paroît que l'auteur de l'Etymologique regarde *χέραδος* comme un nominatif neutre. C'étoit aussi le sentiment d'Eustathe dans son commentaire sur Homère, p. 1238. lig. 7. et celui du scholiaste de Venise, p. 473. col. 2. lig. 1. *Τὸ χέραδος, τοῦ χέραδους· φασὶν οὐδέτερον· ἅπαξ δὲ εἴρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ· σημαίνει δὲ τὰς ψηφίδας τῶν ποταμῶν, ἢ τὰς ἀκαθαρσίας.* Kuster pense différemment dans ses notes sur Suidas au mot *χέραδος*. Il faut observer qu'on trouve toujours *ἅλις* absolument et sans aucun régime dans Homère, et que *μυρίον* ne s'emploie point adverbialement, et qu'il ne peut se construire avec le génitif. Voyez le savant Dawes dans ses *Miscellanea critica*, p. 45. de la seconde édition publiée par M. Burgess. Dans toutes les éditions d'Homère on a mis *χεράδος* au génitif, comme on le voit par l'accent; et alors il vient de *χεράς*. On est surpris de l'y trouver aussi dans l'édition d'Eustathe; mais celui qui a présidé à cette édition, s'est contenté de corriger le texte d'après la première édition, et il ne lui est point venu en pensée de le rendre conforme aux remarques de ce savant archevêque. On voit aussi par la virgule placée après *ἅλις*, qu'il doit y avoir *χέραδος* avec l'accent sur la première syllabe dans l'édition de Venise. Je conclus delà qu'il faut lire dans Homère, *ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον· μυρίον χέραδος, immensam colluviem.*

Ibid. lig. 42. *Καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε, χεράδει σποδέων.*

Barnes prétend, sur le vers ci-dessus cité de de l'Iliade, que c'est le vers 13. de la VI. Pythique, où on lit *παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος*. M. Dawes s'élève avec force contre cette opinion de Barnes à l'endroit ci-dessus cité; et je pense qu'il a raison, quoique je ne puisse approuver l'explication qu'il en donne. M. Schneider (*Carmin. Pindar. Fragm.* p. 101.) penche au contraire vers le sentiment de Barnes. Ce qu'il en dit, ne m'a pas paru convaincant. Voyez sur-tout le savant Heyne, *ad Pyth. VI*, 24.

Pag. 813. lig. 3. *Χλωρὸν δέος, χλωροποιόν· σημαίνει δὲ τὸ νέον.* L'Etymologique dit, *χλωρὸς* signifie pâle; il signifie aussi jeune, récent, nouveau. L'exemple qu'il apporte *χλωρὸν δέος*, la *pâle frayeur*, se trouve en beaucoup d'auteurs, et principalement dans Homère: *τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, ils furent saisis d'une pâle frayeur.* L'Iliade, lib. VII, 479.: *Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, une pâle frayeur les saisit tous.* Ibid. lib. VIII, 77. *χλωρὸν δέος* est la même chose que *δέος ὠχροποιόν*.

Digitized by Google

Eustath. ad Il. p. 1001. l. 51. et 59. Quant à l'autre signification, Eustathe observe que ce mot s'emploie à l'égard de ce qui est récent, jeune: par exemple, dit-il, *χλωρὸς τυρὸς*, *du fromage vert*, pour du fromage nouvellement fait. Aristophane s'en est servi en ce sens, *οὐδὲ τὸν τυρόγε τὸν χλωρὸν ὅνπερ σὺν αὐτοῖς ταλάροις κατήσθιε*. „Je n'ai point encore parlé de ce fromage nouveau qu'il a dévoré avec les paniers." (Aristoph. Ran. v. 567.)

Les Anglois disent de même *green cheese*, du fromage vert, pour du fromage récent. On dit aussi, ajoute Eustathe, *γόνυ χλωρὸν*, un genou vert, pour un homme fort et vigoureux. Théocrite s'en est servi dans ce sens, *idylle XIV, vers 70.*: (Eustath. loco laudato.)

Ποιῆν τι δεῖ ἇς γόνυ χλωρόν,

où il faut remarquer que *ἇς* est un dorisme pour *ἕως*, *dum*. M. Toup est le premier qui ait rétabli la vraie leçon d'après un manuscrit de la Bibliothèque des Médicis, et qui ait observé qu' Horace avoit imité ce vers, *epod. XIII, 4.*: (In Curis post. in Theocr. p. 26.)

Dumque virent genua.

Pag. 816. lig. 24. *Κόλον δόρυ.*

Cela fait partie du *vers 117. du XVI. livre de l'Iliade.* Dans l'édition d'Eustathe on place l'accent sur la dernière syllabe dans *κολόν*, et dans les notes sur la première, ainsi qu'on le trouve dans l'édition de Florence et dans celle d'Alde sans date. Turnebe a suivi l'édition d'Eustathe, et il a été imité par les éditeurs suivans. Ptolémée d'Ascalon veut qu'on accentue ce mot comme *λόγον*, et le scholiaste de Venise l'approuve: il faut donc rétablir cette accentuation dans les éditions d'Homère, et lire dorénavant *κόλον δόρυ*.

Pag. 817. lig. 48. *Ψαφαρός, αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους, παρὰ Νικάνδρῳ· ἔνθα καὶ ψαφαρή ὁμοίως, λεπτὴ καὶ αὐχμηρά.*

On trouve ce terme dans les *Theriaca* de Nicandre, *vers 172.*:

Χροιῇ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε νώτοις.

Le scholiaste de Nicandre explique cette couleur, *τὸ δὲ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπίδων, τινῶν μὲν ψαφαρὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἢ αὐχμηρὸν*, c'est-à-dire *d'un blanc sale*; et c'est ainsi qu'on doit entendre le *κακόχρους* de l'Étymologique, cendré, de couleur de cendre. On trouve aussi ce mot dans ces vers d'Euphorion que nous a conservés Théon dans son commentaire sur les Phénomènes d'Aratus, vers 519. p. 65. col. 2. *édit. d'Oxford*:

Ἡ μὲν πάνθ' ὅσαπου φύει εὐδείελος αἶα,
ἢ φύλλον γ', ἢ ποίην, ὅττ' ἐχρίμψατο, λύθρον
ὡς πυρὶ καρφόμενον, ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ.

„Toutes les productions de la terre, arbres ou plantes, dès que son venin (celui de l'hydre) les touche, se dessèchent comme si elles eussent passé par le feu, et ressemblent à de la cendre."

On trouve le composé *ψαφαρόχροος* dans le Rhésus, tragédie faussement attribuée à Euripide vers 716. et *ψαφαρότριχος*, dans le vers 32. de l'hymne en l'honneur de Pan, attribué à Homère:

Ἔνθ' ὅγε, καὶ Θεὸς ὤν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν
ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ.

„C'est dans ces lieux, que; tout dieu qu'il est, il faisoit paître pour un mortel, les brebis dont il négligeoit la toison."

M. Ernesti proposoit de lire *ἁπαλότριχα*, parce que *ψαφαρὸς* se dit plutôt des lieux incultes que des personnes. Le savant et ingénieux Ruhnken vouloit qu'on lût *ταρφύτριχα*. Je ne vois pas la nécessité de ces changemens, qui s'éloignent d'ailleurs un peu trop de la trace des lettres. *Ψαφαρότριχος* convient très-bien à la couleur sale de la toison des brebis. S'il étoit nécessaire de faire quelque changement, j'aimerois mieux lire *ψαθυρότριχα*, qui s'éloigne moins de *ψαφαρότριχα* que *ἁπαλότριχα* et *ταρφύτριχα*. Mais il est inutile de faire aucun changement. Depuis que Pan étoit devenu amoureux, il ne prenoit plus le même soin de ses brebis; leur toison étoit sale et hérissée. D'ailleurs, ce mot s'appliquant à la toison et non aux brebis elles-mêmes, la critique de M. Ernesti tombe absolument. (Epistola critica 1. p. 67. 2dae editionis.)

Pag. 818. lig. 31. *Ψήγματα, μικρὰ κομμάτια. Ψῆγμα, τὸ κατὰ μικρὸν στάζον· ἐξ οὗ καὶ λώδιον.*

Ce dernier mot est évidemment corrompu. On le trouve de même dans Phavorin; et les autres grammairiens n'indiquent rien qui puisse servir à le corriger: je vais hasarder une conjecture. *Ψῆγμα*, *une parcelle*, vient de *ψάω*, et par contraction *ψῶ· ψώθιον*, qui signifie une parcelle, un petit morceau de pain, vient aussi du même mot, *ψώθια, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα. Hesych. in voc. — Pollux, lib. IX. segm.* 83. p. 1061. Je lis donc *ἐξ οὗ καὶ ψώθιον*.

Pag. 819. lig. 45. *Ψωμός, παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψευστά· ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς· παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.*

Il y a dans ce passage deux erreurs très-graves, et une omission. Sylburge s'est aperçu de la première de ces erreurs, et ne s'est pas même douté de l'autre; il corrigeoit *ψαιστά, ὁμοίως·* cette correction paroît heureuse au premier coup-d'oeil, 1. parce que le changement de *ψευστά* et *ψαιστά* est très-léger, 2. parce que ce mot vient également de *ψῶ*. Mais comme *ψαιστά* signifie des gâteaux,

Digitized by Google

il ne peut convenir à *ψωμός*, qui signifie une bouchée, une parcelle. L'Etymologique d'Orion nous a conservé le vrai terme au mot *ψωμοί*. *Καὶ τὰ ψιχία, ὁμοίως.* *Ψιχίον* est une petite parcelle de pain, une miette de pain. De là Homère a donné, dans la Batrachomyomachie, *vers* 27. et ailleurs, à un rat le nom de *ψιχάρπαξ*.

La seconde faute, sur laquelle Sylburge a gardé le silence, est très-grossière: *δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον*. Je corrige *δηλοῖ γὰρ ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον· ἐκτελὴς ἄρτος* est un pain entier. La vérité de cette correction est sensible: le changement de *αὐτοῦ* en *ἄρτοῦ* est léger; celui d' *εὐτελοῦς* en *ἐκτελοῦς* ne l'est pas moins. Dans le premier un *ρ* prend la place d'un *υ*, et dans le second un *κ* prend celle d'un *υ*; mais ce qui met la chose hors de doute, c'est qu'on trouve dans Orion le Thébain, *δηλοῖ γὰρ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου τὸ ἐλάχιστον*.

Quant à l'omission, il étoit impossible de la deviner; c'est Orion qui m'en a fait apercevoir. On y lit: *Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.* Ainsi la phrase entière est: *Ψωμὸς παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.*

Pag. 824. lig. 32. *Ὁμοίως . . . . . ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.*

Ce vers est le 643. du IX. livre de l'Iliade; et c'est ainsi qu'on lit dans Denys d'Halicarnasse (*Ars Rhetor.* §. XV. p. 106.), et dans les éditions de Florence, d'Alde sans date, d'Eustathe et de Venise. Dans celles d'Alde 1524. de Turnebe, d'Henri Etienne, de Crispin, de Strasbourg 1533. d'Amsterdam 1650, de Barnes, de Clarke, d'Oxford 1758, d'Ernesti, et enfin de Glasgow 1746 *in-fol.*, on lit: *ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὅς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.*

1. Eustathe remarque, p. 781. lig. 7. que *ἐκείνων* est un pluriel par une figure de rhétorique, *πληθύνας κατὰ θυμὸν ῥητορικόν*; mais dans la suite il l'explique au singulier, *ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς λέξεως, οὐ πολλά τινα λέγει, ἀλλ' ἕν, τὸ ἀσύφελον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις ῥέξαι.*

Le désordre où nous jettent les grandes passions, peut quelquefois autoriser les changemens de nombre et de cas; et Longin en a apporté des exemples: mais ces changemens ne peuvent être permis, que lorsqu'il n'y a pas d'équivoque à craindre. Ce n'est pas ici le cas de *ἐκείνων*. On pourroit rapporter ce mot aux chefs de l'armée, qui étoient censés avoir participé à l'insulte faite par Agamemnon à Achille, parce qu'ils ne s'y étoient pas opposés. Je conclus de là qu'il faut lire *ἐκείνου*, afin d'éviter toute ambiguité.

2. *Ὡς* se trouve dans toutes les anciennes éditions: Eustathe et les scholiastes de Venise n'en donnent pas d'explication; l'Etymologique le rend par *ὁμοίως*. De quelque manière qu'on explique cette particule, elle trouble le sens. Je pense donc qu'il faut adopter la leçon des éditions modernes, où on lit: *ὅς μ' ἀσύφελον . . . . .* Turnebe et Henri Etienne avoient-ils trouvé cette leçon dans quelques anciens manuscrits? c'est ce qu'ils nous laissent ignorer.

Pag. 825. lig. 6. *Ὦτα. Ἀπολλόδωρος μὲν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν κ. τ. λ.*

L'auteur de l'Etymologique a copié cet article en entier, et mot pour mot, d'Orion le Thébain; mais ce grammairien ajoute après *ὄσσαν*, ces mots *φησὶ οὕτως ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθολικῆς Προσῳδίας*. „Ainsi le dit-il dans le VI. livre de sa Prosodie universelle.“ M. Heyne a donc eu tort de mettre ce passage dans le livre des étymologies, page 1157. de son édition d'Apollodore: au reste, ce savant est bien excusable, puisqu'il n'avoit aucune connoissance d'Orion, qui n'existe encore qu'en manuscrit. Il a pareillement oublié, dans le catalogue des ouvrages de ce grammairien, celui-ci.

Pag. 728. lig. 13. *Στολή κ. τ. λ.* Cet article est bien; mais je saisis cette occasion pour corriger un vers de Cratinus dans la pièce intitulée *Διονυσαλέξανδρος*, citée par Macrobe, *Saturn.* lib. V. cap. XXI. p. 519.

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχον ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑCON.

C'est ainsi qu'on trouve ce vers dans le manuscrit du président de Thou. Jean-Frédéric Gronovius avoit corrigé en marge de son exemplaire de Macrobe *τοῦ δ' ὁμόχροον*. Jacques Gronovius, ne trouvant rien de mieux, fit imprimer cette correction dans le texte de son édition; il me semble qu'il étoit facile de corriger, *τοῦτό μοι φράσον*.

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχεν, τοῦτό μοι φράσον.

Pag. 728. lig. 32. *Στόνυξ, καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· πετρέῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν.*

Sylburge en sachant d'où ce vers étoit tiré, donne une explication quelconque à *πετρέῳ*. Il falloit corriger *πετραίῳ*. Ce vers est le 1679. du livre IV. des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes.

Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν.

Sur quoi le scholiaste dit: *Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον.*

La leçon vicieuse de l'Etymologique *τρίψε* fait soupçonner à M. Ruhnken qu'on lisoit du temps de son auteur *χρίψε* au lieu de *χρίμψε*. *Voyez* la note de ce savant sur le Lexique de Timée, au

Digitized by Google

mot Ἐγχρίμπτει. Scaliger a rétabli στόνυχα dans le Cyclope d'Euripide, *vers* 400, où on lisoit auparavant ὀξὺν γ' ὄνυχα. Jos. Barnes approuvoit, avec raison, cette correction, et elle plaisoit aussi à Ruhnken: le docteur Musgrave ne la désapprouvoit pas, quoiqu'il fût d'avis de conserver l'ancienne leçon.

Pag. 730. lig. 44. *Στρόμβος, ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι· καὶ στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ.* Homère s'est servi de ce mot, livre XIV. vers 413. de l'Iliade.

Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευε βαλών.

Le scholiaste entend cela de ce que nous appelons une toupie. *Τροχὸν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα* (*leg.* βέμβικα). Il se trompe certainement; c'est plutôt un disque. Le scholiaste de Nicandre sur les Alexipharmaques, édition d'Alde, *a σ in aversâ parte*, *col.* 2. dit que c'est une espèce de coquillage, dont les anciens se servoient au lieu d'une trompette. *Τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κοχλιῶν, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὁμήρου οὕτως εἶπε. Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευεν.*

Il ne faut pas s'imaginer qu' Apollodore ait ainsi expliqué le Στρόμβος d'Homère; ç'auroit été une absurdité qu'on ne peut lui imputer. Mais, à propos de ce vers, il rapporte une autre signification de ce mot, que le scholiaste de Nicandre a jugé à propos de copier sur le vers 393. des Alexipharmaques. M. Heyne rapporte aussi cette scholie parmi les fragmens d'Apollodore, p. 1152. Théocrite parle de ce même coquillage, *idyll. IX*, 25.:

Τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον.

Dans Nicandre (*Theriac. vers.* 883.), c'est une pomme de pin:

ἠδ' ὅσα πεῦκαι
ἀγρότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαντο ναπαίαις.

Voyez Hésychius et le Lexique d'Apollonius.

Quant au mot *στροβεῖ*, il se trouve dans les Chevaliers d'Aristophane, *vers* 385.:

Ἀλλ' ἔπιθ', καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει·

dans les Nuées, *vers* 702.,

Πάντας τρόπους σεαυτὸν
στρόβει πυκνώσας·

et dans les Grenouilles, *vers* 817.,

Τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.

Pag. 732. lig. 1. *Στύραξ, τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασι. Καὶ Θουκυδίδης, στυρακίῳ, φησὶν, ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν· ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ ἐφ' ᾗ στηρίζεται τὸ δόρυ.*

Il faut lire, avec Sylburge et les éditions de Thucydide, *στυρακίῳ ἀκοντίου*. Ce passage est du livre II. §. IV.; le voici en entier: *Τῶν δὲ Πλαταιέων τὶς τὰς πύλας, ᾗ ἐσῆλθον, καὶ αἵπερ ἦσαν ἀνεῳγμέναι μόναι, ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.*

Voyez, sur les mots *στύραξ* et *βάλανος*, la note de Casaubon sur Aeneas le Tacticien, *chap. XVIII*. p. 1742. *et suiv.*, à la suite de Polybe, édition d'Amsterdam.

Ἡ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται τὸ δόρυ.

L'auteur de l'Etymologique et Suidas ont emprunté cette partie de leur article du Lexique de Timée. *Voyez* ce lexique, au mot *σαυρωτήρ*, et la note de M. Ruhnken, Portus changeoit dans Suidas *ἀρχὴ* en *αἰχμὴ*, et Kuster approuvoit ce changement. Ces savans ignoroient, sans doute, que ce mot signifie ici *l'extrémité*.

On trouve *σαυρωτὴρ* dans Homère, *Iliad. X*, 153. Les auteurs postérieurs à ce poëte se servent de *στύραξ*. L'usage de planter les piques en terre pendant la nuit existoit dès le temps de la guerre de Troie, et il subsista long-temps après. Mais une pique étant tombée sur une autre, et celle-ci en ayant abattu d'autres, le bruit qu'elles firent en tombant causa une telle frayeur, que l'usage de les planter ainsi fut supprimé chez les Grecs. *Voyez* Eustathe sur l'Iliade, p. 795, 29. Je crois plus volontiers qu'il le fut, parce que l'éclat du fer faisoit remarquer le lieu où une armée étoit campée pendant la nuit. Quoi qu'il en soit, Aristote observe (*Ars poetic. §. XLVI. al. XXV.*) que les Illyriens conservoient encore cet usage de son temps. Le scholiaste de Venise (*ad Iliad. X*, 153.) rapporte le passage d'Aristote quoiqu'un peu tronqué.

Pag. 733. lig. 19. *Συγκόψαι, ἐπὶ τὸ πληγαῖς αἰκίσασθαι· οὕτως οἱ μεταγενέστεροι·* Corrigez, d'après Suidas, *ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι*. Mais il faut aussi corriger Suidas, dans lequel on lit *οὕτω Μεταγένης*, que Kuster a traduit *sic Metagenes*, comme si c'étoit le nom de quelque grammairien: mais il faut lire avec l'Etymologique, *οὕτως οἱ μεταγενέστεροι*. Xénophon, Demosthène et Aristophane ont employé ce mot avec cette signification; ainsi la remarque de l'Etymologique n'est pas juste.

Digitized by Google

Pag. 734. lig. 17. *Σύμβολα, σημεῖα, τέρατα, μαντεύματα, οἰωνίσματα· οἷον σημεῖον τοῦ φθαρτοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων πρὸ θανάτου, οἱ δερμάτινοι χιτῶνες.*

Le scholiaste de Pindare (*Olympic. XII,* 10.) dit: *Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης, ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι ὡς Ἀρχίλοχος· „Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιουμένη vel ποιουμένος."*

On pourra enrichir de ce fragment la collection des fragmens de ce poëte.

La dernière partie de cet article fait allusion à ce passage de la Genèse, *chap. III. verset* 21.: *Καὶ ἐποίησε κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς.* L'auteur rapporte le sentiment de quelques écrivains ecclésiastiques, qui prétendoient que ces vêtemens étoient un symbole de la mort à laquelle le premier homme fut condamné à cause de son péché. Voyez le *Thesaurus Ecclesiasticus* de Suicer, *tom.* 2. p. 1510. et 1520.

Pag. 736. lig. 47. *Σύους, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοῦ Παναιτίου, καὶ Μέμνονος εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες.*

Il faut corriger, *Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες·* et c'est ainsi qu'on lit dans le lexique manuscrit de Photius. Cela fait allusion au vers 997. des Nuées d'Aristophane:

Εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

Le poëte fait ici un misérable jeu de mots sur la ressemblance entre *υἱέσιν* et *ὕσιν*. Le premier mot est le datif d' *υἱεὺς*, *filius*, et l'autre de *ὗς*, *sus*.

Le même poëte fait encore allusion à la malpropreté des enfans d'Hippocrate, lorsqu'il dit dans les *Θεσμοφοριάζουσαι*, *vers* 280.:

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.
ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.
Τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν.

Vers qu'il faut traduire ainsi, si l'on veut en sentir le sel:

EURIPIDE.
„Je jure donc par l'Aether, le palais de Jupiter.
MNESILOCHUS.
Que ne jures-tu plutôt par le domicile (l'étable à cochon) d'Hippocrate?"

Panaetius est peut-être ce cuisinier dont se moque le même Aristophane dans la comédie des Oiseaux, *vers* 440. et dans le troisième fragment de celle qui porte le nom des *Iles*, pièce perdue du même poëte.

Quant à Memnon, je ne trouve aucune trace de ce personnage dans les auteurs du temps. C'est sans doute l'un de ceux aux dépens desquels les poëtes comiques divertissoient le public.

La malpropreté et la stupidité des Béotiens avoient fait donner à ces peuples le sobriquet de *Συοβοιωτοί*. Hésychius: *Συοβοιωτοί· οἱ βοιωτοὶ σύες* (nempe *ἐκαλοῦντο*). Photius *in lexico manuscripto: Συοβοιωτοί· σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι βοιωτοί.*

Je prends de là occasion de corriger un vers de Cratinus, poëte comique, cité par le scholiaste de Pindare, sur le vers 152. de la sixième Olympique:

Οὗτοι δ' εἰσὶν, συοβοιωτικὸν πεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Le savant Gataker corrige, dans ses Oeuvres posthumes, p. 552. et 553.

Οὗτοι δ' εἰσὶν ὑοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Cette conjecture est heureuse en partie; mais ce vers manque de mesure. Je lis:

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοὶ κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Pag. 738. lig. 48. *Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες· ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας οἳ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ Νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη.*

1. Il est vrai qu'Etienne de Byzance dit, à l'article *Κύπρος*, que cette île a été nommée *Σφήκεια*. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il faut corriger l'Etymologique, et qu'il faut lire avec le scholiaste de Lycophron, sur le vers 447. de la Cassandre, *ὥς φησι Φιλοστέφανος*.

2. *Ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος . . . . ὡς δὲ Ξεναγόρας.* La particule *δὲ*, qui est l'apodotique de *μὲν*, suppose nécessairement que cette particule a dû précéder. J'en ai conclu que *Μένανδρος* devoit être séparé en deux, *μεν ανδρος*. Ce dernier mot sera le commencement du nom de l'auteur cité par l'Etymologique, mais qu'il est impossible de deviner. Heureusement le même scholiaste nous a conservé son véritable nom, *ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου.*

Digitized by Google

3. Il faut lire aussi *ἐξοχὰς* en la place de *ἀνοχάς*, et ce changement est encore autorisé par le même scholiaste. Sylburge avoit fait la même correction.

Pag. 550. lig. 13. *Παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν, Κώς. Νικόχαρις Λημνία, ἐπλέομεν ὦ κόρη ἐπὶ Κώς.*

Nicocharès, fils de Philonide, Athénien, étoit un poëte de l'ancienne comédie, dont parlent Athénée, Pollux, Suidas et le scholiaste d'Aristophane. Il avoit composé onze pieces, dont les écrivains que je viens de nommer nous ont conservé les titres. Il faut corriger *Νικόχαρης ἐν Λημνίαις.* *Νικόχαρις* vient de la prononciation vicieuse des Grecs modernes. Suidas, Pollux et Athénée écrivent tous de la sorte, et citent les Lemnienes, *Λήμνιαι.* Suidas, au mot *Νικόχαρης*, met les Lemnienes, *Λήμνιαι*, au nombre des comédies de ce poëte. Athénée, *lib. VII. cap. XXII.* p. 328. E, dit: *Νικόχαρης ἐν Λημνίαις;* et *lib. X. cap. VII.* pag. 426. F; *Τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις.* Pollux, *lib. X. segm.* 107. p. 1284.: *Καὶ Νικόχαρης δὲ ἐν Λημνίαις εἴρηκε.* Ces passages prouvent que ces deux corrections sont certaines. Dans le passage rapporté par l'Etymologique, il paroît que Jason adresse la parole à Hypsipyle: „Nous naviguons pour aller chercher la toison d'or."

Ibid. lig. 15. *Τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν κῶας, ὡς ἀπὸ τοῦ ὡς ὠτὸς γίνεται ὦας· κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας.*

Sylburge met en note: *post κριοῖο, deesse videtur epithethon περίχρυσον, aut simile quidpiam.* Il ne manque rien à ce vers: et ce savant se seroit épargné cette observation s'il eût eu connoissance de l'ouvrage dont il est tiré. C'est le vers 1202. du second livre des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes:

Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας.

Ibid. lig. 41. *Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Τυῤῥηνοῦ νικήσαντος Ἀθηναίους, ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι· μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλαβεν αὐτόν· καὶ φυγὼν, ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος· ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα· ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον, καὶ ἐκεῖσε ἀπέθετο· ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐξ οὗ τὸ, Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.*

1. Il ne s'agit pas ici de Tyrrhénus, mais des Tyrrhéniens, qui, étant des pirates, infestoient les côtes de l'Attique, et firent dans une rencontre quelques Athéniens prisonniers. Je serois porté à croire qu'il est ici question de ces Pelasges-Tyrrhéniens, qui, ayant été chassés de l'Attique, et s'étant ensuite emparés de l'île de Lemnos, revinrent peu après dans l'Attique, et enlevérent à Brauron de jeunes filles d'Athénes, tandis qu'elles étoient occupées à célébrer la fête de Diane. Hérodote en parle *livre VI. §. CXXXVI. et suivans.* Je lirois par conséquent, *Τυῤῥηνῶν νικήσαντων.*

2. *Μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα καὶ ἔλαβεν αὐτόν· καὶ φυγὼν ἔκτισεν κ. τ. λ.*

Que veulent dire ces mots? „Une femme Tyrrhénienne devint amoureuse d'un de ces prisonniers, et le prit, et lui fuyant, bâtit un temple de Vénus Colias." Cela ne fait aucun sens. Je corrige: *Μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλυσεν αὐτόν· ὁ δὲ φυγὼν ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος.* „Une Tyrrhénienne étant devenue amoureuse de l'un de ces prisonniers, lui détacha ses liens: celui-ci s'étant sauvé, bâtit un temple en l'honneur de Vénus Colias." La preuve que cette correction *ἔλυσεν αὐτὸν* est certaine, c'est que l'auteur de l'Etymologique ajoute, ligne suivante, que ce temple fut ainsi nommé *ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα,* „parce que ce prisonnier eut les membres déliés."

3. *Ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον.*

Ἄλλου ne faisant aucun sens, j'ai corrigé, dans mon Mémoire sur Vénus, p. 154. *ἢ Ἴωνος θύοντος*, et je ne m'en repens pas. *Voyez* Suidas au mot *κωλιάς*, où je corrigerois volontiers *θύοντος ἱερειοῦ κωλὴν* en la place de *ἱερεῖον κωλῆς*, qu'on lit à présent. Ces deux corrections sont confirmées par le passage suivant du scholiaste d'Aristophane sur le vers 52. des Nuées: *Ἔνιοι δὲ Ἴωνος θύοντος, κόρακα ἁρπάσαι κωλὴν κ. τ. λ.*

4. *Ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.* Colias est un promontoire, de l'Attique, à vingt stades de Phalère, comme le dit Pausanias, *lib. I. cap. I.* p. 4. *sub finem:* mais il ne paroît pas qu'il y eût en ces lieux ni rivière, ni fontaine. Je corrige en conséquence, *ἐτὶ δὲ καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς.*

Eustathe, sur Denys le Périégète, *vers* 392. p. 110. et 111. s'exprime ainsi: *Κωλιὰς δὲ ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ἀπὸ τόπου Ἀττικοῦ ὅπου τὰ Περσικὰ συνέπεσον ναυάγια . . . . . ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικος τόπος ὅμοιός ἐστι, φασὶν, ἀνθρώπου κώλῳ, δηλαδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας.*

5. *Ἐξ οὗ τὸ Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.*

Cela regarde le vers 51. des Nuées d'Aristophane. Ce poëte met de la différence entre *Κωλιάς* et *Γενετυλλίς:*

Ἡ δ' αὖ (ὄζει) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.

Le scholiaste explique *Γενετυλλίς, ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη.* Pausanias les différencie encore davantage (*lib. I. cap.* p. 5.): *Κωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες, ὀνομαζόμεναι θεαί*

Digitized by Google

Pag. 819. lig. 41. Ψῶα καὶ ψῶζα, ἀμφότερα τὴν δυσωδίαν σημαίνει.

Ἅρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶάν πνείεσκον.

Suidas rapporte, au mot Ψῶα, la plus grande partie de ce vers. Je trouve dans un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, au mot Πληγάδες, ces deux vers:

Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινῆϊα δόρπα
Ἅρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν ἀμπνεύεσκον.

Le second vers doit être corrigé par Suidas et par l'Etymologique. Tout me porte à croire que ces vers sont tirés d'un poëme sur l'expédition de Jason: on ne les trouve, ni dans les Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, ni dans les Argonautiques attribués à Orphée. Cependant, Tzetzès qui cite, sur le vers 1285. de Lycophron, le premier de ces vers,

Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου φοινήϊα δόρπα,

où il faut lire Φινήϊα, assure qu'il est d'Apollonius. Il s'ensuit qu'ils sont tous les deux de ce poëte; mais, comme on ne les trouve plus dans son poëme, je conclus qu'ils sont de la première édition. On sait que cette première édition n'eut aucun succès, et que la seconde s'est conservée, ainsi qu'un petit nombre de vers de la première, que le savant Ruhnken a remarqués. Ces deux vers sont de ce nombre; et même ce savant y en ajoute trois autres d'après un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, différent de celui que j'ai consulté. Voyez *Epistola critica* II. p. 192.

Pag. 776. lig. 39. Μελιτών, οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων. Μελετών est certainement corrompu. J'avois d'abord imaginé qu'il falloit lire Μελετητήριον, qu'on trouve dans la vie de Démosthène par Plutarque, p. 839. B: ἐκ τούτου κατάγειον μὲν οἰκοδομῆσαι Μελετητήριον; mais il se seroit ensuivi que ce n'auroit pu être un lieu particulier et propre aux acteurs tragiques, un lieu où s'exerçoient les acteurs. Heureusement Hésychius nous a conservé la vraie leçon. Je lis donc avec ce grammairien: Μελιτέων οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων; mais comme l'article d'Hésychius, qui me fournit cette correction, est plus instructif, je crois devoir le transcrire: Μελιτέων οἶκος· ἐν τῷ τῶν Μελιτέων δήμῳ οἶκός τις ἦν παμμεγέθης, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων. Le Lexique manuscrit de Photius, cité par M. Alberti dans sa note, ajoute φοιτῶντες· εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. La maison de Mélite étoit un vaste bâtiment dans la bourgade Mélite, où se rendoient les acteurs tragiques pour s'exercer. Cette bourgade étoit dans l'enceinte même de la ville, au nord de la citadelle.

Pag. 577. lig. 15. Μέλος, κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους, τὸ μεμελισμένον· ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος δὲ, τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ᾀδόμενα μέλεα κληθῆναι· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος.

Ce texte est corrompu. Sylburge a bien corrigé, Μύρσιλος δὲ, en la place de Μύσιμβλος δέ. Ce Myrsilus étoit de Lesbos; il avoit écrit l'histoire de sa patrie. Cette correction est appuyée de l'autorité de St. Clément d'Alexandrie (*Cohortat. ad Gentes*, p. 27. lig. 17.), et sur-tout de celle de l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, où on lit, à l'article Μέλος, Μύρσιλος δέ. Ce Myrsile donne, sur l'origine de Lesbos, des particularités adoptées par St. Clément d'Alexandrie, mais qui auroient sans doute été rejetées par les anciens, et cela d'autant plus qu'elles ne s'accordent pas avec ce qu' Homère et Hésiode nous ont dit des Muses.

Τὰς ἐν Λέσβῳ παρθένους Μούσας. Il faut lire en un seul mot, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, Τὰς ἐν Λέσβῳ Παρθενομούσας, comme on trouve dans Homère Παρθενοπίπας.

Οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος. Sylburge conjecturoit qu'il falloit lire,

Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὴ χρέκει
ἡδύτερα φόρμιγξ καὶ γλυκερώτερ' ὄμφακος.

Il paroît, par la remarque de M. Schneider sur les fragmens de Pindare, p. 102. que la conjecture de Sylburge étoit fondée sur un Etymologique manuscrit de Gudius; mais ce savant, qui étoi un excellent critique, ajoute avec raison: *Sed conjectura haec lubrica est.* Il faut lire ce passage entier avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale: Οἱ δ', ἀπὸ τοῦ μελιγήρυος· Πίνδαρος.

Μελισσοτεύκτων κηρίων
Ἐμὰ γλυκύτερος ὀμφά.

Il paroît, par la remarque de M. Schneider, que l'Etymologique manuscrit du D. Askew s'accorde en partie avec l'Etymologique.

Pag. 577. lig. 32. Μελιτίδης· καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, καὶ ὁ Κόρυβος·

Il faut lire avec le Lexique manuscrit de Photius: Μελιτίδης. εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, ὃ οὐκ ᾔδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ ὁ Κόροιβος, καὶ ὁ Ἀμφιστείδης.

P 2

Digitized by Google

Aristophane donne aux sots le nom de Mélitides, à cause de ce Mélitidès, dont la sottise avoit passé en proverbe: *Grenouilles*, 1202. (991. *ex edit. Brunck*).

Τέως δ' ἀβελτερώτεροι,
Κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι κάθηντο.

Le scholiaste dit sur ces vers: *Δίδυμος (φησὶ) ὅτι Μαμμάκουθος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο· καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος.*

Lucien (*in Amoribus* §. 53. *tom. II.* p. 455.): *Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;*

Le même Lucien (*in Philopseude* §. 3. *tom. III.* p. 32.) parle de ce Coroebus. Le scholiaste manuscrit, cité en note par Graevius, raconte de ce personnage une histoire qui confirme sa sottise. Le respect qu'on doit aux bonnes moeurs, ne me permet pas de la rapporter.

Pag. 577. lig. 39. *Λέγονται δὲ καὶ Μέλισσαι καὶ Ἱέρειαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, παρὰ τὴν μέλισσαν τὸ ζῶον καθαρώτατον ὄν. Καὶ μελισσοκόμοι, μελιτουργοὶ, οἱ τὰς μελίσσας κομοῦντες, τουτέστιν ἐπιμελείας ἀξιοῦντες.*

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il attribue ce mot à Homère; il est dans Pindare (Pythiques, od. IV. *vers* 106.):

Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ—
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
Χρησμὸς ὤρθωσεν Μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ.

Callimaque a dit de même, *Hymn. in Apollinem*, *vers* 110.:

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι.

Le scholiaste d'Euripide, sur le vers 77. de l'Hippolyte, s'exprime ainsi, en parlant de l'abeille: *Καθαρὸν γάρ τι ζῶον ἡ μέλισσα. ἔνθεν τὰς ἱερείας Δήμητρος Μελίσσας καλοῦσιν οἱ ποιηταί. Voyez* aussi le scholiaste de Pindare sur le passage ci-dessus cité.

Καὶ μελισσοκόμοι. Ce mot que rapporte Henri Etienne dans son Trésor de la langue Grecque, sans aucune autorité, se trouve dans Apollonius de Rhodes, livre II. *vers* 131.:

Ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν.

Pag. 577. lig. 43. *Ἀπὸ τῶν εἰς αι, οἱ Αἰολεῖς, μελισσάων. οἱ δὲ Δωριεῖς, πυλέων.*

On auroit dû faire un article séparé, de ces mots, dont on devine le sens, sans pouvoir assurer que les conjectures qu'on fait soient certaines. Heureusement il est en entier dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale; il faut donc lire:

Μελισσάων. μελισσῶν· ὁ κανὼν οἱ Αἰολεῖς τὰς εἰς ων γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ αων προσφέρουσιν (leg. προφέρουσιν) οἷον μοῦσαι μουσάων· πύλαι πυλάων· ἀδιναὶ ἀδινάων· μέλισσαι μελισσάων· οἱ δὲ Δωριεῖς, διὰ τοῦ εων πύλων πυλέων· πυλέων ἐξέσσυτο.

Cet exemple est tiré de l'Iliade, livre VII. *vers* 1.:

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Malgré l'autorité de ces deux Etymologiques, je crois qu'il faut plutôt attribuer *πυλέων* aux Ioniens qu'aux Doriens. Voyez *Gregorius Corinthi Metropolita de Dialectis*, p. 174.

Pag. 577. lig. 45. *Μελίχλωρος, ἐπίθετον τοῦ Διός.*

C'est ainsi qu'on lit dans la première édition. Sylburge corrige *τοῦ δέους*, et même il a admis cette correction dans le texte. Cette correction est ingénieuse; je doute fort cependant qu'elle soit vraie. Je corrige *τῆς Δηοῦς*. *Μελίχλωρος* est une épithète de Cérès. On sait que cette déesse est appelée par les poëtes *ξανθή, ξανθοφυής, ξανθόκομος*, épithètes qui reviennent à *μελίχλωρος*. Ce mot *μελίχλωρος* n'est pas commun; je ne le trouve que dans la X. idylle de Théocrite, *vers* 27.:

Βόμβυκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
ἰσχνὰν, ἁλιόκαυσταν· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Pag. 578. lig. 10. *Μέλπηθρα, παίγνια· παρὰ τὸ μέλπω τὸ παίζω· δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Κυρίως παίζειν· νῦν δὲ κινεῖσθαι εὐχερῶς, ἢ τέρπεσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην· ἢ κινεῖσθαι· καθάπερ παίζοιν καὶ ὀρχεῖσθαι· γίνεται παρὰ τὸ τὰ μέλη (ἤγουν τοὺς ῥυθμοὺς) ἔπειν ἤτοι λέγειν.*

Μέλπηθρα se trouve trois fois dans Homère, Iliad. XIII, 233.; XVII, 255. et XVIII, 179. Le scholiaste de Venise dit, sur le vers 233. du livre XIII. *ἐμπαίγματα, παίγνια· μετὰ κόρον γὰρ σφαιρίζουσι τὰς σάρκας καὶ διαῤῥίπτουσιν οἱ κύνες.* Cela est très-juste; on sait que lorsque les chiens se sont rassasiés d'un aliment, ils en déchirent les restes et les jettent en l'air en se jouant.

Δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Cela est de l'Iliade VII, 240.:

Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

Digitized by Google

L'édition de Florence et celle d'Alde sans date, portent, *ἐνὶ σταδίῳ;* celle de Rome, *ἐνὶ σταδίῃ·* elle a été suivie par Turnèbe, et toutes celles qui lui sont postérieures.

Le reste de l'explication de l'Etymologique ne regarde plus *μέλπηθρα*, mais le verbe *μέλπεσθαι*. L'auteur de l'Etymologique a copié le scholiaste sur ce vers, en y ajoutant cependant quelque chose.

Pag. 406. lig. 46. *Ζαγρεὺς ὁ Διόνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ· ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος, υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη· παρὰ τὸ Ζα, ἵν' ᾖ ὁ πάνυ ἀγρεύων· τινὲς τὸν αὐτὸν φασὶν εἶναι τῷ Πλούτωνι.*

L'Etymologique, manuscrit impérial, rapporte sur ce mot des choses curieuses; voici comment il s'exprime:

Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς·

Πότνια γῆ, Ζαγρεῦ τε πανυπέρτατε πάντων,

ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη· τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἅδου φασίν· ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ·

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξαίνῳ χαίρειν,

ἐν δὲ Αἰγύπτῳ· ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον τὸν πολυξαίνωτατον· διὰ τῶν κεκμηκότων.

Ce passage de l'Etymologique manuscrit est précieux, 1. parce qu'il nous a conservé un vers du poëme intitulé *Alcmaeonis* ou Alcmaeonide, où l'on remarquera le mot de *πανυπέρτατα*, qui ne se trouve que dans l'Odyssée d'Homère, livre IX, vers 25.

2. Parce qu'il augmente le nombre des fragmens des Femmes de Scyros, pièce perdue d'Aeschyle; car je ne doute pas qu'il ne faille lire *ἐν Σκυρίαις*, au lieu de *ἐν Σκύφῳ·*

Le vers rapporté par l'Etymologique manuscrit, a besoin lui-même d'être corrigé. En la place de *πολυξαίνῳ* avec la diphthongue *αι*, je substitue l'epsilon, parce que ce terme n'est pas grec avec la diphthongue; et je mets le superlatif en la place du positif, parce que l'auteur de cet Etymologique se sert du superlatif en donnant l'explication de ce terme.

Le vers corrigé doit être ainsi conçu:

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξενωτάτῳ χαίρειν.

3. *Ἐν δὲ Αἰγύπτῳ.* Il faut corriger, *ἐν δὲ Αἰγυπτίοις*. La pièce intitulée *Αἰγύπτιοι* n'est connue que par le catalogue des pièces de ce poëte, qu'on trouve en tête de ses tragédies. Je soupçonne qu' Hérodote avoit en vue cette tragédie, lorsqu'il dit qu' Aeschyle, fils d'Euphorion, rapporte, d'après les opinions des Aegyptiens, que Diane étoit fille de Cérès. *Voyez* Hérodote, livre II. §. CLVI.

4. *Ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον, τὸν πολυξαίνωτατον· διὰ τῶν κεκμηκότων.*

Je corrige: *ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλούτωνα καλεῖ τὸν Ἀγρέα,*

Τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων.

C'est le vers 163. des Suppliantes d'Aeschyle. Henri Etienne (*in Indice Thesauri linguae Graecae*) dit très-bien au mot *Ζαγρεύς: Pluto defunctorum animas venatur et captat; unde et avari Ditis domum Seneca dixit et avari Ditis regna.* De là je corrige le vers 1569. de l'Oedipe à Colone de Sophocle, édition de Brunck:

. . . . ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξένοις
εὐνᾶσθαι.

On lisoit auparavant *πολυξέστοις*. Depuis la lecture de ce Mémoire à l'Académie, je me suis aperçu que feu M. le Dr. Musgrave avoit ainsi corrigé dans son édition de Sophocle, qui a paru après sa mort, en 1800; et il appuie sa correction du vers ci-dessus cité des Suppliantes d'Aeschyle, et du vers 150. de la première Olympique de Pindare.

Le grand Etymologique ajoute de suite que Jupiter ayant eu commerce avec Proserpine, en eut Bacchus *Χθόνιος*, c'est-à-dire, infernal. C'est ce que décrit Nonnus dans ces vers du livre V. des Dionysiaques (page 172. vers dernier, et premiers vers de la page suivante):

Ἤδη γὰρ μενέαινε νέον Διόνυσον ἀέξειν
ταυροφυὲς μίμημα παλαιγενέος Διονύσου,
αἰνομόρου Ζαγρῆος ἔχων πόθον ὑψιμέδων Ζεύς·
ὃν τέκε Περσεφόνεια δρακοντείῃ Διὸς εὐνῇ.
Σύγγαμος οὐδαίοιο μελαγχλαίνου βασιλῆος·
Ζεὺς ὅτε πολυέλικτος ἔχων ψευδήμονα μορφὴν
μείλιχος ἱμερόεντι δράκων κυκλούμενος ὁλκῷ,
Περσεφόνης σύλησεν ἀνυμφεύτοιο κορείην
κευθομένης.

Digitized by Google

Pag. 408. lig. 43. et 47. *Ζέφυρος, ὁ ἀπὸ δυσμῶν πνέων ἄνεμος, ὁ καὶ λὶψ καλούμενος : : : : ζωοφόρος τὶς ὤν, ὁ τὰ πρὸς ζωὴν φέρων, ἐπειδὴ τὰ φυτὰ κυΐσκειν ποιεῖ. Ὅμηρος, αὔρη ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει· ἢ παρὰ τὸ ζόφος, ζόφυρος, καὶ ζέφυρος, ὁ ἐκ ζόφου ῥέων, ὁ αὐτὸς καὶ λὶψ καλεῖται.*

Le *Zephyrus* est le vent d'ouest, qui est opposé à l'*Apeliotes* ou vent d'est; il ne peut donc être le *Libs*, qui est le sud-ouest, et qui est opposé au *Boreas* ou nord-est, à moins qu'on ne dise qu' Homère, ne connoissant que les quatre principaux vents, l'auteur de l'Etymologique a voulu particulariser le vent dont il étoit question en plusieurs endroits d'Homère, tels que livre IV. vers 276.

Ce passage cité d'Homère est de l'Odyssée VII, 119.

: . . . . ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

Ὁ ἐκ ζόφου ῥέων; je corrige *ὁ ἐκ ζόφου πνέων.*

Pag. 408. lig. 52. *Ζεύς, ὁ Θεός. Κορνοῦτος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας, ὅτι ψυχή ἐστι τοῦ παντὸς κόσμου, παρὰ τὸ ζωὴ καὶ αἰτία εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν, καὶ διατοῦτο (lege divisim διὰ τοῦτο) βασιλεὺς λέγεται τῶν ὅλων, ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχή . . . . . ἢ παρὰ τὸ δεύω, τὸ βρέχω, δεύσω, Δεὺς καὶ Ζεύς.*

Cornutus étoit un philosophe stoïcien, de la ville de Leptis en Afrique; il vivoit du temps de Néron. Perse lui adresse sa cinquième satire; il expliquoit, ainsi que Chaerémon le stoïcien, d'une manière allégorique, la théologie des Grecs. „Origène, (dit Porphyre, cet ennemi de la religion chrétienne, dans son troisième livre contre les Chrétiens), Origène, dis-je, avoit fait usage des écrits de Chaerémon le stoïcien et de Cornutus. Ayant puisé dans leurs ouvrages la méthode de l'allégorie pour expliquer les mystères des Grecs, il adapta cette méthode aux Ecritures des Juifs.“ *Euseb. Hist. ecclesiast. lib. VI. cap. XIX. p. 282. ex edit. Cantabrig.*

L'ouvrage de ce philosophe sur la nature des Dieux existe encore actuellement sous le nom de Phurnutus, *Φουρνούτου Θεωρία, περὶ τῆς τῶν Θεῶν φύσεως;* mais les manuscrits d'Oxford, de Florence et du Vatican, portent *Κορνούτου*, et c'est ainsi qu'il faut lire.

Le passage rapporté par l'Etymologique se trouve dans le second chapitre de cet ouvrage, intitulé *περὶ τοῦ Διός. Voyez* aussi Jean, diacre, dans ses Allégories sur la théogonie d'Hésiode, *fol. CXLVI. in aversâ parte, lig. 32. et fol. CLI., lig. 13. et seq. ex edit. Venetâ* 1537. in-4.

Page 522. lig. 47. *Κνυζηθμός, κλαυθμός, ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τῶν κυνῶν· ἀπὸ τοῦ κνυζῶ κνυζήσω· τὸ δὲ κνυζῶ ἐστι πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· ἔστι καὶ τρίτης, Ὡς τὸ, Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε.*

Ceci est le commencement du vers 401. du XIII. livre de l'Odyssée.

Je crois devoir ajouter à cet article ce que l'on trouve dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale:

Κνυζῶ ἐστι ῥῆμα πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον κνυζήσω· ἐξ οὗ καὶ κνυζηθμός, ὡς καὶ μυκηθμός. Ὀδυσσ.

Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.

Καὶ πάλιν Σοφοκλῆς, Φρίξῳ,

κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενον.

Le vers d'Homère est du livre XVI. de l'Odyssée, vers 163. Celui de Sophocle est du Phrixus, pièce perdue, dont on ne connoissoit, juqu'à présent, que deux fragmens. Les éditeurs futurs de ce poëte pourront y joindre celui-ci.

On trouve ce verbe à la première conjugaison dans l'Oedipe à Colone de Sophocle, vers 1568. *édit. de Brunck:*

. . . : . σῶμά τ' ἀνικάτου
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέστοις (lege πολυξένοις)
Εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων
Ἀδάματον φύλακ' Ἀΐδα,
Λόγος αἰὲν ἀνέχει.

Pag. 411. lig. 8. *Ζῆθος. Ἀπολλώνιος, ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιὼ, Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη κεῖτο πέλας, τῆς οἵ γε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι· εἴρηται παρὰ τὸν ζήσω μέλλοντα Ζῆθος, ὡς ἐρίσω, ἔριθος· ἢ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτὸν, ὥς φησιν Εὐριπίδης, τὸν μὲν κίκλησκε Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.*

Le premier passage est des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, livre I., vers 735. et suiv.

Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιὼ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
Κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἱέμενοι.

Digitized by Google

Le passage d'Euripide est de la tragédie d'Antiope, pièce perdue. Ce poëte, qui excelloit dans le pathétique, avoit le défaut de donner l'étymologie du nom des héros de ses pièces; ce qui devoit répandre du froid. Ces deux vers en sont un exemple remarquable:

Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale rapporte mal ces vers: *ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσα γυνή.*

Le même poëte avoit donné aussi, dans la même pièce, l'étymologie d'Amphion. Antiope, surprise par les douleurs de l'enfantement, dans l'endroit où se croisoient deux chemins; y accoucha de Zéthus et d'Amphion. *Cumque partus premeret,* dit Hygin, fabl. VII. *et quaereret ubi pareret, dolor eum* in ipso bivio *coegit partum edere. Quos pastores pro suis educarunt et adpellarunt* Zeton, *ἀπὸ ζητεῖν τόπον: alterum autem* Amphionem, *ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν, id est; quoniam* in bivio *eum edidit.*

L'Etymologique dit, p. 92. lig. 24.: *Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογὸς τὸ Ἀμφίων· ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι.* Il faut corriger, *Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων.* Il faut lire ensuite, avec un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, *παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἄμφοδον (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι.*

Aristophane, qui se plaisoit à faire rire le public aux dépens d'Euripide, saisit cette occasion pour tourner ce poëte en ridicule dans la seconde édition de ses *Θεσμοφοριάζουσαι*, qui n'est pas venue jusqu'à nous:

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

„Il eût dû lui donner le nom d'Amphodos."

Pollux nous a conservé ce vers dans son *Onomasticon, lib. IX. segm.* 36. Le grand Etymologique s'est contenté de rendre le sens de ce vers, lorsqu'il dit, p. 92. lig. 27. *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει, ὅτι οὐκοῦν Ἄμφοδος ὤφειλεν κληθῆναι.*

On peut consulter, sur cette pièce d'Euripide, le savant Valckenaer, *Diatribe in Euripidis perditorum dramatum reliquias,* p. 58. et seq. Sophocle ne s'est pas garanti lui-même de ce défaut. Ajax s'exprime ainsi dans la pièce qui porte son nom, vers 430.:

Αἰ, αἰ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

M. Brunck, qui n'a pas moins de goût que d'érudition, dit, dans une note sur ces vers: *Ludicrum est et à tragoediae gravitate alienum, malis aliquem oppressum vocum simili sono et tam frigida etymologia conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euripides, quibus adeo noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur.*

Il y avoit deux Antiopes, l'une fille d'Asope, l'autre fille de Nyctée. Apollonius parle de la fille d'Asope; Euripide, de celle de Nyctée: mais puisqu'ils attribuent la même chose à l'une et à l'autre, il est évident qu'il n'y en avoit qu'une, mais que la tradition varioit sur le nom de son père.

Pag. 411. lig. 30. *Ζηρυνθία, Ἀφροδίτη ἐν Θράκῃ· Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θράκῃ· οὐ γὰρ μόνον Ἄρεως ἱερά ἐστιν ἐν Θράκῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων.*

Lycophron en parle, vers 449.:

Μορφὼ παροικήσουσι τὴν Ζηρυνθίαν.

Il y avoit en Thrace, près des frontières des Aeniens et à-peu-près à une journée de l'Hèbre, un temple d'Apollon Zérynthien (*Tit. Liv. lib. XXXVII.* §. 41.): mais il n'est dit nulle part que l'antre Zérynthien fût en ces lieux. Ainsi, quoique le scholiaste de Lycophron s'accorde avec l'Etymologique pour l'y placer, je crois qu'il faut lire, dans ces deux auteurs, *ἐν Σαμοθράκῃ,* dans l'île de Samothrace. *Voyez* Suidas au mot *Ἀλλ' εἴ τις . . . tom. I.* p. 108. On célébroit dans cet antre les mystères des Corybantes et d'Hécate, et l'on y sacrifioit des chiens. *Voyez* Suidas au mot *Ζηρυνθία.* C'est de ces mystères que parle Aristophane dans la Paix, vers 277.:

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
Μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

Pag. 411. lig. 41. *Εὕρηται δὲ (Ζήτρειον) καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένου, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ, Ἄγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον· ἔστι δὲ χοριαμβον τὸ μέτρον.*

Il n'est pas question de l'historien de ce nom. Sylburge, dans son index latin, fait de cet Hérodote un grammairien. Je n'en connois pas. M. Wesseling (*in Dissertatione Herodoteâ,* p. 29.) n'étoit pas éloigné de croire qu'il falloit substituer le mot d'Hérodien, et lire *παρὰ Ἡρωδιανῷ.* Il est hors de doute que les noms d'Hérodote, d'Hérodore et d'Hérodien sont souvent confondus par

Digitized by Google

les copistes. Mais il ne s'agit point ici d'un grammairien, mais d'un poëte qui avoit écrit en vers choriambes, c'est-à-dire, en vers ïambes dont le dernier pied est un spondée; car c'est ainsi qu'il faut lire dans l'Etymologique, ainsi que l'a expliqué Sylburge. Or, on sait qu' Hérode a excellé dans ce genre de poësie. Pline le jeune (*lib. IV. epistol. III.*) écrit à son ami Antonius, qui avoit été deux fois consul: *Ita certe sum refectus ipse cum graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem, quantum ibi humanitatis, venustatis! quam dulcia illa! quam antiqua! quam arguta! quam recta! Callimachum me, vel Herodem, vel si quid his melius, tenere credebam.*

Zénobius nous a conservé un fragment de ses ïambes (*Proverbior. centur. VI,* 10. p. 155.), ἵνα τὰ Νεννάκου κλαύσω. Nous en avons plusieurs dans Stobée; je citerai seulement celui-ci, *Serm. LXXII.* p. 439.:

> *Μὴ δὴ κύρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας*
> *ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·*
> *γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.*

Je crois donc qu'il faut corriger καὶ παρὰ Ἡρώδῃ.

Pag. 414. lig. 5. *Ζώνη*, τὸ τοῦ σώματος μέρος· παρὰ τὸ ζῶ· ἐν ᾧ μάλιστα τὸ τοῦ ζῴου ἐστὶ ζωτικόν· καὶ τὸ περὶ αὐτὸ ὕφασμα, ζώνη ὁμωνύμως λέγεται, ὡς καὶ θώραξ τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ τὸ περιτιθέμενον ὅπλον . . . . . σημαίνει δὲ τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ, Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, Ἰλιάδος β. παρὰ τὸ ζῶ τὸ ζωογονῶ, τὸ παρὰ τὴν καρδίαν μέρος κείμενον, ἐν ᾧ μάλιστα ἐστὶ τὸ τοῦ ζῆν δεκτικόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ὡς τὸ, Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν· σημαίνει δὲ καὶ τὸν συνουσιασμὸν, ὡς τὸ, Λύσε δὲ παρθενίην ζώνην.

Le premier passage est de l'Iliade II, 479.:

> *Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ,*
> *Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.*

Le Pseudo-Didyme explique, τὸ κατὰ ζῶσμα μέρος, et le Lexique d'Apollonius encore mieux, ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι.

Le second passage se trouve, *Iliade XIV,* 181.:

> *Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν.*

Le troisiéme est de l'Odyssée XI, 244.:

> *Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.*

Et la preuve que ce mot se prend ici dans l'acception que lui assigne le grand Etymologique, c'est qu' Homére ajoute tout de suite:

> *Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα. . . .*

Pag. 414. lig. 19. *Ζωστὴρ, θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς. Εὐφορίων, οὗτος μὲν ζωστὴρ Φοίβου πέδον· καὶ ζώστριος Ἀπόλλων, παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. Καὶ ἤδ' ἐπαπηδήσασα* (*lege* ἐπιπηδήσασα) *ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι· φασὶ γὰρ τὴν Λητὼ ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι· ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται. Λύσαι δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον· ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντίγραφον οὖν φησι, Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο· λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περίζωμα. Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας εὐδμήτους.*

Ζωστὴρ . . . . τόπος τῆς Ἀττικῆς. Zoster est un promontoire de l'Attique, le premier que l'on rencontre aprés Aexone, en allant de Phalére au promontoire Sunium. Il est vis-à-vis l'île de Phaura, *Strab. lib. IX.* p. 610. B. Il y avoit aussi en Italie une montagne qui s'appeloit *Ζωστηρίον,* sur laquelle étoit un temple d'Apollon Zosterios. *Scholiast. Lycophr. ad vers.* 1278.

Καὶ Ζώστριος Ἀπόλλων. Il peut se faire que ce soit une synaloephe: cependant j'aime mieux lire *Ζωστήριος Ἀπόλλων,* comme dans le vers cité tout de suite: *Ἤδ' ἐπιπηδήσασα Ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι.* Il y avoit à Thébes, près de la statue d'Amphitryon, deux statues de pierre de Minerve, surnommée Zostéria, parce-qu' Amphitryon, se disposant au combat contre les Eubéens, commandés par Chalcodon, fils d'Abas, se revêtit en ces lieux de ses armes. *Pausan. Boeotic. sive lib. IX. cap. XVII.* p. 743.

Φασὶ γὰρ τὴν Λητὼ ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι. Voyez *Pausan. Attic. sive lib. I. cap. XXXI.* p. 76. *Stephan.* Byzant. voc. *Ζωστήρ.*

Ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται.

Il faut corriger avec Suidas, au mot *Ζωστήρ: Ζωστὴρ, ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται.*

Λύσαι δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον.

Je corrige λῦσε: cette faute vient de la prononciation de la diphthongue αι, qui étoit à-peu-près la même que celle de ε. Un copiste ignorant, qui écrivoit sous la dictée de quelqu'un, pouvoit aisément se tromper. C'est le vers 215. du IV. livre de l'Iliade:

> *Λῦσε δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε*
> *Ζῶμά τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.*

Digitized by Google

Ζῶμα καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντίγραφον οὕτω φησί. Διὰ μὲν ἄρ . . . . . M. de Villoison corrige avec raison *ἀντιγράφων. Apollonii Lexic.* p. 384. Le passage d'Homère est de l'Iliade IV, 135.:

Διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο.

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα Θῆκεν ἱμάντας ἐϋδμήτους.
Ces vers sont de l'Iliade XXIII, 683.:

Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

1. Dans l'édit. de Florence, il y a *παρακάμβαλεν*. M. Ernesti a eu tort de mettre cela au nombre des variantes. Les anciens copistes écrivoient tantôt le $\overline{B}$ comme un $\overline{M}$, et tantôt comme un $\overline{K}$. Les éditions d'Alde en pourroient fournir des milliers d'exemples. Dans Hérodien, édition d'Alde, in-8. 1524. p. 1. lig. 3. on lit: *Κνήμην ἀνανεώσασθαι*, pour *μνήμην ἀνανεώσασθαι*. Je n'approuve pas non plus l'explication que donne ce savant à *παρακάββαλεν*. Diomède jette aux pieds d'Euryale la ceinture, afin que celui-ci s'en couvre.

2. *Ἐϋδμήτους* se trouve dans toutes les éditions qui ont précédé celle d'Eustathe de Rome, où on lit *ἐϋτμήτους*, qui est la bonne leçon. Josué Barnes a suivi cette leçon, sans avertir le lecteur où il l'avoit puisée. Sam. Clarke l'a imité, ainsi que les éditeurs postérieurs, sans avoir égard aux éditions de Turnèbe et de Henri Etienne, qui ont admis la mauvaise leçon. L'édition de Venise porte aussi *ἐϋτμήτους*.

3. Le scholiaste de Venise met *Ὀρίππου* pour *Ὀρσίππου*, et la 392. olympiade pour la 15.: il ajoute que cet Orsippus étoit Lacédémonien, quoiqu'il fût Mégarien, selon son épitaphe rapportée par le scholiaste de Thucydide sur le livre I. §. VI. *Voyez* sur cet Orsippus le savant Corsini. *Fast. Attic. tom. III.* p. 22. et seq.

Pag. 418. lig. 5. *Ἤγαλλε, ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἑκκαιδεκάτῳ λόγῳ ῥωμαϊκῶν, διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν. Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς καὶ αὐτὸς οὕτω πολλάκις.*

C'est un de ces fragmens que nous a conservés l'empereur Constantin Porphyrogénète, fils de l'empereur Léon VI., dit le philosophe, et que Henri de Valois a publiés le siècle dernier: il se trouve p. 602. de son édition, et p. 25. de celle de *Dio Cassius*, donnée par M. Reimar à Hambourg. Il faut corriger dans l'Etymologique et dans Suidas, au mot *Ἤγαλλεν διά τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν*. Sans Suidas et l'auteur du grand Etymologique, nous ignorerions que ce passage est tiré du livre seizième de *Dio Cassius*. Un lexique manuscrit de la Bibliothèque de Coislin rapporte aussi le même passage, p. 471. col. 2.; mais il y est plus fautif.

Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής. Il faut corriger avec Suidas *λέξει ταύτῃ*. Cet Eunomius avoit été secrétaire d'Aétius, surnommé l'Athée, *ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος. Socrat. Hist. lib. II. cap. XXXV.* p. 134 Eleusius, évêque de Cyzique, ayant été chassé de son siége l'an 360. par les ordres de Julien l'apostat, Eunomius fut sacré en sa place. Les habitans de Cyzique, ne pouvant goûter l'enflure de ses expressions vides de sens, le chassérent de leur ville. *Idem. lib. IV. cap. VII.* p. 218. et 219. Il devint le chef des Eunomiens, qui avoient d'abord été appelés Aétiens, dont nous venons de parler. Ces Eunomiens ne baptisoient pas au nom de la Sainte-Trinité, mais au nom de la mort de Jésus-Christ. *Socrat. lib. V. cap. V. cap. XXIV.* p. 301. et 302. Nous avons l'exposition de la Foi de cet Eunomius, qu'il présenta à l'empereur Théodose l'an 383. Henri de Valois l'a publiée dans ses notes sur le livre V. de Socrate, p. 274. Cette exposition justifie l'épithète d'impie, *δυσσεβής*, que lui donne l'auteur du grand Etymologique.

Pag. 419. lig. 10. *Ἤδη, ἐκ τοῦ ἤδειν ὑπερσυντελίκου, διαλύουσιν οἱ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, εἰς ε καὶ α. Καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, γίνεται ἤδεα, ὡς τὸ ἦν, ἔα· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, εἰς δύο ε ε, καὶ γίνεται, ἤδεε· εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ ε καὶ α εἰς η συναιροῦσιν· οἷον, ἤδη ἐγώ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην.*

Il y a ici une faute facile à corriger. Je lis, avec la première édition, *ἐκ τοῦ ἤδειν ὑπερσυντελίκου κ. τ. λ.* Cette règle est certaine. Tous les auteurs Attiques ont dit *ἤδη* au lieu de *ἤδειν*; ou si l'on trouve cette dernière forme dans quelque auteur Athénien, il faut l'attribuer aux copistes et la corriger. C'est d'après ces principes, que M. Pierson (*ad Moerim Atticistam* p. 174.) a corrigé le vers 18. de l'Antigone de Sophocle:

Ἤδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦ δ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

M. Valckenaer approuve cette correction dans ses notes sur l'Hippolyte d'Euripide, p. 207. et rétablit de même les vers 448. et 460. de la même pièce, où on lisoit auparavant *ᾔδειν* et *ἐξῄδειν*. M. Brunck a mis sagement ces corrections dans le texte; et M. le Dr. Musgrave auroit dû l'imiter

Digitized by Google

en cela dans son édition de Sophocle, qui n'a paru qu'après sa mort en 1800, à Oxford, en trois volumes in-8. Cette règle est tellement invariable, qu' Aristophane, dont les comédies sont le modèle du plus pur atticisme, a dit dans la comédie des Oiseaux, vers 511.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη ἐγώ.

Il ne faut pas croire qu'il n'y ait que les poëtes qui se soient servis de ces formes; les écrivains en prose en ont également fait usage. Platon, *in Euthydemo*, p. 271. C, dit, suivant nos éditions, *ὡς ἔγωγε οὐκ ᾔδειν πρότου ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί.* Mais Photius dit dans son lexique manuscrit, *ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν, Εὐθυδήμῳ.* Or, comme c'est le seul endroit de ce dialogue où se rencontre ce mot, il s'ensuit qu'il faut corriger *ᾔδη.* Dans le Phaedon ou *περὶ ψυχῆς*, p. 63. E, où on lit actuellement *Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τοι ᾔδειν, ἔφη ὁ Κρίτων*, Photius lisoit *καὶ τῷ περὶ τῆς ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τε ᾔδη ὁ Κρίτων.* Panaetius, cité par Eustathe sur l'Odyssée d'Homère, p. 1946. lig. 23. observe qu'on trouve *ᾔδη* dans les ouvrages de Platon, et que Thucydide s'est aussi servi de cette forme. *Καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει.*

Pag. 419. lig. 17. *Καὶ λέγουσι τινὲς ὅτι ἰδοὺ εἴρηται ὁμόφωνον, τοῦ Τεχνικοῦ λέγοντος ὅτι οὐκ ἐνδέχεται κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἢ χρονὸν ὁμοφωνεῖν· ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ κρᾶσις τοῦ πρώτου προσώπου τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστιν ἰδίωμα· τοῦ δὲ τρίτου, τῆς νέας. Τεχνικοῦ λέγοντος.* Les anciens donnoient à Hérodien le surnom de Technique. Eustathe, sur Homère, dit, p. 368. lig. 12. *ὁ δὲ Τεχνικός φησι διὰ τοῦ ι, Τεχνικὸν λέγων τὸν Ἡρωδιανόν.*

Pag. 419. lig. 23. *Ὥστε παρὰ τῷ Ποιητῇ, Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, καὶ οὐδὲ τὰ, ᾔδη· Ἀριστάρχειον ἐστὶν ἁμάρτημα· καὶ οὐκ ὤφειλε γὰρ ἐᾶσαι αὐτὸ παρὰ τῷ Ποιητῇ ὂν τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος.*

L'auteur de l'Etymologique avoit dit que les Ioniens changeoient la diphthongue $\overline{\epsilon\iota}$ en $\bar{\epsilon}$ et $\bar{\alpha}$, et que les anciens Athéniens changeoient $\overline{\epsilon\alpha}$ en $\bar{\eta}$. Le même écrivain avoit dit que les Ioniens disoient à la troisième personne *ᾔδεε*, et les Athéniens *ᾔδη.* Le premier changement étoit de l'ancien attique ou ionien, et le second du nouveau. Or, cet attique ne pouvant avoir été connu d'Homère, il en conclut que *ᾔδη* n'auroit pas dû être approuvé par Aristarque, puisque cette dernière contraction n'étoit pas de l'ancien attique: il est donc évident qu'on a omis dans le texte une négation, et qu'il faut lire, *οὐκ ὂν τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος.*

Pag. 422. lig. 34. *Ἠθμὸς, καὶ ἠθένειον, ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων. ὥς φησι Μενεκράτης ἐν Ἐργωνᾷ, Ἠθμῷ δὲ προπάροιθεν ἀφαρπάζει νέον αἰεὶ ἀφρόν· παρὰ τὸ ἤθω· καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὖρον ἀπηθῆσαι. Καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· ἀπὸ γοῦν τὸ ἤθω, ἤσω, ἡμὸς καὶ ἠθμὸς, δι' οὗ διηθεῖται, καὶ διαβιβάζεται.*

Ἠθμὸς est un terme très-usité, qui signifie une passoire, une couloire. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes assure (*ad Argonautic. I*, 1294.) qu'il faut écrire ce mot avec un esprit rude *Ἡθμός: τὸ δὲ Ἡθμὸς δασύνεται, καίτοι τὸ η ἔχων πρὸ τοῦ θ, τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνομένου.* L'observation de ce scholiaste est confirmée par l'inscription rapportée par Chishull (*Antiquit. Asiat. planche de la page* 4.): *Κυγω κρατηρα κεπιστατον και Ηεθμον εσπρυτανειον κδωκα μνεμα Σιγευσοι*, ou suivant la manière moderne d'écrire, *κἀγὼ κρατῆρα, κἀπίστατον, καὶ ἡθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνῆμα Σιγειεῦσι.*

Καὶ ἠθένειον. Je pense qu'il faut corriger *ἠθήνιον*, comme on trouve dans Hésychius, ou plutôt *ἠθάνιον*, dont s'est servi Hellanicus dans son histoire d'Egypte, ainsi qu'on le voit dans un fragment que nous a conservé Athénée, *livre XI. chap. VI.* p. 470. D. *Ἑλλάνικος ἐν Αἰγυπτιακοῖς οὕτως γράφει· Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ, καὶ κύαθος χαλκοῦς* (*sic legend. ex edit. Aldi*, p. 190.) *καὶ ἠθάνιον χάλκεον.*

Μενεκράτης ἐν Ἐργωνᾷ. Il y a eu un Ménécrate de Smyrne, dont il nous reste deux épigrammes dans l'Anthologie, p. 21. et 120. de l'édition de Henri Etienne. Suidas parle d'un Menecrate, poëte comique, dont il cite la pièce intitulée *Μανέκτωρ* ou *Ἑρμιονεύς.* Je crois que l'auteur de l'Etymologique a voulu parler de celui-ci, et que l'ouvrage dont il rapporte le titre, est une comédie. L'Ergonès seroit le titre d'une antre pièce de ce poëte, dont Fabricius n'a pas eu connoissance, et qui a été aussi oubliée par le nouvel éditeur, M. Harles. Je corrige *ἐν Ἐργωνῇ.* *Ἐργώνης* signifie un entrepreneur d'ouvrages, *operum redemptor.*

Καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὖρον ἀπηθῆσαι. Ce passage est *in Theriacis*, vers 708:

. . . . ἐκ δὲ πελιδνὸν
οὐρὸν ἀπηθῆσαι πλαδόωντ' εὐεργεῖ μάκτρῃ,
ἧς ἔπι δὴ τέρσαιο διαδρυφὲς αἷμα κεάσας,
δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος.

Le scholiaste explique *ἀπηθῆσαι* par *διυλίσαι*, et il dit qu'on trouve dans quelques exemplaires *ἐν λαιεργεῖ μάκτρῃ* au lieu de *εὐεργεῖ μάκτρῃ.*

Digitized by Google

Καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. Ce passage est des Grenouilles, vers 943. de l'édition de M. Brunck. Dans les éditions précédentes on lisoit en deux mots *ἀπ' ἠθῶν.* M. Brunck a corrigé dans la sienne *ἀπηθῶν*, d'aprés le scholiaste et l'Etymologique.

Pag. 422. lig. 51. *Ἠϊών, ὁ αἰγιαλός· παρὰ τὸ ἀΐειν τὸ ἀκούειν· ἐκ τοῦ ἀΐω οὖν, γίνεται ἠϊὼν, ἡ ἐξακουομένη τοῖς κύμασιν· οἷον ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· ἢ παρὰ τὸ καταιονᾶσθαι παρὰ τῶν κυμάτων, τουτέστι καταντλεῖσθαι καὶ καταβρέχεσθαι· αἰονήματα δὲ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί· ἢ παρὰ τὸ ἴω, ἐφ' ᾧ ἐστιν ἰέναι ἐξ ἁλὸς, ἢ εἰσιέναι· Λυκόφρων, ἵππων φριμαγμὸν ἠϊόνες δεδεγμένοι· ἢ παρὰ τὸ εἴω ῥῆμα, εἰς ὃν προτρέχει ἡ θάλασσα· ἢ ἠϊόνας, τοὺς μὴ πετρώδεις, ἀλλὰ τοὺς διοδευομένους δι' ὧν ἐστιν εὐχερῶς ἴεσθαι· ἠϊὼν, τὸ βάσιμον μέρος τῆς θαλάσσης· λέγονται καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τὰ τῶν αἰγιαλῶν κύματα.*

Ce passage est de l'Iliade XVII, 263.:

> *Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο*
> *βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι*
> *ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.*

Remarquez que *ἔξω* signifie ici *extra mare*, sur le rivage, et que c'est la même chose que ce qu' Homére a dit dans l'Odyssée, *livre V*, 402.:

> *Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξηρὸν ἠπείροιο*
> *δεινὸν ἐρευγόμενον.*

Αἰονήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. L'auteur du grand Etymologique avoit dit plus haut, p. 348. lig. 26. que ce terme étoit particulier aux médecins. Il peut avoir raison; car ceux d'entre eux qui affectoient de se servir de termes attiques en faisoient usage. Galien, cité par Henri Etienne, dans son Trésor de la langue Grecque, *tom. I.* p. 179. s'est servi plusieurs fois de *αἰονάω* et de *καταιονάω.* Moeris Atticista assure, p. 73. que l'on dit attiquement *αἰονᾶν*, et dans la langue commune *καταντλεῖν.* Cette observation confirme la remarque de l'Etymologique, *αἰονήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. Καταιόνημα*, qui ne se trouve dans aucun dictionnaire, est employé comme terme de médecine dans Aelien (*Hist. Animal. l. VIII. cap. XXII.* p. 475.): *Οἰκτείρει τὸν νεοττὸν καὶ ἀναλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδοῖ κατειλεῖ τὴν πληγὴν, καὶ θεραπεύει καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι.* Le même auteur s'est servi de *καταιονᾶν* (*Hist. Animal. lib. XI. cap. XXXI.* p. 645.): *Μὴ καταιονᾶν μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, πυριάσεσι δὲ αὐτὸν ἀλεαίνειν.* Le même dit (*lib. XIII. cap. VII.* p. 729.) *καταιονεῖν;* et l'on trouve *καταιονεῖσθαι* dans St. Clément d'Alexandrie. (*Paedagog. lib. III. cap. IX.* p. 282.) *Voyez* la note de M. Pierson sur Moeris, où ces passages sont indiqués.

Tous ces exemples prouvent que si *αἰονάω* est un mot attique, il n'en est pas moins un terme de médecine. L'exemple suivant de Dio Cassius le met hors de doute; il est du *liv. LV. §. XVII.* p. 789.: *Ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ τὰς μὲν τομὰς καὶ τὰς καύσεις σπανιώτατά τισι προσφέρουσι ἵνα μὴ ἐξαγριαίνωσι αὐτῶν τὰ νοσήματα, τοῖς δὲ αἰονήμασι καὶ τοῖς ἠπίοις φαρμάκοις τὰ πλείω μαλθάσσοντες θεραπεύουσι.* De là je conclus qu'il ne faut faire aucun changement dans les deux passages du grand Etymologique rapporté ci-dessus. *Αἰονοῦμαι* est aussi dans Lycophron, vers 1425.:

> *Ἅπας δ' ἀναύρων γασμὸς αὐανθήσεται*
> *Χανδὸν κελαινὴν δίψαν αἰονούμενον.*

Λυκόφρων, ἵππων φριμαγμὸν ἠϊόνες δεδεγμένοι. C'est ainsi qu'on lit dans l'édition de Sylburge, ainsi que dans la premiére; mais on trouve dans les éditions de Lycophron *δεδεγμέναι* au féminin, ainsi qu'il doit y avoir.

Pag. 423. lig. 20. *Ἤϊα, βρώματα οὐ τὰ ἐν οἴκῳ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῷ. Ὅμηρος, ἐν δ' ἤϊα κωρύκῳ, καὶ δεῦτε, φίλοι ἤϊα φερώμεθα, ἐφόδια, σιτία ἀγαθά, χορτάσματα· ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου, ὥς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, ἐγκίκρα ὡς εἴω· ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ μέσος εἶα· καὶ κατὰ διάλυσιν ἤϊα· ἤϊα οὖν κυρίως, τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα, καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια· λέγονται καὶ τὰ ἄχυρα· ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει· παρὰ τὸ εἴω, τουτέστι τὰ εὐκίνητα καὶ εὐχερῶς μεταρριπιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων· γενηθέντος γὰρ ἀνέμου, δεῦρο κἀκεῖσε φέρεται· καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται.*

Ἐν δ' ἤϊα κωρύκῳ. Ce passage est de l'Odyssée, v. 266.:

> *Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο*
> *τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα*
> *κωρύκῳ.*

Δεῦτε, φίλοι κ. τ. λ. Ce passage est de l'Odyssée II, 410.

> *Δεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεθα.*

Voyez le scholiaste sur le vers 289. du second livre de l'Odyssée:

> *Ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, ἐγκίκρα ὡς εἴω.*

Digitized by Google

Sophron, poëte comique, s'est fait une grande réputation par ses Mimes sur les hommes et sur les femmes. Il ne faut pas confondre les mimes des Grecs avec ceux des Romains. Chez ceux-ci, les acteurs exprimoient sans parler, et seulement par des gestes, une action théâtrale. Chez les Grecs, les mimes étoient une espèce de comédie qui représentoit au naturel les caractères et les moeurs des personnages introduits sur la scène: cette imitation étoit si parfaite, que lorsqu'on faisoit parler une femme, c'étoit tantôt avec la négligence de style, et tantôt avec les solécismes que l'on reprochoit aux femmes. Platon faisoit ses délices des Mimes de Sophron; il les avoit toujours avec lui: après sa mort, on les trouva sous le chevet de son lit, avec les comédies d'Aristophane, qui ne lui plaisoient pas moins. Il avoit appris de ces deux poëtes à faire parler convenablement à leurs caractères, les interlocuteurs de ses dialogues. *Olympiodor. in vitâ Platonis*, p. 5. *ex edit. Oxon.* 1771. in-8.

Quant à ce passage de Sophron, il faut corriger,

ἐγκίρνα, ὡς εἴων

Il est d'autant plus étonnant que cette correction ait échappé au savant Sylburge, que l'auteur de l'Etymologique avoit cité et expliqué ce passage plus haut, page 121. ligne 30.: *Ἔστιν εἴω διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαῖνον τὸ πορεύομαι, ὡς παρὰ Σώφρονι, οἷον, ἐγκίρνα ὡς εἴω, τουτέστι, κέρασον, ἵνα πορευθῶ.*

Λέγονται καὶ τὰ ἄχυρα ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει.

1. Je crois qu'il faut lire *λέγονται δὲ καὶ τὰ ἄχυρα*. 2. On trouve *τινάξῃ* dans toutes les éditions. On lit *τινάξει* dans Hésychius au mot *Ἠΐα*; mais c'est une faute. Apollonius a conservé la leçon vicieuse dans son lexique. M. de Villoison s'est contenté de remarquer qu'on lisoit *τινάξε* dans toutes les éditions, ce qui n'est pas exact, sans nous faire part de son sentiment sur ces deux leçons. Le vers d'Homère est de l'Odyssée, *livre V*, 368.:

Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ.

Ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἠΐα πέλονται. Sylburge dit en note que, dans l'édition *vulgate*, le mot *ζώων* est omis, et que cette omission indique une autre leçon: il a sans doute voulu parler de la seconde édition de Venise; car *ζώων* se trouve dans la première, et il n'y a d'omis que *θώων*. Cette omission n'indique pas une variante; mais elle annonce que l'auteur de l'Etymologique n'a pas cru ce mot necessaire. Ce passage est de l'Iliade XIII, 103.

Aristarque (*Scholiast. Venet.*) lisoit *παρδαλίων*, ainsi que l'Etymologique au mot *Ζειαί*, p. 410. lig. 23. édition de Sylburge; mais la première édition omet ce mot en cet endroit.

Pag 425. lig. 26. *Ἠλέκτραι πόλεις Θηβῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης· ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία· ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.*

Il n'y a pas de ville de ce nom dans le territoire de Thèbes; mais cette ville avoit sept portes, et l'une de ces sept portes s'appeloit la porte Electres. Aeschyle en fait mention dans la pièce intitulée les *Sept* devant Thèbes, vers 425.

Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις·

Et Euripide dans les Phéniciennes, vers 1136.

Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·

Et Pindare, *Isthm. IV*, 104.

Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν
δαῖτα πορσύνοντες ἀστοί.

Stace les met aussi au nombre des sept portes de la ville de Thèbes, dans la Thébaïde, livre VIII, 355.:

. . . . Celsum fudère Dryanta
Electrae.

Il faut donc corriger *Ἠλέκτραι, πύλαι Θηβῶν· . . . . ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία.* Le scholiaste d'Euripide, sur le vers ci-dessus cité des Phéniciennes, dit, au contraire, qu' Electre étoit mère d'Harmonie. Comme les traditions sur les anciennes généalogies varient beaucoup entre elles, on pourroit ne trouver rien à reprendre ni dans l'article de l'Etymologique, ni dans celui du scholiaste. Mais si l'on fait attention que l'Etymologique n'est presque composé que des passages des anciens scholiastes, et que cet article est en grande partie emprunté de celui d'Euripide, j'espère qu'on ne trouvera pas mauvais que je corrige, *ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας, τῆς Ἁρμονίας κατ' ἐνίους μητρός.* Cette correction me paroît d'autant plus certaine, qu' Arrian, cité par Eustathe sur le vers 391. de Denys le Périégète, dit qu' Harmonie étoit soeur de Dardanus; or, celui-ci étoit fils d'Electre, comme le disent Apollodore dans sa Bibliothèque, livre III. chap. XI. p. 205., et le petit scholiaste d'Homère sur le vers 215. du livre XX. de l'Iliade, ainsi que celui de Venise.

Digitized by Google

Ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.

L'une des portes de Thèbes s'appeloit Electres, *Ἠλέκτραι*, d'Electryon, père d'Alcmène, ou d'Electre, mère d'Harmonie: mais peut-on dire que les ornemens d'ambre ou *electre* qu'on mettoit aux pieds des siéges ou des lits eussent la même origine? Je crois plutôt que, dans le manuscrit, le mot *Ἤλεκτρα,* pluriel d' *Ἤλεκτρον,* étoit en abrégé, et qu'un copiste inattentif aura changé ce mot abrégé en la particule disjonctive ἢ. De plus, je supprime le point après ὄμματα, et la particule disjonctive ἢ, qui suit; ou si l'on croit devoir la conserver, je lirois *ἢ τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένα.* Ainsi je fais un nouvel article: *Ἤλεκτρα, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων·* ou, ce que j'aimerois mieux: *Ἤλεκτρα, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένα.* Les pieds des siéges étoient anciennement ornés d'ambre. L'auteur de l' *Εἰρεσιώνη*, petite pièce de vers attribuée à Homère, en parle. (*Vit. Homeri Herodoto tributa*, p. 33. *ex edit. Etonensi.*) Suidas, au mot *Ἤλεκτρα*, *tom. II.* p. 52. dit: *Αἱ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ὀφθαλμισμένους ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις.* Kuster corrige avec le scholiaste d'Aristophane, ἠσφαλλισμένους. Bien loin d'approuver cette correction, je crois, au contraire, devoir corriger le scholiaste d'après Suidas; car l'ambre ou *électre* contribuoit moins à la solidité qu'à l'ornement des pieds des lits.

Pag. 429. lig. 25. *Ἡμέρα. Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει, νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο· παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, γίνεται μέρα, ἡ πανταχοῦ μεμερισμένη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἡμέρα· ἢ ζημέρα, ἡ τοῦ ζῆν μέρος ἔχουσα, ἀποβολῇ τοῦ ζ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥμερος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς νυκτὸς φοβερᾶς οὔσης· ἢ παρὰ τὸ ἡμέρους ποιεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἀπολύω, ἢ καὶ ἕως εἴρηται· ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, ἡ ἐκπέμπουσα ἡμᾶς πρὸς πάντα. Πλάτων δὲ, ὅτι ἱμείροντες αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι διετέλουν, ἀσχάλλοντες ἐπὶ τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.*

Le passage d'Hésiode est de la Théogonie, vers 124.:

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Pour entendre l'étymologie que donne Platon du mot *Ἡμέρα*, il faut savoir que dans les temps antérieurs on disoit *Ἱμέρα* et *Ἑμέρα*. C'est dans le Cratylus, *tom. I.* p. 418. C. *Οἱ μὲν ἀρχαιότατοι Ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ, ἑμέραν· οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ· ἔστι ταῦτα. ΣΩΚΡΑΤΗΣ· οἶσθα οὖν ὅτι μόνον τοῦτο δηλοῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου· ὅτι γὰρ ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, ταύτῃ ὠνόμασαν ἱμέραν. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ· φαίνεται. ΣΩΚΡΑΤ· νῦν δέ γε τετραγῳδημένον, οὐδ' ἂν κατανοήσαις ὅ τι βούλεται ἡ ἡμέρα. Καίτοι τινὲς οἴονται ὡς δὴ ἡμέρα ἡμερα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνομάσθαι αὐτὴν οὕτως.*

Pag. 429. lig. 41. *Ἡμεροδρόμος, ὁ ἥλιος· λέγονται καὶ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.*

Cette glose est mot pour mot dans Suidas. Elle est aussi en partie dans Hésychius, qui ajoute fort à-propos ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος. Les hémérodromes étoient des courriers, porteurs d'ordres de la part des princes ou des généraux; ils faisoient une extrême diligence. Hérodote, livre VI. §. CV.: *Καὶ πρῶτα μὲν, ἐόντας ἔτι ἐν τῷ ἄστεϊ οἱ στρατηγοὶ, ἀποπέμπουσι ἐς τὴν Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Ἀθηναῖον μὲν ἄνδρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα.* Cornélius Népos, parlant de ce même Phidippide, dit (*in Miltiade, cap. IV.*): *Phidippidem cursorem ejus generis, qui* hemerodromi *vocantur, Lacedaemonem miserunt.* Les Perses, dont les Etats étoient fort étendus, avoient établi, de distance en distance, des maisons où l'on entretenoit de ces courriers. Le premier remettoit ses ordres au second, le second au troisième, et ainsi de suite; de sorte qu'en très-peu de temps les ordres du prince parvenoient aux extrémités de l'empire. Les Perses appeloient ces courriers *angari* et *astandae.* Hérodote en parle, *lib. VIII. §. XCVIII.*; et l'on peut consulter là-dessus Barn. Brisson, *de Regno Persarum, lib. I. §. CCXXXVIII. et seq.* Ces courriers des Perses étoient à cheval. Il n'y en avoit pas encore en Grèce; et Phidippide, dont je viens de parler, n'étoit pas de ce nombre. Les Grecs, ayant senti l'utilité de cette invention, l'empruntèrent des Perses; les Romains n'en firent usage que très-tard. Auguste, en ayant reconnu l'avantage, les établit dans tout l'empire. *Sueton. in Octavio, §. XLIX.*

Pag. 430. lig. 50. *Ἡμίφωνα, ὠνόμασται τινὰ τῶν συμφώνων . . . οὔτε κατὰ τὴν ἐπὶ ποσὸν μεταβολὴν, ὡς ἡμίνηρον καὶ ἡμίεφθον κρέας.*

Henri Etienne dit dans l'index de son Trésor de la langue Grecque, qu' à Alexandrie le *coracinus* s'appeloit *hemineros*, et il cite Athénée, livre III. Mais quel rapport peut avoir le *coracinus* avec le passage du grand Etymologique? Il faut faire attention que les Grecs disoient νήτη pour νεάτη, νηρὸν pour νεαρὸν· ainsi, ἡμίνηρον κρέας est pour ἡμινέαρον κρέας. Mais qu'est-ce que de la viande à moitié récente? Athénée nous l'apprend, *lib. III. cap. XXXIII.* p. 120. D: τάριχος τέλειος καὶ μὴ βρομώδης. Casaubon dit en note, p. 432. lig. 32. que c'est un poisson qui a bien pris le sel et qui est desséché. Athénée oppose à ces sortes de poissons, ceux qui n'étoient que très-peu salés et qu'il distingue par cette raison de ceux qui l'étoient à demi. Aussi appelle-t-il les premiers ἡμίνηροι, et les seconds ἡμιτάριχοι; car c'est de la sorte qu'il faut lire dans Athénée, et non ἡμίνηροι, ainsi qu'on le voit même dans la première édition. Cette faute vient de la prononciation vicieuse

Digitized by Google

des Grecs modernes. Le passage d'Athénée est, *lib. III. cap. XXXII.* p. 118. et 119. *Καὶ ὁ Πλούταρχος, ὁ μὲν ἡμίνηρος, ἔφη, τί διαφέρει τοῦ προκατειλεγμένου (legend. προκατελελεγμένου) ἡμιταρίχου, οὗ ὁ καλὸς ὑμῶν Ἀρχέστρατος μέμνηται.* Sylburge a copié en partie la remarque de Henri Etienne.

Pag. 434. lig. 6. *Ἠπίαλος καὶ Ἠπιάλης καὶ Ἠπιόλος· σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον, καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις. ἐρχόμενον ὡς Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ῆ· πλὴν διαφόρως ἐχρήσαντο τῇ λέξει· εἴρηται κατὰ ἀντίφρασιν, ἤπιος· ἐπαχθὴς γάρ ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ πέμπεσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπιάλος, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, ὁ ὀφείλων ἀπιέναι· ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη· Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ ā εἰς ō ἠπιόλην.*

Les fièvres mêlées de chaud et de froid sont appelées par les Grecs ἠπίαλος· ἠπιάλης est aussi un démon ou génie qui survient pendant le sommeil, et accable de son poids ceux qui dorment: c'est ce que nous nommons le cauchemar. De là on voit que la correction de Sylburge, qui lit *ἐπερχόμενον*, est très-juste. Ce savant auroit pu s'appuyer de l'autorité d'Eustathe sur Homère, pag. 1697. lig. 52. *ἠπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον.*

Ὡς Ὅμηρος, καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ῆ. Ce passage est très-corrompu. Homère n'a parlé ni de cette espèce de fièvre, ni de cette sorte de génie: *ὡς* dérange le sens de la phrase; enfin il ne faut mettre qu'une virgule après *ἐπερχόμενον*. En conséquence, je corrige: *σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃν Ἡρωδιανὸς καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ῆ.* Ces corrections sont autorisées par Eustathe sur Homère, à l'endroit ci-dessus cité, excepté le changement de *Ὅμηρος* en *Ἡρωδιανός*. Mais ce changement est appuyé par le même Eustathe, pag. 561. lig. 17.: *ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠπιάλης ἠπιάλητος, οὐ χρῆσίς φησι παρὰ Σώφρονι· οἷον, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων.* Je soupçonne que c'est le titre d'une pièce de Sophron, dont Fabricius n'a point parlé dans sa Bibliothèque Grecque, et dont il paroît que le nouvel éditeur, M. Harles, n'a pas eu connoissance.

Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπιάλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι.

Ce passage est étrangement corrompu. Je corrige avec Eustathe sur Homère, p. 1687. lig. 50.: *Ἀλκαῖος ἠπιάλην ἐπιάλτην ἔφη· Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἠπιάλον ἠπιόλον καλεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ā εἰς ō.*

Pag. 434. lig. 15. *Ἤπιος· οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπιός· ἢ ἀπὸ τῶν τρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης· καὶ τῆς τῶν χειρῶν ἠπιότητος· ᾧ καὶ γυναῖκα παραδιδόασιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν· Δεκτίων ἐν Ὑπομνήματι Λυκόφρονος· ἤπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμόν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔπιος καὶ ἤπιος, ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν καὶ μὴ πάθει· ἐκ μεταλήψεως δὲ καὶ ὁ διὰ λόγου προσηνὴς καὶ πρᾶος. Καὶ ἠπιώτατος, ὁ ἐν λόγοις πραότατος καὶ ἥσυχος.*

Ἤπιος est une épithète que l'on donne aux dieux, et sur-tout à Bacchus et à Apollon. Dans un hymne en l'honneur du premier, qui se trouve dans l'Anthologie, *lib. I.* pag. 58. vers. 8. on lit,

Ἤπιον, ἡδυπότην, ἡδύθροον, ἠπεροπῆα·

Et dans un autre en l'honneur d'Apollon, ibid. p. 59. vers. 2. il y a,

Ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα.

Mais dans le passage de l'Etymologique ce n'est pas une épithète, mais le nom propre de ce dieu, et celui que lui donne Lycophron, vers 1054.:

Νόσων τ' ἀκέστης Δαυνίοις κληθήσεται,
Ὅταν κατικμαίνοντες Ἀλθαίνου ῥοαῖς,
Ἀρωγὸν αὐδήσωσιν Ἠπίου γόνον.

Dans la suite on lui donna le nom d'Asclépios ou Aesculape, parce qu'il guérit Asclès, roi des Dauniens, c'est-à-dire de doux, de beniu envers Asclès; telle est l'étymologie qu'en apporte le scholiaste de Lycophron (p. 113. col. 2. lin. 18.), *τὸν ἐπὶ Δαύνου τύραννον.* Mais il faut corriger, avec le grand Etymologique, p. 154. lig. 45.), *τὸν Ἐπιδαύρου τύραννον*, roi d'Epidaure. Cette correction est confirmée par Eustathe sur Homère, p. 463. lig. 35. où on lit *Ἄσκλητον Ἐπιδαύριον ὀφθαλμιῶντα ἰάσατο*, et par l'impératrice Eudocie, p. 16. Mais peut-être faut-il lire dans Lycophron, *νόσων τ' Ἄσκλης Ἐπιδαύριος κληθήσεται.*

Ὧι καὶ γυναῖκα παραδιδόασιν Ἠπιόνην. Je corrige, *παραδιδοῦσιν.* Quant à la femme d'Aesculape, Pausanias la nomme Epione, de même que l'Etymologique: *γυναῖκα δὲ εἶναι τὴν Ἠπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασι. Pausan. lib. II. cap. XXIX.* Il est aussi fait mention d'Epione dans deux épigrammes de Crinagoras, *in Analectis veterum Poëtarum Graecor. tom. II.* p. 143. *XIII.*; p. 144. *XVI.*; et dans Aristide, *tom. I.* p. 46. *ex edit. Oxon.*

Ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν. Δεκτίων ἐν Ὑπομνήματι Λυκόφρονος.

Ce passage est étrangement corrompu. *Ἰασώ*, qui fait au génitif *Ἰασοῦς* et à l'accusatif *Ἰασώ*, est le nom d'une des filles d'Aesculape et d'Epione. Suidas dit, au mot *Ἠπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ· καὶ θυγατέρες αὐτῆς Ὑγιεία, Αἴγλη, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Πανάκεια.* Pausan. *lib. I. cap. XXXIV.* p. 84.:

Digitized by Google

Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ (τοῦ Ἀμφιαράου) μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας, ἔτι δὲ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγιείας, καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας, *Minervae medicae*, que le traducteur latin a traduit *Minervae Paeoniae*, et Gédoyn, à Minerve Paeonienne.

Aristophane dit *in Pluto*, vers. 701.:

Ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα,
ὑπηρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

J'ai dit que *Ἰασώ* faisoit à l'accusatif *Ἰασώ*. J'en trouve la preuve dans le scholiaste d'Aristophane sur ce vers: *εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα, ὥσπερ Ἀσκληπιοῦ, ἄξιον ἀπορεῖν*. Il faut donc corriger, d'après ces autorités: *ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰασώ, Πανάκειαν*.

Mais que faire du mot *Δεκτίων?* Sylburge, qui avoit entrevu qu'il falloit lire *Ἰασώ*, ne s'est pas douté que le texte fût ici altéré; et dans son index, il fait de *Dection* un commentateur de Lycophron. Fabricius met aussi *Dection* au nombre des commentateurs de ce poëte, *tom. II.* p. 418. et *tom. X.* p. 31. de sa Bibliothèque Grecque: ces savans se sont trompés. Il n'y a jamais eu de grammairien de ce nom. Le grand Étymologique, qui cite cent fois le commentaire sur Lycophron, n'en nomme nulle part l'auteur. Il est hors de doute que c'est ici le nom de l'une des filles d'Aesculape et d'Epione, et qu'il faut substituer à ce nom *Αἴγλην* ou *Ἀκεσώ*. M. Valckenaer, *in Diatribe in Euripidis reliquias*, p. 291. se détermine pour *Ἀκεσώ*. Le passage entier doit donc être lu: *ἐξ ἧς γενέσθαι Ἰασώ, Πανάκειαν, Ἀκεσώ, ἐν Ὑπομνήματι Λυκόφρονος*.

Pag. 434. lig. 44. *Ἥρα, ἡ θεός· ὅτι ἡ αὐτὴ τῷ ἀέρι ἐστίν. Ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἀήρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Ἥρα . . . . . σημαίνει δὲ τὴν σωματοειδῆ θεόν, ὡς τό, Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο εἰδήσειν· σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν.*

Ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἀήρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Ἥρα. Il me paroît évident qu'il faut lire: *ὡς γὰρ πατὴρ πάτρη καὶ μήτηρ μήτρη, οὕτως κ. τ. λ.*

Cette étymologie est de Platon, *in Cratylo*, *tom. I.* p. 404. C: *Ἴσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἀέρα Ἥραν ὠνόμασεν, ἐπικρυπτόμενος, θεὶς τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τελευτήν· γνοίης δ' ἄν, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἥρας ὄνομα.* Je crois qu'il faut lire *ὀνοματοθέτης* au lieu de *ὁ νομοθέτης*. Athénagoras, *in Legatione pro Christianis* §. *XVIII.* p. 83. a emprunté cette étymologie de Platon: *Ἥρα, ὁ ἀήρ, καὶ τοῦ ὀνόματος, εἰ αὐτῷ αὐτὸ ἐπισυνάπτοιτο, συνεκφωνουμένοις.* Ce passage d'Athénagoras est la meilleure explication que l'on puisse donner de celle de Platon. Orion le Thébain dit de même: *Ἥρα· εἴρηται ὁ ἀήρ· μετατεθέντος γὰρ τοῦ ᾱ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα.*

Ἥρη, μὴ δὴ πάντας κ. τ. λ. C'est le vers 545. du premier livre de l'Iliade:

Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
Εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἐούσῃ·

sur quoi l'archevêque de Thessalonique donne de sages conseils aux maris sur la conduite qu'ils doivent tenir à l'égard de leurs femmes, conseils que madame Dacier a jugé à propos de supprimer dans ses remarques sur Homère.

Σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν. Cela est vrai; mais alors ce mot doit être accentué avec un esprit doux, surmonté d'un accent circonflexe, *ἦρα*· il vient d' *ἐράω* en changeant l'epsilon en êta. Homère, dans l'Odyssée, *liv. XVI*, 375.:

Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.

Eustathe dit sur ce passage (p. 1805. lig. 21.), *ἤγουν οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν· οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν·* et plus haut, p. 972. lig. 11.: *Τὸ δὲ θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀντὶ τοῦ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς· ὅτι δὲ ἦρα τὴν χάριν λέγει καὶ τὸ ἐραστὸν δέ.*

Ἦρα est, ou paroît être dans tous ces passages, un accusatif pluriel; mais Hérodien prétend que c'est un accusatif singulier du nominatif *ἦρ*, dont le génitif est *ἦρος* et l'accusatif *ἦρα*, qui signifie *secours*. *Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς φησί*, dit Eustathe sur Homère (p. 152. lig. 32.) *ἦρ, ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως· ἡ γενικὴ ἦρος, αἰτιατικὴ ἦρα.* Le scholiaste d'Homère, expliquant le vers 572. du premier livre de l'Iliade, *μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων*, dit, *τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν*.

M. Brunck observe, dans ses notes sur les Analectes des poëtes Grecs, *tom. III* p. 112. que les Grecs disent *ἐπιφέρειν ἦρα*, et jamais *φέρειν ἐπίηρα;* et de là il conclut qu'il faut lire dans Homère *ἐπὶ ἦρα φέρων*, c'est-à-dire, *ἦρα ἐπιφέρων*. Cependant on pourroit objecter à ce savant qu'on ne trouve jamais *ἐπιφέρειν* dans Homère, et que l'on ne dit pas *χάριν ἐπιφέρειν, ἐπικουρίαν ἐπιφέρειν*, mais *χάριν φέρειν, ἐπικουρίαν φέρειν*. Ce savant étoit encore du même sentiment, lorsqu'il publia son Apollonius de Rhodes, puisqu'il a fait imprimer, *lib. IV.* vers 375. *ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι*, malgré la réclamation de toutes les éditions, où l'on trouve *ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι*. Mais il en a sans doute changé depuis; car dans son édition de Sophocle, il a publié, *Oedip. Tyr.* vers. 1094.:

Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.

Digitized by Google

Ainsi, quand Homère a dit, *Odyssée III*, 164. ἐπ' Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, il ne faut pas joindre la préposition ἐπὶ avec φέροντες, comme s'il y avoit ἐπιφέροντες; mais il faut joindre ἐπὶ avec ἦρα, comme s'il y avoit ἐπίηρα φέροντες. Voyez sur ce passage la note du savant Ernesti.

Pag. 437. lig. 32. Ἥρωες, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι ἄνδρες. Ἥρωας δέ φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἔρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος τὸ Ἡρώων· ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ.

Ces mots ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ, étant isolés, il est impossible de les entendre. Platon, dont cette étymologie est empruntée, va y répandre un grand jour. Voici de quelle manière il s'exprime dans son Cratylus, *tom. I.* p. 398. D: Καὶ ἤτοι τοῦτο λέγει τοὺς Ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν, καὶ ῥήτορες, καὶ δεινοί, καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἴρειν, λέγειν ἐστίν· ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ Ἥρωες, ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωϊκὸν φῦλον.

Pag. 437. lig. 35. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὥς φησιν Ἡσίοδος, ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il prétend qu' Hésiode fait venir le mot Ἥρωες de ἀήρ. Ce poëte dit que les hommes de l'âge d'or parcourent après leur mort la terre en tout sens, enveloppés d'air, c'est-à-dire, sans être aperçus.

Le vers cité est le 125. du poëme intitulé les Travaux et les Jours; mais il faut reprendre les vers depuis le 108:

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
. . . .
αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ, ἐπιχθόνιοι καλέονται,
ἐσθλοὶ ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.

J'ai rapporté les quatrième, cinquième et sixième vers, tels qu'ils sont cités par Platon *in Cratylo, tom. I.* p. 397. et 398. excepté que dans le quatrième j'ai laissé subsister γαῖα κάλυψεν des éditions, au lieu de μοῖρ' ἐκάλυψεν qui se trouve dans Platon. M. Brunck a admis, dans son édition des poëtes Gnomiques, les leçons de Platon, à l'exception de γαῖα κάλυψεν qu'il a conservé des anciennes éditions. Mais il n'a pas jugé à propos de nous apprendre en quelle source il avoit puisé ces variétés; de sorte qu'un lecteur, qui n'auroit que son édition, ou qui ne se donneroit pas la peine de la comparer avec les précédentes, s'imagineroit que telle est la leçon de toutes les éditions. Ce que je trouve encore plus blâmable, c'est que ce savant ait retranché le vers huitième, de son autorité, et sans en avertir le lecteur, quoiqu'il se trouve non-seulement dans toutes les éditions, et même dans la première de toutes, qui est de 1495, mais encore dans le grand Etymologique.

Les Δαίμονες d'Hésiode ne sont pas des héros; et Platon les distingue très-bien aussi *in Cratylo, tom. I.* p. 398. B, C.

Pag. 441. lig. 51. Θαλλοφόρος, ὁ πομπεύων Ἀθήνησι τοῖς Παναθηναίοις, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων· λέγουσι δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

On choisissoit à Athènes des vieillards qui avoient encore de la fraîcheur, pour porter à la fête des Panathénées des rameaux d'olivier. C'est ce que nous apprend Xénophon dans son Banquet, *cap. IV. §. XVII.*: Ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον· ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Τεκμήριον δέ· θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους.

Les reste de cet article fait allusion au vers 544. des Guêpes d'Aristophane: mais le passage de Xénophon fait voir combien peu étoit fondé le reproche de ce poëte; quoi qu'il en soit, voici ses vers:

Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.

Digitized by Google

Voyez le scholiaste qui ajoute que Philochorus prétend, dans son second livre de l'Histoire d'Athénes, qu' Erichthonius institua cet usage respectable. Il dit aussi que Xénophon en parle dans son Banquet (nous venons d'en citer le passage), Cratinus dans la comédie des Déliades *ἐν Δηλιάσι*, Phérécrate dans celle des Oublieux *ἐν Ἐπιλήσμοσιν*, et que Dicaearque assure dans son *Panathenaïcus* que de vieilles femmes portoient aussi des rameaux d'olivier à la fête des Panathénées.

Pag. 442. lig. 30. et 34. *Θάνατος . . . . ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι· θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις· παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος· ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανών· Ἴθι πρηεῖα γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι, Καλλίμαχος.*

L'auteur du grand Etymologique a rapporté ces deux vers de Callimaque, pour servir de preuve à l'étymologie qu'il donne au mot *Θάνατος*. Orion les cite d'une manière très-incorrecte. Ils sont aussi dans Suidas au mot *Ἐπαύλια*, avec une variante, et augmentés de deux autres vers:

Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.
πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.

Dans Suidas on lit, au second vers, *θυμαλγέες* en la place de *θυμοφθόροι*. Dans le troisième, *σεῖ' ὦ μαῖα* est de la correction de Rich. Bentley. Dans l'original il y a *σεῖο μαῖα*. Suidas dit qu'il est question, dans ces vers, d'Hécale après sa mort. Il paroît donc certain qu'ils sont du poëme de Callimaque, intitulé Hécale, dont il ne nous reste que des fragmens. Si l'on pouvoit encore en douter, on n'auroit qu'à consulter l'épigramme que Crinagoras adresse à Marcellus, en lui envoyant l'Hécale de Callimaque. Elle se trouve dans l'Anthologie, p. 95. édition de Henri Etienne.

Pag. 443. lig. 7. *Θάσος, πόλις· ἀπὸ τοῦ δάσος· ὅτι κάρπιμός ἐστιν ἡ γῆ. Καὶ τὸν Κικόνιον οἶνον, ὃν καὶ Ὅμηρος συνίστησιν ἥδιστον εἶναι, τοῦτον οἱ Ἕλληνες Θάσιον ὠνόμασαν, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τῇ νήσῳ Θάσῳ.*

Thasos est une île près de la Thrace, dont la capitale porte le même nom. Son territoire produit des vins délicieux qui répandent une odeur exquise. Cette odeur donna occasion à Aristophane de faire une plaisanterie sur une vieille femme, *in Pluto*, vers. 1021. Elle racontoit qu'entre autres cajoleries que lui faisoit son amant, il lui faisoit compliment sur l'odeur agréable de sa personne: „Vous teniez donc alors un verre de vin de Thasos," lui repond amérement Chrémyle.

Il n'est parlé nulle part dans Homère, du moins que je sache, du vin Ciconien, mais du vin d'Ismaros; dont Maron fit présent à Ulysse. Le territoire de cette ville produisoit des vins exquis: elle étoit en Thrace et dans le pays des Ciconiens, à une petite distance de l'île de Thasos.

Pag. 443. lig. 11. *Θάσια, τὰ ἀμύγδαλα· ἀπὸ τοῦ Θάσσον τὸν καρπὸν προϊέναι· πρώϊμα γὰρ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ δένδρα.*

Cette étymologie est ridicule, ainsi que beaucoup d'autres, puisqu'on ne donnoit ce nom qu'aux amandes de Thasos, et que celles de cette île ne sont pas plus précoces que dans les autres pays. Les amandes de Thasos étoient renommées à cause de leur excellence. En disant *Θάσια*, on sous-entendoit, par une ellipse fort commune, le mot *ἀμύγδαλα*; de même qu'en disant *Cauneae* on sous-entendoit *ficus*, des figues de Caune. Cette expression, *Cauneas*, parut de mauvaise augure à l'armée de M. Crassus: il partoit pour son expédition contre les Parthes; arrivé à Brindes avec son armée, il entendit crier sur le port, des figues de Caune, *Cauneas*. Ce mot, suivant la prononciation d'alors, ressembloit beaucoup à ceux-ci *cave ne eas*; ce qui parut un présage fâcheux. *Plin. Hist. nat. lib. XV. cap. XIX. tom. I.* p. 747. *Cicero de Divinatione, lib. II. §. XL.* Quant aux amandes nommées *Thasia*, je ne connois que l'auteur des Géoponiques parmi les Grecs, qui les ait ainsi nommées, et encore seulement dans le titre du chap. LVII. du l. X., *περὶ καιροῦ φυτείας Θασίων, καὶ ἐπιμελείας καὶ ἐγκεντρισμοῦ·* et Athénée *lib. II. cap. XIII.* pag. 54. A: *Τὰ δὲ ἁπαλὰ (ἀμύγδαλα) καὶ πλήρη καὶ λελευκασμένα γαλακτώδη ὄντα, εὐχυλότερά ἐστι· τῶν δὲ ξηρῶν τὰ Θάσια καὶ κύπρια ἁπαλὰ ὄντα εὐεκκριτώτερά ἐστι.* Voyez aussi Macrobe, *Saturnal. lib. II. cap. XIV.* p. 261. ex edit. Lond. 1694.

Pag. 443. lig. 52. *Θαύμακτρον, παρὰ τὸ θαυμάζω· οὐ τὸν μέλλοντα οἱ Δωριεῖς θαυμάξω λέγουσι. Σώφρων, φέρε τὸ θαύμακτρον, κἠπιθυσιῶμες. Καὶ τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγάξω εἰήνεκται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, πλῆσεν δ' ἄρ' ἐπιστρέψας δέπαστρον.*

Les Grecs appeloient *θαύματα* les tours d'adresse que font les charlatans dans les foires; et *θαυματοποιοί*, ceux qui exécutoient ces tours. Ce terme se trouve dans le Banquet de Xénophon, *chap. II.: Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. Θαύμακτρον* est l'argent, le prix, la récompense que l'on donnoit pour ces tours; de même que *δίδακτρον*, *minerval*, est l'honoraire que le disciple donne à son maître. *Voyez* Casaubon, *in notis ad Theophrast. cap. VI.* p. 61. et 62.; Duport, *Praelection. in Theophrast.* p. 309. C'est ce qu'auroit dû expliquer Sylburge. Henri Etienne, *in indice Thesauri voc. Θαύμακτρον*, rapporte ce passage du grand Etymologique, et paroît se plaindre de ce que ce grammairien ne l'a pas expliqué.

Digitized by Google

Καὶ τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγάζω ἐνήνεκται παρὰ τῷ Ποιητῇ.

Ce mot n'est pas dans Homère. Eustathe remarque dans son commentaire sur ce poëte, p. 1604. lig. 13. qu'il est dans Lycophron: *κεῖται ἡ τοῦ ζυγάστρου λέξις, καὶ παρὰ Λυκόφρονι.* Cependant il ne s'y trouve pas; mais il est dans les Trachiniennes de Sophocle, vers 692. (705.):

Κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
Κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.

On le lit aussi dans la Cyropaedie de Xénophon, *lib. VII. cap. III.: ἐκέλευσεν . . . . ἔπειτα τὰ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους, ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν, ὅποιπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται.*

Ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, πλῆσεν δ' ἄρ' ἐπιστρέψας δέπαστρον.

Antimachus de Colophon aimoit à se servir de ce mot. Athénée nous a conservé, *lib. XI. cap. V.* p. 468. trois passages de la Thébaïde de ce poëte, dans lesquels il se rencontre. Le passage cité par le grand Etymologique, est probablement de ce poëme. Le même Athénée dit aussi (*ibid.*) que Silénus et Clitarque observent dans leurs Glossaires que ce terme étoit en usage chez les Clitoriens.

Pag. 444, lig. 16. *Θεατροκοράσια, ὀχλοκοράσια· θέαν παρ' αἴγειρον, τὴν πόῤῥωθεν λέγει. Αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων πλησίον.*

Il y a dans Suidas *Θεατροκρασία· ὀχλοκρασία.* De là Sylburge corrige dans l'Etymologique *Θεατροκρασία, ὀχλοκρασία.* Aemilius Portus prétend qu'on doit lire dans Suidas, *Θεατροκρατία, ὀχλοκρατία.* Cette correction n'a pas eu le bonheur de plaire à Kuster: cependant il nous a laissé ignorer les motifs qui la lui ont fait désapprouver: mais elle me paroît très-juste.

Dans les temps anciens, les assemblées du peuple se tenoient à Athènes sur la place publique, *ἀγορά.* Quoiqu'un peu tumultueuses, l'ordre et la décence s'y observoient jusqu'à un certain point, parce que la présence du sénat en imposoit à la multitude, et parce qu'on n'y proposoit aucune loi qu'elle n'eût été auparavant approuvée par le sénat; c'est ce qu'on appeloit *προβούλευμα.* Mais sous les princes Macédoniens et sous les Romains, une vile populace, gagée par ces conquérans, y dominoit: c'étoit le règne de la licence; les honnêtes citoyens n'osoient y paroître, et le gouvernement étoit alors entre les mains des plus audacieux de cette populace. C'est ce qu'on appela l'Ochlocratie ou l'empire de la populace, ou Théatrocratie du nom du lieu où cette populace tenoit ses assemblées. Polybe parle de cette sorte de gouvernement, *lib. VI. cap. IV.* et l'oppose avec raison à la Démocratie, dont il est une dépravation. Il fait voir ensuite, *cap. LVII.* par quels degrés la Démocratie dégénéra en Ochlocratie, et finit par nous présenter, de ce dernier gouvernement, un tableau hideux et ressemblant, bien propre à nous en inspirer de l'horreur. Que n'auroit pas dit ce judicieux historien, s'il avoit vécu de notre temps, et s'il avoit été témoin de la subversion de toutes les lois civiles et religieuses, du massacre et de la proscription des plus illustres et des plus vertueux personnages! Cependant le nouvel éditeur de Polybe fait (*tom. VI.* p. 399.) l'éloge de ce gouvernement monstrueux, et l'attribue à la Philosophie, qui, prenant, dit-il, en pitié les Français, descend enfin du ciel, fixe sa demeure chez eux, et les gouverne avec des maximes justes et équitables. Si c'est la Philosophie qui a opéré tous les désastres dont nous ressentons les déplorables effets, on ose dire que ce n'est pas celle de Socrate et des sages de l'antiquité, mais plutôt une Furie, sortie du fond de l'abîme, qui a emprunté son masque, et que le ciel nous a envoyée dans sa colère.

Dion Cassius n'avoit pas, de cette sorte de gouvernement, une plus favorable idée que Polybe, lorsqu'il dit, *lib. XLIV. §. II.* p. 381.: *Τά τε γὰρ ἀμείνω, πολὺ μείζω καὶ πλείω, καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις, ἐκ βασιλέων, ἢ δήμων, ἀεί ποτε ἐγένετο· καὶ τὰ δυσχερέστερα ἐν ταῖς μοναρχίαις ἢ ταῖς ὀχλοκρατίαις συμβαίνει.* „Les États et les particuliers ont plus prospéré sous les rois que dans les gouvernements populaires; et les monarchies ont été moins funestes que l'empire de la populace." *Livre LIII. §. VIII.* p. 700. le même auteur fait ainsi parler Octavien devant le sénat: *Μὴ μὲν τὸ μηδ' ὑποπτεύσῃ, ὅτι προέσθαι τε ὑμᾶς, καὶ πονηροῖς τισιν ἀνδράσι ἐπιτρέψαι, ἢ καὶ ὀχλοκρατίᾳ τινὶ (ἐξ ἧς οὐ μόνον οὐδὲν χρηστὸν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ δεινότατα ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γίγνεται) ἐκδοῦναι βούλομαι.* „N'allez pas me soupçonner de vouloir vous livrer à des hommes pervers, ou de vous abandonner à l'Ochlocratie, gouvernement dont, bien loin qu'on puisse en espérer quelque chose de bon, l'on ne doit attendre que les maux les plus extrêmes."

Ce terme se trouve aussi dans Plutarque; et ce judicieux écrivain observe (*de unius in Republica dominatione, populari statu et paucorum imperio*, p. 826. F.) que lorsque la Démocratie se déprave, elle dégénère en Ochlocratie, c'est-à-dire, dans le gouvernement de la canaille.

Lorsque les Républiques étoient florissantes en Grèce, les théâtres ne servoient pas, comme on l'a remarqué plus haut, aux assemblées du peuple; ils n'étoient destinés qu'aux représentations des pièces tragiques et comiques, à la musique et à la danse. „Toutes les espèces de musique, dit Platon (*de Legibus lib. III. tom. II.* p. 700. B.), étant réglées, il n'étoit permis à personne d'en changer

Digitized by Google

la destination en les transportant à une autre espèce de mélodie. Les sifflets, les bruits confus de la multitude, les battements de mains et les applaudissemens n'étoient pas alors, comme aujourd'hui, la règle qui décidoit si cet ordre étoit bien observé, et qui punissoit quiconque s'en écartoit. Mais des hommes consommés dans la connoissance de la musique, écoutoient en silence jusqu'à la fin, et, la baguette à la main, contenoient dans la bienséance et la modestie les enfans, leurs gouverneurs et tout le peuple. Les citoyens se laissoient ainsi gouverner paisiblement, et n'osoient porter leur jugement par une acclamation tumultueuse."

La multitude avoit donc jusqu'alors écouté en silence: mais les poëtes et les musiciens qui avoient étudié son goût et ses inclinations, violèrent toutes les règles, et confondirent les hymnes avec les lamentations, les paeans avec les dithyrambes. „Peu-à-peu, dit Platon ibid. E, ils engagèrent la multitude à commettre de semblables attentats contre la musique; et bientôt elle porta la témerité jusqu'à se croire en état de prononcer: d'où il est arrivé que les théâtres, muets jusqu'alors, ont élevé la voix comme s'ils s'entendoient en beautés musicales; et le gouvernement de ces théâtres, d'Aristocratique qu'il étoit, est devenu une mauvaise Théatrocratie, c'est-à-dire, le mauvais gouvernement de la multitude." *Ὅθεν δὲ τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐγένοντο, ὡς ἐπαΐοντα ἐν Μούσαις τό τε καλὸν καὶ μή· καὶ ἀντὶ Ἀριστοκρατίας ἐν αὐτῇ Θεατροκρατία τις πονηρὰ γέγονεν.*

De là il est aisé de voir que la correction de *Θεατροκρατία* est juste, et que Platon entendoit par ce mot le gouvernement de la multitude, quoiqu'il ne l'applique qu'à ce qui étoit du ressort du théâtre, comme les pièces de musique, les choeurs, les danses, les tragédies et les comédies: et peut-être l'auteur du grand Etymologique avoit-il en vue le passage de Platon.

Θέαν παρ' αἴγειρον, τὴν πόῤῥωθεν λέγει· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων πλησίον. Voyez Hésychius aux mots *παρ' αἰγείρου θέα*, *tom. II.* pag. 861. et *αἰγείρου θέα*, *tom. I.* pag. 135. et Suidas au mot *ἰκρία*.

Avant la construction du théâtre à Athènes, on dressoit des échafauds sur la place, près d'un peuplier. Ceux qui ne trouvoient plus de place sur les échafauds, montoient sur le peuplier, d'où ils voyoient le spectacle. De là ces expressions, *θέα παρ' Αἴγειρον*, *ἀπ' Αἰγείρου θέα*, *Αἰγείρου θέα*. Voyez Meursius *in Lectionibus Atticis*, *lib. IV. cap. XXXIII.* et Spanheim sur Callimaque, *Hymn. in Cerer.* vers. 39.

Pag. 446. lig. 51. *Θέρος, παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω (ἐξ οὗ καὶ θέρεται, τὸ θερμαίνεται) τὸ ἐν καιρῷ τοιούτῳ ὄν· ἢ παρὰ τὸ θέρειν καὶ θερμαίνειν .... θέρος καὶ οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς Ῥήτορσι.* Ce mot est, en ce dernier sens, dans le plaidoyer de Démosthène contre Nicostrate, p. 686. lig. 35. *Ὁπότε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι.* Henri Etienne cite, dans son Trésor de la langue Grecque, trois exemples, dont l'un est de l'Anthologie, et que je n'ai pu trouver; les deux autres sont de Plutarque. Le premier de ces deux exemples est emprunté de la vie de Fabius, p. 174. F: *Θυρεούς τε γὰρ ἀφ' αὐτῶν αἵματι γενέσθαι διαβρόχους ἐλέχθη, καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα καίρεσθαι.* Le second est *in Praeceptis gerendae Reipublicae* p. 798. E: *οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἐργασίᾳ καὶ χρηματισμῷ προσιτέον τοῖς κοινοῖς, ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος·* où j'aimerois mieux lire avec Saumaise, *ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος.* Henri Etienne remarque, sur le premier exemple, qu'il faut lire *θέρη σταχύων* en deux mots. Ce savant avoit sans doute en vue l'édition d'Alde, de 1519, où on lit *θερησταχύων* en un seul mot: mais dans la première édition, imprimée à Florence en 1517, on trouve *θέρη σταχύων* en deux mots.

Sophocle tire de cette signification un sens métaphorique, en l'appliquant à la crinière d'une jument qu'on avoit coupée. C'est dans la tragédie intitulée *Tyro*, qui n'est pas venue jusqu'à nous. *Voyez* Aelien *de naturâ Animal. lib. XI. cap. XVIII.* p. 631.

Μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.

Pag. 447. lig. 3. *Θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς, Νίκανδρος· παρὰ τὸ θέρειος· οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων σχηματίζεται συγκριτικόν· παρὰ τὸ θέρος οὖν, γίνεται κτητικὸν θέρειος, ὡς τέλος, τέλειος· ὑπερθετικὸν, θερειότατος, θερειοτάτη· καὶ συγκοπῇ θερειτάτη· ἦμος ὅτ' ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι, Ἄρατος.*

Le passage de Nicandre, qu'avoit sans doute en vue l'auteur du grand Etymologique, est le vers 469. des *Theriaca:*

Ἤτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς.

Le vers d'Aratus se trouve p. 18. de l'édition de Turnèbe, vers 3.; mais on y lit *ἔνθα μὲν* au lieu de *ἦμος ὅτ'*, ainsi que dans l'édition d'Alde et dans celle d'Oxford. Cette leçon du grand Etymologique n'a été remarquée ni par Sylburge, ni par les éditeurs d'Aratus.

Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι λέων ὑπὸ καλὰ φαείνει,
Ἔνθα μὲν ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι ....

Digitized by Google

Pag. 447. lig. 12. *Θερμερῶπις, θερμαίνουσα τὸν ὦπα· ἐπίθετον τῆς αἰδοῦς, παρὰ Αἰσχύλῳ.*

L'auteur du grand Etymologique avoit en vue le vers 134. du Prométhée enchaîné d'Aeschyle, où on lit, dans l'édition d'Alde 1518:

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ.

Celle de Turnèbe, de 1552, porte:

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμεῤῥῶπιν αἰδῶ.

Henri Etienne a mis dans la sienne *θεμερῶπιν;* mais en note il approuve l'autre leçon. L'autorité de ce savant en a sans doute imposé à Guill. Canter, qui a rétabli *θερμερῶπιν.* Corneille de Paw décide magistralement que *θεμερῶπιν* pèche contre la mesure du vers, et il s'applaudit de sa découverte. Cependant Rich. Bentley, le plus savant critique de son siècle, n'a pas craint de corriger *θεμερῶπιν in Epistolâ ad Joan. Millium* p. 76.; et il a été suivi par MM. Brunck, Schütz et Porson.

Il faut donc corriger *Θεμερῶπις, θεμερυνομένη τὸν ὦπα.* Voyez Rich. Bentley *ibid.*, Hésychius au mot *θεμερόπις*, et la note d'Alberti.

Pag. 447. lig. 18. *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην, Πύλον καλοῦσι. Φιλέας δὲ, Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.*

Cet article doit être corrigé et augmenté avec le secours d'Harpocration. Je lis en conséquence: *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ ἐν γῆς περιόδῳ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, κ. τ. λ.*

Pag. 447. lig. 32. *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἁλία ἐκαλεῖτο. Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ὅτι Φίλιππος ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, οὕτως ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ, ἔγημε· καὶ τεκοῦσα, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν· καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου, Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτὴν φησί· τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς.*

Cet article, emprunté d'Etienne de Byzance, est un peu plus ample dans ce géographe: il ajoute, après *ἢ ὅτι Φίλιππος*, ce mot *τοῦ Ἀμύντου*, *fils d'Amyntas;* ce qui est nécessaire pour distinguer ce Philippe des autres princes qui ont porté ce nom. De même, au lieu de *ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην*, ce géographe met *Λούκιλλος δὲ ὁ Ταῤῥαῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὅς φησιν ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κ. τ. λ.* Ce même géographe nous apprend que cette jeune fille, dont Philippe devint amoureux, étoit non-seulement d'une grande beauté, mais encore d'une illustre naissance; car elle étoit nièce de Jason. Il faut donc ajouter, après *εὐπρεπῆ*, ces mots: *καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ.* Jason est le nom d'une illustre maison de Thessalie. Xénophon parle (*Hellenic. lib. VI. cap. I. §. VII.* et *cap. IV. §. XX.* et *XXI.* d'un Jason tyran de Phères. Le Jason dont il est question dans Etienne de Byzance, étoit sans doute de la même maison.

Après avoir rapporté les différences qui se trouvent dans ces deux écrivains, je vais faire quelques remarques sur le texte même du grand Etymologique.

1. Le grand Etymologique et Etienne de Byzance nous apprennent que Thessalonique s'appeloit auparavant *Halia.* Nous savons par Hérodote, Thucydide etc., qu'elle se nommoit *Therme;* et cela est confirmé par les extraits du VII. livre de Strabon, p. 509. B. Mais ces mêmes extraits nous apprennent que Cassandre fit passer dans la ville de Therme les habitans d'Aenia, de Chalestre et de Cissus. Il peut se faire que les habitans d'Aenia, se trouvant à Therme en plus grand nombre que ceux des autres villes, donnèrent à Therme le nom d'Aenia, quoique celui de Thessalonique, que lui avoit donné Cassandre, ait prévalu dans la suite. Si l'on admet cette conjecture, qui me paroît vraisemblable, il faudra corriger: *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Αἴνεια ἐκαλεῖτο.* 2. Le grand Etymologique s'accorde avec Etienne de Byzance et Strabon sur la fondation de Thessalonique, c'est-à-dire, sur l'agrandissement de la ville de Therme. Mais ces deux premiers écrivains apportent, du nom de Thessalonique, une raison dont Strabon ne convient pas. *Voyez* cet auteur *lib. VII.* p. 510. *col. I.* A, et Diodore de Sicile *lib. XIX. §. LXI. tom. II.* p. 365.

Pag. 448. lig. 15. *Θέσθαι, τὸ θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσείας ν̄; καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ· εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης· ἀντὶ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι μόνον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν· ἐν μέν τοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησιν, ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον· ἀντὶ τοῦ θέντα.*

Le passsge d'Homère est de l'Odyssée XIII, 207.:

Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.

Le scholiaste explique très-bien *θέσθαι* par *ἀποθέσθαι*, et Hésychius par *θησαυρίζεσθαι.* Le grand Etymologique remarque qu' Anacréon s'est servi de *θεσμός* pour *θησαυρούς.* Apollonius confirme la même chose dans son Lexique, au mot *Θέσθαι;* et même il cite le vers de ce poëte où se trouve ce terme:

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

Digitized by Google

Quoique ce fragment ne me paroisse pas plus appartenir à ce poëte, que tant d'autres que les éditeurs ont admis dans leurs éditions, je suis fâché que MM. Fischer, Born et Holst ne l'aient pas admis dans les leurs.

Εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης· Cela est emprunté du Lexique d'Harpocration, qui ajoute *ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα.* J'aimerois mieux lire *ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνετον.* Aristote *de Rhetoricâ lib. III. cap. X.* p. 188. *ex edit. Oxoniensi,* cite cette harangue: *ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβής.* L'on ne connoit pas d'orateur qui ait porté le nom d'Euripide. Je lis, *ὥσπερ Ὑπερίδης πρὸς Ὑγιαίνετον ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆ· ut Hyperides adversus Hygiaenetum in Oratione de bonorum Permutatione. Ἀντὶ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον· τίθημι,* à l'actif, se dit de celui qui propose la loi; *τίθεμαι,* au moyen, se dit du peuple qui la ratifie. Je lis donc, *ἀντὶ τοῦ προθέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον.*

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν, dans l'Oraison sur les Immunités; c'est la même que celle qui est contre Leptine, où *θέσθαι νόμον* se trouve souvent pour, *donner la sanction à une loi.* Je n'en rapporterai que cet exemple, p. 274. ligne dernière: *Ἆρ' οὖν θησόμεθα νόμον διὰ ταῦτα, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῇ βουλῇ, μηδὲ τῷ Δήμῳ, μήτε προβουλεύειν, μήτε χειροτονεῖν μηδέν· ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι· οὐ γάρ ἐσμεν ἀφαιρεθῆναι δίκαιοι, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδαχθῆναι, ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα· καὶ θέσθαι νόμον, οὐχ ὃς ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ὑμᾶς εἶναι τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ δι' οὗ τὸν ἐξαπατῶντα τιμωρησόμεθα.*

Le second passage de Démosthène est de sa seconde harangue contre Stéphanus; il se trouve p. 636. lig. 38.: *Καὶ τότε, εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσαντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας, μετὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι· καὶ μὴ αὐτὸν αὑτῷ νόμους ἰδίους θέμενον διαπράξασθαι ἃ ἐβούλετο.*

Henri de Valois n'a pas indiqué ce passage, non plus que Kuster sur Suidas, qui le rapporte avec cette variante, *ἰδίως* pour *ἰδίους.*

Le grand Etymologique explique *θέμενον* par *θέντα· θέμενον ἀντὶ τοῦ θέντα.* Cela est absurde, et contre la règle qui veut que ce verbe, étant à l'actif, se dise de celui qui propose la loi, et qu' au moyen, il se dise du peuple qui ratifie la loi et lui donne la sanction. Ce passage est donc corrompu; et je lis, après *θέμενον,* ces mots: *μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα θέμενον.* Cette correction est certaine, et je la trouve mot à mot dans Harpocration.

Pag. 448. lig. 21. *Θετὸς υἱός, προσποιητός· τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον. Καὶ θέτην, τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς· ἢ θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν.*

Il faut lire nécessairement *Θετὸς υἱὸς, εἰσποιητὸς,* un fils adoptif: ce mot se trouve dans plusieurs bons auteurs. Plutarque, dans la vie de Solon, p. 81. E, F: *Ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἔσχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς, ὥς φασι, Κύβιστον.* Appien, *de Bellis civilibus, lib. I.* p. 603.: *Προϊόντε, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὡς ἰδιωτικὸν σφῶν κτῆμα διενείμαντο ἐφ' ἑαυτῶν τρεῖς οἵδε ἄνδρες, Ἀντώνιός τε, καὶ Λέπιδος, καὶ ὅτῳ πρότερον μὲν Ὀκταούϊος ὄνομα ἦν, Καίσαρι δὲ πρὸς γένους ὢν, καὶ θετὸς ἐν διαθήκαις ὑπ' αὐτοῦ γενόμενος, Καῖσαρ ἐκ τοῦδε μετωνομάζετο.*

Θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν. Ce mot se trouve employé de la sorte dans le plaidoyer d'Isée pour la succession d'Aristarque, p. 82. lig. 17.: *Καί τοι δίκαιον, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ θέτην, ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι.* Voyez Harpocration et la note de Henri de Valois. De là *Θέσις oppigneratio,* dont s'est servi Démosthène *in Exceptione adversus Apaturium,* p. 935. A: *Μόλις εἰσέπραξα τὸ ἀργύριον, πραθείσης τῆς νεὼς τετταράκοντα μνῶν, ὅσουπερ ἡ θέσις ἦν. Vix redegi argentum, nave quadraginta minis venditâ, quanti erat oppignerata.*

Pag. 449. lig. 19. *Θεῖον, τὸ ἐπιθυμιώμενον εἰς κάθαρσιν, καὶ ἀβλαβὲς ποιοῦν· ἔνθα καὶ τὸ, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο· θείους κέκληκε τοὺς ἅλας, διὰ τὸ ἄσηπτα τηρεῖν τὰ πασθέντα. Καὶ θεείου καιομένου, φησὶν ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· ὁ δ' Εὐδαίμων, παρὰ τὸ θεύς, θεεῖον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄ θεῖον.*

1. Quoique *ἀβλαβές* fasse à la rigueur un sens quelconque, cependant j'aime mieux lire *ἀβλαβεῖς ποιοῦν,* en sous-entendant *ἡμᾶς. Voyez* le grand Etymologique, p. 457. lig. 8.

2. *Θεῖον,* signifie du soufre. Ainsi, l'exemple rapporté par l'Étymologique n'y a aucun rapport. Cet exemple est tiré de l'Iliade IX, 214.:

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

La raison pour laquelle le poëte appelle le sel sacré, se trouve aussi dans le scholiaste sur ce vers; mais la seule vraie, c'est que le sel s'employoit dans tous les sacrifices, et qu'on en jetoit sur la tête de la victime avec de l'orge en grain. Le sel servoit aux sacrifices de l'ancienne loi. *Voyez* Josué Barnes sur ce vers.

L'autre exemple convient mieux; il est de l'Iliade VIII, 135.:

Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο.

Le scholiaste ajoute, *προσληπτέον δὲ· κεραυνοῦ, ὅπου γὰρ ἂν κεραυνὸς πέσῃ, ὡς θεῖον ὄζει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ.* De là il est facile de corriger le scholiaste de Venise où on lit, *ὡς θεῖον ὄζει ἐγκειμένῳ τῷ τόπῳ.*

Digitized by Google

5. *Ὁ δὲ Εὐδαίμων, παρὰ τὸ θεὸς, θεεῖον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε θεῖον.* L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale ajoute *ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ*, ainsi que le grand Etymologique, pag. 457. lig. 12.

Eudaemon, grammairien de Péluse, et contemporain de Libanius, à qui il adresse plusieurs ouvrages, est auteur de différens poëmes, d'une Rhétorique et d'une Orthographe des noms: *Ὀνομαστικὴ Ὀρθογραφία*. C'est le vrai titre de cet ouvrage; et on le trouve cité de la sorte dans Suidas, qui a copié l'Impératrice Eudocie, p. 168. Le grand Etymologique, l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, et Etienne de Byzance, au mot *Ἀλία*, citent ce traité sous le nom d'Orthographe. Berkelius dit, en note, qu' Eudaemon a écrit contre Libanius: ce savant n'a pas saisi le sens de ces mots; *πρὸς ὃν καὶ διάφορα γράφει*, qui signifient, *il lui adresse plusieurs de ses écrits.*

Pag. 450. lig. 26. *Θηλαμὼν, ἡ τροφός· παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα. δηλοῖ τὸ θηλάσω· τὸ γὰρ θήσω, δύο σημαίνει, τὸ ποιῶ, καὶ τὸ θηλάζω· ἐστὶ τὸ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ τρέφω· οὐ ὁ μέλλων, θήσω. Ὅμηρος, γυναῖκα τεθήσατο μαζόν· ἀντὶ τοῦ ἐθήλασεν· ἐκ τοῦ θήσω οὖν, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θηλή· καὶ τροπῇ, θῆλυς, ὡς χάρη χάρις· εἴρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς χάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἤν τε χάρην ὤμοσα σόν τε βίον.*

De là, *θηλαμὼν* se dit de la patrie, parce qu'elle nous nourrit, *altrix patria;* c'est l'épithète que donne Cassandre à la ville de Troie sa patrie, dans Lycophron, vers 31.:

Αἲ αἲ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη.

Le passage d'Homère est de l'Iliade XXIV, 58.:

Ἕκτωρ μὲν θνητός, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

On lit ainsi dans toutes les éditions. Cependant Hésychius reconnoît aussi τεθήσατο en un seul mot, ainsi que Lesbonax περὶ Σχημάτων, p. 182. et Gregorius *de Dialectis*, p. 45. Mais la leçon des éditions est la seule recevable.

Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἤν τε χάρην ὤμοσα σόν τε βίον. Sylburge avoit bien vu qu'il falloit lire,

Σήν τε χάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Ce vers de Callimaque est du poëme sur la chevelure de Bérénice, que Catulle a traduit ou imité; il signifie mot à mot: *Je jure par votre tête et par votre vie.* Dans le poëme de Catulle, c'est le vers 40., et ce poëte l'a ainsi rendu:

Adjuro teque, tuumque caput.

Le célèbre Rich. Bentley est le premier qui se soit aperçu de cette imitation dans ses remarques sur les fragmens de Callimaque, p. 582.; et Vulpi a rapporté, dans son commentaire sur Catulle, le vers cité par le grand Etymologique, sans doute d'après Bentley, quoiqu'il ne le nomme pas. Doering a été plus équitable. *Voyez* le second tome de son édition de Catulle, p. 15.

Le Lexique d'Hédéricus, publié par Ernesti, dit que *χάρη* est indéclinable et du genre neutre. Il est bien étonnant qu'un éditeur de Callimaque ait commis de pareilles fautes.

Pag. 451. lig. 59. *Θήσειον, τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ· ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλος ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα· ἢ ναὸς τοῦ Θησέως· ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες δοῦλοι προσέφευγον· Φιλόχορος δὲ, οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιὸν φησὶ καταφεύγειν εἰς τὸ Θήσειον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁποσοῦν ἱκετεύοντας· δηλοῖ δὲ καὶ φυτόν τι ποιὸν, καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις.*

Ce temple de Thésée étoit près du Gymnase de Ptolémée. *Voyez* Pausanias, *lib. I. cap. XVII.* p. 39. Il fut élevé peu après la bataille de Marathon, ibid. p. 41.: il existe encore maintenant. *Ruins of Athens by M. Stuart*, p. 15. Philochorus étoit contemporain d'Eratosthène, d'Antigonus et de Ptolémée: il a écrit l'Histoire de l'Attique en dix-sept livres; elle renferme l'histoire des rois et des archontes, jusqu'au dernier Antiochus, surnommé Dieu. C'étoit dans la vie de Thésée que Philochorus avoit fait cette observation. Plutarque le cite plusieurs fois dans la vie de ce prince; et entre autres, p. 16. E, il s'appuie de son autorité pour prouver que Thésée consacra à Hercule tous les temples qu'on lui avoit élevés dans la ville d'Athènes, si l'on en excepte quatre. Il auroit pu s'appuyer d'un témoignage plus ancien, je veux dire, de celui d'Euripide, qui s'exprime ainsi dans la tragédie intitulée Hercule Furieux, vers 1331. et suivans:

. . . . παντοχοῦ δέ μοι χθονὸς
τεμένη δέδασται. ταῦτ' ἐπωνομασμένα
σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
Ζῶντος.

Il est étonnant que M. le Dr. Musgrave n'en ait pas fait la remarque.

Quant à l'usage où étoient les esclaves de trouver un asyle dans le temple de Thésée, *voyez* les Chevaliers, comédie d'Aristophane, vers 1311.:

Ἣν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν·

Digitized by Google

Et dans le second fragment des Saisons, p. 275. de l'édition de Brunck:

. . . . ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

Δηλοῖ καὶ φυτόν τι ποιόν, καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις. *Voyez* Hésychius au mot *Θησεῖον*, et la note des commentateurs. Théophraste parle de cette plante, *Histor. Plantar. lib. VII. cap. XI.* p. 854.

Ἡ δὲ τοῦ Θησείου ῥίζα, τῇ μὲν γεύσει πικρά, τριβομένη δὲ κοιλίαν καθαίρει· ce que Pline traduit, dans son Histoire naturelle (*lib. XXII. cap. XXII. tom. II.* p. 276.): *Thesium quoque non dissimili amaritudine est; sed purgat alvum: in quem usum teritur ex aquâ.*

Quant à la signification de *prison* que l'Etymologique donne à ce terme, je ne trouve aucun auteur qui s'en soit servi en ce sens. Qu'il me soit permis de hasarder une conjecture: le temple de Thésée servoit d'asyle aux esclaves qui se croyoient maltraités de leurs maîtres; ils y attendoient que quelque autre maître plus humain vînt les acheter. Comme ils ne pouvoient sortir de ce temple sans s'exposer à être repris par leurs anciens maîtres, c'étoit une sorte de prison; et peut-être l'usage prévalut-il de donner ce nom aux prisons, ou du moins à celles qui étoient destinées aux esclaves. On sait que les Athéniens avoient coutume d'adoucir par de beaux noms les choses les plus dures et les plus désagréables. *Voyez* Plutarque *in Solone*, p. 86. C.

Pag. 453. lig. 28. *Θολερός, παρὰ τὸ θολόν, θολερός· θολὸς δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ.*

Θολερὸς se trouve dans la plupart des auteurs pour signifier *troublé*, *triste*, *affligé*. On le lit dans l'Ajax de Sophocle, vers 206.:

Νῦν γὰρ ὁ δεινός, ὁ μέγας, ὠμοκρατής,
. . . . Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

Polémon s'en est servi dans la signification de *trouble* (*apud Macrobium Saturnal. lib. V*, 19.), *τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ θολερὸν αὐτῶν.*

Le petit scholiaste de Sophocle explique très-bien ce passage de l'Ajax, par *τεθολωμένῳ*, troublé, triste, affligé.

Le *θολὸς* est proprement une liqueur noire comme de l'encre, que répand la sèche lorsqu'elle craint d'être prise. L'eau en devient trouble et obscure; et, à la faveur de cette obscurité, elle s'échappe. C'est ce qu'a très-bien decrit Oppien dans son poëme sur la Pêche, *lib. III.* vers 156.:

Σηπίαι αὖ τοίῃσι δολοφροσύνῃσι μέλονται.
ἔστι τις ἐν μήκωσι θόλος κείνῃσι πεπηγὼς
κυάνεος, πίσσης δνοφερώτερος, ἀχλύος ὑγρῆς
φάρμακον ἀπροτίοπτον, ὅ τε σφίσιν ἄλκαρ ὀλέθρου
ἐντρέφεται. τὰς δ' εὖτ' ἂν ἕλῃ φόβος, αὐτίκα κεῖνου
ὀρφναίας ῥαθάμιγγας ἀνήμεσαν, ἀμφὶ δὲ πόντου
πάντα πέριξ ἔμιξαν καὶ ἠμάλδυνε κέλευθα
ἰχὼρ ἀχλυόεις, ἀνὰ δ' ἔτραπε πᾶσαν ὀπωπήν.
αἱ δὲ διὰ θολόεντος ἄφαρ φεύγουσι πόροιο
ῥηϊδίως, καὶ φῶτα, καὶ ἔσποθι φέρτερον ἰχθύν.

Les Latins appellent en leur langue *atramentum* cette liqueur noire de la sèche. Cicéron *de naturâ Deorum*, *lib. II.* §. 50.: *Aliae fugâ se, aliae occultatione tutantur;* atramenti *effusione* sepiae, *torpore torpedines.*

Phrynichus manuscrit, cité par M. Ruhnken dans ses notes sur le Lexique de Timée p. 143., dit: *Ἀναθολοῦσθαι· ἀναταράττεσθαι· παρὰ τὸν θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ̄ ὄλον λέγουσιν.* Hesychius fait aussi la même remarque sur le mot *ὄλος*.

Ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ.

Ce verbe se trouve dans l'Alceste d'Euripide, vers 1070. (1088.), *θολοῖ δὲ καρδίαν*. „Sa vue me trouble le coeur.“ *Voyez* le scholiaste.

Pag. 454. lig. 21. *Θρᾷξ, θρᾴξ· ἐξ οὗ τὸ, Θρήϊκες ἀκρόκομοι· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Θρᾷξ· καὶ τὰ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Θρῇσσα γυνή, καὶ Θρᾷσσα. Ἀθηναῖοι δὲ, Θρᾶττα λέγουσι· καὶ τὸ Θρᾴκη δὲ ἔχει τὸ ῑ. Θρακίας καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος.*

Θρήϊκες ἀκρόκομοι est de l'Iliade IV, 533.:

Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

Digitized by Google

En parlant des femmes de Thrace, on dit *Θρήισσα, Θρῆσσα.* Hérodote IV, XXXIII. *τὰς Θρήσσας καὶ τὰς Παιονίδας γυναῖκας.* Les Athéniens disent *Θρᾶττα* avec l'iota souscrit et l'accent circonflexe, qu'il faut rendre au grand Etymologique. Aristophane entend par *Θρᾶττα* une esclave de Thrace, dans les Acharnes, vers 828.:

Ἡ Θρᾶττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν.

L'auteur du traité *de Mundo cap. IV.* p. 606. B, dit: *Καὶ τῶν βορέων ἰδίως, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας· ἀπαρκτίας δὲ, ὁ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων· Θρασκίας δὲ, ὁ ἑξῆς πνέων τῷ ἀργέστῃ, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι.* Aristote, ou l'auteur, quel qu'il soit, du traité *de Mundo*, distingue très-bien le *Θρασκίας* du *Καικίας*, puisqu'il dit qu'il y avoit quelques personnes qui les confondoient. D'ailleurs, il avoit dit un peu plus haut, *τῶν γε μὴν εὔρων, καικίας μὲν λέγεται, ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος.* Pline distingue aussi ces deux vents (*Hist. nat. lib. II. cap. XLVII.* p. 96. et 97.): *Numerosior ratio quatuor his interjecerat, Thrascian, mediâ regione inter Septemtrionem et occasum solstitialem; itemque Caeciam, mediâ inter Aquilonem et exortum aequinoctialem, ab ortu solstitiali.*

Pag. 455. lig. 34. *Θρίαι, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, οἱονεὶ τρίαι τινὲς οὖσαι· καὶ γὰρ αἱ τρεῖς νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς εὑρηκυῖαι τρεῖς ψήφους μαντικὰς, παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ· ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα, (τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν) ἔῤῥιψεν αὐτὰς εἰς τὸ λεγόμενον Θριάσιον πεδίον· παρὰ τὸ τρία, γέγονε θρία καὶ Θριάσιον· ἐκεῖ γὰρ ἔῤῥιψεν ἡ Ἀθηνᾶ τὰς μαντικὰς ψήφους, αἵτινες θρίαι λέγονται· ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι, θριᾶσθαι λέγεται· καὶ αὗται τρεῖς εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· ἢ παρὰ τὸ τρισσαί· ἢ ἀπὸ Θριασίου τινὸς, οὕτω καλουμένου.*

Ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα. Ce fut Apollon qui accusa Minerve d'avoir usurpé une fonction qui ne lui appartenoit pas; cette fonction étoit une des prérogatives de ce dieu:

Κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες,

dit Callimaque, *Hymn. in Apollin.* vers. 45. Voyez le scholiaste, et la note d'Ezéchiel Spanheim. Zénobius, *Centur. V*, 75. rapporte, d'aprés Philochorus, que ces trois nymphes étoient trois nourrices d'Apollon, qui s'appeloient *Thriai.* Le grand Etymologique remarque aussi, lig. 50. que c'étoient les nourrices d'Apollon. La divination par les trois cailloux, cessa lorsqu'on commença à rendre des oracles; et la Pythie dit: *Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δὲ μάντιες ἄνδρες·* proverbe, qui revient à celui-ci, qu'on lit dans la même centurie §. 77.: *Πολλοί τε ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.*

Thria étoit une bourgade de l'Attique de la tribu Oeneïde, assez prés d'Eleusis: elle donnoit son nom à la plaine voisine. Peut-être aussi cette plaine étoit-elle couverte de petits cailloux, d'où la bourgade voisine avoit emprunté son nom. Hérodote parle de la plaine Thriasienne en deux endroits, le premier, *liv. VIII. §. LXV.;* le second, *liv. IX. §. VII.* Il y avoit à Athènes une porte qui conduisoit à Thria; on l'appeloit la porte Thriasienne; mais dans la suite on lui donna le nom de Dipylon. *Voyez* Plutarque *in Pericle*, p. 168. F. M. Barbié-du-Bocage a donc bien fait de mettre dans son plan des environs d'Athènes pour servir au Voyage du jeune Anacharsis, la porte Dipylon, celle qui conduit au chemin de Thria; et dans la carte n. VI. ou plan de l'Académie et de ses environs, l'on remarque la porte Thriasienne, depuis nommée Dipylon.

Pag. 457. lig. 32. *Θυηλαὶ, παρὰ τὸ θύω, θυηλή· κυρίως μὲν τοὺς θύλακας εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα θυσία· θυηλαὶ οὖν, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, ἤγουν αἱ θυσίαι. Φιλόχορος, Γῆς παῖδας εἶναι θυηλὰς, ἃς πρώτας θῦσαι θεοῖς.*

Κυρίως μὲν τοὺς θύλακας. Il faut sous-entendre *σημαίνουσι*, et lire dans la phrase suivante, *καταχρηστικῶς δὲ πᾶσαν θυσίαν;* ou il faut corriger: *Κυρίως μὲν οἱ θύλακες, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα θυσία.* Je préfère cette dernière correction, parce qu'elle est appuyée par Suidas. Ce dernier auteur est le seul qui, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, donne à ce mot cette signification.

Dans Homère, *Iliade IX*, 220. ce mot signifie *des prémices:*

. . . . *θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει*
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Le petit scholiaste explique, ainsi que l'un des scholiastes de Venise, *θυηλὰς* par *ἀπαρχάς.* Un autre scholiaste de Venise nous apprend que Timothée rend ce terme, *τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς.* *Θυηλὴ* se trouve aussi dans l'Electre de Sophocle, vers 1448. (1423.):

. . . . *φοινία δὲ χεὶρ*
Στάζει θυηλῆς Ἄρεος.

Ou l'on peut prendre ce mot pour les prémices du sacrifice, ou pour le sacrifice même. Dans le premier sens, il faudra traduire: „De sa main sanglante coulent les prémices offertes à Mars.“ Le sang de Clytemnestre ne devoit être regardé que comme des prémices. Le sacrifice ne pouvoit

Digitized by Google

être consommé que par la mort d'Aegisthe. Ce mot pourroit aussi signifier ici *sacrifice;* et alors le meurtre de Clytemnestre, pris en lui-même et sans aucun rapport à celui d'Aegisthe, sera regardé comme un sacrifice fait à Mars.

Φιλόχορος, Γῆς παῖδας εἶναι θυηλὰς, ἃς πρώτας θῦσαι θεοῖς. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques, écrit *φιλόχωρος* par un omega, ainsi que l'Etymologique manuscrit. Philochorus, contemporain d'Eratosthène, florissoit environ deux siècles avant notre ère: il étoit d'Athènes; et il a composé plusieurs ouvrages dont on peut voir les titres dans Suidas, et dans les scholiastes de Sophocle et d'Euripide. Il y en a un entr'autres *περὶ Θυσιῶν,* sur les Sacrifices. Le passage du grand Etymologique paroît être de cet ouvrage. Meursius en rapporte un autre dans sa Bibliothèque Attique, *article* Philochorus, qui est tiré du scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques; mais sa manière de le rapporter le rendant inintelligible, le voici tel qu'il se trouve dans ce scholiaste: *Φιλόχωρος δὲ ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν φησὶν ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ πρωτεῦόν ἐστι nempe ἡ γλῶσσα.* „Philochorus dit dans son traité sur les Sacrifices, que de toutes les parties du corps la langue est la plus belle et la plus excellente.“ Cela paroît avoir rapport à la question qu'Amasis, roi d'Egypte, avoit fait faire à Bias de Priène, en lui envoyant une victime. „Envoyez-moi, lui avoit-il fait dire, la plus mauvaise et la meilleure partie de cette victime. Là-dessus, Bias coupa la langue de l'animal, et l'envoya au roi.“ *Plutarch. in septem Sapientum convivio*, p. 146. F. Ce passage de Plutarque invite à corriger, dans celui de Philochorus, *ὅτι τὸ πονηρότατον κ. τ. λ.*

Pag. 458. lig. 30. *Θυμέλη, ἡ τοῦ θεάτρου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὀνόμασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ἱερεῖα· τράπεζα δ' ἦν, ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπου τάξιν λαβούσης τραγῳδίας.*

Θυμέλη est proprement un autel sur le théâtre. De là, chez les poëtes, c'est un autel quelconque. Dans les Suppliantes d'Aeschyle, vers 677. (662.):

Καὶ γεραροῖσι πρεσβυ-
τοδόκοι γεμόντων
θυμέλαι·

Et dans l'Electre d'Euripide, vers 713. (717.):

Θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατοι.

Voyez sur ce vers la note de M. le Dr. Musgrave. De là, en prenant la partie pour le tout, les poëtes ont fait signifier à *θυμέλη* le temple même. Euripide dans la tragédie d'Ion, vers 46.:

Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·

Et dans la même pièce, vers 114.:

Ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν
σαίρει.

De la première signification vient celle de *théâtre.* Dans une épigramme ou inscription de Simmias de Thèbes, sur Sophocle et son monument, *Antholog. lib. III. cap. XXV.* p. 275. on lit ce distique:

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς,
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Pag. 459. lig. 25. *Θύσθλα, θυρσοὶ ἢ κλάδοι οὓς βάκχαι κατέχουσιν· ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· ἢ τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν φερόμενα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, θύσω· γίνεται θύσθλον· Ἰλιάδος Ζ, θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν· οἱ μὲν, τοὺς κλάδους, οἱ δὲ τοὺς θύρσους; τουτέστι, τὰς βακχικὰς δράκας· ἢ ἐστι Διονυσιακὰ μυστήρια· ἔνιοι δὲ κοινῶς τὰ πρὸς τὴν τελετήν.*

Le passage d'Homère est de l'Iliade VI, 134.:

. . . . αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι.

Οἱ μὲν τοὺς κλάδους· οἱ δὲ κ. τ. λ. Le reste de cet article est copié du petit scholiaste, et de celui de Venise. Mais il s'est glissé une faute dans l'Etymologique, où il faut lire, *τὰς βακχικὰς κράδας,* en la place de *τὰς βακχικὰς δράκας.* Suidas dit au mot *Θύσθλα· αἱ κράδαι αἱ βακχικαί.* Kuster m'a prévenu sur cette correction. Voyez aussi la note des commentateurs sur Hésychius, au mot *Θύσθλα.*

L'Etymologique manuscrit dit: *Θύσθλα, αἱ λαμπάδες.* Cette signification ne se trouve, je crois, nulle part ailleurs, et il est permis d'en douter. Cependant, comme ce terme a beaucoup d'affinité avec *θύρσοι*, et qu' Hésychius explique celui-ci par *λαμπάδες, λύχνοι,* je crois qu'on doit suspendre son jugement.

Digitized by Google

Pag. 456. lig. 32. *Θρυαλλίς, ἄνθος λυχνίδος. ἀκτίς· ἤγουν τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου· ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα· παρὰ τὸ θέρω καὶ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ, γίνεται θεραλλίς· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, καὶ ὑπερθέσει, θρυαλλίς.*

Ἀκτίς. Sylburge dit sur cet endroit: *ἀκτὶς quid sibi velit equidem non intelligo.* Aristophane auroit pu le lui apprendre, ainsi que son scholiaste. Ce mot sert à expliquer le terme *θρυαλλίς*, dont Aristophane s'est servi dans les Nuées, vers 585.:

. . . . ὁδ' Ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.

Aristophane représente le soleil comme un Dieu qui éclaire le monde de sa lampe. „Le soleil, dit-il, retirant à lui la mèche de sa lampe, menace de ne plus vous éclairer, si Cléon vient à commander les troupes.“ Le scholiaste explique cela très-bien: *τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν συστείλας· ἀπὸ λύχνου δὲ ἡ μεταφορά.* L'auteur du grand Etymologique a emprunté de ce scholiaste son explication.

Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα. Cette plante est celle qu'on appelle *φλόμος* ou *φλομίς.* C'est une espèce de *verbascum;* on la nomme aussi *Lychnitis* ou *Thryallis:* elle a trois ou quatre feuilles ou même davantage; ces feuilles sont épaisses, grasses et velues. *Καὶ τρίτη φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνῖτις, ὑπὸ δέ τινων θρυαλλίς, φύλλα γ, ἢ δ, ἢ καὶ πλείονα ἔχουσα παχέα, λιπαρά, δασέα. Dioscorid. lib. IV. cap. CIV.* p. 284. B. — *Bodaeus à Stapel, ad Theophr. Hist. Plant. lib. VII.* p. 850. col. 2. *sub finem et* p. 851.

Pag. 460. lig. 38. *Καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ.*

Ἀλόχῳ πότε θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.

Fabricius, dans sa Bibliothèque Grecque, *lib. II. cap. XV. §. VII. tom. I.* p. 538. conclut de ce passage que Pindare avoit composé plusieurs livres de Dithyrambes. Il auroit encore pu appuyer son opinion, du scholiaste de Pindare, qui s'exprime ainsi, p. 145. col. 1. lig. 6.: *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον Διθύραμβον· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις κ. τ. λ.* Mais comme le même scholiaste p. 69. col. II. lig. 13. Suidas voc. *Πίνδαρος*, Aristide *tom. II.* p. 85. Strabon *lib. IX.* p. 620. A, citent au pluriel les Dithyrambes, *ἐν Διθυράμβοις*, il est très-vraisemblable que ce poëte n'avoit pas écrit des Dithyrambes en plusieurs livres, et qu'il faut entendre par *Διθυράμβων πρώτῳ*, son premier Dithyrambe. C'est aussi l'opinion de M. Schneider, *in Fragmentis Pindari*, p. 46. et de M. Harles dans la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II.* p. 39.

Pag. 497. lig. 24. *Κατουλάς, καλεῖται ἡ σκοτεινὴ νύξ, διὰ τὸ ὀλοὴν αὐτὴν εἶναι. οἷον, νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν.*

Ce vers est du poëme des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, *lib. IV*, 1695.:

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι
Νύκτ' ὀλοήν.

Le scholiaste nous apprend, sur ce vers, que Sophocle avoit fait usage de ce mot dans la pièce intitulée *Naupacte: Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ· Νυκτὶ κατουλάδι.*

Le Lexique manuscrit de Photius, qui nous a conservé le vers entier de Sophocle, ajoute qu'il est de la pièce intitulée *Nauplius.* Il est certain que Sophocle a fait une pièce de Nauplius, et peut-être même deux; mais on n'en connoît pas qui ait porté le nom de Naupacte: ainsi il faut corriger dans le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, *Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ.* Le vers de Sophocle convient parfaitement au desir ardent que Nauplius avoit de se venger des Grecs en les faisant périr dans un naufrage sur les côtes de l'Eubée, par le moyen de torches allumées qui leur faisoient croire que ce lieu couvert d'écueils, étoit un port commode, ou un endroit de la plage facile à aborder: mais il ne peut convenir avec le mot *Naupacte*, qui ne présente pas une idée claire et distincte. Voici le vers en question, afin qu'on en puisse mieux juger:

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

Voyez la note de Kuster *voc. Κατουλάς*, et Brunck in *Lexico Sophoclis.*

Pag. 497. lig. 28. *Κατωμαδόν, κατὰ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων.*

Ce mot se trouve dans l'Iliade, XV, 352.:

Ὣς εἰπών, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους.

Le scholiaste explique *κατωμαδόν· κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων·* et c'est ainsi qu'il faut lire dans le grand Etymologique.

Il est évident que *κατωμαδὸν* ne peut signifier par lui-même *super humeros equorum*, mais seulement *super humeros*, et que l'Etymologique ne l'a expliqué que relativement au vers d'Homère où il se trouve. De *κατωμαδὸν* vient *κατωμάδιος, qui ex humeris pendet* (Callimaque, *Hymn. in Cererem*, vers. 45.):

Κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαΐδα.

Digitized by Google

„La clef étoit suspendue à ses épaules.“ Tel étoit l'usage des portiers en Grèce, et ils l'avoient emprunté des Orientaux. Ils avoient les clefs suspendues aux épaules, comme un baudrier. Isaïe, *cap. XXII.* vers. 22. *Δώσω τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.* „Je mettrai sur son épaule la clef de la maison de David.“ C'étoit aussi la marque d'une dignité qui donnoit une très-grande autorité dans la maison d'un prince. *Voyez* le célèbre Vitringa sur ce passage.

Pag. 554. lig. 11. *Λαγαρὸν, ὡς λαγαρνόν· ἐκκεκένωται γὰρ αὐτοῦ τὸ πάχος εἰς πλάτος· καὶ λιάνθεν, ἀσθενέστερον γίνεται· παρὰ τὸ πλήγω.*

J'ignore comment l'auteur du grand Etymologique a pu faire venir *λαγαρὸς* de *πλήγω*. Je sais qu'en retranchant, en ajoutant et en changeant quelques lettres, tout devient possible à ce grammairien; je n'en suis pas moins persuadé que c'est une faute des copistes, et qu'il faut corriger *παρὰ τὸ λαγών.* On sait que cette partie du corps s'appelle *ilia*, id est, *lateris cavitas laxior et exossis inter costas et coxendicem.*

Pag. 554. lig. 33. *Λαβρέοντι παρὰ τὸ λὰ καὶ τὸ ῥέω, λαρέοντι, μεγάλως ῥέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β.*

Ceci est un exemple sensible de l'ignorance de ce grammairien: il copioit un Lexique d'Homère, dans lequel il y avoit *Ἄλα δὲ ῥέοντι.* La première lettre ayant été effacée, ou omise dans son exemplaire, il a fait de cette phrase le mot *λαβρέοντι*, qu'il a expliqué par le moyen de la particule épitatique *λα* et du verbe *ῥέω*; cela regarde le vers 598. du V. livre de l'Iliade:

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ.

Voyez M. Ruhnken, *Epistol. critic. I.* p. 86.

Pag. 555. lig. 18. *Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος, αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκτων εὐεργέα λάκτιν.*

Σκυτάλην est corrompu; je corrige *κώταλιν*. Eustathe sur l'Odyssée, p. 1675. lig. 55.: *Ἀθηρόβρωτος· οἱ μὲν παλαιότεροι, οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρολοιγὸν νοοῦσι τὴν κώταλιν, ἤγουν τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον.*

Le vers de Callimaque est de l'Hécale. M. Ruhnken le corrige ainsi:

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔτνων εὐεργέα λάκτιν.

Voyez la note d'Ernesti sur Callimaque, p. 508. M. Toup corrige *ἔτνους*. *Emendat. in Suid. tom. III.* p. 182. Je préfère la correction de M. Ruhnken, parce qu'elle s'éloigne moins de la leçon vicieuse. *Εὐεργῆ λάκτιν* se trouve dans Nicandre, *Theriac.* 109.

Pag. 555. lig. 24. *Λακεδαίμων ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς πόλεως. Καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις, λαχεδαίμων τις οὖσα· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πρῶτοι ἔλαχον καὶ ἐκληρώσαντο τὰς πόλεις.*

Les dieux n'ont jamais tiré au sort les villes de la Laconie. On sait que les Héraclides tirèrent au sort les villes du Péloponnèse. Eustathe sur le second livre d'Homère, p. 293. lig. 26. s'exprime ainsi: *Συνθέμενοι κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν Ἡρακλεῖδαι, ἐποίησαν οὕτω. Καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος· ὅθεν Λαβεδαίμων, ἡ Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι, τουτέστι, τύχῃ, ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβὼν, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών. Καὶ τροπῇ τοῦ β, ἢ τοῦ χ εἰς κ Λακεδαίμων.* Il suit de là qu'il faut corriger *Ἡρακλεῖδαι* dans le texte de l'Etymologique, et substituer ce mot à *οἱ θεοί.*

Ce qui favorise un peu cette étymologie, c'est que, si la ville portoit le nom de Sparte avant le partage des Héraclides, la Laconie étoit alors connue sous le nom de Lacédémone.

Digitized by Google

IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA

COMMENTATIO

AMEDEI PEYRON

LINGVARVM ORIENTALIVM PROFESSORIS.

Exhibita die 23. Martii 1817.

Quamvis nostra aetas operosa anecdotorum indagatrix amet e bibliothecarum forulis integros libros excitare literis, ut hoc aevi sunt, amplificandis parum opis conferentes; non is sum, qui Theodosii Alexandrini magni nominis grammatici elucubrationem multa illam quidem, omnia dixerim, verissime disputantem, sed quae maximam partem in aliis vulgatis libris diversis conclusa verbis leguntur, edere velim. Animus est germanum huiusce tractatus institutum aperire, Dionysii Thracis *Τέχνην* multis mendis et lacunis vel in nupera Harlesii editione scatentem veritati et integritati restituere, opusculum, cui Koënius in Appendice ad Gregorium Corinthium de dialectis titulum fecit *Grammaticus Leidensis*, auctori suo adiudicare, simul etiam sincerum textus lectionem proponere, tandem nonnulla dialectorum linguae graecae praecepta a vulgatis auctoribus vel secus tradita, vel ignorata publicare; quae omnia cum nova, tum academica commentatione digna mihi visa sunt. Cum primum animum ad haec scribenda appuli utebar codice Taurinensi B. II. 17. [1]), qui a fol. 1. ad 23. Theodosium *de Prosodia* sistit, alter subinde accessit Taurinensi bibliothecae dono cl. Abatis Thomae Valberga-Caluso datus, quem, utpote integriorem, licet recentioris aetatis, potissimum ducem sequar; primo Taurinensis, altero Calusiani nomen feci. Sed ad maiora contendens augurabar multum praesidii et lucis commentationi meae allaturos esse codices duos, Laurentianum XVII. plutei LV. [2]), et Baroccianum bibliothecae Bodleianae LXXII. [3]); nec votis meis defuit propensissima in bonas literas clarorum duumvirorum voluntas. Franciscus enim Del-Furia Laurentianae bibliothecae praefectus diligentiorem codicis notitiam, et scripturae varietatem mecum communicavit; Alexander Nicoll Oxoniensis bibliothecae custos codicem Baroccianum propria manu exscriptum mittere haud est gravatus. Superest ut tot subsidiis, et tantorum Virorum in meos conatus studio pro dignitate respondeam.

Villoisonius haud bene sibi constans in Prolegomenis ad Iliadem [4]) Opusculum Theodosii de Prosodia suspicatur ex ejusdem τῆς τοῦ Ἡρωδιανοῦ προςωδίας καθολικῆς ἐπιτομῇ esse decerptum; idem vero in Anecdotis Graecis [5]) Theodosii Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis ab ejusdem in Dionysium Thracem scholiis non differre autumat. Verum Erotemata de prosodia ab opusculo de prosodia distinguenda non esse suadet uterque codex Calusianus et Taurinensis. Ille enim inscribitur *Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσωδιῶν*, iste breviori titulo *Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσωδιῶν*, maxime vero secum invicem consentiunt; fum si quis est dissensus, illum ab amanuensium interpolatione profectum videbimus. Quare consulto generali appellatione *Tractatus de Prosodia* donandam censui hanc Theodosii elucubrationem.

Illa vero facile duas in partes distinguitur, quarum prima a fol. 1. ad 29. codicis Calusiani exhibet commentarium in Dionysii Thracis *Τέχνην*, altera a fol. 29. ad finem complectitur additamenta de pedibus, carminum generibus, atque dialectis. Iam utramque persequar.

---

1) Codices manuscripti bibliothecae R. Taurin. Athenaei. Tom. I. p. 246.

2) Bandini catalog. codd. graec. bibl. Laurentianae tom. II. col. 280.

3) Catalogi librorum manss. Angliae. Classis 1. a biblioth. Bodleianae, p. 8.

4) Pag. 12. in nota.

5) Tom. II. p. 102.

Digitized by Google

Tractatus incipit: *Προσωδίαι εἰσὶ δέκα· ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή.* Hisce verbis, quae veluti textus loco exponenda sibi proponit, subiicitur commentarius incipiens: *Ἡ ὀξεῖα δίδοται ἐπάνω τῶν βραχέων κ. τ. λ.* Quod *κείμενον*, dixerim prolegomenon, Dionysii foetum non esse suadent verba Porphyrii [6]): *ὁ Διονύσιος . . . . . οὐκ ἀπὸ προσωδιῶν ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσωδίας ἕτερός τις τούτου μεταγενέστερος . . . . ἐδίδαξε*, nec non similia Anonymi in codici Matritensi LXXXIII. [7]): *ὁ Διονύσιος . . . . οὐκ ἐκ προσωδίας ἀρξάμενος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταγενέστερος ἐφάνη*, inde ut appareat anonymum declarasse quis ille fuerit *μεταγενέστερος* auctor a Porphyrio adumbratus. Quem Theodosium Alexandrinum fuisse itidem colligo ex auctore anonymo codicis Taurinensis C. I. 25. fol. 69. haec scribente: *ὁ Θρᾷξ Διονύσιος οὐκ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἢ τῆς προσωδίας ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ θεοῦ ἤρξατο, εἶτα περὶ προσωδιῶν.* Revera textus Dionysii a Fabricio [8]) editus a definitione grammatices exorditur: quare Theodosium tale *κείμενον* Dionysiano textui praeposuisse affirmaverim [9]). Spurium item erit caput *περὶ Τέχνης* Dionysii operi praemissum in codice Marciano 652. [10]).

Decem prosodiis brevi commentatio illustratis, iam incipit fol. 2. b. *Περὶ Γραμματικῆς. Γραμματική ἐστιν ἡ ἐμπειρία τῶν παρὰ κ. τ. λ.*, quae genuina sunt primi capituli *Τέχνης* prima verba; haec consequitur *ἑρμηνεία* Theodosii modo fusius, modo contractius textum illustrans [11]). Dionysii Thracis *Τέχνην* edidit Fabricius [12]) ex apographo Holsteniano in bibliotheca Iohannea Hamburgensi asservato; Fabriciani textus nonnulla loca emendavit Villoisonius varietates lectionis codicis Venetiarum D. Marci colligens [13]), quibus subinde usus est Christophorus Harles in nova Fabricii editione; alter ad *Τέχνην* expurgandam accedam fidem secutus codicis Calusiani et Taurinensis, uterque enim Theodosii commentario textum praeponit. Utor editione Harlesii, cuius paginae, et lineae citantur.

Cap. II. lin. 3. *ἐκ δὲ τῆς ὑποδιαστολῆς*, sic etiam in commentario. Male; namque Dionysius, consentiente utroque codice, superius dixit *κατὰ διαστολήν*.

Ib. lin. 4. *βιωτικῶς*. Recte.

Ib. lin. 5. *εὐτόνως*. Melius; huic in commentario respondent voces *ἰσχυρῶς καὶ κραταιῶς*.

Caput secundum continuo excipit caput octavum *περὶ συλλαβῆς*.

Cap. VIII. lin. 1. *σύλληψις συμφώνων*, cui lectioni patrocinantur exempla *κάρ* (sic enim pro edito *πᾶς* legit uterque codex) *βοῦς*.

Cap. IX. lin. 1. *Ἡ μακρὰ συλλαβή.* Deerat in Fabricio articulus.

Ib. lin. 4. Ita textum supple ex utroque codice: *λήγει* (rectius Fabricius *λήγῃ*), *οἷον ἅλς. ἢ ὅταν βραχὺ* (lege *βραχεῖ*) *ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, οἷον ἄργος* (Taurinensis rectius *ἀγρός*). *ἢ ὅταν εἰς ἁπλοῦν σύμφωνον λήγῃ, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν ἐπιφέρηται διπλοῦν σύμφωνον, οἷον ἔξω.*

Cap. X. lin. 2. *ἔν τι τῶν διχ.* rectius.

Cap. XI. lin. 3. *ἢ ὅταν βραχὺ* (lege *βραχεῖ*) *ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον.* Recte.

Caput XI consequitur caput XIV. *de Nomine.*

Cap. XIV. lin. 1. *σῶμα, ἢ πρᾶγμα.*

Ib. lin. 5. *προστιθέασι τούτοις ἄλλα δύο, κοινόν τε καὶ ἐπίκοινον. κοινὸν μὲν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. ἐπίκοινον δέ.* Sic textus melius cohaeret.

Ib. lin. 9. *συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκορ.* Necessario.

Cap. XIV. lin. 11. *καὶ τὸ ἀπὸ προγόνων.* Melius.

Ib. lin. 12. *καὶ ὁ εἰς ἀδιος.* Melius.

Ib. lin. 18. *ἔχον ἑνὸς πρὸς ἕνα.* Rectius. Paullo infra pro edito *ἰσχυρότερος* utrobique codices legunt *ἀνδρειότερος*.

Ib. lin. 20. *τερος, οἷον ὀξύτερος, βραδύτερος.* Bene.

Ib. lin. 21. *οἷον κρείσσων, ἥσσων.*

Ib. lin. 29. *ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν.* Quo enim spectat femininum *αἱ*?

Ib. *ἃ δὲ ἐκ δύο ἀπολειπόντων.* Verissima lectio.

Ib. lin. 30. *ἃ δὲ ἐξ ἀπολ. . . . . Φιλόδημος . . . . ἃ δὲ ἐκ τελείου.* Optima lectio.

Ib. lin. ult. Novum incipit caput *Περὶ Ἀριθμῶν. Ἀριθμοὶ δὲ εἰσὶ τρεῖς κ. τ. λ.*

Ib. pag. 315. lin. 2. *καὶ πληθυντικὰ καὶ τὰ ἑνικῶν τε καὶ δυϊκῶν.* Uterque male; lege *κατὰ ἑνικῶν*.

Ib. lin. 3. *ὡς ἀμφότερα.* Male.

Ib. *πτώσεις ὀνομάτων εἰσὶ πέντε.* Recte.

Ib. lin. 5. *κτητικὴ* pro edito *κλητικὴ*. Recte.

Ib. *ἀποσταλτική.* Sic iubet commentarium exponens *οἷον τῷ Πέτρῳ ἀποστέλλω ἢ δίδωμι.*

Ib. lin. 7. *τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὅμων.* Necessario.

Ib. lin. 9. *περιληπτικὸν* pro sphalmate operarum *περιλητικόν*.

Ib. lin. 10. *ἰδικόν.*

Ib. lin. 12. *Κύριον . . . . ἐστὶ τὸ τὴν ἰδίαν οὐσίαν, ἤτοι ὑπόστασιν σημαῖνον.* Optime; quorsum enim *τὴν ἰδίαν*?

Ib. lin. 13. *τὸ τὴν κοινὴν καὶ καθόλου οὐσίαν σημαῖνον τοῦ εἴδους.* Rectius.

---

6) Fabricius bibl. graeca ed. Harles tom. VI. p. 319.

7) Iriarte catal. codd. gr. Matrit. p. 314.

8) Bibl. graeca ed. Harles tom. 6. p. 311.

9) In codice Bavarico CLXI. fol. 160. habetur *Τοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ περὶ προσῳδίας* opusculum; incipit vero *προσωδίαι δέκα εἰσὶν, ὀξεῖα. κ. τ. λ.* Ergo emenda *Θεοδοσίου Ἀλεξανδρέως*; lege Aretin. catalog. codd. mss. bibl. reg. Monachii.

10) Villoison anecd. graeca. Tom. II. p. 99.

11) In codice Bavarico CLXI. habetur *Ἑρμηνεία Θεοδώρου τῆς γραμματικῆς*, incipit *γραμματική ἐστιν ἐμπειρία*, scilicet praemittitur definitio Dionysii, sequuntur quaestiones nonnullae, quarum prima *τί ἐστι γραμματική;* exponitur *γραμματικὴ μὲν λέγεται διὰ τὸ τήκειν καὶ καθαίρειν τὰ γράμματα κ. τ. λ.* Haec concinunt cum codice Calusiano fol. 2. verso; vocabulum *καθαίρειν*, quod in eo desideratur, exhibet Taurinensis. Lege ergo *Ἑρμηνεία Θεοδοσίου*.

12) Bibl graeca ed. Harles tom. VI. p. 311. seqq.

13) Anecdota graeca tom. II. p. 99. sqq.

Digitized by Google

Cap. XIV. lin. 17. *ὡς πρός τι ἔχον δέ ἐστι.* Recte.

Ib. lin. 22. *οἷον τισάμενος, καὶ μεγαπένθης.* Hoc additamentum suadet commentarius, in quo origo nominis filio ab Oreste impositi fuse declaratur.

Ib. lin. 27. *καὶ πευστικὸν καλεῖται.*

Ib. lin. 30. τοιοῦτος. *Περιληπτικὸν δέ ἐστι τὸ τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ πλῆθος σημαῖνον, οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος. Ἐπιμεριζόμενον δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ἢ καὶ πλειόνων ἐπὶ ἓν ἔχον τὴν ἀναφορὰν, οἷον ἑκάτερος, ἕκαστος. Περιεκτικὸν κ. τ. λ.* Necessario.

Ib. lin. 31. *τὸ περὶ τὰς τῶν.* Recte.

Ib. lin. 33. *Ἰδικόν.*

Ib. lin. ult. *τακτικὸν δέ ἐστι τὸ τάξιν κ. τ. λ.* uti in codice Veneto.

Cap. XV. lin. 4. *εὐκτικὴ* pro sphalmate operarum *ἐκτική.*

Ib. lin. 5. *μεσότης δέ.*

Cap. XVI. lin. 4. *ἢ ϑ, ἢ τ . . . . . ἀνυτῳ.* Recte.

Ib. lin. 7. *συζυγίαν εἰσάγουσι διὰ τοῦ ξ.* Recte.

Cap. XVII. lin. 2. *διὰ τῆς αι διφθ.* Pro errore typothetarum *α.*

Ib. lin. 3. *συνεκφωνουμένου δέ.* Recte.

Cap. XVIII. lin. 1. *λεγόντων.*

Cap. XXII. a praecedenti non distinguitur, nec eius textus ita facile a commentario secernitur.

Cap. XXIII. lin. 1. *ἔν τε τῇ συνθέσει, καὶ τῇ συντ.*

Textus capitis XXIV. vix priora verba proponuntur.

Cap. XXV. lin. 2. *δηλοῦσα* pro edito *πληροῦσα.* Uterque male.

Ib. *συμπλεκτικοὶ, οἱ δὲ διαζευκτικοὶ . . . . παραπληρωματικοὶ, οἱ δὲ ἀπορηματικοὶ, οἱ δὲ συλλογιστικοί. Καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν οὖν.* Optima lectio.

Ib. *ἠδὲ, ἰδὲ . . . . ἤτοι, κεν, ἄν.*

Ib. lin. 6. *διϊστῶσιν* pro sphalmate *δυϊστῶσιν.*

Ib. lin. 7. *ὕπαρξιν μὲν οὐ δηλ.* Recte.

Ib. deest *ἐπεὶ*, uti in Veneto. Recte.

Ib. lin. 10. *αἰτίας ἕνεκεν παραλαμβ.* Recte.

Ib. *ὅπως, ἐάν, ἄν, ἕνεκα.*

Ib. lin. 11. *Ἀπορηματικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι ἐπαποροῦντες εἰώθασι συνδεῖν. εἰσὶ δὲ οἵδε ἆρα, κᾆτα, μῶν.* Quibus hoc subiicitur commentarium: *ἀπορίαν δὲ σημαίνουσι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διανοίᾳ οὕτως. ἆρα καλέσει με τοῦ λοιποῦ μαθητήν;* iterum sucedit textus: *Συλλογιστικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφοράς;* ad hunc modum supple mutilum textum.

Ib. lin. ult. *τοίνυν, τοιγάρτοι.*

Ib. pag. 319. lin. 3. *γε, νῦν,*

Miror tantam emendationum messim effugisse diligentiam Fabricii qui Theodosii Alexandrini scholia inedita in Dionysium Thracem tractaverat; ea enim citat in Biblioth. Graeca [14]), qui locus in Calusiano codice extat fol. 6.

Theodosius christianum hominem saepe se prodit; namque inter poëtas numerat Christum Iesum, inter *συγγραφεῖς* Evangelistas, inter opera spuria, praeter scutum Hesiodi et theriacam Nicandri, recenset Apocalypsin D. Pauli et Evangelium secundum Thomam. Post Georgium Choeroboscum vixit, quem laudat fol. 4. inquiens: *ποιητικοὶ τρόποι εἰσὶν κζ. ζήτει δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ περὶ τρόπων Γεωργίου Χοιροβόσκου:* extabat ergo opusculum de Tropis sincerus antiquioris Choerobosci foetus. Item fol. 21. post illustratum caput *περὶ ῥήματος* ait: *καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ διεξίεμεν, καθόλου δὲ ἐν τῷ ῥηματικῷ Γεωργίου, καὶ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῷ φίλον, ἰσώμεθα* [15]). Choerobosci *ῥηματικὸν* ab etymologico magno ad voc. *θράψας* laudatur: de Apollonii *ῥηματικῷ* vide Fabricium Biblioth. Graeca tom. VI. pag. 275.; utrum Theodosius haec commentaria confecerit nec ne, haud constat. Iohannis Philoponi aetatem antecessisse poene colligerem ex Fabricio [16]), in grammaticorum enim recensu Theodosius Philopono praeponitur; at vereor ne huiusmodi argumenta certam fidem facere possint.

Iam alteram codicis partem recenseam, quam supra additamenta nominavi. Absoluto commentario in caput XXV. Artis Dionysianae, sequuntur in codice Taurinensi capitula *περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως, πάθη λέξεων κζ.* At in Calusiano

περὶ ποδῶν	fol.	29.	*περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου*	fol.	30. b
ἔτι περὶ ἰάμβων	—	32. b	*ἔτι περὶ ἡρωϊκοῦ*	—	33.
περὶ τομῶν	—	33. b	*περὶ ἐλεγείου*	—	33. b
περὶ ἀνακρεοντίων	—	34. b	*περὶ βαρβαρισμοῦ*	—	34. b
περὶ σολοικισμοῦ	—	35.	*περὶ λέξεως*	—	35.
Tractatus de dialectis absque titulo incipit	—	35. b	*περὶ ἀτθίδος*	—	36.
περὶ δωρίδος	—	37.	*περὶ αἰολίδος*	—	37. b
περὶ κοινῆς διαλέκτου	—	38.	*περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἑρμηνεία ἀναγκαῖα*	—	38. b
περὶ ποδός	—	39.	*περὶ ποδῶν*	—	39.
περὶ παθῶν τῶν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ εὑρισκομένων	—	41.	*περὶ συνιζήσεως*	—	42. b
ἔτι περὶ συνιζήσεως	—	43.	*περὶ τῶν ἐν τῷ ἡρώῳ μέτρῳ κοινῶν συλλαβῶν εὑρεθεισῶν*	—	43. b
ἔτι τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου διαφοραί εἰσιν ἑπτά	—	44.	*τί ἐστι στίχος*	—	44. b
περὶ ἀνακρεοντίων	—	45. b	*περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου*	—	46.
περὶ ἰαμβικοῦ μέτρου τραγικοῦ	—	47.	*περὶ ἀνακρεοντίων*	—	47.
περὶ ἐλεγείου	—	47. b	*περὶ χωλιαμβικοῦ*	—	47. b
περὶ βαρυτόνων ὀνομάτων	—	48.			

14) Tom. I. p. 576.

15) Sic uterque codex; Laurentianus exhibet *ἰσώμεθα.* Legerem *μαθησόμεθα*, quae vox sollemnis est hisce in phrasibus; sic Choeroboscus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 64. *ἐν τῷ ῥηματικῷ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα.*

16) Biblioth. Graec. tom. VI. p. 310. nota ss.

Digitized by Google

In hisce additamentis nullum textus vestigium apparet, immo opusculum continenter scriptum, vel scholia varia recte quis dixerit. Fol. 31. b. haec leguntur.

ἄξιος αἰνεῖσθαι Διονύσιος, ὃς τάδ' ἔγραψεν
ἀνθρώποις ἀρετὴν δεικνύμενος πᾶσαν σοφίαν

si legeris

ἄνδρασι δεικνύμενος σοφίαν πᾶσαν ἀρετήν τε

versum hexametrum habebis. Similiter fol. 47. legitur *τοῦτο δὲ τὸ μέτρον* (scil. Iambicum) *οὐκ εἶπε Διονύσιος, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν νεῶν ὠφέλειαν προσεθήκαμεν.* Inde liquet haec additamenta Dionysium quidem non habere auctorem, eius tamen opusculum aliquod de metris respicere, veluti scholia, quae illud illustrant et supplent. At cum, teste Porphyrio [17]), plura de prosodia iunior grammaticus, seu Theodosius *Τέχνῃ* addiderit, quae Dionysio Thraci immerito tribuerunt posteriora saecula, hoc potius apocryphum opus spectasse anonymum crediderim.

Verum, antequam de universa hac appendice quidpiam statuamus, praestat afferre recensionem paris codicis Laurentiani XVIII. Plutei LV. cuiusmodi officiosa cura cl. Franc. Del-Furia Bibliothecae Praefecti accuratissimam ad me transmisit; descriptio enim a Bandinio vulgata paullo est turbatior. Inscribitur ille *Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ προσῳδιῶν*: Theodosiani textus initium par est ac in Calusiano et Taurinensi, cum iisque consentiunt caetera, quae commentarium in *Τέχνην* exhibent. Capite *περὶ συνδέσμου*, quod postremum est artis Dionysii, illustrato, sequuntur capita *περὶ ποδῶν*, iterumque *περὶ ποδῶν, περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου, περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου, περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως*, cui subnectitur tractatus de dialectis absque titulo, prorsus uti in Calusiano fol. 35. b. sqq., atque desinit hisce verbis *ὡς πρὸς ἀνάληψιν ἀρκεσθησόμεθα.* Omnia opusculum unius eiusdemque auctoris continenter scriptum referunt; nulla enim apparet in codice distinctio, qua seu commentarium a tractatu de metris, seu iste ab illo de dialectis secernatur. Post vocem *ἀρκεσθησόμεθα* sequuntur in codice fol. 19. *Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγικοὶ κανόνες περὶ κλίσεως ὀνομάτων.*

Discrepant ergo codices in appendice, quam commentario Theodosii in Dionysium Thracem attexunt; Taurinensis parcior est in additamentis, fusior Calusianus, medius inter utrumque Laurentianus; capitula tamen eodem titulo insignita, quae vel in omnibus, vel in uno et altero codice leguntur, adeo parem eandemque lectionem praeferunt, sibique apprime concinunt, ut certum, ratumque habeam unicum fuisse fundum, a quo Amanuenses maximam appendicis partem desumserint. Eum vero Theodosium praesertim fuisse mihi fit probabile. Adeo enim fama *Τέχνης* Dionysii percrebuerat, ut illam, veluti supremum scientiae archetypum, suspicerent omnes, atque grammatici tum explanarent, tum amplificarent. Scholiis commentariisque exposuerunt Porphyrius, Diomedes scholasticus, Melampus, Stephanus, Georgius Choeroboscus; interdum et scholia, quae in tractatus excreverant, librarii a commentario excerpebant, atque seorsim descripta vulgabant, sic Porphyrii tractatus de Prosodia fragmentum est commentarii eiusdem auctoris in Dionysium [18]). Additamentorum, quibus scholiastae textum amplificarunt, exempla suppeditant codex Taurinensis, Calusianus, Laurentianus, Iohannaeus Fabricii [19]), Venetus D. Marci [20]). Verbo dicam, grammatici, cum Dionysianam *Τέχνην* veluti textum, quem sequerentur, sibi proposuissent, in eius expositione vel ingenio suo indulgentes digrediebantur, atque hoc potius disciplinae caput prae aliis illustrantes, peculiares tractatus arrepta scholiorum occasione conscribebant; vel rati artem aliqua sui parte mancam esse, per additamenta eam supplere satagebant. Quae cum ita sint, mirum non est Theodosium, cui maxime arridebat prosodia, ut illam Herodiani breviaret, atque huic disciplinae primum in grammatica locum tribueret, eiusque compendiosam expositionem commentario suo, uti superius animadvertimus, praemitteret, mirum inquam, non est brevissimo itidem de pedibus et metris tractatu artem Dionysii locupletasse; saltem eiusmodi additamentum neque a grammaticorum more, neque ab ingenio Theodosii abhorret. Iste vero semel ac aliqua appendicis loco commentario suo assuere coepit, amanuenses librorum a se descriptorum praestantiae prospicientes coeperunt etiam seu ex ceteris Theodosii operibus, seu ex aliis auctoribus corradere quidquid cum appendicis natura facere videretur, eamque novis additamentis infarcire. Hinc in solis capitibus *περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ*, et *περὶ λέξεως* repraesentandis consentiunt codices, quos vidi, Taurinensis, Calusianus, et Laurentianus; capitula de pedibus, de metro iambico et heroico, nec non tractatum de dialectis solus Laurentianus et Calusianus exhibet; hinc Calusianus variis discretisque capitibus de uno eodemque disciplinae capite agens, puta de metro heroico fol. 30. b, 33. 38. b, 44. et de anacreontico fol. 34. b, 45. b, 47. non unicum librum et auctorem secutus videtur; sed ex pluribus varia citra ordinem consarcinasse. Quamobrem, cum bonam appendicis partem Theodosio acceptam esse referendam existimo, tum quae demum illa sit ab omni interpolatione immunis certo designare nec audeo, nec possum.

---

17) Fabricius Biblioth. Graec. tom. VI. p. 319.
18) Villoison Anec. Graeca tom. II. p. 103.
19) Biblioth. Graeca tom. VI. p. 311.
20) Villoison cit. loc. p. 101.

Digitized by Google

Sane, nisi codicibus fidem abneges, Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis scripsit Theodosius, atque asservantur in bibliotheca Vindobonensi [21]). Quae Ducange in Glossario M. et I. graecitatis ex anonymi Mssto de metris laudavit ad vocem *Κουκούλλιον* tom. I. pag. 727. paria iisdemque verbis expressa leguntur in Calusiano fol. 34. b, et 45. b, ubi de metro anacreontico praecepta tradit [22]).

Monueram superius codicem Calusianum fol. 35. capiti *περὶ λέξεως* tractatum de dialectis attexere; huic geminum esse Laurentianum me docuit Cl. Fr. Del-Furia. Perlegens vero facile vidi seu caput *περὶ λέξεως*, seu ipsum de dialectis opusculum iisdem contineri verbis, quibus etiam Grammaticus Leidensis a Koënio vulgatus [23]), et par caput opusculo proxime praecedens in eodem Leidensi codice [24]). At cum Koënius ad fidem unius libri, qui solus adhuc innotuerat, Grammaticum Leidensem ediderit, operae pretium me facturum existimavi, si variantes lectiones ex utroque codice Calusiano et Laurentiano [25]) enotarem. Utor autem editione Gregorii Corinthii a Schaefero, Bastio, Boissonadio curata, atque Lipsiae anno 1811 edita.

Pag. 627. lin. 1. *αἰολὶς καὶ κοινή.* Uterque.
— lin. 5. *ὑπὸ ἀτθίδος.* Laur.
— lin. 9. *αἰολὶς . . . . . παιδὸς* desunt haec in utroque.
— lin. 11. *ἦν πάντες.* Laur. Verbum *χρῆσθαι* saepe in Laurentiano cum accusativo iungitur; de qua sequiorum graecorum constructione vide Schaeferum ad Gregor. Corinthium p. 691.
— lin. 12. Desunt haec in Calusiano, eorumque loco sequentia, leguntur: *Ἰάς, ἀτθίς, δωρίς, αἰολίς, καὶ κοινή. Ὅμηρος, Ἀριστοφάνης, Θεόκριτος, Ἀλκαῖος, Πίνδαρος, διάλεκτοι παλαιαὶ πέντε, καὶ οἱ ταύταις χρησάμενοι.*

Pag. 628. *Περὶ διαλέκτων* Laur. pro edita inscrpt. *Περὶ ἰάδος.*
— lin. 3. *ἐστιν αὐτοῖς* Laur.
— lin. 5. *διαιρεῖ, λαμβάνει* Laur.; Calusianus emendationem Koënii *διαιρεῖν λαμβάνειν* confirmat.
— lin. 7. *λέξεων ὑφεξαιρεῖν* Cal. - *λεξεων τοιν* (sic) *ὑφεξαιρεῖν* Laur.
— lin. 8. *οὖν ἀντὶ τοῦ ἢ τὸ ᾶ.* Uterque.
— lin. 12. *ποιέειν λέγουσι.* Uterque; saepe *ὅταν* in Laurentiano cum indicativo construitur, parcius in Calusiano; quod semel monuisse sufficiat.

Pag. 629. lin. 2. *ἐπ' ὁρᾶν . . . . ἐφ' ὁρᾶν.* Ambo.
— lin. 3. *τὸ ὑπεξαιρεῖσθαι.* Uterque. Subintellige *ἴδιόν ἐστι:* quae verba totidem litteris fortasse expressa erant in praecedenti articulo libri, qui huiusce compendii fundus fuit.
— lin. 4. verba *καὶ ὀνέεσθαι* desunt in utroque.
— lin. 6. *δὲ αὐτοῖς* Laur.

Pag. 630. lin. 1. *ἦν κέκρηται* Laur.
— lin. 6. *τὸ ξ λαμβάνειν* Calus.
— lin. 7. *ἀπαλοιφαῖς* Laur. - Calus. *συναλοιφαῖς* cum Koënio.
— lin. 8. *οὐμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον.* Uterque.
— lin. 9. *φρούμιον.* Uterque.

---

21) Nessel catal. codd. par. IV. cod. CCXVI. no. 1.

22) Vocem *κουκούλιον* illustrare sategit Pauw in animad. ad Hephaestionis Enchiridion p. 184. at mendoso textu usus nihil nisi coniecturas proposuit. Ab re non erit emendatiora proferre ex Isaaco Monaco de metris in codice Taurinensi C. I. 25. qui fol. 18. haec habet. *Τὸ Ἀνακρεόντειον μέτρον . . . . διαιρεῖται εἰς β̄, τούς τε καλουμένους οἴκους, καὶ τὸ κουκούλιον. καὶ οἱ μὲν οἶκοι ἐπιδέχονται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἀνάπαιστον, ἐν δὲ τῇ β̄ καὶ γ̄ ἴαμβον, καὶ μίαν περιττὴν συλλαβὴν ἀδιάφορον, εἴτε μακρὰν εἴτε βραχεῖαν. μακρὰν μέν, οἷον – ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων – βραχεῖαν δέ, οἷον – ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον –. Τὸ δὲ τούτων κουκούλιον τρίμετρόν ἐστι κατὰ διποδίαν, καὶ δέχεται ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις πυῤῥίχιον, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις σπονδεῖον, πλὴν τῆς τελευταίας. ἐν ταύτῃ γὰρ ἐπιδέχεται μὲν καὶ σπονδεῖον, ἐπιδέχεται δὲ καὶ τροχαῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. παράδειγμα τοῦ πρώτου – ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας – τοῦ δὲ ἑτέρου – ζαχαρίων μεγάλου παγκάλιτε κοῦρε – δεῖ δὲ ὀκτὼ μὲν τοὺς οἴκους ἐπιτίθεσθαι, δυοὶ δὲ χρῆσθαι τοῖς κουκουλίοις τοῖς καὶ ἀνακλωμένοις.* Iam omnia hinc patent. Fusiora et clariora haec sunt, quam illa Eliae Monachi *de metris* edita a Franc. Del-Furia in appendice ad Draconem Stratonicensem. Lipsiae, Weigel. 1814. 8. p. 80. Lege etiam Draconem ibid. p. 167.

23) In appendice ad Gregorium Corinthium de Dialectis pag. 627. edit. Lips. ann. 1811.

24) Ibid. nota 1.).

25) Huiusce varietates summa diligentia et fide collectas debeo viro doctissimo, atque ad omne humanitatis genus facili Fr. Del-Furia.

Digitized by Google

C. I. 25. fol. 57. ubi auctor demonstraturus literam ῥ vocalibus accensendam esse, inquit: ἔτι καὶ ἀπὸ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου δείκνυται τὸ ῥ φωνῆεν, οἳ προςτιθέναι εἰώθασι τὸ ῦ, φωνήεντος ἐπιφερομένου. ἔαδεν εὔαδεν, καὶ ἠὼς αὐώς. συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου οὐδέποτε τὸ ῦ τιθέασιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ νοῦσος καὶ οὔλυμπος ποιητικά εἰσι, καὶ οὐκ Αἰολικά. τοῦ δὲ ῥ ἐπιφερομένου πολλάκις προςτιθέασι τὸ ῦ οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὔρητος ἄρητος. φωνῆεν οὖν δοκεῖ τὸ ῥ.

Τὸ η̄ εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Αἰολεῖς. εἴρωες λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἥρωες. Lege grammaticos laudatos a Maittairio de Dialectis p. 216. ed. Sturz.

Τὰς τῶν εἰς ευ̅ς ληγόντων ὀνομάτων γενικὰς διὰ τοῦ ιο̅ προφέρουσι, βασίλιος λέγοντες ἀντὶ τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀχίλλιος ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὅθεν καὶ τὸ Ζεὺς διὸς κλίνουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν, ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς. Etymologicon M. p. 189. lin. 29. Aeolibus assignat genitivum βασίληος, Ἀχίλληος. Urbanus pag. 88. Boeoticam esse formam Ὀδύσσιος contendit; huic concinit Theodosius Alexandrinus ineditus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 47. verso inquiens: βασιλέως, καὶ παρὰ Βοιωτοῖς βασιλίος διὰ τοῦ ῖ καὶ ō, ὡς τὸ Ζεὺς διός, et iterum fol. 48. οὐδὲ ταχίος φαμὲν Βοιωτικῶς, ὡς Ἀχιλίος, εἰ καὶ οὕτω οὐκ εὑρίσκεται ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε ποιοῦσι τοῦτο ἡνίκα οἱ Ἀττικοὶ εἰς εως, καὶ Ἴωνες εἰς ηος.

Ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων ῥημάτων (lege τῶν ῥημάτων μὴ ἐχόντων) τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ λήγουσαν μετ' ὀξείας, ἰσοσύλλαβον ποιοῦσι τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῷ πρώτῳ, οἷον ἐμάθομεν ἐμάθοσαν, εἴδομεν εἴδοσαν. ὅθεν τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ εἰρημένον — εἴδοσαν πάντα τὰ πέρατα τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ — Αἰολικὸν ἰδίωμά ἐστιν. Boeotis hanc formam tribuit Etymologus pag. 282. lin. 35. Chalcidensibus assignat Maximus Planudes ineditus in Dialogo de Grammatica in codice Taurinensi B. I. 25. fol. 21. lege Maittaire de Dialectis pag. 299. ed. Sturz.

Ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ λαμβάνει. ἕσπερος λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα. Similia Ionibus adiudicat Phavorinus ad v. Ἕσπερος; lege Bastium ad Gregorium pag. 425. sq.

Τὸ τύπτε τύπτεσκε λέγουσι, καὶ τὸ βόα βόασκε, καὶ τὸ εἰστήκειν εἰστήκεα, καὶ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεα. τὰ δὲ πληθυντικὰ εἰστηκέμεν, καὶ ἐτετυφέμεν, καὶ εἰστήκεσαν, καὶ ἐτετύφεσαν. Ionibus tribuitur epenthesis literarum σκ ab Etymologo pag. 624. lin. 31. et Maittairio de Dialectis pag. 163. nec non terminatio εα plusquam perfecti lege Etymologum 386. 15. et Maittaire pag. 164.

Τὸ δύνασαι, καὶ ἐπίστασαι κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ σ̄ ἐκφέρουσι δύναι, καὶ ἐπίσται, κατὰ δὲ συναίρεσιν τῶν δύο αι δύνῃ καὶ ἐπίστῃ, προσγραφομένου καὶ τοῦ ῖ. Formas δύνῃ, ἐπίστῃ Atticorum esse tradunt omnes. At Theocritus X. 2. δύνῃ habet. Purior tamen Atticismus ῃ secundae passivorum personae in ει̅ mutat, quod in solis modi indicativi temporibus obtinere monuit Hermannus in praef. ad Euripidis Hecubam pag. XXVI. Hanc terminationem saepe revocavit Brunckius in Aristophane, et Sophocle; equidem in Platonis Phaedro sub initio scripserim cum codice Taurinensi C. V. 23. πεύσει, εἴ σοι σχολὴ pro edito πεύσῃ, atque in Luciani Dialogo mortuorum X. tom. II. pag. 160. ed. Bipont. καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει converterem *armis haud indigebis* pro eo quod est in versione vulgata *nihilque armis opus erit.*

De Dialecto Attica omnia sunt ex editis libris perspecta. Nisi quod moneam codices Corinthii pag. 172. et grammaticum Meermannianum pag. 644. emendari a Barocciano inquiente: Τούτων ἐστὶ καὶ τὸ λέγειν ἐπὶ τρίτων προσώπων τῶν ῥημάτων τοῦ προςτακτικοῦ λεγέσθων καὶ τοιείσθων ἀντὶ λεγέσθωσαν καὶ τοιείσθωσαν.

Quae cum ita sint, tantumque Baroccianus abscedat a Calusiano, et Laurentiano codice, iure videor affirmare perperam illum Theodosii nomen in fronte praeferre; hoc vero a caeteris librariorum seu fraudibus, seu incuriis non abhorret. Primo enim vidimus amanuenses in alteram Theodosiani tractatus partem ita esse grassatos, ut alia Taurinensis omitteret, alia a Calusiano et Laurentiano seu exscriberentur seu inter genuina Theodosii capitula insererentur, alia vero Leidensis codex ab universo opere excerperet veluti peculiarem tractatum. Tum norunt philologi codicibus evolvendis assueti eam fuisse doctorum grammaticorum fortunam, *ut vix quidquam de scriptis eorum ad nos perduraverit, nisi quod discipulorum ac tironum manibus quotidie tereretur* 26); equidem adderem, nisi quae grammaticorum sequioris aetatis grammaticam praelegentium ingenium, aut excerpta suis in libris servavit, aut propriis contaminavit accessionibus, scholiis, interpolationibus, aliisve id genus. Apposite Hermannus in praefatione ad Draconem Stratonicensem 27): *dolendum est autem omnino, quod ex his, quae a veterrimis doctissimisque grammaticis scripta sunt, perpauca integra, et ab alienis accessionibus vacua ad nos pervenerunt.* Quare Theodosii Isagogicos Canones de nominum declinatione expositos habes ἀπὸ φωνῆς Georgii Diaconi et oecumenici Magistri in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 45.; Georgius Choeroboscus in Theodosii

26) Haec de Thryphonis grammatici Opusculis scribebat Anonymus in *Museo critico, or Cambridge classical Researches* n. I. May 1813. p. 32.

27) Draconis Stratonicensis liber de Metris Poeticis etc. Lipsiae. Weigel. 1812. p. XIX.

Digitized by Google

Canones verborum scholia conscripsit, quae eodem in codice fol. 52. asservantur; Theodorus Prodromus brevi enarratione marginali Theodosii Erotemata illustravit, ut plane dicas Theodosium eandem, quam caeteri grammatici, fortunam esse passum. Dolendum hoc institutum multa ex variis corradendi, nulloque habito discrimine consarcinandi mansit vel ad saeculum, quo bonae literae in Italia excitabantur, praefuitque collectaneis Adonidos Hortorum, Etymologici Magni, Grammaticae Lascaris, Lexici Phavorini, aliorumque, quibus in libris multa antiqua, nullo commemorato auctore, recentioribus miscentur. Verum quaecumque demum sors postremae Theodosii parti, quae circa metra versatur, obtigerit, videor hucusque demonstrasse Erotemata et Opusculum de Prosodia diversis nominibus eundem tractatum complecti, cuius prima pars Τέχνην Dionysii tum illustrat, tum emendat; sub Grammatici Leidensis nomine Theodosium latere, quem nonnullis in locis emaculasse iure mihi blandior; codicem Baroccianum perperam Theodosio inscribi, aliqua tamen monita digna, quae adnotentur, continere. Haec vero commentari potissimum proposueram.

Digitized by Google

INDEX VERBORVM

DE QVIBVS EXPONITVR IN ORIONIS ETYMOLOGICO.

BIBLIOTHÈQUE DE LA VILLE LYON 1891

A.

Digitized by Google

Digitized by Google

E.

Z.

Digitized by Google

Λ.

M.

Digitized by Google

N.

Ξ.

O.

Π.

Digitized by Google

P.

Σ.

Digitized by Google

T.

Υ.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX SCRIPTORVM

QVOS ORION IN ETYMOLOGICO LAVDAVIT

NEQVE MINVS EORVM

QVI IN ANNOTATIONIBVS EMENDATI SVNT.

Digitized by Google

Digitized by Google

DIALECTI

AB ORIONE COMMEMORATAE.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google